

JAMES POTTER

en de Kreis der Lebestemmelingen

G. NORMAN LIPPERT
Gebaseerd op de karakters en wereld van J.K. Rowling

James Potter en de Kluis der Lotsbestemmingen

G. Norman Lippert

Gebaseerd op de karakters en werelden van J. K. Rowling

James Potter en de Kluis der Lotsbestemmingen [het "Werk"] is Harry Potter series ("Series") fan fiction en was niet gemaakt door de Series auteur J.K. Rowling noch onder haar toezicht. Zodanig dat de handelmerken van de Series (de "Merkgebonden Rechten") zijn gebruikt in het Werk, dergelijk gebruik is incidenteel en niet voor doeleinden van bron aanwijzingen. Elk van deze handelsmerken zijn en blijven het eigendom van Mrs. Rowling en haar rechtverkrijgende. De auteur ontzegt hierbij enige belangstelling in voorgenoemde Merkgebonden Rechten. Het Werk is © 2010 G.Norman Lippert. Nederlands vertaling, ITG: J.H. Bergenhenegouwen 2010.

Deze vertaling is opgedragen aan Frans van Leeuwen, die, in de tijd die het mij kostte deze vertaling te maken, zich voorbereidde op de fietsbeklimming van de Alpe d'Huez voor KiKa.

De volgende Internet sites waren een goede ondersteuning:

www.mijnwoordenboek.nl
www.babbelfish.yahoo.com

Oorspronkelijk titel: James Potter and the Vault of Destinies

Eerder verschenen in deze serie:

James Potter en de Hal der Oudste' Kruising

James Potter en de Vloek van de Poortwachter

Inhoud

Het verhaal tot nu toe...

Proloog

1. Vaarwel Zweinstein
2. De Gwyndomare
3. Acht-en-tachtig Knopen
4. Het Droom Verhaal
5. Nieuw Amsterdam
6. Onder de Werpwilg
7. Alma Aleron
8. De Kluis der Lotsbestemmingen
9. De Aanval op het Archief
10. James en de Skrim
11. *Jardin d' Éden*
12. Spelmagie
13. De Octosfeer en de Kamprechtter
14. De Magnussen Raadsels
15. De Ster van Samenkomst
16. Kerstmis in Philadelphia
17. De Ballade van de Ridder
18. De Dimensionale Sleutel
19. Zinloze Onthullingen
20. Albus' Verhaal
21. Onwaarschijnlijke Bondgenoten
22. Verweefde Lotsbestemmingen
23. Het Begin van het Eind
24. Door de Gordijnen
25. Zij die Achterbleven

Het verhaal tot nu toe...

Wederom, gegroet beste lezer! Zo, we zijn bij het derde boek van de James Potter serie. En de dingen gaan behoorlijk ernstig veranderen. Ben je voorbereid? Ik stel voor dat je op je hoede bent en je toverstok gereed houdt nu we op deze reis gaan.

Als je al langer de serie leest, dan ken je het verhaal tot nu toe. Je was erbij toen de Alma Alerons aankwamen bij Zweinstein in hun eigenaardige vliegende wagens. En je weet wie het nieuwe schoolhoofd is geworden, en je kent zijn verhaal. Je weet alles van de Gremlins – inclusief Ted Lupos duistere geheim en Petra Morgenster's tragische verleden. Je was getuige van het liften van de waket, de terugkeer van de Poortwachter, en het Zweinstein schooldebat. Alles bij elkaar ben je voorbereid (voor zover mogelijk) voor wat je te wachten staat.

Als je voor het eerst in de James Potter wereld bent, dan welkom! Ik weet dat iedere dag nieuwe lezers deze verhalen ontdekken en wanneer je een van hen bent, wil ik graag mijn persoonlijke hoop uitspreken dat je net zo veel plezier van deze verhalen hebt als ik heb. Als je nog niet "James Potter en de Hal der Oudste' Kruising" of het vervolg hebt gelezen, mag ik dan zo brutaal zijn om je aan te moedigen om deze eerst te ontdekken voor je hier verder gaat? Als Harry Potter fan kun je je voorstellen hoe verwarrend het voor een lezer zou zijn als deze direct begon in de "Gevangene van Azkaban". Ter vergelijking, als je direct in "De Kluis der Lotsbestemmingen" duikt zonder bekend te zijn met de eerste twee van de James Potter serie, zul je het waarschijnlijk net zo verwarrend vinden.

Als altijd, mijn enorme dank aan jullie allen, over de hele wereld, die hebben genoten van deze verhalen en mij daar van op de hoogte hebben gebracht en me aanmoedigen. Zonder jullie zou dit boek niet ontstaan zijn.

En dan nu. Voorwaarts! We hebben een lange reis voor de boeg en er zullen zeker een boel uitdagingen onderweg zijn, maar we zijn er klaar voor, toch? Hoe dan ook, er is nu geen weg terug meer. Constante waakzaamheid beste lezer, want we zijn op weg naar vreemde nieuwe landen. Hier kunnen er zomaar monsters zijn.

Zoals Albus zegt, hou een hand op je toverstok, en de andere op je portomonaie.

Proloog

'Magie, dacht Senator Charles "Chuck" Vrijmoedt. Ik kan niet geloven dat ik zo diep gezakt ben.

Hij leunde uit de open glazen deuropening van het gebouw en glimlachte met een winnaarglimlach naar de camera's aan de andere kant van Chambersstraat. De normaal gesproken drukke verkeersstraat was aan beide zijden afgezet met oranje pelotten en politieagenten van de New Yorkse politie die er met hun donkere petten en wapens verveeld en humeurig uitzagen. Achter de barricaden was een grote menigte verzameld, zwaaiend en grijnzend naar de camera's. Dat was een ding waarom Vrijmoedt zowel gek was op zijn stad, en haar haatte: op welk deel van de dag dan ook, er waren altijd mensenmassa klaar om uit de band te springen bij de kleinste opwinding, compleet met "T" shirt verkopers, vlaggetjes zwaaiers en stomverbaasde toeristen die eruit zagen als goudvissen in een aquarium die zichzelf plots in het in het Great Barrier Reef waande. Vrijmoedt zwaaide naar links en naar rechts, met zijn pas gebleekte tanden in een grote geofende grijns. Flitslampen flitsten en flikkerden en de menigte juichte. Ze juichten niet speciaal voor hem natuurlijk, en dat wist hij. Ze juichten omdat op dat moment zijn gezicht te zien was op het verplaatsbare Jumbotron televisiebeeld. Het zou niet uitgemaakt hebben of het gezicht behoord zou hebben aan een Bloomingdale's mannequin. Dat was het andere ding aan New York: het maakte niet uit waarvoor ze applaudisseerden, zolang er maar een redelijke kans was dat *als* ze dit deden, ze te zien zouden zijn op de televisie.

Het gezicht op de Jumbotron veranderde. Het behoorde nu toe aan de grote magiër Michael Byrne. Hij droeg een zwart shirt met wijde open kraag, zijn glanzende haar hing sluik langs zijn gezicht, zijn knappe glimlach omlijstend. Byrne grijnsde niet natuurlijk, zoals Vrijmoedt had gedaan. Hij keek duivels sluw, zijn ogen schoten heen en weer als was hij zich niet bewust van de camera die (wist Vrijmoedt uit ervaring), nog geen meter van zijn gezicht verwijderd was. Byrne was een geboren showman en hij was enorm overtuigend, zelfs als hij geen woord sprak. Dat was deels een reden waarom hij zo succesvol was als illusionist. De menigte *wilde* in zijn trucs geloven. Eigenlijk, als het niet aan Byrne's aanstekelijke charmes had gelegen, onecht zoals ze vermoedelijk waren, had Vrijmoedt waarschijnlijk niet ingestemd om een onderdeel van de stunt te zijn.

'Laten we de feiten eens op tafel leggen,' had Byrne gezegd op de dag dat ze elkaar voor het eerst ontmoetten in Vrijmoedt's kantoor. 'U bent een van de rijzende sterren in de politieke wereld, tenminste in New York. Iedereen weet dat, juist? Niet veel andere politica hebben zoveel naamsbekendheid als u hebt. Voormalig Jets quarterback, carrière in de Marine, gelukkig getrouwd met een bekende Broadway actrice. U bent hard op weg om rechtstreeks in de top terecht te komen van Washington's modderworstel wedstrijd. U hebt alleen een duwtje nodig, een beetje raketvloeistof, om u in het hoofdnieuws van de media te schieten.'

Vrijmoedt had van het begin af aan een hekel aan de man gehad, maar op dat moment had Byrne de taal gesproken die hij heel erg goed begreep hoewel hij het er niet mee eens was. Vrijmoedt wenste dat hij in staat was om een naam op te bouwen zuiver vanwege zijn politieke verdiensten en zijn besef van de noden van zijn kiezers - want, ondanks wat de mensen van hem dachten, was hij een slimme man. Hij deed het goed tijdens de interview programma's en de talkshows op de Zondagochtenden, deels vanwege zijn eigen soort ruwe charme, maar ook omdat hij anders dan vele andere senatoren die hij met naam kon noemen (wat hij niet deed), echt de kwesties waarover gediscussieerd werd begreep. Ondanks dat echter, had Byrne gelijk. Amerikaanse stemmers stemden niet altijd op de beste kandidaten. Feitelijk, zoals Vrijmoedt goed wist, waren de meesten van hen geneigd om te stemmen op wie er goed uitzag en spitse opmerkingen konden maken, dan op hun kundigheid of hun programma's. Het had geen zin om hierover te klagen, ondank het feit dat Vrijmoedt er soms depressief van werd. De enige praktische keus was om de realiteit te erkennen van de huidige politieke wereld en deze zo goed mogelijk naar zijn hand te zetten.

'U en het Chrysler Gebouw,' had Byrne met uitgespreide handen, glimlachend gezegd. 'Twee van New Yorks unieke grootheden, tegelijkertijd gezamenlijk. Als het werkt - en dat zal het - zullen de mensen van oceaan tot oceaan uw naam kennen. De mijne ook natuurlijk, naar dat is verder niet zo belangrijk.'

'U stelt voor het Chrysler Gebouw te laten verdwijnen,' had Vrijmoedt gereageerd, achteruit leunend in zijn stoel en uitkijkend over de bewolkte stad buiten zijn kantoor. 'Met mij erin.'

Byrne had zijn schouders opgehaald. 'Een prima manier om onze bij carrières met elkaar te verbinden niet waar, Senator? We weten beiden dat tegenwoordig show-

business en politiek twee kanten van dezelfde munt zijn. Trouwens, het zal geweldig zijn.'

Vrijmoedt keek van opzij naar Byrne. 'Hoe gaat u het doen?'

Byrne zuchtte overdreven. 'Het is magie,' antwoordde hij. 'Wat betekent dat het of verrassend eenvoudig, of hoofdbrekend complex is. Geen van deze antwoorden zullen ooit tot tevredenheid voor de toeschouwer leiden. Dus wat zegt u ervan, Senator?'

Vrijmoedt was, natuurlijk, akkoord gegaan, hoewel met enige tegenzin. Als er meer van hem verlangd was dan een avondje in de ontvangstruimte van de beroemde stalen wolkenkrabber te vertoeven, had hij dat waarschijnlijk niet gedaan. Rond kijkend vanuit zijn standpunt bij de deuren van de ontvangstruimte, begon hij het gevoel te krijgen dat deze truc er een was van het "hoofdbrekende complexiteit" soort. Er waren de forse spiegels op draaibare standaards bijvoorbeeld, zo geplaatst dat ze net uit het zicht van de menigte achter de blokkade waren. Een gigantische steiger, bijna dertig verdiepingen hoog, was opgericht voor het gebouw. Hij was uitgerust met een wolkenkrabber-groot gordijn dat op bevel van Byrne omlaag en omhoog gehaald kon worden, om zijn team de tijd te geven om wat voor soort ingewikkelde machines te bedienen die nodig waren voor de illusie. Kijkend naar het officiële observatie platform, verderop in de straat, kreeg Vrijmoedt enig idee hoe deze truc waarschijnlijk voor elkaar gebokst zou worden. Hij begreep het niet helemaal, maar hij snapte er genoeg van om te weten dat de hele truc afhing van ontelbare kleine details, van zichtpunten en camera posities, tot de psychologie van de menigte en zelfs de hoek van de dalende zon. Op zijn eigen manier was Byrne erg intelligent, zoals de man had gesuggereerd, maar met een kijkje achter de schermen van de complexe opzet van een dergelijke truc neigde iemands waardering te temperen.

Nu hij officieel buiten beeld was, draaide Vrijmoedt zich en liep door de verlaten ontvangsthallen naar een zijdeur naast het beveiligingsbureau. Daar was een kleine kamer met twee opvallende frisdrank machines, een lange leren bank en een plasma televisie. Op het scherm lieten een aantal camera's zien wat de rest van de wereld kon zien. Vrijmoedt's bodyguard, John Zwetsloot, een voormalig teamgenoot van het rugby met een glimmend kaal hoofd, zat op de bank en volgde met matige interesse de verrichtingen op het beeldscherm.

'Zag er goed uit,' merkte Zwetsloot op met een knik naar de televisie. 'Ze maakten een close up van je zwaaien. Erg "Man van het Volk".'

Vrijmoedt zuchtte terwijl hij plaatsnam aan het andere eind van de bank. 'Voelt hypocriet. Ik haat hypocrisie.'

'Hypocrisie houdt de wereld in beweging,' schouderchokte Zwetsloot, die een zakje pistache nootjes pakte en er een handvol uit schudde.

Vrijmoedt zakte onderuit om naar de gebeurtenis te kijken. Op het scherm hief Michael Byrne zijn armen op toen de camera dramatisch naar hem draaide, zijn

silhouet tekende zich af tegen de zakkende zon die gereflecteerd werd door de ramen van de stad.

‘En nu,’ verkondigde Byrne, zijn stem versterkte zich over de menigte, groots galmend. ‘U hebt mij zien ontsnappen uit de Alcatraz gevangenis. U was getuige van mijn triomf over de Egyptische Begraafplaats van Verderf. U keek toen ik een levende olifant liet verdwijnen en daarna een vliegtuig, en tenslotte een rijdende goederentrein. Nu, voor de aller-eerste keer, zal ik de grootse prestatie voor een illusie ooit getracht ondernemen. Niet alleen zal ik een van de grootste symbolen van de stad New York van zijn fundering laten verdwijnen, het legendarische Chrysler Gebouw: Ik zal dat doen terwijl deze jullie Senator huisvest, een symbool op zichzelf, de eerbiedwaardige en respectabele Charles Hyrcó Vrijmoedt!’

Op het scherm juichte de menige opnieuw. Vrijmoedt kon het weergalmen van hun kreten oprijzend vanuit de ontvangstruimte verderop horen. Byrne glimlachte triomfantelijk in de camera, zijn armen uitstrekkend, met zijn handpalmen omhoog verheffend tegen het afnemende zonlicht. Toen de menigte weer stil werd rammelden spotlichten op hun plaats, de voorkant van het gebouw verlichtend als een enorm juweel. Byrne hief zijn armen met nog altijd de palmen omhoog, nog hoger, en liet ze toen vallen. Op dit teken ontrolden honderden meters van rode stof zich uit vanonder de steigers aan de voorzijde van het gebouw. Het stroomde als water naar beneden, groots glinsterend in de felle lichten en raakte uiteindelijk met een hoorbare *fwump* de straat. Vanuit het perspectief van de televisiecamera’s als van de toekijkers op het observatie platform bedekte het gordijn het gebouw volledig. Als de schaduw van een standbeeld afgetekend tegen de rode stof liet Byrne zijn hoofd zakken. Hij leek in diepe concentratie te zijn. De menigte wachtte ademloos.

Aan het eind van de bank grabbelde Zwetsloot in zijn zakje met pistache nootjes. ‘Nou, hoe doet hij dit eigenlijk?’ vroeg hij. ‘Heeft hij het je verteld?’

‘Nee,’ antwoordde Vrijmoedt. ‘Vakgeheim en zo. Al wat ik weet is dat er verwacht wordt dat wij hier een paar minuten wachten terwijl hij iedereen er van overtuigd dat we verdwenen zijn. Als het allemaal voorbij is verschijnt het gebouw weer en ik loop door de voordeur, zwaaiend als een baviaan. Dank u en welterusten.’

‘Zijn we echt de enige mensen in het hele gebouw?’

Vrijmoedt knikte, meewarig glimlachend. ‘Die Byrne is geniaal, echt. Hij heeft geregeld dat het Ministerie van Gezondheid het gebouw evacueerde, bewegend dat hij alleen maar in kon staan voor de veiligheid van één persoon – ondergetekende - wanneer het gebouw “overstak naar onbekende dimensies”.’

‘t Is niet waar,’ lachte Zwetsloot, de pistaches krakend.

Vrijmoedt knikte opnieuw. Op het televisiescherm stond Byrne nog altijd met zijn hoofd naar beneden, zijn armen hingen langs zijn lichaam alsof iemand hem uit had gezet. Een tromgeroffel begon langzaam, Byrne begon zijn armen weer op te heffen, en terwijl hij dit deed, draaide hij zich weg van de muur van glimmend rode stof. Het tromgeroffel werd sterker, opbouwend tot een haast onverdraaglijk crescendo.

Nu had Byrne zijn rug volledig naar het gordijn, geheven armen en hangend hoofd, zijn haar verborg zijn gezicht en nog steeds wachtte hij.

Opeens begon het gebouw rond Vrijmoedt hevig te schudden. Stof daalde van het plafond en de lampen flikkerden, sputterde en stierven. Vrijmoedt ging gealarmeerd rechtop zitten.

‘Wat was - ‘ begon hij, maar stopte toen een gonzend geluid diep in de ingewanden van het gebouw tot leven kwam. De lichten gingen weer aan en de televisie knipperde weer bewegende beelden.

Zwetsloot keek verontrust. ‘Was dat de bedoeling?’

‘Ik... denk het,’ antwoordde Vrijmoedt langzaam knikkend naar de televisie. ‘Kijk.’

Ogenschijnlijk was het beeld buiten niet veranderd. Byrne stond onbeweeglijk met uitgestrekte armen, zijn hoofd laag. Tenslotte liet hij zijn armen theatraal vallen en hief zijn hoofd op, zijn haar achterover gooiend. Stralen witte vonken schoten omhoog de lucht in en het rode gordijn viel, draaiend en golvend in zijn val. Er achter was alleen een lege plek, benadrukt door de kris kras bewegende lichtstralen van tientallen spotlichten. Het grote glimmende gebouw leek inderdaad verdwenen te zijn. De menigte ontplofte in een uitzinnig applaus en een showband zette een energieke melodie in.

‘Niet slecht,’ merkte Zwetsloot, zich ontspannend, op. ‘Ziet er echt uit.’

‘Meh,’ reageerde Vrijmoedt, met een schuine blik op het scherm. ‘Het is te donker. Je zou de gebouwen erachter moeten kunnen zien. Die lichten leidden iedereen af.’

‘Ik denk dat je net iets te nuchter bent voor magie, Chuck. Beter je met politiek bezig houden, niet?’ De grote man ging staan en propte het pistache zakje tussen zijn grote handen. ‘Ik ga nog even naar het toilet voordat we gaan.’

‘Vanzelf,’ mompelde Vrijmoedt, nog altijd kijkend naar het scherm. Zwetsloot veegde een paar pistache schillen van zijn broek en verdween door de deur van het toilet in een hoek van de kleine kamer.

Buiten had Byrne de opdracht gegeven het gordijn weer op te halen. Langzaam kroop het omhoog. Opnieuw het geheimzinnige donkere uitzicht verbergend en het zicht van de zwaaiende lampen. Het televisiebeeld gleed over de toeschouwers op het hoofdplatform en onthulde de verwondering, ogen wijd en monden open. Vrijmoedt stelde zich voor dat ze tijdens de repetities gedwongen waren om deze uitdrukking te oefenen. Misschien had Zwetsloot gelijk; waarschijnlijk was hij te nuchter voor magie. *Ach wel, dacht hij, er waren ergere dingen over mensen gezegd dan dat.*

Aan de andere kant van de kamer ging de deur naar de ontvangstruimte langzaam open toen een windvlaag zich erdoor perste. Vrijmoedt fronste hierover. De windvlaag rook nogal ongewoon, hoewel hij hem niet kon plaatsen. Het was een frisse geur, wild en aarde-achtig.

‘En nu,’ kondigde de speakerstem van Michael Byrne groots aan, ‘wees getuige van het eindproduct van de heroïsche verrichting van deze avond, laat mij u opnieuw voorstellen, uw Chrysler Gebouw en uw Senator, Charles Hyrcó Vrijmoedt!’ Hij hief zijn handen deze keer met zijn gezicht naar het gordijn nog eenmaal op. Weer klonk er tromgeroffel, harder ditmaal.

‘Schiet op, Zwetsloot,’ zei Vrijmoedt die ging staan. ‘De olifant met de lange snuit is er bijna.’

Nog een trilling deed het gebouw schudden waardoor de lichten opnieuw flikkerden. Ergens ver weg en hoog boven sloeg iets kapot. Vrijmoedt keek nerveus in het rond.

Op het scherm liet Byrne zijn vingers aan het eind van zijn uitgestrekte armen trillen. Het geroffel werd nog luider, de spanning als een snaar opvoerend. Uiteindelijk, met een groots gebaar, wierp Byrne zich voorwaarts op zijn knieën, zijn armen naar beneden trekken alsof hij zelf het enorme gordijn weg trok van de scène. Het gordijn viel, vrij deze keer, en dreef zijdelings weg in de wind. Het kwam als een rommelige hoop in een wolk van stof en grind op de straat terecht.

Er achter was niets.

Vrijmoedt knipperde naar het beeldscherm, zijn ogen sperde zich. Er was iets mis gegaan. Niet alleen was het Chrysler Gebouw nog steeds weg, maar ook de geheimzinnige zwartheid die de ruimte gevuld had. Gebouwen in de verte konden door het dwarrelende stof gezien worden, hun ramen in een gele gloed in de duisternis van de naderende nacht. Byrne had zich niet bewogen. Hij bleef op de voorgrond van de scène die werd weergegeven door het beeldscherm, knielend, zijn hoofd opgeheven naar het onverwachte uitzicht. Griezelige stilte vulde de gehele straat.

‘Het is weg!’ gilde een stem vanuit de verte. Het beeld van de camera veranderde naar een opname dichterbij van Chambersstraat. Meters slap rood gordijn waren duidelijk te zien in de felle lichten en bedekte de straat als een deken. De camera draaide. Waar het Chrysler Gebouw zou moeten staan was een groot gapend gat. Leidingen en elektrische bedrading staken op verschillende plaatsen uit de grond, water en vonken uitspuwend. ‘Het is weg!’ riep de stem, deze keer dichterbij, opnieuw. ‘Het is volledig verdwenen, met de Senator!’

De menigte reageerde als een dier. Een lage brul rolde door hen heen, verbijstering en ongeloof vermengde zich met paniek en de brul veraderde snel in een kakofonie. Het beeld draaide en richtte zich op het observatie platform. Het zoomde in, mikken op de figuur van Michael Byrne. Hij knielde nog altijd, zijn gezicht leeg, volledig perplex en in ongeloof. Voor Vrijmoedt zag hij er volledig wezenloos uit.

‘Zwetsloot! Er is iets mis! Kom tevoorschijn, nu!’

Er kwam geen reactie. Vrijmoedt liep naar de deur van het toilet en rukte deze open. Het was een kleine ruimte met alleen een toilet en een wastafel. Hij was

helemaal leeg. Een paar schoenen stond op de grond voor het toilet, zwart leer, de veters nog gestrikt. Vrijmoedt boog zich er sprakeloos naar toe.

Nog een windstoot van naar natuur ruikende lucht kwam de kamer binnen, het geluid van de brullende menigte met zich meevoerend. Vrijmoedt draaide zich om en staarde naar de deur die leidde naar de ontvangstruimte. Die zwaaide langzaam dicht door de dranger. De televisie knipperde en kwelde nog steeds, maar Vrijmoedt merkte dit niet meer. Langzaam en voorzichtig stak hij de vloer over.

De ontvangstruimte was veel lichter dan hij was geweest, verlicht door een vreemde heldere mist die zich tegen de glazen deuren perste. Vrijmoedt stapte om het bureau van de beveiliging heen en hoorde een nat kletterend geluid. Hij keek naar beneden en zag dat hij in een plas stond. Die rimpelde rond zijn schoenen, vrolijk drijvend over de marmeren vloer in de richting van de liften. De hele vloer was bedekt met water. Het reflecteerde de verlichte deuren en wierp slangachtig weerkaatst licht omhoog naar het hoge plafond. Vrijmoedt voelde zich als was hij in een droom. Behoedzaam liep hij in de richting van de deuren. Misschien, dacht hij, was dit een onderdeel van de truc. Misschien was Byrne een veel betere showman dan Vrijmoedt gedacht had. Het uitzicht door de deuren was naadloos wit, flauw bewegend, bijna als een mist. Vrijmoedt sprong op toen er plotseling een windvlaag tegen de glazen deuren sloeg, deze net genoeg naar binnen drukkend om meer van de exotisch ruikende lucht toe te laten. De vlag gleed over Vrijmoedt, strelend door zijn haar en spelend met zijn stropdas. De lucht was vochtig en warm.

Vrijmoedt stak zijn hand uit en raakte de deur aan. Hij zette zich schrap, klemde zijn kaken op elkaar en duwde.

De deur ging gemakkelijk open en liet een stroom warme, mistige wind en een luid gebrul toe. Hij had gedacht dat het lawaai het gebrul van de mensen in New York was, maar nu besepte hij dat hij het bij het verkeerde eind had, geen verzameling van menselijke stemmen kon zo'n lawaai maken, het was oorverdovend en constant, groot als de lucht. Vrijmoedt stapte het geluid in, zich inspannend om door de verblindende witheid heen te zien.

De wind werd weer krachtig, onverwacht en nat, en duwde de mist ver genoeg uiteen voor Vrijmoedt om eindelijk de bron van het geluid te zien. Hij boog zijn hoofd achterover, zijn blik ging hoger en hoger, met uitpuilende ogen gericht op de bizarre en de onverklaarbare grootsheid van wat hij aanschouwde.

Naast het gebouw, omringd aan drie kanten, was een muur van donderend water, zo hoog en zo breed dat het glimmende stalen gebouw bijna dwergachtig leek. Het was een waterval van zo'n omvang dat het ongelofelijk was. Vrijmoedt stond erdoor als aan de grond genageld bijna niet in staat te bewegen ondanks dat het hem doordrenkte met zijn neerstortende vlagen mist. Op een of andere manier, onmogelijk, was het Chrysler Gebouw getransporteerd, weggevaagd naar een volkomen fantastische plek. Vrijmoedt schudde zichzelf uit de verlamming en draaide zich om, terugkijkend naar het gebouw achter hem. Het was nog volledig intact, iets overhellend op een vlakke rots in het midden van de stromende tropische

rivier. De ramen dropen van het water en reflecteerden de berg erom heen en de dichte weelderige jungle.

‘Gegroet, Senator,’ klonk een stem die Vrijmoedt zo deed schrikken dat hij op zijn hielen draaide en bijna omviel. ‘Het spijt me van uw bodyguard, maar de afspraak was voor maar één persoon. Hij zal wel ergens zijn, maar laat mij u verzekeren, hij is niet hier.’

‘Wa...!’ stamelde Vrijmoedt zwakjes. Hij deed zijn mond een aantal keer open en dicht voorover leunend naar de figuur toen deze opgewekt uit de mist tevoorschijn kwam. Het leek een man te zijn, volledig in het zwart gekleed. Een mantel flapperde rond zijn schouders en zijn gezicht was bedekt met een merkwaardig metalen masker. Terwijl deze figuur dichterbij kwam, zag Vrijmoedt meer hetzelfde geklede vormen opdoemen uit de golvende mist, ze bleven op afstand maar hielden hem zorgvuldig in de gaten.

‘Neem mij de nalatigheid niet kwalijk, Senator,’ riep de donkere figuur plotseling stilstaand. Zijn stem droeg de beschaafde toon van een Brits accent. Hij leek te glimlachen. ‘Ik begrijp dat er ook tradities te zien moeten zijn. Tenslotte is dit een magische truc.’ De man legde zijn hand op zijn gemaskerde mond, schraapte zijn keel en wierp zijn beide armen omhoog in een groots gebaar die het Chrysler Gebouw de donderende waterval en zelfs Charles Vrijmoedt leek te moeten omvatten.

‘Taa-daa!’ riep hij glashelder uit door het brullende lawaai. En dan lachte hij, en lachte, en lachte.

Heel ver daar vandaan en verschillende weken later sloeg een cafetariakok met een ferme tik van zijn hand op een bel en liet een gloeiend heet bord op de dienplank kletteren.

‘Nummer drie, zonder ui, extra mayo, haal het als het heet is,’ riep hij zonder op te kijken.

Een serveerster in een groezelig dienstschoort blies geërgerd wat haar uit haar gezicht. ‘Hou je gemak, ik kom zo.’ Ze wendde zich naar een zwaarlijvig paar dat zich bij het raam achter een tafeltje had geperst. Ze bogen zich over het van ezelsoren voorziene menu met de aandacht als was het een examen. De man keek op naar de serveerster met ogen die leken te drijven achter de dikke glazen van zijn zwart hoornen montuur.

‘Serveren jullie de tonijn kaal of in een van die chique halve tomaten?’

‘Chique –’ knipperde de serveerster. Ze schamperde beleeft. ‘U weet niet precies waar u nu bent, is het?’

‘We zijn in Bovenwater, is het niet?’ zei de zwaarlijvige vrouw ineens opkijkend naar de serveerster, om vervolgens verontrust naar haar man te kijken. ‘Is het niet? Ik zei toch dat we op de snelweg moesten blijven. We zijn verdwaald, is het niet?’

‘Nee, ik bedoel –’ begon de serveerster, maar de man onderbrak haar door een grote opgevouwen plattegrond uit zijn borstzak te vissen.

‘Bovenwater,’ zei hij geruststellend de plattegrond openvouwend en er met een worstachtige vinger op wijzend. ‘Hiero, gezien? Je zag het bord toen we de rotonde verlieten.’

‘Ik heb heel veel borden gezien, Herbert,’ pufte de vrouw die op de rode bank rechtop ging zitten.

‘Kijk,’ zei de serveerster die haar bestelblok liet zakken. ‘Als jullie nog een paar minuten nodig hebben –’

De bel op de dienplank klonk weer, harder deze keer. De serveerster keek geïrriteerd achterom, maar een andere serveerster liep achter haar langs en tikte haar schouder aan.

‘Ik heb ‘em al Truce,’ zei de jongere (en beslist knappere) serveerster. ‘Tafel drie, toch?’

Truce ademde diep uit en fronste naar het serveerluik ‘Dank je, Judy. Ik zweer het, een van deze dagen...’

‘Weet ik, weet ik,’ glimlachte Judy de smalle vloer overstekend en ongeduldig met een hand gebarend om duidelijk te maken dat ze dat al honderd keer gehoord had.

Judy scheurde een bestelbon van haar blok en schoof deze in de klem van de koks molen. Met een achteloos gebaar pakte ze het bord en droeg het naar de tafel in de hoek bij de deur.

‘Kijk eens aan, schatje,’ zei ze terwijl ze het bord op de tafel liet glijden voor een man van middelbare leeftijd met dunner wordend zwart haar. ‘Geniet ervan.’

‘Hartelijk bedankt,’ antwoordde de man met een glimlach en zijn servet uitrollend zodat het bestek op de tafel kletterde. ‘Nou, ik wou dat ik iedere dag door zo iemand als jou bediend kon worden, misschien ga ik hier niet meer weg.’

‘Gladde jongen,’ reageerde Judy met een heupbeweging. ‘U komt hier uit de buurt dan?’

De man schudde schamper zijn hoofd. ‘Zeker niet. Ik kom van de kust, Cadzand. Gewoon op doorreis.’

‘Werkelijk?’ zei Judy mysterieus glimlachend. ‘Ik heb daar familie in de buurt, hoewel ik er nauwelijks op bezoek ga. Ik vraag me af of u ze misschien kent?’

De man's glimlach werd zelfingenomen. 'Cadzand is een grote plaats liefje. Tenzij je vader de burgermeester is, lijkt het me onwaarschijnlijk dat ik 'em ken, maar ga je gang.'

Judy boog zich naar de man en komde haar handen voor haar mond, alsof ze een groot geheim met hem ging delen. 'Potter,' zei ze. James Potter. Hij zal nog best wel jong zijn... geen jongen, maar ook nog geen man.

De man kneep zijn ogen tot spleetjes alsof hij diep nadacht, alsof hij oprecht, ja, kon zeggen, alleen maar om de knappe serveerster met hem te laten praten, maar hij kon zich er niet toe brengen om dat te doen. Hij ademde uit en schudde zijn hoofd. 'Sorry, ik kan niet zeggen dat ik hem ken. Eerlijk gezegd kom ik niet zoveel jongens meer tegen nu de mijne bijna volwassen zijn. Mijn jongste is net in militaire dienst gegaan weet je...'

De serveerster knikte en ging weer rechtop staan. 'Laat me weten of u er nog extra wilt, goed?' Ze glimlachte weer een wat meer gemaakte glimlach dan ze hem even daarvoor had laten zien en liep weg.

Truce, de ouder serveerster, stond bij de kassa haar fooien te tellen. Zonder op te kijken zei ze, 'Wat is dat toch met jou en dat Potter joch? Je vraag al naar hem sinds je hier op je eerste dag drie weken geleden begon? Ik persoonlijk, geloof niet dat het een kennis van je is. Wat speelt er? Heeft hij mot met je broertje of zo? Krijg je nog geld van zijn familie?'

Judy lachte. 'Nee, het is niets van dat. Hij is alleen... een vriend van een vriend. Iemand met wie ik het contact verloren heb en weer terug wil vinden. Het is niets. 't Is een soort hobby, echt.'

Truce schamperde droog. Ze sloeg de kassalade dicht en stak een dunne rol papiergeld in haar schort. 'Leuke hobby. Ik ken je kleine appartement, weet je nog? Als je een hobby zoekt moet je misschien binnenhuis architectuur moet gaan doen. Je kamer is zo leeg als een kerstboom in April. Niet eens een bed. Eng als je het mij vraagt.'

Judy luisterde niet naar Truce. Haar ogen waren vastgekleefd aan het raam, uitdrukingsloos zonder te knippen, gefixeerd.

'Wat is er, Judy?' vroeg Truce die opkeek. 'Je kijkt alsof er net iemand over je...'

Judy stak een hand waarschuwend op, de oudere vrouw hiermee de mond snoerend. Truce zweeg. Judy staaarde door het grote raam, tussen de gezichten van het zwaarlijvige echtpaar die nog altijd ruzieden over de kaart, voorbij de smalle stoep en de lantaarnpaal, over de straat in de richting een kleine man die langzaam door de straat kuierde, tikkend met een gedraaide wandelstok. Judy's ogen vernauwde zich een beetje verward.

Achter haar ramde de kok weer op de bel. Een bord kletterde op de dienplank. Noch Truce, noch Judy bewogen.

'Nummer zes,' riep de kok, kijkend met rode en zweterige wangen naar de vrouwen door het kleine doorgeefluik. 'Bonen en puree, zonder augurken -' blies hij

door, maar zijn stem brak abrupt af toen Judy haar hand weer ophief, vaag gebarend naar hem. Hij staarde onbewegelijk naar haar, als was hij aan de grond genageld.

Judy ging achter de toonbank vandaan, haastig lopend, met vastbesloten tred die volledig anders was dan haar eerdere bewegingen.

‘Ik denk dat we nu wel willen bestellen,’ zei de zwaarlijvige vrouw, hoopvol naar haar op glimlachend. Ze zat stokstijf toen Judy haar passeerde. De bel rinkelde toen de deur zo snel uit zichzelf open zwaaide dat de lucht uit het cafetaria werd weggezogen, dat de menu’s van de tafels zwaaiden en de bestellingen flapperde aan de koks molen. Niemand binnen scheen het op te merken, de man van middelbare leeftijd met het dunner worden de zwarte haar zat met zijn vork halverwege zijn mond, stil als een standbeeld.

Judy stapte het mistige zonlicht in en begon de straat over te steken. Een toeter blèrde en remmen piepten toen de vrachtwagen langs haar denderde, afbuigend in een diepe modderplas, maar het geluid hield scherp op toen Judy haar hand opstak. IJzige vingers schoten omhoog uit de plas en omarmden de vrachtwagen zo stevig dat deze hard tot stilstand kwam. Hij stootte een gil van verbuigend metaal uit, en de bestuurder ramde met zijn hoofd tegen het raam waardoor deze uiteen splinterde. Judy had nog altijd haar ogen niet van de kleine man met de stok afgenomen. Hij keek om door het lawaai van de mysterieus gestopte vrachtwagen, zijn ogen doordringend en omzichtig. Hij zag Judy dichterbij komen. Zijn uitdrukking veranderde niet, maar toen hij zich weer omdraaide en doorliep deed hij dit met meer overtuiging. Hij begon de straat door te rennen, zijn stok tegen zich aan drukkend. Judy glimlachte vrolijk en sprong op de stoep, de man volgend door de steeg.

Hij dook zonder om te kijken een smalle zijstraat in, maar Judy was verrassend snel. Ze glimlachte nog steeds en het was een prachtige glimlach, een gevuld van verrukking en een soort verschijnende verwondering.

‘La me met rust!’ riep de man rennend. Hij schoot een smalle trap op richting een vervallen appartementdeur en begon een sleutel in het slot te frummelen. ‘La me met rust, ik dee niks verkeert!’

Judy bereikte net toen de man de sleutel in het slot dreef de onderste treden. Hij drukte de deur open en dook naar binnen, nog altijd zijn stok tegen zijn lichaam drukkend.

‘Alstublieft, wacht,’ zei Judy haar arm uitstrekkend, maar de man keek niet om. Noch stond hij stil zoals verder iedereen. Hij knalde de deur dicht en Judy hoorde een grendel op zijn plaats schuiven. Haar glimlach versmalde, werd scherp rond de randen en veranderde tot een harde grijns. Ze stak nogmaals haar hand op, vouwde haar wijsvinger onder haar duim en wees naar de deur. Het leek alsof ze een laagje stof uit de lucht wilde zwaaien. Haar wijsvinger schoot naar voren.

De zware houten deur ontplofte met een holle weerkaatsende klap naar binnen. Hij versplinterde in tientallen stukken die gedeeltelijk op de trap erachter sloegen. De

kleine man was halverwege de trap, bukte en greep naar de leuning, bang nog te bewegen.

‘Ik dee niks verkeert,’ riep hij met een hoge trillerige stem zonder achterom te kijken. ‘Wat heb ik gedaan? Wat wilt u van me? Waarom kunt u me niet met rust laten?’

Judy liep naar voren en begon langzaam de trap op te lopen. De brokken deur kletterden opzij terwijl ze hem naderde. ‘Wie denkt u dat ik ben?’ vroeg ze met een stem die zowel plezierig als geamuseerd klonk.

‘Nou, da’s nogal duidelijk niet?’ zei de man rillend. Uiteindelijk keek hij, nog altijd zijn stok vastklemmend, over zijn rechter schouder naar haar. ‘U bent van het Ministerie. U bent achter mij en mijn stok gekomen. Het is geen echte toverstok, niet echt. Ik heb hem per post besteld, maar dat is niet verboden, toch? Ik bedoel, hij werkt nauwelijks. Het overtreedt mijn erewoord niet. U hoeft mij niet terug te sturen.’

‘U...’ zei Judy nog altijd langzaam, verbaast glimlachend, de trap oplopend. ‘U... bent een *tovenaar*. Een magisch persoon. Ja toch?’

De man keek verbaast over zijn schouder naar haar, zich half omdraaiend. ‘Hoe bedoelt u, nou? Wat is de lol om me zo te plage? U probeert ‘t in te wrijven nu ik weg mot blijven en leve as die verdraaide Dreuzels? ‘t Was allenig maar een kleine beroving. Ik heb me tijd uitgezete in Azkaban, eerlijk waar. Ik ben de afgelope acht maande niet in de probleme gekomme, ik heb zelfs me toverstok. Waarom wil u me half dood late schrikke en me dan plage asdat ik een tov --’

De man stopte toen hij de waarheid in het gezicht van de vrouw zag. Ze was hem *niet* aan het plagen. Ze was nu bijna bij hem. Getweeën stonden ze in de schaduw van het trappenhuis. Zij stond twee treden lager dan hij, maar toch waren hun ogen op gelijke hoogte. De mans waterige blik verbreedde zich toen hij besepte dat dit kwam omdat ze enige centimeters in de lucht zweefde, nog steeds in de duisternis glimlachend naar hem.

‘Ik zie het nu,’ zei ze verwonderd haar hoofd schuddend. ‘Een complete magische gemeenschap. In het geheim levend. Hoe ontzettend onzinnig interessant. Wel, de tijden *zijn* veranderd. En toch is het nu logisch. Het is geen wonder... maar wat een geluk dat ik u toevallig zag, mijn vriend, en om de vreemde aard van de stok van u te herkennen. Wat, vraag ik u, is uw naam?’

De man trilde nog altijd zo erg dat zijn tanden klapperden toen hij antwoordde. ‘Buh-b- b- Baltink,’ stotterde hij. ‘Hector. Baltink.’

‘Wat een ongemakkelijke naam,’ fronste de vrouw. ‘Vertel me, meneer Baltink, ik vraag me af of u in staat bent mij te helpen. Ik ben op zoek naar iemand. Ik heb het al aan zo ontzettend veel mensen gevraagd maar niemand was in staat om mij te helpen, hoewel ik nu begrijp waarom. Ik hoop zo dat u een verschil zult maken.’

Baltink knikte met uitpuilende ogen krampachtig.

De vrouw boog zich naar hem, hoger in de lucht zwevend, hem bedekkend met haar schaduw. 'Hebt u ooit gehoord van iemand met de naam... James Potter?'

Baltink staaarde naar haar, zijn lippen trilden. Hij maakte een soort kuchend geluid en dan barstte hij uit in een mager lachje. 'P- *Potter?*' zei hij hoofdschudden alsof ze hem in de maling nam. 'U... maakt een geintje, ja?'

Judy's glimlach verbreedde zich. Hij strekte zich uit voorbij de normale grenzen van aangenaam, eerst een soort grijns en dan een vreugdeloze, geschifte grimas. 'Vertel me meer,' hijgde ze.

'Wa- wat wil u wete?' kreette Baltink wegleunend, week wordend onder de kracht van haar blik. 'Iedereen kent hen. Z-z-ze zijn verdraaid beroemd, dat ze zijn, toch?'

'Zij is daar,' antwoordde de vrouw met een vreemde zangerige stem, haar gezicht nu verborgen in de schaduw. 'Ik bemerkte het in de herinneringen van haar gedachten. Het was niet veel, maar het was alles wat ik nodig had. Ze ging daarheen, bescherming zoekend na haar beproeving van het meer. Ik kon haar niet volgen omdat haar spoor verloren raakte, maar twee woorden bleven, verankerd in de ether waar de boom eens stond, twee worden waarvan ik wist dat ze mij naar haar zouden leiden. *James Potter*. Vertel me waar ik ze kan vinden en iedereen zal weer gelukkig zijn. Misschien zelfs u, mijn ongelukkige vriend.'

'Wie bent u?' kreunde Baltink angstig.

Haar stem kwam uit de duisternis, tegelijk woest als bekoorlijk. Ze glimlachte nog steeds. 'Noem me Judith,' zei ze. 'Noem me, de Vrouwe van het Meer.'

Vijf minuten later stapte de vrouw weer door de verwoeste deuropening, heimelijk, tevreden glimlachend. Ze was er eindelijk achter gekomen wat ze moest weten. Het had haar bijna twee maanden gekost, twee lange maanden, zwervend en zoekend, lege kamers hurend alleen maar om hen rondom haar niet achterdochtig te maken. Nu, natuurlijk, was het allemaal logisch. Dit was een vreemde, absurde tijd, een tijd waarin de magische wereld zich in het heimelijke verborg, onbekend voor de saaie, niet magische. Nu begreep ze waarom ze naar deze tijd was geroepen, herbouwt in deze vorm, en door wie. Ze begreep wat er van haar verwacht werd. Het zou een moeilijke taak worden, maar ze zou ervan genieten. Ze zou er enorm van genieten.

Ze liep de straat door en zag een grote plas naast de stoeprand. Hij was bedekt met een dunne regenboog glans van olie. Ze zag zichzelf gereflecteerd in het modderige water en zag haar glimlach. Het was inderdaad een leuke glimlach, een die mensen geïnspireerd had, gezorgd had dat ze haar wilden helpen. Niet verbazend dat de grote bezweerder ervoor was gevallen. Judith herinnerde zich het vaag, hoewel het niet haar geheugen was, niet echt. Het was verbonden aan deze vorm, aan de menselijke vorm die ze had aangenomen, als een briefje vastgespeld aan de kraag van een jurk. Ze was niet de Judith die de bezweerder eens had gekend en van had gehouden, en toch bezat ze een versie van die "Judith's" vorm, kijkend door de ogen van die vrouw, haar mooie glimlach glimlachend. De grote bezweerder

was inderdaad gevallen voor deze glimlach en was bijna alles verloren in de jacht ernaar.

En de waarheid was dat hij dat waarschijnlijk nog altijd deed.

Judith zakte op een knie nog steeds kijkend naar de plas. Uiteindelijk had ze wat ze nodig had. Zo'n gewoon ding eigenlijk en toch zo lastig te vinden, tenminste in deze onwetende tijd. Ze hield haar hand boven de plas en maakte een vuist. Er stak een dolk stak uit, zijn handvat ingelegd met juwelen, zijn lemmet donker en nat. Ze liet iets roods druppelen vanaf de aangetaste punt. Het spetterde op het oppervlak van de plas, rimpels vormend, en deed de olie glans draaien waardoor enkele wolken vormen ontstonden. Zulke basale magie, dacht ze, en toch zo bijzonder. Ze begreep het natuurlijk intuïtief. Uiteindelijk was ze eruit ontstaan.

'Toon mij,' zij ze tegen de plas. 'Toon mij waar ze zijn. De jongen, James; zijn broeder, Albus, de slang; zijn zuster, Lily, de bloem; zijn vader Harry, de legende; zijn moeder Ginny, de vlam. Toon mij waar ze zijn zodat ik hen kan zoeken, en haar vinden.'

Hector Baltink's bloed spreidde zich uit over de plas en de olie glans werd dieper, sterker, en vormden een plaatje. De Vrouwe van het Meer boog zich erover, ongeduldig en verrukt, en zag de afbeelding zich verscherpen. Er waren bossen, een meer, en dan een kasteel, groots en imposant, voorzien van spitse torentjes en massieve torens, glinsterend van de grote hoeveelheid ramen. Het beeld werd wazig, vergroot, weer scherp en liet haar zien wat ze moest weten.

Alles was nu helder. Judith kende haar taak en waar ze heen moest. Spoedig zou deze wereld ontwaken, verschrikkelijk en onomkeerbaar, en chaos zou volgen. Judith hield van chaos. Ze ademde het als de lucht. Ze hunkerde ernaar, zelfs nu. Ze stond op, streek de versleten stof van haar serveersters jurk glad en begon te lopen. Ze zou zich spoedig verkleden, zich hullen op een manier die beter bij haar status paste. Ondertussen was ze opgewekt. Haar missie was begonnen. Ze zou het meisje vinden, en dan zou ze eenvoudig kijken.

Het meisje was haar lot – haar zuster en haar dochter, haar neerval en haar vriend. Ze waren verstrengeld, onafscheidelijk en permanent. Of ze wilde of niet, het meisje zou Judith helpen. Het meisje zou haar precies brengen waar ze heen wilde.

Judith veegde de dolk, haar geboorterecht, terwijl ze liep afwezig aan haar jurk af. Ze begon te neuriën.

1. Vaarwel Zweinstein

*N*iet zo heel ver weg, scheen de zon op een brede heuveltop, de vroege herfstwind verwarmend en inspireerde een trillend refrein van sprinkhaantjes in de vennen en vogelgezang in het nabij bos. Vlinders en bijen kronkelden en fladderden, onzichtbare patronen stikkend tussen de bloemen. De schaduw van een enorm kasteel strekte zich uit over de zijde van de heuvel, zijn vorm verhullend als de wind rimpels trok langs het overwoekerde veld. Een jongen rende over de schaduw van het kasteel met achterlating van een golvend kielzog in het lange gras.

‘Waar wacht je op?’ riep Albus Potter, de jongen, achterom kijkend.

‘Je bent buiten de lijnen,’ gilte zijn broer James vanuit de verte met zijn handen rond zijn mond. ‘Het veld houdt op daar bij de grote rots sufferd. Je kunt de bal niet eens zien onder al dat gras.’

‘Da’s deel van de uitdaging!’ riep Albus grijnzend terug. ‘Spelen we toervoetbal, of wat?’

‘Het is goed,’ riep een meisjesstem van verderop. James keek opzij en zag zijn zwart-harige nicht Lucy, gehurkt voor een paar jonge bomen die als doel fungeerden die behoedzaam opzij schoven. ‘De doelpalen gingen opzij voor hem. Ik probeer er bij in de buurt te blijven maar het is nogal een toer. Oh, daar gaat ie weer!’ Inderdaad, de bomen die het doel vormden achter haar, leken opzij te glijden over het gras, lopend op hun wortels als een grote houten kwal. Lucy schuifelde om bij te blijven en tegelijkertijd Albus in de gaten te houden.

‘Ik sta vrij, Al!’ riep Ralph Deeter, die ter hoogte van zijn vriend en mede Zwadderaer liep. Hij zwaaide behulpzaam met zijn handen. Albus knikte, draaide en schopte iets uit het gras. Onmiddellijk verscheen een versleten voetbal en joeg in een boog door de lucht. Ralph zette zich schrap om de bal te trappen, maar hij bereikte hem nooit. In plaats daarvan stuiterde de bal mysterieus in het zonlicht en draaide in een hoek weg.

‘Hee!’ riepen Albus en Ralph tegelijkertijd, kijkend in de richting waar de bal naar op weg was. Hij viel op de grond in de buurt van de voeten van een roodharig meisje die er naartoe rende, zwaaiend met haar toverstok.

‘Spelen we toervoetbal, of wat?’ riep ze, de bal richting de tegenoverliggende kant van de heuveltop schoppend.

‘Roos!’ kreette James hard naar zijn nicht rennend. ‘Kijk uit, achter je! Het is Ted!’

Roos dook, toen een wolk blauwe motten plotseling over haar heen vloog, afkomstig van de punt van Ted Lupos toverstok. Hij brulde terwijl hij voorbij rende, mikkend met zijn voet naar de bal, maar zij was vlug met haar eigen toverstok. Met een zwaai vanuit haar pols en een flits, transformeerde ze een dood blad in een bananenschil. Een ogenblik later landde Ted Lupos voet er bovenop en het spoot weg vanonder hem waardoor hij op de grond tuimelde.

‘Netjes gedaan, Roosje!’ brulde Ron Wemel die stond bij wat op dat moment de zijlijn voorstelde. ‘Maak er nu een eind aan! James staat vrij! Hun doelman worstelt nog steeds met die Kietel Hex! Mik laag!’

Roos beet grimmig op haar tanden en schopte de bal naar James die hem handig stil legde en begon hem in de richting van een stapel rotsblokken, nu voor nu dienst deden als het doel van zijn tegenstanders, te bewegen. Staand voor het doel worstelde George Wemel, die absoluut niet tegen kietelen kon, om zijn aandacht erbij te houden terwijl een grote veer rondom hem heen schoot en hem zo nu en dan prikkend en hem dubbel van, woedend, gelach deed slaan.

James maakte zich klaar om te scoren toen een stem naast zijn oor riep. ‘Yargh! Ladi-bal-gaan! Grijp ‘em! Schaduwen vielen over hem en handen grepen naar zijn haar en mantel. James probeerde hen zonder te kijken weg te slaan, maar het had geen zin. Zijn jongere neven, de tweeling Harold en Jules, draaiden om hem heen op hun speelgoed bezem, graaiend naar hem en klappend met hun kaken als vliegende pirañas. James keek gekweld naar hun op, struikelde over zijn eigen voeten en viel als een zak stenen in het gras. Harold en Jules keken elkaar een moment aan en

doken toen het gras in om hun aanval voort te zetten. De voetbal rolde door en stopte even verderop toen George naar voren rende om hem te schoppen.

'*Barricado!*' schreeuwde James die zijn toverstok uitstak terwijl Harold met twee vuisten aan zijn haar trok.

Een kleine stenen muur schoot uit de grond naast de bal, een fractie van een seconde vóór George Wemel's voet ermee in contact kwam. De bal stuitte van George's voet, raakte onmiddellijk de kleine muur en schoot de lucht in, hoog boven George's hoofd buigend. Hij verdraaide zijn nek om hem te volgen. Met de doffe dreun stuiterde de bal tussen de rotsen achter hem.

'Goal!' schreeuwde James met beide handen in de lucht.

'Valsspel!' gilden Harold en Jules zich boven op James werpend en hem naar de grond drijvend.

Roos rende langs James en George om als eerste de bal op te pakken. 'De eerste regel bij tovervoetbal is, dat er geen regels zijn,' herinnerde ze iedereen met luide stem. 'James scoorde deze met een Barricade Betovering en ik had de hulp van een getransfigureerde bananenschil. Dat is vijf punten meer voor Team Hippogrief.'

'Vijf punten!' riep Albus boos, die bij hen in de buurt tot stilstand kwam. 'Hoe heb je dat berekend?'

'Één punt voor de goal,' snoof Roos met de bal stuiterend op haar rechte handpalm, 'twee punten ieder voor magische verfijning.'

'Dat waren *een*-punt spreuken,' weerlegde Albus. 'Die kan ik in mijn slaap doen!'

'Dan moet iemand misschien een Uiltje-knap Bezwering over je uitspreken,' zei James, die uiteindelijk zijn neven had weggewerkt. 'Misschien speel je beter in de dromen, hè?'

'Uiteindelijk heb ik geen stomme baby stenen muur nodig om voor *mij* te scoren,' sneerde Albus die zijn toverstok pakte. 'Ik heb dat gekke idee dat goals gemaakt worden met mijn voeten!'

'Jammer dat ze bezig zijn in je mond vast zitten,' kaatste James terug, duidelijk in zijn nopjes met deze gevatte opmerking. 'Maar daar kan ik je niet mee helpen!'

Albus doorzag James bedoeling net voordat het gebeurde. Hij haastte zich zijn eigen toverstok te heffen, en de beide jongens riepen de bezwering op hetzelfde moment. Twee stralen magie schoten langs de zonnige heuvel en zowel Albus als James draaide rond in de lucht, vastgehouden aan hun enkels.

'*Wát* is er aan de hand?' klonk een schrille vrouwenstem balancerend op de grens van zinderende woede. Alle ogen draaiden zich. Ginny Potter, de moeder van James en Albus, kwam over de top van de heuvel aangebeend op weg naar de groep, haar ogen stoten vuur. De jonge Lily Potter volgde haar in haar pad, een verrukte grijns verborgen achter haar handen.

‘Ik heb overal naar jullie gezocht!’ verkondigde Ginny. ‘En hier vind ik jullie in het gras, een smeerboel van jezelf makend in je nette kleren! Ronald Wemel!’ riep ze plotseling haar broer in het oog krijgend die zich probeerde te verbergen. Ze balde haar handen. ‘Ik had het kunnen weten!’

‘Wat!’ riep Ron zijn handen opheffend. ‘Ze verveelden zich! *Ik* verveelde me! Ik hield... een oogje in het zeil, er voor zorgend dat ze uit de problemen bleven! Daarbij, George is hier ook mocht je dat niet opgemerkt hebben!’

Ginny ademde vermoeid uit en schudde haar hoofd. ‘Jullie zijn net zo erg als de kinderen. Allemaal, nu direct terug naar het kasteel. Iedereen zit te wachten. Als we niet opschieten zijn we te laat voor de ceremonie.’

Een meter boven het gras hing James ondersteboven naast zijn broer. Albus ving zijn blik en zuchtte, zijn zwarte haar hing stijl naar beneden. ‘Ik doe jou als jij mij doet,’ zei hij. ‘Op drie.’

James knikte. ‘Een...’

‘*Liberacorpus,*’ zei Ted met een beweging van zijn toverstok. Beide jongens vielen uit de lucht en rolden rommeling de heuvel af. ‘Graag gedaan,’ grinnikte Ted zijn toverstok opbergend. ‘Vooruit. Je wilt je moeder niet laten wachten.’

De groep draafde om bij Ginny te komen die al op weg was naar de kasteelpoort waar een kleine menigte zich had verzameld, gekleed, net als zij, in kleurige gewaden, hoeden en mantels.

‘Hoe zie ik eruit?’ vroeg James aan Roos terwijl ze over het gazon liepen.

Ze nam hem kritisch op. ‘Goed,’ zei ze treurig. ‘Jou gerol in de modder is geen partij voor je moeders Laveolus Bezwering. Geen grasvlekje meer te zien.’

James mompelde een verwensing. ‘Ik snap toch niet waarom we deze stomme gewaden moeten dragen. Niemand weet zelfs of een reuzenbruiloft een formele zaak is, is het niet? Hagrid zegt dat wij de eerste mensen zijn die ooit zoiets te zien krijgen. Zelfs *hij* weet niet hoe er van ons verwacht wordt ons ervoor te kleden.’

‘Beter de dingen vóór zijn,’ merkte Ralph, zijn hoge gesteven boord rechttrekkend, op. ‘Helemaal met gasten die groot genoeg zijn om je te pletten als een Flubberwurm.’

James schudde zijn hoofd. ‘Groemp en Prechka zijn onze vrienden. Euh, min of meer. Ze zouden nooit een van ons *bezeren*.’

‘Ik maak me geen zorgen over *hen*,’ zei Ralph, zijn ogen opensperrend. ‘Ik heb het over al hun familie. En die Koning van hen! Relaties met de reuzenstammen zijn riskant, zelf in gunstige tijden! Jij vertelde me zelfs dat ze Hagrid eens te grazen namen!’

Roos schouderchokte. ‘Dat was heel lang geleden. Kom op, Ralph. Het wordt als onbehoorlijk beschouwd om de vrienden van de bruid en bruidegom te vermoorden.’

‘Althans *tijdens* de plechtigheid,’ voegde Lucy er droog aan toe.

Toen ze de wachtende heksen en tovenaars bereikte bij de tuinpoort, zag James dat zijn vader, Harry Potter, naast Merlinus Ambrosius stond, de huidige Directeur van Zweinsteins School van Hekserij en Hocus Pocus. Een gewone toeschouwer zou aangenomen hebben dat de twee mannen slechts stonden te wachten, de tijd dodend met praten over koetjes en kalfjes, maar James kende zijn vader beter. De oudste Potter en de Directeur hadden sinds gisteravond samen veel tijd discussiërend doorgebracht, hun stemmen zacht, hun ogen zwervend, kijkend. Er was een geheimzinnig gevoel van belangrijke zaken en zorgvuldig onuitgesproken angst in de lucht tussen de mannen, ondanks het feit dat ze glimlachten. James wist waar het een en ander over ging, hoewel hij er niet veel van begreep. Hij wist alleen dat wat het ook was, het de reden was dat alles in zijn leven plotseling, rommelig, op zijn kop was gezet, zoals de werelds meest onvoorspelbare *Levicorpus* vloek. Hij zuchtte boos en keek omhoog naar het kasteel, de aanblik absorberend. Zonlicht glansde van de ramen en schitterde langs de blauwe leien van het hoogste torentjes. Lucy ging naast hem lopen.

‘Het is echt heel jammer, weet je,’ zei ze alsof ze zijn gedachten kon lezen.

‘Hou erover op,’ mompelde hij somber. ‘Morgen is de eerste schooldag. We hebben het Sorteren gisteren al gemist. Iemand anders in de Griffoendor toren heeft waarschijnlijk mijn bed al ingepikt.’

‘Nou,’ antwoordde Lucy voorzichtig. ‘Ik hoorde dat jou bed nog steeds de woorden “Jengel Potter knul” gebrand heeft op het hoofdeind, hoewel ze niet meer gloeien. Dus misschien is het niet zo erg, toch?’

James knikte niet geamuseerd. ‘Het is makkelijk voor jou. Jij weet niet wat je mist.’

Lucy haalde haar schouders op. ‘Is dat op een of andere manier beter?’

‘Vergeet het,’ zuchtte James. ‘We zijn snel genoeg terug. Waarschijnlijk na de Kerst, zoals mijn vader zegt.’

Lucy reageerde deze keer niet. James keek naar haar. Ze was twee jaar jonger dan hij, maar in sommige opzichten leek ze ouder, meer volwassen, vreemd raadselachtig. Haar zwarte ogen waren ondoorgrondelijk.’

‘Lucy,’ verkondigde een stem, James onderbrekend die net zijn mond opendeed om iets te zeggen. Hij keek opzij en zag zijn Oom Percy, Lucy’s vader, aankomen, onberispelijk in zijn marineblauwe galagewaad en baret. ‘Vooruit nu, we kunnen het ons niet veroorloven te laat te komen. De ceronomiemeester wacht op ons. Waar was je eigenlijk? Laat maar, laat maar.’

Hij legde zijn hand om haar schouder en leidde haar weg. Ze keek om naar James met een milde verwijtende uitdrukking in haar ogen, als wilde ze zeggen *dit is mijn leven, ben je niet jaloers?* Percy ging bij zijn vrouw, Audrey, staan die naar Lucy keek, haar aanwezigheid gedurende een seconde registreerde en haar aandacht weer richtte op de vrouw die naast haar stond, die gekleed was in een rood gewaad en een

nogal belachelijke bloemenhoed met een levende nestelende uil erin. Molly, Lucy's jongere zusje, stond naast hun moeder en zag er verveeld en een weinig arrogant uit.

James hield van Molly en alle twee de ouders van Lucy, hoewel hij hen minder goed kende dan zijn Tante Hermelien en Oom Ron. Percy reisde heel veel door zijn werk op het Ministerie en hij nam vaak zijn vrouw en dochters mee als hij op reis was. James had altijd gedacht dat zo'n leven bijzonder opwindend was - reizen naar vere landen, exotische heksen en tovenaars ontmoeten, verblijven in grote hotels en ambassades - maar hij dacht dat nooit met hem zou gebeuren. Lucy was eraan gewend, zelfs al leek ze zich niet echt te vermaken; uiteindelijk had ze, sinds ze een baby was, op deze reizen opgetrokken met haar ouders, vanaf het moment ze haar naar huis hadden meegenomen uit het weeshuis in Osaka, voor Molly geboren was. Ze had tijd gehad om zó bekend te worden met de routine van het reizen, dat het feitelijk een sleur was. James kende zijn nicht goed genoeg om te weten dat ze erg uit had gezien naar de rust en voorspelbaarheid van haar eerste jaar op Zweinstein.

Met dat in gedachten voelde hij zich een beetje schuldig dat hij haar had gezegd dat haar volgende reis makkelijk zou zijn. Hij had tenminste al twee jaar op Zweinstein gehad, twee jaar van lessen en studies, afdelingsleven en maaltijden in de Grote Zaal, zelfs al was dit overschaduwde geweest door enkele behoorlijk spectaculaire gebeurtenissen. Net toen Lucy had verwacht om er de smaak van te pakken te krijgen was het voor haar neus weggegrist. Gelet op Lucy's persoonlijkheid was het gemakkelijk te vergeten dat zij er waarschijnlijk meer over in zat dan hij dat deed.

'Welkom terug, James, Albus,' zei zijn vader, glimlachend het haar van de jongens verwarrend. James dook fronsend weg en streek met een hand zijn haar weer glad.

'Nu dan,' trilde er een vrouwenstem nauwelijks haar ongeduld verbergend. James keek naar de voorkant van de groep en zag professor Minerva Anderling, haar ogen gleden ernstig over hen. 'Nu we er allemaal zijn, zullen we doorgaan?'

'Gaat u voort, professor,' zei Merlijn met zijn lage rommelende stem zijn hoofd buigend en gebarend naar het bos. 'We zouden onze reusachtige vrienden niet langer willen laten wachten, speciaal op zo'n gewichtige gelegenheid.'

Professor Anderling knikte beleefd, draaide om en begon waardig over het gazon te lopen in de richting van het Verboden Bos verderop. De groep volgde.

Terwijl ze liepen keek James rondom zich, naar de gezichten van de aanwezigen. De meeste van hen waren gisteren met hen op de trein meegereisd, direct vanaf de ministeries in Londen. Daar had je Titus Hardsteen, de Schouwer met wie zijn Vader het meest samenwerkte. Zijn grote, vierkanten, hoofd was onbedekt hoewel zijn haargrens van roodachtig haar, zich al behoorlijk aan het terugtrekken was. Hij had zijn korte baard zorgvuldig gekamd en zijn snorpunten zo scherp en omhoog gedraaid, dat het eruit zag alsof zijn snor als wapen gebruikt kon worden. Naast hem liepen een paar leden, die van het ministeriële Departement van Uitheemse Relaties waren, waaronder een grijze, oude, gobelin met de naam Leenpijl en een zeer lange vrouw met héél kort zwart haar, wiens naam James onmiddellijk vergeten was. Hagrid, wist James, was al op de plaats van bestemming om te helpen met de

voorbereidingen van de ceremonie en het verwelkomen van de bezoekende reuzenfamilies die, te voet, zwaar stampend door het bos, aan zouden komen. Achter Merlijn en de oudere Potters, liepen Ron en Hermelien Wemel dicht naast elkaar, hun hoofden in gesprek naar elkaar gebogen. James hoorde, achter hen lopend, delen van wat ze zeiden.

‘Doe niet zo raar, Ron,’ zei zijn Tante Hermelien zachtjes. ‘Dat was jaren en jaren geleden. Ik weet zeker, dat hij het zich niet eens meer kan herinneren...’

‘Het is niet grappig,’ gromde Ron. ‘Hij had een oogje op je, en doe maar niet alsof je dat niet weet. Wat als de dingen, je weet wel, *gecompliceerd* worden?’

‘Hij houdt van Prechka, dubbeldooier,’ zei Hermelien met een lach in haar stem, ‘en jij houdt van mij. Je bent zo schattig wanneer je jaloers bent.’

‘Stil,’ mompelde Ron, heimelijk om zich heen kijkend, ‘dat ben ik *niet*. Ik pas gewoon op je. Ik bedoel, ik neem het hem niet kwalijk, echt niet. Het is gewoon natuurlijk.’

‘Misschien moet je je eer wel verdedigen, weet je,’ zei Charlie Wemel, die zijn arm om de schouders van zijn jongere broer gooide. ‘*Mano e gigante*. Kon nog wel eens smerig worden, maar ik zal je vanaf de zijlijn aanmoedigen.’

‘Waarom ga je niet gewoon terug naar Praag,’ weerkaatste Ron, zijn schouders ophalend. ‘Ik weet zeker, dat er wel ergens een draak rondhangt wiens hoektanden geslepen moeten worden, of wat het ook is wat je doet.’

‘Is ie altijd zo chagrijnig op bruiloften?’ vroeg Charlie aan Hermelien, zijn broer’s opmerking negerend.

‘Waar zijn Jules en Harold?’ antwoordde Hermelien met een wedervraag en in het rond kijkend. ‘Ze zijn toch niet op die speelgoedbezems al vooruit gegaan?’

‘O, nee,’ zei Charlie vermoeid. ‘Niet echt hè?’

James stapte opzij en rende zélf naar voren om zich bij, Ralph, Albus, Roos en haar jongere broertje Hugo te voegen, die vooraan liepen, net achter professor Anderling.

‘Dus dit is het Verboden Bos,’ zei Hugo, opkijkend naar de oeroude bomen die hoog boven hen uittorende. ‘Ziet er helemaal niet zo eng uit voor me. Waarom is het verboden?’

‘Voor uw veiligheid,’ antwoordde professor Anderling scherp. ‘Laat het daarbij en u zult een zeer oude tovenaar worden.’

‘Wat heeft zij,’ mompelde Albus, dicht naar zijn broer buigend. ‘Ze lijkt me nog knorriger dan normaal, en dat is al behoorlijk knorrig.’

‘Misschien houdt ze niet van trouwerijen,’ fluisterde Roos.

‘Ik ben, feitelijk, een behoorlijke liefhebber van trouwerijen,’ zei professor Anderling. ‘En alleen omdat ik ... *knorrig*... ben, meneer Potter, betekent dit niet, dat ik doof ben.’

‘Sorry, professor,’ murmelde Albus.

Professor Anderling zuchtte doordringend. ‘Deze twee reuzen verblijven nu al enige tijd in de uitlopers van het Bos en hebben mij al heel wat hoofdpijnmomenten bezorgd moet u weten. Ik zal blij zijn, om hen naar hun eigen omgeving te zien vertrekken, als de ceremonie voltrokken is.’

James knipperde. ‘Groep en Prechka gaan verhuizen?’

‘Ze gaan terug naar hun eigen huis, meneer Potter,’ antwoordde professor Anderling naar hem omkijkend. ‘Terug naar de wereld, die beter bij hen past. U dacht toch niet, dat ze voor altijd in het Verboden Bos zouden blijven wonen?’

‘De centaur wel m’vrouw,’ merkte Roos op, ‘net als de nakomelingen van Aragog en een heleboel andere dingen. Waarom kunnen Groep en Prechka niet blijven?’

‘Juffrouw Wemel, ú zult toch wel weten, dat reuzen berucht zijn om hun gevoel van privacy, en hun territoriale inslag. Ze zijn niet bepaald de beste soort burens, zelfs niet onder elkaar.’

‘Helemaal niet onder elkaar, heb ik me laten vertellen,’ bemoeide Ralph zich ermee.

‘Dat zal wel zo zijn,’ ging professor Anderling door, ‘maar onze reusachtige vrienden zullen veel gelukkiger zijn in hun eigen voorvaderlijke thuisland, dan dat ze hier ooit kunnen worden, ontheemd in het Verboden Bos. Het is voor iedereen het beste, ook voor hen.’

‘Maar, Groep is de broer van Hagrid,’ protesteerde James. ‘Ze zijn familie.’

‘Families worden vaak gedwongen om dit soort moeilijke beslissingen te nemen, Potter, waar u zich, in het bijzonder, zich goed bewust van bent. Bij hen is het niet erger dan bij anderen.’

Korte tijd later, diep in de schaduw van hoge, knoestige, bomen, sprak Ralph.

‘Ik denk, dat we er bijna zijn,’ zei hij met gesmoorde stem en zich open sperrende ogen. James keek omhoog. De weg boog omhoog rond een steile helling naar een rotsachtige kam, en staand bovenop de kam, omlijst tussen de bomen, stond een monsterlijk, lompe vorm. De reus was makkelijk acht meter hoog, met armen die eruit zagen als een kudde zwijnen gepropt in een dunne panty en benen zo dik en harig dat het leek of ze tweederde van zijn lichaam in beslag namen. Het hoofd zag eruit als een kleine, harige aardappel, vastgeplakt op de korte nek van het wezen. Hij was gekleed in meters jute, enorme leren sandalen en een mantel gemaakt van tenminste een dozijn berenhuiden. Het keek hen ernstig aan toen ze dichterbij kwamen.

James keek omhoog naar hem en de reus hief zijn arm op, iets naar zijn lippen brengend wat leek op een enorme hoorn van een ram. Er werd op geblazen, een lage, kwelende toon voortbrengend, die zo hard en doordringend werd, dat het ieder ander geluid overstemde. James stopte zijn vingers in zijn oren en zag dat Roos hetzelfde deed. Hij kon de trilling van de lage toon in zijn borst voelen, waardoor

deze leek te vibreren. Tenslotte eindigde het lawaai, maar zijn echo rolde en donderde over de vallei.

‘Volgens mij betekent dit, dat het bijna begint,’ zei Ron luid, met zijn pink in zijn oor wriemelend.

Harry knikte. ‘Ik denk, dat zelfs de reuzen in de heuvels dat nu weten. Kom op.’

De groep ging de heuvel op, behoedzaam naar de reus lopend die hen ernstig aankeek. James, bijna vooraan, voelde bij het dichterbij komen, een bijzondere trilling van angst bij de aanblik van de grootte van het wezen. Het was iets, als het benaderen van een vaag mensachtige dinosaurus. Erachter, een opening vullend in iets wat leek op een erg onregelmatige cirkel, bevonden zich vormen als stapels keien en aarde, met bovenop sprietten van gras. Met het in beeld komen van de vormen, tuurde James ernaar, zich afvragend of het een soort ceremoniële monumenten waren. Tot zijn schrik, merkte hij, dat de rotspartijen bewogen. Een van hen hief zijn enorme arm en tilde een stenen kruik ter grootte van een piano op. De vorm dronk eruit en James snapte, dat de figuren meer reuzen waren, zittend in de opening, leunend tegen bomen en rotsen, op een eigenaardige manier versmeldend in hun omgeving. Degene aan de linkerkant van de opening waren ongeveer zo groot als Groemp, met een gebruinde huid, op stro lijkend haar en vierkanten koppen. Die aan de rechterkant waren overduidelijk leden van de stam van Prechka, de Crest-dwellers, en waren aanzienlijk langer, hariger en wilder. Ze droegen rokken en borstplaten gemaakt van boomstammen, bij elkaar gehouden door dunne ranken. Halskettingen van de geweien van herten hingen bij sommigen om de nek. Hun koppen waren kleiner en hobbeliger met inktzwarte ogen onder uitstekende wenkbrauwen, die eruit zagen als bumpers van een Volkswagen Kever. De twee stammen keken elkaar over de opening met een grimmige achterdocht aan.

Onbevreesd stapte professor Anderling op de reus aan de top van de heuvel af. Toen de groep mensen in zijn schaduw stond, boog de reus een beetje en staarde hen aan.

‘Kip,’ zei hij heel langzaam, zijn stem deed de grond onder de voeten van James trillen. ‘Of vlees?’

Er viel een lang ongemakkelijke stilte. Uiteindelijk sprak Harry. ‘Euh, ik ben er niet helemaal zeker van dat we u begrijpen.’

De reus bleef alleen maar op hen neer kijken, wachtend op een antwoord. Iemand kwam vanachter de reus naar hen toe en James was opgelucht om te zien, dat het Hagrid was die zich naar hen spoedde, zwaaiend met een hand boven zijn hoofd.

‘Nee, nee, da’s is voor later Yawgrim. Tijdens de receptie. Je hep wel ’n goed geheuge. Maar ’t is voor later.’

De reus, Yawgrim, keek opzij naar Hagrid, die gekleed was in een slecht zittende jas en een oranje vlinderdas. Langzaam draaide de reus zich naar de groep in de opening.

‘Wit vlees of rood,’ rommelde hij, iets fronsend met zijn vooruit stekende wenkbrauwen op zijn grote, bultige gezicht.

‘Hij probeert ‘t, echt, dat ie ‘t doet,’ zei Hagid toen hij bij professor Anderling aankwam. ‘Reuzentrouwerijen benne normaal gesproke een beetje meer... spontaner... as dit. Tenminste, asda’k ‘t nu begin te begrije. Toch, ze doen d’r verdraaide best om ‘t allemaal leuk en beschaaft te houwe, nu dat Groemp zich zo ongeveer hep aangepast an de mensenwereld n’tuurlijk.’

‘Ik denk niet dat het noodzakelijk is, Hagrid...,’ begon professor Anderling, maar de reus had zich teruggedraaid en onderbrak haar, zijn uitdrukking verhelderde zich alsof hij zich net iets besepte.

‘Bruid of bruidegom?’ dreunde hij, terwijl zijn glimlach tanden onthulde zo groot grafstenen.

‘De helft van beide, goede man,’ antwoordde Merlijn, het volume van de reus evenarend. James keek om en zag de grote man glimlachen, overduidelijk had hij het naar zijn zin.

‘Helft... beiden,’ stemde de reus langzaam toe en liet zich op een knie zakken.

Professor Anderling stond nog steeds vooraan, dus zij was de eerste die besepte wat de vraag van de reus inhield. Yawgrim pakte haar met zijn dikke, eeltige hand op, draaide zich om, en rekte zich uit naar de opening achter hem. Heel voorzichtig zette hij de professor in de takken van een enorme eik. Grimmig klampte zij zich vast aan de boom, haar mond trok zich in een strakke lijn van vastberadenheid, en nam een meer respectabele houding aan.

Snel, droeg de reus iedereen naar hun plaatsen, ze zettend op verschillende takken van de boom, keurig verdeeld over twee helften gaven ze de indruk van een schare kleurrijke, hoewel eigenaardige, vogels.

‘Ik zie niet in wat de bedoeling van deze opstelling is,’ merkte professor Anderling duister op. Ze weigerde om te gaan zitten maar bleek stug op het begin van de tak, met een hand op de stam, staan.

‘Het is waarschijnlijk en gebaar van eer,’ antwoordde Ginny, haar benen heen en weer zwaaiend onder de tak waar zij op zat. ‘Het brengt ons op dezelfde hoogte als de reuzen, het maakt ons hun gelijke. Wat denkt u ervan, Merlijn?’

‘Mogelijk,’ reageerde Merlijn langzaam. ‘Hoewel er mogelijk meer... praktische redenen kunnen zijn.’

Naast Ginny, boog Harry zijn hoofd achterover en keek naar de hogere takken aan de andere kant van de boom. ‘Hoe is het gesteld in de “vrienden van de bruid” hoek, Ron?’

‘Ik geloof niet, dat hij zijn ogen al geopend heeft,’ riep Hermelein terug. ‘Hij heeft het niet zo op grote hoogtes, weet je.’

‘Dat is niet waar,’ protesteerde Ron. ‘Hoogtes boeien me niet. Ik zou alleen willen, dat hij ons op stevigere takken neergezet had. Deze hier hoger, zwaaien al bij het

minste geringste. Het is net of ik een boottocht maak op een hoogte van veertig meter.'

'Als je moet kotsen,' riep Ted, vanaf een tak onder James, 'doe het dan naar rechts, wil je? Ik word liever niet onder gespreid, dank je wel.'

Lucy zat schrijlings tussen James en Albus in en zwaaide haar voeten door de lucht. 't Is nogal gaaf, vindt je niet? Ik vind, dat alle huwelijken zo zouden moeten zijn.'

'Het is in ieder geval beter dan in een of ander suf gemeentehuis te moeten zitten,' beaamde Albus, 'maar als ik dit van te voren geweten had, had ik een kussen meegenomen.'

Roos keek hem, van waar ze lui uitgestrekt lag, op de plek waar twee takken zich gescheiden hadden, aan. 'Als je niet zulke magere billen zou hebben, zou het geen probleem zijn.'

Albus keek haar verbijsterd aan. 'Ik heb geen magere billen!'

'Is al goed, heus,' antwoordde ze, 'zit in de familie. Dat is wat Tante Ginny zegt.'

James rolde met zijn ogen, om vervolgens verbaast te kijken toen er verschillende kleine, kleurrijke steentjes van boven op zijn hoofd vielen. Fronsend keek hij omhoog.

'Hé!' riep Jules naar beneden, een doos Smekkie in alle Smaken omklemmend. 'Geef die terug!' Naast Jules giechelde Harold en stak zijn tong uit.

'Ik begin het idee te krijgen, dat die twee door *draken* zijn opgevoed,' zei Ralph omhoog kijkend naar de tweeling.

Bewegingen op de opening trokken James zijn aandacht. De boom waar hij en zijn vrienden in zaten, was ongeveer waar de twee stammen elkaar ontmoetten, een soort neutraal punt aangevend tussen de twee reuzenstammen, die hen gescheiden hield.

James, Ralph, Albus, Roos en Lucy zaten aan Prechka's kant van de boom. In de schaduw verderop, zat een zeer oude, zeer kale reus. Zijn schedel zag er precies zo uit als een kleine rotsige heuveltop. James stelde zich voor, dat hij, als hij daar zin in kreeg, er gemakkelijk op kon springen. De kop draaide zijn kant op toen het gezelschap onrustig werd en begon te knorren.

Een windvlaag trok voorbij James en liet de bladeren in de eikenboom ruisen, de grond trilde onder trage voetstappen. Een enorm figuur liep voorbij de boom en wierp een schaduw over hen die in de boom zaten. James zag alleen een deel van een schouder. Het was de Koning van de reuzen en hij was minstens tien meter hoog. Zijn baard leek op een veld roodachtige heide, die over zijn blote buik reikte tot aan zijn krakende, brede riem. Hij droeg een kroon van gehamerd ijzer, voorzien van scherpe punten ter grootte van een bezemsteel en hij herinnerde zich hoe Hagrid eens gezegd had, dat er voor reuzen geen verschil was tussen wapens en sieraden. Voor James zag de kroon van de koning eruit, dat het een formidabel wapen kon zijn.

Toen de reus het midden van de opening bereikte, stopte hij. Langzaam draaide hij in het rond en keek iedereen een voor een aan. Zijn ogen stonden onverzettelijk en

doordringend, alsof hij zijn positie wilde laten gelden. Tenslotte hief hij zijn beide armen op met zijn handpalmen naar boven, een gebaar van zegenen makend. Er was een lang brommend gerommel vanuit de reuzen terwijl ze knikten en overeind gingen zitten, zich in een alertere houding brengend.

Daarop zei de Koning iets waar James geen wijs uit kon. De taal van de reuzen is buitengewoon vreemd, laag met keelklanken als een verre onweersbui of donderende branding. Het was eigenlijk een beetje hypnotiserend.

‘Ik denk, dat hij iedereen welkom heet,’ fluisterde Roos, ‘lastig om zeker te zijn. Zijn dialect is echt ongebruikelijk.’

Ralph keek haar aan. ‘Hoe weet jij nou wat hij zegt?’ raspte hij. ‘Spreek jij reus?’

Ze schudde haar hoofd en keek aandachtig. ‘Alleen reuzen spreken reus, dommerd. Onze stemmen kunnen zulke geluiden niet maken. Heb je “Drakenmist’s Avonturen en Kronieken” niet gelezen? Er staat een hele lading Reusachtigs in die boeken en de schrijver heeft hard gewerkt om het zo echt als mogelijk te maken. Heeft bijna een jaar de stammen bespioneerd in de bergen en overal, alleen maar om de juiste klanken behoorlijk te kunnen beschrijven.’

‘Ik ben een Dreuzel, weet je nog,’ fronste Ralph, ‘lijk me niet, dat dit een verhaal is wat ik zou moeten kennen. Ik geef de voorkeur aan vermaak waar ik géén huiswerk voor hoeft te maken.’

‘Kijk,’ wees Lucy, ‘ik denk dat hij de bruid en bruidegom erbij haalt.’

In de opening, had de Koning zijn zegje gedaan. Hij draaide zich en gebaarde met beide armen, ze wijd uitspreidend naar beide kanten van de aanwezigen. De reuzengroep bewoog zich opnieuw toen er van beide kanten vormen tevoorschijn kwamen. Groemp stapte, schaapachtig grinnikend, als eerste het zonlicht in. Hij droeg een oogverblindend wit overhemd met daaroverheen een mouwloos leren vest, zijn haar was achterover gekamd en met vet plat gemaakt waardoor zijn schedel eruit zag alsof hij zwart geverfd was. Hij tuurde over de opening naar het punt waar Prechka tevoorschijn kwam, de bomen als onkruid opzij duwend. James draaide zijn hoofd om naar haar en was verbijsterd. Hij had Prechka al vaker gezien, en had zelfs ooit eens op haar schouder gezeten, maar zoals nu had hij haar nog nooit gezien. Haar haren, normaal gesproken dik en verward als een doornige braamstruik, waren in verrassend lange, bruine golven geborsteld en vielen tot over haar schouders. Ze droeg een jurk van gewezen, verse treurwilgtwijgen omkranst door bladeren. De Zon sprankelde over de bosgroene jurk terwijl ze over de opening liep. Om stil te gaan staan tegenover Groemp, met de Koning nu tussen hen in.

Naast James legde Roos haar hand op haar mond. Hij keek haar aan, verbaast, en zag dat haar ogen waterig waren. Ze keek naar hem, weemoedig glimlachend. Hij rolde met zijn ogen en schudde zijn hoofd. ‘Meiden,’ mompelde hij. Er klonk een enorm gesnuffel van ergens onder hem. James tuurde naar beneden en zag Hagrid aan de voet van de boom staan, met een enorme zakdoek zijn ogen afdeppen. Zijn zwarte ogen glommen.

Lucy boog zich naar James. 'Ik heb hier over gelezen,' fluisterde ze, 'dit is het moment dat ze naspelen hoe ze elkaar ontmoet hebben. Het is een soort voorstelling om aan hun familie en vrienden te bewijzen dat ze echt van elkaar houden.'

Albus fronste. 'Waarom moeten ze dat bewijzen?'

'Reuzen nemen niet gemakkelijk afscheid van hun zonen en dochters,' antwoordde Lucy snel. 'Ze zijn enorm achterdochtig en beschermend. De bruid en bruidegom moeten laten zien, dat ze niet zonder elkaar kunnen leven. Het is de enige manier waarop de stammen toestemming zullen gaan geven dat ze mogen trouwen.'

Van opzij keek James haar aan. 'Maar..., het is alleen maar een traditie, toch? Net zoals een huwelijk bij ons, wanneer ze zeggen "als er iemand is, die een reden heeft waarom deze twee niet zouden mogen trouwen, laat ze dan nu spreken". Ik bedoel, niemand zegt er ooit iets. Het is gewoon een onderdeel van het ritueel.'

'Ik stond bijna op en zei iets bij het huwelijk van George en Angelina,' gromde Albus. 'Mam moest me met twee handen tegenhouden.'

Geïrriteerd schudde Roos haar hoofd. 'Je kunt geen bezwaar maken tegen iemand's huwelijk gewoon omdat je denkt, dat getrouwd zijn de bruidegom minder leuk zal maken.'

Albus keek haar leeg aan. 'Weet jij dan een betere reden?'

'Sssh!' siste Lucy, opnieuw wijzend naar het tafereel onder hen.

De Koning van de reuzen had een lange holle boomstam gepakt, die hij aan Prechka gaf. Ze nam hem eerbiedig aan, alsof het een scepter was. Ze glimlachte naar Groemp, die een paar meter kleiner dan zij was, en hief de stam boven haar rechter schouder. In een oogwenk, sloeg ze de stam op zijn hoofd, grommend en met al haar formidabele kracht. De holle stam verpletterde op Groemp's schedel en hij viel achterover op de grond. De aarde schudde en wolken fijn zand rolden de lucht in. Tot James' schrik ontplofte er woeste uitroepen vanaf beide kanten van de opening. De reuzen hieven hun armen op, brulden vrolijk en gooiden lachend gigantische aardewerken kruiken met mede het bos in, waar ze feestelijk versplinterden.

'Waar ging dat over?' vroeg Albus.

Het was Roos die antwoordde, 'Het is zoals Lucy al zei, zo hebben ze elkaar ontmoet. Weet je dan helemaal niets over reuzen? Het is wel duidelijk, dat ook jij "Drakenmist's Avonturen en Kronieken" niet gelezen hebt.'

In de opening, duwde Groemp zich op zijn ellebogen weer op, kennelijk zonder verwondingen, en wreef zich grijnzend over zijn gladgeschoren reusachtige kin. Stukjes van de verpletterde stam lagen als confetti op zijn haren.

Van onderen kwam een luid getoeter. James keek naat beneden en zag dat Hagrid zijn neus weer snoot. De Halfreus keek omhoog naar zijn vrienden, met ogen nat van vreugdetranen.

'Benne bruilofte niet de mooiste dinge?' riep hij naar boven.

‘Jullie houden je maar beter goed vast aan de boom,’ waarschuwde Lucy, op de tak verzittend, ‘ik denk, dat de dingen een beetje link kunnen gaan worden.’

Ralph’s wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Wat dan?’

‘Gewoon nog een onderdeel in de ceremonie,’ antwoordde Lucy, haar schouders ophalend. ‘Grofweg vertaald heet het “De Jacht op de Bruid”. Groemp moet nu Prechka vangen om te bewijzen, dat hij haar waard is. Van wat ik gelezen heb, is het hoe langer het duurt, hoe beter hun huwelijk kennelijk zal zijn. De families nijgen om erg *betrokken* te raken.’

‘Je bedoelt, dat zij hem helpen?’ vroeg James hoopvol.

Lucy keek bedachtzaam. ‘Nou, ze gaan hem helpen aan een mooi, lang huwelijk, als dat is wat je bedoeld.’

James keek weer naar beneden en zag dat de reuzen langzaam overeind krabbelden. Velen van het rekten hun armen uit, of sloegen hun vuisten in hun handpalmen. Anderen pakten meer holle boomstammen, en zwaaiden ze boven hun hoofden, verschillenden ervan waren uit de kluiten gewassen exemplaren. In het midden van de opening werd Groemp in een grof maliënkolder gehesen door twee enorme bruidsjonkers. De Koning grinnikte in een opperbeste stemming, zijn beide armen opgeheven om zo de start van de wedstrijd aan te geven.

‘Dit,’ zei Merlijn vanaf de andere kant van de eik, ‘is waarom we hier geplaatst zijn. Houd je vast allemaal en wees voorbereid om iedereen die valt te leviteren.’

James trok zijn toverstok uit zijn gewaad en glimlachte bij zichzelf door een gemengd gevoel van angst en opwindings en sloeg zijn beide armen om de stam heen.

‘Verdorie,’ zei Ralph met een hoge trillerige stem. ‘Ik wist wel dat ik gewoon een cadeau had moeten sturen.’

Daarna ging alles, zelfs voor reuzen, razendsnel. De Koning liet met een oorverdovende klap zijn beide handen opzij tegen zijn blote bovenbenen vallen. Iedereen, buiten de boomtoeschouwers, kwam tegelijkertijd in beweging waardoor er een stofwolk opsteeg die als een dichte mist het uitzicht op het tafereel belemmerde, wel klonken er klappen en kreten van pijn, maar wie of wat er geraakt was bleef een mysterie. Schimmige figuren bewogen in de stofwolk en zo nu en dan steeg erbovenuit een holle boomstam op. James bedacht zich, dat als er iemand uit de boom zou vallen waarschijnlijk niemand zou zien waar deze terecht kwam en klemde zich nog steviger om de boomstam, de schors diep in zijn huid drukkend.

‘Iedereen nog op zijn plek?’ de stem van professor Anderling klonk hoog en schrill boven het rumoer van de opening uit.

Vanaf alle kanten werd luid bevestigd dat iedereen er nog was, James keek om en zag op zijn tak Lucy angstig naar hem kijken. Albus, achter haar, grijnsde van oor tot oor, maar James meende, dat hij toch merkte dat zijn broer ook gespannen was. Door het geweld onder hen trilde de boom hevig.

Na ettelijke minuten verplaatste de schermutselingen zich om uiteindelijk totaal te verstommen. De stofwolken daalden neer en het gezelschap in de eik keek naar een totaal uitgestorven ruimte, overduidelijk was de achtervolging verder het bos in getrokken.

Het was Lucy die de stilte verbrak. ‘Het beste kunnen we hier in de boom blijven, de reuzen komen weer terug hierheen en dan willen we niet op de grond staan.’

Iedereen stemde hier in stilte mee in.

In de tijd die volgde, wat al snel een paar uur was, was het enige geluid het bewegen van mensen die in de boom een gemakkelijker positie zochten, wat kreunen en steunen en zo nu en dan vanuit de verte, geluiden van schermutselingen die de boombewoners alert hield.

Net toen James wilde zeggen dat hij er genoeg van had en terug naar Zwijnstein wilde, kwam er gerucht vanuit de linkerkant van het bos, het klonk als het breken van bomen vergezeld van vrolijke kreten en het gestamp van talloze reuzenvoeten. Niet veel later verschenen de reuzen weer op de opening, Groemp en Prechka op de schouders meevoerend. Beiden grijnsden, hoewel het gezicht van Groemp vol met kleine wondjes zat, zijn haren alle kanten uitstaken en er van zijn onberispelijke kleding en zijn maliën niet veel over was. De grond trilde heftig en de boom schudde vervaarlijk, zijn tijdelijke bewoners angst aanjagend. Na een paar keer gejonast te zijn geweest werden Groemp en Prechka op de grond gezet en zocht de verzameling weer een plekje in ergens in de opening, met dit verschil, dat er nu geen twee kampen meer waren. Groemp en Prechka zaten in het midden te glunderen. Vuren werden opgestookt en enorme kruiken mede werden geopend.

Yawgrim nam plaats voor de boom en zette met de grootst mogelijke voorzichtigheid de menselijke gasten weer terug op de grond, beginnend met professor Anderling.

‘Ik dank u wel zeer beleeft,’ sprak ze gedecideerd. Opgelucht maakte zij het zich gemakkelijk tegen de boomstam.

Toen de laatste menselijk gast, Merlijn, weer met beide benen op de grond stond vroeg de reus weer langzaam, ‘Kip of vlees?’

Merlijn legde zijn handen op zijn heupen, bulderde van het lachen en sprak, ‘Beide, mijn grote vriend, beide!’ en bulderde opnieuw van het lachen.

Verschillende uren later, toen de zon neerdaalde achter de bomen, de wereld in een koperen gloed dippend, schuifelde de groep heksen en tovenaars terug uit het

Verboden Bos, opvallend minder fris dan toen ze er binnen gegaan waren. James en Ralph liepen op met Hagrid, die naarmate de dag voorderde luidruchtiger en opvallend drukker was geworden. De halfreus zijn voetstappen zwaaiden heen en weer over het pad, een grote hand op James hoofd en de ander op die van Ralph.

‘S maar beter, n’tuurlijk,’ zei Hagrid vettig. ‘S maar... ’s maar... ’s maar beter zo, is ’t. Net zoals de Directrice zee. Waar’s de Directrice? ‘K wil d’r nog bedanken dat ze d’r was, tot ze d’r steun voor Groempie toonde en... en... kleine Groempie en z’n, parachtige bruid.’

‘Ze is de Directrice niet meer,’ zei Ralph met een pijnlijke stem toen Hagrid onzeker op de hoofden van de jongens leunde. ‘Al een jaar niet meer. Ze loopt achter ons. Maak je geen zorgen.’

‘Waar ’s de tijd gebleve?’ ging Hagrid verder, slingerend over het gras en zich met enige moeite richtend op zijn hut. ‘Het lijkt pas gis... gis... gistere dat ’t was, dat kleine Harry en Ron en Hemelien naar me hut kwame, steeds weer in de probleme komme en d’r uit, soms ondeugende dingen doen, hellepe met kleine baby Norbert. Nu benne ze volwasse, net as Norbert. Da’s nu Norberta, snappie, de draak waar je ome Charlie naar kwam kijke. Erg lief van ’em dat te doen zeker omdat ie al die jare d’r in de gate heb gehouwe, helemaal omdat ze meegaat met het bruidspaar. Je kon d’r net nog zien daar, zitte bij Groempie as ’n hond, net as me oude hond, Muil. Heb ik je welles verteld over Muil? Hij was ’n goeie hond. Niet dat ik niet gek ben op Trife, weet je. Muil’s pootafdrukke benne gewoon hele grote pootafdrukke om te vulle, weet je.’

Onder Hagrid’s aanzienlijke gewicht had James het gevoel dat hij als een tentharing de grond in gedreven werd. Hij duwde Hagrid’s grote vlezige hand van zijn hoofd en hield hem vast, de half-reus in de richting van de deur van het hutje trekkend. ‘Norberta was een mooi trouwcadeau, Hagrid. Ik wed dat ze allemaal erg gelukkig gaan worden daar in de bergen.’

‘Denkkie dat?’ baste Hagrid opeens, die zijn hand van Ralph’s hoofd haalde om een traan uit zijn bloeddorlopen ogen te wrijven. ‘Ik hoop ’t . De Directrice weet ’t ’t best, dat ze ’t weet. Ik denk dattik effe mot gaan zitte nou... een minuutje maar.’

Hagrid draaide zich om alsof hij de bedoeling had om te genieten van de zonsondergang, wiebelde angstig lang op een been en viel toen achterover in zijn tuin, een paar pompoenen met een ongebruikelijke kleur verpletterend. Direct begon hij luid te snurken.

‘Hij ligt hier best,’ zei Ralph onzeker. ‘Toch?’

James haalde zijn schouders op, liep naar Hagrid’s hut en duwde de deur open. ‘Ja, het wordt een zachte nacht. Zal hem waarschijnlijk goed doen. Ik heb nog nooit iemand zoveel mede zien drinken.’

‘Ik wel,’ reageerde Ralph, kuierend naar de deuropening. ‘Merlijn nam het spul in of het water was! Leek er helemaal geen last van te hebben, niet zoals de anderen. Misschien is een soort speciale kracht of iets.’

‘Misschien komt het door het feit dat hij elfhonderd jaar oud is,’ riep James grinnikend in zichzelf vanuit de duisternis van de hut. ‘Misschien kan hij het, soort van, kan uitspreiden over zijn levenstijd, zodat het niet zoveel effect op hem heeft op één moment. Denk je?’

Ralph zuchtte diep. ‘Dat probeer ik niet, tenminste niet als het over Merlijn gaat. Hij zorgt dat ik pijn in mijn hoofd krijg. Het eten was goed vanavond. De kip en kebab en alles. Ik heb nog nooit wulk gegeten zoals deze gekookt was.’

‘Je bedoelt geroosterd aan het spit door een draak?’ antwoordde James, sjouwend met een groot spreid door de deuropening van de hut. ‘Geeft het een vreemde smaak vind, je niet? Ik vond het een beetje smaken zoals de drankenkamer ruikt op een vochtige dag.’

Ralph maakte een onwillekeurig gebaar en hielp mee de spreid over de grote massa die Hagrid was te trekken. ‘Zo. Welterusten, Hagrid. Tot volgend jaar.’

‘Jak, zeg dat soort dingen niet,’ zei James met rollende ogen.

‘Wat?’

James schudde zijn hoofd. ‘Ik wil er gewoon niet aan herinnerd worden. Kom op, daar is professor Anderling, als ze vóór ons bij de poort is, laat ze ons vast nablijven omdat we te laat zijn, zelfs als we er niet zullen zijn om er aan te voldoen.’

De jongens rende haaks over het veld en ontmoette de voormalige Directrice bij de ingang van het binnenplein. Ze verraste haar door zo onverwacht te verschijnen.

‘Jongens!’ riep ze met vreemd heldere ogen uilchtig knipperend naar hen. ‘Jullie zouden binnen moeten zijn nu de ceremonie voorbij is. Het is laat.’

‘Weten we professor... euh,’ zei James opkijkend naar de lange vrouw. ‘Euh, bent u ... euh?’

‘Het is maar dat je weet dat ik last heb van allergieën,’ sniffelde professor Anderling haar ogen bettend en met een ferme pas snel door de poortopening lopend. ‘De Amaryllis stinken behoorlijk deze tijd van het jaar, dat is alles. Nu naar binnen.’

Harry, Ginny en de rest stonden bij de ingang van de Grote Zaal toen de kaarsen zichzelf ontstaken voor de avond. Leerlingen gingen in groepjes voorbij de grote deuren in de richting van de trappen en de leerlingenkamers. Lucy, Roos en Albus zagen James en Ralph toen ze binnen kwamen.

‘Pap heeft extra bedden voor ons geregeld in de slaapzalen,’ zei Albus, kauwend op een kaakje dat hij in de Grote Zaal had gevonden. ‘Lucy en jij bij Griffioendor, Ralph en ik beneden bij onze eigen maten.’

James vroeg, ‘En Charlie en Jules en Harold en de anderen?’

‘Die gaan gewoon naar huis. Het heeft geen zin dat ze hier tot morgen rond blijven hangen nietwaar? Het is niet zo dat zij ergens heengaan.’

‘Jak! Herinner me er niet aan,’ zei Roos twee vuisten opstak. ‘Ik ben zo jaloers dat ik het bijna niet meer hou. Jullie gaan een lekkere vakantie houden en ik moet hier blijven om het hele jaar Rekenvaardigheid en Bezwingingen te doen, en van der Beek’s stomme versie van Verweer Tegen de Zwarte Kunsten.’

‘Maar je bent gek op Rekenvaardigheid,’ zei Ralph met opgetrokken wenkbrauwen.

Ze siste woedend. ‘Alleen omdat ik er goed in ben betekent niet dat ik het leuk vind.’

‘Ik zou zo met je willen ruilen,’ ziekte Albus. ‘Het is niet zo dat ik op deze stomme reis wil.’

‘En jij denkt dat *dat* alles goed maakt?’ tierde Roos. ‘De onrechtvaardigheid is tastbaar.’

Van de andere kant van de zaal klonk de stem van Hermelien naar haar dochter. ‘Jij en je broer kunnen waarschijnlijk beter naar boven gaan, Roos. Morgen is de eerste schooldag. Ben je niet opgewonden?’

Roos wierp een duistere blik naar haar moeder en deelde deze blik met James, Ralph en Albus.

Lucy klopte haar oudere nicht op haar arm. ‘Ik zal veel foto’s voor je maken, Roos. En we zullen schrijven, ja toch?’ Ze keek betekenisvol naar de jongens die hun toestemming mompelden en met hun voeten over de stenen vloer schuifelden.

Roos knikte sceptisch.

‘Jullie kunnen beter *allemaal* naar bed gaan,’ zei Harry Potter met een knik naar zijn zonen. ‘Lily zal bij je moeder en mij blijven in de Kamer van Hoge Nood. We willen niet naar boven hoeven komen om jullie wakker te maken als het tijd is om te vertrekken.’

Albus fronste. ‘Wanneer *gaan* we weg?’

‘Ik stel voor dat we elkaar hier ontmoeten, om half zes bij de hoofdingang,’ antwoordde Harry, kijkend naar de andere volwassenen die instemmend knikten.

James gromde, ‘Het wordt erger en erger.’

‘Het was echt een prachtige bruiloft,’ zuchtte Ginny, James negerend. ‘Op zijn eigen bijzondere manier. Vind je niet?’

‘Minerva,’ glimlachte Harry, zorgvuldig kijkend naar de oudere vrouw. ‘Ben je...?’

‘Ik heb allergieën!’ antwoordde professor Anderling strijdlustig, zwaaiend met een zakdoekje. ‘Daardoor krijg ik tranen in mijn ogen!’

Harry knikte, legde zijn arm om de smalle schouders van de vrouw en leidde haar naar de gang van de leraren verblijven. Ginny, Ron en Hermelien volgden, onderling pratend.

Kort daarop zeiden Albus en Ralph welterusten en gingen de trappen af richting de Zwadderichkelder. James en Lucy voegden zich bij Roos op de trap en vervolgden hun weg naar de Griffendoor leerlingenkamer.

'*Humdrugula*' riep Roos kortaf toen ze het portret van de Dikke Dame naderden. Het schilderij zwaaide opzij en het geluid van rauwe stemmen, gelach, en een knisperend vuur vulde de ruimte verderop.

'Ze hebben mij niet eens het wachtwoord verteld,' jammerde James tegen Lucy toen ze het portretgat naderden.

'Wachtwoorden zijn alleen voor de leerlingen,' zong de Dikke Dame vrolijk vanaf de andere kant van het opengeklapte doek. James rolde geïrriteerd met zijn ogen.

'James!' riep een stem. 'Ik heb jou bed! Is dat niet geweldig?'

James keek en zag Karel Krauwel van over de rugleuning van de bank bij de haard naar hem grijnzen, links en rechts van hem zaten twee verraste eerste jaars. 'Het heeft jou naam en alles. Mijn vrienden zijn stikjaloers natuurlijk. Ik heb de nieuwe leerlingen alles verteld over vorig jaar. Weet je nog dat we naar Zweinsveld gingen, door de tunnel onder de Beukwilg? Weet je nog van de wolf toen we terug kwamen?'

'Ik herinner me jou, die bewusteloos in de modder lag,' antwoordde James ongelukkig. Roos porde hem met haar elleboog in zijn maag, maar Karel leek onaangedaan.

'Zie je?' zei hij, zich wendend naar de twee eerste jaars. 'Ik zei het toch, het was geweldig.'

James schudde zijn hoofd en voegde zich bij Roos aan een tafel in de hoek, waar Ted Lupos bij zijn oude schoolmaten zat. Lucy volgde James, openlijk nieuwsgierig rondkijkend, haar gezicht kalm en oplettend.

'Hoi, James, Gremlin groet,' verkondigde Gerard Gerhards zijn vuisten opheffend naar beide zijden van zijn hoofd, de pinken uitgestoken om wiebelende oren te vormen. Roos, Sabrina Hildegard en Ted volgden, plichtsbewust hun tongen uitstekend. James deed de groet ook, maar niet enthousiast.

'Dingen zien er dit jaar magertjes uit voor de Gremlins,' zei Sabrina die haar handen op de tafel voor zich liet zakken waar ze een Auger aan het vouwen was uit een pagina van de Ochtendprofeet. 'Nu Noah en Petra zich bij Ted voegen in de fabelachtige buitenwereld en James er vandoor gaat naar Verweggistan met zijn maatjes in de Verenigde Staten.'

'Jep,' zei Gerard die zijn wenkbrauwen schamper optrok. 'Waar gaat dat eigenlijk over?'

James opende zijn mond om te reageren, maar Ted was hem voor. 'Het staat hier, is het niet? Voorpagina, vette letters.' Hij trok de krant onder Sabrina's elleboog vandaan en hield hem omhoog zodat iedereen hem kon zien. James had een kop al

gezien die schreeuwde. 'SCHOUWER H.POTTER VOEGD ZICH BIJ INTERNATIONAAL ONDERZOEKS TEAM.' Onder de koptekst stond een bewegende foto van James' vader en Titus Hardsteen, staand voor de entree bij het Ministerie terwijl flitslichten uit de menigte voorbij hen schoten. De kleine letters naast de foto lezen, 'DREUZEL LEIDERS NOG ALTIJD VERMIST: F.R.E.T. EIST DE ONTVOERINGEN OP ONDANKS ONTKENNING VAN HET MINISTERIE. BEROEMDE N.Y. WOLKENKRABBER ONTDEKT IN VENEZUELA, GEWEZEN WORDT OP "BUITENAARSEN"

'Het hele gedoe is internationaal geworden nu er hoge hotemetoten ontvoeringen hebben plaatsgevonden, zowel hier als in de Verenigde Staten,' zuchtte Ted die de krant liet vallen. 'Ik benijd je vader totaal niet, James. Het is één ding om de Amerikaanse pers om de tuin te leiden door ze te laten geloven, dat het kleine groene mannetjes waren die hun gebouw hadden gejat. Maar om een aantal buitenlandse agentschappen laten samenwerken, is zoiets als proberen om Horkklumps samen schaak te laten spelen.

Gerard fronste wantrouwend naar Ted. 'Hoe kun jij over deze dingen weten Lupos?'

'Ik doe dat ding, dat ze lezen noemen,' zei Ted, kloppend tegen de zijkant van zijn neus. 'Heb ik geleerd van Petra Morgenster. Zou je ook eens moeten proberen!'

'Het is "Morgan" nu, weet je nog?' corrigeerde Sabrina zonder op te kijken. 'Ze noemt zich Morgan sinds dat hele gedoe bij haar grootouders.'

'Sprekend *daarover*,' zei Ted, die rechtop in zijn stoel ging zitten, 'zij en het nieuwe Schoolhoofd hebben daar nu een serieus klein gesprekje over in zijn kantoor. Ik hoorde Oom Harry erover spreken met de ouwe zelf en ze bekende het toen ik terug kwam op het kasteel. Schijnt dat het nog maar de vraag is of het haar toegestaan gaat worden, om mee te gaan op het kleine snoepreisje van jou, Potter.'

'Wat bedoel je daarmee?' vroeg James die Ted observeerde terwijl die iets uit zijn gewaad opdiepte. 'Ze is volwassen nu. Ze kunnen het niet verhinderen als ze op reis wil gaan.'

'Kunnen ze dat niet?' peinsde Gerard achterover leunend en zijn vingertoppen tegen elkaar plaatsend. 'Ik bedoel, er is nablijven en er is *nablijven*, als je snapt wat ik bedoel. Zo zijn er enige lastige wetsvragen per slot, hoe zit het met haar grootouders die dood zijn. De Dreuzelpolitie snapt er helemaal niets van, dankzij Merlijn, maar dat betekend nauwelijks dat er geen vuiltje aan de lucht is. Dat spul dat we op de boerderij zagen, nou, laten we maar zeggen dat het Professor Lubbermans' Bijtende Doornwortel eruit deed zien als een Narcissen salade. Onze Petra is een gecompliceerde kleine heks als je het mij vraagt.'

'Dat betekend niet dat ze schuldig is aan iets verschrikkelijks,' zei James die ook rechtop ging zitten. 'Zij en haar zusje mogen van geluk spreken dat ze van hen af zijn. Zover ik weet waren ze behoorlijk rottig, allebei.'

‘Ze logeren sinds de dag dat ze daar vandaan kwamen bij jou en je ouders is het niet?’ vroeg Roos met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Hebben ze je verteld wat er die dag gebeurt is?’

James zakte weer achteruit en liet zijn blik door de leerlingenkamer gaan. ‘Nou, niet echt. Ze vertelde dat haar Opa had verboden om haar toverkrachten te gebruiken vanwege zijn Dreuzelvrouw, een afschuwelijke vrouw die Pien heette, en gewoon beestachtig was. En ze zei dat Pien, Petra’s zusje Isabella probeerde weg te sturen om te gaan werken op een boerderij bij mensen die ze niet op een rijtje hadden. Petra vertelde me dat ze deed wat ze moest doen om daar samen weg te komen.’

‘Ik geloof, dat dat aardig in buurt van de waarheid is,’ knikte Gerard. ‘Hoewel het niet het *hele* verhaal is. Dat is zeker.’

‘Wat weet *jij* ervan?’ vroeg James, Gerard recht in de ogen kijkend.

‘Niet veel meer dan jij weet, maar ik bedoel alleen – er was daar magie gaande zoals ik die nog nooit gezien heb. Merlijn liet ons zweren om het geheim te houden, wat ik best vond. Je zou het waarschijnlijk toch niet geloven. Al wat ik weet is, dat als het bij Petra vandaan kwam, het niet de Petra was die ik kende.’

‘“Morgan”,’ corrigeerde Sabrina, haar keurig gevouwen Auger ophoudend, opnieuw. ‘Wat denk je ervan, Lupos? Ben je klaar voor een zes cirkels, met de heersende kampioen?’

‘Niet nu, niet nu,’ reageerde Ted afgeleid, een verassend aantal rommel uit zijn zak tevoorschijn halend en op tafel gooierend. ‘Er zijn nu Gremlin zaken van belang. Waar zijn ze nou...’

James, Lucy en Roos bogen zich over de tafel toen Ted groef in de stapel ditjes en datjes. Een verfromfaaide origami kikker sprong uit de resten, kreupel hinkend. Smekies in alle Smaken en enkele Knoeten rolden alle kanten op. ‘Aha!’ verkondigde Ted triomfantelijk achterover leunend en een fluwelen zak tevoorschijn trekkend met een zilveren koord. ‘Verzamel je om mij, mijn vrienden. Dit kan interessant zijn.’

Sabrina legde de Auger neer en fronste zorgvuldig terwijl Ted de zak opendeed. ‘Hangoren?’ zei ze turend naar de inhoud. ‘Hoe gaan die werken? Je zei dat Morgan en de Directeur in zijn kantoor zaten. Dat is aan de andere kant van het kasteel.’

‘Ah, ah, ah,’ corrigeerde Ted ondeugend glimlachend. ‘Dit zijn vernieuwde Hangoren Versie II, met een Afstand Gevoeligheidsbezwering ingebouwd. Slechts het object, dat je wilt laten fungeren als ontvanger markeren -- in dit geval een onschuldig pepermuntje, weggestopt in de zak van de Directeur op zijn weg terug naar het kasteel, en voila - .’ Hier Transfigureerde Ted zijn gezicht in een karikatuur van George Wemel en ging door met George’s aanstekelijke enthousiasme, ‘Instant ongeoorloofde audio versterking voor al jullie luistervink inspanningen.’ Hij veranderde zijn gezicht weer tot de zijne en trok een handvol rozeachtige vormen uit de zak. ‘Uitsluitend experimenteel op dit moment, maar werken bij Tovertweelings Topfopshop heeft zo zijn voordelen.’

James pakte een van de roze vormen aan die Ted hem aanreikte. Hij was gemaakt van piepschuim en had de vorm van een groot oor. 'Wat moet ik ermee doen?'

'Nou,' zei Gerard, de zijne kritisch bekijkend, 'ik denk niet, dat ie om op te eten is.'

Om uit te proberen, duwde James het piepschuimen oor tegen zijn eigen oor en luisterde. Zijn ogen sperden zich open. 'Het werkt!' fluisterde hij schor. 'Ik kan ze horen!'

Als één man sloegen de Gremlins en Lucy de oren tegen de zijkant van hun hoofd. James merkte dat de vorm zo gemaakt was dat deze keurig over zijn eigen oor paste zodat hij hem niet vast hoefde te houden. Hij liet hem los en leunde achterover, lichtelijk fronsend over de verre galmende stemmen die hij hoorde.

'Zijn zij het?' vroeg Sabrina verbaast haar ogen samenknijpend. 'Ze zijn moeilijk te horen.'

Ted knikte afgeleid. 'Zij zijn het, ze zijn gewoon ver weg. Klep dicht en luister.'

James spitse zijn oren om te luisteren zonder last te hebben van de geluiden van de leerlingenkamer. Zwak, hoorde hij de rommelende bariton stem van de Directeur, en de trillende tenor van Petra's reacties. Langzaam, flauwtjes, werden de stemmen helder.

'Ongelukkig als het was, maak ik me minder zorgen over de manier waarop je ervoor kiest om je krachten te gebruiken,' hoorde hij de Directeur zeggen, 'dan ik me maak over de recente dromen die je hebt. Ik ben ervan overtuigd dat zulke dingen vaak gevolgen hebben die we nog niet direct kunnen bevatten.'

'Het is maar een droom,' antwoordde Petra me een kleine, afhoudende, stem. 'Het lijkt veel op de andere die ik had, maar dan omgekeerd. Ik droomde altijd over beslissingen waarvan ik dacht dat ik die wilde veranderen. Nu droom ik over rampen die ik nauwelijks kan ontwijken. Ik ben er best wel blij mee, heus. Ze doen me herinneren.'

Merlijn stem klonk weer, kalm en afgemeten. 'Waar herinneren ze je aan?'

'Aan de macht van keuzes. En het feit dat de simpelste acties enorme gevolgen kunnen hebben.'

Merlijn's stem daalde betekenisvol. 'En u weet hoe waar dit is, voor u in het bijzonder, toch, juffrouw Morgenster? Of hebt u liever dat ik u aanspreek met uw *andere* naam?'

Er volgde een lange stilte. James begon zich af te vragen of de Hangoor gestopt was met werken toen de Directeurs stem weer hoorbaar werd.

'Kruimelwort creme muffins,' zei hij langzaam, alsof hij de woorden proefde. James keek met gefronste wenkbrauwen op. Lucy keek hem fronsend aan en schudde lichtjes haar hoofd. De stem van Merlinus ging door, laag en zacht, zodat James zich moest inspannen met luisteren. Hij boog zich over de tafel, zijn schouders geconcentreerd gebogen.

‘Gebruik alleen poeder Kruimelwort, droog en goed gezeefd om een overdreven sterk aroma te voorkomen. Meng het met twee delen oester extract en een puntje theebloesemblaadjes. Voeg rum toe, drie druppels tegelijk, totdat het vochtig genoeg is om te kneden...’

James keek opzij en zag Ted woest staren naar de tafel voor hem, de veel te grote piepschuim oor uitstekend aan een kant van zijn hoofd. Hij bemerkte James blik en schouderchokte.

‘Klinkt als een recept,’ fluisterde Gerard. ‘Waarom leert hij Petra hoe muffins te maken?’

‘Omdat,’ baste Merlijn’s stem zo hard dat James een verraste kreet slaakte en naar zijn Hangoor greep, ‘muffin bereiding een waardevolle levensvaardigheid is, die alle heksen en tovenaars tot in de puntjes zouden moeten beheersen.’

Het lukte James om het piepschuim van zijn oor te grissen, draaide, en deinsde terug bij de aanblik van de Directeur die pal naast hem stond met een bijzonder groot kookboek in zijn handen. Merlijn glimlachte, maar het was niet het soort glimlach waarbij je je direct op je gemak voelde als je eronder zat.

‘Uiteindelijk,’ zei de Directeur met zijn blik op de piepschuim oren verspreid over de tafel, ‘weet men nooit wanneer de noodzaak optreedt voor een onverwachte traktatie. Dat doet me eraan denken...’ Hij pakte iets uit de diepte van zijn mantels en hield het boven de tafel. ‘Ik geloof dat dit aan u toe behoort, meneer Lupos. Ik, euh, leg het wel op de stapel.’ Hij liet het behekste pepermuntje op de rommel uit Ted’s zak vallen.

‘En een goede avond voor u, Directeur,’ zei Gerard, zich herstellend en breed glimlachend. ‘Hebt u genoten van de bruiloft, meneer?’

‘Doe geen moeite, meneer Gerhards,’ antwoordde Merlijn het kookboek dichtslaand in zijn hand. ‘Ik heb het gevoel dat u verderop in het jaar nog moeite genoeg moet doen. Goedenavond leerlingen, meneer Lupos.’

Hij draaide zich en ging, Petra passerend toen ze binnen kwam door het portretgat. Merlijn knikte betekenisvol naar haar en ze deed hetzelfde, ietwat met tegenzin.

‘Nou, wat betekende dat van wat we gehoord hebben?’ vroeg Ted toen Petra zich bij hen voegde, zich op de bank persend tussen James en Lucy.

‘Hangt er vanaf wanneer je begon met luisteren,’ zei ze, zijn blik vermijgend. ‘Hij begon je op te merken tegen de tijd dat we op weg waren naar de leerlingenkamer. Merlijn vind het prettig te lopen terwijl hij praat, weet je.’

Ted knikte bedrukt. James wist dat Ted deel had uitgemaakt van de groep die Petra hadden gered van de boerderij van haar grootouders en hij wist, dat Gerard gelijk had om te zeggen dat er veel meer vastzat aan het verhaal dan de rest van hen wist. Merlijn had met iedereen gesproken die betrokken was geweest bij Petra’s ontsnapping, maar iedereen die ermee te maken had gehad was daar sindsdien erg

geheimzinnig over geweest. Er leek iets onuitgesproken aan de hand te zijn tussen Ted en Petra toen hij de Hangoren van de tafel verzamelde.

Roos verbrak de stilte. 'Dus, mag je nu meegaan op reis naar de Verenigde Staten, Petra?'

"Morgan", corrigeerde Sabrina opnieuw in de ronde kijkend.

'Het is wel goed,' zei Petra een beetje lachend. 'Ik ben nog altijd Petra voor jullie. Morgan is meer een soort... persoonlijke identiteit.'

Gerard knikte, 'Zoiets als die gast in die band, Krijser en de Kotten, die zijn naam veranderde van Erik Houthakker naar alleen Døm. Soort van attitude ding, juist?'

'Klep dicht, Gerard,' merkte Roos op hem een mep verkopend. 'Dus ga naar de V.S. of wat, Petra?'

'Ik ga,' knikte Petra. 'Issy gaat met me mee. En ik denk dat we daar een tijdje zullen gaan blijven.'

'Je bedoelt langer dan de kerstvakantie?' vroeg James. 'Omdat we dan terug zullen komen, hopelijk.'

'Ik denk niet dat we met Kerstmis terug zullen zijn, James,' zei Lucy verontschuldigend. 'Ik heb enig idee over hoe de dingen zullen gaan, triest genoeg.'

'En wie is deze verfrissende inspirerende persoon?' zei Gerard, zich opgewekt naar Lucy buigend.

James ontspande slechts een beetje, de aanwezigheid van Petra aanvoelend. 'Mijn nichtje Lucy,' antwoordde hij. 'Ze zou dit jaar hier beginnen, hoewel ze denkt, dat ze een Ravenklauw is, of zelfs een Zwadderaar.'

'Ik snap dat wel,' knikte Gerard. 'Ze heeft die uitstraling, zo rond haar ogen. Leuk je te leren kennen, nicht Lucy.'

'Hetzelfde,' antwoordde Lucy met een ge oefende diplomatieke knik.

'Nou, vertel maar eens hoe je daarop gekomen bent,' zei Ted terugzakkend in zijn stoel en zijn armen over elkaar slaand. 'Ik bedoel, Zweinstein is een kostschool. Je hoeft niet met je ouders naar de Verenigde Staten te gaan ondanks dat ze een groot deel van het jaar daar zullen zijn. Juist?'

James zuchtte en steunde op zijn ellebogen. 'Het was Ma d'r idee,' begon hij. 'Ze wilde niet zo ver en zo lang uit de buurt van Albus en mij zijn. Ze was helemaal ondersteboven toen de uil met de instructies direct van de Minister kwam. Ik bedoel, dingen zijn al een hele poos behoorlijk tam in het Schouwers Departement. Het is zoals professor Lubbermans eens tegen mijn vader zei: Vrede is behoorlijk vervelend voor een Schouwer, weet je? Ik denk, dat de familie eraan gewent is geraakt. Nu lijken de dingen soort van aan het opwarmen te zijn in de wereld...' James spreidde zijn handen over de tafel, palmen op.

'Hele gebouwen die Verdwijselen en in watervallen gegooid terug gevonden worden, schijnen de mensen op scherp te zetten,' knikte Gerard wijs.

‘Mijn moeder doet hetzelfde als de jouwe, James,’ zei Roos. ‘Ik hoorde haar en Vader praten. Ze zeggen dat het een griezelige tijd is, omdat te veel mensen vergeten zijn hoe de dingen waren in de tijd toen Je-weet-wel nog leefde. Ze worden toegankelijk aan allerlei soorten gekke ideeën, gaan vragen stellen over hoe de hele tovenaarswereld werkt.’

‘Zoals Tabitha Kraaieveld en haar verdraaide Progressieve Element,’ spotte Ted. ‘En denk niet dat *zij* weg zijn. Op zeker niet. Ze zijn als insecten die zich hebben terug getrokken in de muren. Ze zullen terug komen, en als ze dat doen zullen er meer van zijn.’

Sabrina pakte de krant weer op en staaarde naar de koppen. ‘Is dat waar deze Fret figuur mee te maken heeft denk je?’

‘FRET is geen figuur, Sabrina,’ zei Ted wijzend op de koppen, ‘Het is een organisatie.’

‘Het Front Radicaal Eenwording Tvenaars,’ zei Lucy zorgvuldig. ‘Ik heb verschillende van hun posters door Londen gezien, sprekend over gelijkheid tegen elke prijs en dat soort dingen. Ze doen het voor komen dat ze internationaal zijn, met z’n duizenden, maar mijn vader zegt van niet. Hij zegt dat het waarschijnlijk een paar dwazen zijn, ergens in een kelder.’

‘Waarom zouden ze doen alsof ze een Dreuzelpoliticus te hebben ontvoert als dat niet waar is?’ vroeg Roos haar hoofd schuddend en de tafel rondkijkend. ‘Ik bedoel, zelfs als het waar *was*, waarom dat doen?’

‘Ik weet het niet,’ antwoordde James met gefronst voorhoofd. ‘En het maakt me niet uit. Wat ik weet is, dat iedereen hoteldebotel is en nu moet mijn vader weg om ergens te gaan werken in een groot onderzoeksteam, en Mam maakt zich zorgen dat er iets met hem zal gebeuren, of met ons, of met iedereen. Pap zegt dat hij de hele boel tegen Kerst opgelost heeft, maar Lucy heeft waarschijnlijk gelijk. Niemand weet hoe lang het kan duren. Zo lang als het duurt, wil Mam ons bij elkaar hebben, of tenminste in het zelfde continent.’

‘Maar Deeter gaat met jullie mee, ja?’ zei Ted, kijkend naar James. ‘Zijn vader is daar al heen geweest, op bezoek bij Kanteel en Franklin en alle anderen bij Alma Aleron, hun beveiliging naziend en Dreuzel afweer technieken en dat soort dingen. Is dat de reden dat hij deze keer meegaat?’

‘Ik denk het,’ antwoordde James weer onderuit zakkend. ‘Ik weet het niet.’

‘Nou,’ zei Lucy, die opstond van de bank, ‘als iemand van ons zal gaan, kunnen we nu beter naar boven en naar bed gaan. Loop je met me mee, Roos?’

Roos stond op om zich bij haar nicht te voegen en de overige Gremlins kwamen in beweging, zich uittrekkend en lieten de stoelen piepen toen deze van de tafel werden afgeduwd.

‘Wat doe jij, Petra?’ vroeg Gerard, zijn aandacht richtend op het meisje tegenover hem. ‘Wat is daar voor jou?’

James keek naar Petra die flauw naar Gerard glimlachte en schouderchokte. 'Weet ik niet,' antwoordde ze en zuchtte vervolgens, zwaarmoedig rondkijkend door de leerlingenkamer. 'Wat is er *hier* voor me?'

James werd de volgende ochtend wakker van een schrapend geluid aan het raam naast zijn bed. Hij ging rechtop zitten, nog duf van de slaap, en vroeg zich gedurende enige ogenblikken af waar hij eigenlijk was. Donkere vormen bevonden zich rondom hem, zwaar in de stilte van de nacht. Een enkele kaars brandde vlakbij, maar James kon hem niet zien vanwege het hemelbed naast hem. Iets tikte op het raam wat hem op deed schrikken, hij draaide zich gespannen en tuurde ingespannen in de duisternis. Nobby, James uil, stond aan de andere kant van het raam ongeduldig op en neer hoppend.

'Wat wil je?' fluisterde James nijdig toen hij het raam opende. Nobby hipte naar binnen en stak zijn poot uit waaraan James een stukje perkament vastgeknoopt zag zitten. James trok de knoop los en rolde het perkament open.

Al wakker? Dacht ik niet. Kom over tien minuten naar deuren van de koepel. We ontbijten aan boord.

- Mam

James verkreukelde het briefje en liet het op zijn bed vallen. Onhandig stond hij op en trok zijn pyjama uit.

'Zin in je kleine vakantie, Potter?' kweelde een stem zachtjes, James schrok, hinkend op een been terwijl hij zijn spijkerbroek aantrok, en viel voorover op zijn matras. Nobby sprong achteruit op het venster raam en sloeg met beledigd zijn vleugels.

'Verdorie, Malfidus,' hijgde James hoofdschuddend. 'Slaap jij dan nooit?'

'Ik ben gewoon een klein beetje jaloers,' murmelde Scorpius Malfidus vanaf zijn bed, leunend tegen het hoofdeinde met een eenzame verlichtte kaars op zijn nachtkastje. Hij liet het boek zakken wat hij aan het lezen was en tuurde over zijn bril. 'En toch lijkt *jij* er geen zin in te hebben. Ik vind het moeilijk te geloven dat je het *zo* erg vind om weer niet bij het Zwerkbalteam te komen.'

James was gewend geraakt aan Scorpius irritante gesprekstijl. Hij zuchtte, trok zijn spijkerbroek verder omhoog en pakte zijn gymshoenen. 'Misschien. Weet niet.'

‘Ik koester een heimelijke verdenking, Potter,’ zei Scorpius, kennelijk zijn aandacht weer richtend op het boek op zijn schoot. ‘Wil je dat ik het met je deel?’

James knoopte furieus zijn veter. ‘Kan ik je op enige manier tegenhouden?’

‘Ik denk dat je niet zo knorrig bent over het maken van deze reis als je doet voorkomen,’ zei Scorpius snel. ‘En voor duidelijke redenen.’

James knikte beleefd. ‘Is dát de Malfidus intuïtie van jou die zich openbaard? Misschien kun je me ook de winnende lotto nummers vertellen.’

‘Petra Morgenster gaat met jou en je familie mee, is het niet?’ zei Scorpius zijn boek dicht doend. ‘Zij en haar Dreuzele zusje?’

‘Jep,’ antwoordde James zijn pyjama in zijn reistas proppend en dicht ritsend. ‘Dus?’

‘Kom op, Potter, het is geen geheim wat je voor haar voelt. Toen ze gisteravond in de leerlingenkamer naast je ging zitten werd je gezicht zo rood dat we er kastanjes op konden roosteren.’

‘Hou je kop,’ raspte James gekrenkt. ‘Je bent gek!’

‘Ik vertel alleen het overduidelijke,’ zei Scorpius schouder ophalend. ‘Het is niet slecht. Ze is een bijzonder aantrekkelijk meisje. Ik denk alleen dat je voorzichtig moet zijn.’

‘Jep, weet ik,’ mopperde James iets kalmer. ‘Roos waarschuwde me al. Ik moet niets stoms zeggen om onze vriendschap te bederven. Ik weet het, ik ben geen volslagen idioot.’

‘Dat is niet waar ik aan denk,’ zei Scorpius, James in de ogen kijkend. ‘Persoonlijk geef ik geen bal om je vriendschap met Petra Morgenster. Er zijn veel belangrijkere dingen aan de hand in de wereld, mocht je dat niet zijn opgevallen.’

‘Dat is me opgevallen,’ zei James fronsend naar de witblonde jongen. ‘Maar wat kan ik daaraan doen?’

‘Waarschijnlijk niets,’ antwoordde Scorpius met samengeknepen ogen. ‘Jij bent... jij. Maar je bent de afgelopen twee jaar in staat geweest om betrokken te raken bij nogal behoorlijk spectaculaire gebeurtenissen, soms voor het goede, en soms niet. Het lot lijkt er plezier in te hebben jullie Potters precies in het midden van de geschiedenis te plaatsen. Ik zeg enkel dat het een goed idee kan zijn om niet te... *afgeleid* te zijn als dat weer zou gebeuren.’

James schudde meewarig zijn hoofd en tilde zijn tas op. ‘Het is niet mijn avontuur deze keer,’ zei hij door de ronde kamer lopend. ‘Deze keer is hij helemaal voor mijn Pa.’

‘Dat blijf je zeggen,’ antwoordde Scorpius, sarcastisch zijn wenkbrauwen optrekkend.

‘Ik zie je weer, Scorpius,’ zei James stilstaand aan de bovenkant van de trap. ‘Hoop ik.’

‘Bon voyage, Potter,’ zei de jongen, James negerend en zijn boek weer openslaand. ‘Onthoud wat ik zei.’

James fronste verward naar de jongen, maar dat leek alles wat Scorpius te zeggen had. Schouder ophalend draaide James zich om en draafde de trap af.

‘Je nicht Lucy is al weg,’ merkte een fluisterende afwezige stem vanaf de sofa voor de haard op. James zag de geest van Carlo Kannewasser die daar zat. ‘Mij was gevraagd om naar boven te gaan en je te wekken als dat Nobby niet lukte.’

‘Grondige groep, vind je niet?’ zei James, maar hij kon een glimlach niet onderdrukken. Scorpius had gelijk. Nu het uiteindelijk ging gebeuren, werd hij er nogal opgewonden over.

‘Veel plezier, James,’ knikte Carlo met zijn blik op James glimlach. ‘Ik heb altijd de V.S. willen zien toen ik nog in leven was. Vertel ons alles als je terugkomt.’

‘Doe ik Car. Tot later!’

Het portret zwaaide soepel open en toen James het achter zich sloot hoorde hij het zachte gesnurk van de Dikke Dame. Hij keek terug van haar naar de donkere gang. Er was geen leerlingen wachtwoord dit jaar voor hem dacht hij, testend om te zien of het hem nog steeds zo raakte als het de vorige avond had gedaan. Er zouden geen Verweer Tegen de Zwarte Kunsten lessen zijn met professor van der Beek en zijn afschuwelijke Spitsroede, geen maaltijden in de Grote Zaal onder de zwevende kaarsen en het betoverde plafond. Geen van Foppe’s akelige grappen of professor Anderling’s stalen blikken. Geen weekend thee met Hagrid in zijn hut.

Het was verdrietig, natuurlijk, maar niet zo triest als hij dacht dat het zou zijn, omdat er nieuwe dingen zouden zijn om te ervaren, tenminste dit jaar. Hij wist niet wat het zou zijn, maar niet onverwacht was dat het grootste deel van de opwinding. Waarschijnlijk zou het niet allemaal leuk zijn maar het zou tenminste memorabel zijn, en als hij terugkwam zou iedereen sterven van nieuwsgierigheid om alles erover te horen. In het bijzonder Roos en Carlo, en zelfs Scorpius. Hij blies wat lucht uit zijn borst en nam de verduisterde slaperige gang, het portret van de Dikke Dame en alles wat er van Zweinstein was in zich op. Hij zei bijna gedag tegen de school, maar bedacht dat dat een beetje maf zou zijn. In plaats daarvan draaide hij zich om en rende de trap af, met twee treden tegelijk.

Hij was bijna bij de ingang van de koepel, kon zelfs het gedempte gebabbel van zijn medereizigers verderop horen galmend, toen een figuur zich bewoog in de schaduwen, zachtjes rinkelend. Tot James verrassing herkende hij professor Sybilla Zwamdrift.

‘Ah James,’ zei ze trillend. ‘Op weg naar je grote avontuur in de koloniën zie ik. Ik ben blij met de gelegenheid om goede reis te wensen en bonne chance. Mag je reis de verschrikkingen vermijden van de vele noodlottigheden die altijd loeren in de dieptes, terend op de onvoorzichtigen.’

‘Dank u, professor,’ antwoordde James. ‘Euh, denk ik. Wat doet u hier op dit uur van de nacht?’

Professor Zwamdrift slaakte een diepe dramatische zucht. 'O, ik heb maar weinig slaap nodig deze dagen. Leeftijd eist zijn tol. Maar laat mij je niet ophouden. Je mede reislustigen wachten...'

Ze klopte James luchtig op de schouder terwijl ze hem voorbij liep, haar armbanden rinkelden vrolijk. Plotseling stond James stil, bijna liet hij zijn tas vallen. Hij tuurde opzij en zag de hand van de professor die zijn schouder omklemde, deze zo stevig vastgrijpend dat haar paarse vingernagels in zijn trui verdwenen. Hij keek omhoog naar professor Zwamdrift, maar ze keek niet naar hem. Ze staaarde strak naar voren, haar ogen wijd en starend alsof ze plotseling in een standbeeld veranderd was.

'Professor?' vroeg James bezorgt fronsend. 'Voelt u zich goed?' In de verte kon James nog steeds de stemmen van zijn familie en vrienden horen, galmend langs het hoge plafond van de koepel.

'Ik zie een wereld branden,' zei professor Zwamdrift op gesprekstoel. Ze leek niet te praten tegen James of zichzelf. Haar woorden hingen in de lucht, bijna alsof ze een eigen leven hadden, als vaste dingen net buiten het bereik van de menselijke blik. James huiverde en nog steeds hield haar hand hem als een bankschroef vast, onbewegelijk als steen.

'Werelden na werelden, wegtrekkend in het altijd,' zei ze met een dromerig wordende stem zangerig. 'Allen verbonden aan die ene plaats, de essentie, het steunpunt, de as waarop iedere werkelijkheid draait. Het waggelt, het leunt, vallend... het is verbrijzeld en met het gaan alle dingen en alle tijden.'

'Euh. Professor...?' hijgde James trachtend professor Zwamdrift's hand van zijn schouder te wrikken. Feitelijk voelde hij nauwelijks de pijn van haar greep. Haar woorden waren als vergiftigde rook. Hij was bang om te ademen uit angst dat haar stem bij hem naar binnen zou gaan en hem infecteren en uit te groeien tot iets onuitsprekelijks.

'Er is er slechts één,' mijmerde ze met veranderende, dieper wordende stem. 'Één die staat aan de samenhang van het lot, één wiens hand de balans kan bewaren of hem in vergetelheid gooien. De macht ligt niet in zijn handen, maar in de hand van hen die hij hoed. Er zal slechts een uitkomst zijn. Het noodlot is gericht. Nacht zal vallen en daaruit zal er geen dageraad zijn, geen dageraad, red de dageraad van eeuwig vuur, het demonisch licht van brandende werelden, verteren, het licht waarin geen leven bestaat. Goedenacht. Goedenacht. Goedenacht.' Ze herhaalde het woord ritmisch, griezellig, als en beschadigde plaat.

James huiverde wild. Uiteindelijk kwam de hand van de professor los van zijn schouder, loswikkend toen ze voorover viel, kaarsrecht als een boom. James graaide naar haar om haar te vangen en ze viel deels op hem. Ze was zo licht, met zoveel armbanden juwelen en gekleurde halsdoeken, dat het leek of er een etalagepop op hem viel.

'Professor?' hijgde James worstelend om haar om te rollen. Ze was zo stijf en koud als een houten plank. Hij schudde haar. 'Professor Zwamdrift?' Ze staaarde omhoog

naar het donkere plafond, haar ogen niets ziend uitpuilend achter haar brillenglazen die scheef op haar gezicht was gegleden. James was doodsbang. Hij vulde zijn longen om hulp te roepen, maar op dat moment begon de professor voor hem te stuip trekken. Ze haalde wanhopig adem, haar smalle borst vullend en zwaaiend met haar armen, worstelend om te gaan zitten. James pakte met een hand een van haar koude handen en trok aan haar schouder met de andere, haar rechtop zettend.

‘Heremijntijd,’ piepte professor Zwamdrift, met een hogere stem dan gewoonlijk. ‘Wat is er met me aan de hand, flauwvallen in hier midden in de gang. Mijn verontschuldigen, meneer Potter, ik hoop dat ik u niet aan het schikken heb gemaakt...’

James hielp de professor overeind en keek achterdochtig naar haar gezicht, zijn hart bonsde nog steeds in zijn borst. Ze leek zich niets te herinneren van wat er gebeurd was, of iets van haar vreemde woorden, maar James was er vrijwel zeker van dat ze zich *iets* herinnerde van wat er was gebeurd. Zij keek naar hem, wapperde naar zichzelf en keek dan weg.

‘Het komt wel goed James, mijn jongen,’ zei ze flauwtjes. ‘Alsjeblieft, ga voort, ga voort...’ Ze scheen of onwillig, of niet in staat hem direct aan te kijken.

‘Professor,’ zei James langzaam, ‘weet u zeker dat u... ik bedoel, wat betekende dat allemaal?’

‘Ik weet niet waarover je het hebt, jonge man,’ waarschuwde ze, alsof hij iets onaangenaams had voorgesteld. ‘Weg nu. Je familie wacht.’

‘Ik kan met u meelopen naar uw kamer, professor,’ bood James aan naar voren stappend en naar professor Zwamdrift’s elleboog reikend.

‘Nee!’ krijste ze bijna, haar elleboog van hem weg trekkend. Ze dwong zich haar stem te temperen. ‘Nee. Natuurlijk niet. Ga gewoon. Alsjeblieft.’

James keek met opengesperde ogen bezorgd naar haar gezicht. ‘Het ging over iemand die meegaat op deze reis, is het niet?’

Professor Zwamdrift zuchtte diep ze draaide zich trillend om tegen de muur te leunen en zwaaide zich lucht toe met het eind van haar roze shawl. ‘Er zijn er die me uitlachen,’ zei ze bijna tegen zichzelf. ‘Zij geloven niet in de kosmische harmonieën. Ze twijfelen eraan of ik een van zijn zeldzame afgezanten ben.’ Ze giechelde een beetje gestoord, kennelijk vergetend dat James er was. Hij begon weg te lopen, deels bezorgd om de professor alleen te laten maar beseffend dat zijn mede reizigers op hem wachtte. Professor Zwamdrift keek niet naar hem maar bleef continue nerveus mompelen in zichzelf, haar gezicht verborgen in de schaduw van de gang. Hoofdschuddend draaide James zich tenslotte en begon in de richting van de stemmen vanuit de koepel te rennen.

‘Jij was het, James,’ zei professor Zwamdrift’s stem vlak, hem stoppend op zijn weg. ‘Het zal niemand verrassen dat ik maar een paar ware onthullingen heb gehad in mijn leven. Zelden herinner ik me ze, noch is er deze keer enige verklaring, maar voor een ding: Ik zag jou. Jij bent de gene. Jij bent het instrument, maar niet het

gereedschap. Jij zult degene hoeden die de duisternis zal brengen. Zelfs nu... zelfs nu...' Haar stem was weer vlak geworden, gelaten en dood.

James keek langzaam over zijn schouder, Professor Zwamdrift stond nog precies waar hij haar had achter gelaten, leunend tegen de muur, onopvallend in de schaduw.

'U bent in de war. Mijn vader was de Uitverkorene. Niet ik. Het was zijn taak de wereld te redden.'

Ze schudde langzaam haar hoofd en lachte toen weer. Het was een dunne hopeloze lach. 'Jouw vader was inderdaad de uitverkorene. Zij taak is beëindigd. Nu eist het universum betaling en die betaling zal komen door jouw toedoen. Het is beslist. Je kunt niet ontkomen aan je lot, niet meer dan je vader dat kon aan het zijne.'

'Dat geloof ik niet,' hoorde James zichzelf zeggen. 'Niets is onveranderbaar, wat deze *betaling* ook is, ik zal ertegen vechten.'

'Dat weet ik,' zei ze langzaam en zo triest dat het bijna James hart brak. 'Dat weet ik. Maar je zult falen, beste jongen. Je zult falen...' Ze ademde uit bij dat laatste woord, het veranderend in een lange vervagende noot verdwijnend in de duisternis, James huiverde opnieuw wild.

'James?' riep een stem. Het was zijn vader, Harry Potter. 'Ben jij dat? We moeten voortmaken, jongen.'

James' blik gleed door de gang en zag schaduwen naderen die langer werden in het licht van toortsen.

'Ik kom eraan, Pap,' riep hij. 'Ik kwam... ik kwam iemand tegen. We zeiden gedag... Ze is nog--'

Hij draaide zich weer om, wijzend, maar professor Zwamdrift was weg. In de wegtrekkende duisternis van de gang was er geen enkel teken meer van haar te vinden.

2. De Gwyndomare

James kon zich de laatste keer niet herinneren dat hij zo vroeg wakker was geweest. De zon was nog nauwelijks een roze-grijze voorstelling aan de horizon, de rest van de lucht bevolkt latend met vage hoge wolken bevroren in de ochtendlucht. Mist steeg op van de grond rondom het terrein en het gras was zo nat dat James het door zijn gymschoenen kon voelen.

‘Goedemorgen, James,’ verkondigde Issy, Petra’s zusje, die naast hem verscheen terwijl de reizigers op weg waren door de parelachtige glans, opgewekt. ‘Opwindend, vind je niet?’

‘Eigenlijk, ja,’ beaamde James glimlachend naar het jongere meisje die naast hem huppelde met haar blonde krullen dansend om haar gezicht. Issy was een jaar ouder dan James zusje Lily, maar het was lastig om je dat te realiseren. Waar Lucy de indruk wekte bij de mensen dat ze ouder was, had Isabella Morgenster een eenvoudige onschuld die haar jonger deed lijken. Petra had uitgelegd aan James en zijn familie, dat Issy was geborend met een leerachterstand, een die haar de minachting van haar eigen moeder had opgeleverd en haar leven bijna gedoemd had tot een saaie lijfeigene door de vrouw haar kille hand. James dacht niet dat Issy erg langzaam was. In tegendeel, het was bijna of haar hersenen eenvoudig zaligmakend waren, onbelast door het soort knagende zorgen die de meeste mensen knorrig en geïrriteerd maakten. James beneedde haar een beetje.

‘Petra wilde niet opstaan toen ik haar probeerde wakker te maken,’ zei Issy samenzweerderig, knikkend naar haar zus die op enige afstand liep in de buurt van Percy en Audrey. ‘Ze zegt dat ze geen ochtendmens is.’

James knikte. ‘Ben ik normaal gesproken ook niet. Maar dit is anders, is het niet?’

‘Het is niet zoals opstaan voor het werk op de boerderij of iets saais als dat,’ beaamde Issy die James’ hand greep en vrolijk bleef huppelen. ‘We gaan op een groot avontuur! We gaan varen op een boot, net als Treus. Ja toch?’

‘Haal voor uw toverstok en verstand,’ merkte Albus, van ergens achter James, op. ‘Toch, Treus?’

‘Nou, hoe gaan we daar komen dan?’ liet Ralph zich horen. James draaide zich, om de grote jongen naast Albus te zien lopen met zijn handen in de zakken van zijn zijn jopper. ‘Viavia? Ik heb altijd al willen reizen met een Viavia. Is het die stronk daar?’

‘Je ziet wie er voorop loopt op de expeditie, toch Ralph,’ antwoordde James knikkend naar de voorkant van de groep.

Ralph tuurde. ‘Jep. Het is Merlijn,’ zei hij, om vervolgens ineens te zakken toen hij zich dat realiseerde. ‘Oh.’

Albus keek naar voor, naar het Schoolhoofd. ‘Dus, dat betekent wat?’

‘Het betekend dat we lopen,’ antwoordde James grinnikend. ‘Merlijn vind het als hij maar de kans krijgt prachtig om te communiceren met de geheime dingdats van de natuur, dat weet je toch?’

Ralph zuchtte. ‘Waarom komt hij eigenlijk mee?’

‘Simpel,’ antwoordde een nieuwe stem. James keek op en zag Ralph’s vader, Denniston Dolochov, in de buurt lopen, zijn wangen blozend in het witte licht dat gezeefd werd door de bomen van het Verboden Bos. ‘In zijn tijd wist niemand iets van de “Nieuwe Wereld”, hoewel heel veel tovenaars en heksen hun bestaan verwachtte. Hij gaat een paar dagen mee voor hij terug keert naar Zweinstein. Ik vermoed dat hij rond wil kijken om te zien hoe het leven is aan de andere kant van de vijver. Het is te vergelijken met een van ons, die naar de verre toekomst reist en de kans krijgt om steden op de maan te bezoeken.’

‘Wauw *dat* zou geweldig zijn,’ zuchtte Albus. ‘Veel beter dat verscheept te worden naar het domme ouwe Amerika.’

‘Ik zou maar voorzichtig zijn met dat soort praat,’ zei Lucy. James keek opzij en zag haar aan de andere kant van Issy lopen, haar reistas over een schouder. ‘Ik begrijp dat Amerikanen verschrikkelijk trots zijn op hun land. Niet anders dan sommige van ons over ons land natuurlijk.’

‘Nou voor ons is dat makkelijk niet?’ riep Albus uit. ‘Ik bedoel, wij hebben een boel geschiedenis en tradities die duizenden jaren teruggaan! Zij hebben, wat? Ongeveer een kwartiertje, en een thee feestje?’

‘Over thee gesproken,’ zei Ralph over zijn maag wrijvend. ‘Ik lust wel een hapje.’

Als geroepen kwam James moeder van voor uit de groep naar hen. ‘Koekje iemand?’ zei ze met een open koekblik in haar handen.

James gooide zijn tas op zijn rug en graaide met twee handen in het blik. ‘Bedankt Mam.’

‘Ah! Koekjes,’ riep Issy gelukkig. ‘We kregen thuis bijna nooit koekjes!’

‘Merlinus zegt dat voor de reis een beetje verzorging nodig is,’ merkte Ginny knikkend op. ‘Per slot hebben we veel te doen en nog ver te gaan.’

‘Gaan we de hele weg lopen?’ vroeg Albus met een mond vol koek. ‘Echt?’

Ginny knikte. ‘Merlijn heeft onze hutkoffers gistermiddag al vooruit gestuurd. Ze wachten op ons bij de haven. Een beetje beweging is goed voor ons.’

‘Waarschijnlijk krijgen we er slanke benen van,’ stelde Lucy hoopvol voor.

‘Hah hah,’ klonk het sarcastisch uit Albus. ‘Dus, hoe lang gaan we hier eigenlijk over doen?’

‘Ja,’ pufte Ralph opkijkend naar de bomen die zich over hen heen bogen. ‘Wat als iemand van ons onderweg, nou ja, flauwvalt van de honger of iets?’

‘We zijn er,’ riep een stem van de voorkant. Tot James verassing, herkende hij hem als de stem van Marcel Lubbermans. ‘Iedereen bij elkaar blijven.’

Albus was verrast. ‘We zijn er?’

‘Is dat professor Lubbermans?’ fronste Ralph verwonderd. ‘Ik bedoel, leuk is leuk, maar moet niet *iemand* achterblijven om Zweinstein aan te sturen?’

James, die in het verleden al vaker op een van Merlijn’s magische wandelingen was geweest, grinnikte. Nog steeds met een koekje in een hand rende hij vooruit, zich voegend bij de volwassenen aan de kop van de groep.

‘Hee, Oom Percy, Tante Audrey, Molly,’ riep hij terwijl hij hen passeerde. ‘Hoi Petra. Goedemorgen.’ Hij schoot haar voorbij en minderde pas vaart toen hij bij zijn vader, Merlijn, en Marcel Lubbermans aankwam die aan het hoofd van de groep liepen. En natuurlijk, terwijl James rond keek kon hij zien dat de bomen er hier

anders uitzagen. Het waren niet langer de enorme oude bomen van het Verboden Bos. Dit waren jonge bomen, bedekt met kruiden en mos, hangend in de wisselende wind. De lucht rook zoutig en vochtig.

‘Goedemorgen, James,’ zei Marcel naar hem glimlachend. ‘Opgewonden?’

‘Zeker!’ beaamde James glimlachend naar Marcel. ‘Maar waarom gaat u mee als ik vragen mag?’

‘Professor Lubbermans is op mijn verzoek gekomen, meneer Potter,’ antwoordde Merlijn, gemakkelijk voortschrijdend over het winderige, rotsachtige pad. ‘Trouwens, zelfs Kruidenkunde leerkrachten verdienen zo nu en dan een vakantie. Zelfs als dit een *werk*vakantie is.’

‘Alma Aleron heeft me gevraagd om een lezing te geven,’ bekende Marcel schaapachtig. ‘Ik werd door Ben Franklin zelf aanbevolen bij hun Flora Departement. Het leek me en mogelijkheid die ik niet wilde missen.’

‘Toverstokken weg iedereen,’ beval Harry zacht. James keek op toen de bomen minder werden en deze achter hen bleven. Hij kon nu zien dat ze aan de buitenkant waren van een klein druk bevolkt visdorp. De ochtendlucht was laag en dof, met samengepakte wolken boven de daken. Rook dreef traag uit tientallen schoorstenen en de straten waren nat, met dof glanzende keien. De groep vervolgde in een rij het kronkelende pad tot het de straat bereikte. Een oude man met een grijs witte baard zat vlakbij op een stoel, gebogen onder een uithangbord van een viswinkel. Hij duwde met een knoestige duim de rand van zijn pet omhoog toen de groep voorbijkwam.

‘Goedemorgen,’ zei Harry Potter opgewekt.

‘Prachtige dag voor een wandeling, is het niet?’ voegde Ginny toe, bij de laatste van de groep.

‘Mooi dorp hebt u hier,’ riep Albus zich omdraaiend en zijn weg achteruit, glimlachend naar de man, vervolgend. ‘Ruikt een beetje eigenaardig, maar dat nemen we u niet kwalijk.’

Ginny greep hem bij zijn arm en draaide hem om.

De smalle straat liep af in een serie scherpe bochten als een achtbaan, voorbij volle huizen en winkels en uiteindelijk uitmondend aan de kust. Werven, dokken en pijlers slingerden zich langs de kustlijn, een willekeurig silhouet tegen de stalen hemel. Enkele van de hellingen bevatte roestige visboten, andere onberispelijke jachten, weer anderen enorme, opdoemende vrachtschepen. Groene golven sloegen tegen de boegen, deze ononderbrekelijk optillend en weer neerlatend. Merlijn floot terwijl hij liep, de groep leidend naar een scheve aanlegsteiger, schip na schip passerend. Werkers in zware jassen en donkere wollen mutsen keken nauwelijks op toen de groep passeerde, gefixeerd en met opengesperde ogen.

‘In wat voor soort boot gaan wij?’ vroeg Issy met een verwonderde stem. ‘Is het een van die grote?’

‘Waarschijnlijk niet een van die grote,’ antwoordde Petra met een glimlach in haar stem.

‘Is het een cruise schip?’ mijmerde Ralph hoopvol. ‘Er zijn buffetten op een cruise schip.’

De groep liep door en door. De zon begon de dichte wolken te doorbreken en werd een massieve witte bal aan de horizon, zijn reflectie met een lange, verblindende streep werpend op de oceaan.

‘Daar zijn we dan,’ merkte Merlijn uiteindelijk op. Hij had het eind van de aanlegsteiger bereikt. Die was totaal verlaten, overschaduwde door een rotsachtig voorgebergte voorzien van een erg ouderwetse vuurtoren. James was verrast zijn Opa’s oude Ford Anglia geparkeerd te zien staan aan het einde van de aanlegsteiger, de motor zoemde spinnend.

Albus fronste verbaast. ‘Wat doet Opa’s auto hier?’

Ginny reageerde afgeleid. ‘Ga je vader helpen met uitladen. Vooruit, allemaal.’

‘Wat uitladen?’ vroeg Ralph toen ze hen voorwaarts leidde.

Merlijn liet zijn staf verschijnen die altijd bij hem leek te zijn, verborgen ergens net uit het zicht ondanks zijn nogal indrukwekkende grote. Hij tikte ermee op de aanlegsteiger en de kofferdeksel van de Anglia klikte open.

‘Ah,’ zei Ralph, zijn eigen vraag beantwoordend. ‘Lichamelijke inspanning.’

‘Groots!’ kraaide Albus die naar voren rende. ‘Hij heeft al onze hutkoffers erin. Hebt u hem helemaal alleen gestuurd? Kan hij uit zichzelf rijden?’

‘Het was je grootvader die aan die speciale vaardigheid dacht,’ antwoordde Merlijn lachend. ‘Hoe meer ik over hem leer, hoe meer ik onder de indruk van hem kom. Zet de hutkoffers maar hier op de aanlegsteiger als je wilt. Ik zal de havenmeester op de hoogte brengen van onze aankomst.’

‘Maar waar is het schip?’ vroeg James, rondkijkend over de verlaten pier onder hem.

Merlijn hoorde hem niet of had besloten niet te reageren. Hij kuierde gewichtig naar een scheve wentel trap die naar de vuurtoren leidde.

‘Doorgaan mannen,’ riep Harry opgewekt, duikend in de kofferruimte en een van de hutkoffers eruit hijsend. Als met vele tovenaars ruimtes was de kofferruimte binnen groter dan mogelijk leek aan de buitenkant. Uiteindelijk stonden James, Albus en Ralph naast een wonderlijk opgestapelde toren van hutkoffers, tassen, kratten en zakken.

‘Maar goed dat ik dat koekje gegeten had,’ hijgde Ralph zijn voorhoofd afvegend. ‘Merlijn had gelijk. Reizen is hard werken.’

James keek omhoog naar de vuurtoren in een poging te zien wat het Schoofhoofd van plan was. Terwijl hij keek, ging er een kleine deur aan de zijkant van de

vuurtoren open, Merlijn stapte eruit, zijn hoofd gebogen toen hij de smalle scheve trap afdaalde.

‘Hou je vast allemaal.’ verkondigde hij. ‘Maak je klaar om aan boord te gaan.’

Achter hem klonk plotseling een luide toon, komend uit van uit de grote lamp van de vuurtoren. Het was een enkel eenzaam geluid, lang en diep galmend over het water. James herkende het als het geluid van een misthoorn. Toen het geluid tenslotte wegstierf, zijn echo werpend over de verre golven, verscheen er een lichtstraal vanuit de vervallen vuurtoren. Ginny gaapte naar de glans die zich in de sombere ochtend verspreidde en zich leek uit te strekken tot aan de horizon. Langzaam begon de straal te draaien.

James struikelde. Hij greep en had een handvol van Ralph’s jopper om op te merken dat Ralph ook wiebelde. Getweeën wankelden ze achteruit tegen de Anglia.

‘Wat gebeurt er?’ riep Albus.

‘Houd stand, landrotten,’ lachte Oom Percy, zijn vrouw Audrey en zijn dochter Molly vastklemmend. ‘Julie hebben nog geen zeebenen.’

‘Kijk,’ kreette Lucy wijzend in de richting van de lichtstraal van de vuurtoren.

James keek. Het leek, heel vreemd, dat de lichtstraal tegen alle verwachtingen in perfect stil stond. Het was alsof de wereld zelf ronddraaide, rond zijn lange gladde as getrokken door het anker van fel licht.

‘Daar,’ meldde Harry. ‘Ons schip lijkt binnen te komen.’

James volgde zijn vaders blik en zag een schip van achter het rotsachtige voorgebergte verschijnen. Net als het licht, leek het schip perfect stil te liggen terwijl de oceaan eronder rolde, golven sturend tegen, en onder de boeg en ze veranderend in een zout schuim. Het schip was lang en slank, met een gepolijste houten romp die diep bruin verkleurd was en versiert met glanzend koperen patrijspoorten, lange, gecompliceerd uitzierende masten en een zwarte schoorsteen oprijzend vanuit het midden. Geschilderde witte letters op de romp verkondigde de naam van het schip: *Gwyndomare*.

Stag wendde de pier zich naar het schip, totdat zij zich direct naar haar richtte. Figuren bewogen over het dek van het schip, schreeuwend naar elkaar en bemande de tuigage. James grijnsde toen een van de bemanningsleden een touw over de reling wierp, Verdwijnselde van het dek en toen vrijwel direct Verschijnselde op de pier om het touw op te halen toen het neerkapte op de planken. Hij sloeg het vakkundig rond een ijzeren meerpaal, de *Gwyndomare* vastleggend aan de wal. Met dat bereikt stopte de lichtstraal met draaien en ging uit. James moest opnieuw zijn evenwicht bewaren toen de wereld weer op zijn plaats leek te trillen.

‘Iedereen aan boord,’ riep Percy naar de pier lopend, zijn pet vasthoudend op zijn hoofd toen de wind sterker werd. ‘We moeten op schema blijven.’

Merlijn knikte instemmend en boog zich toen naar het raam aan de bestuurderskant van de Anglia. Hij leek iets tegen de auto te zeggen, klopte er

zachtjes op en ging opzij staan toen deze begon te rollen. Het maakte een keurige draai aan het eind van de promenade en sputterde rustig weg, zijn ramen weerkaatsten de lage lucht.

‘Ik hoop dat ik voldoende heb ingepakt,’ merkte Ralph op die de Anglia nakeek. ‘Ik hou er niet van om sokken tekort te hebben.’

‘Ik denk wel dat ze in Amerika sokken hebben,’ reageerde Albus, de grotere jongen op de schouder slaand. ‘Laten we er maar op gokken hè?’

James glimlachte en volgde zijn familie naar de pier, genietend van het geluid van de golven en de ziltige bries. Zeemeeuwen cirkelden boven hen en landen op de golven rond het schip, waar ze op dobberden als kurken. Meer bemanningsleden Verschijselden op de pier, soepel naar de stapel bagage bewegend die ze aan boord begonnen te slepen.

Een loopplank verscheen, stijl en smal, het schip met de pier verbindend. James kon niet met zekerheid zeggen of de loopplank vanuit de pier gegroeid was of vanuit het schip gekomen was. Beide mogelijkheden stonden open. Hij rende naar voren, op de hielen gezeten door Lucy, Issy en Petra, die verrukt lachte.

Eenmaal aan boord keek James met onverschrokken verwondering in het rond. Vanaf het dek leek de *Gwyndomare* zowel enorm als knus. Haar boeg en achterstevan werden gescheiden door twee in een nis weggewerkte loopplanken aan beide zijden van het schip, bereikbaar door trappen aan de voor en achterkant. De loopplanken gaven toegang tot een lange roef die het midden van het schip in beslag nam, met er direct voor de stuurhut. James kon de mannen met witte jassen en petten die druk bezig waren erin zien. Een gigantisch stuurrad bewoog zachtjes heen en weer op de beweging van het schip.

‘Dit is echt geweldig,’ zei Ralph die naar James toen liep. ‘Ik ben nog nooit op een schip geweest. Denk je dat een magisch schip anders is dan een gewoon schip?’

‘Dat vraag je aan het verkeerde maatje, Ralph,’ merkte Albus op. ‘Dit is voor ons net zo nieuw als voor jou. Vraag het aan Oom Percy als je een goed antwoord wilt. Of zo nodig aan nicht Lucy.’

‘Ik heb maar een keer per schip gereisd, geloof het of niet,’ zei Lucy die haar haar in een paardestaart deed. ‘En dat was een veel kleiner schip dat dit, op weg naar Griekenland.’

‘Heb je de eetzaal al gezien?’ riep Petra vanaf de trap naar het lagere dek. ‘Het ontbijt staat klaar, het ziet er heerlijk uit! Kom mee!’

‘Ze hebben bessen broodjes!’ voegde Issy er gewichtig aan toe met haar handen rond haar mond.

James, Albus, Ralph en Lucy renden naar de trap en doken door de ingang aan het eind die toegang gaf aan een lange ruimte met ramen aan beide kanten, die het waterige ochtendlicht doorlieten. Twee lange tafels namen de meeste ruimte in beslag, aan beide kanten voorzien van houten, vastgeschroefde stoelen. Bestek,

kristallen glazen, porseleinen borden en stomende zilveren terrines en schalen stonden verspreid op de tafels.

‘Dit lijkt er meer op!’ riep Ralph, zijn jopper in de warme ruimte uittrekkend. Hij liep langs de dichtst bijzijnde tafel en ging naast zijn vader zitten die al in een kop thee zat te roeren.

‘Geniet ervan zolang het kan, vrienden,’ verkondigde Denniston Dolochof. ‘Dit is hoe het is om op de beurs van het Ministerie te reizen.’ Even verderop gingen de andere volwassenen ook zitten, opgelucht zuchtend en hun reisgewaden uitdoend.

‘De stoelen zijn aan de vloer verankerd,’ zei Albus, de zijne uitproberend.

‘In geval van een storm,’ knikte Lucy met een mondvul cake. ‘Kunnen het niet hebben dat alles door de lucht vliegt als de zee prikkelbaar wordt.’

Ralph keek fronsend op. ‘Is dat iets wat kan gebeuren denk je?’

Lucy schouderstokte. ‘Het is de Atlantische Oceaan. Prikkelbaarheid is een soort gewoonte.’

‘Helemaal in deze tijd van het jaar,’ beaamde Albus, die zich uitstreckte naar een schaal toast.

James knikte ernstig. ‘We zullen waarschijnlijk recht in een of twee orkanen moeten varen. En ijsbergen.’

‘En zeemonsters,’ voegde Issy wijs toe, in Lily’s ogen kijkend en een grijns onderdrukkend.

‘Reuzen kwallen met tentakels als winkelwagentjes!’

‘Ah,’ zei Ralph met rollende ogen. ‘Sarcasme dus. Ik snap al hoe het zit.’

‘Maak je geen zorgen, Ralph,’ suste Petra. ‘We hebben Merlijn bij ons. Als er zeemonsters ons aanvallen haalt hij hen vast over om zich bij ons te voegen.’

‘Of vernietigd ze en laat ze als avondeten opdienen,’ zei Lily grinnikend.

Kort daarop had James zijn ontbijt beëindigd en ontdekte dat hij te opgewonden was om nog langer stil te zitten. De volwassenen gingen op weg naar beneden, om hun hutten te zoeken, terwijl de meeste kinderen zich verzamelden op het voordek om te genieten dan de helder wordende zon en het gedempte geluid van de golven die op de boeg braken.

‘Hoe gaan we vooruit, vraag ik me af,’ zei Issy turend naar de masten.

James keek ook en bemerkte dat alle zeilen stevig vastgebonden waren, in nette bundels geklemd tegen de verschillende ra’s.

‘Goeie vraag,’ beaamde Albus fronsend. ‘Ik denk dat we op een of andere manier brandstof gebruiken, Kijk eens naar die rookwolk.’

Inderdaad, een voortdurende stroom zwarte rook kwam vanuit de schoorsteen's hoge zwarte trechter. James haalde zijn schouders op, en draaide zich weer naar het uitzicht.

'Kolen denk je?' mijmerde Ralph. 'Dat verwachtte ik niet.'

'Mogelijk is het een magisch vuur,' antwoordde Lily redenerend. 'Een die geen brandstof of iets nodig heeft.'

Lucy knikte. 'Zoals een kobold vonk. Dat lijkt me logisch.'

Wind, binnen komend vanaf de oceaan, danste over het schip en sloeg James haren rond zijn hoofd. Hij grinnikte erin, draaide zich, en leunde over de reling, kijkend naar de kust die langs het schip kroop. De *Gwyndomare* passeerde nog altijd de dokken en pieren en James keek naar de tientallen schepen en bootjes opeengepakt langs de kustlijn, hun verschillende grote en soorten duizelde hem. Werkers dromden erlangs, bewogen over de pieren en plankiers, stil in de afstand. Uiteindelijk begon de *Gwyndomare* zich van de kust af te wenden en de werven en enorme vrachtschepen werden wazig in de ochtendnevel.

Een getoeter klonk van hoog boven. James keek op en zag een man in iets wat er uit zag als een houten emmer, die vast zat aan de mast. Het getoeter kwam van zijn uitpuilende lippen en hij hield een lange inschuifbare verrekijker tegen een oog. Terwijl James keek liet de man de verrekijker zakken en spuwde een hoorntje, dat rond zijn nek hing aan een stuk touw, uit.

'Nu verlaten we het Dreuzel vaste land,' brulde hij. 'Gaan de internationale magisch wateren in.'

Een matroos liep vrolijk neuriënd dicht achter de vijf passagiers die bij de reling stonden. James draaide zich om de man te zien bukken, een handvat grijpen van een groot dek-luik en deze open trok.

'Goed dan Dodongo, je hebt het gehoord,' riep de matroos naar de duisternis daaronder. 'Maak hem uit dan. Laat me niet naar beneden hoeven komen!'

James en de rest bewogen zich naar de matroos en tuurden naar beneden in de duisternis. Het interieur hiervan was groot en nam het grootste gedeelte van de buik van het schip in beslag. Licht uit de patrijzen verlichtten een gigantisch harige vorm die lui in de ruimte zat en de meeste plek in beslag nam. James knipperde geschokt. Het schepsel zag eruit als een gorilla, maar dan gegroeid tot monumentale, kolossale proporties. Het grote leerachtige gezicht keek naar het open luik, bedachtzaam op zijn lippen zuigend. De voeten omklemden de pedalen van een ingewikkeld, koperen mechanisme, deze gemakkelijk ronddraaiend. Het mechanisme op zijn beurt, bediende een aandrijfjas die zich uitstreckte door de achterzijde van de ruimte, kennelijk de schroef van het schip aandrijvend. Tot James verrassing leek de gigantische aap een vrijwel levensgrote sigaar aan het roken te zijn, zwarte rook puffend in een trechter vormige koker.

'Een paar jaar geleden opgepikt,' legde de matroos uit, hij zette zijn handen in zijn zij en schudde zijn hoofd. 'Vond hem zwerfend op een verlaten eiland in de

Zuiderzee. Iemand had het idiote idee dat hij een mooie attractie zou zijn op het vaste land, en miljoenen zou opleveren. Probleem was, toen we hem eenmaal aan boord hadden, dat hij niet meer weg wilde. Je kent de uitdrukking; waar gaat een duizend kilo zware gorilla zitten? Waar hij maar wil!?’

‘James, Ralph, Issy, Albus en Lucy keken opnieuw van de matroos naar de enorme gorilla. Dodongo trapte vrolijk onder het maken van zachte *oock* geluiden in zichzelf, en pufte op zijn monsterlijke sigaar.

‘Hee!’ riep de matroos opnieuw, met zijn handen rond zijn mond. ‘Ik zei je om dat ding uit te doen, nietwaar? Het is de laatste die we aan boord hebben tot we Bordeaux bereiken. Wat kun je anders gebruiken om rook uit de schoorsteen na te bootsen? Bananenschillen?’

‘Ik geloof,’ zei Lucy met een iel stemmetje, ‘dat er een klein verschil *is* tussen een Dreuzel schip en een magisch schip.’

Het eerste deel van de reis verliep voorspoedig. James onderzocht met zijn reisgenoten het schip, de kombuis ontdekkend en de achterdekse opslag, een dozijn kleine maar keurige slaaphutten en zelfs de vertrekken van de kapitein, waar het koppel jonge heksen en tovenaars (en Issy) per ongeluk naar binnen stormden bij het elkaar nazitten door de nauwe gangen. De kapitein’s vertrekken waren helemaal aan de achterzijde van het schip, met een gebogen rij ramen die uitkeken over het kokende kielzog. Het zou een interessante plek zijn om te onderzoeken, met al de ingelijste zeekaarten, koperen lantaarns en boekenplanken volgepropt met eigenaardige nautische gereedschappen en kustvoorwerpen, was het niet dat de kapitein er zelf ook was, opkijkend van zijn bureau met een blik van zowel irritatie en gelaten geduld. James had zo snel en netjes mogelijk als hij wist zijn verontschuldigen aangeboden en had achteruit lopend de hut verlaten, de anderen volgden gedwee.

Het grootste deel van de dag echter werd aan dek doorgebracht, hangend in het gefilterde zonlicht en kijkend naar de bemanning die zich bezig hielden met het ingewikkelde tuigage. James was er een beetje verrast over dat de bemanning liederen zongen terwijl ze aan het werk waren, gelijk tijdig hun stemmen verheffend, waardoor het geluid over het hele dek doorklonk, helder en opgewekt in de vlagen van de wind.

‘Nou,’ zei Albus leunend tegen de hoge reling van het achterstevan, ‘ik vraag me af of dit het kontje is?’

Issy giebelde, maar Petra sloeg haar ogen op. 'Die grap was de eerste keer al niet leuk Albus, en hij wordt op de lange duur niet beter.'

'Ik *maak* geen grapje,' zei Albus die zijn wenkbrauwen optrok met argeloze onschuld. 'Ik stel alleen een vraag. Ieder schip heeft een kontje. Dat is een feit. Ik probeer hier alleen maar een opvoedende ervaring van te maken.'

'Juist,' knikte Lucy. 'Omdat dat zo helemaal bij je past.'

'Ik hou van de liederen,' zei Ralph omhoog kijkend naar de mast toen een paar matrozen deze beklommen en harmonieus zongen. Het viel James plotseling op dat de zeilen nog altijd strak en netjes gevouwen waren aan de vreemde, uitstekende masten.

Albus sneerde. 'Mam zegt dat de liedjes leuk zijn, zolang je niet luistert naar de precieze woorden.'

'Waardoor je alleen maar beter oplet,' beaamde James. 'Ik bijvoorbeeld hou van degene die gaat over oude dode piraten, vechtend over een dubloen, stukjes van elkaar afhakkend totdat er niets over is dan een boel skelethanden die in de rondte springen, grijpen naar hartsvangers.'

'Veel ervan lijken het zelfde soort onderwerp te hebben,' beaamde Petra. 'Een boel dode piraten, kruiken met rum, vervloekte verloren schatten en dat soort dingen.'

'Ik hoorde Merlijn en Pap bij het middageten erover praten,' zei Albus met een zachte samenzweerderige stem. 'Merlijn zegt, dat sinds de Internationale Magische Politie de tovenaarspiraterij hebben gekraakt, een hele boel piraten eerlijk werk moesten gaan zoeken. Veel van hen hebben een baan genomen op schepen als deze. Ik wed dat deze gasten allemaal piraten zijn geweest! En jullie?'

Ralph kneep zijn ogen tot spleetjes naar de mannen in de mast. 'Ik zou dan meer houten benen en papagaaien verwachten,' schouderchokte hij.

Albus trok zijn gezicht in een grimas.

Terwijl de middag voortsleepte gingen Petra en Issy benedendeks voor thee en om uit te pakken. Albus zwierf weg op zoek naar matrozen om ze te ondervragen over hun snode vroegere leven, en James, Ralph en Lucy togen op weg naar de boeg, waar ze James' vader, professor Lubbermans en Merlinus Ambrosius naar de zee zagen kijken en met elkaar spraken.

'Zagen jullie die grote gorilla?' vroeg James, toen de volwassenen hen groette.

Harry knikte. 'De kapitein nam ons naar beneden om hem te ontmoeten. Hij is erg intelligent. Houd van popcorn. Kennelijk is hij de belangrijkste wijze van aandrijving op deze land naar land reis.'

'De kapitein vertelde dat het voorkomt dat hij dik en lui wordt,' voegde Marcel glimlachend toe.

'U hebt de kapitein ook ontmoet?' vroeg Lucy opziend naar de mannen.

‘Hij is een oude tovenaars marine man,’ antwoordde Marcel. ‘En een ver familielid van mij. Kende mijn ouders toen ik nog maar een baby was. Ik heb hem al in eeuwen niet gezien, maar toch, het is fijn om weer in contact te komen met de familie.’

Ralph keek van Merlijn Ambrosius naar Harry Potter en vroeg toen, ‘Waar zijn jullie naar aan het zoeken?’

‘Ik ruik land,’ antwoordde Merlijn mild. ‘Ik denk dat we ons doel voor vandaag bijna bereikt hebben.’

James knipperde. ‘Nu al? We zijn er?’

‘Wouw,’ merkte Ralph op, kijken over de golven, ‘magie maakt inderdaad de wereld een ienie miemie plaats.’

‘Hij bedoeld niet dat we al in Amerika zijn, gekkie,’ zei Lucy lachend. ‘We stoppen bij een haven op weg.’

‘Waarvoor?’ vroeg James.

‘Om nog meer reizigers op te halen,’ antwoordde Harry zijn bril afnemend en de zee mist eraf vegend met de punt van zijn stropdas. ‘En vracht af te zetten, voorraden in te slaan en ons voor te bereiden op het trans-Atlantische onderdeel van de reis.’

‘U bedoeld,’ zei Ralph verduidelijkend, ‘dat we de hele dag al onderweg zijn en we nog niet bij het trans-Atlantische deel zijn?’

‘De oceaan is een monsterlijk grote plek,’ zei Merlijn geduldig, terwijl de wind met zijn baard speelde. ‘Het voorziet ons van een excuus om gedurende twee dagen niets te doen. Geniet ervan meneer Deeter. Snel genoeg zal het tempo van het leven ons weer inhalen.’

James keek verwachtingsvol naar Ralph. ‘Hoorde je de Directeur?’ porde hij zachtjes.

Ralph keek hem aan en rolde met zijn ogen. ‘Ja, ja. “*Monsterlijk*” groot. Kijk, ik ben geen grote baby. Je kunt ermee ophouden te proberen me nachtmerries te bezorgen.’

‘Ik zou gezegd hebben dat de oceaan “beestachtig groot” was,’ zei Lucy, ‘maar “monsterlijk” is zelfs beter. Herinnert me aan de oude houtgesneden kaarten, versiert met zee serpentes en krakens en dat soort.’

‘Is dat land daar?’ vroeg Marcel opeens, zich buigend over de reling en turend.

Merlijn knikte. ‘Dat kan heel goed. Je kunt het ruiken, toch? De bomen, het zand...’

‘Niet allen van ons zijn zo gevoelig voor dat soort dingen als u bent, Directeur,’ reageerde Harry hoofdschuddend.

James leunde tegen de reling en keek in de verte. De lucht was in de loop van de dag helder en wolkeloos geworden. Nu, terwijl de zon daalde, maakte de helderheid van de lucht de horizon iets dat hij bijna zou kunnen aanraken als hij zich uitrekte.

De boeg van het schip stuiterde ritmisch op de golven, fijne deeltjes zee opsturend. Verderop, zittend op de waterige rand van de wereld als een kever op een vensterbank, was een kleine zwarte vorm.

‘Wat is dat?’ vroeg Lucy met haar hand boven haar ogen. ‘Is het nog een boot?’

Niemand antwoordde. Geleidelijk werd de vorm groter toen de *Gwyndomare* dichterbij kwam, bijna onmerkbaar verdragend. Voor James begon het eruit te zien als de bovenkant van het hoofd van een reus, op de randen wild haar, uitstekend boven de horizon. Hij keek geboeid terwijl het uiteindelijk de vorm kreeg van onmiskenbare randen van een klein eiland, niet veel groter dan de achtertuin van het huis van de Potters in de Marmerlaan. Een smal wit strand omringde het eiland die de groei van struiken en wild gras omarmde. In het midden zwaaiden een zestal dorre bomen statig. Terwijl de *Gwyndomare* vertraagde en op roepafstand van het kleine eiland kwam, schrok James van de schreeuw van een stem vanuit de schaduw van de bomen.

‘Een schip!’ schreeuwde een stem. ‘Oh, grote goedheid, een schip! Eindelijk!’

Een man strompelde naar het strandje en sprong op en neer, zwaaiend met een stuk drijfhout in zijn hand. De man was erg mager en deels besmeurd, zijn haar en baard waren uitgegroeid tot bijna grappige lengte en zijn kleding was wit uitgebleekt.

‘Hoera!’ riep hij. ‘Mijn berichten in al die lege flessen waren niet voor niets! De zeemeeuwen lachten me uit, deden ze! Zeiden me dat het dwaas was om te blijven hopen, maar ik bleef geloven! Ik wist dat op een dag mijn lange lange verblijf tot een einde zou komen en – oh, jij bent het,’ zei hij, zijn stem daalde bij de laatste drie woorden.

‘Ahoy, Roberts!’ riep een zeeman vanuit het kraaienest van de *Gwyndomare*. ‘Alles is vrij langs de spanwijdte van ‘t kompas. Kapitein Cor Fransen verzoekt aanmeren.’

‘Verzoek ingewilligd,’ riep de voormalige schipbreukeling knorrig terug, zich omdraaiend en terug naar de bomen lopend. Zijn mopperende stem werd gemakkelijk gedragen over de slaande golven. ‘Zegt me, alles is vrij langs de spanwijdte van ‘t kompas. Alsof ik hier al niet de hele dag op de uitkijk zit. ‘s M’n werk per slot, is ‘t niet?’ James keek gefascineerd toen de besmeurde man stopte onder een van de bomen en erop tikte met zijn stok van drijfhout. ‘Havenmeester Roberts rapporteert de aankomst van de *Gwyndomare*, kapitein Fransen voert bevel, met deels compleet aantal reizigers, goederen en vracht. Vijfenveertig minuten te laat, tenzij de zon een leugenaar is.’

‘Ah, we hebben de haven bereikt,’ zei een stem achter James vrolijk. Hij keek achter zich om zijn Oom Percy te zien, gekleed in een fatterige mantel met bijbehorende kalot. ‘Aquastad voor de nacht, dames en heren. Laatste vaste land tot de reis beëindigd is. Ik ga de anderen inlichten.’

James keek van zijn Oom naar Ralph en Lucy. ‘Lekkere “haven” is dit. Ik weet niet eens zeker of we daar allemaal wel op passen.’

‘Ja,’ beaamde Ralph. ‘Als het iedereen hetzelfde is, denk ik dat ik maar gewoon hier aan boord blijf vannacht.’

‘Wel slim van de havenmeester om te spelen dat hij een schipbreukeling was, vind ik,’ merkte Lucy waardierend op. ‘Voor het geval er een Dreuzelschip in de buurt hiervan komt.’

James richtte zijn aandacht op de man aan land en fronste. ‘Hoe zeker ben je dat hij dat alleen maar speelde?’

‘Woow,’ zei Ralph opeens met een hand naar de reling grijpend. ‘Wat was dat?’

‘Wat was wat?’ vroeg James en hijgde toen hij het ook voelde. Het schip trilde erg zachtjes alsof er duizend vuisten tegen de boeg sloegen. Een geluid begeleide deze sensatie, een soort laag grommen, diep en groots.

‘Het is goed,’ zei Marcel, hoewel nogal nerveus. ‘Ik denk dat dit op een of andere manier moet gebeuren.’

‘Het gebeurt niet allen met het schip,’ riep Lucy wijzend. ‘Kijk naar het eiland!’

James keek. De bladeren aan de bomen schudde zachtjes. Een groot gelig stuk fruit viel uit een ervan en rolde door tot aan het witte zand. Vreemd genoeg leek er opeens veel meer van het zand te zijn dan zou moeten. Het was of het strand groter werd rond het eiland, groeide, de golven wegdrukte. De man aan land leek volledig onverstoorde door de gebeurtenis. Hij kuierde naar een grote kale kei, rekte zich en pakte een klembord dat hij kritisch bestudeerde.

‘Aanschouw,’ verkondigde Merlijn met zijn kin opgeheven tegen de aantrekkende wind. ‘Het wonder van de verloren stad. Aanschouw Aquastad, grootste van de zeven steden van het continent Atlantis.’

Langzaam steeg het eiland, opgeduwd door een grote donkere plank van steen. De ondergrond verwijde zich terwijl hij omhoog kwam, alsof het eiland slechts de top was van een onderzeese berg. Water denderde langs de zijanten van massieve klippen die bestonden uit tientallen diepe, steile rotsen en spelonken. James keek met stomheid geslagen terwijl de landmassa groeide, grote stenen armen uitstrekkend om de *Gwyndomare* te omarmen, en creëerden een baai eromheen. Regelmatige vormen werden zichtbaar toen ze de golven wegduwden: Hoge daken, koepels en spitsen eerst, en dan kolossale stenen kolommen, bogen en zuilengangen. Stijgende bruggen en trappen doorkruisten de berg, de bouwwerken verbindend met ommuurde binnenplaatsen, oude standbeelden en heldere kleurrijke tuinen van koraal. Zonlicht stroomde over de stad terwijl deze zich onthulde, reflecterend, als van ontelbare enorme juwelen. Trillend van verwondering beseft James dat de glimmende vormen eigenlijk geen juwelen waren maar glazen ramen en deuren, gevat in magnifiek bewerkte koperen raamwerken. De ramen glinsterden als regenbogen toen het zeewater erlangs stroomde, glanzend door iedere opening en doorgang, tussen ieder pilaar en kolom, de stad volledig ontsluitend in rimpelende, zoute, weerkaatsing.

‘Ik heb van deze plek gehoord,’ zei Harry, zijn hand op de schouder van zijn zoon leggend. ‘Maar ik had me niet kunnen voorstellen dat het als dit zou zijn.’

‘Zijn de andere steden van Atlantis net als deze?’ vroeg Ralph met verbazing in zijn stem.

Merlijn zuchtte somber. ‘Helaas. Aquastad is de enige overlevende van de grote Republiek. De anderen zijn al lang verzonken in hun waterige graven, hun magie uitgeput toen hun bevolking slonk, aangetrokken door het vaste land. Zo is de vloek van de geschiedenis. Alle grootse dingen, zelfs de meest wonderbaarlijkste, zullen tot hun eind komen.’

‘Zag je het?’ riep Albus plotseling, James schouder pakkend en hem enthousiast heen en weer schuddend. ‘Zag je het uit het water komen?’

‘Was moeilijk te missen, Al,’ zei James zich lachend omdraaiend. ‘Waar was jij?’

‘De stuurman nam me mij naar de stuurhut om het te zien!’ kreette Albus buiten zichzelf van opwinding. ‘Petra en Issy en ik. Mam en Lil ook! Het was verdomd verbazend!’

‘Denk aan je taal,’ zei Ginny vriendelijk, Albus volgend over het dek met de anderen naast haar. ‘Maar je hebt gelijk. Ik had geen idee.’

‘Nou,’ verkondigde Harry groots, zich wendend naar de reizigers, ‘allen aan land, die willen aan land!’

James grijnsde en draaide zich weer naar het grote eiland. De ontelbare ramen glinsterden vriendelijk in de zakkende zon, de stad brons en goud kleurend. Een groep mannen in strakke rode kleding stuurden een pont naar de *Gwyndomare*, duidelijk gereed om iedereen aan boord over te varen naar hun huis voor deze nacht.

‘Het is schitterend vind je niet?’ zuchtte Ginny. ‘Dit alleen maakt de reis al de moeite waard.’

James glimlachte naar zijn moeder. Op dit moment, niet wetend wat er nog zou komen, was hij het volkomen met haar eens.’

James lag op zijn bed en staaarde naar het lage plafond niet in staat de slaap te vatten. De Aquastad's logeerkamers waren schoon, opgeruimd en goed onderhouden, maar erg, erg oud. De hele stad, spectaculair als ze was, rook vaag vochtig, iets wat, natuurlijk, volkomen te begrijpen was. Oom Percy, die kennelijk leed aan schimmel allergie, had het er erg moeilijk mee, helemaal toen het avond werd en de stad weer in zijn water onderkomen gedaald was. Uiteindelijk had Tante

Audrey aan een van de Atlantise gastdames, een vriendelijke, gezette vrouw met dik zwart haar en een olijkleurige huid, gevraagd of Percy een bijzonder merk medicinale thee zou kunnen krijgen. De vrouw, met de naam Mila, had een blik geworpen op Percy's rode neus en was minuten later terug met een leeg kopje en een dikke stomende pot. Tijdens het drinken van de inhoud stopte het niezen en snuffelen van Percy merkbaar, maar hij was, ondanks dat, de rest van de avond nogal prikkelbaar.

Merlijn was, zoals gewoonlijk, behandeld met veel toeters en bellen tijdens zijn aankomst in de stad, zelfs toen hij van de pont afstapte met James en Ralph aan zijn zijde. Mannen in lange witte gewaden met eigenaardige gesneden staffen, ontmoette hen op de treden van de ontvangsthal van de stad, die direct was gehouwen uit het steen van de berg. Terwijl de leiders van de stad en Merlijn formele begroetingen uitwisselden, hadden Lucy en Albus zich bij James en Ralph gevoegd en met hun vieren hadden ze met onverholen verwondering rond gekeken. Water liep nog altijd over de ingewikkeld gevormde marmeren vloer en droop van de hoge gewelfde plafonds en James begreep dat de ontvangst hal, indrukwekkend als deze was, de meeste tijd was gevuld met zeewater. Een massieve stenen kolom overheerste de ingang tot de ruimte, met bovenop een monumentaal standbeeld van een bebaarde tovenaars in ruisende toga-achtige gewaden, een staf in zijn linker hand en zijn rechter opgeheven, als duwend tegen de onderkant van een van het plafonds gewelfde ondersteuning en alsof hij het ondersteunde.

'Soterios,' had Lucy gezegd na het lezen van de inscriptie die de basis van de kolom van het standbeeld verfraaide. 'De held van Atlantis. Hij was degene die de tovenaars bevolking van Atlantis bijeen bracht en maakte een netwerk van magie die de steden intact hield, zelfs toen hun ondergrond weg sleet. Ik las over hem in de tovenaars bibliotheek bij ons thuis. 'Poios Idryma sozo para magica dia magikos".'

'Wat betekend dat?' had Albus gevraagd rond lopend om de kolom om de inscriptie te lezen.

Issy, Lily en Petra waren tegen die tijd van de pont gekomen en voegden zich bij de anderen bij de voet van het standbeeld. Petra had de oude uitgehouwen woorden bekeken. 'Het betekent, "die de beginselen van magie redde, door magie".'

'Dus,' had Ralph langzaam gezegd, 'deze hele boel wordt bijeen gehouden door, wat...?'

Petra had geantwoord. 'De gezamenlijke magische wil van de heksen en tovenaars die hier leven.'

'Dat is eigenlijk logisch,' had Lucy bemerkt. 'Uiteindelijk, de Grieken hebben het idee van democratie uitgevonden, wat eigenlijk slechts het idee is dat de stad wordt ondersteund door de mensen die erin leven. Toegegeven, dit tilt het *wel* naar een hoger niveau.'

Ralph had zijn hoofd geschud en gekeken naar de massieve donkere plafonds. 'Ik weet niet hoe jullie erover denken, maar ik word een beetje nerveus bij het idee van wilskracht als een solide fundering.'

‘Dat komt omdat jij denkt aan *jouw* wilskracht,’ had Lucy gesnoven.

‘Het wordt al eeuwen intact gehouden, Ralph,’ had Albus gezegd. ‘Wat kan er gebeuren?’

Ralph had Albus aangekeken, dan naar Merlijn die nog altijd op een kleine afstand kletste met de Aquastad ouden. ‘Ik weet het niet,’ antwoordde hij. ‘Waarom vraag je het niet aan de *andere* zes steden van Atlantis?’

Later, toen de zon rustte op de horizon temidden van een ketel van kleurrijke wolken, nam een Atlantische oudere, genaamd Atropos, de reizigers mee op een rondleiding van de stad en leidde hen naar brede trappen en bruggen, door overweldigende zuilenrijen, voorbij blikvangende oceaantuinten, standbeelden en gewelven. Veel van de ontelbare, enorme ramen van de stad waren open gedraaid, waardoor er een koele oceaانبries naar binnen kon komen.

‘De stad is vrijwel onveranderd sinds haar verdwijning naar de diepte,’ had Atropos uitgelegd. ‘Toen het water begon te stijgen, hadden onze voorouders genoeg besef om een waterdichte constructie te ontwerpen van kristallen kleppen, die je hier overal ziet. Ze zijn vrijwel onbreekbaar en zijn verstrekt door een unieke chemische stof om ze nog minder broos te maken.’ Om dit te verduidelijken had Atropos een van de in koper gevatte ramen benaderd, die was geplaatst tussen een paar formidabele zuilen. Hij leunde met een hand op het kristal en liet langzaam zijn gewicht erop rusten. In plaats van te breken, boog het kristal zich langzaam rond zijn hand, bijna als een erg grote, erg dikke zeepbel. Tenslotte had Atropos zijn hand er volledig doorheen gedrukt. Hij wiebelde met zijn vingers in het verstervende zonlicht aan de andere kant van het kristal, dun glimlachend naar de aanwezigen. Merlijn had langzaam, onder de indruk, geknikt.

‘Opmerkelijk,’ had Denniston Dolochov verzucht. ‘Zeg me, is dit besloten magie? Of zouden de Atlantisten dit willen delen? Ik kan wel een dozijn veiligheids toepassingen voor zoiets bedenken.’

‘Houdt hij nooit op met werken?’ had Tante Audrey gemopperd tegen haar echtgenoot, die haar suste.

‘Dit is waarom hij hier is, liefste,’ had hij zachtjes geantwoord. ‘Zijn nieuwe functie bij het Ministerie zorgt dat hij verantwoordelijk is voor het hele nieuwe departement voor anti-Dreuzel magie en technomanie. Dit zijn onzekere tijden, zoals je goed weet, en worden met de dag nog onzekerder.’

Op dit moment had een betekenisvolle blik gedeeld met Marcel Lubbermans en James’ vader. Harry had lichtjes met zijn schouders geschokt, zijn wenkbrauwen opgetrokken en geknikt in de richting van Atropos, als om te zeggen, *niet nu*.

Na een uitgebreid diner van vreemde diep-zee vissen en schaaldieren, sommige daarvan waren zo groot als een hippogrief en vreemder dat James bereid was om te proberen, was Aquastad weer gezonken. James, Ralph en Lucy, hadden het bekeken door de brede kristallen portalen van een Parthenon-achtig gebouw, opgericht op een van het eiland’s gebogen schiereilanden. De zon was uiteindelijk verdwenen onder de horizon met achterlating van een vage roze achtige gloed aan de rand van

een met sterren bezaaide hemel. Een poosje was de *Gwyndomare* zichtbaar geweest in de baai ver onder hen, zachtjes bewegend op zijn eigen reflectie. Daarna was de marmeren vloer begonnen te dreunen onder de voeten van de aanschouwers en de baai begon op te stijgen, opduwend en wegduwend, langzaam de lagere delen van Aquastad, innemend. Stilletjes was het water de ontvangst hal binnen gestroomd, ver onder en halverwege de ronde koepel van de grote stad. James ving een glimp op van het standbeeld van Soterios, klein op deze afstand, toen de oceaan zich eromheen spoelde, hem inslikkend. Terwijl het eiland weg zonk, steeg de *Gwyndomare* hoger en hoger, tot zij op ooghoogte was van James, Ralph en Lucy, die er ademloos naar keken. Het snel afnemende licht van de verdwenen zon had het schip aan een kant roze gekleurd, terwijl de milde gloed van de maan de andere blauw verlichte. Toen, zo snel dat het alle drie de leerlingen verschrikt achteruit had doen deinzen, spoelde het water over het kristallen raam voor hen, het opnemend met een doffe donderende brul. Daarna was er enkel het gedempte, vormeloze blauw van de diepte, flauw onderbroken door speldenprikken licht die gloeiden van de ondergedompelde stad.

Het was verbazend geweest op een ernstige, plechtige, manier.

Nu, terwijl de nacht was gevallen over de stad en iedereen, met James' ouders en zusje in de andere kamer, naar bed was gegaan, lag James wakker, scherp en onrustig. Licht van een lantaarn verderop in de gang sijpelde langs de kieren van de deur. James ogen waren gewend geraakt aan het duister waardoor hij gemakkelijk het oude gekraakte fresco op het plafond kon zien. Erop, een man in een kort tuniek en een soort bladerkroon worstelend met een reusachtige inktvis, vier van zijn tentakels had hij geklemd onder zijn gespierde arm en hij overweldigde het met de staf in zijn andere hand. Volgens James zag het er niet uit als een eerlijk gevecht. Hij merkte dat hij het opnam voor de inktvis.

Het was een erg vreemde zomer geweest. De verrassende komst van Petra en Issy had, natuurlijk, voor onrust gezorgd. Het was slechts enkele weken na de laatste schooldag gebeurd en James had zich nog maar net met het idee verzoend dat Petra was afgestudeerd en het volgende schooljaar niet meer te zien zou zijn in de Griffioendor leerlingenkamer. Dat was erg jammer, zei hij tegen zichzelf, omdat hij uiteindelijk had toegeven aan zichzelf dat hij feitelijk iets veel sterkers voelde voor Petra dan alleen maar vriendschap. Kennelijk had verder iedereen dit gezien voor hij het door had, zelfs zijn eigen moeder die er een aantal opmerkingen over had geplaatst na het school stuk die hem nogal in verlegenheid hadden gebracht. Ondanks het feit dat het evenement was geëindigd in een rampzalig tumult, had James meer dan een paar hoopvolle ogenblikken beleefd, denkend aan een onderdeel van het stuk, *De Triumvirate*, dat vereist had dat hij en Petra de rollen speelden van onmogelijke geliefden. Hij was nog jong genoeg om te denken dat verkering met haar mogelijk was geweest en had stilletjes (zo stilletjes dat hij het zelf nauwelijks had opgemerkt) gehoopt dat Petra dat ook herkent had.

Dat had ze natuurlijk niet.

In eerste instantie had James geloofd dat dit was omdat Petra nog verliefd was geweest op haar oude vriendje Ted Lupos. Later echter, snapte hij dat Petra onder de

invloed was geweest van een geheimzinnige, afschuwelijke vloek. Door een serie erg slechte plannen in werking gezet door niemand anders dan de al lang overleden Duistere Heer zelf, was Petra Morgenster de levende draagster dan de schurk's laatste, geestachtige, snipper essentie. Het was op haar overgedragen terwijl ze nog niet geboren was, overgebracht via een speciaal bijna ongehoord stuk wrede duistere magie: Een speciaal soort Gruzielement, in de vorm van een afzichtelijke zilveren dolk.

James' vader had er met de hulp van Tante Hermelien onderzoek naar gedaan en had ontdekt dat zo'n soort ding wel "Verheven Gruzielement" werd genoemd. Ze hadden er maar één verwijzing naar gevonden in een boek zo duister en verraderlijk, dat James' vader en Oom Ron het met zilveren spijkers hadden moeten vastnagelen aan de tafel, om te voorkomen dat het hun handen eraf zou bijten. Volgens hun verbaasde, gefluisterde gesprekken (die James en Albus ongemerkt afgeluisterd hadden), was een Verheven Gruzielement puur theoretisch; niemand ten tijde van het schrijven van het boek was er ooit in geslaagd om er daadwerkelijk een te maken. Anders dan de andere Gruzielementen kon een Verheven Gruzielement nooit gebruikt worden om er een stukje essentie van de originele gastheer in op te slaan. Als iets dergelijks geprobeerd zou worden, zou het zich gaan gedragen als vergift, ieder stukje dodend van de essentie waar het van afgeschraapt was ongeacht hoeveel gewone Gruzielementen er in gebruik waren. De snipper opgeslagen essentie in een Verheven Gruzielement moest doorgegeven worden aan een *andere* gastheer, gewillig worden geaccepteerd, om daar zijn invloed uit te spreiden en door te leven als een soort bloedzuiger.

Petra's moeder was bedrogen om de vloek van Voldemort's essentie over te laten brengen op haar ongebooren baby, maar daarom haatte James haar niet minder. Voor wat hem betrof was de vrouw of stom of goedgelovig of blind geweest. Ongelofelijk genoeg echter, hield Petra van haar lang geleden overleden moeder, hield van haar en miste haar genoeg om bijna de totale mensheid te dode op te schrijven in een poging haar op een of andere manier terug te brengen. Gelukkig was Petra aan het eind sterker en slimmer geweest dan haar moeder geweest was en ze had de juiste keuze gemaakt - de moeilijke keuze. Ze had het aanbod wat haar gedaan werd door een beest van een tussenwereld genaamd de Poortwachter afgeslagen, hoewel dit het verlies van het enige ding waar ze het meest naar verlangde in de wereld: De terugkeer van haar overleden ouders had betekend.

Niet erg verrassend had het besef van al deze dingen niet in het minst James fascinatie voor de jonge heks verminderd. Als het al iets gedaan had, was het versterkt. James zelf was geconfronteerd met de Poortwachter en besefte de afschuwelijk spanningen die Petra had moeten ondergaan bij het afwijzen van dit aanlokkelijke aanbod. Verder, er was gewoon iets aan Petra, iets over de oprechtheid van haar inwendige worsteling, en haar pijnlijke persoonlijke verliezen die ervoor zorgde dat James dapper voor haar wilde zijn.

In het diepst van zijn hart wekte zij een diep doordringend gevoel op van mannelijke nobel. Hij wilde haar verdedigen, haar draken verslaan, haar ridderlijke redder zijn. Natuurlijk vertelde hij niemand van zijn gevoelens. Hij was

terughoudend om ze zelfs aan zichzelf te bekennen. Overdag leek zijn aanhankelijkheid voor haar dwaas, kinderachtig en vreemd ongerijmd. Zij was, ten eerste volwassen, geslaagd en vrij, een jonge vrouw uitgaand in de volwassen wereld, terwijl hij pas over een maand veertien zou worden. Maar toch, de gevoelens bleven hangen, zo ook zijn genegenheid voor haar. Zonder dat ze er maar moeite voor hoefde te doen was hij hoteldebotel over haar. Gelukkig, met het vorderen van de zomer, hadden afwezigheid en afstand James geholpen te beginnen om het meisje te vergeten die zoveel van zijn aandacht in beslag had genomen tijdens het voorgaande schooljaar. Zo, dacht hij (heel wijs voor zijn leeftijd), ging het met een eerste liefde.

En toen, tot zijn gemengde wanhoop en verrukking, waren Petra en Issy naar het familie Potter huis gekomen vergezeld door Ted Lupos, Gerard Gerhards, en Sabrina Hildegard. Er was veel nieuwsgierigheid geweest over wat hen daarheen gebracht had maar slechts weinig vragen, tenminste in eerste instantie. Het was duidelijk dat er iets afschuwelijks gebeurd was, iets wat geleid had tot de dood van zowel Petra's Opa als zijn vreselijke vrouw, Pien, Issy's moeder. Ted, Gerard en Sabrina hadden gezwegen over wat er zich had afgespeeld op de Morgenster boerderij, kennelijk in de overtuiging dat het Petra's verhaal was en aan haar om te vertellen (en later omdat Merlijn hen had doen zweren tot geheimhouding). Ted had echter James' vader en moeder apart genomen en hen gevraagd of het goed was of Petra en Issy bij de Potters konden blijven totdat de dingen rustig werden. Hier was snel mee akkoord gegaan en met weinig gedoe, dus nog diezelfde avond merkte James toen hij naar bed ging dat hij maar een muur verwijderd was van het meisje dat volledig en onverklaarbaar kon rekenen op zijn totale toewijding.

Hij had die nacht wakker gelegen en geluisterd naar de zachte voetstappen en mompelende stemmen in de ander kamer, zich afvragend wat het allemaal betekende; zich afvragend of er iets was dat hij kon doen, op een of andere manier de dapperheid oproepen die hij enkel dagen geleden had gevoeld, toen hij zichzelf verteld had dat *zou* Petra het volgend schooljaar terug naar Zweinstein zou komen, hij haar precies *zou* vertellen wat hij voor haar voelde en *dát* doen wat maar nodig was om hetzelfde bij haar op te roepen.

Hij lag nu wakker als toen, starend naar het fresco van de Atlantiliaanse krijger worstelend met de ongelukkige inktvis en dacht na over dezelfde dingen. Petra had de Potters vergezeld op hun reis naar de ander kant van de oceaan met de bedoeling om werk te gaan zoeken op de school die James zou gaan volgen tijdens hun verblijf. Rekening houdend met haar interlect en haar ongekenne magische vaardigheden dacht James dat het zeer waarschijnlijk was dat ze iedere baan zou kunnen krijgen waar ze op solliciteerde. Kort, Petra's leven leek, zelfs nu, op mysterieuze wijze verweven te zijn met het zijne. Het was als het toneelstuk, *De Triumvirate* opnieuw, als hun vluchtige, opgevoerde kus aan het eind, degene die zo prachtig zou moeten eindigen maar inplaats daarvan eindigde in chaos en tragedie. De gemengde hoop en angst vervulde James met een vreemde, intense waaier van emoties.

En direct daar achteraan, herinnerde James zich de vreemde griezelige woorden die professor Zwamdrift vroeg deze morgen had uitgestoten. De professor kwam natuurlijk een paar octokaarten tekort op een volledig spel. Nauwelijks iemand

geloofde haar voorspellingen en visioenen. Maar toch, wat James had gehoord en gezien had in de gang deze ochtend was dramatisch afwijkend dan iets wat hij ooit tijdens haar lessen had gezien. Het was te echt geweest, te zeker. Maar wat had het allemaal te betekenen? James wist het niet, maar misschien wist Lucy het. Zij was slim in dat soort dingen, opmerkelijk doelgericht en helder. Hij besloot om het haar ergens tijdens deze reis te vragen.

Terwijl James naar het fresco boven zijn hoofd staaarde, hoorde hij een zacht geluid dat zijn aandacht trok, komend vanuit gang buiten zijn kamer. Een schaduw blokkeerde het fresco een ogenblik en James keek omlaag naar de streep licht onder de zware deur van zijn kamer. Het was de onmiskenbare silhouet van een paar dat voorbij kwam. James fronste nieuwsgierig.

‘Hee, Al.’ fluisterde hij. ‘Ben je wakker?’

‘Mrmmm,’ klonk het van Albus aan de andere kant van de smalle ruimte, zich omdraaiend.

James overwoog zijn broer wakker te maken, kwam zelfs uit bed en rekte zich uit om hem te schudden, maar bedacht zich. Met ingehouden adem naderde hij de deur, duwde tegen de klink en trok hem zo zacht als hij kon open. Er was niemand in de gang te zien. Het licht van de lantaarn flakkerde zachtjes, reflecterend op de marmeren tegels en de witte muren. De deur een stukje openlatend sloop James door de gang in de richting waar de schaduw figuur naartoe leek te zijn gegaan. Hij bereikte het eind van de gang en kwam in een grotere doorgang met standbeelden en deuropeningen aan een kant en hoge kristallen ramen onderbroken door pilaren aan de andere.

Door de ramen heen leek de stad in zijn waterige bed erg donker. Enkel een paar lichten konden gezien worden in de blauwe verte. Onder een door glas afgeschermd brug bewoog zich elegant een walvis, zijn rug zwart in het duister statig met zijn staart zwaaiend. James zag zijn eigen reflectie in het kristal; zijn “T” shirt, pyjama broek en blote voeten. Zijn haar, als gewoonlijk, stak alle kanten op. Hij fronste naar zichzelf, hoewel hij mocht wat hij zag. Hij werd langer, was in feite bijna zo groot als zijn moeder was. ‘Je kunt doorgaan voor de zevende-jaars,’ had ze hem laatst gezegd voor ze wisten dat ze het jaar weg van Zweinstein zouden doorbrengen in een totaal ander land. ‘Je bent een man geworden,’ zei ze toegevelijk glimlachend en een beetje dromerig, ‘en ik heb nauwelijks gemerkt dat het gebeurd is. Albus en Lily ook, maar jij in het bijzonder. Je wordt volwassen.’

James zuchtte wensend dat zijn moeder gelijk had. Hij voelde zich niet als een echte man, tenminste, nog niet. Maar hij begon er te komen. De afgelopen twee jaar hadden een stempel achter gelaten net als het recente beproeving met de Poortwachter, die gelukkig geëindigd was in diens eeuwige verbanning. James voelde zich nog geen man, maar hij merkte dat alle voortekenen van zijn mannelijkheid zich in hem begonnen te vormen, bepalend wie hij zou gaan zijn, dit gaf hem hoop en een vluchtige kriebelende kracht. Misschien had Scorpius gelijk. Misschien was er dit jaar een ander avontuur in de aanbieding. Als dat zo was, en als James er deel van ging uitmaken, dacht hij dat hij er waarschijnlijk klaar voor was.

Deze keer zou hij er niet in terecht komen vol van onzekerheid en vertwijfeling. Deze keer, dacht hij grinnikend tot zichzelf, zou hij er klaar voor zijn.

‘Zo, net zoals je grootvader,’ zei een stem glimlachend zacht. James schrok en keerde snel om, zoekend naar de bron van de stem. Een lang figuur stond naast hem starend naar het kristallen raam, diens gewaden waren zo naadloos zwart dat ze geen weerspiegeling op het spiegelachtige oppervlak weergaven.

‘Sorry,’ zei James vlug met open gesperde ogen. ‘Ik hoorde u niet, euh... bent u hier al lang?’

‘Je wordt manmoedig,’ zei de figuur en James merkte dat het een vrouw was. Haar stem was prettig, vriendelijk. ‘Moedig en zelfverzekerd, James Sirius Potter, dit zal niet als een verrassing komen voor iemand die een klein beetje oplet. Het is in feite, precies zoals het zou moeten zijn.’

James staarde naar de vrouw, trachtend haar gezicht te zien, verscholen onder een dikke kap, die haar gezicht verborg. ‘Dank u, denk ik. Waar kent u mij van?’ vroeg hij.

Ze bemerkte zijn blik en lachte zachtjes. ‘Ik ben een medereiziger, James. Zag je me niet aan boord van de *Gwyndomare*?’

James dacht even na. ‘Eigenlijk niet. Sorry. En ik denk dat ik me u wel zou herinneren als ik eerlijk ben. U droeg... euh... dat?’

‘Mensen nemen geen notie van me, geloof het of niet,’ zuchtte de vrouw. ‘Tenzij ze dit willen, of als ik dit wil. Maar ik verontschuldig me. We hadden het over jou, nietwaar?’

‘Ik denk het,’ antwoordde James een stap terug nemend. Hij voelde zich een beetje vreemd in de lege gang met de vrouw, helemaal omdat zij volledig gekleed was en hij in zijn pyjama, zijn haar wild gedraaid. Hij stak zijn hand op en probeerde het zo onopvallend als hij kon plat te drukken. ‘Maar zoals ik zei, waar kent u me van? Wie bent u?’

‘O, iedereen kent jou,’ zei de vrouw, met een lach in haar stem. ‘Iedereen in de tovenaarwereld tenminste. Zoon van de grote Harry Potter, de Jongen Die Bleef Leven, de Uitverkorene, enzovoort enzovoort. Zeg, je hebt zoveel tijd gebruikt om je af te vragen hoe je wel of niet op je vader moet lijken, dat je volledig verzuimd hebt om de andere wegen te zien – de veel *belangrijkere* wegen -- dat je op je naamgever, je grootvader lijkt. James Potter de Eerste.’

James keek van de donker geklede vrouw naast hem naar zijn eigen reflectie in het kristallen glas. Vreemd als het leek, de vrouw had gelijk. Het was nooit bij hem opgekomen om te denken aan zijn grootvader aan zijn vaders kant, zich af te vragen of hij zelf iets van de mans persoonlijkheid of uiterlijke trekken had. Iedereen zei dat Albus degene was die het meeste leek op de jonge Harry Potter. Misschien had James daarom het uiterlijk en persoonlijkheid van zijn al lang overleden Opa geërfd. Dat zou niet eens verrassend zijn eigenlijk. Eerlijk gezegd, het was een heel fijn gevoel. Hij haalde zijn schouders nadenkend op naar zijn reflectie.

‘Kende u mijn Opa?’ vroeg hij aan de vrouw. ‘James de Eerste?’ Zodra hij het gevraagd had voelde hij zich dwaas om dat te doen. De vrouw kon onmogelijk zo oud zijn.

‘Niet speciaal,’ antwoordde de vrouw geamuseerd. ‘Ik ben nogal een student geschiedenis, dat is alles. Jullie Potters zijn behoorlijk beroemd, zoals ik al zei, en jullie familie naam heeft een lange en rijke voorgeschiedenis die meer dan duizend jaar terug gaat. Het zal mogelijk interessant zijn om te weten dat je ervaring met Merlinus Ambrosius niet de eerste keer is dat de naam Potter historisch verbonden is met de grote bezweerder. Hij redde het leven van een ver familielid van jou, hoewel indirect.’

‘Werkelijk?’ vroeg James zijn blik weer naar de vrouw wendend. Haar gezicht was nog steeds verborgen in de schaduw. ‘Wanneer? Hoe?’

‘Een verhaal voor een andere keer denk ik,’ ontweek de vrouw. ‘Ik denk dat ik nu maar weer verder ga. Ik was gewoon betoverd door het uitzicht hier. Een stad onder water begraven is werkelijk een spectaculair aanzicht. Je kunt zeggen dat het me aantrekt op een diepe, elementaire manier.’

‘Ja,’ verzuchtte James. ‘Mij ook, denk ik. Ik kan maar beter weer terug naar mijn kamer gaan. Ik kon niet slapen. Ik was te opgewonden.’

‘Inderdaad,’ knikte de vrouw met een plagerige stem. ‘Dat soort dingen lijken deze nacht meer voor te komen. Je vriendin is ook op en aan het dwalen. Maar dit zal je al natuurlijk weten. Jullie hebben waarschijnlijk hier afgesproken.’ Ze ademde langzaam, afwachtend uit. ‘Ah, jonge liefde...’

‘Wie?’ vroeg James fronsend, maar natuurlijk kende hij het antwoord al. ‘Petra?’

‘Wat ik zeker niet weet, is haar naam,’ reageerde de vrouw tactvol, maar ze gebaarde met haar bedekte hoofd in de richting van de verlaten hal achter James. Ze knikte als wilde de hem in de juiste richting sturen. James had eindelijk de gelegenheid om een glimp van haar gezicht te krijgen. Ze was knap en jonger dan hij verwacht had. Een rode krul haar lag als een komma over haar voorhoofd.

‘Tuurlijk,’ knikte James. ‘Ik moest maar weer eens gaan... euh... bij haar kijken. Of ze deel is van mijn groep, zoals u zei.’

De vrouw knikte weer, een glimlach lag wetend om haar rode lippen. James bloosde, deels omdat waar ze op duidde – dat hij weggeglipt was om een vriendinnetje te ontmoeten voor ongezien knuffelen – wat zo niet waar was, en deels omdat hij verschrikkelijk wenste dat het wel zo was.

‘Welterusten, James,’ zei de vrouw wegdraaiend. ‘Slaap wel.’

‘Welterusten, euh,’ antwoordde hij, maar hij wist de naam van de vrouw niet. Ze gleed door, een diepe schaduw achter haar en geen reflectie in het kristallen raam. James keek haar bedachtzaam na toen ze verdween. Dan, zich herinnerend wat ze had gezegd, draaide hij zich en rende naar de hal in de andere richting.

Gesloten deuren en kristallen panelen bepaalden voor een deel het uiterlijk van de hal en toen werd hij wijder, toegang gevend aan de grote ruimte met een duizingwekkend hoog donker plafond. Een zwaar versiert koperen raamwerk met de kristallen ramen bevond zich aan een kant van de ruimte en aan de andere kant waren glanzende steunpilaren en terrassen gevuld met varens. De vloer was van een geblokt marmer, ieder vierkant zo groot als het bed van James' ouders. De ruimte leek een soort algemene kamer te zijn, vol met stoelen, banken, tafels en bureaus. Een zwaar zilveren kroonluchter hing overheersend boven in de ruimte maar zijn honderd kaarsen waren uit. Het enige licht in de kamer kwam van een lange lage open haard en een bundeltje kaarsen die in de buurt stonden van een koperen kookplaat. James begon langzaam door de ruimte te lopen, de lage stoelen en tafels ontwijkend, instinctief aanvoelend dat hij erg stil moest zijn. Voordat hij echter halverwege de openhaard was, bemerkte hij een persoon die ontspannen op een soort halve sofa lag. Ze ging rechtop zitten toen hij in de buurt kwam, ogenschijnlijk niet verrast en James herkende Issy.

'Hoi, James,' zei ze zachtjes. 'Wat spook jij hier uit?'

'Kon niet slapen,' antwoordde hij even zacht als zij deed. 'Ik zag iemands schaduw voorbij gaan en kwam kijken wie er nog meer wakker was.'

Issy knikte. 'Dat was denk ik Morgan. Dat is Petra weet je. Ik noem haar soms nog Morgan omdat ik er bij was toen ze haar naam veranderde. Ik heb de mijne ook veranderd, maar het lukte niet om die te behouden. De hare past haar, hoewel ze zegt dat iedereen haar nog steeds kan aanspreken met haar oude naam.'

James knikte een beetje onzeker. 'Ookeyee...euh,' zei hij. 'Maar goed, waarom zijn jullie nu alle twee op?'

'Net als jij,' antwoordde Issy. 'We konden ook niet slapen. Petra helemaal niet denk ik. Ze heeft dromen. Ze maken haar een beetje gek,' het laatste deel zei ze fluisterend.

James nam plaats aan het eind van de sofa toen Issy haar voeten onder zich trok. Hij staaarde naar de open haard. 'Wat bedoel je met ze maken haar gek?'

Issy hield haar hoofd schuin en haalde haar schouders op. 'Ik begrijp er niets van, ik denk niet dat het gewone dromen zijn. Ze zegt dat ze ook overdag ze voelt als ze wakker is. Ze zegt dat ze haar laten vergeten wat er echt gebeurd is, de laatste dag dat we thuis waren, op Papa Willem's boerderij.'

James wilde vragen wat er gebeurd *was* die dag, maar bedacht zich. Inplaats daarvan vroeg hij. 'Denk je dat ze in orde is?'

'Nee,' antwoordde Issy zuchtend en over haar schouder kijkend naar de open haard. 'Maar het gaat wel goed komen. Ze zegt dat we gewoon weg moeten komen van alles. Dat is waarom we helemaal de oceaan gaan oversteken. Ik denk dat ze hoopt dat de dromen haar daar niet kunnen vinden.'

James volgde Issy's blik en zag uiteindelijk Petra, zittend aan een laag bureau bij het vuur, met haar rug naar hen toe.

‘Wat denk je, Issy?’ vroeg hij zonder zijn ogen van Petra’s silhouet waar ze zat gebogen over het bureau af te nemen. Denk je dat het zal lukken?’

Issy schudde haar hoofd waardoor haar blonde krullen zwaaiden. ‘Nee, het zal niet werken. Niet zeggen tegen Morgan – Petra – dat ik dat heb gezegd, goed? Ik denk niet dat haar dromen weg zullen blijven. Ik denk dat ze erger gaan worden. Totdat het allemaal voorbij is tenminste.’

‘Hoe weet je dat, Issy? Wanneer zal het voorbij zijn?’

Het meisje haalde weer haar schouders op. ‘Directeur Merlijn zegt dat hij heeft ontdekt waar de dromen echt vandaan komen. Hij vertelde haar om ze te achtervolgen. Dat doet ze nu. Ze *achtervolgt* ze. Het lukt het best als het gebeurt net als ze haar wakker maken.’

James nam Petra op, zag dat de bezig was met een of andere drukke bezigheid, zo serieus voorover gebogen over het bureau dat het leek dat ze er mee in gevecht was. ‘Wat doet ze nu?’ vroeg hij heel zacht. ‘Ik bedoel, hoe achtervolgt ze een droom?’

‘Ze schrijft hem op,’ zei Issy eenvoudig. ‘Als een verhaal. Daar is ze goed in. Ze vertelde me in de avonduren altijd verhaaltjes. Ze verzong ze allemaal in haar hoofd en heel veel ervan waren beter dan de verhalen die ze me voorlas uit boeken. Ik en Beatrijs en al mijn andere poppen luisterden. Dat deden we het allerliefste.’

James kon zien, nu Issy het hem verteld had, wat Petra deed. Haar elleboog bewoog lichtjes en een veer waaide door de lucht over haar schouder, omlijst in de duisternis.

‘Leest ze de droom aan jou voor, Issy?’

‘O nee,’ antwoordde het meisje snel, duidelijk ongeïnteresseerd. ‘Ik wil ze niet horen. Ze zijn akelig. Ik wil helemaal nooit meer ooit daaraan denken. Ik word er te bang van. En ik wordt verdrietig. Ik mis mijn moeder soms en ik huil, en Petra weet dan niet wat ze moet doen. Ik wil die verhalen nooit horen.’

James keek weer naar Issy, haar zorgvuldig opnemend. ‘Waarom kom je dan mee als ze de droom achtervolgd? Moet je de wacht houden?’

Issy knikte. ‘Ja, dat is wat Petra zegt, maar ik denk dat er misschien nog een reden is. Ik denk dat ze mij mee vraagt omdat ze me hier wil hebben om te bewijzen dat de dromen niet waar zijn.’ Ze zuchtte opnieuw op een snelle zakelijke manier en keek James aan. ‘Ze heeft me hier nodig om te bewijzen dat ik nog in leven ben.’

James’ ogen sperden zich open. *Wat ter wereld betekende dat?* Hij deed zijn mond open om het te vragen, maar een schaduw bewoog zich in de buurt. Hij keek op en zag Petra aankomen, ze schudde met haar rechterhand alsof ze een kramp uit haar vingers wilde schudden.

‘Hoi, James,’ zei ze met een vermoeide glimlach. ‘Ik merk dat je het niet hebt opgegeven om in de nacht rond te sluipen, Onzichtbaarheidsmantel of niet.’

‘Jep,’ zei James die begon te blozen. ‘Ik kon niet slapen. Ben jij, weet je, in orde en alles?’

‘Het gaat goed,’ loog Petra wegstarend. James zag dat ze haar rugzak, deels opengeritst, in haar linkerhand hield. Een los vel perkament lag erin. ‘Issy heeft je waarschijnlijk verteld wat ik aan het doen was. Ik moet nog wat dingen oplossen, da’s alles.’

‘Issy zei dat het een nachtmerrie is,’ zei James opstaand. ‘Is dat echt alles wat er aan de hand is?’

Petra keek terug naar hem. In het donker kon James haar uitdrukking niet onderscheiden. Hij ging vlug verder. ‘Ik bedoel, je hoeft me niets te vertellen of zo. Het is alleen, nou ja, ik was daar. Ik weet wat er gebeurde die nacht in de Geheime Kamer en alles, en ik had mijn eigen ontmoeting met de Poortwachter. Ik weet waar je doorheen gaat, soort van. Als je, weet niet, erover, euh, wilt praten. Of iets dergelijks.’

Opeens, onbeholpen, lachte Petra. Ze schudde haar hoofd verwonderd en duwde haar haar uit haar gezicht. ‘James, je bent erg lief. Ik ben blij dat je er bent en niet alleen voor de reden die je zei. Issy en ik beide zijn je familie heel wat verschuldigd. Ik weet niet wat we hadden moeten doen zonder jullie allemaal. Maar jij in het bijzonder. Jij zorgde ervoor dat ik me beter voelde. Weet je dat? Jij maakte me aan het lachen. Dat is de laatste tijd een zeldzaam iets. Loop met ons mee, wil je?’

James kon de hitte van zijn gezicht voelen stralen terwijl het bloed door zijn wangen raasde. Hij was blij dat het erg donker in de kamer was. ‘Tuurlijk,’ zei hij, zich in zijn volle lengte oprichtend. ‘Ik was net op zoek naar jullie. Een dame in een zwart gewaad vertelde me waar jullie waren. Je hebt haar waarschijnlijk ook gezien.’

‘Ik niet,’ antwoordde Petra. ‘Jij wel, Issy?’

‘Ik zag alleen die man slapen bij het standbeeld naast onze kamer. Ik denk dat het de Lantaarn aansteker is, hij viel in slaap terwijl hij aan het werk was. Hij snurkte heel hard en het galmde. Herinner je je dat?’ Ze giechelde.

‘Herinner ik me,’ zei Petra glimlachend.

‘Nou,’ begon James, zich een beetje dapper voelend, ‘hoe ging het?’

Petra liep langzaam door de hal, kijken naar het wazige beeld voorbij het kristal. ‘Hoe ging wat?’

‘Het, euh, droom achtervolgen. Issy had het erover. Ze zei dat je ze opschreef. Als een verhaal.’

Petra knikte. ‘Directeur Merlijn zei me het te proberen. Ik wilde het niet, maar... het helpt. Een beetje.’ Ze raakte Issy’s hoofd zachtjes aan en liet haar hand op het blonde haar van het meisje rusten. ‘Het is geen leuk verhaal hoor. Het is nogal gruwelijk.’

‘Ik... ik zou het kunnen lezen, als je dat wilt,’ zei James, aandachtig de vloer voor hem bestuderend terwijl hij liep. ‘Als je denkt dat het kan helpen.’

Petra was stil, en James maakte zich plotseling zorgen dat hij haar beledigd had. Hij keek opzij naar haar, maar ze keek bedachtzaam, met half gesloten ogen. 'Misschien,' zei ze uiteindelijk, 'heb je daar gelijk in, James. Misschien kan dat het doen ontwaken. Zoals Issy je waarschijnlijk vertelde, het is... meer dan alleen een droom. Het is als een zekerheid. Als een herinnering van iets dat niet echt gebeurd is, of heel anders gebeurd is. Ik kan het niet van me afzetten. Het jaagt me op.'

James knikte en dwong zich om niets meer te zeggen. Stil liepen ze gedrieën door om uiteindelijk de met lantarens verlichte gang te bereiken waar James gestart was. Hij zag de deur van zijn kamer die nog altijd een stukje openstond.

'Vanaf hier vinden we het wel,' fluisterde Petra.

'We hoeven alleen de hoek om en de trap af,' voegde Issy toe. 'Voorbij de man die slaapt met de lantaarn toverstok in zijn hand. Wil je mee om hem te horen snurken? Is grappig. Het klinkt als dit.' Plotseling, hard, snurkte Issy in een komische imitatie van gesnurk.

'Shh! Is!' raspte Petra, een lach onderdrukkend en haar zusjes mond bedekkend met haar hand. 'Er slapen mensen!'

'Weet ik!' fluisterde het meisje, Petra's hand wegduwend. 'En zo klinkt het!'

Petra schudde haar hoofd naar James, nog altijd proberend niet te lachen. James grinnikte naar haar.

'Welterusten, James,' zei ze zacht. 'Bedankt voor je bezorgdheid om ons. Bedankt dat je met ons terug liep. Misschien laat ik je de droom lezen. Als je dat echt wilt. Ik denk dat jij hem waarschijnlijk beter kunt begrijpen dan iemand anders vanwege alle redenen die je in de hal aangaf. Als je denkt dat je er klaar voor bent, is dat het.'

James knikte eenvoudig. 'Zeker weten. Als je denkt dat het zal helpen. Daarbij ben ik... nieuwsgierig.'

Petra bestudeerde zijn gezicht langdurig, bijtend op de hoek van haar lip. Tenslotte hief ze haar rugzak, taste erin en haalde er een dun pakket perkament uit. Zonder een woord gaf ze deze aan hem.

'Het is geen leuk verhaal,' zei ze opnieuw. 'En er zit geen logica in. Ik kan je de rest vertellen als je wilt. Later. Ik moet het aan *iemand* vertellen denk ik. Het is gewoon een te groot geheim voor... nou, voor Issy en mij. Ben je het daarmee eens, Is?'

Het blonde meisje vertrok haar gezicht bedachtzaam. Ze schouderstokte.

'Het is hoe dan ook in orde,' zei James het pakketje perkament aanpakkend. Het waren ongeveer vier vellen, vol geschreven met Petra's nette fijne handschrift. Plotseling voelde hij zich vreemd over het aanbod. 'Weet je het zeker? Het moet niet als je niet wilt.'

'Ik *wil* het,' zei Petra opnieuw zuchtend. 'Maar je mag het tegen niemand vertellen, goed? Niets ervan. Ik zweer dat als je dat doet...'

James schudde heftig zijn hoofd. 'Doe ik niet. Dat belooft ik! Met mijn hand op mijn hart!'

Petra knippende naar hem en lachte weer. 'Al goed, ik geloof je. Dank je, James. Zie je morgen. We hebben nog een lange weg af te leggen is het niet?'

James knikte. 'Goede nacht, Petra. Truste, Issy.'

De meisjes vervolgden hun weg door de gang. Petra's hand lag op de schouder van haar zusje. James keek naar de kleine stapel perkament in zijn hand, nauwelijks gelovend wat er gebeurd was. Hij voelde zich er zowel opgewonden als nerveus over. Hij wilde Petra's droom verhaal lezen, wilde het op dit moment lezen, staand in het zachte licht van de Atlantische gang, en toch was hij vreemd bang om het te doen. Wat als het zo afschuwelijk was als Petra zei dat het was? Niets, daar was hij zeker van, kon veranderen wat hij voor haar voelde (of hij het leuk vond of niet) en toch...

Uiteindelijk, draaide hij zich om, duwde de deur van zijn kamer verder open en liet zich binnen in de duisternis. Hij liep de vorm van zijn slapende broer voorbij en sloop naar de tafel naast zijn bed waar zijn rugzak opengeritst op lag. Hij rommelde een ogenblik in de tas, tot hij zijn toverstok vond. Rondkijkend legde hij Petra's verhaal op het bed en wees er met zijn toverstok naar.

'*Velierus*' zei hij zo zacht als hij kon. Een kleine straal blauw verlichtte het bed en het perkament vouwde zich samen, sloeg keer op keer dubbel totdat er een dik pakket overbleef, niet groter dan een Auger. Het was totaal naadloos alsof het ingepakt was in een perfect glad stuk perkament. Neerknielend verborg James zijn toverstok en het geheime pakket op de bodem van zijn tas. Een moment later gooide hij zich op het bed en trok de dekens tot zijn kin.

Hij zou spoedig Petra's droom lezen. Tot die tijd genoot hij van het idee dat zij hem had uitgekozen, en hem alleen, om deze mee te delen. Hij had het voorgesteld natuurlijk, maar het feit bleef dat zij zijn aanbod had aangenomen. Ze vertrouwde hem. Ze was blij met zijn aanwezigheid. En wat had ze nog meer gezegd? Hij maakte haar aan het lachen. James nicht Lucy had eens hetzelfde over hem gezegd, vorig jaar, na zijn Opa's begrafenis, maar het leek zoveel meer te betekenen, zoveel meer *betekenis* te hebben als Petra het zei. Hij zuchtte, denkend aan het geluid van haar stem en de prettige muziek van haar lach, hoe triest en vermoeid deze ook geweest was.

Het betekend niets, zei hij tegen zichzelf, maar dat waren slechts woorden en zijn hart geloofde ze niet. In het geheim juichte zijn hart. Uiteindelijk viel hij met een kleine glimlach om zijn lippen in slaap.

3. Acht-en-tachtig Knopen

De volgende morgen gingen James met zijn familie en vrienden op weg naar het ontbijt en werden begroet door een spectaculair uitzicht. Het zicht voorbij de ondergedompelde stad's kristallen openingen was een groen-goud panorama gevuld met trillende stralen van een vroeg zonlicht, teder stromende serie's bubbels en scholen van zilveren vissen, die allen speelden over en rond het glanzende Altantiaanse stadszicht.

James, Albus en Lucy gaapten met onverdeelde nieuwsgierigheid toen verschillende vormen langzaam door het water bewogen, heen en weer zwemmend tussen hen en het verre oceaans oppervlak. De vormen leken nogal op lange gespiegelde bubbels, sommigen zo groot als een bus en rimpelend in de milde Atlantische stromingen. Daar ver onder, tussen de afhellende rotsachtige uitlopers, bemerkte James de unieke patronen van zich uitspreidende oceaantuinten. Wuivende

strengen zeewier en keurige rijen van zee komkommers groeiden langs de velden van nog vreemder en veelkleurig fruit en groenten. Reuzen inktvissen bewogen zich traag door de tuinen en Lucy bemerkte als eerste dat ze bereden werden door Atlantiaanse boeren met ontbloot bovenlijf en hun hoofden die werden omsloten door glanzende koper met kristal helmen.

Terwijl de drie keken gebruikten de inktvissen hun lange armen om sommige velden te oogsten en de anderen te verzorgen door ze te ontdoen van onkruid, of te snoeien. Een van de inktvissen spreidde plotseling al zijn armen en trok ze daarop weer samen, vooruitschieten als een torpedo. Hij rees snel op door de stad, aangedreven door zijn krachtige tentakels en Albus hijgde en wees, hard lachend; een van de Atlantiaanse boeren werd voortgetrokken achter de inktvis, zich vastklampend aan een lang touw en staand op een soort rond bord dat hij als een vin gebruikte om te sturen en te zwenken door de stromingen. Toen het stel, gevolgd door hun schaduw, in de stad verscheen, bedacht James zich dat zowel de inktvis als de rijder er een bijzonder leuke tijd mee leken te hebben. Behendig helde de inktvis over en draaide, de vormen van de straten volgend en onder de bruggen en wandelpaden schietend totdat hij pal voor het raam voorbij scheurde, een lange donkere vorm tegen de heldere stralen van het waterige zonlicht. De Atlantiaanse boer kwam een fractie van een seconde later voorbij, zijn benen buigend terwijl hij met zijn kogelvormige bord om de bochten sneed.

‘Ik vraag me af waar hij heengaat?’ vroeg Albus die probeerde om voorbij de hoek van het raam te kijken.

‘Waarschijnlijk bezorgt hij ons ontbijt,’ antwoordde zijn moeder, hem zachtjes vooruit duwend. ‘Als we niet opschieten hebben we geen tijd om te eten. We vertrekken over een uurtje.’

Niet veel later, na een licht ontbijt van sardientjes en toast, ging de groep op weg naar een deel van de stad dat Merlijn het Aquastad Hoofd Maanstation noemde. James wist niet wat te verwachten, maar was verrukt en opgewonden om bij hun aankomst een enorm amfitheater achtige kamer te ontdekken die een grote donkere plas oceaan water omsloot. Drukke Atlantiaanse heksen en tovenaars waren bezig op de ronde terrassen en steile trappen die de plas omgaven welke voorzien was van allerlei soorten schepen.

‘Ziet eruit als King’s Cross op een Maandagmiddag,’ hoorde James Denniston Dolochov lachend opmerken.

‘En ik denk dat dat niet eens zover van de waarheid is,’ reageerde Marcel Lubbermans.

Terwijl de reizigers op weg gingen naar de plas, zag James Atlantiaanse begeleiders verschillende kleine groepen hier en daar heen sturen, hen in een rij over de drijvende loopplanken naar de dekken leidend van lange smalle boten. De boten waren van hout, van voor tot achter versiert met grote uitgesneden tierelantijntjes. Mannen gekleed in heldere rode tunieken en hoge fijne gevormde kappen, stonden op de achtersteven van de boten, naast de helmstok kranten lezend of schema’s raadplegend terwijl de sierlijk gesneden banken zich voor hen vulden.

Een bel klonk in de holte van de ruimte, de babbelende stemmen overheersend. Het werd gevolgd door een galmende vrouwenstem. 'Alle forenzen met bestemming Hoeken van de Kroonslak en het Octodome, uw zeilboot vertrek nu. Blijf alstublieft uit de buurt van de stijgende bubbel, over drie, twee ...'

James keek omhoog toen een windvlaag zich een weg baande door de ruimte boven hem, rollend door de gewaden van de forenzen en Merlijn's lange baard. Het ronde, kristallen dakraam in het midden van het plafond, boog zich naar beneden door de kracht van de wind. Het raam verlengde zich, trilde en knalde los, een monsterlijk regenboog-omgeven bubbel vormend. De bubbel viel snel op een van de lange boten, omcirkelde deze en zonk toen weg in de diepte, met boot en al. Verbazingwekkend genoeg leek geen van de verzamelde menigte geschokt, of had zelfs opgemerkt wat er was gebeurd.

'Ik heb eens wat gelezen vannacht,' zei Lucy flauwtjes, kijkend naar het ronde plafond. 'In de Altantis Bibliotheek. Het is een soort wereldwonder weet je, gevolgd door de grote bibliotheek van Alexandrië.'

'Fascinerend,' zei Albus. 'Je weet hoezeer we allemaal zijn geïnteresseerd zijn in bibliotheken, maar misschien kun je naar het deel gaan over de enorme koepel bubbels, die schepen inslikken.'

'Nou, en ik gok hier een beetje,' reageerde Lucy, de groep volgend op een smalle steiger,' maar het volledige continent van Atlantis heeft een vulkanische oorsprong. Helaas hebben de vulkanen die het continent gemaakt hebben, deze uiteindelijk vernietigd, ze verpulverd en ontdaan van zijn ondergrond. De Atlantiaanen hebben echter de kracht van de vulkanen weten te beheersen en gebruiken hun uitlaten om hun industrie van energie te voorzien. Ik denk dat dit hierachter zit.'

'Hoe bedoel je?' vroeg Ralph, met tegenzin stappend op het dek van een van de smalle boten die de grote had van de Collectebus. De kapitein stond in zijn rode tuniek en grappige hoed te fronsen naar een serie koperen pijlstokken geplaatst op een plek naast de helmstok.

'Ik denk dat die grote windvlagen vulkanische uitstotingen zijn,' bedacht Lucy fronsend, 'en deze plas is waarschijnlijk deel van het onderaardse uitlaatsysteem.'

'Geen angst iedereen,' zei Percy opgewekt, Molly en Audrey begeleidend naar een van de banken aan de voorzijde van de boot. 'Maar riemen om en hou je vast. Ik heb gehoord dat dit een pittig reisje is.'

'De beruchte Aquastad Transport Instantie,' zei Harry, zich neerzettend tussen Ginny en Lily. 'Het plannings- en verzendingsmodel voor de volledige toverwereld. Percy heeft gelijk. Riemen om en iedereen, hou je tassen vast.'

Albus keek James aan met een gemengde uitdrukking van opwinding en onrust.

'Dus, wat doet het?' vroeg Ralph. 'Ik heb niet de beste ervaring met toververvoer systemen.'

‘Er is geen mogelijkheid om het goed uit te leggen voor we vertrekken, Ralph,’ antwoordde Petra de koperen gesp van haar riem vastkoppelend en Issy helpend met de hare. ‘Een kort advies voor we gaan?’

Ralph keek haar een beetje hulpeloos aan. ‘En dat is?’

‘Slik je kauwgum door.’

Er klonk weer een bel door de drukke plek. James keek rond naar de dobberend boten, de drijvende loopplanken, de massa drukke Atlantiaanse forenzen op de terrassen boven hem en grinnikte in nerveuze afwachting. Opnieuw klonk de vrouwenstem.

‘Alle forenzen met de bestemming het oppervlak en bestemmingen daarbuiten, uw zeilboot vertrekt nu. Blijf alstublieft uit de buurt van de stijgende bubbel, over drie, twee ...’

Als één man keken de reizigers omhoog. Hoog boven hen, boog het plafond zich naar beneden en duwde een vlaag van warme, vaag naar zwavel ruikende lucht naar beneden. De bel zette zich uit, liet los en viel over hen. Onwillekeurig boog James zich en bedekte zijn hoofd. Een plotse luchtdruk plopte zijn oren en hij voelde de boot onder hem wegvallen toen de bubbel door het oppervlak van het water zakte en naar binnen bolde. En toen, met een doffe gorgelende brul, viel de bubbel in de duisternis, de boot en allen aan boord met zich meenemend.

Groene duisternis omhulde de boot. James haalde adem om er iets over te zeggen, maar een onverwachte explosie van snelheid duwde de lucht weer uit zijn longen. De versnelling duwde hem met een reusachtige zachte hand terug op zijn zitting. De kapitein klampte de helmstok vast terwijl de bubbel het vaartuig voorwaarts droeg, gezogen in een koker van ruwe, grijze rots. Het lawaai van de tocht klonk als een matte donder, op James oren drukkend als slaand katoen. Hij wendde zich naar Albus en Ralph die beide met ogen wijd open staarden. Albus verrukt, en Ralph met een groen vertrokken gezicht. Voor hen had Petra haar arm om Issy geslagen die met onverholen verwondering rond keek. Tot James’ volslagen verbazing, negeerden de andere reizigers (met uitzondering van zijn familie en Merlijn) volledig het donkere uitzicht dat voorbij het raasde. De meeste Atlantiaanen hadden hun neus verborgen in boeken en kleine perkamenten, of waren bezig om met glimmende betoverde beitels berichten te kloppen op marmeren platen. Een van hen, een man met een lange grijze baard en rode sandalen aan zijn voeten, zag breeduit op een hoekbank te dutten.

In de duisternis ver voor de boot, verscheen een glanzend paars licht. Het groeide met verontrustende snelheid en James deinsde achteruit in op zijn zitting om het voorbij te zien flitsen. De paarse glans vormden hoekige woorden, die helder in het donker schenen: ‘*PHEBES-DUOPHENES*’. Een gloeiende pijl wees naar beneden, naar een gigantische koper beslagen trechter, die open sloeg toen de boot er voorbij gleed. In de duisternis er achter, schoot een anders bubbel boot in de open trechter die weer vrijwel onhoorbaar dichtklapte.

Terwijl hij omgedraaid op zijn plek zat, zag James dat de taak van de kapitein niet zozeer de boot sturen was, als wel deze op zijn plek te houden als deze rond bochten schoot, om de onvoorstelbare krachten die daarbij vrijkwamen te compenseren en de passagiers min of meer op hun plaats te houden. In het duister was het moeilijk te zeggen, maar James had het gevoel dat de boot het merendeel van de tijd zijwaarts bewoog, of zelfs ondersteboven, zo nu en dan een volledige draai maakte binnenin de bubbel terwijl deze door de steeds buigende trechter tunnels racete. Meer kopergevatte trechters flitsten voorbij, met vermelding van de verschillende delen van de stad.

Er was een ijzingwekkend moment toen een andere, grotere, bubbel boot verscheen in de tunnel voor hen, veel langzamer bewegend en James was er zeker van dat hun kleinere boot er bovenop zou knallen. De kapitein bewoog de helmstok echter achteloos en James voelde hun boot snel omhoog draaien, net voldoende om hun voortgang te veranderen om hun bubbel over de grotere boot te laten duwen. Gedurende een verbijsterend ogenblik merkten James en zijn compagnons dat ze inderdaad ondersteboven hingen en omhoog keken naar de grotere boot terwijl ze deze passeerden. De kapitein van deze boot gaf een korte groet naar de kapitein van de kleine boot die vluchtig over hem heen suisde.

Tenslotte verscheen er een flinke trechter in de donkere afstand, onthullend wat leek op het eind van de tunnel. De glanzende paarse letters erboven lazen: *'OPPERVLAK EN ALLE BESTEMMINGEN NOORD.'*

'Bereid je voor op een noodstop,' brulde de kapitein kort afgemeten. James greep zich vast aan zijn zitplaats en klemde zijn kaken op elkaar.

De bubbel boot schoot door de trechter en in een verblindend gouden licht. Direct verloor de boot bijna al de snelheid en kwam tot een vrijwel volledige stop. James voelde de riem in zijn middel drukken omdat hij nog altijd vooruit bewoog. Een seconde later stopte deze beweging en klapte hij achterwaarts tegen de rugleuning, zijn haar zwabberde om zijn hoofd. Duizelig keek hij in de rondte.

Petra liet haar hand door haar haar glijden en glimlachte naar Issy die verrukt in haar handen klapte.

'Dat was groots!' riep Albus.

Lucy streek haar blouse glad en keek opzij. 'Hoe gaat het, Ralph?'

Ralph knipperde. 'Weet je,' peinsde hij, 'ik denk dat ik te verrast was om me te bedenken misselijk te zijn.'

James draaide zijn nek om achter zich te kijken. De bubbelboot lag nog steeds onder water, omhoog bewegend en ver weg van de verzonken stad. Zelfs nu werd de uitgespreide Aquastad waziger in de vervagende afstand. James begreep nu wat de mysterieuze vormen waren geweest die hij eerder die ochtend gezien had, de spiegellende bubbels die elegant heen en weer hadden bewogen tussen de stad en het oppervlak van de oceaan. Hij en de andere reizigers bevonden zich nu in een ervan.

‘Ik denk dat ik hier wel zou kunnen leven,’ mompelde hij zich omdraaiend op zijn zitting.

‘Jag, ik niet,’ reageerde zijn nicht Molly van een paar banken verderop zittend tussen Tante Audrey en Oom Percy. ‘Te koud en te donker.’

‘Daarom is het zo geweldig,’ redeneerde Albus. ‘Het herinnert me aan de Zwadderich kerkers onder het meer.’

James voelde een pijnlijke steek er opnieuw aan denkend dat ze allemaal Zweinstein voor een jaar verlaten hadden, hij duwde het gevoel weg. De ervaring van de bubbel boot was te gaaf om te verpesten met sombere gedachten over wat hij thuis zou missen. Daarbij, bedacht hij, Roos, Louis, Hugo en alle anderen hadden zich waarschijnlijk nu opgemaakt voor een van professor Kist’s lange onbegrijpelijke lezingen, of een saai studie uur in de bibliotheek onder het strenge toezicht van professor Knoet Snijder. Als ze wisten wat James en de reisgenoten net hadden meegemaakt zouden ze ziek van jaloezie zijn – zelfs Scorpius, hoewel hij dat waarschijnlijk goed zou kunnen verbergen. Hierdoor grijnsde James.

Hij keek omhoog terwijl de bubbel opsteeg in het daglicht. Het oppervlak rimpelde erboven als een levend mozaïek, het zonlicht weerkaatsend als wilde gouden prisma’s op de golvende vlakken. Uiteindelijk verhief de boot zich op de golven, waar hij zachtjes op neer kletste en dobberde, nog steeds glimmend in de lange geheimzinnige bubbel. De *Gwyndomare* lag op enige afstand, schommelend op de golven, zonlicht sprankelde van haar koperen beslag.

‘Hup, hup, iedereen,’ riep Percy, met zijn reistas in zijn hand opstaand. ‘Laten we wegwezen.’ Met zijn tas bungelend in zijn hand, stak hij een arm uit naar Molly en de ander naar Lucy. Ze gleed van haar zitting en liep naar haar vader, haar arm plaatsend in de bocht van zijn elleboog.

‘Zie jullie aan boord,’ riep ze achterom. Even later klonk er een luide *knal* in de afgesloten ruimte van de bubbel en de drie waren Verdwijnseld.

Ralph was in de war. ‘Waarom konden we niet Verdwijnselen vanuit de stad als dat de manier is om nu aan boord te komen?’

‘Verschijnselen door water is een bijzonder gevaarlijke onderneming, meneer Deeter,’ antwoordde Merlijn, zich naar hem wendend. ‘Helemaal naar een bewegend schip. Daarbij zouden we die prachtige reis door de tubes gemist hebben, ja toch?’

‘Kom op!’ grinnikte James, die zijn riem losmaakte en opstond van de bank. ‘Laatste op de *Gwyndomare* is een Hinkypunk’s oom!’

‘Het is geen wedstrijd,’ vermaande Ginny opstaand en haar hand naar Lily uitstekend.

‘Spreek voor jezelf,’ reageerde Harry maar zijn zoons stappend. ‘Ik ga niet de rest van deze reis door als een Hinkypunk’s oom.’

Zowel Albus als James grepen de hand van hun vader. Direct daarop vervaagde de bubbel boot rond hen en werd vervangen door het dek van de *Gwyndomare* die

glansde in het ochtendlicht. Koele wind dreef over het schip, zingend in James' oren en hij liet onmiddellijk zijn vader los, lachend en rennend naar de boeg.

'Mijn voeten raakten als eerste het dek,' riep Albus van achter hem. 'Ik sprong net voor we Verdwijselden, dus ik landde het eerst. Jij verliest!'

James negeerde zijn broer en naderde de puntige boeg van het schip, langzaam kwam hij tot stilstand, zijn ogen sperden zich open.

'Mam is net aangekomen met Lily,' verkondigde Albus die hem inhaalde. 'Ze zegt dat we nu onze tassen naar onze hutten moeten brengen, en wat voor Merlijn's magische muizenhol is *dat*?'

'Heb geen flauw idee,' antwoordde James de vreemde vorm benaderend. 'Dat was er eerst nog niet, of vergis ik me?'

Ralph, Issy en Lucy voegden zich bij de jongens terwijl ze om het object heen draaiden. Het was kennelijk op het dek geplaatst sinds ze gisteravond aangekomen waren en het was in wezen een koperen stoel geplaatst bovenop een rij van vijf smeedijzeren treden. De stoel was gemonteerd op een draaibare ondergrond en had een ingewikkeld koperen armatuur bevestigd aan de voorkant. James bestudeerde het, maar kon zich er geen idee over vormen waarom het armatuur er zat.

'Jij bent de slimmerd, Lucy,' zei hij op zijn hoofd krabbelend. 'Waar denk jij dat dit voor is?'

'Roos is de slimmerd,' wees Lucy hem, een beetje geïrriteerd, terecht. 'Ik lees alleen veel.'

Ralph trok een wenkbrauw op. 'En, wat is precies het verschil?'

Issy sperde haar ogen plechtig. 'Petra zegt dat een slim in de hersens zit van de ontvanger.'

'Watdatdanook betekent,' mopperde Ralph.

'Jep,' hield Albus vol, zich uittrekkend om de rijk versierde stoel aan te raken, 'maar jij bent er goed in om te zien hoe dingen ineengrijpen, Lu. 't Is een gave.'

'Het lijkt me,' zuchtte Lucy, lopend om de voorkant van het vreemde werkstuk, 'of er iets aan mist. Zie je die koperen klem daar aan het eind van dat draaibare arm ding? Iets moet daarin kunnen gaan passen.'

'Zie je?' kraaide Albus naar de voorkant rennend om zich bij Lucy te voegen. 'Dat is precies wat ik bedoel!'

James hoorde dichtbij de lage stemmen van volwassenen. Hij draaide zich om en zag Merlijn, Denniston Dolochov en de kapitein van de *Gwyndomare*, Cor Fransen, langzaam dichterbij komen.

'Helaas hebben we geen tijd meer, kapitein,' zei Merlijn. 'Ik laat met een gerust hart de zaken in de handen van uw zeer bekwame bemanning.'

Fransen knikte spottend. 'Wel *heel* bekwam, als u begrijpt wat ik bedoel.'

‘Piraterij is niet meer wat het geweest is,’ zei Merlijn glimlachend. ‘In mijn tijd konden men niet de golven bevaren zonder te verwachten om geënterd te worden door een aantal rivaliserende hordes piraten. Ze waren als bijenzwermen op de hoge zee. Rekening houdend met de preventieve maatregelen die zijn aangenomen door de Magische Zeevarende Regulerende Commissie, verwacht ik dat alles best gaat lukken, wat er ook op ons pad komt.’

‘Hun schepen zijn deze ochtend aan de horizon gezien,’ verhelderde Fransen, zijn hoofd in de zon optillend.

‘Dan zullen ze verwachten dat we in de haven zullen blijven,’ knikte Harry die aankwam, met een verbeterde grimas. ‘Verrassing is bijna altijd een voordeel. Mee eens, meneer Dolochov?’

‘Oh, ik onderwerp me graag aan uw kennis in dit soort zaken,’ antwoordde Denniston ontwijkend. ‘Maar ik ben het ermee eens dat we ons aan het schema moeten houden. Laten we gaan.’

Fransen knikte instemmend. ‘Zo zij het dan. Heren.’ Hij stapte weg in de richting van de stuurhut.

James bewoog zich naar Petra en Tante Audrey die in het midden van het schip stonden. De twee leken te kijken naar een kleine samengepakte groep mensen die plotseling aan boord verschenen was. ‘Wie zijn dat?’ vroeg James knikkend naar de groep.

‘Medeverblijvers,’ antwoordde Tante Audrey met vlakke stem. ‘Amerikanen zou ik denken.’

James staarde naar de nieuwkomers. Er waren er een aantal die de trappen opliepen, de anderen opzij duwend en zich op weg naar de boeg begaven, kwetterend als een zwem vogels. Bijna allemaal droegen ze zwart, waren nauwelijks ouder dan James, maar de belangrijkste figuur leek een vrouw te zijn met gitzwart haar, een bleek vierkant gezicht en een uitdrukking van toegefelijke verveling. Ze droeg een lange zwarte jurk met een strak kanten korset, een hele boel zilveren sieraden en zware paarsogige make-up waardoor ze er voor James uitzag alsof ze kort geleden ontsnapt was van haar eigen begrafenis.

‘Maak je verontschuldiging, leerlingen,’ zong ze somber naar haar aanhang toen ze langs James, Petra en Tante Audrey stroomden. ‘Wij vertegenwoordigen een andere cultuur. We willen niet onbeleefd overkomen.’

De leerlingen babbelden door zonder de anderen een blik waardig te gunnen en James kreeg het sterke gevoel dat de vrouw meer had gesproken voor zijn, Petra’s en Tante Audrey’s geruststelling, dan voor haar eigen gevolg.

Tante Audrey sprak met enige stemverheffing om over het geklets van de tieners te komen. ‘Te oordelen aan uw accent en woorden neem ik aan dat u uit de V.S. komt, juffrouw?’ zei ze met een uitnodigende glimlach. ‘Wij zelf zijn op weg erheen voor een nogal lang verblijf. Stel onze verwachtingen niet te hoog, zodat we niet

teleurgesteld worden dat de rest van het land niet zo plezierig is als u en uw verrukkelijke gezelschap.'

De vrouw vertraagde en keek met een onveranderde uitdrukking op haar gezicht naar Tante Audrey. 'Pernilla Remora,' verkondigde ze lijsig, een slappe hand uitstekend naar Tante Audrey, die deze vluchtig schudde. 'En verontschuldig mij het te zeggen, maar ik verwees niet naar de Verenigde Staten, dat land is enkel slechts onze huidige verblijfplaats, niet ons thuis. Wij zijn nauwelijks in staat het te vertegenwoordigen net zo min dat u verwacht wordt dit schip te vertegenwoordigen. Niet onbeleefd bedoeld. Het feit is: Ik en mijn vrienden zijn op de terugweg na een zomerse ontdekking van ons voorouderlijk thuisland. Mogelijk hebt u ervan gehoord,' ze pauzeerde en kneep haar ogen een weinig samen. 'Het heet *Transsylvania*.'

'Dat heb ik inderdaad,' glimlachte Tante Audrey. 'Wel, juist deze Lente hebben mijn echtgenoot en ik een kop kweepeersoep met de Aartshertog en zijn vrouw gebruikt. Kent u hen? Aardige mensen. Ze maakt haar eigen Tzuika, die behoorlijk goed is.'

Remora leek ietwat minachtend. 'U zult mij niet kwalijk nemen het te zeggen, maar wij erkennen de *huidige* Translyvaanse heersende klasse niet. Onze nalatenschap is verbonden met een veel ouder historisch vorstendom. Ik weet zeker dat u ermee bekend bent. Het is een nogal... *geheime* gemeenschap.' Ze snoof en keek betekenisvol over de golven.

'Ah,' antwoordde Tante Audrey nonchalant. 'Wel, ik denk dat uw geheimen het beste bedekt blijven. Het is niet aan ons nieuwsgierig te zijn.'

Remora bleef dramatisch over de golven staren. Na even leek ze te beseffen dat deze houding niet het effect had waar ze kennelijk op gehoopt had. Ze kuchte zachtjes en draaide zich terug. 'Het spijt me vreselijk,' ze ze flauwtjes. 'Het zonlicht eist haar tol van... zulke als ons.'

'Ik heb nog wel wat Amberwiek's zonnebrand hier in mijn tas,' reageerde Petra, kijkend naar Tante Audrey. 'Ik wil het graag delen. Het ruikt naar kokosnoot.'

'Nee,' kweelde Remora die haar schouders liet zakken. 'Heel hartelijk bedankt. Ik moet achter mijn vrienden aan. Wilt u mij verontschuldigen.' Ze begon weg te lopen, en keek dan terug over haar schouder met een betekenisvolle glinstering in haar ogen. 'Het was... *verrukkelijk* zalig om u te ontmoeten,' zei ze met een lange, hijgerige, stem.

'Dito,' zei Tante Audrey vrolijk glimlachend. 'We zien u wel bij de thee vanmiddag waarschijnlijk?'

'Weet u zeker dat u geen zonnebrand wilt?' zei Petra de fles ophoudend. 'U ziet er wat pips uit.'

Remora pufte en draaide zich weg in de richting van een kleine groep die zich verzameld had voor het stuurhuis.

‘Waar ging dat allemaal over?’ vroeg James verbluft kijkend naar de vertrekkende vrouw.

Tante Audrey zuchtte. ‘Vampieren,’ zei ze luchtig. ‘Zo arrogant en melodramatisch. Nou ja, waar ze maar gelukkig van worden.’

James knipperde en keek naar de zwart geklede gegroepede mensen. Remora had zich bij hen gevoegd en ze bewogen zich als een school bleke grijnzende vissen rondom haar. James fronste. ‘Ik had niet gedacht dat er vampieren in Amerika waren.’

Petra schudde met een scheve grijns haar hoofd. Zachtjes fluisterend antwoordde ze, ‘Die zijn er inderdaad niet.’

‘Laten we niet te snel zijn,’ zei Tante Audrey, klikkend met haar tong. ‘De Verenigde Staten zijn uiteindelijk een grote smeltkroes, echter, *als* er werkelijk vampieren verblijven in Amerika... zijn zij het niet.’

Een man liep voor hen langs en James keek op. Hij herkende de man als de stuurman van het schip, een forse vrolijke kerel die Barweg heette. Hij droeg een slappe grijze hoed en neuriede opgewekt, op weg naar de boeg. Over zijn schouder hing een bijzonder lange, dunne paal, voorzien van versterkte koperen kokers. James kneep zijn ogen bedachtzaam samen en rende vervolgens naar de man.

‘Hoi, Barweg,’ riep Albus grinnikend toen de man dichterbij kwam. ‘Wanneer maken we de pleiterik dan?’

Barweg antwoordde joviaal, ‘Hangt er vanaf hoe goed de vissen deze morgen bijten, is ‘t niet?’

‘Als jij ‘t zegt,’ schouderchokte Albus.

Issy liet zich op het dek zakken en sloeg haar benen in kleermakerszit. ‘Wat hebben de vissen er helemaal mee te maken?’

‘O, alles, schatje,’ zei Barweg ernstig zijn hoed rechttrekkend. ‘Let jij maar eens op. Je zou kunne zegge dat ze de sleutel zijn voor het hele gedoe.’

‘Ik ben eigenlijk niet zo gek op vis,’ bekende Ralph. ‘Ik denk dat ik er genoeg van heb gehad in Aquastad. Ik hoopte op iets meer... landelijks.’

Barweg glimlachte en klom op de smeedijzeren treden naar de koperen stoel. Deze draaide een beetje toen hij erop ging zitten. ‘Deze vis is niet om te ete, mijn vriend. Let jij maar eens op.’

Iedereen keek toen Barweg een plekje zocht in de stoel, zijn voeten zette op een paar pedalen en de stoel zo draaide dat hij de rest van het schip kon overzien. Zichtbaar tevreden tilde hij de vreemde paal recht op de lucht in. Die balanceerde hoog boven het dek, vonken zonlicht van de koperen onderdelen weerkaatsend. Behoedzaam begon Barweg de paal rond te draaien in een kleine boog, alsof hij hem gebruikte om een cirkel in de zoute lucht te tekenen. De cirkel werd groter met het sneller draaien door Barweg en gaande weg steeds groter en groter.

‘Kijk,’ riep Issy wijzend. ‘Het is een vishengel! Net als Papa Willem gebruikte op het meer!’

James kneep met zijn ogen in het zonlicht in een poging de top van de paal te kunnen volgen. Inderdaad rolde er een lange magische draad van boven uit met eraan een zeer grote bijna doorzichtige haak. Plotseling trok Barweg de paal over zijn schouder, deze zo ver naar achteren bewegend dat de haak ver achter hem zwaaide, voorbij de boeg van de Gwyndomare en over de golven. Dan, met een snelle vloeiende beweging, sloeg Barweg de paal naar voren, de grote spookachtige haak door de lucht knallend. Deze flitste voorbij de masten, voorbij de stuurhut en schoorsteen, en over de achtersteven, waar hij uiteindelijk in de golven verdween. Barweg strekte zich naar voren uit en plaatste de greep van de vispaal in de klem die Lucy eerder bemerkte had. Het klikte op zijn plaats, waardoor de paal een verlenging werd van de uitstekende koperen arm. Met dat gedaan ontspande Barweg zich een klein beetje.

‘Wat,’ vroeg Ralph met opengesperde ogen, ‘vang je met zo’n haak?’

‘Er zit niet eens aas aan!’ zei Albus plots, beschuldigend naar Barweg kijkend. ‘Hoe wil je nou iets vangen zonder aas?’

‘O ho, er zit aas aan vrienden,’ lachte Barweg, ‘maar zonder voedsel. De haak is gemaakt van een klein magisch mengsel waar ik de laatste, zeg maar, tien jaar aan gewerkt heb. Het is echt niet gemakkelijk om een zee serpent’s lokstof samen te stellen, ken je wel geloven.’

Ralph werd een paar tinten lichter en tuurde naar de veranderende golven. ‘Zee serpent?’ herhaalde hij voorzichtig.

‘Lokstof?’ voegde James toe, staand op zijn tenen om over de achtersteven te kijken. ‘Hoe dan?’

Lucy onderdrukte een grijns. ‘Het is een soort liefdesdrank. Voor vissen.’

‘Voor een zee serpent,’ verduidelijkte Ralph. ‘Ik probeer er zeker van te zijn dat ik hem goed begrepen heb. Dat zij hij, nietwaar?’

Een harde knal doorboorde de lucht. Barweg trok de paal en de uitgestoken arm naar achter, en James zag de magische draad strak trilde over het schip.

‘Daar is ze!’ riep Barweg vrolijk. ‘K heb ’n grote! Da’s Henriëtta wed ik! Zij is de beste van de vloot! Hou je vast allemaal!’

James, Albus, Issy en Lucy struikelden naar de reling van het schip, zich uittrekkend langs de lengte ervan om een glimp op te vangen van de mysterieuze Henriëtta. In zijn koperen stoel gromde Barweg en vloekte in zichzelf, worstelend met de paal die angstvallig ver doorboog. ‘Kom maar hier lieffie,’ mompelde hij door zijn opeen geklemde kaken. ‘Hier moet je wezen. Je weet hoe het werkt...’

James zag uiteindelijk het punt waar de magische vislijn het water inging. Een vorm eronder werd op gehesen, de golven opduwend in onverwachte, kokende

heuvels. Een rij getande vinnen brak door het oppervlak en zaagde er doorheen, buigend in de richting van de *Gwyndomare*.

‘Dat kan niet goed zijn,’ zei Ralph met een hoog stemmetje.

James slikte, maar Barweg leek grimmig tevreden.

‘Da’s mijn grote meid,’ plaagde hij. ‘Kom maar naar papa. Stukje verder, zo gaat ie goed...’

Een monsterlijk serpentige vorm werd zichtbaar toen het onder het schip doorschoot, de magische vislijn met zich mee trekkend. Barweg juichte gelukkig en zwaaide rond toen de stoel onder hem spinde, getrokken door de massieve vorm onder de golven.

‘Ze is door het harnas,’ riep hij, zich schrap zettend tegen de voetpedalen van de stoel. ‘Vast blijven houden iedereen!’

‘Is wou dat de mensen op zouden houden dat te zeggen,’ kreunde Ralph de reling met beide handen omklemmend.

Precies op dat moment, ging er een verschrikkelijke schok door het schip, deze vooruit trekkend in het water. James verloor zijn evenwicht maar bleef overeind zich trouw vastklampend aan een van het schip’s dolboorden. Lucy viel achterover er tegenaan en James ving haar. Haar zwarte haar stroomde langs zijn gezicht, en kietelden zijn wangen.

‘Sorry, James,’ riep ze, over haar schouder omkijkend naar hem en schaapachtig grinnikend. ‘Ik dacht dat ik er klaar voor was.’

‘James lachte. ‘Ik denk dat niemand daar klaar voor was.’

‘Daar gaan we!’ riep Albus, rennend in de richting van de boeg en vooruit kijkend. ‘Geweldig! Ze trekt ons! En kijk hoe snel we gaan!’

‘Ze kan veertig knopen volhouden,’ riep Barweg trots naar beneden, bezig met de schroeven die de koperen armatuur op zijn plaats hielden. ‘Met pieken van negentig zonodig. Ze is de snelste van al haar zusters als je het mij vraagt.’

‘Is ze echt een zee serpent?’ vroeg Issy haar hand opstekend tot haar voorhoofd en turend naar de golven die donderden onder de boeg van het schip. ‘Ik kan niets anders zien dan een soort schuim bij haar kop. Dat is toch haar kop?’

‘t Is haar schedelvin,’ knikte Barweg. ‘En dat daar is Henriëta, de grote Atlantische scheerrug. Grootste en langste van de zee beesten. Maar goed dat ze aan onze kant staat hè? Vroeger waren dat soort wezens echte schip eters. Nu zijn er nog maar een paar van in de hele wereld. Haar gewicht in Galjoenen meer dan waard is ze.’

‘Hoe stuur je haar?’ vroeg Albus kijkend naar de paal. ‘En hoe kan dat kleine stukje hout haar in bedwang houden?’

Barweg lachte. ‘Da’s allenig de stuurpaal,’ legde hij roepend over de wind uit. ‘We gebruiken die als teugels voor een paard, haar sturend waar we haar heen willen. De

echte kracht zit onder het schip. Ze zit vast aan ons door een ijzeren harnas en een stuk ankerketting. Daar heb ik haar naar toe geleid en dat is het enige *lastige* deel. Van nu af aan is het lekker varen.'

Met een bezorgde stem vroeg Issy, 'Wordt Henriëtta dan niet moe?'

'Ze is niet als wij lieffie,' antwoordde Barweg tuurend naar de horizon. 'Ze kan ons de hele weg en terug meenemen, vrijwel zonder asem. Maar we stoppen een of twee keer onderweg en geven haar de pauze die ze verdient. Per slot is zij de koningin van de reis, is het niet?' Hij glimlachte liefdevol naar het grote beest terwijl deze door de golven sneed.

'En de grote gorilla?' vroeg Ralph. 'Gaat die zich niet vervelen?'

'Kijk zelf maar!' riep Barweg naar hem, wijzend met zijn duim over Ralph's schouder.

James, Lucy en Ralph draaiden zich om en keken. De grote vrachtluiken waren open gegooid en baden in het zonlicht. Eruit, met zijn kin rustend op zijn gekruiste armen, was de grote aap. Zijn vacht rimpelde in de wind en hij knipperde lui, kennelijk genietend van het gevoel van snelheid en de jagende wind.

'Hij blijft de rest van de reis zo,' merkte Barweg op zonder om te kijken. 'Kunnen we niets aan doen. De grote bruit is blij dat van hier af aan iemand anders het werk doet. Ziet eruit als een hond met zijn kop uit een open raam, vind je niet?'

De *Gwyndomare* was net een half uur op weg in haar lange reis toen een toeter de lucht hoog boven hen doorboorde. James, die nog steeds op de boeg stond bij Ralph en Lucy, keek omhoog. De matroos in het kraaienest had zijn verrekijker weer voor zijn oog, zo ver uitgetrokken dat die bijna zwaartekracht leek te tarten. 'Schip ahoy op twee uur!' brulde hij wijzend.

'Ah, dat voerspelt niet veel goeds,' bromde Barweg.

Lucy staarde naar Barweg. Tegen James en Ralph zei ze, 'Het valt mij op dat hij glimlacht als hij dat zegt.'

'Het is gewoon een vreemd soort zeelui-gevoel voor humor,' antwoordde Ralph. 'Als die jolige liedjes over al die dooie maten en zombie piraten en dergelijke. Ze lijken een soort verknijpte zienswijze hebben op het leven, nietwaar?'

Hoog boven, zijn stem zacht door de slaande wind, riep de matroos in het kraaienest opnieuw. 'Schip is een driemaster klipper, draagt het merk van de *Drie-oog Isis*.'

Barweg siste bewonderend door zijn tanden. 'De *Drie-oog Isis*. Da's fout, is het. Beter gaan jullie benedende mijn jonge vrienden. Dit kon wel 's een heftig worden.

'Wat is een *Drie-oog Isis*?' vroeg James leunend op de reling en zijn ogen afschermend tegen de zon. Inderdaad, een donkere vorm dobberde op de horizon, kennelijk de *Gwyndomare* volgend.

'Da's het schip van de piraat Hannibal Flinck, Schrik van de Zeven Zeeën. Ziet eruit dat we een klein beetje amok krijgen.'

'Hannibal Flinck is niet de Schrik van de Zeven Zeeën,' riep de matroos vanuit het kraaienest naar beneden, nog altijd de horizon aftastend met zijn verreijker. 'Je denkt aan kapitein Dolf Freeze. Dat is Angus de Angstaanjagende, Last van de Atlantic.'

Barweg knikte. 'Ah, je hebt gelijk Brink! Geen twijfel mogelijk. Lastig om ze uit mekaar het houwe, toch?'

'As je 't hep over echte gruwels,' riep een derde stem vanuit de wind, dan is 't Becca Bloedlaars, waar ie an denk. Zo beestachtig as liefelijk. Net zo snel om je te dooie as naar je te kijke, maar je zou gelukkig eindige om te kunne kijke naar d'r dodelijke schoonheid.'

Barweg en Brink murmelden hun gemeente instemming.

'Is dat een schip daar?' vroeg Petra die bij James kwam staan en tuurde naar de horizon.

'Kennelijk piraten,' knikte James. 'Alleen klinkt het of het een soort van reünie gaat worden.'

Lucy keek van het verre schip naar Barweg op zijn hoge koperen stoel. Ze riep omhoog, 'Waar zijn ze eigenlijk op uit?'

'O, een heleboel, schatje,' antwoordde Barweg enthousiast. 'Juwelen van de passagiers en geld, de kluis van de kapitein, waardevolle vracht die doorverkocht kan worden op de zwarte tovermarkt...'

'En vergeet de vrouwen niet,' voegde Brink luid toe. 'Ze willen op zeker de vrouwen.'

'Maar maak je geen zorgen mijn, schoonheden,' zei Barweg sussend. 'Ze zullen jullie met het grootste respect en voorkomen behandelen. Da's de manier van de piraten weet je, allemaal deftig en hoffelijk. Heel vaak willen vrouwen die zijn gevangen door piraten als het er op aan komt niet eens gered worden. Wel, ik weet van hele schepen vol met willige dames die op weg gingen in de hoop te worden gevangen door een bende van waterige dieven.' Hij zuchtte diep.

'Tenzij 't Becca Bloedlaars is,' klonk het vanuit de derde matroos. 'Dan zijn ze achter de mannen aan n'tuurlijk.'

'Aye...' bevestigden Brink en Barweg eenvoudig. Na een lang bedachtzaam moment, ging Barweg door. 'Zeer waarschijnlijk komen ze achter Henriëtta aan.'

Zoals ik zei, ze is haar gewicht in Galjoenen waard. Zee serpente n zijn verschrikkelijk moeilijk te vinden tegenwoordig en iedere piraten kapitein wil er een, en is stik jaloers. Maakt ze onverslaanbaar, zelfs voor de smerissen van de Magische Zeevaarders.'

Op dat moment rende Albus omhoog, zijn haar wapperend in de wind. 'Hé iedereen, Oom Percy zegt dat we allemaal benedendeks moeten, orders van de kapitein! Er kan een "schermutseling" komen zegt hij!'

'Gaaf,' grinnikte James, duidelijk even opgewonden als zijn broer. 'Ga je echt naar beneden en alle lol missen?'

'Gewoonlijk, nee,' bekende Albus. 'Maar Ma kent ons. Ze heeft aan kapitein Fransen gevraagd of we alles mogen bekijken vanuit de grote ramen van zijn vertrekken. Beste uitzicht op het hele schip zegt hij, *en* er zullen koekjes en thee zijn!'

'Jullie moeder weet echt hoe om te gaan met omkoperij,' zei Petra waarderend. 'Beter gaan jullie snel naar beneden. En neem Issy mee als je wilt. Ze zit in onze hut te tekenen.'

James keek naar Petra en wendde zich vervolgens naar de anderen. 'Vooruit,' zei hij. 'Ik kom zo.'

'Mam zal je er met een Hex van langs geven als je hierboven blijft,' zei Albus, zijn hoofd betekenisvol optillend. 'Maar ga je gang. Meer koekjes voor mij. Kom op Lu. Waar is Ralph?'

'Hij rende naar het benedendek toen jij sprak over schermutselingen,' antwoordde Lucy knikkend naar de trappen. Ze draaide zich om maar James. 'Zal ik op je wachten?'

'Nee, ga maar. Ik wil alleen even kijken. Ik ben er zo.'

Lucy keek hem langdurig doordringend uitdrukingsloos aan. 'Oké. Zie je in de kapiteinsvertrekken. Jou ook Petra?'

'Tuurlijk,' antwoordde het oudere meisje. 'En bedankt dat Issy opgehaald wordt. Zeg haar om haar kleurtjes mee te nemen en perkament als ze dat wil. Als ze eenmaal gaat tekenen kan het moeilijk zijn om haar te stoppen.'

Lucy knikte en volgde Albus.

'Ze komt dichterbij,' riep Brink de horizon niet uit het oog verliezend met zijn verrekijker. 'Handhaaft onze snelheid en wend zich om recht op ons af te komen.'

'Dat kan ik zien, maat,' antwoordde Barweg minzaam, de paal voor hem grijpend. 'Maar ze maakt geen kans tegen ons! Laten we een beetje extra geven.'

James voelde de minimale lift van het schip onder hem toen Henriëtta snelheid maakte. Golven sloegen onder de boeg en ontploften in een sprankelende mist die met duizelingwekkende snelheid langs het schip schoot. De *Drie-oog Isis* begon afstand te verliezen, hoewel erg langzaam. Het piratenschip was nu dichtbij genoeg voor James om te zien dat er beweging was op de dekken. Het beeld op het grootzeil

was zichtbaar: Een getande schedel met drie starende ogen. Terwijl James keek, vernauwde de ogen zich en de schedel kauwde, alsof hij de *Gwyndomare* wilde vermalen.

‘Heb je het droomverhaal al gelezen?’ vroeg Petra, zonder haar ogen van het aanstormende piratenschip af te nemen.

‘Nee, nog niet,’ bekende James. ‘Ik heb er nog geen tijd voor gehad. Vannacht denk ik.’

Ze knikte langzaam. ‘Ik waardeer het. Spreek met me als je het gedaan hebt. Goed?’

James keek haar van opzij aan. ‘Natuurlijk. Waarom zou ik niet?’

Ze schouderstokte. ‘Je wil dat misschien niet.’

James schudde zijn hoofd. ‘Ik wil het. Beloofd.’

‘Ze haalt over voor een zijaanval,’ riep Brink naar beneden. ‘Ze is niet zo snel als wij, dus ze wil ons aanpakke voor we op haar uitlope.’

‘Hard bakboord,’ antwoordde Barweg, de stuurpaal opzij draaiend. Henriëtta reageerde onmiddellijk, door naar links te gaan de *Gwyndomare* wegtrekkend van het naderende piratenschip.

Een lage fluittoon en een ontlading van zwarte vonken ontplofte aan de linkerkant van het schip, waardoor Barweg hard naar rechts stuurde. James had nooit gedacht dat zwarte vonken zelfs mogelijk waren, totdat hij ze zag schieten over het dek en vervagen in de voortjagende wind.

‘Nog een schip!’ kreette Brink vanuit het kraaienest. ‘Tien uur, snel naderend! Lijkt me de *Scharlaken Mist!*’

‘De *Scharlaken Mist?*’ herhaalde Barweg verbijstert. Dat betekend dat die twee samen werken en dat kan maar een ding betekenen!’

James rende naar de andere kant van de boeg, tuurde in de verte en zag onmiddellijk het tweede schip. Haar rode zeilen en zwarte kiel ploegde door het water, de golven doorklievend als een zwaard.

‘Wát betekent dat?’ gilte hij boven de wind uit.

‘Het betekend dat ze bezig zijn met de ouwe Schroef en Groef manoeuvre,’ antwoordde Barweg. ‘Die is erg gevaarlijk, dat ie is.’ Met stemverheffing riep hij naar Brink. ‘Hou ‘t goed in de gaten maat! Waar d’r twee benne, benne d’r drie!’

‘Heb ‘t al in de gate,’ brulde Brink naar voren buigend in het kraaienest, de verrekijker tegen zijn oog. ‘‘t Is de *Poseidon’s Paniek*, wed ik.’

Barweg siste opnieuw tussen zijn tanden en schudde zijn hoofd. ‘Niet goed vrienden. Helemaal niet goed. Ik vraag me af wat de reden is dat alle drie deze zouten honden samen zijn gaan werken. Vast niet een enkel zee serpent. Ze zouden elkaar over haar eerder naar het leven staan.’

Nog een straal zwarte vonken schubde de *Gwyndomare* van links. James voelde de trilling van een dreun onder zijn voeten. Hij begon nogal ongerust te worden. Petra aan de ander kant leek vreemd kalm. James liep weer over het dek en ging naast haar staan. Zelfs nu was hij blij dat hij, ondanks hun leeftijdsverschil, even groot was als zij. Haar lange haar waaide in de wind. Een serie oranje flitsen verschenen van de flank van de *Drie-oog Isis*. Een fractie van een seconde later schudde de *Gwyndomare* door een lading magische ontploffingen.

‘Ze proberen ons te vertragen,’ riep Barweg. ‘Tijd om te laten zien wat dit meissie ken!’

Hij rukte aan de stuurpaal en zette zich schrap in zijn stoel. Henriëtta boog naar voren en James zag de bulten van haar rug in het water voor het schip verschijnen, opstijgend vanuit de golven terwijl ze voort ploegde. Het schip leek nu bijna over de golven te springen. Wind joeg over het dek, zong door de tuigage en botste tegen de opgerolde massa’s zeil. James leunde tegen de wind in en keek recht vooruit. De *Poseidon’s Paniek* was een lange lage boot liggend aan de breetekant voor hen, zo een hindernis vormend. De *Drie-oog Isis* en de *Scharlaken Mist* draaien dichterbij, de *Gwyndomare* op een onvermijdelijke ramkoers dwingend.

‘Waarom varen we niet langzamer?’ vroeg James ademloos. ‘We gaan ze rammen!’ Hij keek naar Petra, die het met weinig interesse leek gade te slaan. James fronste zijn wenkbrauwen bezorgt naar haar, maar ze leek dit niet te merken.

‘Mijn meissie heeft nog wel een paar verrassingen achter de hand!’ riep Barweg uit worstelend met de stuurpaal Henriëtta steeds sneller drijvend. Zijn stem verheffend tot een diepe brul, gooide hij eruit, ‘Beman de zeile, maatjes! Klaar op mijn teken!’

Zowel James als Petra struikelden en grepen de reling toen nog een grotere magische ontploffing uiteen spatte direct onder hen. Een metalen *twonk* sneed door de lucht en de *Gwyndomare* dook plotseling in de golven, snelheid verliezend.

Barweg vloekte kleurrijk en hard, duidelijk verontrust. James keek met grote ogen naar hem. De stuurpaal lag recht over de boeg, wild schuddend, direct wijzend naar Henriëtta die hardnekkig door de golven ploegde. De magische vislijn gloeide en pulserend, trillen in de lucht als een gitaar snaar. Een diepe houten grauw klonk op van het dek naast de basis van de koperen stoel en James zag angstig dat deze langzaam werd opgekrikt, zijn grote bouten bogen wat onder de enorme kracht.

‘Dodongo!’ riep Barweg, nog altijd worstelend met de stuurpaal. ‘Gebruik die grote harige lengte van je en grijp ernaar! Hou vast!’

Achter hem bewoog de aap. Hij boog zich vanuit zijn plaats in het gat, zijn grote hoofd optillend boven het dek en rekte zijn enorme rechterarm uit de wijde opening van het ruim. Voorzichtig greep Dodongo de achterkant van Barweg’s stoel met zijn grote grijze vingers en hield deze op zijn plaats.

‘Hoe heet je jongen?’ riep Barweg door zijn opeen geklemde kaken.

‘James!’

‘Klim hierop, James, en snel als je wilt!’

James rende om de koperen stoel en krabbelde de treden op, onder Dodongo’s grote leerachtige handpalm door duikend. Barweg ging een stukje opzij, knikkend naar James, om zijn plaats in te nemen.

‘Ze hebben Henriëtta’s ijzeren harnas kapot geschoten,’ verkondigde hij serieus. ‘Kompleet in tweeën geschoten! Ze trekt ons alleen aan de draad voort, wat betekend dat we nauwelijks enige contrôle hebben en we laag door het water getrokken worden. Hier komen we niet weg tenzij ik naar beneden ga en het harnasketting direct een *Reparo* geef. Ik wil dat jij de teugel neemt en hem zo goed mogelijk vast houdt. Het is van *wezenlijk belang* dat je niet loslaat, ongeacht wat, begrepen?’

James slikte, denkend aan een vrijwel zelfde ervaring aan het begin van de zomer. Alleen toen was het Merlijn geweest en de remhendel van de Zweinstein Express. Hij boog naar voren en greep de trillende paal met beide handen. ‘Heb ‘em!’ zei hij met bonzend hart.

‘Goed zo, knul,’ knikte Barweg snel pratend. ‘Hou haar precies gericht op de *Poseidon* en vertraag onder geen beding. Let op: De stuurpaal is meer dan alleen een paal. Het is ook een toverstok. Je moet op de ijkmaat hier kijken. Als de naald op acht en tachtig knopen staat, wil ik dat je de toverstok recht overeind trekt en deze bezwering roept: *Pesceopteryx!* Simpel als dat, oké? Goed zo, knul!’

Barweg sprong voorbij de smeedijzeren treden naar beneden op het dek.

‘Wacht!’ riep James, met krakende stem. ‘Zeg het nog eens! Hoe moet ik me dat herinneren?’

‘Ik zal je helpen,’ riep Petra naar boven met haar handen rond haar mond. ‘Let maar op de ijkmaat!’ James keek naar het kleine koperen instrument, zijn ogen puilden uit. Het kleine zilveren naaldje trilde tussen de nummers vijftig en zestig.

Meer magische ontploffingen besproeiden het schip van beide kanten. De piraten schepen aan beide kanten stemden hun aanvallen op elkaar af, de *Gwyndomare* recht op de *Poseidon’s Paniek* opjagend. Zwarte vonken draaiden en verduisterden de lucht. James keek naar voren. Van waar hij zat op de koperen stoel kon hij het blokkerende schip heel goed zien. Het leek alarmerend dichtbij en was, iedere keer als hij keek, groter. Piraten stonden in een rij op het dek, schreeuwend en zwaaiden met hun toverstok en hartvangers. Henriëtta doorkliefde het water, haar serpente bulten duidelijk zichtbaar, haar gehoorte rug zaagde de golven in tweeën.

Barweg boog zich zo ver en eigenaardig over de boeg reling, dat James er zeker van was dat de man eroverheen zou vallen in de oceaan en ondergeduwd zou worden door het gewicht van het voorsnellende schip. Zijn stem was ondanks de wind duidelijk te horen terwijl hij *Reparo* bezweringen in het water schoot, mikkend op de harnas ketting van Henriëtta.

‘Hoe snel nu?’ riep Petra naar boven.

‘Vijf en zestig!’ antwoordde James. ‘Nee meer! De lijdraad haalt de boeg veel te diep naar het water, dat remt af! We gaan het nooit halen!’

'Reparo!' bulderde Barweg, zijn hielen in de lucht schoppend terwijl hij over de reling boog. 'Reparo jij stom stuk waardeloos roestig ijzer! Donder en bliksem!'

James omklemde de paal zo hard dat zijn knokkels wit in het zonlicht waren! Hij perste zich achteruit en zag de bemanning zich op allerlei mogelijke manieren vastklampen aan de masten, ademloos kijkend met een wilde verwachtingsvolle blik in de ogen. De *Scharlaken Mist* en de *Drie-oog Isis* volgden de *Gwyndomare* aan beide kanten angstig dichtbij, haar inklemmend. James kon het schreeuwen en janken van de piraten vanaf hun schuddende dekken horen.

'REPARO!' schreeuwde Barweg op de toppen van zijn longen.

'Het heeft geen zin,' riep James uit, ziend hoe de *Poseidon's Paniek* zijn blikveld vulde. De piraten op het dek begonnen zich te verspreiden toen de *Gwyndomare* recht op hen afkwam. Henriëtta dook onder, zich voorbereidend om onder de kiel van het lange schip door te zwemmen.

Onder hem, haalde Petra diep adem. Voor James zag ze er griezelig kalm uit. Ze sloot haar ogen.

Diep onder het dek zong een dof kletterend geluid van metaal. De *Gwyndomare* bewoog gewelddadig en steeg toen op uit de golven, bemoedigend en plotseling bijna springend uit het water. De stuurpaal ontspande in James greep, niet langer het volle gewicht van Henriëtta dragend die het schip trok.

'Aha!' riep Barweg ongelovig. 'De ketting is gerepareerd! Go! Go!'

James was verward, nog altijd kijkend naar de *Poseidon's Paniek*. De *Gwyndomare* joeg nog altijd er naar toe, gedoemd om haar in luttele seconden te rammen.

'James!' riep Petra. 'Hoe snel?'

James rukte zijn ogen van het opdoemende schip. 'Vijf en tachtig... nog een beetje meer...!'

'Op mijn teken maatjes!' brulde Barweg met beide handen opgeheven.

'Acht en tachtig!' kreette James.

'*Pesceoteryx!*' schreeuwde Petra met haar handen opnieuw rond haar mond.

James herhaalde de bezwering zo hard en precies als hij kon, de stuurpaal omhoog rukkend. Tegelijkertijd brulde Barweg een bevel naar zijn maten in de tuigage. De reactie was direct en schokkend. Henriëtta boog zich zo snel en krachtig naar voren dat haar hele lichaam uit het water hoekte, gevolgd door een fonkelende kroon van zeewater. Twee leerachtige vormen ontvouwde zich van haar rug en klapten open als parachutes hierdoor een fijne mist uitstrooiend. Henriëtta, zo bleek het, had vleugels. Ze sloeg ze met een enorme gespierde slag en schoot de lucht in, haar lange lichaam stroomde elegant over het dek van de *Poseidon's Paniek*, haar bedekkend met haar schaduw. Piraten renden alle kanten uit en sommigen sprongen van het dek, hun hartsvangers los latend toen ze in de golvende oceaan ploften.

Op de *Gwyndomare* ontvouwde alle zeilen zich tegelijk, plotseling en bewegelijk, een diepe weerkaatsende dreun makend op de gevangen wind. Het gecompliceerde tuigage ontvouwde zich en draaide zich bijna gedragend als vleugels en het grote schip tilde zich uit de oceaan, Henriëtta's weg volgend. James hield zijn adem in, maar de rest van de bemanning brulde en juichten, hun stemmen verheffend in de plotse ruisende stilte.

De *Gwyndomare* scheerde zo laag over de *Poseidon's Paniek* dat haar kiel de stuurhut van het andere schip verpletterde, niet meer overlatend dan luciferhoutjes. Ze ploegde over de *Poseidon's* middenmast, deze brekend als een twijgje en het onfortuinlijke schip dwingend om om te slaan in het water.

James hield zich vast aan de stuurpaal, zijn haar klapperde achter hem en zijn ogen waren wijd in een mengeling van verwondering en afgrijzen. Henriëtta bewoog zich voor het schip door de lucht als een gepantserde wimpel, haar lichaam buigend en groen glanzend, haar grote vliezige vleugels sloegen gemakkelijk, stromen water aftekenend tegen de lucht. Uiteindelijk, zachtjes, boog ze naar beneden, vouwde haar grote vleugels en dook naar haar wachtende schaduw op de golven. Ze maakte vrijwel geen plons toen ze naar de diepte verdween. Achter haar echter, landde de *Gwyndomare* als een walvis op het wateroppervlak, klappend en een explosie van dicht water omhoog stuwend, James doorwekend. Direct daarop liep het neergestorte water weg en voer het schip rustig, haar zeilen flapperend in de oceaan bries.

'Netjes gedaan, James!' brulde Barweg vrolijk. 'Ik zei toch dat we een beetje amok zouden krijgen, nietwaar? Wel, ik kom in de verleiding om je aan te nemen voor een leven op de hoge zeeën, wil ik! Niet iedereen kan een Atlantiaanse scheerrug hun eerste keer door de lucht leiden! Ik was er zeker van dat we uiteindelijk op de rug van de *Poseidon* verder zouden toeren!'

James bloosde, zijn hart nog altijd hevig bonzend. 'Nou, ik denk niet dat zij er, zoals wij, zonder kleerscheuren vanaf zijn gekomen,' riep hij schaapachtig.

Barweg liep naar de smeedijzeren treden, Dodongo vrolijk op zijn enorme hoofd kloppend.

'Ah, komt wel goed met ze,' antwoordde hij omhoog klimmend om van plaats te wisselen met James. 'Het is niet de eerste keer dat de *Poseidon's* koppie onder gaat in het water. Ze zullen er een groot avontuur aan hebben om zich een weg hamerend door de kiel naar het zonlicht, dan alles repareren en haar weer omkeren. Geeft ze de rest van de dag iets opbouwends te doen.'

James merkte dat hij hulpeloos grinnikte terwijl hij naar beneden klom. Zich dronken van opwinding voelend ging hij op weg naar Dodongo en plofte neer op de rand van de deuren van het vrachtruim, zijn arm ontspannend op de aap zijn grote neus. Hij herhaalde de laatste paar minuten in zijn hoofd, niet echt alles gelovend wat er gebeurd was. Eigenaardig genoeg was het ding wat hem het meeste verbaasde dat Barweg in staat was geweest om de ketting van het harnas op het allerlaatste moment te repareren. Het had er volledig hopeloos uitgezien en James wist waarom: Het zou vrijwel onmogelijk zijn om de gebroken ketting onder water te zien waar hij

werd gedragen door Henriëtta. Verder, magie verrichten door water, zoals Merlijn eerder had aangegeven, was enorm lastig. Dus hoe had Barweg dit voor elkaar gekregen?

James keek bedachtzaam toen hij zich iets herinnerde. Seconden voor de ketting magisch opnieuw aan het schip verbonden werd had Petra op de boeg gestaan, haar ogen gesloten als in opperste concentratie. De laatste keer dat James iets dergelijks had gezien was.

‘Op de trein,’ mompelde hij bij zichzelf. ‘Op de Zweinstein Expres met Merlijn, toen hij de boom eronder had laten groeien en omhoog had gehouden. Maar hoe kon Petra...?’

Hij fronste. Naast hem bewoog Dodongo, trok zijn lippen samen en knikte James’ arm van zijn neus.

James stond op en keek het dek over, nieuwsgierig om aan Petra te vragen wat hij bij haar had gezien maar ze was nergens.

James was hier niet bijzonder verbaasd over.

4. Het Droom Verhaal

De bemanning van de *Gwyndomare* liet de zeilen gehesen nu ze volop onderweg waren. De wind vulde ze en hielpen het schip vlot over de waterspiegel van de oceaan glijden. Op haar beurt ging Henriëtta door het water als een reusachtige schroevendraaier, nooit vertragend haar pantser glanzend wanneer haar bulten door het oppervlak heenbraken, haar getande rug sneed de golven keurig in twee.

De dag werd lang, heet en dampig helder. James, Ralph, Albus en Lucy bleven op het dek tot theetijd en verbleven de rest van de namiddag in de eetruimte, Wiekels en Augers spelend, of samen met Issy tekenend aan de lange tafels. James was verrast hoe goed Issy kon tekenen en hoe verbazingwekkend realistisch haar tekeningen waren. Petra had gezorgd voor vellen goedkoop perkament voor het meisje en voor een hele verzameling kleurtjes en veren met magisch kleurende inkt die nooit opraakte.

Het was niet alleen dat Issy's lijnen zo snel en zelfverzekerd waren bij het maken van haar afbeeldingen, de afbeeldingen zelf waren verontrustend aantrekkelijk, zowel simpel als complex op hetzelfde moment. Volledige landschappen werden met drie of vier snelle lijnen opgeroepen terwijl een boom op een berg wel vijftien minuten van ingespannen zorgvuldige details kon kosten, voorzien van verschillende

ongebruikelijke kleuren iets makend wat bijna boven haar perkament leek te zweven, of er zich doorheen drukkend in een soort onzichtbare papieren dimensie. James probeerde zorgvuldig Issy's stijl na te bootsen, maar zonder succes.

Lucy zat tegenover hen, haar wang rustte op haar onderarm terwijl ze keek naar het tekenende blonde meisje. 'Wat is dat Issy?'

'Dat is de schuilhut,' antwoordde Issy zonder op te kijken. 'De gene in Papa Willem's meer.'

'Je bedoeld *op* het meer?' vroeg Lily, turend vanaf de andere kant van de tafel van haar eigen kunstwerk, dat veel minder krachtig maar ontegenzeggelijk vrolijker was met een grote lachende zon boven een eenvoudige weergave van Het Nest.

Issy haalde haar schouders op. 'Maakt niet uit. Ik heb het maar een keer gezien. Maar ik herinner het me nog. Ik teken hem voor Petra.'

James boog zich dichterbij er naar toe. Er waren twee kleine figuurtjes die in de schuilhut stonden, een groter dan de ander. Issy had opmerkelijk goed getekend dat het zichzelf en Petra waren, staand onder het lage dak van de schuilhut. Maar James kon niet zien of de schuilhut over het meer uitzag, erop drijvend als een boot, of zelfs ondergedompeld was onder het oppervlak. Issy was natuurlijk geen heks dus haar tekeningen bewogen niet, ondanks dat was er iets op de achtergrond van de tekening van de schuilhut wat leek te verschuiven en pulseren, net buiten het bereik van het aanzicht. De tekening was vreemd en onwerkelijk en James merkte dat hij er niet erg lang naar kon kijken.

Aan het andere eind van de eetzaal zat Pernilla Remora een ingewikkeld octokaart spel te spelen met een van haar jongere volgelingen, een jongen met sluik zwart haar en bleke huid.

'Vampiraten, zonder twijfel,' zei ze uit de hoogte, zorgvuldig een van haar kaarten bedekkend met haar hand. Toen ze hem wegnam was de kaart gedraaid en toonde een plaatje van een dansend grijnzend skelet. 'Ik verwacht dat ze normaal gesproken in het maanlicht op de oceaan jagen, maar het kan ook zijn dat ze de aanwezigheid hebben geroken van hun eigen soort. Wellicht met de bedoeling dat wij ons bij hen aansluiten.'

'Met verontschuldiging, juffrouw,' merkte een van de keukenmaatjes op toen hij de theekopjes en lepeltjes verzamelde, 'maar d'r is niks as iets as vampire.'

'Ik ben er vrij zeker van dat dát is wat ze willen dat u gelooft, meneer,' snoof Remora fijntjes. 'Een geheime en mysterieuze sekte zijn zij, alleen gekend door hen die zijn verdoemt om hun prooi te zijn.'

De matroos schouderde. 'As u 't zeg, juffrouw. Pe'soonlijk hep ik altijd gevonde dat op de ope zee een dodelijke reputatie veel beter werkt as 'n mysterieus geheim. Bespaard je om je tellukus weer te moete bewijze an ieder schip asdat je achterna gaat. Eerlijk, zellufs as ze bestaan, lijkt me asdat het leve bij uw geheime vampire niets meer betekend as, werk, werk en nog 's werk, as u 't mij vraagt.'

'Verontschuldig mij,' zei Remora vermoeid, 'maar dat kan ik me niet herinneren.'

De jonge man, zittend tegenover Remora zuchtte. 'Stervelingen.' zei hij ademloos, doend alsof niemand hem kon horen. James zag de jongen opzij kijken maar hij deed alsof hij dit niet opgemerkt had.

Later, na een diner dan gebakken kreeft, verse zeekomkommer en Atlantiaanse reuzen mossel pudding, stond James weer op het dek en keek hoe de zon als een massieve rode bol wegzakte in de verre horizon, de lucht rondom hem meekleurend, terwijl hij ging.

'Avondrood, zon in de boot,' zei Barweg, zijn armen over de reling kruisend naast James. 'Maar die lucht ziet er voor mij niet geruststellend uit. Te heet en stil, als een beest, gespannen afwachting. Wat denk jij, James?'

James bewoog even onrustig, onzeker hoe te reageren.

'Ik ruik een storm in de lucht,' ging Barweg knikkend door. 'Een grote medunkt. Niet vannacht, maar misschien morgen. Best kans dat we er vannacht aan voorbij gaan. Of best kans dat we ons moeten voorbereiden op een beetje wind morgen. Ik begreep dat jij Treus speelde in de school versie van *De Triumvirate*. Klopt dat?'

James keek naar Barweg, die schuin naar hem grinnikte. James knikte schaaapachtig. 'Je hebt met Albus gesproken. Het was een Deuzelkunde productie, dus we moesten het doen zonder de magische hulp, of tenminste geen echte magie. De storm was alleen een grote ventilator en een geverfd decor.'

Barweg knikte ernstig. 'Maar ik wed dat je 't een idee gaf hoe dat soort dingen gebeuren op de hoge zeeën. Maak je geen zorgen. Dit zal geen magische storm zijn die bijna de beroemde Treus en zijn bemanning te grazen nam. Er is geen Donovan met jalouse aanvallen die stormen op ons laat ranselen waar wij doorheen moeten. Toch, zelfs een doodgewone alledaagse Atlantische windhoos kan een argeloze reiziger flink angst aanjagen. Bereid je erop voor om iedereen rustig te houden daar je er al eens mee te maken hebt gehad, zelf als was het alleen maar een grote ventilator en een geverfd decor. Heb ik gelijk?'

James knikte en fronste serieus turend over de golven.

Aan de horizon leek de zon te bloeden en rimpelen, diep rood gezwollen. En dan, zo snel dat James dacht dat hij het zag gebeuren, glipte hij onder de rand van de wereld. Duisternis viel als een gordijn over het schip, zonder sterren deze keer en liet alleen de maan, een dunne sikkels aan de andere kant van de horizon. Lantarens aan de masten werden aangestoken maar hun licht bereikte het water niet. Het schip leek zich voort te ploegen door een onzichtbaar hol meer, onmogelijk diep en vol geheimen. Barweg ging weg om zijn dienst te doen op de koperen stoel op het verhoogde dek van het schip en James wenste hem goede nacht. Niet op zijn gemak alleen op het dek tussen de eentonige zwarte lucht en de bodemloze onzichtbare oceaan, daalde James snel af in de knusse beslotenheid en de warme lantaarn gloed benedendeks.

Stilletjes ging hij op weg naar de kleine hut die hij deelde met zijn broer en Ralph. Op dit moment was de ruimte leeg. Twee stapelbedden stonden aan weerszijde van

een enkele patrijspoort met een wastafel er onder. De patrijspoort was aardedonker, als een onyx oog. James trok het smalle gordijn dicht, bukte zich toen en trok zijn rugzak van onder zijn lage kooi aan de rechterkant vandaan. Even later klom hij op het bovenste kooi met zijn toverstok en Petra's pakketje perkament in zijn hand. Hij zat in kleermakerszit in het midden van de ruwe wollen deken, zette het gladde pakket op het kussen en tikte erop met zijn gloeiende toverstok.

'*Revelierus,*' zei hij zorgvuldig. Als een origami bloem bloeide het perkament open, ontvouwde en spreidde zich uit totdat het zijn originele vorm had. Een dunne stapel losse vellen perkament, vol met het nette fijne handschrift lag op het kussen. James kon de titel lezen geschreven in een groter vloeiend schrift erboven: *Het Meisje aan het Meer*. Het was dik onderstreept, de lijnen diep in het perkament gekerfd alsof het met veel kracht gedaan was. James merkte dat hij zijn adem inhield. Langzaam ademde hij uit, pakte de eerste pagina van Petra's droomverhaal en begon te lezen.

Het Meisje aan het Meer

Het is midden in de nacht. De maan is groot en hoog, weerspiegelend op het oppervak van het meer. Ik neem Issy bij de hand, uit het bos en naar het flikkerende meer. Plotseling staat ze stil.

'Ik wil daar niet heen,' zegt ze.

'Waarom niet?' zeg ik. 'Het is het meer maar.'

'Ik wil er gewoon niet heen, dat is alles,' antwoordt ze hoofdschuddend.

Ze is bang, toch denk ik niet dat ze de dolk heeft gezien die ik verborgen hou in mijn andere hand.

'Het is wel goed, Is,' zeg ik. 'Ik hou je hand de hele tijd vast.'

Issy kijkt naar het meer en dan met grote ernstige ogen naar mij en knikt een keer. We gaan door naar het meer, maar ze stopt opnieuw bij de bovenste tree.

'Ik wil niet verder gaan, Petra.'

'Maar ik wil je iets laten zien,' zeg ik. Ik ben verrast door haar tegenzin. Ik pak haar hand steviger vast en beweeg haar de trap af naar de houten planken van de steiger.

'Ik wil de schuilhut niet zien,' zeg ze. 'Het is eng. Alsjeblieft, Petra.'

Ik besef dat ze zich het incident met de dode spinnen herinnert, die dag dat ik mijn moeders gezicht in het meer zag, de dag dat ik begreep dat ik haar nog altijd terug kon brengen als de opoffering maar groot genoeg was. De dode spinnen waren alleen genoeg om haar reflectie te zien. Ik praat met haar, ik moet haar iets meer aanbieden. Ik vertelde Issy dat ik in het water keek omdat ik de oude gezonken schuilhut kon zien in zijn waterige graf, maar ze verwacht meer. Ze is ongebruikelijk scherp in mijn bijzijn. Haar eigen moeder zou haar nu nauwelijks herkennen.

'Het is niet de schuilhut die ik je wil laten zien,' vertel ik haar.

'Wat dan?' vraagt ze.

'Mijn moeder.' antwoord ik en hef de dolk in een hand en Issy's open handpalm in de andere. Ze gilt en begint te worstelen, zich wegtrekkend en haar hand loswringend uit de mijne.

‘Werk me niet tegen, Is.’ smeek ik. ‘Het zal maar even pijn doen. Alleen een beetje bloed... dat is alles. Ik moet met mijn moeder praten! Zij zal me zeggen wat ik moet doen, Is. Aan ons allebei.’

Issy is doodsbang en mijn worden kalmeren haar niet. Een deel van mij weet dat ik moet stoppen, maar ik doe het niet. Ik moet deze taak volbrengen. Ik grijp haar pols en breng de punt van de dolk naar beneden.

Issy schreeuwt opnieuw en duwt me. Ik verlies mijn evenwicht en grijp de houten meerpaal, de dolk laat ik in het water vallen en laat Issy’s hand los. Tot mijn afgrijzen valt ze met een luide plons in het water en ik besef opeens dat ze niet kan zwemmen.

‘Issy!’ gil ik, in paniek vallend met mijn knieën op de steiger. Ik hoor haar slaan in het zwarte water, maar kan haar nauwelijks zien.

‘Zwem naar mij!’ Schreeuw ik en bereid me voor om achter haar aan te springen.

‘Nee!’ Hoor ik een stem in mijn gedachten krachtig. ‘*nec... wacht*’

Issy ligt spatterend in het water maar toch blijf ik daar, kijkend.

‘*Dit was altijd al je bedoeling... Het meisje moet sterven. Alleen dan zul je rust hebben.*’

Ik ben als bevroren op mijn plek. Ik kijk hoe Issy onder het zwarte water zinkt. Ik schud mijn hoofd. ‘Ik wilde niet dat dit zou gebeuren,’ zei ik. ‘Zo kan het niet eindigen.’

‘Niemand zal het weten,’ zegt de stem sussend. ‘*Haar lichaam zal uiteindelijk wel gevonden worden. Een tragisch ongeluk... Je zult keurig om haar rouwen. Jij, met je moeder naast je.*’

Ik kijk rond het meer en staar vastbesloten naar het bos achter me.

‘Er komt niemand,’ zeg ik verbaast en verrast.

‘Nee,’ beaamt de stem diep in mijn hersens, ‘*de jongen, James komt deze keer niet. De misleidde kracht van het goede heeft geen stem hier.*

‘*Goed” is een mythe. Er is enkel macht. Niets is belangrijker.*’

James stopte met lezen. Zijn ogen waren wijd open, glanzend in het licht van zijn toverstok, en zijn hart klopte zo hard, dat het perkament er in regelmaat mee schudde in zijn hand.

Merlijn voorspelde dit, dacht hij, bijna hardop de woorden uitsprekend. Aan het eind van het schooljaar toen hij, James, en zijn vader de Directeur hadden ontmoet in zijn kantoor om de nasleep van Petra’s ontmoeting met de Poortwachter te bespreken, Merlijn had hen gewaarschuwd dat Petra’s gevecht mogelijk nog niet helemaal voorbij was.

‘Denk niet dat ze, ondanks haar acties,’ had hij ernstig gezegd, ‘ze niet wakker ligt op koude eenzame nachten, hopeloos smachtend naar haar dode ouders en zich afvragend of ze op die fatale nacht in de Geheime Kamer niet de *verkeerde keus* heeft gemaakt.’

Nu, als er ook maar iets waar was van wat James las in Petra’s droomverhaal, wist hij dat ze inderdaad nadacht over dit soort dingen. Volgens het verhaal werd ze nog

altijd achtervolgd door de gebeurtenissen van die nacht en had ze vervolgens haar moeders gezicht gezien in het oppervlak van het meer van de Morgenster boerderij, nadat zij, Petra, een onbekende hoeveelheid spinnen erin gegooid had. De spinnen dienden als een offer en gaven Petra een vluchtige glimp van wat ze had verloren in de Geheime Kamer.

Op een of andere ongelofelijke manier leek Petra de kracht te hebben om de Poortwachter's verschrikkelijke aanbieding weer op te roepen, alleen deze keer zonder bemoeiing van buitenaf. Toch, als het droomverhaal klopte, had ze toen niet bewust bedoeld om Issy op te offeren om op die manier haar moeder terug te halen uit de dood. Ze had de bedoeling gehad om wat bloed van Issy in het meer te offeren, om zo alleen maar te praten met het visioen van haar moeder en haar aanwijzingen te horen. Maar daar waren de dingen kennelijk erg verkeerd gegaan en had de ijsselijke stem van Voldemort er zijn voordeel uit willen halen, Petra aandringend om uit te voeren wat ze had willen uitvoeren in de Geheime Kamer: Het vermoorden van een ander mens.

James was geschokt, niet zozeer door de kracht van het verhaal, maar door de knagende vraag: *Hoeveel ervan was waar?* Hij dacht aan het kleine stukje van het gesprek van Petra en Merlijn die hij en de gremlins hadden afgeluisterd met Ted's Hangoren. Daarbij had Petra verwezen naar de droom en had gezegd dat het een herinnering was, dat één beslissing een monumentale terugslag kan hebben. Dus waar in het droomverhaal hield het op om te verwijzen naar wat er feitelijk die nacht gebeurt was? Hoeveel ervan was echt en hoeveel was niet meer dan een nachtmerrie? Het was duidelijk dat Issy die nacht overleefd had, of omdat ze nooit in het meer gevallen was, of omdat Petra er op een of andere manier in geslaagd was om haar te redden. Maar hoe? James fronste zijn wenkbrauwen en boog zich opnieuw over pagina's om door te lezen.

Ik kijk weer over het water. Ik kan Issy niet meer zien, maar er stijgt een figuur op uit het midden van het meer. Ik kan zien, zelfs in silhouet, dat het de vorm is waar ik zo naar verlang heb. Mijn moeder staat op het oppervlak van het meer. Ze begint met uitgestrekte armen naar me toe te lopen, maar ik voel me verscheurt. Ik kan Issy niet laten sterven! Ik schud mijn hoofd en tuur in het water in een poging haar met mijn gedachten te vinden. Mijn toverstok is gebroken. Ik weet niet meer hoe ik magie moet gebruiken zonder, maar ik moet het proberen. Ik strek mijn armen uit over het water, sluit mijn ogen en concentreer me.

'*Waar ben je mee bezig?*' vraagt de stem binnen in me.

'Je hebt gelijk,' antwoord ik zo sterk als ik kan, 'Niemand komt. *Ik* ben de stem van het goede. Ik kies er zelf voor...' Ik ban de figuur die mijn moeder is uit mijn gedachten. Ik concentreer me op het vinden van Issy.

'*Wees geen dwaas!*' De stem wordt nu boos. '*Al eens eerder dacht je dat je de weg van het lot had veranderd, maar, hier ben je. Je hebt enkel het onvermijdelijke uitgesteld.*'

Ik kan Issy niet voelen in de diepte van het meer, maar er is iets verborgen in het duister. Het is lang geleden dat ik iets heb verplaatst zonder

mijn toverstok maar ik wil ontdekken of die kracht er nog steeds is; begraven maar niet vergeten, ik richt al mijn energie op het onderwerp in de diepte.

Iets in het water begint te bewegen – iets groots. Hierdoor begint de figuur van mijn moeder weer langzaam te zinken.

‘Je bent niet de enige met krachten tot je beschikking...’ Zegt de stem ziedend van woedde tegen mij. *‘Ik ben jou en jij bent mij. Je kunt niet voor het licht kiezen als ik het duister kies!’*

Mijn linkerhand is plotseling ijskoud. Bevroren ranken strekken zich uit door het meer in de richting van de zinkende figuur van mijn moeder, een dunne laag wit ijs vormend. Ze stijgt weer naar het oppervlak en loopt naar me toe over de ijzige brug. Mijn kracht is verdeeld en verzwakt. Ik kan niet langer mijn grip op het grote object in het water behouden.

‘Geef het op!’ beveelt de stem, *‘Het goede is een mythe! Al wat telt is macht. Omhels je lot of sterf vechtend. Je bent niet het goede. Zo iets bestaat niet.’*

Ik kijk naar het gezicht van mijn moeder. Ik hoef slechts uit te rekken en haar hand te pakken.

En ineens besef ik me dat het me niet kan schelen.

‘Het goede is alleen een mythe als goede mensen er mee stoppen in te geloven,’ zeg ik hardop. *‘Ik ben mogelijk niet goed, maar ik ben ook niet slecht. Welke richting ik opga is voor niemand te bepalen dan mijzelf!’* Ik voel een warmte over me komen. Mijn hand is niet langer koud. Ik sluit mijn ogen, concentreer me en het object van mijn aandacht begint weer omhoog te stijgen in de richting van het oppervlak. Ik zie het water omhoog komen en borrelen, eerst langzaam en dan hevig schuddend. Met het gebrul van neerstortend water, stijgt de oude schuilhut uit het meer, zijn oude plaats weer innemend aan het eind van de steiger. Hij is doorweekt en overdekt met wier, maar volledig herkenbaar. Liggend in het midden van de verrotte vloer is Issy.

Ik haast me naar haar, kniel naast haar neer en duw het natte haar uit haar gezicht. Haar ogen zijn gesloten en ze haalt geen adem.

‘Issy,’ fluister ik in haar oor. *‘Ik deed het! Ik nam de juiste beslissing, Is.’* Ze beweegt niet. Ik kijk naar haar bleke gezicht en raak haar voorhoofd aan.

‘Wees alsjeblieft niet dood, Issy,’ smee ik. *‘Alsjeblieft...’* Ik sluit mijn ogen en zet mijn gedachten volledig op Issy’s kleine lichaam. Ik voel warmte in haar geest, maar ze reageert niet. Ze heeft de hoop verloren en drijft weg. Ik mag het niet opgeven... ik *zal* het niet opgeven... Ik voel tranen op mijn gezicht en probeer het opnieuw.

‘Kom terug, Issy,’ smee ik geluidloos, mij direct richtend op haar afnemende levensvonk. *‘Kom alsjeblieft terug.’*

Er is geen reactie. Issy’s ogen trillen niet eens. Ik begin in paniek te raken. *‘Ga niet, Is, ik heb je nodig, jij bent alles wat ik nog heb. Het mag zo niet eindigen. Het kán zo niet eindigen. Het goede zal uiteindelijk overwinnen. Dat moet...’* Ik houd mijn zusje in mijn armen en beweeg heen en weer, zoekend naar die vonk. *‘Nee...Nee, Is. Wees niet weg. Laat me niet alleen...’*

Ik open mijn ogen en kijk naar het gezicht van mijn zusje...

Hier hield Petra's verhaal op, tot een ruimte van verschillende regels. James keek naar de lege ruimte, maar die was niet helemaal leeg. Petra was drie keer begonnen met het vervolg van het verhaal, om dit daarna weg te krassen, woest en volledig, de vorm van haar nette handschrift uitwissend. De veer had gelekt, spatten zwarte punten op het perkament achterlatend. Tenslotte, veel ruwer, ging Petra's verhaal verder.

Issy ligt in de duisternis van de schuilhut, koud stil, bewegingloos. De levensvonk is weg. Issy is dood. Zo dood als de schuilhut. Zo dood als haar poppen in de slaapkamer van de boerderij. Issy is dood, en ik ben degene die haar gedood heeft.

'Nee,' houd ik vol. Het kan zo niet eindigen! Ik maakte de juiste keus! Ik vocht tegen de duistere verlangens van mijn geest en overwon ze, helemaal alleen, zonder bemoeienis van buitenaf. Ik koos voor het *goede*. Het goede is me wat verschuldigd!

'Nee...,' zeg ik weer, mijn stem verheffend. 'Dit is niet zoals het zou moeten gaan. Je moet levend zijn! Dit is niet hoe het verhaal eindigt!' Mijn stem wordt harder, zowel in klank als in volume. Ik kijk naar het levenloze figuur onder mij, weigerend te geloven wat ik zie. Issy's lichaam ligt in het midden van de vloer van de schuilhut, doornat en slap, smerig op het rottende hout.

'Nee!' schreeuw ik nu het kleine lichaam in mijn armen klemmend.
'NEE!'

'Ja!' beveelt de stem in mijn achterhoofd ijskoud. 'Je kunt je lot niet bevechten. Je probeerde het in de kamer bij de beek en je probeerde het vannacht, en toch... het lot zegeviert! Jij en ik zijn een! Geef toe aan je krachten. Omhels het pad dat je hebt ontsloten. Het is te laat om terug te keren. Al wat over is, is macht, maar dat is geen slecht ding. Over een poos zul je accepteren wat er vannacht gebeurt is. Over een poos zul je er blij om zijn, want het maakt je tot wie je bent, wie je bedoeld bent te zijn vanaf het eerste begin. Vecht er niet meer tegen. Je bent moe van het vechten is het niet? Nu tenslotte, zie je dat vechten altijd al zinloos is geweest. Je lot aanvechten kan je alleen vernietigen en allen die van je houden. Omhels het, en mogelijk zal het lot je belonen. Per slot heeft het pad van de macht vele voordelen...'

Ik luister naar de stem. Ik kan het niet voorkomen. Voor de eerste keer luister ik, en ga er niet tegen in. De stem heeft gelijk. Het heeft geen zin om tegen mijn lot te vechten. Wat er had moeten gebeuren in de Geheime Kamer, was niet voorkomen geweest, alleen uitgesteld. Ik bereikte er niets mee om voor het goede te kiezen, dan alleen te bereiken dat de prijs die uiteindelijk betaald moest worden hoger zou zijn. Nu is Issy dood en het goede vernietigd. De stem heeft gelijk. Al wat er rest is macht.

Ik sta langzaam op, met het lichte, dode lichaam van mijn vermoordde zusje in mijn armen. Ik zal haar in het bos begraven, onder een stapel stenen. En dan zal ik weggaan. Ik weet niet waarheen of wat ik zal gaan doen, maar ik heb het sterke gevoel dat die beslissingen zich op mysterieuze wijze zullen ontwikkelen. Plotseling is het bijna alsof ik alleen maar een passagier ben in

mijn eigen gedachten. Mijn lichaam lijkt als vanzelf te bewegen, me over de steiger terug voerend terwijl het water vanaf mijn zusje's koude lichaam druipt. Ik ben blij dat ik toegeef. Het is zo zwaar te vechten, zo zwaar om te denken. Het lot heeft zich over mij ontfermd en ik ben blij dat ik mij eraan over kan geven. Waar zou ik nu eigenlijk nog voor vechten?

In de duisternis, gebogen over het meer, staat de grote oude boom in Opa Willems's veld, zijn bladeren fluisteren als duizend stemmen. Soms kan ik die stemmen nog horen. Zelfs als ik wakker ben.

James liet de laatste pagina op de kleine stapel perkament vallen. Hij trilde en zijn voorhoofd was nat van het koude zweet in de donkere beslotenheid van zijn bed. Zijn gedachten schoten in een razend tempo door zijn hoofd terwijl hij zich afvroeg hoe bijzonder en hoe onverklaarbaar de gevolgen van het verhaal konden zijn.

Als er maar iets van waar was, dan, hoe had Petra deze magie gedaan? In het verhaal gaf ze toe dat ze haar eigen toverstok had gebroken om redenen die James zijn verstand te boven gingen. Dus, hoe had ze deze verbazingwekkende mogelijkheid als levitatie van de gezonken schuilhut uit het meer verricht. Overduidelijk was dat gedeelte eenvoudig weg onmogelijk om te zijn gebeurt. Maar dan, James herinnerde zich de gebeurtenis van die ochtend, herinnerde zich hoe Petra eenvoudig haar ogen gesloten had als was ze diep in gedachten en hoe toen, even later, Henriëtta's ketting van het harnas zich magisch weer aan het schip bevestigd had, waardoor zij hadden kunnen ontsnappen aan de piraten val.

James probeerde zich te herinneren of Petra haar toverstok toen in haar hand had en besepte dat hij dit niet kon. Eerlijk gezegd, hij kon zich niet herinneren Petra's toverstok te hebben gezien sinds haar aankomst in hun huis, maanden geleden. Maar dat was feitelijk krankzinnig, toch? Geen heks of tovenaars kon magie verrichten zonder hun toverstok, tenminste, niets bijzonders of belangrijks. Er moest een redelijke verklaring voor zijn en James had het sterke gevoel dat het allemaal draaide om de vraag welk deel van Petra's droomverhaal waar was en welk deel slechts dat was: Een droom.

Ik denk dat ze mij meevraagt omdat ze me nodig heeft om te bewijzen dat de dromen niet waar zijn, had Issy de nacht daarvoor gezegd terwijl Petra aan het schrijven was. Ze heeft me hier nodig om te bewijzen dat ik nog in leven ben.

In James' gedachten mengden Issy's woorden zich met die van professor Zwamdrift, de afschuwelijke voorspelling die ze de ochtend voor het vertrek van Zweinstein gemaakt had. *Het noodlot is gericht... Nacht zal vallen en daaruit zal er geen dageraad zijn, geen dageraad, red de dageraad van eeuwig vuur...*

Vreemd en krachtig, voelde James een diep gevoel van angst en verschrikking. Het zweefde boven hem als een mantel, bijna als de wade van een Dementor. Hij vermande zich en dan bijna wanhopig, tikte hij opnieuw met zijn toverstok op de perkamenten, deze weer sluitend tot een naadloos vormeloos pakket, de woorden van Petra verbergend, de stem van professor Zwamdrift uit zijn herinnering sluitend.

Hij propte het pakket perkament onder zijn kussen en sprong op de vloer, verlangend naar licht, naar het normale gebabbel van zijn vrienden en familie. Hij sloeg de deur van zijn bijna hard hut dicht toen hij de smalle gang instapte, op weg naar de eetzaal. Ralph en Lucy zouden daar zijn, net als Albus en Lily, zijn ouders en Marcel Lubbermans en de rest. Wat James het meeste wilde was om iemand te vertellen wat hij gelezen had, maar dat kon hij natuurlijk niet. Hij had Petra beloofd dat hij haar geheim zou bewaren.

Mogelijk was zij ook in de eetzaal. Misschien kon hij het haar vertellen, haar vragen over het droomverhaal, uitzoeken wat er van waar was en hoeveel ervan (hopelijk het meeste!) alleen een droom was. Plotseling wilde hij dat meer dan alles.

Maar Petra was er niet. Een vluchtige blik over alle dekken en smalle gangen boden geen teken van haar noch Issy. Kennelijk waren ze al naar bed.

Later echter, zou James hier anders over denken.

De volgende ochtend begon nevelig maar helder, stil als een graf. De oceaan was vrijwel vlak met nauwelijks een bries die haar verstoorde waardoor het kielzog van de *Gwyndomare* achter haar was als een snelweg, verspreidend in de wazige verte. Henriëtta ging onvermoeid door, haar massieve geschubde kop brak zo nu en dan door het oppervlak en liet waaiers water rond haar opspatten.

‘De stiltegordel,’ legde Barweg uit aan James, Ralph en Lucy na het ontbijt. De vier stonden op de boeg, kijkend naar een andere matroos die de stuurpaal bediende vanaf de koperen stoel. ‘Technisch is het waar en aantal grote Atlantische stromingen bij elkaar komen en elkaar opheffen waardoor er soort van dode ruimte in het midden van de oceaan ontstaat. Maar volgens mij is het meer als je het een ouwe matroos als mij vraagt. Het is een vervloekte plek. Als de Vliegende Hollander echt een kluis heeft, ligt die recht onder onze voeten, vadems diep in de stille duisternis van het diepste der diepen.’

‘Lekker opwekkend, ja,’ merkte Ralph hoofdschuddend op.

‘Het *is* nogal eigenaardig als je er over nadenkt,’ zei Lucy, leunend op de reling en naar beneden kijkend naar de schaduw van het schip op het ruisende, loodgrijze water. ‘Het is alsof je drijven op een wolk, hoog boven een vreemd verborgen landschap. Wie weet wat voor woeste wezens er daar beneden leven, zonder te weten dat er zelfs een oppervlak *is*, nog minder weten hebben van magische schepen die over de top ervan scheren en zich bevindend op de geheimzinnige grens tussen lucht en de geheime wereld eronder. Ga je toch anders tegen dingen aankijken, niet?’

Merlijn was dichterbij gekomen, samen met Harry, Marcel Lubbermans en Percy Wemel. De Directeur glimlachte flauwtjes naar Lucy, maar zei niets.

‘Dus,’ vroeg James kijkend naar de drie mannen, ‘waar waren *jullie* dan gisterenmorgen toen we tussen drie piratenschepen werden fijngedrukt als een noot in een reuzen notenkraker?’

‘Wij waren benedendeks, zoals was bevolen,’ zei Merlijn zacht, nog altijd met die vreemde trieste glimlach. ‘Je moet begrijpen: we zij hier op zee. Hier is het woord van de kapitein wet. Als volwassenen, hebben *wij* de gewoonte de wet te eerbiedigen.’

James schudde zijn hoofd. ‘Mooie bedoeling, lekkere hulp hadden we daaraan, als we niet Henriëtta’s harnas op het allerlaatste moment gerepareerd hadden gekregen, zouden we door de piraten gevangen zijn genomen en wie weet wat er dan gebeurd zou zijn?’

‘Er zijn ergere dingen gebeurt met mensen op de hoge zee, James,’ reageerde Marcel, de jongen op de schouders kloppend. ‘Ik verwacht, dat alles goed zou zijn gekomen, ongeacht wat. Per slot is het niet zo dat we een scheepslading aan Galjoenen voor de Wereld Toveraar Bank in Nieuw Amsterdam vervoeren zijn, toch?’ Hij knipperde en draaide zich naar Harry. ‘Toch?’

Percy schudde zij hoofd. ‘Ik verzeker je, James, en de rest van *jullie*, alles was volledig onder contrôle de hele tijd.’

James leunde naast Lucy over de reling. ‘Dat leek niet zo toen we over dat piratenschap vlogen en diens masten als luciferhoutjes afbraken,’ mopperde hij. ‘Maar het zal wel zo wezen.’

‘Dus waar denk je dat die piraten *dan* voor achter ons aanzaten?’ vroeg Lucy zachtjes toen de volwassenen zacht pratend wegkuierden.

‘Nou, het was niet om ons uit te nodigen voor flensjes en thee, dat is wel zeker,’ zei James duister. ‘Barweg zelf was er behoorlijk verrast door. Leek te zeggen dat het vrij ongebruikelijk was dat zo veel piraten samenwerken. Ik verwed er een Galjoen onder dat mijn vader, Merlijn, professor Lubbermans en de rest van de volwassenen er meer over weten dat zij ons willen zeggen.’

‘Wel, dat is hun zaak denk ik,’ verzuchtte Ralph. ‘En ze gaan hun gang maar.’ Met een andere stem voegde hij eraan toe, ‘Ik hoorde dat we morgen aankomen in Amerika! Ik kan bijna niet wachten, en jij?’

Lucy knikte. ‘Ik ben er klaar voor om weer vaste grond onder mijn voeten te voelen, zelfs als het niet thuis is.’

‘Je zult gek zijn op de V.S.’ zei Ralph vertrouwelijk. ‘Het is daar geweldig. Totaal anders, helemaal in de steden. Je kunt allerlei voedsel vanuit de hele wereld krijgen in bijna iedere straat. En dan heb je nog Bigfoot en oude originele Amerikaanse magie, en ladingen verbazingwekkende tovenaarsplaatsen. Er is zelfs een kristallen berg, die je niet eens kunt zien tot je er bijna tegenaan loopt. Zelfs de Drezels

vertellen daar verhalen over, totdat het Magische Amerikaanse Toezicht hem ongeveer zo'n honderd jaar geleden onvindbaar maakte.'

'Bah,' zei Albus knorrig lopend naar een bank weggewerkt in de zijkant van de boeg en erop zakkend. 'Niets zal zo geweldig zijn als Wegisweg of Zweinsveld. Wie wil er nou zo'n stomme kristallen berg? Of zo'n Bigfeet?'

'Ik denk dat ze de term "Sasquatches" wensen,' zei Lucy voorzichtig. 'Of Bigfoots, hoewel dit grammaticaal een beetje vreemd klinkt.'

'Stomme apen kunnen niet eens praten,' zeurde Albus. 'Ze kunnen beginnen me te vertellen hoe ze te noemen als ze het in gewoon Engels kunnen zeggen.'

'Dat heeft te maken met je afkomst,' merkte Lucy zonder veel overtuiging op. 'Waardoor heb jij zo'n pest humeur?'

Albus rolde met zijn ogen. 'Mam gaf me net op mijn kop voor het maken van rommel in de gang. Mij en Lily en Molly. We waren gewoon Wiekels en Augers aan het spelen. Ik zie het probleem niet.'

'Je was Wiekels en Augers aan het spelen met Lily en Molly?' zei Ralph fronsend. 'Maar ze zitten nog niet eens op school. Hebben ze al toverstokken?'

James glimlachte meewarrig. 'Albus' houding jegens de regels is nogal losjes. Hij kocht voor beide meisjes een paar goedkope toverstokken bij Giorgio's Snuisterijen toen we de laatste keer in de Wegisweg waren en leerde hen eenvoudige levitatie zodat hij iemand heeft om Wiekels mee te spelen en die hij eens kan *verslaan*.'

'Ik versloeg *jou* de laatste keer dat we speelden,' weerkaatste Albus, die zijn wenkbrauwen wisselend optrok. 'Doe maar niet alsof je dat niet meer weet.'

'Dat kwam alleen omdat *jij* door bleef spelen nadat mam ons voor het middageten naar beneden had geroepen!' riep James, zijn hand wanhopig in de lucht stekend.

's Niet tegen de regels wel?' antwoordde Albus vlak. 'Ik bedoel, ik had ook je nederlaag kunnen eisen. Ik gaf je het voordeel van de twijfel. 'Tegen Ralph grinnikte hij en ging verder, 'ik won, tweehonderd-acht-en-zeventig tegen vijf.'

'Je kunt toch geen Wiekels en Augers spelen in de gang zo smal als die benedendeks zijn,' zei Lucy met haar rug leunend tegen de reling. 'Maar buiten dat, waarom maakt je moeder er een punt van? 't Is niet zo dat er iemand ligt te slapen of zoiets.'

Albus schouderchokte, verveeld over het onderwerp. 'Kennelijk voelt Petra zich niet goed. Ze is zeeziek of zoiets. Zij en Issy liggen in hun hut te slapen. We waren minstens twee deuren bij hen vandaan.'

'Petra's is ziek?' vroeg James verduidelijkend, kijkend naar zijn broer. 'Echt?'

Ralph zei. 'Je lijkt verrast. Veel mensen worden ziek op schepen. Het verbaast me dat *ik* niet ziek ben.'

‘Je hebt nog een dag,’ merkte Lucy droog op. Ralph knikte.

‘Ik ben een beetje verbaasd ja,’ zei James, zijn voorhoofd fronsend. ‘Petra lijkt me geen tiep om zeeziek te worden.’

‘Dus dan is het misschien geen zeeziekte,’ kreette Albus geïrriteerd. ‘Misschien heeft ze watervrees of scheurbuik. Maakt het uit? Ze zal morgen wel weer in orde zijn, ja toch?’

Ralph knikte bedachtzaam. ‘Barweg zegt dat matrozen het vroeger “Citrusus” noemden omdat het eten van citroenen en sinasappelen om de een of andere reden een prima manier was om scheurbuik te voorkomen als je op zee was. Heeft Petra citroenen gegeten?’

‘Ze heeft geen scheurbuik, leipo,’ zei Lucy hoofdschuddend.

‘Ik wed dat er wel citroenen in het ruim liggen,’ zei Albus opfleurend. ‘We kunnen haar er een paar brengen. Zal ik dat doen?’

‘Laat haar met rust zoals mam zei, wil je?’ zei James met een kleine stemverheffing. ‘Lucy heeft gelijk. Wat ze dan ook heeft, citroenen zullen dat niet verhelpen. Laat haar gewoon.’

‘O, da’s waar ook,’ zei Albus weer met zijn ogen rollend. ‘Treus moet op Astra letten. Hoe kon ik dat vergeten? Trouwens, heeft ze je haar “diepe en onvoorwaardelijke liefde” al beweert? Nee? Nou ja.’

James zuchtte en schudde zijn hoofd. Hij was ondertussen wel gewend aan zijn broers grillen. Hij keek in de richting van de midscheeps trappen, zich afvragend of hij naar beneden zou gaan en te kijken bij Petra. Met tegenzin besloot hij het niet te doen. Zijn moeder had waarschijnlijk gelijk. Als Petra zich niet lekker voelde zou het waarschijnlijk het beste zijn om haar met rust te laten. Petra zou wel om hulp vragen als ze dat nodig vond.

Later die middag echter, toen de lucht dichter werd en as grijs kleurde, was James verrast om te zien dat Petra en Issy op het dek wandelden. Hij zag de twee aan de andere kant van het schip, hij bij de boeg, en zij op de hoge schuine dek van het achterstevan, langzaam lopend, hand in hand. Hij daalde af naar het middenschip en probeerde zo gewoontjes als mogelijk te bewegen, hopen dat ze niet naar de andere kant van het schip zouden komen, terwijl hij bezig was hen op het achterstevan te ontmoeten. Hij wilde dat het er niet naar uitzag dat hij hen volgde hoewel dat precies was wat hij aan het doen was.

Tegen de tijd dat hij bij het achterstevan aankwam waren de beide meisjes niet meer te zien. Hij keek zorgvuldig in de rondte en tuurde over de lengte van het schip. Kennelijk waren Petra en Issy weer benedendeks gegaan. Hij trok een gezicht van teleurstelling en schudde zijn hoofd. Ver voor het schip kreeg de lucht een diepe paarsachtige kleur, donker en onrustig. Het was een storm net als Barweg had voorspeld en het schip scheen er recht op af te gaan. Terwijl James hieraan dacht trok een sterke wind over het schip, draaiend door zijn haar en een hoog kortstondig gejang in het schip’s tuigage zingend. James huiverde.

Na een kort moment liep hij het achterdek af en ging in de richting van de trappen. Het had geen zin om op het dek te blijven voor de storm als daar geen reden toe was. Ondanks het feit dat het vast opwindend zou zijn.

‘Let erop dat alles goed vastgesjord zit,’ zei Barweg, even stilhoudend in de deuropening. ‘Inclusief jezelf. Vind iets stevigs om je aan vast te houden en doe dat ook. Houd ook een emmer bij de hand. Geloof het of niet, maar de kans dat je benedendeks zeeziek wordt is veel groter, omdat je de golven niet kunt zien. D’r zal erna genoeg zoi op te ruimen zijn bovendeks zonder me zorgen te moeten maken over de troep hier beneden, als je begrijpt wat ik bedoel.’

James zat naast Molly en Lucy op een smalle bank in de vertrekken van de kapitein in de buurt van de basis van de gebogen achtersteven ramen. ‘Nou, we kunnen het tenminste van hier uit bekijken,’ zei hij somber. ‘Als we dat willen.’

Ralph schudde zijn hoofd. ‘Ik heb nog nooit de lucht zo’n kleur zien hebben. Dat kan niet normaal zijn.’

‘Tot zover een rustige zee,’ beaamde Lucy zich buigend naar het paars-grijze licht van het raam. ‘Die zien er minder uit dan golven en meer als het Schotse Hoogland.’

James tuurde uit het raam naast haar en zag dat dit waar was. Ongetemd door een kustlijn zwelden de golven aan tot bergachtige hoogtes. Op het ene moment was het uitzicht voorbij het raam als het uitzicht vanaf een hoge top, met zicht op een vallei van plassen witgekopte rotsen. En het volgende moment viel het schip in de schaduw van een zeer uitgestrekte vallei, ondergedompeld in een trog van staalkleurig water en omgeven door voort marcherende bergen. James maag rolde mee in de beweging van de golven en hij keek een andere kant op, terug naar de geruststellende beslotenheid van de vertrekken van de kapitein. Lantarens zwaaiden aan het plafond en gereedschappen rolden heen en weer op het bureau, slaand tegen de lage opstaande randen van het oppervlak.

‘James,’ zei zijn moeder vanaf de andere kant van de ruimte. Lily zat op haar schoot, ontspannen leunend tegen haar moeders schouder. Ginny keek haar zoon scherp aan. ‘Heb je mijn hutkoffer gesloten en deze vastgezet toen je klaar was met het pakken van de joppers?’

James zuchtte vermoeid. ‘Ik weet het niet, mam. Ja, tuurlijk, ik denk het.’

‘Denken is niet goed genoeg, James,’ zei Ginny ferm. Ze was gespannen, wist James, en nerveusiteit maakte haar scherp. ‘Ik heb een hele verzameling shampoo en parfum en handcrème flesjes erin, om maar te zwijgen over je vaders reis dranken tas.’

Als die omvallen hebben we een enorme troep en als die flacons van je vader breken ...'

'Het komt wel goed, mam, maak je geen zorgen,' antwoordde James.

'Vooruit, James,' zei zijn vader van waar hij stond naast Merlinus aan het bureau van de kapitein. 'Ga erheen voor de golven nog erger worden. En breng me de appel die op het bedtafeltje ligt als je wilt.'

'Jak,' merkte Tante Audrey op, zich vastklemmend aan Oom Percy die in een donker hoekje aan een tafel zat. 'Hoe kun je op een moment als dit eten?'

'Ik heb honger,' haalde Harry zijn schouders op toen James langs hem liep. 'En, James...'

James stopte in de deuropening, zich vasthoudend aan de post om zijn evenwicht niet te verliezen op de stampende vloer. 'Ja pap?'

'Laat mijn Onzichtbaarheidsmantel in de hutkoffer als je hem sluit hè?' zei Harry knikkend met een scheve glimlach.

James schudde vermoeid zijn hoofd maar Albus kraaide van het lachen vanaf de andere kant van de hut.

De nauwe gang leek heen en weer te zwenken terwijl James zich er doorheen bewoog. De trappen aan het eind ervan werden verlicht door het zwaaiende licht van het raam boven de deur. James stommelde zijn ouders' hut in en zag dat hij, inderdaad, de hutkoffer had opengelaten en los had laten staan op het lage tafeltje aan het eind van het bed. Hij sloeg het deksel dicht en trok de leren riemen erover heen en trok deze door en paar koperen beugels die aan de tafel bevestigd waren die vast was geschroefd aan de vloer. Hij keek in het rond en zag de appel waar zijn vader naar gevraagd had. Die rolde heen en weer in een schaal op het bedtafeltje. Hem grijpend draaide James zich en zwaaide terug naar de deur van de hut. Hij had het gevoel dat hij bergopwaarts liep. Direct daarna, werkte hij zich door de deuropening en smakte tegen de wand van de gang terwijl de berg zich omkeerde, onder hem door rollend. Hij keek naar de appel in zijn hand en kreunde toen hij zag dat hij deze nogal beurs gedrukt had tegen de houten wand.

Een windvlaag floot door de gang, gevolgd door een zeemist en het brullen van de golven. James keek opzij, omhoog naar de gangtrap en zag dat de deur erboven was opengerukt en zicht gaf op laaghangende dreigende wolken. Een figuur tekende zich af tegen het licht en James zag met enige verbazing dat het Petra was. Terwijl hij keek stapte ze naar buiten en liet de deur achter zich met een klap dicht waaien. Snel, zonder er bij na te denken, volgde hij haar.

Wind trok de deur open op het moment dat hij de greep omdraaide, hem bijna uit zijn hand wringend. Stemmen van matrozen klonken zwak door het gebrul van de golven, het gieren van de wind en het krakende kreunen van het schip. Nevels vlogen als zand over het dek, dit schurend, en het maakte dat James zijn ogen tot spleetjes kneep terwijl hij rond keek, zoekend naar Petra op het nauwe looppad van

het middenschip. Uiteindelijk zag hij haar vreedzaam lopend naar het achterschip, haar jurk sloeg rond haar benen en haar mantel klapperde om haar schouders.

James stapte om de deur heen en de wind veranderde, hem zo hard dichtzuigend dat hij verwachtte dat het glas erin zou breken, sloeg de deur dicht. Dat deed het gelukkig niet. James boog zijn schouders en bewoog zo snel hij kon over de loopplank naar de trap van het achterschip, op weg naar Petra.

Tot zijn verbazing vond hij haar leunend op de hoge reling, haar armen over elkaar heen voor haar, als was ze diep in gedachten. Hij liep naar haar toe en riep haar naam.

Ze keek hem over haar schouder aan en glimlachte zwak. Haar donkere haar sloeg om haar gezicht. 'Hoi James,' riep ze terug, haar stem verheffend tegen de wind. Ze draaide zich weer naar de oceaan.

'Wat doe je hierboven, Petra?' vroeg James, zich naar haar toe bewegend en naar de reling grijpend voor steun. 'Je zou beneden moeten zijn, bij de rest.'

'Heb je het gelezen?' reageerde Petra, James' vraag negerend.

James knikte. 'Ja! Heb ik, ja. Ik las het vannacht maar ik kon je niet vinden toen ik klaar was. Ik wilde met je erover praten, maar...'

'Ik ben blij dat je het gelezen hebt,' zei ze, nog altijd de monsterlijke golven bestuderend voorbij de reling. 'Het is belangrijk dat iemand anders de waarheid kent.'

James keek haar van opzij aan. Hij wist dat hij haar benedendeks moest zien te krijgen, maar hij kon zichzelf niet bedwingen om die ene vraag te stellen waar hij het meest nieuwsgierig naar was nu ze er zelf over begon.

'Wat is de waarheid, Petra?' vroeg hij zich naar haar toe buigend. Er glom iets zwak op Petra's mantel en James zag dat het een opalen broche was. Ze was nog maar kort geleden begonnen hem te dragen en James kon alleen maar raden dat het een bijzondere betekenis voor haar had.

'Welk deel van je droomverhaal is echt gebeurd? Wel deel is waar?'

Petra keek hem aan, haar wenkbrauwen iets omhoog. 'Nou, alles, James. Alles is waar.'

James schudde zijn hoofd, fronsend in de nevelige wind. 'Dat slaat echt helemaal negens op! Ik bedoel, in het verhaal sterft Issy! Ze is nu beneden, levend als het maar zijn kan. Wij moeten daar ook zijn. Kom op!'

Petra bewoog niet. 'O, Issy stierf wel. Ik vermoordde haar. Alleen omdat het niet in dit leven gebeurde betekend niet dat het niet gebeurt is. Weet je, ik ben ziek James.'

James keek om naar het stampende rollende schip. Golven torenden er bovenuit, haar gooierend in hun indrukwekkende schaduwen. Mannen klampten zich vast aan de tuigage, de zeilen vast zettend. Ver daarvoor, nauwelijks zichtbaar in de

voortjagende mist, zat Barweg ineengedoken in de koperen stoel, intensief werkend met de stuurpaal Henriëtta door de golven sturend. 'Weet ik,' zei James. 'Mam vertelde ons dat je zeeziek bent. Hierboven blijven helpt niet echt.'

'Ik ben niet zeeziek, James,' antwoordde Petra zacht. 'Het heeft niets te maken met de zee. Of misschien alles, zo ver weg van thuis; van het leven en de mensen en het geluid van de drukte. Hier is geen afleiding van de droom. Hier is de droom net zo echt als de werkelijkheid. Er is niets wat ik kan doen om hem uit te zetten.'

James werd angstig, zowel door de storm als door Petra's vreemde woorden. 'Laten we benedendeks gaan, Petra,' zei hij de elleboog van het meisje aanrakend. 'We kunnen er beneden verder over praten. Je kunt me dan vertellen wat er echt gebeurt is de nacht dat je Issy mee naar het meer nam. Oké?'

Petra keek hem opnieuw met heldere ogen aan, zoekend. Ze zuchtte diep. 'Issy leefde. Dat is wat er gebeurde. Dat is wat ik me herinner tenminste. Dat moet dan de waarheid zijn, nietwaar? Zoals je zegt, Issy is hier bij ons levend en wel. Ze leeft. Mijn moeder viel terug in het water toen ik Issy terug bracht uit het meer, gedragen door de verzonken schuilhut. Ik verraadde de opstanding van mijn moeder om mijn zusje te redden en ik ben blij dat ik het deed. Het was het juiste om te doen en ik zal nooit meer worstelen met die verschrikkelijke, *afschuwelijke*, overeenkomst. Maar ik heb wel *iemand* opgeofferd aan het meer. Bijna niemand weet dit. Gerard en Sabrina en Ted. Zij zagen wat er gebeurde. Wat zij echter niet weten is dat we het samen deden, Issy en ik. We offerden Pien, Issy's eigen moeder aan het meer. We stuurden de Wens Boom achter haar aan, ervoor zorgend dat deze haar in het water droeg, Issy en ik samen omdat Pien het niet verdiende om te leven, niet na wat ze gedaan had bij Issy. Niet nadat... Opa Willem...'

James fronste naar Petra en schudde zijn hoofd. 'Ik begrijp het niet!' riep hij. De storm ving zijn woorden en blies ze weg in de golven. 'Dat kan trouwens niet waar zijn! Issy is niet eens een heks! Ze is een Dreuzel, Petra! Ze kan geen magie verrichten.'

Petra schudde afgeleid langzaam haar hoofd. 'Ze is geen Dreuzel. Ze is een Droozel. Ze zit er midden in. Net als ik.'

James nam nu Petra bij haar arm en begon haar naar beneden te trekken. 'Vertel het me benedendeks, oké? Het komt wel goed. Alles komt wel goed. Kom nou maar met me mee, oké?'

Petra schudde nog steeds haar hoofd. 'Alles komt *niet* goed,' zei ze met een stem die sterk steeg in hoogte, weifelend. James was ontsteld te ontdekken dat ze bang was, bijna in tranen. 'Alles gaat helemaal niet goed komen. Snap je het dan niet? Ik veranderde de overeenkomst niet. Ik veranderde alleen de voorwaarden. 'Ik offerde niet Lily of Issy. Ik offerde *Pien*, met Issy's hulp. Daardoor kreeg ik mijn moeder niet terug. Maar ik kreeg wel *iets*. Ik voel het. Iets... *iemand*... kwam uit het meer. Ik dacht dat ik aan haar kon ontkomen, maar dat kan ik niet. De droom komt voor haar, als langzaam werkend gif. Ik heb haar laten ontstaan, en nu... en nu ...'

‘Petra!’ zei James haar door elkaar schuddend en dwingend hem aan te kijken. ‘We moeten nu naar beneden! De storm! We kunnen hier later over praten, ja? Ik snap niet waar je het over hebt, maar dat maakt nu niet uit. Je moet naar beneden en bij Issy zijn! Zij heeft je nodig!’

Dat leek Petra’s aandacht te trekken. Ze knipperde naar hem alsof ze uit een lichte trance kwam. Ze knikte. ‘Je hebt gelijk, James. Natuurlijk. Het spijt me. Laten we gaan.’

James knikte opgelucht. Petra’s hand pakkend draaide hij zich en begon haar naar de trap in het midden van het schip te leiden.

Een donderslag doorkliefde de lucht boven hen en een verblindende bliksemschicht raakte de achterste mast en spleet hem in los. Een slaande uitbarsting met een serie hoge *twangs* en de mast begon te vallen, knarsend en opzij zwaaiend. James keek met afgrijzen, duikend en Petra met zich meetrekkend, maar er was niets wat hij kon doen. De top van de mast zwaaide onvoorspelbaar, nog altijd gevangen in zijn tuigage en viel met een donderende klap op het dek. Een van de ra’s zwiepte over James’ hoofd, zijn haar verwarrend. Een fractie van een seconde later werd Petra’s hand uit de zijne gewrongen.

‘Petra!’ schreeuwde hij met een wilde blik in zijn ogen achteruit krabbelend. De hoek waaronder de mast was gevallen had Petra volledig van het dek geslagen. James hart sprong in zijn keel en hij gooide zich naar de reling van het achterdek, zijn voeten slipten op de natte ondergrond. De mast had een deel van de reling verpletterd toen hij erop viel. Nu stak de gebroken mast boven de golven uit, gevangen in het web van gescheurd zeil en tuigage. Petra klampte zich vast aan de andere kant van de reling, verward in het tuigage. Langzaam trok het gewicht van de mast haar weg van de reling en ze begon haar grip te verliezen.

James sprong naar voren en greep Petra’s arm net toen ze wegglipte. Ze greep zijn pols toen ze viel, hem zo ver naar voren rukkend dat hij bijna zelf over de rand ging. Hij worstelde om zich met een hand aan de reling te houden, terwijl Petra bungelde aan de andere.

‘Petra!’ riep hij naar haar. ‘Ik kan dit niet veel langer volhouden! Klim omhoog!’

‘Ik zit vast!’ riep ze terug, en James zag het. Het tuigage zat nog om haar enkel verstrikt, haar verbindend met de afgebroken mast. Achter James klonk een afgrijselijk splinterend gekraak. De mast dook onverwacht terwijl hij verder van het schip raakte. Touwen kraakten terwijl ze braken en de top van de mast doorboorde de golven, buigend onder hun gewicht.

‘Gebruikt je toverstok!’ brulde James naar beneden, zijn stem zacht door de slaande wind. ‘Breek de touwen met je toverstok!’

Petra hing aan een natte hand, langzaam wegglijdend terwijl de mast haar verder trok naar de huizenhoge golven. ‘Ik heb geen toverstok,’ zei ze bijna tegen zichzelf. Ze keek naar beneden, de woedende oceaan onder haar onderzoekend, dan plotseling, hijgde ze. ‘Mijn broche!’ riep ze uit. Ze klopte verwoed met haar vrije hand op haar mantel, zoekend. ‘Mijn vaders broche! Waar is hij heen? Oh, nee!’

‘Petra!’ gilde James zo hard als hij kon, ‘Je moet je krachten gebruiken! Die je in droomverhaal gebruikte! Breek die touwen met je geest! Doe het! Snel!’

Petra leek hem niet te horen. Het schip rolde verschrikkelijk terwijl de golven er bovenuit torende, nu over het dek slaand. De lucht doemde slingerend boven hen op. Het was gaan regenen.

‘Laat me gaan, James,’ zei Petra, haar ogen opslaand naar hem. Ze waren kalm en donker in het licht van de storm.

‘Waaaat?’ riep James terug, zijn greep op haar pols verdubbeld. Ze gleed weg en James besefte dat ze haar greep op hem verslapte.

Ze schudde zwak met haar hoofd. Haar bleke gezicht keek ernstig naar hem op. ‘Laat me gaan. Dit is zoals het moet eindigen. Dit zal alles goed maken, alles weer in evenwicht brengen. Dit zal de dromen terug in het water laten zinken waar ze thuishoren. Laat me gaan om bij mijn vaders broche te zijn. Het is de enige manier. Laat me gaan.’

‘Dat kan ik niet!’ riep James wanhopig worstelend om de grip op Petra’s pols te behouden. ‘Ik moet je redden! Ik kan je niet zomaar laten gaan. Dat kan ik niet!’

‘Dat kun je,’ zei Petra. Het was een verzoek. ‘James als je om me geeft, kun je het. Je kunt loslaten.’

‘Nee!’ schreeuwde James, maar het ging gebeuren of hij dat wilde of niet. De tuigage verstrikt om Petra’s enkel werkte haar naar beneden, getrokken door de afgebroken mast terwijl deze in de golven zonk. Een onheilspellend gekraak klonk achter James toen de mast los begon te raken, een deel van het dek met zich meenemend. Er viel niet tegen de storm aan te vechten. Hij wilde Petra en hij zou haar krijgen.

Petra’s vingers begonnen zich los te laten van James’ pols.

‘NEE!’ riep James, voren buigend opnieuw, vechtend om haar vast te houden, paniek golfde door hem heen. ‘Petra! Nee!’

Ze liet los en zijn vingers slipte en grepen in het niets toen ze weg viel, nog altijd naar hem op kijkend, haar gezicht kalm in de rafelige duisternis.

‘UGH!’ riep James onwillekeurig uit toen iets diep van binnen aan hem trok, schrikbarend en onverwacht, hem bijna opnieuw over de reling trekkend. Zijn ogen knepen zich van pijn samen zelfs nog toen hij zich schrap zette tegen de reling. Iets trok van binnen aan hem, alsof een touw recht door hem heen ging en eindigde in zijn maag, daar verankerd door een sterke onverroerbare kracht. Het deed pijn. ‘Ugh!’ riep hij opnieuw en opende toen zijn ogen.

Petra bungelde nog steeds onder hem, maar veel verder nu, waardoor de golven aan haar benen en heupen trokken. Ze staaarde naar hem, haar gezicht geschokt de ogen wijd open. Tussen haar hand en de zijne trilde een glanzend zilveren koord, zo dun als een zijden draad maar duidelijk erg sterk. Zo sterk, dat James voelde dat hij vrijwel onbreekbaar was. Het was magie, maar niet als enige magie die James ooit

gekend of over had gehoord had. Het was *Magie*, diep en krachtig, komend vanuit hem als een stroom elektriciteit zo groot en heftig dat het hem kon doden als hij niet voorzichtig was. De zilverachtige draad kwam uit het midden van zijn palm, rillend en zoemend. Hij vouwde zijn vingers er stevig omheen.

Petra verhief haar stem en riep tegen het gebulder van de storm in tegen hem. 'Wat ben je aan het doen?'

'Ik weet het niet!' brulde James terug. 'Maar ik geloof niet dat ik het kan stoppen! Je moet omhoog klimmen. Ik trek je wel!'

'Ik kan het niet!' antwoordde Petra. 'Mijn enkel zit nog vast! Ik trek ons beiden onder!'

Terwijl ze sprak kraakte de mast en versplinterde verder. Met een luide krak en kreun begon hij van het schip weg te trekken, uiteindelijk los latend.

'Gebruik je magie!' riep James. 'Zoals je dat laatst deed! Toen je de ketting van het harnas maakte! Ik weet dat jij het was, zoals in het droomverhaal. *Doe* het Petra! *Nu!*'

Ver onder hem knikte Petra. Ze sloot haar ogen terwijl de golven rezen en daalden rondom haar. Donder en weerlicht knalde boven hen maar het zilveren koord hield het, James en Petra verbindend, schijnend als een gloeidraad van sterrenlicht. Nauwelijks hoorbaar door het bulderen van de storm klonk het geluid van brekend touw en Petra werd ineens een stuk lichter, dobberdend op de rollende golven. Met een aanhoudende trilling en een oorverdovend lawaai viel de mast van het schip. Hij sloeg in de golven onder Petra, een stortvloed van grijs water opstuwend. Petra zwaaide toen ze langs de glanzende draad omhoog begon te klimmen en James trok haar op, verrast over zijn eigen kracht. Het was alsof er kracht in zijn armen vloeide van de draad zelf die nog steeds aan zijn in zijn middenrif trok alsof het eind van de draad was verankerd aan zijn diepste wezen. Voor zover hij wist was dat zo.

Niet veel later hielp James Petra over de gebroken reling te klimmen. Ze zakte ineem tegen hem, doorweekt en uitgeput en hij stommelde achteruit, nauwelijks in staat zichzelf overeind te houden.

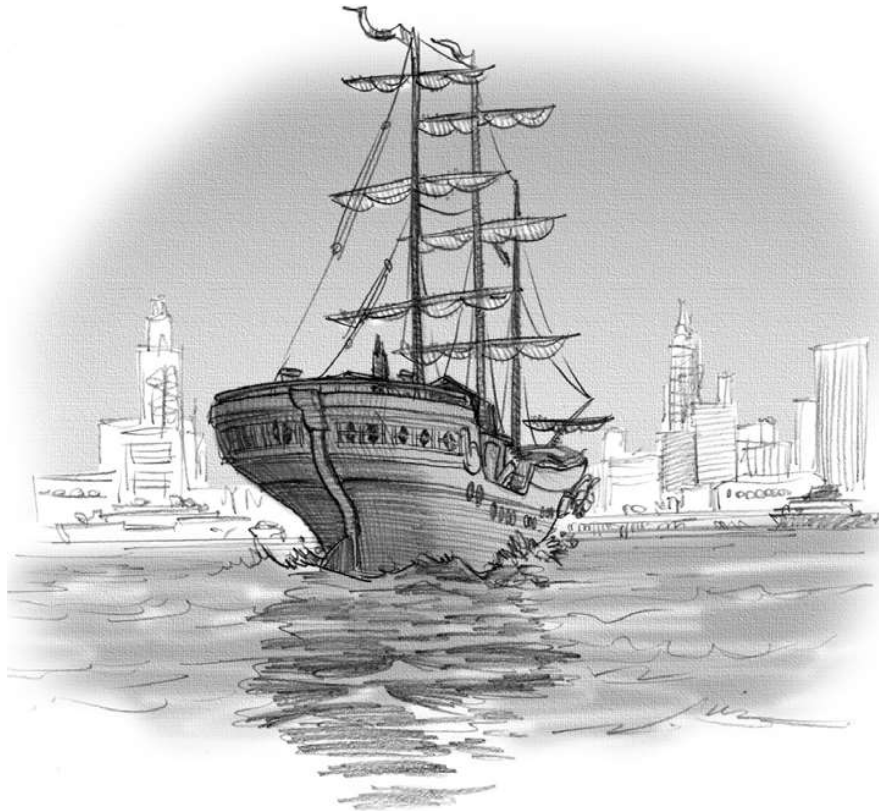
'Wat in de naam van Neptunes rooie drietand is er hier aan de hand?' blafte een stem. Voetstappen klonken op het dek en verschillende handen grepen James en Petra om ze overeind te helpen. James herkende de matrozen niet maar wel de blik van geërgerde bezorgdheid op hun gezichten. De matrozen hadden niet gezien wat er was gebeurd aan de achterzijde van het schip. Ze wisten alleen dat de bliksem de achterste mast had geraakt waardoor deze gebroken en in zee gevallen was, en alsof dat niet erg genoeg was waren er een paar tiener passagiers die tijdens een Atlantische storm liepen te rommelen op het dek.

'Ga benedendeks!' riep een van de matrozen wijzend. 'Zijn jullie volledig van het pad ofzo? Wegwezen!'

James knikte en wendde zich naar Petra. Hij had nog steeds haar hand vast hoewel het vreemde zilveren koord leek te zijn vervaagd. Of waarschijnlijk eenvoudig onzichtbaar was geworden. 'Ben je in orde?' vroeg hij haar.

Ze gaf geen antwoord. In plaats daarvan draaide ze zich om en keek terug naar de rollende woeste golven voorbij de reling van het achterdek.

‘Vaarwel, vader,’ zei ze met een zwakke stem. Ze huiverde en haar ogen werden groot, nat van uitgeputte tranen. ‘Vaarwel. Het spijt me.’

5. Nieuw Amsterdam

*N*ou vertel, wat is er daarbuiten eigenlijk gebeurt?' vroeg Albus zachtjes.

James lag op zijn kooi en staaarde naar het plafond. Het schip schommelde en kraakte vervaarlijk, maar het hoogtepunt van de storm was gelukkig voorbij. Het stampen van voeten vanaf het dek kon gehoord worden terwijl de bemanning probeerde om wat er over was van de mast bij de achtersteven te repareren.

'James?' Het was Ralph deze keer vanaf de kooi aan de andere kant van de nauwe hut. 'Slaap je?'

'Nee.'

'Vertel op? Wat is er nou echt gebeurt?'

James zuchtte, 'Kennelijk hebben jullie alles gezien door de ramen van de achtersteven in de kapiteinshut. Vertel mij het maar.'

‘Hah,’ lachte Albus smalend. ‘We hebben nauwelijks iets gezien voor Merlijn zich ermee bemoeide. We hoorden de mast omvallen en zagen er stukken van overboord slaan, en toen zagen we Petra’s voeten bungelen, heen en weer zwaaiend met touwen eromheen gedraaid. Mam schreeuwde en toen kwam Merlijn overeind die de lichten uitdeed.’

‘Ik snap het niet,’ zei James omrollend en kijkend naar Ralph in het andere bed. ‘Waarom heeft hij de gordijnen gesloten?’

Ralph vertrok zijn gezicht bedachtzaam. ‘Dat deed hij niet. Hij stapte naar voren en ging met uitgespreide armen voor het raam staan en hij zei iets in die vreemde taal van hem. Oud Keltisch denk ik. Roos zou waarschijnlijk wel begrijpen wat het betekende. Het volgende ogenblik waren de ramen volledig donker, alsof ze zwart geverfd waren. Ik dacht dat hij niet wilde dat we Petra zouden zien vallen. Ik bedoel, Issy was er tenslotte. Petra’s zusje.’

‘Bedankt voor de uitleg?’ zei James zuchtend.

‘Dus vertel!’ drong Albus aan. ‘Wat is er gebeurd?’

James schudde zijn hoofd in zijn kussen. ‘Ze viel. Dat gebeurde. Bliksem raakte de mast aan de achterkant van het schip, precies naast ons. Die viel om en sloeg Petra overboord. Ze hing aan de reling tot ik er was en haar vastgreep.’

Albus bewoog op zijn kooi, het matras piepte. ‘Wat deed ze eigenlijk aan dek, vraag ik me af? Wist ze verdorie niet dat er een orkaan bezig was?’

‘Ik weet het niet,’ zei James. Hij wilde verder gaan, het proberen uit te leggen, maar de woorden kwamen niet, hij liet de stilte voortduren, het zijn eigen verhaal vertellen.

‘Ik zal je een ding vertellen,’ merkte Albus op, ‘ze doet een beetje raar sinds ze eerder deze zomer bij ons thuis verscheen. Wat er ook gebeurt is bij haar grootouders boerderij, ik denk dat het een paar uilen los heeft geslagen in haar uilenvleugel als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Kop dicht, Al,’ zei James. Hij voelde zijn gezicht rood worden maar probeerde dit niet te laten horen in zijn stem. ‘Je weet er geen bal vanaf. Hou gewoon je kop.’

Ralph rolde zich om en leunde met zijn kin op zijn onderarm, turend door de duistere hut. ‘Nou dat is een beetje het verhaal niet? Vrijwel niemand weet wat er daar gebeurt is. Ik bedoel, daar heb je Gerard, Sabrina en Ted, maar die hoor je helemaal niet. Opdracht van Merlijn. Wat er ook gebeurt is, het moet behoorlijk heftig zijn geweest. Beide grootouders van Petra lieten het leven.’

‘Pien was niet de grootmoeder van Petra,’ verkondigde James grimmig. ‘Ze was alleen de vrouw die met Petra’s Opa trouwde, ze was volledige afschuwelijk. Wat haar ook overkomen is, ze kreeg wat ze verdiende.’

De kooi onder James piepte opnieuw toen Albus zich erin bewoog. Even later verscheen zijn hoofd naast James’ bed en hij keek hem aan. ‘Jij weet iets, is het niet? Vertel!’

‘Ik weet helemaal niets. Kop dicht en ga slapen, ijsbal.’

Albus staaarde hem kritisch aan.

Aan de andere kant van de hut zei Ralph, ‘Ik weet niet wat die Pien figuur zou hebben gedaan, maar ze was uiteindelijk Issy’s moeder. Ik bedoel, misschien was er een goede reden, misschien was die er niet, maar het is een boude opmerking om te zeggen dat ze haar dood verdiende.’

‘Nou, Petra zit niet in Azkaban is het?’ antwoordde James kwaad. ‘Duidelijk neemt niemand haar kwalijk wat er gebeurt is.’

‘Of niemand kan bewijzen dat ze het gedaan heeft,’ voegde Albus nog altijd zijn blik gericht op James toe.

James gooide de dekens van zich af en duwde Albus opzij. Hij sprong rap op de vloer en trok de deur open waardoor het licht van de gang naar binnen viel.

‘Hee,’ riep Ralph. ‘Waar ga je heen?’

‘Weg,’ reageerde James zonder achterom te kijken. ‘Gewoon. Volg me niet.’

Hij trok de deur achter zich dicht en beende kokend en verward door de smalle gang. Toen hij de trap naar het middendek bereikte, liep hij er naar toe en ging naar de deur die open was gezet om de nachtelijke lucht binnen te laten.

Het dek onder James’ blote voeten was nat. Hij keek naar het achterdek en zag bemanningsleden bewegen in het lantaarn licht, hun toverstokken gebruikend op de overblijfselen van de mast. Zuchtend wendde James zich naar de trap van de boeg en liep die op, blij dat dit deel van het schip donker en verlaten leek.

De matroos die in de koperen stoel zat zong jolig voor zich uit, een pijp tussen zijn tanden geklemd. Tussen de coupletten blies hij rookwolkjes en de oranje gloed van de pijpekop was het enige licht dat te zien was. James bleef achter de matroos en liep naar de reling waar hij op leunde. De oceaan was bijna onzichtbaar in de duisternis, met uitzondering de spookachtige uitziende vormen van schuimende golftoppen. Golven sloegen tegen de romp terwijl Henriëtta onverstoorbaar voortging.

James’ gedachten waren mistig. De gebeurtenissen van de avond herhaalden zich steeds weer door zijn hoofd, vreemder en mysterieuzer bij iedere herhaling. Petra’s woorden waren in haar verhaal angstaanjagend genoeg, maar ze waren verbleekt in vergelijking met de nachtmerrie van de vallende mast en de verschrikkingen die daarop gevolgd waren. Hij herinnerde zich de trieste zekerheid van haar stem toen ze hem vroeg om haar te laten gaan, haar te laten vallen in de oceaan, gevolgd na het verlies van haar raadselachtige broche. Alsof dit iets was wat hij ooit, in een miljoen jaar zou kunnen laten gebeuren. Het ergste deel echter was het moment geweest – dat ene, glasheldere kant en klare perfecte besef – toen hij wist dat Petra, het meisje waar hij van hield, zou gaan sterven.

En toen, tot niemand’s grotere verbazing dan de zijne, had hij, James, een mysterieuze zilveren draad laten ontstaan die hem en haar met elkaar verbonden had, en haar zo redde van de golven. Gisteravond had Barweg gezegd dat de

storm die op til was, niet dezelfde was in *De Triumvirate*. Dit zal geen magische storm zijn had hij gezegd, die bijna de beroemde Treus en zijn bemanning te grazen nam. Nu echter, vroeg James zich dat af.

Voetstappen klonken dichtbij op het natte dek. James keek niet op. Hij hoopte dat wie het ook was hem gewoon zou passeren. In plaats daarvan hoorde hij de figuur hem naderen, hij voelde de warmte van de persoon toen deze tegen de reling naast hem leunde, bijna onzichtbaar in de duisternis van de wegtrekkende storm.

‘Trek je het nog een beetje?’ vroeg een stem zachtjes. Het was zijn vader.

James zuchtte diep. ‘Ja, ik denk het.’

Samen keken ze naar de marcherende vormen met witte toppen, als geesten bewegend naast het schip. Na een korte pauze sprak zijn vader opnieuw. ‘Wil je me vertellen wat er voorgevallen is?’

James dacht hier even over na. Dan zei hij tenslotte, ‘Petra is ziek. Maar niet op de manier die mam denkt. Ze is niet in orde. In haar hoofd. Ik denk dat ze... ik denk dat ze op het dek kwam vannacht... omdat ze wilde dat er iets met haar zou gebeuren.’

Harry Potter knikte bedachtzaam. Zij bril glansde mild toen de maan uiteindelijk door de flarden wolken prikte. ‘Ik heb er met Merlinus over gesproken,’ zei hij. ‘De Directeur heeft haar... in de gaten gehouden.’

‘Wat is er met haar aan de hand?’ vroeg James, opzij kijkend naar zijn vader. ‘Weet Merlijn dat? Komt het weer goed met haar?’

Harry draaide zijn hoofd naar James en glimlachte flauwtjes. ‘Om je de waarheid te zeggen jongen, ik weet het niet. Maar ze heeft heel veel meegemaakt. Het zal wel een poos duren voor ze dit verwerkt heeft. Wees geduldig. Wees haar vriend.’

James zuchtte opnieuw en draaide zich weg. ‘Ik weet niet eens of ik dat voldoende kan zijn. Iedere keer als ik met haar wil praten, word ik... ik weet niet...’ Hij schouderchokte en schudde zijn hoofd.

Harry’s glimlach verbreedde zich en hij stootte James schouder aan. ‘Ik weet hoe je je voelt jongen. Maak je geen zorgen. De woorden zullen komen als je ze nodig hebt. Net als ze vannacht deden.’

‘Hoe bedoeld u dat?’ vroeg James opkijkend naar zijn vader.

Harry haalde zijn schouders op. ‘Ik hoorde je. Wij allemaal. We hoorden je roepen naar Petra toen ze vast achter het schip hing. Ik hoorde je haar vertellen wat ze moest doen. Jij overtuigde haar. Je redde haar leven, James.’

‘Maar hoe dan, Pap?’ vroeg James bijna smekend. ‘Hoe deed ze het? Hoe brak ze de touwen met alleen haar gedachten? Zij was het gisterochtend ook! Zij is degen die de harnasketting maakte onder het schip. Ze gebruikte haar toverstok niet! Ze...’ James stopte zichzelf, beseffend dat hij bijna zijn belofte aan Petra verbrak. Hij had gezworen aan niemand haar geheim te vertellen. ‘Ze... gebruikt haar toverstok niet. Niet meer. Ik bedoel, niet dat ik gezien heb.’

‘Dat is mij ook opgevallen,’ reageerde Harry vlak. ‘Merlijn weet het. Hij heeft me iets verteld, maar niet erg veel. Hij is iemand die zijn eigen regels handhaaft.’

‘Kunt u mij iets vertellen?’

Harry schudde zijn hoofd. ‘Niet omdat je het niet verdient te weten, James, maar omdat het nergens op slaat. Later misschien. Als de zaken helder zijn.’

‘Dat is waarom Merlijn mee is op deze reis dan, niet?’ zei James zijn vaders gezicht bestuderend. ‘De echte reden dat hij mee gaat, is om een oogje op Petra te houden. Ja toch?’

Harry keek in de ogen van zijn zoon. Hij schudde erg onopvallend zijn hoofd. ‘Je denk als en schouwer, James,’ zei hij serieus. ‘Gebruik dit goed. Gebruik het om uit de problemen te blijven. Ik weet hoe moeilijk het is om dit te moeten horen, maar hoor het aan: voor nu is er niets meer wat je kunt doen voor Petra dan haar vriend zijn. Wat er ook gebeurt, dat zal hetgeen zijn wat ze het meeste nodig heeft.’

‘Wat gaat er gebeuren?’ vroeg James zonder zijn ogen van de blik van zijn vader af te wenden. ‘Wat weet u?’

‘Ik weet dat je het lastig vind om te begrijpen dat het gewicht van de wereld niet voor jou is om te dragen,’ zei Harry met vermoeide genegenheid. Hij glimlachte scheef. ‘Maar daar kom je wel overheen, eerlijk, en dan zal ik het je niet kwalijk nemen.’

Er viel een lange stilte tussen de twee, James draaide zich en keek uit over de oceaan, luisterend naar het monotone slaan van de golven onder de boeg. Niet lang daarna sprak hij opnieuw.

‘Wat is er daarstraks gebeurt, Pap?’

Harry leek te weten waar zijn zoon naar vroeg. Hij dacht er even over na en deed toen zijn bril af. ‘Heb ik je ooit verteld wat er gebeurde op de dag dat mijn moeder en vader werden vermoord?’ vroeg hij zacht.

James keek hem serieus aan. ‘Ja,’ zei hij langzaam. ‘Ik bedoel, iedereen weet dat. Er zijn boeken over, zelfs films.’

Harry knikte kort. ‘Ja, maar dat is niet wat echt gebeurt is. Het is allemaal alleen gokken. Ik bedoel, iedereen die daar die nacht was is nu dood. Behalve ik natuurlijk. En ik herinner me het gelukkig niet. Er is maar een persoon die echt waarheid kende over die nacht. Weet je wie dat is?’

James fronste terwijl hij hierover nadacht. Een idee kwam bij hem op. ‘Perkamentus? Uw oude Directeur?’

‘In een keer goed,’ zei Harry glimlachend. Het was een smalle glimlach, nogal triest. ‘Albus Perkamentus. Hij vertelde mij erover hoewel ik het destijds niet helemaal begreep. Misschien niemand dan Perkamentus zelf kon dat echt. Het was oude magie, tenslotte. Oud en diep. Zulke dingen worden niet geleerd uit boeken en lessen. Ze komen alleen door wijsheid. Perkamentus zal dan niet perfect zijn geweest... maar hij was wijs.’

James knipperde, onzeker waar dit heen zou gaan. 'Nou, wat vertelde hij u?' vroeg hij. 'Wat is er die nacht echt gebeurd?'

Harry vernauwde zijn ogen terwijl hij uit keek over de golven. 'Mijn moeder verruilde,' zei hij langzaam. 'Het klinkt simpel eigenlijk, maar toch denk ik dat het alles behalve dat was. Ik denk dat de simpele uitleg de enige manier is voor ons om het te begrijpen. Ze verruilde. Ze offerde haar leven op om het mijne te redden. Toen ze dat deed maakte ze een soort magie die Voldemort met al zijn wrede macht niet kon bevatten. Ze maakte een soort contract, iets wat hem bond en hem kluisterde, iets dat hem en mij voor altijd aan elkaar verbond, tot een van ons dood zou zijn. Het geheim ervan, het mysterie ervan, zit in de materie van deze band, de kracht die het contract onverbreekelijk maakte. Perkamentus vertelde het me toen ik nog een jochie was, jonger dan jij, maar het was toen te simpel voor mij. Ik dacht dat hij gewoon sentimenteel was. Nu weet ik beter. Nu weet ik dat de kracht waarover hij sprak echt het meest krachtig, meest onaantastbaar en onverbreekelijkste is in het totale universum. Zeg me dat je weet waar ik het over heb.'

James wist waar zijn vader het over had. 'Liefde,' antwoordde hij. 'Uw moeders magische contract wat verbond, is liefde. Juist?'

Harry knikte opnieuw, erg langzaam deze keer. 'Mensen denken dat liefde iets heel lichts en pluizig is, iets zweverigs. Ze schrijven het met roze letters, drukken het op kaarten, spelen suikerzoetje liedjes erover op fluiten en de harp. Maar dat is niet wat echte liefde is, of tenminste, dat is niet *alle* liefde. Liefde is als een ketting van onbreekbaar staal. Liefde is als metalen gewichten, zwaarder dan de wereld. Liefde kan net zo makkelijk verpletteren als je optillen. Al het andere verwelkt ervoor. Dat is wat Voldemort niet in staat was te bevatten en wat hem op het laatst dode: mijn moeders liefde, de ruil die ze maakte, haarzelf opofferen... voor mij.'

James had zijn vader nog niet eerder over deze dingen horen praten. Het verhaal over zijn ouders dood was zo gewoon, zo bekend bij iedereen in de tovenaarwereld dat deze bijna onaantastbaar was geworden. Nu, besepte James meer dan ooit daarvoor, was dit iets wat echt was gebeurd. Zijn vader, de grote Harry Potter, was eens een baby geweest, kwetsbaar en hulpeloos en hij had de bescherming van zijn eigen moeder nodig gehad, een vrouw die het laatste ding gegeven had, het meest krachtige ding die ze wist te geven: haar eigen leven als een teken van volmaakte liefde.

Naast James bewoog zijn vader. 'Zoals ik zei, het is oude magie. Zo basaal, en zo eenvoudig dat er geen woord voor bestaat. De ruil, het redden van een leven door het opofferen van een ander. Het maakt een verbinding, een die onverbreekelijk is, een die een contract voor altijd maakt, net zo een als bestond tussen mij en Voldemort die ene die hem uiteindelijk dode. Begrijp je dat, James?'

James knikte. 'Ja. Ik bedoel... ik denk het. Maar wat heeft dat te maken met -'

'James,' onderbrak Harry hem, 'deze avond, is er iets als dat gebeurt, hier, op dit schip. Maar anders. Ik wist het niet zeker, niet toen het gebeurde. Ik kon het niet zien omdat Merlijn de ramen bedekt had. Maar ik bemerkte het. Een deel van mij... een

verborgen, belangrijk deel van me... herinnerde het gevoel ervan. James, kun je me vertellen... toen Petra viel... zag je toen iets? Iets ongebruikelijks?’

James kreeg het koud tot aan zijn tenen. Hij keek naar zijn vader, verbijsterd en met opengesperde ogen. Hij hoefde niets te zeggen. Harry zag het in de ogen van zijn zoon.

‘Er gebeurde iets tussen jou en Petra. Maar het was geen ruil. Ik weet niet hoe, maar je redde haar, net als mijn moeder mij redde... maar je deed het zonder er zelf voor te sterven. Je zou er toe bereid zijn echter. Is het niet zo?’

James staaarde nog altijd zonder iets te zien naar zijn vader nu hij terug dacht aan de dingen van de afgelopen avond. Hij knikte.

Harry knikte ook. ‘Ik weet het. Je was bereid om in haar plaats te sterven. En op een of andere manier heeft dat de magie geprikkeld, gezorgd dat de band ontstond zelfs als je... *niet* hoefde te sterven.

Toen James sprak was het bijna gefluister. ‘Maar... hoe is dat mogelijk? Uw moeder was een volwassen heks en naar wat ik gehoord heb, was ze geweldig. Hoe kon ik een spreuk uitvoeren zo serieus en krachtig als wat zij deed?’

Harry schudde zijn hoofd. ‘Het is niet dat soort magie, James. Dat is waarom Voldemort faalde toen hij ermee geconfronteerd werd. Het is geen magie die je kunt leren. Het is geen transfiguratie of op een bezem vliegen. Voor hen die liefde kennen, is het er, diep van binnen, als een ondergrondse rivier, verbogen en krachtig. Maar weinig heksen en tovenaars hebben ooit de noodzaak, of de karakter eigenschappen gehad om het op te roepen. Jij wel James. Net als mijn moeder. Jij wel.

‘Maar... waarom ben ik dan blijven leven? Als het een ruil is...?’

Harry legde zijn hand op de schouder van zijn zoon. ‘Ik weet het niet. Het lijkt wel of je een volledige andere vorm van magie hebt aangeboord, iets wat voorbij ons voorstellings vermogen gaat. Wat ik weet is dat het heeft plaatsgevonden en... ik ben trots op je, James. Ik kan je niet vertellen hoe trots ik ben, niet alleen omdat wat je deed, maar omdat je zo kalm en rustig was toen je het deed.’ Hij zuchtte diep en ging met een zachtere stem verder. ‘Noch kan ik je vertellen hoe opgelucht ik was toen ik jou en Petra samen de trap af zag komen, nat en geschrokken als jullie waren. Omdat ik in een afschuwelijk ogenblik dacht dat je er niet meer was. Ik wil dat nooit meer hoeven voelen. Ik denk niet dat ik het kan verdragen.’

James knikte. Hij begreep heel goed waar zijn vader het over had.

Er leek verder niets meer te zeggen. Harry legde zijn arm om de schouders van zijn zoon en samen gingen ze op weg naar de trap, op weg naar het benedendek.

‘Pap,’ zei James terwijl ze door de duisternis liepen. ‘Waarom bedekte Merlijn de ramen? Waarom gebruikte hij zijn krachten niet om Petra te redden?’

Harry zei een hele tijd niets. James begon te denken dat zijn vader helemaal geen antwoord zou gaan geven toen hij uiteindelijk diep adem haalde.

‘Merlinus is een mysterieuze en machtige tovenaar, James,’ zei hij voorzichtig. ‘Hij komt uit een totaal verschillende tijd. Ik begrijp niet waarom hij de dingen doet die hij doet. Maar hij lijkt heel veel op mijn oude Directeur Perkamentus, op een belangrijke manier: is hij wijs. Wijsheid komt niet gemakkelijk, of goedkoop, en het moet waar het ook gevonden wordt gerespecteerd worden. Ik begrijp Merlinus niet altijd. Maar ik respecteer hem. Hij heeft zijn redenen, maar dat zijn de zijne.’

James was volhoudend. Hij stopte boven aan de trap van het dek en wendde zijn gezicht naar zijn vader. ‘Raad ernaar, Pap. Vooruit. U bent slim. Raad eens.’

Harry schudde langzaam zijn hoofd, niet afwijzend, maar in gedachten. Hij keek naar de golven. ‘Merlijn of wist dat je Petra zou gaan redden... of dat Petra gered zou worden op een of andere manier...’ zei hij langzaam en wachtte toen. Uiteindelijk schouderchokte hij, nog altijd James blik ontwijkend. ‘Of, om wat voor reden ook - en ondanks het feit dat ik het haat te moeten overwegen - misschien was Merlijn in staat... om toe te staan dat Petra zou sterven.’

James voelde de koude opnieuw. Het kroop langs zijn rug pijnlijk in zijn haren stekend.

Harry zag de blik in de ogen van zijn zoon, maar probeerde niet zijn woorden af te zwakken, noch voegde hij iets aan deze opmerking toe. Tenslotte, na een lang bedachtzaam moment daalde de twee af in de warmte en licht van de gang. Ze wensten elkaar bij James’ deur welterusten en hij klom zachtjes in zijn kooi.

In de wiegende duisternis stak James zijn rechterhand op en keek er naar. De gloeiende zilveren draad was niet meer te zien maar hij had het sterke gevoel dat hij er nog steeds was, net echt zo sterk als hij eerder die avond was geweest toen het het enige ding was geweest tussen Petra en de woeste golven. James had zijn leven willen geven voor Petra. Hij had dit al die tijd geweten, had er nooit bewust aan gedacht maar er was geen twijfel over mogelijk. Hij was bereid geweest om zijn leven te verruilen voor het hare.

Merlijn aan de andere kant, kon het hebben toegestaan dat Petra zou sterven. Ongelofelijk als het leek zou hij geen magische vinger uitgestoken hebben om haar te redden. James schudde langzaam zijn hoofd op zijn kussen en liet zijn hand met een zachte klap naast hem op het bed vallen. Hij vertrouwde Merlijn. Zijn ervaringen van vorig jaar hadden zijn geloof in de wijsheid van de oude man en zijn goede bedoelingen versterkt, net als James’ vader zei, maar wat kon in vredesnaam verklaren dat Merlijn zou hebben gekozen om Petra niet te redden? Plotseling verstarde James en zijn ogen sperden zich open. Wat als Merlijn de storm opgeroepen had? De natuur was tenslotte zijn oorsprong en de bron van zijn krachten. Wat als de storm in werkelijkheid een magische oorsprong had en Petra’s dood de bedoeling ervan was?

Dat was compleet gestoord natuurlijk. Merlijn kon worden vertrouwd. James wist dat nu, volledig en volkomen. Merlijn was goed.

Maar wat van Petra, vroeg James zich af, niet in staat de stem van zijn eerlijke hart te laten zwijgen. Tenslotte, Petra geloofd dat ze gemoord heeft. Als ze dat gedaan had,

misschienverdiende Pien dat, maar dan opnieuw, misschien niet. Misschien had Albus gelijk. Misschien dat de enige reden dat Petra niet in Azkaban zat was omdat niemand kon bewijzen wat ze gedaan had. Misschien was Merlijn bereid om Petra die avond te laten gaan omdat... Petra niet goed is. Misschien is ze slecht. Erger, misschien is ze slecht... en krachtig.

James stopte zijn gedachten voor ze verder konden gaan. Petra *was* niet slecht. Ze kon verward zijn en ze was op een of andere manier ziek, maar diep binnenin was ze goed. Hij wist dit. Als Merlijn daar anders over dacht - en James kon niet weten of dat echt zo was ondanks hoe de dingen er eerder die avond uitgezien hadden - dan had hij het eenvoudig verkeerd.

Met die gedachten, zakte James in een kwakkelende, rusteloze slaap.

De volgende dag na het ontbijt liet Barweg Henriëtta stoppen, waardoor de *Gwyndomare* stil kwam te liggen op de rollende golven. Met hulp van Dodongo, wierp de bemanning een dode zwaardvis overboord en James, Ralph en Lucy keken hoe Henriëtta hem tussen haar kaken ving, en hem in een keer vermorzelde.

‘Was het als dat gloeiende touw dat je vorig jaar zag?’ vroeg Ralph zachtjes. ‘In de grot, toen we Merlijn’s bewaarplaats gingen halen?’

James schudde zijn hoofd. ‘Nee. Die begon als een straal zonlicht en veranderde in een gewoon stuk touw gemaakt van een soort goud. Dit was als... als een draad gesponnen van maanlicht.’

Ralph fronste. ‘Wat denk jij Luus?’

‘Ik denk dat Oom Harry gelijk had met wat hij James vertelde. Het is oude magie. Niet iedereen kan die aanboren. En als ze het doen is het niet iets wat je kunt beheersen. Het is als proberen om een bliksemschicht in een fles te stoppen.’

‘Maar wat over Petra dan?’ zei James, kijkend naar de andere twee. ‘Ze doet magie zonder een toverstok! Is dat... normaal?’

‘Het is natuurlijk niet *normaal*,’ antwoordde Lucy. ‘Maar het komt wel vaker voor. Veel mensen beoefenen toverstokloze magie als een soort hobby. Het is gewoon erg moeilijk om te doen. De toverstok richt magie als een vergrootglas het zonlicht kan richten om vuur te maken. Mogelijk is Petra gewoon bijzonder getalenteerd.’

Ralph keek om zich heen of er niemand in de buurt was en zei toen zacht, ‘Ik maak me meer zorgen over het deel waar ze vertelde dat *iets* haar volgt. Ik bedoel, heeft ze last van achtervolgingswaan? Of zit iemand inderdaad achter haar aan? En misschien ook achter de rest van ons?’

‘Als het echt een slecht iemand was,’ mompelde Lucy, ‘dan zou Merlijn het hebben gevoeld. Hij is griezelig machtig daarin. Toch, er was dat angstige ogenblik toen de piraten ons bijna te pakken hadden. Misschien dacht ze daaraan.’

Zowel Ralph als Lucy keken naar James, maar die haalde zijn schouders op en schudde zijn hoofd.

Kort daarop beval Barweg om de luiken weer te sluiten voor het laatste deel van de reis over de oceaan. ‘Dat is mijn meissie, Henriëtta,’ riep hij liefdevol naar benden. ‘Nog een klein stukkie verder dan gaat Dodongo aan de slag en geven we jou je wel verdiende rust.’

Henriëtta dartelde in het water, in enorme cirkels zwemmend en figuren makend in een acht vorm met haar bulten snijdend door de golven. Ze sloeg met haar staart en schudde zeewater van haar grote geschubde kop. Tenslotte klom Barweg neuriënd in zijn koperen stoel.

‘Nog een keer de teugels voeren, James?’ riep hij grijnzend naar hem. ‘Laatste kans voor we land zien!’

James schudde zijn hoofd maar kon een glimlacht niet onderdrukken. ‘Nee, bedankt.’

‘Zoals je wilt,’ zei Barweg schouderophalend. Hij riep een korte bezwering en de magische vislijn trilde een maal. Henriëtta dook naar voren en het schip schoot achter haar aan, opstijgend op de golven.

Met het naderen van het einde van de reis, merkte James dat de het leuke eraf was gegaan. Hij werd verlangend om het vaste land te bereiken en bevond zich rondhangend op de boeg terwijl de dag voortdreef, kijken naar de horizon voor een teken dat ze hun bestemming bereikt hadden. Ralph hield hem zo nu en dan gezelschap, net als Albus en Lucy. Na het middageten voegde Petra zich bij hem vergezeld van Issy. De drie zaten in kleermakerszit op het dek, leunend tegen de reling en lui pratend over hoe de Verenigde Staten konden zijn. Petra leek zich opvallend goed te voelen, zelfs zo dat ze bijna weer op haar oude zelf leek. Ze lachte tijdens hun gesprek en James was blij dat te horen. Hij wilde haar vragen naar haar magie, over hoe ze dat deed zonder haar toverstok, maar deed het niet. Later, dan wel, maar niet nu. Het moment was er niet naar.

Tenslotte, toen de zon begon te zakken naar de horizon, hoorde James het gebabbel van stemmen en keek op. Pernilla Remora en haar kwakende mede reizigers klommen op de boeg, knijpend met hun ogen in het zonlicht, de gezichten zo bleek als grafstenen.

‘Ja, mijn vrienden, ik geloof dat jullie gelijk hebben,’ verkondigde Remora, haar gezicht in de bries stekend. ‘Ik kan het ook ruiken. De donkere paarse lucht van het levensbloed hangt dik in de wind. Wij zijn vrijwel bijna thuis.’

James zuchtte en rolde met zijn ogen. Hij ging staan en wurmde zich door de zwartgeklede figuren op weg naar benedendeks. Hij merkte dat de tieners naar hem staarden toen hij voorbij ging, hun gezichten sluw en sarcastisch.

Later beklom James met zijn medereigers de wenteltrap naar de top van de stuurhut, gretig om de eerste glimp op te vangen van de Verenigde Staten. James perste zich tussen Albus en Lucy bij de reling, kijkend hoe een onregelmatige donkere vorm groeide aan de horizon. Onder hen leek de boeg erg klein en smal. James kon duidelijk Henriëtta ervoor zien, die sneed door de golven haar lange soepele lichaam golvend net onder het oppervlak.

‘Ben je opgewonden?’ vroeg Lucy, enthousiast over de reling hangend met donkere glanzende ogen. ‘Ik wel. Ik kan niet wachten om er te zijn.’

‘Waarom ben jij er zo huppeldepup over, Luus?’ vroeg Albus. ‘Je bent al over de hele wereld geweest.’

‘Tuurlijk,’ antwoordde Lucy, ‘maar dat was de wereld. Dit zijn de Verenigde Staten. In voor en tegenslag, er is geen andere plek als deze.’

Albus spotte duister. ‘Het zelfde kan gezegd worden over James kledingkast.’

‘Kijk,’ riep Molly opeens wijzend. ‘Kijk daar, net rechts van de boeg. Zie je? Gebouwen! Dat is de kade! We zijn er bijna!’

James keek. Hij was er niet zeker van dat hij hetzelfde zag als Molly maar het was ondanks dat opwindend. De grote landmassa groeide en spreidde zich uit, langzaam uitdijend de volledige westerse horizon vullend. Terwijl de mistige afstand afnam begon James de vormen te herkennen van een grote stad. Gebouwen torende hoog in de lucht, opeengepakt als een stapel gigantische blokken. Uiteindelijk, toen ze dichtbij genoeg voor James waren, kon hij de verschillende wolkenkrabbers onderscheiden en de vormen van andere schepen verzameld rond de drukke havens, Barweg stopte de *Gwyndomare*. Statig, gebruikte hij zijn eigen toverstok om Henriëtta te bevrijden van haar harnas. Een paar snelle opmerkingen en woorden van waardering naar het zee serpent sturend diep onder het schip waar ze zich waarschijnlijk zou schuilhouden voor het laatste deel van de reis. Veel langzamer toen begon de *Gwyndomare* vooruit te kruipen, voorgedreven door Dodongo's plichtsgetrouwe peddelen in het ruim. James draaide zich om en zag de schoorsteen achter hem een dikke zwarte rookwolk uitbraken: de reuzen aap's laatste sigaar natuurlijk. Hij grinnikte en wendde zich naar het naderende land.

‘Het Vrijheidsbeeld,’ verkondigde Harry van achter James. James zag het, hoog staand en recht voor de enorme stad, vaag in de mistige afstand. Het standbeeld leek hem mild te begroeten, haar toorts hoog boven zich houdend, goud glanzend door de zon die erop scheen. Achter James, zuchtte zijn vader en sprak aanzienlijk zachter. ‘De Verenigde Staten. Ik vraag me af wat zou Severus Sneep zeggen.’

‘Hij zou zeggen dat je een hand op je toverstok moet houden en de andere op je portomonaie,’ zei Albus met een scheve grijns.

‘We zijn bijna bij de haven,’ verkondigde Percy ferm, zijn handen ineenslaand. ‘Ik stel voor dat we naar beneden gaan en ons gereed maken. De reis is nog niet voorbij! We hebben nog een eind te gaan voor de nacht valt en onze begeleiders treffen ons bij de douane.’

James keek opzij, tuurde voorbij Ralph naar zijn nicht Lucy. 'Is je vader altijd zo opgewekt als hij reist?'

Lucy knikte bedrukt. 'Hij groeit er op. Het mooie ervan is dat we het altijd aan hem overlaten om de zaken te regelen en zelf van het uitzicht kunnen genieten. Kan interessant zijn.'

'Beroemde laatste worden,' zei Albus, bedachtzaam kijkend.

Langzaam begaven James met familie en vrienden zich terug naar de wenteltrap. Tegen de tijd dat ze hun hutkoffers op het dek hadden gezeuld waren ze bijna bij de haven. De schaduwen van de wolkenkrabbers vielen over de *Gwyndomare* tijdens haar keren naar het smalle havenhoofd die was omgeven door massieve vrachtschepen en roestige sleepboten. Zeemeeuwen scheerden en zweefden op luchtstromen, neerbuigend krijzend over de golven. De lucht was dik van de gemengde lucht van dode vis, zeewier, en helaas, afval. James keek naar een grote aak vol afval die hen passeerde, hoog opgestapeld en omgeven door zijn eigen wolk van krijzende zeemeeuwen.

'Ik hoop niet dat dit een voorteken is van wat ons te wachten staat,' zei Ralph, opkijkend naar de stapels vuilnis.

'Kop op, Ralph,' zei Petra, hem van achter glimlachend benaderend. 'Een stad die het zich kan veroorloven zoveel rommel weg te gooien, moet een stad zijn waard om te bekijken, ja?'

Ralph keek haar onzeker aan en schudde zijn hoofd. 'Als jij het zegt.'

'Doe ik,' zei Petra en iets in haar stem deed James zich omdraaien. In zijn ogen leek Petra zeker niet meer ziek en zijn hart maakte een sprongetje van vreugde. Ze zoog een grote, tevreden ademteug in en liet deze langzaam weer gaan, opkijkend naar de torenhoge glimmende gebouwen. 'New York,' zei ze bij het uitademen, haar ogen vernauwdend zich iets. 'Je weet hoe ze het noemen, nietwaar?'

James schudde zijn hoofd, glimlachend over haar vrolijkheid.

'Ze noemen het De Stad Die Nooit Slaapt,' beantwoordde ze zichzelf, goedkeurend knikkend. 'Dat vind ik leuk. Dat vind ik erg leuk.'

James kon zijn ogen niet van haar af houden. Voor hem straalde ze bijna. Achter haar, doemden de gebouwen op en glinsterden, hun schaduwen werpend over haar, sprankelend in de zakkende zon.

Ergens in de buurt toeterde een sleepboot. James hoorde het nauwelijks.

Het volgende half uur ging voorbij in een waas van samengepakte groepen mensen, galmende aankondigingen, lange rijen en flitsende borden. James dreef er doorheen in een soort verdwaasde verwondering. Blij dat zijn vader en Oom Percy de verschillende vragen, verbindingen en richtingen regelden. De Amerikaanse Tovenars Douane beambte keek niet eens op toen James voor de het hoge bureau schoof, Lucy en Issy volgend.

‘Naam,’ zei de man met uitgestoken hand. James had het in de gaten gehouden, dus hij wist wat te doen. Hij liet zijn toverstok in de man’s hand vallen.

‘James Sirius Potter,’ riep hij over het lawaai van de menigte.

‘Reden voor het bezoek aan de Verenigde Staten?’ vroeg de beambte, verveeld monotoon.

‘Ik ben hier met mijn vader, Harry Potter,’ antwoordde James. Hij was tevreden te zien dat de beambte knipperde en hem over zijn brillenglazen aankeek. Het was een korte blik, maar James wist wat deze inhield. Zelfs hier was Harry Potter een bekende persoon.

‘Neemt u fruit, groenten, dranken, dieren, insecten, vervloekte objecten, of verboden goederen mee de Verenigde Staten in?’

‘Nee,’ zei James, en voegde toen toe. ‘Euh, ik heb een uil. Nobby. Tel dat ook?’

‘Dienst dieren zijn toegestaan zolang ze maar door het gezondheidsinspectie programma komen,’ zei de beambte James toverstok houdend onder een groot vergrootglas. Rokerige vormen op het glas vervaagden in letters en James rekte zich uit om ze te lezen. Hij was geïnteresseerd te zien dat de letters het laatste aantal spreuken vormden die hij had uitgesproken – veelal leviatie’s, maar ook de verberg spreuken die hij had gebruikt op Petra’s verhaal – als ook de bouw en de kerndetails van zijn toverstok. De beambte schreef snel James’ naam op een veel gebruikt schrijfbord en de letters verschenen even later op het vergroot glas, onder de informatie over zijn toverstok. De beambte gaf de toverstok hierna terug over zijn bureau aan James.

‘Bent u een geregistreerde of niet gedocumenteerde weerwolf, Faunaat, Transformagiër, vampier, vervorm-vormer, of beest-fluisteraar?’ zei hij, de woorden afdraaiend alsof hij dezelfde vraag al een miljoen keer eerder had gesteld, wat waarschijnlijk zo was.

James probeerde de vraag in zijn hoofd te herhalen. ‘Euh. Ik denk het niet,’ antwoordde hij.

‘Welkom in de Verenigde Staten,’ zei de beambte met een strak gezicht. ‘En veel geluk, meneer Potter.’

‘Euh, bedankt,’ reageerde James. Terwijl hij doorschoof in de rij, ruimte makend voor Ralph om zijn ongebruikelijke grote toverstok te overhandigen, draaide James zich en zag zijn vader in een naaste rij achter Merlijn en voor zijn moeder. Ze waren in gesprek, hun hoofden dicht bij elkaar.

Uiteindelijk gaven de borden en rijen doorgang tot een brede ontvangsthal met hoog koepelvormig plafond, en bewegende advertenties versierden de wanden. Heksen en tovenaars bevolkten de ruimte, sommige vlogen op bezems over de anderen heen, naar binnen en naar buiten zovend door een batterij hoge deuropeningen geplaatst in een verre muur. James was niet verrast om een brede mengeling van volken te zien toen hij door de ruimte keek, samen met verschillende kledingstijlen en zelfs dieren, allemaal zich als mieren voortbewegend door de gigantische ruimte.

Aan de andere kant van de ruimte bij de deuren, hing een Bigfoot met een rugzak en donkere zonebril lui rond, uitstekend boven degene rond hem. Vlakbij zat een donker gekleurde tovenaars met een rode fez gebogen over een open reistas. Hij haalde een lang wit touw tevoorschijn die hij behendig in de lucht gooide waar hij vast kwam te zitten en bleef hangen, aan niets. Zonder te wachten sloot de man zijn reistas, gooide hem over zijn schouder en, tot James volslagen verbazing, begon hij het touw op te klimmen. Toen hij boven aan kwam verdween hij in het niets met zijn reistas. Direct daarna schoot het touw omhoog en verdween ook.

‘Wreed...’, zei Ralph met opengesperde ogen waarderend naast James.

James knikte en voelde de opwindende in hem omhoog borrelen. Samen volgden ze Percy en Marcel Lubbermans in de richting van indrukwekkende marmeren trap en de deuren verderop.

‘Hee,’ zei Ralph, die op zijn tenen ging staan om over de menigte heen te kijken. ‘Is dat niet kanselier Franklin daar? Op de overloop, rechts?’

James tuurde om Marcel’s schouder en grinnikte. ‘Hij is ‘t! En kijk wie er bij hem is!’

‘James!’ galmde een stem over het lawaai van de menigte. ‘Ralph! Hee, hiero!’

James en Ralph baanden zich verrukt lachend een weg door de massa. James sprong de trap op en rende hem met twee treden tegelijk op naar de dichtstbijzijnde overloop waar een kleine groep mensen stond te kijken.

‘Daan!’ riep hij. ‘Ik wist niet dat jij zou komen!’

‘Maak jij grappen?’ zei Daan met dezelfde grijns als James. ‘Ik was van plan als verstekeling in het bagagecompartiment mee te liften als kanselier Franklin me niet mee zou laten komen. Hoe gaat het er mee, jongens? Goed jullie te zien!’

James stak zijn hand uit om die van Daan te schudden, maar Daan greep James bij zijn schouder en trok hem in een ruwe halve omhelzing.

‘Oef,’ zei James lachend. ‘Ik vergat hoe lichamelijk jullie hier zijn. Wij maken het goed. Blij om eindelijk hier te zijn.’

‘Hee, Daan!’ grijnsde Ralph, puffend de laatste treden naar de overloop nemend. ‘Leuk land hebben jullie hier.’

‘Wacht maar af,’ zei Daan die Ralph benaderde en een arm om de veel grotere jongen zijn schouder slaand. ‘Ik ga jullie alles laten zien. Je zult er gek op zijn. Maar

eerst, intro's...' Hij draaide zich opzij en gebaarde naar de mensen die vlakbij stonden. 'Dat is kanselier Franklin natuurlijk, die kennen jullie al.'

Kanselier Franklin knikte naar James en Ralph. 'Jongens,' zei hij glimlachend. 'Het is goed jullie beiden weer te zien en nogal gegroeid durf ik te zeggen. Ik vertrouw erop dat jullie de defensieve technieken hebben geoefend. Het ziet er naar uit dat ik toezicht ga houden op jullie opleiding als ik me niet vergis.'

James knikte, maar Daan ging door hem onderbrekend voor hij kon antwoordden. 'Naast hem staat professor Geralda Baal. Zij geeft dreuz-occ en magiezoölogie. Je kunt haar als je geluk hebt dit jaar krijgen. Ze laat ons Harige-ratelruggen aaien hoewel dit feitelijk de gezondheidscode geweld aandoet. De rest van deze zoon zijn alleen A.L. en logistiek, hier om een paar plaatjes te schieten van de grote stad. Zoals ik,' eindigde Daan grinnikend. 'Doet me eraan denken, hier, wat is jou naam?'

Lucy knipperde naar Daan toen ze de overloop bereikte. 'Ik ben Lucy Wemel,' antwoordde ze. 'Wie ben jij?'

'Leuk je te leren kennen, Lucy. Ik ben Daan. Ken je deze twee? Ruziezoekers, nietwaar? Hee, wil je misschien een foto van ons alle drie maken?'

James onderdrukte een grijns toen Daan een grote camera in Lucy's handen drukte.

'Gewoon op de rode knop bovenop rechts drukken,' zei hij achteruit lopend en een arm om James en een om Ralph gooiend. 'Maar je moet hem een seconde ingedrukt houden zodat de flits werkt.'

'Ik weet hoe ik een camera moet bedienen,' merkte Lucy met rollende ogen op. Ze hief de camera op en tuurde door de zoeker.

'Zeg "gein"! ' beval Daan, al zijn tanden aan de camera tonend.

De camera flitste toen Ralph en James beiden "gein" zeiden.

'Daarover gesproken,' zei Albus, de trap naast zijn ouders beklimmend. 'Hier is onze geinige Amerikaanse vriend.'

'Goed je te zien, Daan,' zei Harry, Daan stevig op zijn schouders kloppend. 'Nog altijd de boel opstokend op het Zwerkbalveld?'

'Was dat maar zo,' antwoordde Daan hoofdschuddend. 'Deze gasten hebben er hier totaal geen respect voor. Hier is het allemaal Drijfpot en Hibba. We hebben een team maar het lijkt niet op toen ik speelde voor Ravenklauw.' Hij zuchtte en fleurde op. 'Hee, Petra! Wist niet dat jij zou komen.'

Petra wierp een blik op Daan, olopnd met Issy aan haar zij. 'Ik denk niet dat iemand het zeker wist totdat we onderweg waren,' antwoordde ze luchtig.

'Harry,' zei Benjamin Franklin warm zijn hand uitstrekend om te begroten. 'Zo goed je weer te zien. Ik zou alleen willen dat het onder betere omstandigheden was. En dit moet de lieflijke Ginerva zijn.'

'Prettig u te ontmoeten kanselier,' zei James' moeder glimlachend.

‘Noem me alsjeblieft Benjamin,’ zei Ben Franklin met zijn meest charmante glimlach.

‘Kanselier,’ zei Percy, zich tussen hen in schuivend en naar Franklin’s hand reikend. ‘Een genoegen, als altijd. U hebt mijn vrouw Audrey al ontmoet, natuurlijk. En dit is Denniston Dolochov, Marcel Lubbermans en tenslotte als laatste en beste...’

‘Merlinus Ambrosius,’ onderbrak Franklin hem opkijkend naar de lange tovenaer. ‘Ja, natuurlijk. We hadden de laatste keer dat wij elkaar troffen nauwelijks de kans om met elkaar te spreken. Dingen waren nogal hectisch, natuurlijk. Ik kijk uit naar een meer ontspannen gesprek deze keer, hoewel ik er zeker van ben dat het niet zo lang is als waar we op mogen hopen.’

‘Kanselier,’ knikte Merlijn groetend. ‘Ik verzeker u, dit is hoogst waarschijnlijk de eerste van vele bezoeken. Ik wil veel weten van het land van u. Maar we zullen goed gebruik maken van de tijd die we hebben.’

Begroetingen en voorstelrondjes volgden, maar James raakte er verveeld door en lette niet meer op. Tenslotte sprak Marcel.

‘Neem me niet kwalijk allemaal, maar ik, op zeker, ben nieuwsgierig naar onze eindbestemming. Kunnen we onze gesprekken voortzetten terwijl we verder gaan?’

‘Vanzelfsprekend, meneer Lubbermans,’ beaamde Benjamin Franklin. ‘We verwachten nog maar een persoon. Wel, bij wijze van spreken.’

Harry keek even naar zijn groep. ‘Ik geloof dat we allemaal present zijn kanselier. Weet u het zeker?’

‘Jawel, heel zeker,’ knikte kanselier Franklin. ‘Vergeef me de verwarring. Ze is een van ons eigenlijk. Net terug, door bekommernissen, van een zomerreis in het buitenland met enkele van haar leerlingen.’

‘Daar zul je haar hebben,’ zei Daan geïrriteerd zuchtend. ‘Vertel me niet dat jullie met *haar* moesten reizen.’

James draaide zich om, verward fronsend, net op tijd om Pernilla Remora de trap op te zien klimmen naar de overloop, haar lange zwarte gewaad zweefde dramatisch om haar heen een kielzog veroorzakend door de bewegende menigte.

‘Ah,’ zuchtte ze. ‘Zo spoedig alweer terug. Het lijkt alsof we nog maar net weg zijn. Gegroet kanselier. Geralda. Vergeef me als ik niet erg enthousiast ben om jullie weer te zien. Het is altijd pijnlijk om terug te komen van ons moederland. Alstublieft, neem het niet persoonlijk.’

‘Welkom terug, professor Remora,’ sprak kanselier Franklin. ‘Helemaal niet erg. Wij weten ook hoe het is om weg te zijn van het moederland. Zoals onze Europese vrienden hier. Ik neem aan dat jullie elkaar al ontmoet hebben?’

‘Professor Remora?’ zei James verbijsterd zich wendend naar Daan en Ralph.

‘Ja,’ zei Daan ademloos. ‘Verboden Handelingen en Vloekologie. Breek me de bek niet los. Ze is een echt lekkertje.’

‘Huh,’ zei Ralph, opzij kijkend naar de vrouw en haar bleke leerlingen. ‘Was ik waarschijnlijk nooit op gekomen.’

James schudde zijn hoofd. ‘Hij is sarcastisch Ralph. Het is iets Amerikaans. Weet je nog?’

‘O ja,’ zei Ralph knikkend. ‘Dan is het wel logisch.’

‘Vrienden,’ verkondigde kanselier Franklin gebarend naar de rij deuren achter hem. ‘Laten we gaan!’

Langzaam ging de groep op weg naar de volgende marmeren trappen, bewegend in het licht van de zakkende zon door de ramen van de deuren. James strekte zijn nek uit om langs Marcel Lubbermans te kijken, gretig om zijn eerste glimp van de stad op te vangen.

‘Ik was sprakeloos toen ik voor eerst deze plaats zag,’ jubelde Daan vrolijk. ‘Ik bedoel, als tovenaars natuurlijk. Ik ben al vaak in New York geweest toen ik opgroeide, maar ik wist niet dat er een magische tweeling was. Toch denk ik dat ik het altijd, soort van verwacht had, snap je?’

‘Hoe bedoel je “een magische tweeling”?’ vroeg Ralph opzij kijkend terwijl hij de deuren naderde.

Daan knipperde. ‘Je weet het dus niet?’

‘Mijn Pa bezocht Alma Aleron vorige zomer,’ antwoordde Ralph, ‘maar hij kwam met een Viavia. Volgens mij is hij helemaal niet in New York geweest.’

‘O, man,’ zei Daan grinnikend zijn hoofd schuddend. ‘Hou je vast aan je toverstok dan, jongens. Hier ga je verstoeld van staan.’

Het uitzicht werd uiteindelijk zichtbaar voor hen, toen James, Daan en Ralph in het lage zonlicht stapten. Voor hen leidde een geplaveide doorgang door een rijkversierde gebogen poort. Smeedijzeren letters gelegd in de boog spelden de woorden “*e magicus pluribus unum*”. Voorbij de poort, hoog opdoemend in de afnemende zon, zag James, nauwelijks tot zijn verrassing, de vormen van glinsterende wolkenkrabbers en stalen torens. Wat hem echter wel verraste en wel zo dat hij ineens met open vallende mond stil bleef staan, was een zwerm vliegende voertuigen, op bezems gezeten heksen en tovenaars en gloeiende magische borden en reclameborden die op de gebouwen waren vastgezet, hoog oprijzend in hun smalle, stedelijke ravijnen.

Voor het eerst merkte James op dat er op bijna iedere wolkenkrabber een ander gebouw stond, smaller en ouder, alsof een veel antiekere stad omhoog geduwd werd door de nieuwere gebouwen, als vogelnesten in een boom. Heksen en tovenaars cirkelden om deze gebouwen en streken neer op weelderig versierde houten steigers die uitstaken van, en zelfs de meeste wolkenkrabbers met elkaar verbonden. In het midden van dit alles, een blikvanger in het geheel, stond een gebouw zo helder en doorzichtig dat het leek alsof het uitsluitend van glas was gemaakt. Terwijl James

keek, kon hij er mensen in rond zien lopen, reizend in glimmende liften of werkend aan kleine halfdoorzichtige bureaus.

‘Welkom vrienden,’ zei Benjamin Franklin trots glimlachend omhoog kijkend.
‘Welkom... in Nieuw Amsterdam.’

6. Onder de Werpwilg

Naar bleek zou de groep per trein verder naar Alma Aleron reizen.

Kanselier Franklin leidde de groep ondergronds via een Dreuzel metro ingang. Bij het draaihek zag James Dreuzel New Yorkers zich gemakkelijk, en kennelijk onbewust, vermengen met heksen en tovenaars in allerlei soorten gewaden en kostuums. Een nogal grote zwarte tovenaar in een wit gewaad liep koninklijk met een Bengaalse tijger naast zich, voortgeleid door een lange gouden ketting. Een klein kind in een wandelwagen knipperde naar de tijger en wees.

‘Mam! Tijger!’ riep het jochie grinnikend van plezier uit.

De moeder, een gejaagd-uitziende vrouw in een mantelpak, was in gespek op haar mobieltje. Het jochie riep opnieuw en ze keek uiteindelijk naar hem kloppend op zijn hoofd. ‘Da’s leuk schatje,’ zei ze. ‘Mammie is gek op je verbeelding. Tijgers in de ondergrondse. Dat moet je tekenen als we thuis zijn.’

James draaide zijn hoofd om te kijken naar kanselier Franklin die de groep leidde naar een speciaal draaihek geplaatst in een betegelde muur. ‘Ze ziet de tijger niet eens,’ zei hij wijzend tegen Ralph. ‘Hij loopt recht voor haar! Hij stapte bijna op haar voet!’

‘Het kind ziet hem wel,’ merkte Ralph op.

‘Zie je wat ik bedoel?’ zei Daan door het draaihek stappend. ‘De spreuk begint pas echt te werken als je ongeveer drie jaar bent. Dat is de reden dat toen ik een kind was

ik altijd soort van wist dat er iets magisch aan deze stad was hoewel ik me niet echt de details herinnerde.'

James deed zijn mond open om nog een vraag te stellen maar op dat moment ving hij zijn eerste glimp op van de trein waarmee ze verder zouden reizen. Hij bevond zich tussen twee verhoogde perrons met zijn eigen speciale station. De locomotief was lang en slank, gemaakt van glimmend staal en glas en zo gestroomlijnd dat hij eruit zag dat hij bewoog zelfs als hij stilstond. Strakke letters aan de zijkant ervan beschreven hem als de *Lincoln Zenith*. Dubbele deuren opzij van de wagons van de trein schoten open en James voelde de rij reizigers hem erheen zuigen. Vooraan stapten kanselier Franklin en Merlijn in het helder verlichte interieur van de zitwagon van de trein.

'Is wel beter dat een taxi nemen,' verkondigde Daan. 'De *Zenith* rit is de snelste manier om de stad heen. Zelfs sneller dan een bezem, helemaal tijdens de spits.'

James keek opzij toen hij de open deuren naderde. Petra, Issy en Lucy klommen in een wagon verderop in de trein, James' moeder en vader en zijn Tante Audrey volgend die Lily en Molly voor zich uit stuurde. Uiteindelijk zakte het geluid van het station weg toen James door de deuren van de wagon stapte en ontdekte dat hij zich bevond in een rijk gestoffeerd en gemeubileerd interieur. De muren en houtbetimmering glansden met gepoetst aluminium en er leek geen enkele scherpe hoek te zijn.

'Vet,' zei Ralph, een plaats vindend in het midden van de eerste wagon. 'Lijkt erop dat de hele trein is ontstaan uit een soort waanzinnige droom.'

'Het heet Art Deco,' verklaarde Daan. 'Deze zijn lang geleden ontworpen door een tovenaars artiest met naam Mucha. Ik heb over hem geleerd tijdens Magie-Amerikaanse Geschiedenis. Zelfs de Drezels kende hem hoewel ze natuurlijk niet wisten dat hij een tovenaars was.'

De trein vulde zich snel en James keek naar voren, naar de plaats van de machinist onder de verlaagde neus van de trein. Een erg dunne kobold met een groot kaal hoofd stond voor de brede ramen die uitkeken over de duisternis. Een aantal glimmende hendels zaten verzonken in het contrôle paneel van de trein. De kobold machinist greep ernaar en boog zich toen in de richting van een koperen buis die boven hem uitstak.

'*Lincoln Zenith* vijf-twintig verlaat nu het station,' verkondigde hij en zijn stem galmde door de hele trein. 'Trots om op tijd te zijn voor het acht-duizend, driehonderd en een-en-twintigste vertrek op een rij. Dank u voor het betaald reizen bij Nieuw Amsterdam Groep Doorgang Spoorweg Systeem.'

Er klonk een luide klik toen de omroepinstallatie werd uitgezet. De kobold machinist boog zich naar voren en duwde tegelijkertijd op beide hendels. Direct bewoog zich de trein zo zachtjes voorwaarts dat James nauwelijks merkte dat ze bewogen, behalve door het zicht van het station aan de andere kant van de ramen dat begon weg te glijden, vlot versnellend.

‘Vertel, hoe werkt dit?’ vroeg James even later, zich terug draaiend naar Daan en Ralph. ‘Ik bedoel, een complete magische stad recht onder een Dreuzel stad. Hoe werkt dat?’

Daan schudde zijn hoofd en hief zijn beide handen op. ‘Moet je niet bij mij zijn. Ik probeerde of Kanteel het me een keer uit kon leggen, tenslotte vroeg ik hem om te stoppen omdat mijn hoofd op ontploffen stond. Vraag het Kanselier Franklin als je een antwoord wil dat je kunt bevatten.’

‘Wat is dat, jongens?’ vroeg kanselier Franklin van af de andere kant van de gang. ‘Een vraag?’

James bloosde maar Daan porde hem, gebarend naar de oude gezette tovenaars aan de andere kant van hen.

‘We vroegen ons alleen af, meneer,’ zei James zijn stem verheffend over het sterker wordende gedreun van de machines van de trein, ‘hoe kan het dat New York en Nieuw Amsterdam op dezelfde plaats kunnen bestaan?’

De kanselier knikte waardierend. ‘Ik zou teleurgesteld zijn als u dit niet zou vragen, meneer Potter. De tovenaars metropolis Nieuw Amsterdam is, zoals u zich voor kunt stellen, zeer oud. Het begon honderden jaren geleden als slechts een steegje, niet veel anders dan uw Wegisweg, toen de Dreuzelstad New York zelf niet veel meer was dan een havendorpje aan de Hudson rivier. Toen de beide steden groeiden, werd het duidelijk dat de verschillende Verhul en Fideliuss Bezwingen die waren geplaatst door de magische gemeenschap van de stad, eenvoudig te willekeurig waren om een enorm geheim te kunnen verbergen. Uiteindelijk vroeg het Ministerie van Magische Administratie van Nieuw Amsterdam hulp aan een buitenlandse bondgenoot die vermoed was door een zeer bijzondere en slimme heks. Toestemmend stuurde deze bondgenoot haar en ze is sindsdien bij ons gebleven. Deze heks, zie je, is tevreden om maar een enkele bezwering uit te spreken, een erg speciaal stukje magie die vrijwel al haar uitzonderlijke aandacht vraagt – die van het bezweren van de meest krachtige en volledige Verhul Bezwinging in de hele wereld.’

‘Ralph floot bewonderend. ‘Wouw. Dus ze is hier al een hele tijd? Hoe oud is ze dan?’

‘Oud,’ lachte kanselier Franklin. ‘Hoewel niet zo oud als ik.’

‘Maar waarom moet ze hier blijven?’ vroeg James. ‘Waarom kon ze niet de bezwering uitspreken en weer naar huis gaan, waar dat dan ook is.’

Kanselier Franklin deed zijn vierkanten bril af en wreef hem over zijn neus. ‘Het ligt ingewikkeld, geef ik toe. Sommige spreuken kunnen eenmalig gedaan worden natuurlijk en hun effect is voldoende... anderen...’

‘Anderen vereisen voortdurende ondersteuning,’ voegde Merlijn van de zitting naast de kanselier toe. ‘Ze vervagen met de tijd. Sommigen hebben het honderden of duizenden jaren overleefd. Anderen echter verdampen bijna onmiddellijk. Ik verwacht dat dit het geval is met een bezwering zo krachtig en doordringend als de gene die de toverstad verbergt voor de Dreuzelstad die er onderligt.’

‘Inderdaad, zeer concreet,’ beaamde kanselier Franklin. ‘Daarvoor blijft onze vriendelijke heks onder ons, met uitvoering van deze eenzame taak, zelfs wanneer ze slaapt.’

‘Komt op mij over als een raar baantje,’ zei Ralph hoofdschuddend. ‘Ik zou het op zeker niet willen doen.’

‘Waar woont ze?’ brak James, naar voren leunend, in. ‘Hebt u haar ooit ontmoet?’

‘Ik heb vaak tegen haar gesproken.’ zei kanselier Franklin voorzichtig. ‘Hoewel ik helaas haar stem zelf nooit heb gehoord. Maar weinigen hebben dat. Eigenlijk weet ik niet zeker of ze onze taal spreekt en mijn buitenlandse talen zijn behoorlijk roestig dezer dagen.’

Plotseling schoot de trein uit de duisternis en in het licht van de zakkende zon. James draaide in zijn stoel en tuurde door het raam.

‘Wouw,’ zei hij, zijn handen tegen het glas drukkend. ‘Hoe snel gaan we eigenlijk?’

Daan leunde over James’ schouder en schudde zijn hoofd. ‘Wie weet? Snel. Ik denk dat de *Zenith* niet eens een snelheidsmeter heeft. Heeft ook geen zin.’

Buiten rolde de grote blokken en torens van de gebouwen met een verbijsterende snelheid langs het raam. Rivieren van gele taxi’s en zilveren bussen verstopten de Dreuzel straten terwijl de lucht vol was met stromen van heksen en tovenaars op bezems, als zowel vliegende karren en bussen en zelfs een enkele sfinx en hippogrief. De tovenaars metropolis van Nieuw Amsterdam leek veel ruimte in te nemen van de eerste verdieping van Dreuzel New York, met grootse entrees die zich openen onder de Dreuzel theater markiezen en zonnenschermen. Magische borden en aanplakbiljetten flitsten voorbij, allerhande toverproducten, zaken en vermaak aanbiedend, niet allemaal even geschikt voor de ogen van de jongsten.

‘Dus het meeste van Nieuw Amsterdam bevindt zich boven op de gebouwen van New York?’ vroeg Ralph een beetje ademloos.

‘Jep, het meeste ervan,’ zei Daan. ‘Maar er zijn overal tovenaars winkels, kantoren en geheime ingangen. Bijna ieder gebouw in New York heeft een tovenaars ruimte op de dertiende etage. Dreuzel liften schieten er gewoon aan voorbij omdat ze bijgelovig zijn over het nummer dertien. Makkelijk hè?’

‘En die wolkenkrabber daar?’ vroeg James wijzend. ‘Die grote die eruit ziet of hij van glas is gemaakt. Je zegt toch niet dat *dat* een Dreuzel gebouw is!’

‘*Dat*,’ zei Daan trots, ‘is het centrum van de Amerikaanse toverwereld. Het is het hoofdkwartier van het Ministerie van Magische Administratie, het Wereldwijd Tovenaar Verbond en de Internationale Magische Bank. Mensen noemen het gewoonlijk, de Kristallen Berg.’

‘O,’ zei Ralph zich tegen zijn voorhoofd slaand. ‘Daar heb ik van gehoord! Dat is geweldig! Maar hoe zien de Dreuzels *dat* niet?’

Daan schouderchokte. 'Zelfde als ze de rest niet zien. Voor hen is het een parkeergarage met drie verdiepingen die altijd vol is. Het is het soort dingen die ze op bijna iedere hoek verwachten te zien.'

James keek hem aan, onzeker of zijn Amerikaanse vriend een grapje maakte of niet. Daan schokte nogmaals met zijn schouders en glimlachte.

Een harde tik klonk door de trein toen de omroepinstallatie weer aanging. 'Attentie passagiers,' zei de kobold machinist op zakelijk toon. 'Zet alstublieft alle losse objecten vast en zoek een handgreep. Onthoud dat de G.D.S.S. niet verantwoordelijk is voor verloren of beschadigde goederen tijdens Dreuzel spoorweg ontmoetingen. Dank u.'

'Wat betekent dat?' zei James vooruit kijkend. De *Zenith* racete momenteel over een verhoogd stuk rails dat zich boog rond de buitenkant van een aantal industriële gebouwen. 'Wat zijn "Dreuzel spoorweg ontmoetingen"?'

'O, dit is het mooiste,' zei Daan die ging staan. 'Ga mee. Hou je vast aan de grepen van het plafond, hier in de middengang.'

'Wat,' zei Ralph achterdochtig, maar toch opstaand. 'Waarom?'

'De *Zenith* maakt gebruik van hetzelfde spoor als de Dreuzel ondergrondse,' legde Daan uit zijn houding op de geribbelde metalen vloer aanpassend. 'Dus zo nu en dan hebben de *Zenith* en de Dreuzel treinen... euh... ontmoetingen.'

'Wat voor soort ontmoetingen?' vroeg James fronsend en kijkend door de voorruit terwijl de rails voorbij flitste, dof in de schaduw van de gebouwen.

Daan dacht er even over na. 'Heb je ooit een square-dance gezien?' vroeg hij, terugkijkend naar James en Ralph.

'Euh,' zei Ralph verbijsterd. 'Nee. Hoe is een square dance?'

Daan schudde zijn hoofd en grijnsde. 'We noemen het een do-si-do, Ralphinator. Hou je maar vast aan de greep. Hou je andere hand in de lucht als we om gaan. Is lachen!'

'Als we - ' begon James, maar de woorden stokten in zijn keel toen hij een andere trein recht voor hen over het spoor zag denderen. Hij wist door het zien van de platte neus en de met spuitbussen geverfde graffiti, dat de naderende machine een Dreuzel metro was. Zijn koplamp scheen op het raam van de *Zenith*. Hij zoefde naar hun toe, gebruikmakend van hetzelfde spoor.

'Geronimo!' riep Daan, zijn vrije hand in de lucht stekend.

James hijgde, zeker dat ze allemaal zouden sterven, toen de machinist van de *Zenith* plotseling rukte aan zijn stuur hendels, de linker helemaal omhoog dwingend en de rechter naar beneden rukkend. Onmiddellijk draaide de wereld misselijk makend aan de buitenkant van de ramen van de *Zenith*. Daglicht en schaduw wisselden van plaats toen de trein door de lucht rolde, een paar nieuwe spookachtig gebogen rails volgend. James was direct alle richting gevoel kwijt, maar herinnerde

zich niet de greep aan het plafond los te laten. Direct daarop was er een zware rilling toen de locomotief weer landde, de wagons achter zich aan trekkend.

‘U zou uw vrienden beter gewaarschuwd hebben, meneer Wilstra,’ zei kanselier Franklin licht verwijtend. ‘En het is onveilig om te gaan staan tijdens een ontmoeting, tenzij er geen andere mogelijkheid is.’

‘Maar het is veel *leuker* zo,’ verkondigde Daan onaangedaan.

‘Wat is er net met ons gebeurd?’ zei Ralph weer terug zakkend op zijn stoel. ‘En waarom is het ineens zo donker buiten?’

‘Ik denk niet dat je het antwoord daarop wilt horen Ralph,’ zei Daan oprecht. ‘Geloof me.’

James bewoog naar het raam en keek naar buiten. Inderdaad, de zonsondergang leek verdwenen te zijn, vervangen door een waas van hoekige schaduwachtige vormen. Stipjes licht schoten voorbij, samen met ingewikkelde metalen stutten en balken. Hij boog zich naar voren en keek naar beneden. Direct verslapte zijn knieën toen hij zag dat er niets dan lege ruimte was onder de trein. Dof blauwe lucht verdween in de verre wolken, verlicht door de tanende zon.

‘We zijn ondersteboven,’ meldde Daan eenvoudig, James op de schouder slaand. ‘We zijn op de onderkant van het spoor nu we laten de Drezels voor laten gaan aan de boven kant. Lijkt me eerlijk omdat zij hem in eerste instantie gebouwd hebben.’

‘Da’s...,’ zei James flauwtjes. Hij keek naar voren, voorbij de ramen aan de voorkant van de *Zenith* en zag dat ze inderdaad voortraasden over de onderkant van het verhoogde spoor. Spookachtige rails glommen voor de *Zenith*, magisch geworpen door de trein zelf. ‘Dat... is volledig geweldig!’

‘Ralph,’ zei Daan, omhoogkijkend naar het plafond van de trein. ‘Je bent vergeten om je spul vast te zetten gast.’

Ralph keek met een bleek gezicht naar Daan. ‘Wat bedoel je? Hoe weet je dat?’

‘Omdat,’ reageerde Daan glimlachend neerploffend naarst zijn vriend, ‘je ketelkoeken nu vast zitten aan het plafond. Sorry. De magische aantrekkingskracht werkt alleen op levende dingen.’

James draaide zich en keek omhoog naar de kleverige koeken verspreid op het plafond. Hij lachte.

Buiten ontplofte een flits helder paars licht met verblindende kracht die de trein zo hard deed schudden dat James tegen Ralph aan klapte. De trein trok woest heen en weer onder het verhoogde spoor en de binnenverlichting flikkerde wild. Aan de achterkant van de wagon verbrijzelde een raam, glas rondsproeiend en een huilende gierende wind binnen latend. Forenzen gilden en bedekten hun hoofden terwijl ze zich weg van de stroom verdrongen.

‘Wat gebeurt er?’ riep James pogend om overeind te komen. ‘Is dit een onderdeel van de rit?’

Daan schudde met wijd opengesperde ogen zijn hoofd. 'Nee! Dat was magie! Iemand viel ons aan.'

Nog een straal paars licht sloeg tegen de zijkant van de trein en deed hem overhellen op zijn rechter wielen. Een gordijn vonken vloog langs de ramen toen het dak tegen de stalen ondersteuning van het verhoogde spoor schraapte.

'Hou vol!' schreeuwde de machinist. James draaide om te kijken en zag hem weer rukken aan de hendels. De trein hing zwaar naar links over, terug klappend op de spookachtige rails en naar het verstervende zonlicht. De Dreuzel metro was nu gelukkig voorbij waardoor de *Zenith* de kans kreeg om met een schuddende dreun weer terug op het hoofdspoor te komen. Hij bleef voorwaarts schieten tussen de gebouwen en over bruggen.

'Wie valt ons aan?' vroeg Merlijn aan Benjamin Franklin opstaand in de zwaaiende trein.

'Ik – ik weet het niet!' stamelde deze, worstelend om rechtovereind op zijn zitting te blijven. 'Ik kan niets zien!'

James keek op toen de grote man achter de rij stoelen bewoog, zich vooruit duwend door de angstige passagiers in de richting van de kant van de trein die was geraakt. James volgde Merlijn's boerend blik. Er waren drie figuren die naast de trein vlogen, zwart tegen het wazige stadsgezicht. Nog een paarse flits schoot van een van de figuren, meer ramen versplinterend en liet de trein trillen op de rails.

'Meneer machinist,' beval Merlijn luid, zijn staf tevoorschijn halend. 'Nu is een goed moment voor ons om ontwijkende actie te ondernemen.'

De kobold keek over zijn schouder naar Merlijn, zijn ogen puilden uit. 'Wat verwacht u dat ik kan doen? We zitten op een trein als u dat niet in de gaten hebt!'

'Een *magische* trein,' corrigeerde Merlijn snel. 'Een die, zo te zien, zijn eigen rails kan maken. Ik stel voor dat u dat doet, meneer. Ik zal doen wat ik kan met onze achtervolgers.'

'Er zijn er meer aan deze kant!' riep kanselier Franklin wijzend uit. Hij graaide naar zijn eigen toverstok, toen nog twee stralen ontploften, een aan iedere kant. De trein sprong van de rails en viel toen afschuwelijk snerpend weer naar beneden. Passagiers vielen over elkaar heen, angstig roepend.

'Alles of niets!' riep de machinist vastbesloten de hendels omklemmend. Vrijwel onmiddellijk sprong de trein weer van de rails, zijn eigen gemaakte spoor following. De rails bogen naar opzij en beneden, de trein volledig van zijn eerdere spoor wegvoerend.

Merlijn gebruikte zijn staf om de donkere vormen onder vuur te nemen die afbogen om de trein te volgen. Zijn straal raakte een van de figuren die opzij trok en vallend van zijn bezem wegdraaide. De andere twee figuren doken dichterbij, de trein schaduwend terwijl deze door de lucht schokte.

‘Ik kan hem niet zo houden!’ brulde de machinist worstelden met de hendels. ‘Hij is te zwaar om zonder ondersteuning verder te gaan!’

‘Laat hem dan zakken!’ beval Merlijn nog altijd vurend.

Een straal paars licht omhulde de rechterkant van de trein, dwingen haar in een rol te gaan net toen zij begon te dalen. James greep zich zo stevig als mogelijk vast aan zijn zitting terwijl de wereld rond hem heen draaide. De trein herstelde zich net toen hij de stenen van de drukke straat onder zich raakte, zich persend tussen de rijen druk verkeer.

‘We slaat te pletter!’ gilte Ralph. ‘Bij de kruising!’

James keek naar voren en zag wat Ralph bedoelde. Een rij bussen en taxi’s kroop traag voorbij de kruising direct voor de trein.

‘Toverstokken!’ riep James, zijn eigen pakkend en wild wijzend naar de voorkant van de trein. ‘Daan en ik nemen de taxi’s! Ralph, jij neemt die bus!’

Ralph’s ogen sperden zich open maar hij sputterde niet tegen! De drie jongens staken hun toverstokken vooruit en riepen de bezwering - “*Wingardium Leviosa!*” - op precies het zelfde moment. James voelde de spanning door zijn arm schieten, de magie versterkend en de eerste van de taxi’s steeg onmiddellijk op in de lucht en draaide opzij. Hij viel een ogenblik later half op een blauwe politie auto neer terwijl hij mikte op de andere taxi. Tezamen lukte het hem en Daan om de taxi’s uit de weg te lichten. Ralph gromde en zijn arm trilde toen de bus uiteindelijk vooruit schoof, zijn achterkant steeg op en gleed opzij. Een ogenblik later ramde de *Zenith* door de ruimte, nauwelijks het slordig geplaatste verkeer missend. De drie jongens vielen terug op hun zitting temidden van de schreeuwen van hun mede passagiers.

Meer magische stralen werden afgevuurd tussen de trein en de vliegende figuren en James voelde dat zijn vader en de anderen verderop achter in de trein de strijd aangingen.

‘We houden dit niet vol!’ schreeuwde de machinist vechtend met de hendels en slingerend met de trein door het Dreuzel verkeer. ‘Dit is niet waar we voor gemaakt zijn! En we breken vrijwel iedere code van het spoorweg gedragsboek!’

James schoof heen en weer op zijn zitting, bereid om zijn eigen toverstok te gebruiken om het op te nemen tegen de vliegende figuren, toen een hand op zijn schouder viel, zacht, maar verrassend sterk.

‘Blijf zitten, James,’ klonk een vrouwen stem. ‘Maak je geen zorgen.’

James rekte zijn nek om te kijken. Achter hem, kalm staand te midden van de angstige passagiers, was de bijzondere vrouw die hij voor het eerst ontmoet had in Atlantis, de gene die hem had verteld dat hij zoveel leek op zijn grootvader, James de Eerste. Ze glimlachte naar hem.

‘Merlinus doet zijn best,’ zei ze, bijna fluisterend. ‘Maar dit is niet bepaald zijn terrein, weet je.’

Ze knipoogde naar hem en stapte toen lichtjes naar het raam aan de andere kant van de trein. Ze hief haar hand, zonder toverstok, en wees naar een van de donkere figuren die langs de trein meevlogen. Er was een flauwe, blauwachtige flits en de figuur leek in de lucht te bevriezen, zo plotseling en volledig dat zijn mantel stopte met flapperen. Hij viel als een steen naar de straat en sloeg te pletter tegen de voorruit van een taxi. De andere figuren gingen snel daarna, vallend op het moment dat de vrouw naar hen wees, haar gezicht ontspannen bijna geamuseerd.

‘Zag je dat?’ eiste Daan, James’ arm grijpend. ‘Hoort zij bij jou?’

‘Ik heb haar nog nooit in mijn leven gezien!’ riep Ralph terug. ‘Maar ik ben blij, dat ze aan *onze* kant staat!’

James keek opzij naar Merlijn, maar de grote tovenaar had niets gemerkt. Hij was bezig met de laatste achtervolger aan zijn kant van de trein. Zijn gezicht glom van het zweet, vertrokken van inspanning. Wie de vrouw ook was, ze leek het juist te hebben: de stad was duidelijk niet Merlijn’s terrein.

De laatste gemantelde figuur zoefde omhoog over de trein en verdween uit het zicht. Een ogenblik later verscheen hij weer, precies voor de trein die nog altijd voortraasde.

‘Ga naar huis, Harry Potter!’ riep de figuur, zijn gezicht verborgen achter een metaal masker, zijn stem magisch versterkt zodat die door de hele trein trilde. ‘Beschouw dit als een waarschuwing! Neem je mensen en ga naar huis! Ga weg zolang F.R.E.T. bereidt is om je te *laten* gaan!’

Merlijn hief zijn staf om nogmaals te vuren maar de figuur draaide razendsnel zijn bezem en zoefde weg, zich mappend tussen de bezem reizigers hoog boven de straten van de stad.

‘Hou u goed vast dames en heren!’ riep de kobold machinist plotseling. ‘We krijgen het oostelijke viaduct recht voor ons en we *gaan* ervoor, klaar of niet!’

James drukte zich op zijn zitting toen de machinist beide hendels terug trok. De trein sprong op van de straat en volgde opnieuw zijn ijle rails in de lucht. In zijn vlucht draaide hij en boog naar een ander verhoogt spoor dat voor hem opdoemde. De trein leek te haperen, naar beneden getrokken door zijn eigen gewicht en zijn falende stuwkracht. James was er behoorlijk zeker van dat ze de zijkant van het viaduct zouden rammen en zag de schaduw van de trein al vallen over de steunbalken. Op het allerlaatste moment echter, leek de trein zich op te duwen. De locomotief schokte en gleeed door de lucht, zijn wagons achter zich aan trekkend en tenslotte neerdalend op de rails.

‘Is iedereen in orde?’ riep Benjamin Franklin zwakjes, moeizaam van de vloer van de gang opstaand waar hij kennelijk was gevallen.

‘Wij zijn in orde, min of meer,’ antwoordde Daan kijkend van James naar Ralph.

James knikte en herinnerde zich toen de vrouw in het zwarte gewaad. Hij keek rond door de verduisterde trein die almaar voortging, wel veel langzamer maar opnieuw gelijdelijk. Ze was nergens onder de angstige passagiers te bekennen.

Beweging in het achterste van de wagon trok echter James' aandacht: een glimp van zwarte stof en een langzaam sluitende deur. Dat moest de mysterieuze vrouw zijn, maar kon ze nu echt op een moment als dit het toilet nodig hebben? James ging naar de gang, kijkend hoe de deur werd gesloten.

'Gaat u zitten, meneer Potter,' zei Merlijn zachtjes. James keek op en zag de Directeur zich onverbiddelijk vastklampen aan de zitting voor hem, nog wel staand, maar slechts nauwelijks. Zijn gezicht was rustig, glimmend van het zweet.

'Voelt u zich goed, meneer?' vroeg James aandachtig de grote man aankijkend.

'Zo goed als iedereen onder de omstandigheden,' reageerde Merlijn. 'Ga weer zitten, James.'

'Zo direct,' zei James, achteruit lopend naar de achterkant van de wagon. 'Ik, euh, moet even naar de W.C.'

Merlijn knikte zonder echt te luisteren.

Toen James de toilet deur bereikte merkte hij dat deze niet op slot was maar op een kier. De wind floot en brulde door het gebroken raam en deed de deur in zijn scharnieren schudden. Binnenin was er alleen duisternis.

'M'vrouw?' riep James buigend naar de deur. 'Alles in orde daar?'

Er kwam geen antwoord alleen een laag monotoon sissen. Zich vermannend strekte James zijn had uit naar de deur. Hij trok hem langzaam open.

Er was niemand in de kleine ruimte maar het water liep nog steeds. James keek zorgvuldig. Om een of andere reden waren zowel de heet als koud water kranen helemaal opengedraaid. Hij staaarde ernaar en naar de lege ruimte. Waar was de vrouw heen gegaan? En wie was ze eigenlijk?

Verduistert en beschadigd rolde de *Zenith* voorwaarts door de stad.

Het werd duidelijk dat de *Zenith* de rest van de reis in zijn huidige staat niet zou kunnen voltooien.

Na een paar minuten overleggen hadden kanselier Franklin en Directeur Merlijn enkele van de gebroken ramen gerepareerd, maar waren niet in staat er meer te maken omdat het gebroken glas over vrijwel de volledige lengte van Lexington Avenue verspreid lag. De machinist zelf was vastbesloten dat ondanks de werking van de locomotief van de *Zenith*, iedere "niet standaard Dreuzel wisselwerking" het stoppen van de trein bij het dichtst bijzijnde station vereiste of veilige plaats en de juiste instanties te waarschuwen. In dit geval, ongelukkigerwijs, betroffen de "juiste

instanties" de Nieuw Amsterdam Toveraar Politie en afgevaardigden van een geheimzinnig agentschap bekend als het Magisch Onderzoek Bureau.

Kort daarop was de trein piepend tot een halt gekomen op een zijspoor naast een verlaten fabriek. De Hudson rivier glinsterde in de buurt door de stijgende maan en het verkeer kon ronkend in de buurt gehoord worden, maar voor nu rustte de *Zenith* onopvallend verborgen tussen de wanden van stenen muren en dichtgetimmerde ramen. Twee rookkanalen staken omhoog in de paarsblauwe lucht met niets meer dan duiven er boven op. Aan de onderkant, misplaatst, was een helder geplaatste tovenaarvestiging met een knalrood toren vormig dak en twee gouden drakenbeelden die een ronde deur flankerden. Het uithangbord wat uitstak vanaf het dak, verkondigde dat deze vesting "Chang's Magische Gelukkige Hunan Paleis" was. Een lading Chinese tovenaars in witte jassen en rode kokervormige hoofddeksels kwamen en gingen naar de vestiging, grote vet-bevlekte papieren zakken dragend in speciale manden vastgemaakt aan het uiteinde van hun bezems.

James keek ernaar vanaf waar hij zat aan het einde van de *Zenith* in de schaduw van de fabriek en zijn daaronder gezeten restaurant. Ralph zat naast James' rechterkant, terwijl Lucy aan zijn linkerkant zat, kijkend naar de Chinese aflever tovenaars met een gemengde nieuwsgierigheid en minachting.

'Het is geen echt Chinees eten weet je,' merkte ze op. 'Niet als je het echte gehad hebt.'

'Zoals je blijft zeggen,' zei James met rollende ogen.

'Een loempia is een loempia,' verkondigde Ralph, wrijvend over zijn maag. 'Ik vraag me af wanneer onze bestelling komt. Ik knal van de honger.'

'Shh!' siste James buigend. 'Ik probeer dit te kunnen horen.'

Daan stond op enige afstand aan de zijkant van het spoor naast kanselier Franklin en de rest van de volwassenen.

'Neem me niet kwalijk, professor,' sprak een van de tovenaars politieagenten, een dunne man met de naam Trenning die zijn kleine notitieboekje raadpleegde. 'U vertelde dat deze mannen vanuit het niets kwamen. Ze werden op geen enkele manier uitgedaagd?'

'Ik verzeker u,' antwoordde professor Franklin zijn borst opzettend, 'dat we niet de gewoonte hebben om een oorlog uit te dagen terwijl we aan boord van een rijdende trein zijn. We hebben vrouwen en leerlingen aan boord van de trein zoals u weet, om nog maar te zwijgen over het aantal onbekend mede reizigers. Deze mannen vielen ons aan op een georganiseerde manier zonder enige vorm van uitdaging.'

'Dat is niet helemaal waar,' zei Harry Potter.

'Hoe bedoelt u dat?' zei een oudere politieman, Dirks, met een achterdochtige blik.

'De leider verkondigde zijn lidmaatschap met F.R.E.T.,' antwoordde Harry. 'Ik verwacht dat het Edgar Tarrantus zelf was gelet op het masker wat hij droeg. *Hij* leek

zich zeker zeer uitgedaagd te voelen. Hij bedreigde mij en mijn mensen met naam, zei ons dat als we de Verenigde Staten niet verlieten er problemen zouden komen.'

'Ik zou zo zeggen dat er al problemen zijn,' zei Marcel met zijn ogen tot spleetjes geknepen. 'Ze waren er vanavond niet op uit om ons te waarschuwen. Ze probeerden op zijn minst de trein te ontsporen. De waarschuwingen kwamen pas toen we terug vochten en hen een koekje van eigen deeg gaven.'

'Ah, dat,' zei Trenning verontschuldigend zijn potlood achter zijn oor stekend. 'Het was het terug vechten wat het probleem vanavond was, als je het goed beschouwt.'

'U verwacht toch niet dat we het zomaar zouden laten gebeuren en niets terug doen?' zei Denniston Dolochov met stemverheffing. James wist dat meneer Dolochov zelf geen magisch schot had afgevuurd omdat hij een snul was, maar desondanks was James onder de indruk door het optreden van de man. 'Ze wilden ons allemaal vermoorden!'

'Da's nauwelijks afdoend,' reageerde Drixx duidelijk niet overtuigd. 'Waarschijnlijk alleen een groepje lokale klieren op zoek naar moeilijkheden. Het was uw overdreven reactie die deze rotzooi heeft veroorzaakt.'

'Overdreven reactie!' sputterde professor Franklin. 'Ik ga over u klagen! De onbeschaamdheid!'

James bemerkte dat tijdens het gesprek Merlijn op enige afstand stond, zijn gezicht verscholen in de schaduw zijn armen gevouwen.

De kobold machinist bemoeide zich ermee, kennelijk besluitend, dat het nu de tijd was voor hem om afstand te nemen van wat er gebeurt was. 'Ik wilde het niet doen, agenten,' zei hij. 'Zij zeiden het me. Het was allemaal het idee van die grote gast.'

'Je *hoefde* het niet te doen, weet je,' zei Daan met zijn kin wijzend naar de kobold. 'Zoals ik het me herinner deden we allemaal wat we moesten doen om te voorkomen dat we snelweg pulp werden, jij inbegrepen. Merlijn deed een verzoek en jij voldeed eraan.'

'Nou,' zei de machinist, krabbelend over zijn kale hoofd. 'Hij is Merlijn, is 't niet? Een man als hij is lastig wat te weigeren. Zelfs al wist ik toen niet wie hij was.'

Er klonk een andere stem en James zag dat deze behoorde aan een van de twee mannen van het Magisch Onderzoek Bureau. 'Volgend een vluchtig onderzoek van de scène van het incident zijn ten minste negen-en-zeventig niet magische personen getuige geweest van een trein die onderlangs Lexington Avenue reed,' zei de man met een ruwe ernstige stem zijn klemboord raadplegend. Hij had grove trekken onder een donkere zonnebril en een erg onopvallend zwart pak en stropdas. 'Ten minste dertig van deze niet magische personen getuigden dat de trein vloog, van of de 21ste Straat zuidwaardskruising, of terug op zijn Noordelijke tegengestelde kant, maar tenminste drie straten. Aanvankelijke schaderamingen lopen in de honderd duizenden inclusief een New Yorkse politie wagen die op een of andere manier in staat was om onder een Liberty Taxi te geraken.' De man liet zijn klemboord zakken

en keek naar de aanwezigen. 'Ik ben er geen honderd procent zeker van,' zei met een andere stem, 'maar ik denk dat dit wel eens de grootste overtreding van de magische onderzoekswetten is in tenminste de laatste tien jaar. Denk je ook niet, Espinosa?' De laatste vraag richtte hij op zijn metgezel, een jongere man met zwart haar en een smal sikje.

'Ik denk dat u daar waarschijnlijk gelijk in hebt, meneer Pronk,' beaamde de dunne man. 'Minstens tien jaar.'

'Ik ben er zeker van dat onze mensen al ter plaatse zijn om alles te herstellen,' suste professor Franklin. 'We hebben speciale teams voor dit soort gebeurtenissen zoals u weet. Tegen de ochtend zal niemand zich meer iets herinneren, anders dan dat ze een wat opwindende tijd hadden tijdens hun eerdere avondreis. De echte vraag is wie deze mannen waren en of we de bedreigingen serieus moeten nemen.'

'Ik neem iedere bedreiging serieus,' verkondigde Harry ernstig. Naast hem knikte Marcel.

'Betekent dat dat jullie weer naar huis gaan?' vroeg professor Franklin plotseling, kijkend naar de twee mannen.

'Helemaal niet,' antwoordde Harry onmiddellijk. 'Maar het betekent wel dat we uitzonderlijk voorzichtig moeten zijn. Ik persoonlijk geloof niet dat zij die ons aanvielen gewoon straat tuig was. Ze beweerden leden van F.R.E.T. te zijn en waren zeer waarschijnlijk aangesloten bij de leider van deze wereldwijde organisatie. Zoals een van mijn oude leerkrachten altijd zei, dit vereist constante oplettendheid. Gelukkig zijn we voorbereid op precies dit soort dingen.'

Een knipperende schaduw verscheen boven hen en werd gevolgd door het geklapper van vleugels. James keek omhoog en zag een duif naar beneden cirkelen en rustig landen op Trenning's uitgestrekte arm. Dirkx verwijderde snel een briefje uit een kokertje aan de poot van de duif.

'Ik heb liever uilen,' merkte Lucy die naast James zat op. 'Duiven zijn smerige vogels.'

James haalde zijn schouders op. Hij had er geen mening over.

'Oké,' verkondigde Dirkx het papier aflezend en niet tevreden over de inhoud. 'Alles klopt volgens het hoofdkwartier. Meneer Potter hier, tezamen met zijn aanhang, zijn hier inderdaad op verzoek van het M.M.A. Mijn verontschuldigingen heren, professor. Een andere trein is verzonden om u en de rest van uw mensen het laatste stuk naar uw bestemming te brengen. De overige passagiers zullen verder reizen met de *Zenith*, er van uitgaand dat u hem rails waardig vindt, meneer machinist.' Hij overhandigde het bericht terug aan Trenning die er op neer staarde.

'Nou, ik hoop dat dit opgelost is dan,' verkondigde professor Franklin korzelig.

'Niet zo snel,' zei de grimmige man in het zwarte pak. 'Er moet een rapport opgesteld worden ben ik bang. Daar word ik altijd kribbig van. Meneer Potter, ik zou maar rekening houden met bericht van het Magisch Onderzoek Bureau. Eigenlijk

denk ik dat ze gedurende de lengte van uw bezoek een erg geïnteresseerde houding naar u zullen aannemen. Ik hoop dat u bereid bent met ons mee te willen werken.'

Harry bestudeerde de man met het ruwe gezicht en kneep zijn ogen amen. Dan, ontwapenend, glimlachte hij. 'Volledig bereid mee te werken, meneer. Maar als ik mag informeren: waaruit bestaat uw interesse naar mij en mijn mensen?'

'U bent Brits is het niet?' glimlachte Pronk, de grimmige man, dunnetjes. 'U zult geïnteresseerd zijn te weten dat de bandopname die de F.B.I. heeft ontvangen met de uitleg over de voorwaarden van onze ontvoerde Senator, Charles Vrijmoedt, was opgenomen door iemand met een Brits accent. We kunnen alleen maar aannemen dat u hier officieel bent om de voort durende ontvoering te onderzoeken, om nog maar niet te spreken over de zaak van onze herplaatste wolkenkrabber. De verslaggevers en het gewone volk kunnen dan wel het verhaal over de kleine groene mannetjes uit het Andromeda melkwegstelsel pikken, maar wij bij het Magisch Onderzoek Bureau, nou... wij zijn een achterdochtig groepje.'

Harry knikte. 'Net als ik, laat mij u dat verzekeren. Ik ben blij met uw hulp en medewerking. Voor nu echter, als ik mag vragen gewoon uit nieuwsgierigheid, wat was de strekking van de voorwaarden voor het vrijlaten van Senator Vrijmoedt?'

'Dat is vertrouwelijk natuurlijk,' antwoordde Pronk verontschuldigend. 'Gelukkig gelooft de F.B.I. dat de opname een grap is. Ikzelf weet er erg weinig over behalve dat de heersende mening erover bij het bureau is dat we niet onderhandelen met terroristen - buitenaards, Brits, of anders.'

Harry leek dit te aanvaarden. 'Ik zie er naar uit om van uw bureau te horen dan, meneer Pronk. Nu, als u ons wilt excuseren, het wordt nogal laat en we hebben nog een flink stuk te gaan als ik mij niet vergis.'

Pronk boog stijfjes en spreidde zijn armen. '*Mi casa es su casa,*' antwoordde hij. 'Geniet van uw reizen. En welkom in Amerika.'

'Hé, chef,' zei Trenning fronsend naar het kleine bericht in zijn handen. 'Staat hier dat er van ons verwacht wordt dat we meneer Potter en zijn groep vergezellen op de rest van de reis. U hebt niet alles gelezen.'

'Is dat zo?' zei Dirkx met een opzettelijke nadruk. 'Wel, wat dom van me.'

In de verte groeide het geknars en puffen van een aankomende trein. Kort daarop verscheen er een koplamp bij de bocht van het spoor, vaart verminderend terwijl hij naderde.

James zuchtte en keek op. Hoog boven hem verliet een van de aflever tovenaars het houten platform dat het helder verlichte restaurant omgaf. Hij cirkelde zuinig rond de uitgestorven schoorstenen, dook omlaag in de schaduw van de fabriek en zoefde naar de *Zenith*. Direct daarop zweefde hij recht op James, Ralph en Lucy af, een geschreven rekening raadplegend.

'U bestel die Happy Empelol Family Combo?' zei hij, verwachtingsvol naar de drie kijkend. 'Is dan zes-en-zestig vijf-en-zeventig.'

‘Kijk eens aan,’ zei Harry de man een kleine handvol gouden munten overhandigend. Daan nam de papieren zak uit de mand aan het eind van de aflever tovenaars bezem en keek er in.

‘Vet!’ zei hij. ‘Magische gelukskoekjes!’

‘Waar is m’n loempia?’ vroeg Ralph naar voren buigend en snuffelend aan de open zakjes. Lichtjes knipperden erin en James was wat vermaakt om verlichte sterren te zien in de zak, vastgeplakt aan de bovenkanten van de verschillende witte kartonnen doosjes.

‘Wat dit soort geld?’ zei de aflever tovenaars achterdochtig turen naar de Galjoenen in zijn hand. ‘Dit geen echt geld. Jij mij foppen?’

‘Het is echt,’ zei professor Franklin geduldig. ‘Europese Galjoenen zijn nog steeds een legale betalingswijze in dit land hoewel je er deze dagen steeds minder en minder van ziet.’

De Chinese tovenaars bekeek professor Franklin onzeker. Even later stopte hij de Galjoenen in zijn zak. ‘Goed goed. Maar jij geen geld terug. Weet niet wisselkoels.’

‘Noem het een fooi,’ glimlachte Harry een papieren zak met krab salade van Daan acceptierend.

De Chinese tovenaars knikte, rechte zijn rode kokervormige hoofddekseel en zoefde weg. In de duisternis achter de *Zenith* stapten de toverpolitie mannen Dirkx en Trenning van het spoor op weg naar hun zwart met gele politie bezems. Verder weg klonnen de agenten van het Magisch Onderzoek Bureau van een dijk naar een onopvallende zwarte auto. Ralph’s vader nam de papieren zak aan van Daan en klom in de trein om de inhoud rond te delen. Harry en de overige volwassenen stapten opzij in het onkruid dat welig groeide aan de buitenkanten van het spoor toen de tweede trein schokkend stopte naast de *Zenith*.

Ralph vermaalde zijn loempia bedachtzaam. ‘Als ik mij niet vergis,’ zei hij, kijkend naar de mannen in donkere pakken die hun auto starten. ‘Zijn die twee Dreuzels.’

‘Spijker op de kop, Ralphinator,’ zei Daan zuchtend. ‘Het Bureau is deel van de Dreuzel F.B.I., alleen super-top-secret. Zelfs de president weet er niets van af tenzij hij dit absoluut moet weten. Ze zijn een beetje griezelig en heftig maar dat hoort erbij.’

‘En wat hoort erbij?’ vroeg James.

Daan leunde tegen het achterdeel van de *Zenith* en veegde een van de sterren van de bezorgzak. ‘De regering hier was heel lang geleden veel meer betrokken bij de toverwereld. De Dreuzel leiders die wisten van de magische gemeenschap werden achterdochtig hoewel een boel heksen en tovenaars hun vrienden en helpers waren. Professor Franklin kan het beter uitleggen als jullie dat willen, maar feitelijk bouwden ze beschermingen in, in de originele wetten die het vreedzaam samenleven tussen de magische en Dreuzel werelden beheersten. Die gasten in die pakken... zijn één van die beschermingen.’

Lucy fronste naar de zwarte wagen toen deze met gedoofde lichten vloeiend vreed. 'Hebben zij... hoe heet dat ook al weer... *zeggen* over ons?'

Daan haalde langzaam zijn schouders op en schudde zijn hoofd alsof hij hier niet helemaal zeker over was. 'Al wat ik weet,' merkte Ralph opstaand op, 'is dat we mazzel hadden dat die heks in onze wagen was. Diegene die al die gasten op die bezems vastpinde. Het hebben over jou toverstokloze magie.'

Daan vertrok zijn gezicht bedachtzaam. 'Was zij er een van jullie groep?'

'Ik heb haar een keer eerder ontmoet,' bekende James. 'In de gang toen we in Atlantis waren. Zij is... vreemd.'

Lucy trok een wenkbrauw op. 'Hoe bedoel je "vreemd"?'

James maakte een onwillekeurige beweging. 'Ze weet dingen over mij, da's al. Ze zei dat dit was, omdat wij Potters beroemd zijn.'

'Ik denk, dat er meer aan vast zit dan dat,' zei Lucy, nog steeds James scherp opnemend. 'Anders had je haar niet vreemd genoemd.'

Ralph trok zijn wenkbrauwen op. 'Nou, er was dat stukje waar ze een heel serieuze magie vertoonde zonder een toverstok in haar hand,' verkondigde hij. 'Ik bedoel, eerst Petra en nu een onbekende dame. Ik begin het gevoel te krijgen dat ik een nieuwe trend mis.'

'Waarschijnlijk kon je haar toverstok gewoon niet zien,' zei Lucy beslist. 'Het was daar donker en er gebeurde een hele boel tegelijk.'

'Ik zag dat ze haar linkerhand ophief en wees,' reageerde Daan. 'Er was daar geen toverstok, dat verzeker ik je.'

'Juist,' knikte Lucy met een vragende blik. 'Maar zag je haar rechterhand?'

Daan dacht hier over na, maar voor hij kon antwoorden sprak James. 'En wat dan toen we bijna te pletter sloegen tegen het viaduct? Ik was er zeker van dat de trein geen sprong zou gaan maken, maar toen, hup daar gingen we, alsof we spontaan vleugels hadden gekregen. Misschien was dat die heks weer. Misschien heeft ze de trein omhoog behekt!'

Lucy schudde haar hoofd. 'Je kunt jezelf niet zo beheksen, James, noch iets waar je toevallig in rijdt. Dat zou zoiets zijn als jezelf optillen aan je eigen voeten. Het is een van de wetten van de magische bewegingsleer.'

'Nou, *iemand* gaf ons daar een zet,' zei Ralph. 'Ik voelde het gebeuren.'

Lucy opende haar mond om te reageren maar stopte toen. Haar ogen knepen zich bedachtzaam samen.

'Wacht eens even,' zei Daan, wijzend naar Lucy en kijkend naar James. 'Zij is als Roos dit jaar, ja? Zij is de slimmerik!'

'Wat? Lucy?' vroeg James, haar aanstotend.

Lucy schudde zichzelf. 'Nou, zoals ik zei, het is onmogelijk, maar toch...'

Ralph gooide geïrriteerd zijn handen omhoog. 'Nou vertel dan!'

'Ik denk dat het Petra is geweest,' zei Lucy kijkend naar de drie jongens.

James voelde een ijskoude rilling langs zijn ruggengraat gaan. 'Hoe kom je daarbij, Lucy?'

Lucy's gezicht stond gespannen terwijl ze erover nadacht. 'Ik was in dezelfde wagon als Petra. Daar, temidden van alles, zelfs toen die donkere vliegers de trein met hun toverstokken bestookten, bleef Petra ongewoon kalm. Oom Harry en professor Lubbermans vuurden op hen en er leek geen eind te komen aan de verwarring met iedereen die schreeuwde en de trein die langs de straat schuurde, maar Petra zat daar gewoon, Issy's hand vasthoudend. De twee keken gewoon uit het raam, kijkend wat er allemaal gebeurde. En toen, op het moment dat de trein omhoog sprong, mikkend op het spoor, zag ik het...'

'Laat me raden,' zei James zachtjes. 'Petra sloot haar ogen. Alsof ze zich op iets concentreerde.'

Lucy keek naar James. 'Nee,' antwoordde ze betekenisvol. 'Dat deden ze beiden. Issy en Petra beiden. En op dat moment gebeurde het. Op dat moment werden we op het spoor gezet en daarom zijn we niet te pletter geslagen.'

Er was een lange eigenaardige stilte terwijl iedereen hier over nadacht. Dan hoorde James het geluid van naderende voetstappen van het spoor voor hen.

'James, en de rest van jullie,' riep Marcel vanaf de andere kant. 'De andere trein is eindelijk klaar voor ons. Ga en waarschuw professor Remora en de anderen uit onze groep, wil je? Zeg ze dat we aan boord gaan van een andere trein voor het laatste gedeelte van de reis. Met een beetje geluk zijn we vannacht op onze eindbestemming.'

James knikte. Samen met Lucy en Ralph stond hij op en stapte hij terug door de achterste deur de donkere trein in.

De tweede trein was niet zo comfortabel als de *Zenith*, maar hij was stil en bewoog zich met eenzelfde snelheid voort. James merkte dat hij zich in een wagon bevond met, buiten veel van zijn reisgenoten, weinig andere passagiers. Het schudden van de trein en de duisternis aan de andere kant van de ramen toen de stad eenmaal achter hen lag wiegde hem in een lichte slaap. Uiteindelijk, een uur of zo later, werd James gewekt door het schrille knerpen van de remmen toen de trein vaart begon te

minderen. Hij keek duf in het rond terwijl zijn medepassagiers zich bewogen en hun spullen pakten.

‘We zijn er gelukkig,’ mompelde Ralph, zijn handen gekromd tegen het raam terwijl het station traag voorbij kwam. ‘Philadelphia, Pennsylvania.’

‘De reis is tenminste voorbij,’ merkte Albus knorrig op.

Bij de voorkant van de wagon zag James professor Remora eigenaardig liggen slapen, hangend over twee stoelen met open mond, een straaltje speeksel droop vanuit haar mondhoek. Een van haar leerlingen porde haar omzichtig.

‘Ik dacht dat vampieren van de nacht hielden,’ mijmerde Lucy lui.

‘Wie? Je bedoelt Remora?’ zei Daan kijkend naar Lucy. ‘Jep, dat is echt een raadsel, is ‘t niet?’

Ralph geeuwde en vroeg aan Daan. ‘Hoe ver is de school vanaf hier?’

‘Maar een paar straten. Bijna in de binnenstad maar je moet weten waar te kijken.’

Professor Franklin wierp zijn leren tas over zijn schouder en klopte op zijn zakken, kennelijk op zoek naar zijn bril. ‘Ik zal er voor zorgen dat jullie hutkoffers en tassen door een drager naar jullie verschillende vertrekken worden gebracht. Vannacht verblijven jullie in het Alma Aleron gastverblijf. Morgen laat ik jullie de kamers zien die jullie kunnen gebruiken voor de rest van jullie verblijf.’

Harry stond op, Lily dragend die sliep met haar hoofd op zijn schouder. Ginny volgde en de groep schuifelde in de richting van de deur van de wagon. Het was een ongebruikelijk stille groep die zich verzamelde op het verlaten perron. Een koele mist hing in de lucht rond een groot eindstation iets verderop. In de verte begon een kerktoren de uren te slaan. James telde het aantal slagen en ontdekte dat het tien uur was. Langzaam, voorgegaan door kanselier Franklin en professor Geralda Baal, stapte de groep van het perron en in het hoge helder verlichtte station. Hoge ramen omgaven de ruimte aan beide zijden en lieten de inktzwarte nacht zien.

‘Dit is het 30ste Straat Station,’ verkondigde Daan, te vermoeid om erg enthousiast te zijn. ‘Ze wilden het zo’n tien jaar geleden hernoemen naar Benjamin Franklin Station, maar er was een politieke heisa over en het gebeurde nooit. Doe jezelf een lol en heb het er *nooit* over met de kanselier.’

Terwijl de groep door de rij deuren aan het andere eind van de marmeren vloer liep, werden ze overdonderd door het uitzicht van de stad rustend aan de andere kant van een brede rivier. Zonder te stoppen leidde professor Franklin de reizigers naar de andere kant van de straat en op een lange brug. Auto’s en een paar bussen reden heen en weer over de brug terwijl de reizigers over het voetpad aan de rechter zijde voort gingen.

‘Het is niet ver,’ verkondigende professor Franklin boven het geluid van het verkeer uit. ‘Niet Verdwijselen zo dicht bij het station. Niet dat we dat zouden kunnen met zoveel jonge heksen en tovenaars bij ons.’

Ginny deed haar haar in een paardenstaart terwijl ze naast haar echtgenoot liep. 'Ik vind het eigenlijk niet erg om mijn benen te strekken.'

'Niet de mooiste stad die ik ooit gezien heb,' merkte Albus op. 'Maar de rivier heeft een prachtige oranje kleur.'

'Dat is alleen de straatverlichting,' zuchtte Lucy.

'Geniet van het uitzicht zolang het kan,' adviseerde Daan. 'Als we eenmaal op ons terrein zijn kan het wel maanden duren voor je het weer kunt zien.'

Albus fronste. 'Is het een school of gevangenis?'

'Jep,' schertste Daan. 'Maar het punt is dat er geen reden is om er weg te gaan. Het Aleron heeft alles wat je nodig hebt en ook nog het nodige wat je niet nodig hebt. Ik ben er al een heel jaar en ik heb nog steeds niet het hele terrein gezien.'

Niet veel later verliet de groep de verkeersbrug en daalden af in een warwinkel van dicht op elkaar geplaatste flats. Kleine winkels en pompstations gaven uiteindelijk toegang tot drukbevolkte woningen. De huizen en appartementen waren opeengepakt als haringen in een ton, duwend en douwend voor ruimte in de nauwe straten. Auto's en vrachtwagens bezetten het asfalt, zacht glanzend in het licht van de straatverlichting. Bomen stonden in rijen langs de straten, groots en oud, hun wortelen duwden de stoeptegels op tot een patroon van heuvels en valleien. Tenslotte passeerde de groep een smalle kruising en naderde een stenen muur net hoog genoeg om er niet overheen te kunnen kijken. Stukjes gebroken glas zaten vast in het cement aan de bovenkant.

'Daar zijn we dan,' zei Daan goedkeurend knikkend.

Albus was niet onder de indruk. 'Dit is het dan, niet? Ik snap wat je bedoeld met de grootte er van. Je zou verdwalen als je bukt om je veters te strikken.'

James keek heen en weer langs het oneffen voetpad. De stenen muur was niet langer dan een gang in Zweinstein, met gebogen stenen pijlers aan ieder eind. Ingelegd in het midden van de stenen pijlers, bijna volledig afgesleten, was een stenen blok die een strak symbool erin gegraveerd droeg. Het symbool bleek een schild met twee letters "A" er op, bovenop rustend zat een adelaar met gespreide vleugels. Een smeedijzeren poort bevond zich in het midden van de muur in de richting van de straat, maar was zo begroeid met takken en onkruid dat het uitzicht er voorbij volledig verborgen was. Professor Franklin naderde de poort, trok enkele takken opzij en tuurde naar binnen.

'Ik ben het Fiselier,' zei hij zachtjes. 'Kanselier Franklin. Onze bezoekers zijn gearriveerd.'

James, Albus en Lucy persten zich door de reizigers, gretig om een glimp op te vangen van wat er zich achter de begroeide poort bevond.

'Het is alleen maar een tuin,' klaagde Albus. 'Waar is dat enorme, reusachtige, terrein waar u het over had?'

'Dat is hier nog niet,' antwoordde professor Franklin.

‘Het Tijdslot!’ zei Ralph opeens, zich herinnerend. ‘Mijn vader vertelde mij er vorig jaar over. Geweldig!’

‘Op z’n tijd, meneer Deeter,’ glimlachte professor Franklin. ‘Om zo maar te zeggen.’

James duwde de takken opzij en rekte zijn nek om over Albus schouder te kijken. Inderdaad, de ruimte binnenin was niets meer dan een oude tuin overdekt door onkruid en stukken afval. Slechts twee dingen leken erin te staan. Een was een nogal dikke en te grote wilg. Het andere, een erg groot scherp rotsblok.

‘Hij slaapt, kanselier,’ verzuchtte professor Baal wegdraaiend. ‘Zal ik een steen tegen hem aangooien?’

‘U weet hoe geïrriteerd hij raakt als we dat soort dingen doen,’ antwoordde professor Franklin ongeduldig. ‘Niemand vind het leuk om zijn eigen afgestane materiaal tegen zich aangegoooid te krijgen. Laat ik het nog eens proberen.’

Met een kleine stemverheffing riep hij vervolgens, ‘Fiselier! Ik ben het, je kanselier! Word wakker, onze gasten staan te wachten!’

Vanuit de tuin kwam een raspnd gesnurk gevolgd door een laag knarsend geluid. James keek rond op zoek naar de bron van dit geluid en was verrast de rots lichtjes te zien bewegen. Kennelijk was het niet een rotsblok maar vele kleine keien die opgestapeld waren want ze begonnen onafhankelijk te bewegen zonder feitelijk uiteen te vallen maar lichtelijk verschuivend een vorm makend dat er vreemd plagerig levend uitzag.

‘Vet!’ riep Albus opeens de stille straat om hem totaal vergetend, ‘Het is een rots trol! Ik heb altijd al een rots trol willen zien!’

De rotsige vorm stond op en begon naar de poort te kuieren, statig bewegend, maar zwaar, waardoor de grond onder zijn voetstappen zwak trilde.

‘Aanschouw Fiselier,’ zei professor Franklin met een hand gebarend. ‘Ons hoofd van beveiliging. Hij is een deel van Alma Aleron al sinds... nou sinds voor mijn tijd. Is ‘t niet zo, Fiselier?’ De trol diepte een sleutel op vanuit de rotsachtige scheuren en plaatse hem in een ijzeren hangslot. Met een diepe knerpende stem zei de trol, ‘Ik kwam mee met de Mayflower, meneer. Ik herinner me het alsof het gisteren was.’

Professor Baal glimlachte meewarig. ‘Natuurlijk, in troljaren was het waarschijnlijk gisteren.’

Toen de poorten open zwaaiden, luidruchtig piepend, tuurde Albus omhoog naar de stenen figuur. ‘Maar u moet duizenden kilo’s wegen!’ riep hij uit. ‘Hoe kan een boot u vervoeren?’

‘Dat deed zij niet,’ antwoordde Fiselier langzaam. Hij boog zich voorover en in iets wat door moest gaan als gefluister voegde hij toe, ‘Ik volgde haar.’

De anderen liepen langs Albus terwijl hij met wijde ogen nadenkend omhoog staaarde naar de trol.

‘Naar de boom,’ wees Daan. ‘Dat is het mooiste. Kom op!’

Professor Franklin stopte waardoor iedereen voor hem langs kon gaan. ‘Ja, ja, zoals meneer Wilstra zegt, iedereen onder de Boom. Ik weet zeker dat we allemaal klaar zijn om een eind aan de reis te maken.’

James, Ralph en Lucy voegden zich bij Petra, Issy en de rest in de schaduw van de Boom’s hangende takken. James voelde zich niet meer moe. In plaats daarvan was hij vervuld met een zekere kriebelende opwinding, deels gevoed door de mistige avond, en deels door het mysterie over wat er stond te gebeuren.

‘Hij volgde de Mayflower tot hier!’ raspte Albus, met zijn duim wijzend over zijn schouder naar Fiselier. ‘Hij liep gewoon over de bodem van de oceaan, kijken naar het schip aan het oppervlak! Is dat niet het vetste wat je ooit gehoord hebt?’

‘Gaat hij met ons mee?’ vroeg Ralph, opzij glurend toen de trol terug stommelde naar de poort, hangslot in de hand.

‘Nee!’ antwoordde Albus grinnikend. ‘Hij blijft de hele tijd hier!DE... hele TIJD! Hij zegt dat er soms Dreuzel tieners over de muur klimmen, glasscherven of niet, kijkend of ze een plek kunnen vinden om in de problemen te raken. Hij host ze in slaap, en mikt ze in een steeg in de buurt, met een lege fles of twee, waardoor ze denken dat ze dronken waren!’

‘Eens kijken,’ zei professor Franklin opeengepakt onder de Boom. ‘Ik zou zeggen, nu met onze bezoekers, professor Remora en haar terugkerende leerlingen, overschrijden wij de wettelijk toegestane hoeveelheid van de Werpwilg.’

‘Alstublieft kanselier,’ zuchtte professor Remora. ‘Zelfs voor wezens als ikzelf, is het een erg lange avond geweest. Laten we nou maar opschieten.’

Kanselier Franklin knikte en haalde een ingewikkeld koperen instrument uit de diepte van zijn mantel. James herkende het van zijn eerdere ervaring met de kanselier. Het bestond uit een serie verschillende lenzen gevat in scharnierende beugels. Hij draaide twee lenzen tegenover elkaar, hief het instrument, en keek erdoor naar de maan.

‘Ah, ja,’ zei hij, en mompelde in zichzelf, kennelijk dingen in zijn hoofd uitrekenend. Tenslotte knikte hij, en stopte het koperen instrument terug in zijn zak. Direct daarna stak hij zijn toverstok omhoog en drukte hem zachtjes tegen de knoestige stam van de Boom. Met een zangerige stem zei hij. ‘Werpwilg neem ons herwaarts, dagen en jaren of eind of bron. Ga op je weg, wij reizen derwaarts, naar Alma Aleron.’

Naast James schuifelde Ralph nerveus. ‘Ik ken de Beukwilg,’ fluisterde hij, ‘maar wat doet de *Werpwilg*?’

Daan fluisterde naar achter, ‘Heb je ooit een square-dance gezien?’

‘Nee!’ raspte Ralph. ‘Hier hebben we het als eens over gehad.’

Daan bewoog zijn hoofd heen en weer. ‘Denk aan wat de *Zenith* deed met op en neer,’ zei hij zachtjes. ‘En denk nu aan de *Zenith* als de Werpwilg en op en neer als nu en dan.’

“t Is technomanie weer, juist?” kreunde Ralph toen de Boom om hen heen begon te bewegen, mysterieus verschuivend, trillende wind in zijn lange takken. ‘Ik haat technomanie.’

Een koele bries floot om de verdraaide stam van de Boom, glijdend door James’ haren, en zorgde dat de takken zwaaiden en sisten. Een dof gekraak ontsprong vanuit de diepe van de wilg, als het geluid van pijnboom knoesten in een openhaard.

Vóór James, hijgde Issy. ‘Kijk!’ riep ze wijzend. ‘De zon komt op!’

Daan staarde naar de rozeachtige gloed die ontstond aan de horizon. “Ik kan me vergissen,’ zei hij, ‘maar ik denk dat dat de zonsondergang is. Euh, omgekeerd.’

De roze gloed verbrede zich en werd helderder, werd oranje, en dan, inderdaad, prikte de zon over de stenen muur van de overwoekerde tuin. De gele bol klom met een griezelige snelheid de lucht in, harde schaduwen werpend in de tuin, om vervolgens deze snel te verkorten. Warme lucht blies door de Boom, en James kneep zijn ogen dicht toen hij ontdekte dat hij zich in het hete middaglicht bevond. De zon begon sneller te bewegen, terug glijdend in de lucht aan de andere kant van de Werpwilg, die zuchtte en in het rond suisde, de takken zwaaiend als gordijnen.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg Lily met angst in haar stem.

Ginny trok het meisje in haar armen. ‘Het is goed Lil,’ suste ze. ‘We reizen nog steeds, denk ik. Alleen nu reizen we in de tijd.’

Nacht verspreidde zich opnieuw over de lucht, gevuld met glimmende sterren. Nu walste de maan boven hen, haar bottige helft joeg achter de wolken aan. Direct daarna volgde de zon weer, zo snel bewegend dat het leek dat hij door de lucht rolde als een knikker. De wind in de Boom verhevigde zich, slaan met de zweepachtige takken, en James voelde beweging onder zijn voeten. Hij keek naar beneden en zag dat de wortels van de Werpwilg zich door de aarde draaide, spreidend en verschuivend als tentakels.

De lucht verduisterde naar nacht en verlichte zich weer naar middaglicht, weer met duizelingwekkende snelheid beginnend met de cyclus. De zon en de maan achtervolgden elkaar door de lucht, werden toen wazige strepen en verdwenen in naadloze, zilveren bogen van draaiende tijd. De bogen sneden door de lucht, en de seizoenen begonnen te verschuiven voorbij de Boom. Het gras werd groen, en dan grijs en futloos. Plotseling werd het bedekt door sneeuw, sprankelend wit, en stapelde hoog op, de binnenzijde van de muren van de tuin vervormend. De sneeuw verdween weer, en nu bedekten herfstbladeren de grond. Vrijwel onmiddellijk verdampen de bladeren, het gras groen en weelderig ontluikend, besproeid met witte vlinders. James draaide zich waar hij stond, verbijsterd de tuin rondkijkend terwijl deze langs de seizoenen fietste, en door de jaren, sneller en sneller, opgaand in een flitsend tableau van decennia, zelfs eeuwen. En tijdens dit alles, lag Fiselier

onbewegelijk, er niet anders uitziend als een steile rots, door flitsende eeuwen van zonlicht en sneeuw.

Eindelijk begon de cyclus te vertragen, tot de seizoenen weer herkenbaar werden, en dan de strepen van de zon en de maan, en tenslotte de verschillen van het licht en duister van de dagen. De Boom zuchtte en fluisterde, rustend, tot de zon voor de laatste keek zonk en de lucht donker werd, overspoeld met sterren. De maan stond hoog, nu in volle bolheid, ijzig in het duister. Ze vertraagde, klimmend, klimmend, om tenslotte kruipend te stoppen. De Werpwilg ontspande en viel stil.

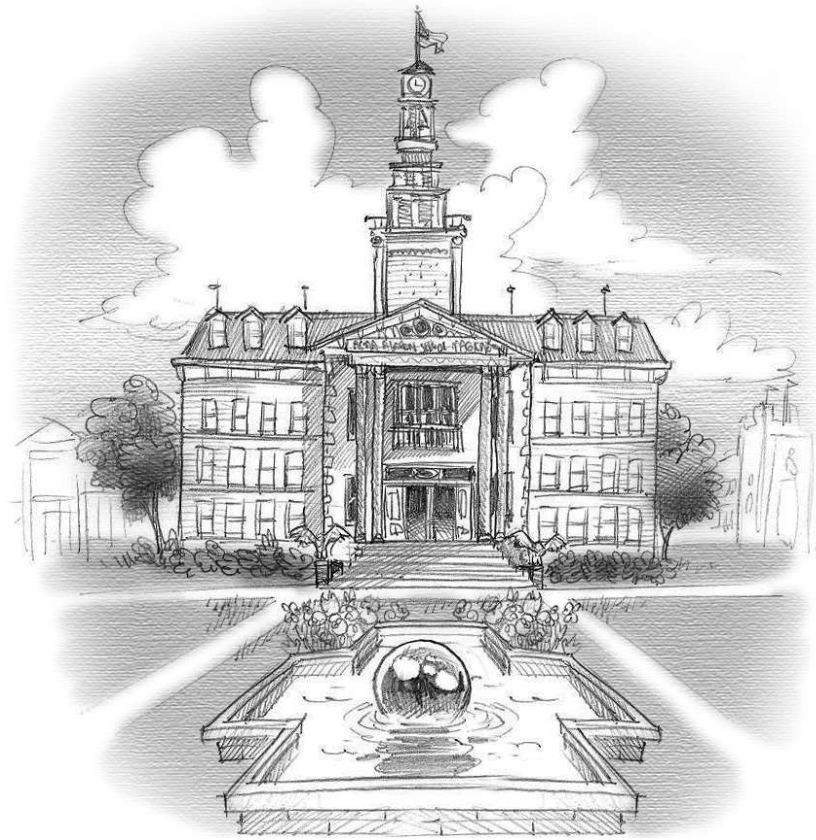
In de plotse stilte ademde Marcel Lubbermans een opgehouden adem uit. 'Dus...,' vroeg hij langzaam, 'waar zijn we?'

Kanselier Franklin keek naar hem, en toen naar het horloge die aan een ketting hing over zijn uitzonderlijke middel. 'Het is negen-voor-half-twaalf,' antwoordde hij. 'Vier September. Euh, zeventien vijftig. Kan een paar seconden schelen. Het is moeilijk om heel precies te zijn over dit soort dingen.'

'O jee,' zei Petra van achter James. Hij draaide zich om naar haar te kijken, zag de uitdrukking van gefascineerde verwondering op haar gezicht, en draaide zich weer, om haar blik te volgen.

Voorbij de gordijnen dan de Werpwilg's takken, was de tuin gegroeid. De poort was nog zichtbaar maar de muur waarin deze stond was veel wijder, zo wijd eigenlijk, dat James het eind ervan niet kon zien. In iedere andere richting bescheen het maanlicht zorgvuldig onderhouden gazons, ver uiteen verspreide stenen gebouwen, beeldhouw werken, fonteinen en plavuizen looppaden. Flikkerende lantaarnpalen stonden verspreid over het terrein, de lichten gedempt en betoverend onder de volle maan.

'Wel,' zei Percy, en zelfs hij klonk verbijsterd, 'het ziet er naar uit dat we uiteindelijk zijn aangekomen bij Alma Aleron.'

7. Alma Aleron

James wilde het terrein nog die zelfde nacht onderzoeken, maar zijn ouders, samen met de andere volwassenen, hadden erop gestaan dat iedereen naar zijn kamer zou gaan, en naar bed.

De gastvertrekken waren in een groot stenen landhuis die het hele terrein overzag, vrij dicht bij de Werpwilg. Kort daarop was James in een verrassend weelderige slaapkamer met een gigantische marmeren openhaard, die bijna zo hoog als de muur was, en drie hemelbedden die zo hoog waren dat ze van kleine houten opstapjes ernaast waren voorzien. Albus eiste de gene die het dichtst bij het raam was op, en James nam degene in het midden. Binnen luttele minuten, ondanks de opwinding van de avond, en de spanning van het uiteindelijk arriveren, was James in een droomloze slaap gevallen.

Hij leek bijna direct wakker te worden, en knipperde naar het heldere zonlicht dat door het raam stroomde, zwemmend in kleine stofdeeltjes. Vogels zongen kwetterend in de buurt, en toen James rechtop ging zitten in zijn hoge bed, kon hij

mensen zien bewegen op de plavuizen wandelpaden van het terrein onder het raam. Hij grinnikte, en zag dat Albus al wakker was.

‘Ik ruik spek,’ zei Albus knikkend. ‘De keukens zijn in de koekoekkelder. Kom op, laten we kijken of we wat bikkesement kunnen jatten!’

‘Zover was ik al,’ verkondigde Ralph vanaf de andere kant van de kamer, een veel te grote witte mantel over zijn schouders schuddend. ‘Kom op, er zijn er nog twee. Een voor ieder van ons. Man, dit is het leven.’

‘Ik kan me niet voorstellen dat dit ook de manier is waarop er in de slaapzalen geleefd wordt,’ antwoordde James, een van de mantels pakkend, ‘maar, ben je in Rome...’

Gezamenlijk, liepen de drie jongens de trap af in een hoog, rijk uitgedoste hal. Vitrines aan een kant lieten een grote variatie zien van trofeeën en plaquettes, als een collectie van vreemde leren sport ballen, de meeste vaal en versleten door de jaren. Aan de andere kant van de hal keken ingelijste portretten en foto’s op hen neer. James herkende enkele van de gezichten - Abraham Lincoln en George Washington waren daarbij - maar de meeste waren volslagen onbekenden voor hem. Weinig van de afbeeldingen bewogen, en James nam aan dat de meeste schilderijen, feitelijk, niet magisch waren.

De jongens liepen langs een ruime zitkamer en een overjas kast, en stopten toen ze de drukke eetkamer naderden, gevuld met helder ochtendlicht van de lange ramen. De meeste volwassenen zaten al rond de tafel, babbelend, borden doorgevend, gloeiend hete koppen koffie en thee inschenkend. Vrolijk renden James, Ralph en Albus de kamer in en zochten een plaats langs de lange tafel.

‘Gewaden en pyjama’s?’ zei Lucy, knipperend naar James die op een stoel naast haar ging zitten.

‘Al rook spek,’ schouderchokte James. ‘Wees blij dat hij aangekleed is.’

Percy lepelde suiker in zijn thee terwijl hij sprak, kennelijk midden in een conversatie met kanselier Franklin, die tegenover hem zat. ‘Dus, om de geheimhouding te waarborgen en verborgen te blijven in Dreuzel Philadelphia, bestaat Alma Aleron in een tijdsbel, een soort luchtbel, in het jaar zeventien-vijftig.’

‘Om precies te zijn,’ antwoordde de kanselier, achterover leunend in zijn stoel en zijn kin afdeppend met een servet, ‘we zijn nu terug in de een-en-twintigste eeuw, sinds vanmorgen. Tweeduizend-veertig, meen ik. We proberen om ronde cijfers te gebruiken, maar zelfs dan, het is monsterlijk moeilijk om het te kunnen blijven volgen.’

Geralda Baal sprak daarna. ‘De tijdsbel zwerft dagelijks, tussen ongeveer vierhonderd-en-vijftig jaar. Het historische doel van een willekeurige dag wordt bepaald door een ingewikkeld algoritme, gebaseerd op een specifieke dag, de stand van de maan, en...euh de bui van een zekere Kwistel-kat.’

‘Juist,’ knikte professor Franklin, ‘Lorretje, de administratiekat. De tovenaars die het algoritme ontworpen, is er van overtuigd dat er een enkele willekeurige variabele

moest zijn om te voorkomen dat buitenstaanders de tijdscode zouden kunnen kraken. Hij bedacht dat alleen diegene die het echt verdiende om op het terrein te komen, Lorretje de kat zouden kennen, en zijn buien. Geniaal, werkelijk, maar ietwat suf, omdat katten, zelf die van de Kwistel variant, eigenlijk maar een bui hebben.'

'Nors,' beaamde professor Baal. 'Met verschillende zwemen van pruilerig, hooghartig, afstandelijk en verveelt. Toch, als een veiligheidsconcept is het vrij afdoend.'

'O, we weten alles van Kwistel-katten,' merkt Issy op vanaf de ander kant van de tafel. 'Herinner je je Knikkebeen? Roos' familiekat?' vroeg ze, van opzij naar Petra kijkend, en dan naar de andere aanwezigen die aan tafel zaten, met een nuchtere stem. 'Maar Knikkebeen is helemaal niet nors. Hij is een schatje.'

'Voor jou misschien,' mompelde Harry.

'Nou, wat als iemand over de schoolmuur heen springt van binnenuit?' vroeg Albus onduidelijk door een mondvul toast. 'Zouden ze dan in staat zijn om de toekomst of het verleden te onderzoeken? Wat als ze verdwalen? Of de geschiedenis op zijn kop zetten?'

Professor Franklin lachte mild, alsof dit een vraag was die hij al vele, vele malen had beantwoord. 'Gelukkig voor de geschiedenis, stop de tijdsbel aan de rand van het terrein: de stenen muur die we allemaal gisteravond gezien hebben. Op het moment dat je eroverheen klimt, verlaat je het Tijdslot en merk je dat je je weer in de gewone tijdstroom bevind, alleen buitengesloten van het terrein, en met Fiselier om te overtuigen je weer binnen te laten.'

'Ah,' zei Albus teleurgesteld.

'Hoe dan ook, we hebben een drukke dag voor ons,' verkondigde Ginny, haar servet naast haar bord leggend. 'Lily, we moeten jou en Issy gaan plaatsen op jullie nieuwe school, elders in de stad, en we moeten voor onszelf een flat regelen.'

Professor Franklin schraapte zijn keel. 'Harry, ik heb een oneindige Brandstof-visa geregeld voor jou en je goederen, vanaf vanmorgen ingaand. Het geeft je vrije toegang tot de Kristallen Berg en iedere huiselijke magische bestemming die je nodig kunt hebben tijdens je verblijf.'

'Dat is zeer prettig,' reageerde Harry. 'Maar hoe is het met de communicatie met mijn collega's in het buitenland? Ik begrijp dat je een volledig departement hebt, gewijd aan internationale experimentele communicatie. Zoals je weet zal Titus Hardsteen, mijn tweede man, zich periodiek bij me voegen tijdens het onderzoek. Het zal nodig zijn voor mij om regelmatig met hem te communiceren, en de internationale post is berucht om haar traagheid.'

Aan het eind van de tafel sprak Merlijn. 'Ik heb een dergelijk verzoek voorzien meneer Potter. Kom naar mijn vertrekken voor een gesprek als u de gelegenheid hebt.'

Professor Franklin knipperde naar Merlijn, en wendde zich tot Harry. 'En natuurlijk zal het Departement van Experimentele Magische Communicatie je

assisteren op elke manier die je nodig hebt. Ik zal je een pas geven die je onmiddellijke toegang geeft tot het terrein door de hoofdingang. Fiselier kent je nu, en zal je begeleiden door het Tijdslot. Zoals je je kunt voorstellen, je kunt echter niet Verschijnselen op het terrein van buiten de tijdsbel, noch kan het bereikt worden via Brandstof. Helaas, onze veiligheids aanpassingen, waterdicht als ze zijn, hebben hun eigen uniek beperkingen.'

'Ik ben niet van plan om het terrein tijdens mijn verblijf te verlaten,' verkondigde Marcel Lubbermans glimlachend, 'Ik heb een bijeenkomst met het Hoofd van het Flora Departement, professor Sanders, later deze morgen, voor de presentatie morgenavond. Eerlijk gezegd beken ik dat ik er een beetje zenuwachtig voor ben.'

'U zult geweldig zijn,' verkondigde Audrey vol vertrouwen. 'Er is geen grotere expert over het onderwerp kruidenkunde dan u, professor Lubbermans.'

'Nou,' reageerde Marcel blozend, 'dat gaat wellicht een beetje ver...'

'En wat jullie vier betreft,' zei Ginny, duidend op James, Albus, Ralph en Lucy, 'jullie hebben een afspraak met Daan, naast de Octosfeer om tien uur. Hij leidt jullie rond over het terrein en je maakt je gereed voor je eerste dag op school. Als je van plan bent iets anders te dragen dan je pyjama, en die belachelijke mantels, stel ik voor dat je opschiet en je omkleed.'

'Jag!' riep Albus plotseling uit, zijn kopje optillend en er vol walging naar kijkend. 'Noemen jullie dit thee? Ik hoorde al dat Amerikanen geen fatsoenlijke kop konden zetten, maar echt! Dit smaakt naar opgewarmd pruimensap!'

'Albus Severus!' vermaande Ginny.

Professor Franklin staarde naar de kop in Albus' hand. Voorzichtig strekte hij er naar. 'Ah, ja. Ahum. Het smaakt naar opgewarmd pruimensap, omdat dat het ook is, jonge man,' zei hij de kop pakken en eraan ruikend. 'Je hebt per ongeluk mijn drinken gepakt.'

Albus gezicht werd rood toen James en zijn ouders lachten. Audrey bedekte haar eigen mond om een glimlach te onderdrukken, terwijl Percy met zijn ogen rolde. Merlijn maakte aanstalte om op te staan, het eind van de maaltijd hiermee aangevend.

'Oh. Nou,' zei Albus stijfjes. 'Laat dan maar.'

In het daglicht leek het oppervlak van Alma Aleron zelfs groter. Netjes aangelegde grasvelden en bloembedden lagen kriskras, met voetpaden die in alle richtingen liepen. Sommige van de voetpaden waren nauw en slingerden zich,

voorzien van perzik gravel, anderen waren breed plavuizen voetpaden en sneden als rechte dekens tussen de verschillende gebouwen.

Toen James, Albus, Ralph en Lucy op weg waren naar het midden van het terrein, kwamen ze ontelbare leerlingen tegen van bijna iedere leeftijd, de meesten droegen verschillende variaties van het school uniform, hoewel altijd, algemeen, een net overhemd, das, broek en colbert voor de jongens, en een bloes, rok en das voor de meisjes. Truien met een V-hals werden soms gedragen in plaats van een colbert, het meest bij de meisjes, en sommige leerlingen droegen helemaal geen trui of colbert, of droegen hem achteloos over hun schouders.

Het verwarrendste deel was het feit dat er helemaal geen vaste schoolkleur was. Toen James rondkeek, de aanblik opzuigend, telde hij minstens een half dozijn verschillende kleur combinaties. Hij merkte echter wel, dat de leerlingen in gelijkwaardige kleuren, de neiging hadden om in clubjes samen rond te hangen, of snel lopend naar hun lessen, of hangend bij de banken en lage muurtjes die verspreid lagen op het terrein, lachend en hangend, zo nu en dan vreemde leren ballen heen en weer gooiend.

De gebouwen op het terrein waren vrijwel allemaal van steen, bedekt door klimop, met dakkapellen en torens van uit het dak stekend. De ingangen waren wijd en groots, met stenen trappen die leidden naar rijen houten deuren, waarvan de meeste openstonden, om de frisse herfstlucht binnen te laten. Veel van de hoofdgebouwen leken zich langs een zeer smalle gemeenschappelijke ruimte uit te strekken, met hier en daar enorme oeroude bomen, beeken, bruggen, tuinen en standbeelden. Aan het dichtstbijzijnde punt van de gemeenschappelijke ruimte, in de buurt van het gastverblijf en de Werpwilg, stond iets als een oude ruïne, vrijwel helemaal van stenen blokken die willekeurig opgestapeld waren rond een met gras bedekte ondergrond. Het enige herkenbare deel van de ruïne was de hoofdingang en treden, die er uit zagen dat ze bij de minste aanraking in zouden storten. Een erg versleten en gebroken standbeeld van een overdadig aangeklede tovenaar, zijn toverstok in zijn hand geklemd aan zijn zij, stond voor de ingang, hij zag eruit alsof hij een op een hoog voetstuk had gestaan, die in de loop der tijden, en door ophoping, begraven was geworden. De naam gegraveerd op de bovenkant van de ingang van de ruïne, was nauwelijks te onderscheiden: Roberts.

Aan de andere kant van de ruïne, aan het andere eind van de gemeenschappelijke ruimte, als een wijze oude vader aan het hoofd van een gigantische tafel, was een erg imposant rood stenen gebouw met pijlers en stenen kolommen, rijen hoge ramen, en een duizelingwekkende hoge klokkentoren, die stond over zijn indrukwekkende centrale ingang. De volledige schoolnaam, en de datum van het begin waren gegraveerd op de kolommen, in grote blokletters. *“ALAMA ALERON UNIVERSITEIT van MAGISCHE MENSWETENSCHAPPEN en TOVENARIJ - 1688”*. James kreeg het idee dat hij dit gebouw al eens eerder gezien had, en toen herinnerde hij het zich: het had op de achtergrond gestaan toen hij zijn eerste glim opving van de Alma Aleron Universiteit, gezien door de magische achterkant van de Trans-Dimensionale Garage, tijdens zijn eerste jaar op Zweinstein. Hij had precies die klokkentoren gezien, hoewel vanaf een andere hoek, en het slaan van de uren

gehoord. Hij voelt zich een beetje ontheemd nu, opkijkend naar het gebouw vanaf zijn eigen gazon, wetend dat hij de school eronder waarschijnlijk het komende jaar zou bezoeken.

Tenslotte gingen de leerlingen op weg naar het midden van het schoolterrein, en stopten onder een van de massieve iepen die hun schaduwen over de grond wierpen, met hun draaiende bladeren die het zonlicht ving en als een caleidoscoop. Vlakbij was een groot, terrasvormige beek, voorzien van fonteinen, die een vreemde zwart marmeren bal omgaven, die in het midden leek te drijven.

‘Daar komt hij,’ zei Ralph, zijn wenkbrauw deppend met zijn mouw. ‘Hoe kan het hier zo heet zijn zo laat in het jaar?’

Lucy haalde haar schouders op. ‘Het is zacht volgens hen. Wees blij dat we niet in het midden van Augustus aangekomen zijn. Mijn vader zegt dat je en ketel kunt laten koken op het voetpad tijdens een normale Amerikaanse zomer.’

‘Jag,’ gromde Albus hoofdschuddend.

‘Ik vind het jammer dat we het niet kunnen proberen, echt,’ zei Lucy, die zich voorover boog en de palm van haar hand op de steen bij haar voeten legde. ‘Dit is nauwelijks heet genoeg om er een jellywort zacht op te maken.’

‘Is het nooit bij je opgekomen,’ zei Albus opzij naar zijn nicht kijkend, ‘dat je pa *vol* met jellywort zit?’

Lucy keek Albus kalm aan. ‘Ja,’ zei ze. ‘Dat is het wel.’

‘Môge allemaal,’ zei Daan vrolijk, het terras overstekend om zich bij hen te voegen. ‘Sorry dat ik een beetje laat ben. Er was een incident vannacht op mijn afdeling met betrokkenheid van een feut, en *Engorgio* spreuk en een opgewonden limoen taart. Ik heb nog nooit zo’n zootje gezien, en het was mij taak om er voor te zorgen dat het daarna opgeruimd werd. De feuten konden er nauwelijks tot aan de helft doorheen zwemmen. Als je ‘t mij vraagt zit er in de hele groep geen Zombie.’

Lucy fronste. ‘Een opgewonden limoentaart?’

Ralph staarde haar aan. ‘Je hoorde hem het woord Zombie zeggen, en wat er bleef hangen was, taart?’

‘Hij bedoelt natuurlijk geen echte zombies,’ snoof Lucy. ‘Zombies zijn verboden. Tenminste, in dit land.’

Daan verhief zijn stem en pompte zijn vuist in de lucht. ‘Zombie trots! Zombie top! Ondood vecht en geeft nooit op!’ Hij stopte, liet zijn vuist zakken en grinnikte. ‘Sorry, gewoonte. Jee, Zombies, euh?’

‘Wat jij maar wilt?’ glimlachte James hoofdschuddend.

‘Vooruit, ik licht jullie in terwijl we lopen,’ zei Daan wenkend. ‘Er is een hoop te zien en niet veel tijd. Ik heb over een half uur les. Jullie kunnen erbij zitten als je wilt.’

‘O, ja,’ merkte Albus vrolijk op. ‘Dat is een hoop lol.’

Lucy sloeg haar neef zachtjes tegen zijn achterhoofd toen ze opstonden. 'Hou er over op ja, Albus.'

'Al goed,' zei Daan, zich omdraaiend, en achteruit lopend met uitgespreide armen. 'Dit is Alma Aleron's hoofdruimte. De meeste leslokaal gebouwen staan hier, aan beide kanten. Daar bij de Werpwilg, die stapel stenen en keien, is het huis van de originele oprichters. Ziet er uitdagend genoeg uit om te beklimmen, maar dat is geen goed idee. Magie is het enige dat het bij elkaar houdt deze dagen.'

'Wat is ermee gebeurt?' vroeg James, over zijn schouder kijkend naar de ruïne. 'Ziet eruit of het duizend jaar oud is.'

Daan haalde zijn schouders op. 'Sorry, dat is geen onderdeel van de tour. Vooral, omdat ik dat niet weet. Ik denk dat iemand me wel eens erover verteld heeft, maar ik deed mezelf een plezier en vergat het zo snel ik kon. Laat meer ruimte vrij voor Drijfbal en feut uitdagingen,' zei hij, de zijkant van zijn hoofd met een vinger aankloppend.

'Hoedanook, de meeste van de afdelingshuizen staan aan beide kanten van de Leslokaalgebouwen. Er zijn zes verschillende, en dat brengt me op het belangrijkste gedeelte van ons leven hier op Aleron: in welk dispuut ga je terecht komen.'

'Net als de afdelingen op Zweinstein,' knikte Lucy begrijpend.

'Ja!' zei Daan, naar haar wijzend. 'En nee. Twee dingen zijn totaal verschillend, beginnend het Sorteren. Hoofdzakelijk omdat dat hier niet doen. Hier moet je rennen om bij het dispuut te komen waar je bij wilt horen. Doe je dat niet, of als je het verknalt tijdens het rennen, wordt je toegewezen aan een afdeling door de Administratie, en geloof me, dat wil je niet.'

James volgde Daan over het smalle voetpad, langs een groepje leerlingen glijdend die de andere kant op liepen. 'Waarom niet? Je komt dan toch gewoon bij een afdeling, ja?'

'Jep, maar je hebt niets te zeggen over de afdeling waar ze je in plaatsen. Er wordt alleen gekeken waar er ruimte is. En afdelingen behandelen de restjes niet erg lekker. Zelfs de Zombie afdeling. Ik kan het weten.'

'Was jij een... euh... restje?' vroeg Ralph.

'Hè,' zei Daan omkijkend. 'Nee. Laten we maar zeggen dat de Zombie afdeling's restjes nog steeds bezig zijn om opgewonden limoentaart van de keldermuren af te halen. Het is een smerige hiërarchie, maar een effectieve.'

'Klinkt een beetje barbaars,' zei Lucy zachtjes.

Daan knikte. 'Hoedanook, er zijn zes afdelingen hier, allemaal vernoemd naar de Griekse mythologie, waar de oprichters helemaal gek op waren. Niemand noemt ze meer bij hun Griekse namen echter, dus doe maar geen moeite om ze allemaal te onthouden. De disputen bestaan al sinds het begin van de school en ze waren ontwikkeld om bijna iedere magische persoonlijkheid ter wille te zijn.'

Hij stopte en draaide zich weer, gebarend naar twee gebouwen in de buurt. 'Zie je dat oude landhuis daar, achter de Renus Hal? Dat is Hermes Landhuis, beter bekend als de Afdeling van de Zombies, waar ik woon. Mijn slaapkamer is achter het rechter raam, naast de toren. Zombies zijn volhoudend en ondeugend, aanpasbaar voor vrijwel iedere situatie. Net als ik hè?'

Albus knikte. 'Hermes Landhuis Zombies, zijn mede bekend om hun bedenkelijke oordelingsvorming en vereisen heel veel toezicht.'

Lucy, James en Ralph keken opzij naar Albus, met opgetrokken wenkbrauwen.

'Wat?' zei Albus met uitgespreide handen. 'Lucy is niet de enige die kan lezen weet je! Het stond in een folder die ik gisteravond in onze kamer vond.'

Daan rolde met zijn ogen. 'Nou, je hebt gelijk, technisch gezien. Als je het aan iemand anders vraagt, zullen ze je vertellen dat de Zombie Afdeling het thuis is van tuig, rebellen, en herrieschoppers. Maar dat zeggen ze alleen maar omdat ze jaloers zijn. Onze kleuren zijn gal geel en zwart.'

'En de andere disputen?' vroeg Lucy.

'Oké,' zei Daan zijn hand opstekend en ze aftellend op zijn vingers. 'Naast de Hermes Huis Zombies, is er Erebus, beter bekend als de Vampier Afdeling, met aan het hoofd professor Remora, die heb je al ontmoet. Ze zijn dramatisch en somber en ze nemen zichzelf wel héél serieus. Je herkent ze aan hun zwart met bloedrode uniformen, en het feit dat vele van hen zo bleek zijn als de maan, en ze vinden het prettig om hun haar over hun ogen te laten vallen, zodat ze het opzij moeten duwen alleen om te zien wie ze in het ootje neemt. En dat is gewoonlijk een Zombie,' voegde hij er trots aan toe.

'Dan zijn er de Aphrodite Huis Pixies. Zij zijn allemaal Barbie types, bezorgt om er goed uit te zien en wie de duurste bezem heeft, en wie nog steeds de mode van de vorige zomer draagt. Ze zijn niet kwaad, als je voorbij hun ego kunt komen, en niemand is charmanter als het gaat om schoolpolitiek en debatteren. Ze hebben zelfs een paar echte Glamorgana's in de Pixie Afdeling. Hun kleuren zijn roze en geel omdat dat de kleuren zijn die het meest voorkomen in de mode.'

Daan begon weer te lopen, de groep naar het hoofd Administratiegebouw leidend aan het eind van gemeenschappelijke ruimte. 'Vervolgens hebben we Ares Huis, bekender onder de naam Weerwolven. Zij zijn het militaire soort, en de atleten van het terrein. Hun huis staat op de top van Victorie Heuvel, achter de Administratie dependance. Ze hebben die ruimte al twaalf jaar achter elkaar in bezit omdat niemand het van hen kan winnen in het Drijfbaltoernooi. Weerwolven zijn arrogant en taai, en ze hebben niet veel respect voor iemand die niet als zij is, dus je gaat ze uit de weg, tenzij je een van hen bent. Hun kleuren zijn lei grijs en paars, als militaire uniformen. Dat daar is hun president, professor Jackson.'

James knipperde en draaide zich om, om te kijken. Professor Theodor Jackson kuierde door het zonlicht aan de andere kant van het terrein, in een lei grijze jas en donker paarse stropdas, zijn strakke wenkbrauwen laag. Hij had kennelijk James, of de rest van de groep, niet opgemerkt, en James was daar blij om.

‘Heb je ook nog Hephaestus Huis, thuis van de Igor’s. Die zijn precies het tegenovergestelde van de Weerwolven. Igor’s zijn technomanie en alchemie fanaten, en ze zijn gewoon geniaal met uurwerken. De meesten van hen zitten zo vaak in hun afdelingslaboratorium dat ze nauwelijks weten wat er verder op het terrein gebeurt. Ze brallen over het overnemen van de wereld en het maken van vernietigingswapens, maar ze zijn behoorlijk ongevaarlijk als je ze leert kennen. Je kunt ze herkennen aan hun gif groene uniformen.’

Daan stopte onderaan de trap die leidde naar het Administratiegebouw, wat een enorm indrukwekkend stenen gebouw was met de klokkentoren. Hij draaide zich en wees over het terrein van waar ze gekomen waren. ‘Als laatste, hebben we de Bigfoots, Apollo Landhuis. Die hebben het pand helemaal verderop aan de andere kant van de ruïne, maar zo ver van Victorie Heuvel als maar mogelijk. Bigfoots zijn aardige gasten, maar er is helemaal niets interessants aan ze. Ze zijn een vriendelijk, hard werkend, en voorkomend zootje, van redelijk vaardige heksen en tovenaars, wat verklaard dat iedereen ze vergeet, ongeveer twee seconden nadat je ze ontmoet hebt.’

‘Klinkt als een erg keurige groep,’ zei Lucy, tuurden naar het verre huis.

‘Dat is nou juist wat ik bedoel!’ riep Daan uit. ‘Ze hebben een indrukwekkend Drijfbalteam, maar hun spreuken spel is zo slap, wat verklaard waarom ze nooit winnen. Hun Huis President is een nette kerel, weet zijn naam niet meer. Professor Berk, of Bark of zoiets. Geeft Ethiek van Magie op academisch niveau. Zo vervelend.’

‘Wacht even,’ zei Albus met opgeheven hand. ‘Dus, van dit wordt verwacht dat het de beste toverschool is in de hele Verenigde Staten, en jij verteld mij dat het beste waar jullie mensen op konden komen als huis namen, de namen waren van een zootje halfbakken monsters?’

‘Ik verwacht dat tenminste de Vampieren, tegen de opmerking “halfbakken” zouden protesteren,’ onderbrak Lucy.

Daan rolde met zijn ogen. ‘Ja, ja welkom. Onthoud, ik ben nog altijd een Ravenklauw in hart en nieren. Toen ik hier vorig jaar kwam, zei ik hoe armzalig het allemaal was vergeleken met Zweinstein. Verrassend genoeg viel dat niet helemaal lekker. Het punt is, over deze bijnamen werd door de leerlingen zo’n honderd jaar geleden gestemd, en dat waren nou niet direct van het meest creatieve soort. Als je denkt dat monster namen beroerd zijn, dan had je de originele dispuut namen moeten zien toen ze met de school startte! De oprichters kunnen op veel manieren geniaal zijn geweest, maar het bepalen van een mascotte was er geen van.’

‘Hoezo?’ vroeg Lucy

‘Nou,’ zei Daan, en hij liet zijn stem dalen,’ dat waren de zelfde gasten die uiteindelijk over de symbolen van onze politieke partijen, een olifant en een ezel, besloten. Benjamin Franklin zelf, stemde er tegen om ons nationale symbool een arend te maken. Weet je wat hij het wilde laten worden? Een kalkoen!’

Albus schudde grinnikend zijn hoofd. ‘Geintje toch?’

Daan richtte zich op. 'Ik wou dat dat waar was knul. Hij is er nog altijd een beetje over in zijn wiek geschoten, en het is al *eeuwen* geleden! Maar hoedanook, leuk of niet, dat zijn alle huis disputeren. Je went er wel aan als je je plekje vind in je eigen. Ren week is nog bezig, dus je hebt nog steeds een kans om een feut te worden in een goed huis. Ik stem Zombie voor jullie allemaal, maar we zullen het aan Lorretje moeten vragen.'

'Lorretje?' knipperde Albus. 'De kat van de Administratie?'

'Hij is een Kwistel,' corrigeerde Daan. 'En hij heeft er een zesde zintuig voor. Je kunt ieder huis wat je wilt aanvragen, maar het is traditie dat nieuwe leerlingen eerst Lorretje raadplegen. Is leuk. Trouwens, daar heb je hem.'

James keek in de richting waar Daan naar knikte. In de verre hoek van de stenen trap, liggend in de schaduw van een grote arend, lag een doodgewoon uitziende gevlekte kat. Zijn ogen waren gesloten, maar te top van zijn staart bewoog onrustig, als deed de kat maar dat hij sliep.

'Kom op,' grinnikte Daan. 'Laten we het hem vragen.'

'Dit is een geintje van je dat je met alle nieuwe leerling uithaalt,' zei Albus achter blijvend. 'Dat kan ik wel waarderen, maar ik trap er niet in.'

'Zoals je wilt,' antwoordde Daan onverstoort. Hij hurkte neer voor de kat, en krabbelde deze tussen zijn oren. 'Hee, Lorretje, hoe gaat het met onze kleine kattenknul?' zei hij alsof hij het tegen een baby had. 'Ja, zo is dat. Je vind het lekker om tussen je oren gekrabbeld te worden is 't niet? Zin om een paar van mijn vrienden vandaag te helpen? Een beetje van de maffe katachtige intuïtie delen?'

Langzaam opende Lorretje zijn groene ogen en keek op naar James. Zijn staart onrustig.

'Dit is James,' ging Daan door, snel even achterom kijkend. 'Ik weet dat hij en dag of twee te laat is, maar hij komt van ver, dus hij heeft een goed excuus. Wil je hem een klein duwtje in de goede richting geven, dispuut gewijs?'

De kat bleef James bedachtzaam opnemen. James hoorde hem snorren terwijl Daan hem kriebelde. Uiteindelijk stond de kat op, rekte zich uit, geeuwde uitgebreid, en stapte in het zonlicht.

'Aldus sprak Zaruthustra,' sneerde Albus met rollende ogen.

'Shh,' zei Daan, een hand opheffend.

Lorretje stapte naar de open deuren van het Administratiegebouw, staart recht omhoog, en dan stopte hij met zijn linker voorpoot opgeheven. Hij draaide zich om te kijken, als wilde hij er zeker van zijn dat de leerlingen keken.

'Kijk waar de poot is,' fluisterde Lucy, James met haar elleboog porrend.

James keek nauwkeuriger. Gegraveerd in de stenen treden van de trap, was een lijn van zes symbolen. Degene het dichtst bij James was een vleermuis, zijn vleugels

half gevouwen. De kat stond boven een van de symbolen in het midden, zijn rechter poot rustte precies in het midden ervan.

‘Dat kan niet kloppen Lorretje,’ zei Daan fronsend.

‘Wat is het?’ vroeg James knijpend met zijn ogen. ‘Mijn bril zit nog in mijn reistas. Ik kan het symbool niet zien.’

Daan zuchtte. ‘Het is een glazen beker waar elektrische stralen uit komen, het symbool van de Igor Afdeling. Lorretje, James is geen Igor. Technomanie is niet zijn ding. Hij is een expert in defensieve magie. Hij is helemaal Zombie. Kom op, ga naar de schele schedel.’

Tot James verrassing leek de kat zijn hoofd te schudden. Hij bleef op het Igor symbool, zijn linkerpoot omhoog, en zijn rechter stevig in het midden van de gegraveerde beker.

‘Ik weet vrij zeker dat ik geen Igor ben,’ merkte James op.

‘Ja, nou, domme ouwe kat,’ beaamde Daan, opzij kijkend naar Lorretje. ‘Maar goed dat hij niet als de Soorteer Hoed is, in ‘t goeie ouwe Stein. Je kunt feut zijn in iedere afdeling die je wilt, los van wat *hij* zegt.’

‘Doe mij nu!’ riep Albus die naar voren stapte. Laat James naar de kneuzen gaan. Hoe staat het met mij Lorretje, ouwe vriend?’

De kat bekeek Albus koeltjes, en zette toen zijn linker poot neer. Langzaam kuierde hij langs de symbolen en stopte bij een aan het eind. De vorm was duidelijk genoeg, zodat zelfs James hem kon herkennen. Het was een weerwolf.

Albus knikte grijnzend. ‘Geweldig. Het wordt Wolven.’

‘En Ralph dan?’ vroeg Daan, de grotere jongen naar voren duwend.

Lorretje bestudeerde Ralph langdurig, zijn groene ogen vernauwden zich. Uiteindelijk ging hij zitten, likte zijn flank een paar keer en liep in een grote boog. Toen hij klaar was, rustte zijn rechter poot weer op de beker.

‘Iemand doet kattenkruid in je brokken, poes,’ zei Daan hoofdschuddend. ‘Ralph is nog minder een Igor dan James hier. Hij volgde Technomanie niet eens toen hij de kans had.’

‘Da’s waar,’ zei Ralph tegen de kat. Ik kan het woord “technomanie” niet eens spellen.’

Lorretje tilde zijn neus op en geeuwde opnieuw verveeld.’

Lucy liep naar Lorretje, en liet zich op een knie zakken. ‘Hoi Lorretje,’ zei ze, haar hoofd optillend. ‘Ik ben Lucy Wemel. Waar denk je dat ik thuishoor?’

Lorretje bewoog zich naar voren en wreef langs Lucy’s been, luid spinnend. Hij liep om haar heen en ging op weg naar de andere kant van de symbolen. Zijn schaduw viel over de vleermuis toen hij er twijfelend omheen liep. Uiteindelijk stopte hij en raakte het midden van de vleermuis aan met zijn rechter poot.

Daan knikte enthousiast. 'Daar kan hij gelijk in hebben,' zei hij. 'Je lijkt iets van een "wezen van de nacht" mystieks over je te hebben Lucy.'

'Maar ik heb echt een afkeer voor die Remora vrouw,' zei Lucy, naar voren reikend om Lorretje weer te aaien. 'Ze is zo ijdel en belachelijk.'

Daan hief een wenkbrauw en stak een vinger in de lucht. 'Alle types komen in alle afdelingen. Dat is een letterlijke opmerking van mijn Huis President, de snelle Jersey Duivel zelf.'

'Wat moet dat dan betekenen?' zei Ralph in de war.

'Het betekent dat geen enkele afdeling helemaal goed, of helemaal slecht is,' antwoordde Daan zijn rugzak optillend. 'Er zijn afstotelijke idioten in iedere gemeenschap, niet alleen de Vampieren. Er zijn zelfs een paar stuudjes onder ons Zombies. Aan de andere kant, er zijn ook fatsoenlijke types in iedere afdeling, hoewel zij in mindere mate aanwezig zijn er minder frequent. Maak je geen zorgen erover Lucy. Als je feut wordt bij de Vampier Afdeling, zul je merken dat er nog meer van jou soort mensen zijn, ondanks Remora's beste pogingen.'

'Maar, waar verblijven we tot we bij een dispuut komen?' vroeg Ralph.

'Er is een algemene slaapzaal achter het gastverblijf,' zei Daan, knikkend naar de plek waar ze vandaan waren gekomen. 'Je spullen zij daar waarschijnlijk al naar toe gezonden. Je wilt daar zo snel als je kunt vandaan, geloof me. Ze hebben al driehonderd jaar niets aan die algemene ruimte gedaan. Als ik jullie was, zou ik nu direct naar binnen gaan en je inschrijven voor een van de disputen. Het inwijdingsproces begint vrijwel onmiddellijk. Als je toch binnen bent, kun je gelijk naar je klassen schema kijken en je intekenen voor iedere club of sport waar je zin in hebt.'

Hij stapte opzij en gebaarde naar de voordeuren van de Administratie Zaal.

'Tenzij, euh, je met mij mee wilt gaan naar Voorwaarnemende Techniek.'

'Nee bedankt,' zuchtte James. 'Ik denk dat we dit beter zo snel mogelijk achter de rug kunnen hebben.'

'En ik weet niet hoe de rest erover denkt,' voegde Albus toe, 'maar ik wil zo lang mogelijk wachten met het beginnen van de lessen.'

'Ik wil wel met je mee eigenlijk,' zei Lucy die naar Daan stapte. 'Anders dan deze twee, wil ik graag zien hoe de lessen er hier gaan. Ik regel de officiële zaken wel na het middagmaal.'

'Hierheen dan,' zei Daan, zijn elleboog aanbieden aan Lucy. 'Voorwaarnemende Techniek is niet meer zo lastig als het was kennelijk, nu Madame Delacroix in een gewatteerde kamer zit op de medische afdeling, maar het is nog steeds een uitdaging. Blijf bij me en ik leg je de fijne kneepjes uit.'

James schudde zijn hoofd toen de twee op weg gingen naar de stroom leerlingen.

‘Nou,’ zei Ralph, terughoudend bewegend in de richting van de Administratie Zaal, ‘ga je je inschrijven voor de Igor Afdeling?’

James schamperde. ‘O, nee. Ik ga op zeker voor de Zombie Afdeling. Met verontschuldiging aan Lorretje daar.’

‘Dat dacht ik ook,’ knikte Ralph. ‘Hoewel ik me wel afvraag wat die kat wel weet, wat wij niet weten.’

‘Jullie zijn beiden gestoord,’ zei Albus serieus. ‘Die kat heeft een soort geestelijke verbinding met de kosmos of iets. Hij kan recht in je ziel kijken, net als de Soorteer Hoed thuis. Zag je hoe snel hij erachter was dat ik thuis hoor op de Weerwolf Afdeling? Dat is de afdeling voor sporthelden, kracht en tucht. Als de kat zegt dat jullie een stel Igor studjes zijn, dan moet je daar niet over in discussie gaan. Lorretje kent zijn pappenheimers.’

James duwde zijn broer opzij toen hij op weg ging naar de deuren van de Administratie Zaal. ‘Een minuut geleden dacht je dat die kat een eerstejaars grap was.’

‘Jak,’ zei Ralph, volgend. ‘Ik dacht dat hier wel mee klaar was. Ik begon met te wennen aan het zijn van een Zwadderaar. Nu moeten we van voor af aan beginnen.’

Albus fronste. ‘Ik ben dol op Zwadderich, maar ik heb het gevoel dat ik en de Wolven het prima met elkaar zullen gaan vinden.’

‘Gelukkig is Zwerkbal hier niet zo belangrijk als thuis,’ merkte Ralph op, stappend in de galmende schaduwen van het voorportaal van de Zaal.’

James fronste. ‘Waarom is dat iets goeds?’

‘Nou,’ grinnikte Ralph, zijn vriend op de schouder kloppend, ‘het bevordert je kansen om in een team te komen, is het niet?’

Albus schaterde, en het geluid galmde door het ruimte, donkere, voorportaal.

Twintig minuten later verschenen de jongens weer in het zonlicht, hun klassen schema bestuderend.

‘Heeft een van jullie Uurwerk Mechanieken?’ vroeg Albus. ‘Ik kan me er helemaal niets bij voorstellen.’

‘Vrijwel niets hiervan is logisch,’ beaamde Ralph. ‘Kijk dan, Dreuzel Bezigheid Kunde. Waar gaat dat dan over?’

‘Hee!’ klonk een stem vlakbij, de drie opschrikkend. James keek in de rondte en zag een paar oudere leerlingen, staand naast de deuren van de Administratie Zaal. Een, een meisje, droeg een donker lei grijze rok in dezelfde kleur als haar, van knopen voorziene vest, en paarse das. Zwart haar omlijstte haar donkere, ernstige gezicht. De andere, een jongen ouder dan James, had helder groen haar, geknipt tot een streep die liep van zijn wenkbrauwen tot rand van zijn nek. Hij droeg een gillende gele das en een zwarte broek. Het wapen op zijn colbert onthulde dat hij een lid van de Zombie Afdeling was.

‘Heb je het tegen ons?’ vroeg Ralph nieuwsgierig.

‘Zie je enige andere nieuwe leerlingen die het in hun hoofd hebben gehaald om te worden bij de Hermes Huis Zombies?’

‘En de Ares Weerwolven,’ voegde het meisje toe, met een scheve glimlach. ‘Wie van jullie is Albus Potter?’

Albus sprong in de houding en maakte zijn beste saluut. James wist dat dit een poging was om leuk te zijn, en hij wist ook dat het armzalig zou falen.

‘Op de grond feut,’ blafte het meisje, wijzend naar de portiek vloer. ‘Salueren is voor hen die dienen. Je zult deze spot goed moeten maken door me er dertig te geven.’

Albus was met zijn gezicht halverwege de hete stenen. Hij stopte en keek op naar het lange meisje. ‘Euh, dertig wat? Galjoenen? Kussen? Sorry, ik kom niet uit deze omgeving. Is dit een soort omkoping?’

Het meisje grijnsde opnieuw. Ze hurkte voor Albus, waardoor haar gezicht maar dertig centimeter van het zijne was. ‘Dertig keer *opdrukken* Cornelis,’ zei ze liefjes. ‘En om er zeker van te zijn dat je het zult onthouden, doe je ze op een hand.’

‘*Cornelis*,’ mompelde Ralph.

‘Opdrukken,’ kreunde Albus. ‘Dat is, als, lichaamsbeweging, juist?’

Het meisje knikte en trok haar toverstok uit de mouw van haar witte blouse. ‘Hier. Ik zal je op weg helpen.’

Ze bewoog haar pols en Albus leviteerde keurig de lucht in. Een ogenblik later, viel hij weer naar beneden op zijn handen en de punten van zijn tenen.

‘Dat is een,’ zei het meisje nog altijd glimlachend. ‘Nu hardop tellen.’

Albus gromde toen hij begon te tellen, met zijn neus het steen rakend, en zichzelf opdrukkend.

‘Wat jullie twee betreft,’ zei de jongen, dichterbij James en Ralph komend en ze van top tot teen opnemend, ‘Ik zou jullie nooit uitgekozen hebben, maar jullie kregen een strakke aanbeveling van een van mijn afdelingsleden. Daan Wilstra zegt dat jullie lid waren van de Gremlins. Is dat zo?’

James knipperde. ‘Hoe ken je hen dan?’

De jongen tikte James zachtjes tegen zijn oor en grinnikte. 'Dat heb ik net uitgelegd. Daan vertelde het me. Dus waren jullie leden of niet?'

'Ja,' zei James, wrijvend over de zijkant van zijn hoofd. De tik had niet zeer gedaan, maar meende dat hij meer moest doen, dan het alleen te incasseren.

'Ik *neem aan* dat ik lid was,' zei Ralph hard nadenkend. 'Ik bedoel onofficieel, denk ik. Er was nooit iets van zweren of zo, als je begrijpt wat ik bedoel...'

'Wij nemen de inwijding serieus bij de Zombie Afdeling,' zei de jongen. 'Mijn naam is Warrington. Julie noemen mij... eens zien... jullie noemen mij "meneer Warrington, zijne grootse verheven Poehaanes". Totdat ik jullie iets anders zeg. Begrepen?'

'Ja,' zei James vermoeid knikkend.

'Ja, wat?' drong Warrington aan, naar voren buigend.

'Ja, meneer Warrington, uwe grootse verheven, euh... Poehaanes?'

'Goed genoeg,' zei de jongen zich weer oprichtend. 'Dus jij bent James Potter en deze kleerkast hier is Ralph Deeter, beide komen jullie uit het jolige oude Engeland. Goed dan. Dit is wat ik wil dat jullie beide, nu direct doen. Ik wil dat jullie naar het Hermes landhuis rennen en je voorstelt aan de rest van de Zombies. Maar je mag niet naar binnen, begrijp je. Jullie zijn maar feuten, en feuten moeten uitgenodigd worden. Dus *jullie* moeten buiten blijven staan en gillen. Vertel aan iedereen in het huis hoe je heet, en wie jullie voorgedragen heeft, en waarom wij jullie lid zouden moeten maken. En draag deze.'

Warrington hield twee hoofddeksels vast. James was niet bijzonder verrast te zien dat het geel en zwarte trechters waren, met lichtjes draaiende molentjes er boven op. Sommige dingen natuurlijk, waren gewoon een traditie ongeacht in welk land je was. Langzaam namen hij en Ralph ze aan.

'Doe ze nu op,' grinnikte Warrington. 'Toon me wat afdelingstrots, wil je? Als ik terug kom bij het huis, over een uur, wil ik jullie buiten hard aan het werk zien. En als ik *binnen* kom, wil ik dat de andere Zombies in staat zijn om mij alles te vertellen wat ik moet weten, zonder uitzondering. Heb je het?'

'Ja,' zuchtte James, de trechter op zijn hoofd rammend.

'Ja, *wat?*' boog Warrington opnieuw.

'Ja meneer Warrington,' zeiden beide jongens vrijwel gelijktijdig, 'uwe grootse verheven Poehaanes.'

'Neh, zo wil ik niet meer genoemd worden,' zei Warrington, wrijvend over zijn kin. 'Nu spreken jullie mij aan als "Kapitein Warrington, de Supergraaf van het Rijk van Tofheid".' Onthoud dat. Ik wil jullie er niet meer aan hoeven herinneren. Nu, rennen!'

Hij joeg James en Ralph weg, die draaiden, en rommelig de trap af draafden van de Administratie Zaal, Albus zich grommend opdrukken achterlatend in het portiek.

‘Ik wist niet,’ hijgde Ralph toen ze over het terrein begonnen te over te steken, ‘dat rennen... een onderdeel van de afspraak zou zijn.’

8. De Kluis der Lotsbestemmingen

Het was verbazingwekkend, bedacht James de volgende dag, hoe het leven op Zweinstein en Alma Aleron op elkaar leken, en aan de andere kant zo verschilden.

Hij en Ralph hadden het grootste deel van de vorige middag doorgebracht in de kelder van het Hermes Landhuis, hun belachelijke propeller trechters dragend, en doorgezaagd werden door de oude leden van de Zombies over waarom zij hen zouden moeten toelaten, terwijl zij al die tijd over de rafelige tapijten kropen van de kelder, en purden in de stoffige spanten, op zoek naar spinnen, die ze, volgens hun opdracht, moesten verzamelen en bewaren in een flinke fles. James had zich half half zorgen gemaakt dat tot een deel van de inwijding het eten van de spinnen zou behoren waarmee ze nu bezig waren deze te verzamelen, en had opzettelijk vermeden een aantal van de grote te vangen. Om tien uur was Daan er ook geweest, kauwend op popcorn uit een grote bak, met zijn voeten op een voetenbank, bedekt met een geel, beduimelt, tapijt. Warrington, die inmiddels had besloten om aangesproken te willen worden met "Hoge Sultan Warrington, Meester van de Vechtende Delvers van de Tweede Etage Gedeelde Bank" had kritisch de fles met spinnen van Ralph en James geïnspecteerd. Tientallen spinnen kropen op de bodem van de fles over elkaar heen, hun klein pootjes maakten bijna gekmakende krasgeluiden op het glas.

‘Niet slecht feuten,’ had Warrington met tegenzin verkondigd. ‘Jullie hebben er zestien meer Daan hier had op zijn eerste nacht.

‘Niet eerlijk!’ had Daan gebriest, rechtopzittend in een oude leunstoel bij de trap. ‘Zij zijn met z’n tweeën!’

‘Jep,’ had Warrington gegrinnikt, de dop van de fles draaiend. ‘Maar jij speelde vals, Wilstra. Jij transfigureerde de helft van je spinnen uit mieren, duizendpoten, en zelfs een paar oude chippies. De meesten hadden niet eens het juiste aantal poten.’

Daan zakte weer terug in de stoel. ‘Dat is waarom jullie gek op mij waren, als ik me goed herinner. Creatief valsspelen is een kernwaarde van een Zombie. Dat vertelde je me zelf.’

‘Inderdaad dat deed ik,’ had Warrington geknikt, de fles legend over het vuile tapijt. De spinnen waren eruit gestroomd en waren naar allerlei richtingen weggerend, en verscholen zich onder het meubilair, en in donkere hoeken.

‘Waarom deed je dat?’ had Ralph uitgeroepen, met uitpuilende ogen. Het viel James op dat de propeller op Ralph’s hoofd sneller rond draaide als hij zich opwond. Het had hem bijna van de grond getild toen hij een nest Zwarte Weduwen had ontdekt in de schaduw van de trap.

‘Sorry feuten,’ had Warrington eenvoudig verklaard. ‘Het is zuiver vang-en-verlos op de Zombie Afdeling. Waar kunnen de volgende lading feuten dan anders op jagen? Trouwens, sommige die spinnen zijn nu bijna familie.’

‘Ik herinner me de grote oranje en paarse, op mijn eerste nacht hier,’ had Daan smachtend gezegd. ‘Ik vond hem op mijn kussen, met een paar plastic tanden in.’

De kamer was ontploft in een stroom waarderend gelach, en Warrington had toegiefelijk gegrijnsd naar Daan.

Kort daarop konden James en Ralph gaan, vergezeld door alle goeds en aanmoedigingen van Daan, die hen verteld had dat hij dacht dat de avond uitstekend verlopen was.

‘Jullie zijn twee blijvers,’ had hij gezegd, toen ze op het pad voor het Hermes landhuis samen op liepen. ‘Echt, Warrington mag jullie, ander had hij jullie de opdracht geven om iedere spin persoonlijk naar zijn nest terug te brengen. Zo lang jullie morgen in staat zijn de feut uitdaging aan te gaan, zijn jullie helemaal binnen.’

James had Daan gevraagd wat de uitdaging zou zijn, maar Daan had zijn hoofd geschud. ‘Als ik het wist, zou ik het zeggen, maar ik weet het niet. Maar omdat jullie hier zijn gekomen aan het eind van de laatste feut week, zal het waarschijnlijk iets groots zijn. Maar jullie kunnen het aan. Maak je geen zorgen.’

James probeerde er niet aan te denken toen hij en Ralph op weg gingen over het donkere terrein.

De gemeenschappelijke slaapzaal was een stenen vierkante constructie dat eruit zag als een gigantisch praalgraf in de schaduw van het de gastvertrekken, zonder lantarens om het te verlichten, en vrijwel ieder venster was donker. In de kleine

ingang vonden James en Ralph hun hutkoffers, en Nobby's gehavende kooi, waarin de grote uil James onheilspellend aankeek.

'Sorry Nobby,' suste James, knielend voor de kooi en de deur openend. 'Ik was je bijna vergeten. Ga naar buiten en zoek iets te eten, maar ga niet te ver. Ik zoek morgen wel uit waar ze de uilen hier huizen.'

De uil hipte uit de kooi en schudde zijn veren uit. Met een ontevreden roep, spreidde hij zijn vleugels en verdween door de geopende voordeur.

'Hier is een brief van je moeder,' zei Ralph, een brief pakkend van de bovenkant van zijn hutkoffer. 'Hij is aan ons allemaal gericht. Jou, mij, Lucy en Albus.'

James plofte op zijn koffer en trok de trechter van zijn hoofd. 'Ga je gang en lees hem,' zei hij, flauw met zijn hand wuivend.

Ralph trok de brief uit de open enveloppe en vouwde hem open. 'Lieve kinderen,' begon hij, en keek naar James. 'Kinderen?'

'Ga maar door,' drong James aan, zijn hoofd vermoeid schuddend.

'Ik hoop dat jullie je plek gevonden hebt met je lessen en huistaken. We missen jullie nu al, hoewel we er zeker van zijn jullie morgen avond te zien bij professor Lubbermans' lezing. Jullie nieuwe school uniformen zitten in je hutkoffer. Braaf zijn en we zien jullie morgen. Liefs,' bla bla bla, ze heeft iedereen's naam hier gezet, zelfs die van Merlijn.'

'Da's mijn moeder,' glimlachte James scheef.

'Er is ook nog iets geschreven op de achterkant,' zei Ralph, de brief omkerend. 'Het is van Lucy. Ze schrijft... dat ze de nacht doorbrengt op de Vampier Afdeling, met haar nieuwe vrienden, en ze schrijft, "Ik zie jullie drie bij de les morgen als je je niet verslaapt, of het overslaat, of vergeet dat we nu op Amerikaanse tijd leven". Donders, ze kan wel zeuren niet?'

James schouderchokte. 'Dat is de manier waarop de vrouwen in mijn familie laten merken dat ze van je houden, denk ik.'

'Denk je dat Albus inmiddels hier al ergens is,' vroeg Ralph, grommend terwijl hij zijn hutkoffer sleurde naar een gammele boekenlift, gemaakt in de muur naast de trap. Een erg verweerd koperen standbeeld van een aap in een piccolo uniform stond op een plank naast de deur van de boekenlift.

'Weet ik niet,' zuchtte James, opstaand om zijn eigen hutkoffer te verslepen. 'Misschien heeft hij mazzel, net als Lucy, en slaap hij op zijn nieuwe afdeling.'

Ralph perste zijn hutkoffer in het ruimte vak van de boekenlift, en James gebruikte zijn toverstok om de zijne boven op die van Ralph te leviteren. De koperen aap kwam schokkend tot leven, piepend alsof hij dingend behoefte had aan olie. Hij klom in de boekenlift, schoof naast de opgestapelde hutkoffers, en trok de deur dicht. Een moment later maakte het ratelende geluid van de lift duidelijk dat hij opsteeg naar de verdiepingen erboven.

‘Hoe weet hij waar hij heen moet?’ vroeg James starend naar de dichte deur. Ralph schouderchokte en getweeën liepen ze weg, op zoek naar de badkamers. De gezamenlijke slaapzaal bleek niet meer te zijn dat de vochtige, schimmelige en ongelofelijke oubollige ruimte die Daan had aangegeven. Toen Ralph aan de kranen draaide van de wastafel, werd er een mix van roestig oranje water, vuil en een enkele worm uitgespuwd, wat verschillende minuten doorging terwijl de jongens wachtten. Uiteindelijk hielpen ze zichzelf, door weer naar buiten te gaan en hun gezicht onder te pletsen met water uit een fontein. In het midden van de fontein leek een monsterlijk vogelbad hen ijsig aan te kijken door de ogen van een zestal stenen waterspuwers.

‘Buitenlanders,’ mompelde een ervan met rollende ogen.

Ralph en James gooiden gedurende enige minuten dennenappels naar de standbeelden, maar hadden snel door dat niets zo ondoordringbaar is als een stenen waterspuwer. Tenslotte, uitgeput, stommelde de jongens terug naar binnen, en vonden, na een korte zoektocht, hun hutkoffers neergesmeten op het tapijt van de hal van de bovenste verdieping. Daar vonden ze ook een lege slaapzaal en vielen direct in slaap op de antieke, doorgezakte bedden.

De volgende dag was de eerste les van James en Ralph, Tovenaar Huishoudkunde, wat werd gegeven in de kelder van de Administratie Zaal, in iets wat voor alle doeleinden gebruikt kon worden, leek op een omgebouwde kerker. Laag gebogen plafonds werden ondersteund door plompe zuilen, en James kreeg het onprettige gevoel dat hij het gewicht van het gebouw boven hen kon voelen, neerdrukkend op de ruimte. Alles bij elkaar vond hij het leslokaal bijna niets verschillen van sommige van de meer bespinnewebte leslokalen op Zweinstein.

De Tovenaar voor Huishoudkunde leerkracht was een dikke oude heks met roze wangen, krullend wit haar, dat een zeer rijk eigen leven leek te leiden, en sprankelende zwarte ogen die ondeugend door het klaslokaal schoten, alsof ze er niet zeker van was of ze de kinderen iets zou leren, of voor hen een enorme taart te bakken. Haar naam, maar bleek, was Professor Betsie Bovendonder Riekenwiek Newton, echter, ze besloot dat haar leerlingen haar zouden aanspreken met, Moeder Newt. Glimlachend, op een grootmoederachtige manier, begon ze ketels, potten en pannen op haar kostbare bureau op te stapelen, beginnend met een onderrichtende uitleg van de lessen. Daan, die tussen James en Ralph inzat, aan een tafel achter in het lokaal, boog zich naar James.

‘Ze ziet er misschien uit als een kaneelcakeje van de vorige eeuw,’ fluisterde hij achter zijn hand, maar haal geen grappen uit met ouwe Ma Newt. Ze is zo taai als een Bigfoots eeltige hiel, en twee keer zo geniepig als je haar op stang jaagt.’

Ralph zakte achteruit op zijn stoel en rommelde met zijn veer. ‘Is Huishoudkunde niet meer een meidenles?’ fluisterde hij somber, maar Daan onderbrak hem, dringend sissend en een vinger tegen zijn lippen drukkend.

‘Wat was dat?’ vroeg Moeder Newt opeens, zichzelf onderbrekend aan de voorkant van het leslokaal. Ze hief haar kin en tuurde over de hoofden van de leerlingen. Haar zwarte blik vond Daan en ze bood hem een nogal charmante glimlach. ‘Een vraag, meneer Wilstra?’

‘Nee nee,’ reageerde Daan, maniakaal grijnzend. ‘Het is niets.’

‘Iemand daar achter suggereert dat Tovenaar Huishoudkunde een... het spijt me,’ zei ze lichtelijk fronsend. ‘Mijn slechte gehoor is niet meer wat het geweest is. Hoe noemde uw vriend het?’

‘Euh...’ mompelde Ralph met een donker rood wordend gezicht. ‘Euh, eh... ik vroeg het alleen maar. Ik ben nieuw hier.’

Moeder Newt knikte warm, haar ogen sluitend. ‘Ja, ja. Meneer Deeter, van onze tovenaar bureu over zee. Ik heb veel over u, en uw vrienden gehoord. Wat vroeg u zich af jonge man? Wees niet verlegen bij je oude Moeder Newt.’

Aangemoedigd, ging Ralph wat meer rechtop zitten. ‘Nou,’ zei hij rond kijkend. De ogen van de klas hadden zich naar hem gewend, velen wijd en nieuwsgierig. Een of twee leerlingen schudden hun hoofden, erg flauwtjes, waarschuwend. Ralph slikte en ging door. ‘Ik, euh... ik dacht altijd... neem me niet kwalijk dat ik het zeg... dat Huishoudkunde meisjesles was.’

‘O, nee,’ antwoordde Moeder Newt sussend, weer glimlachend. ‘Een veel gemaakte misvatting beste jongen, verzeker ik je. Nee, zie je, de waarheid is...’ hier stapte de professor weg van haar bureau, terug in de schaduwen van de hoge keukenkasten die vooraan langs de kerker muur stonden, ‘de waarheid is dat Huishoudkunde niet een *meisjesstudie* is... feitelijk is het, een *vrouwenstudie*.’

In de schaduwen, hief Moeder Newt snel haar handen, de mouwen van haar gewaad vielen terug, en onthulden verrassend slanke sterke armen. ‘Huishoudkunde is meer dan enkel een les. Het is een levenslange achtervolging van alleen de meest bijzondere en krachtige vrouw. Een felle, *slimme* vrouw, een heks wiens logica bodemloos is, wiens motieven oneindig ondoorgrondelijk zijn, en wiens grenzenloze mogelijkheden onder contrôle gehouden worden, slechts door haar zelfopgelegde discipline...’

Bliksem kraakte van ma Newt’s toverstok en haar vinger toppen, likkend langs de voorkanten de kasten. Haar stem was eerst zacht, maar werd luider, galmend. ‘Het soort heks wiens volgelingen alleen bestaan door haar toegankelijkheid, enkel om haar onbekende grillen te dienen, aangespoord door angst voor haar, of liefde voor haar, voor altijd bedrogen en betovert, of ze het *weten...* of *niet!*’

Donder dreunde plotseling door de afgesloten ruimte van de kerker en een koude windvlaag draaide door het lokaal, slaand met de deuren van de kasten en kaarsen doofden in de houders. Aan hun tafels hielden de leerlingen hun perkament en veren stevig vast toen de wind over hen joeg, glijdend door de haren van de meisjes, en deed de dassen van de jongens klapperen. Een skelet aan een metalen standaard in de hoek, rammelde en zwaaide. De kaak klapte, alsof hij lachte. Direct daarna, zo snel als het begonnen was, stakte de wind. Het licht in de ruimte werd weer normaal. Met een serie korte plopjes ontstaken de kaarsen zichzelf.

‘Beantwoord dit je vraag liefje?’ zei Moeder Newt zoetjes, glimlachend weer voor haar bureau, alsof ze geen centimeter verplaatst was.

‘J-ja m’vrouw,’ zei Ralph snel, stokstijf rechtovereind op zijn stoel. ‘Glas helder.’

‘Goed,’ antwoordde Moeder Newt warm met pretoogjes. ‘Dus, waar waren we? O ja, de basis benodigheden van een magische keuken, beginnend met de dames. Let goed op leerlingen. Er kan een toets over komen.’

Veertig minuten later, toen de klas door de lage gang schuifelde, ieder met een miniatuur gifbramen cakeje die Moeder Newt had geholpen te bereiden in de koboldvuren oven, legde Daan uit. ‘Ma Newt is de President van de Pixie Afdeling. Die van hun, is dat grote, gemberbroodachtige landhuis, Aphrodite Hoogte, op de heuvel achter het theater. Ze is een goed voorbeeld van waarom je een Pixie niet moet onderschatten zelfs *als* ze er eruit zien als een lading besuikerde citroen koekjes.’

‘Ik heb een paar Pixies ontmoet,’ zei Lucy zich voegend bij de drie jongens. ‘Ik denk dat de meeste van hen niet zijn zoals Moeder Newt. *Zij* heeft problemen.’

Daan lachte. ‘O, je hebt geen idee. Geloof me.’

James bekeek het miniatuur cakeje in zijn hand. ‘Kun je deze veilig eten? Ik bedoel... gifbramen?’

‘Dat is maar een naam,’ verzekerde Daan, zijn rugzak aanpassend. ‘Zoals pestpaddo’s of doodsdropjes. Die zijn verrukkelijk. Aan de andere kant, als iemand probeert je een kreunkaakje te laten eten... pas op.’

‘Heeft iemand Albus gezien?’ vroeg Lucy, de stenen treden opklimmend naar het Administratie Zaal’s lange voorportaal.

Daan knikte. ‘Ik zag hem vanmorgen in het restaurant, in het kielzog van een groep oudere Weerwolven. Ze lieten hem al hun dienbladen dragen, hij balanceerde ermee alsof het een soort circus truc was. Het was behoorlijk indrukwekkend. Hij hield de laatste zwevend met zijn toverstok tussen zijn tanden.’

‘Hij komt er wel bij,’ zei Lucy zelfverzekerd. ‘Albus is volhoudend als hij dat wil.’

‘Volhoudend is een manier om het te zeggen,’ merkte James hoofdschuddend op.

Bij de Administratie Zaal trap, zei Lucy de jongens gedag en ging naar de Toren van Kunst voor haar Tover Literatuur les. Terwijl de drie over het terrein op weg

naar het Toegepast Magische Kennis Gebouw gingen, draafde een figuur naar hen van een grasveld iets verderop. James keek opzij en zag dat het Warrington was.

‘Hee, Wilstra,’ riep hij. ‘Feuten. Wacht even.’

James en Ralph stopten en begonnen te mompelen, ‘Ja, oh Sultan Warrington, Leider van de —’

‘Hou op,’ onderbrak Warrington. ‘Luister. Jullie feutenuitdaging is helmaal klaar, en vannacht is het zover. Alles wat jullie nodig hebben zit in de vuilnisbak achter de gemeenschappelijke slaapzaal. Zoek degene met de grote gele “Z”, behekt aan de zijkant. Wilstra, jij helpt ze op weg, oké? Je weet wat te doen. Maar help ze niet!’

‘Aye aye, kapitein,’ zei Daan slaand met de rug van zijn hand tegen zijn voorhoofd.

‘Maar vanavond is professor Lubbermans’ lezing,’ zei James, zich wendend naar Daan toen Warrington weg draafde. ‘Dat kunnen we niet missen!’

‘Dat is *vanavond*,’ zei Daan hoofdschuddend. ‘Als een zombie zegt “vannacht”, dan bedoeld hij eigenlijk, oh, ergens in de kleine uurtjes van de volgende ochtend. Snap je het?’

‘Ah,’ antwoordde James, een beetje fronsend.

Ralph keek bezorgt. ‘Nou, wat is de uitdaging dan?’

‘Dat zullen we weten als we in de vuilnisbak kijken achter de gemeenschappelijke slaapzaal,’ antwoordde Daan eenvoudig. ‘Nu geen tijd voor echter. We hebben nu Mageografie, en professor Wraekbel staat bekend om zijn aftrekken van punten voor traagheid. Hij is zo strak opgewonden dat het piept als hij loopt. Kom op.’

Mageografie werd gehouden in een hoge ronde kamer aan de voet van het Toegepaste Magische Kennis gewelf. De grond was aangelegd als een amfitheater, met tafels en stoelen in rijen. Enorme kaarten omgaven de bovenste delen van de kamer, zwevend in dikke vergulde lijsten. James was niet verrast te zien dat de afbeeldingen, waarvan vele oeroud, hand getekend waren in uitgebleekte bruine, rode en groene kleuren, langzaam bewogen. Ze waren betoverd natuurlijk, en lieten de bewegingen van rivieren en oceanen zien, en zelfs het mierachige kruipen van schepen en magische voertuigen.

‘Ik hoorde dat als je een speciaal vergroot glas gebruikt,’ fluisterde Daan op weg naar een stoel in het midden van het terras, ‘dat je kleine mensen kan zien bewegen in de steden en zo. Je kunt waarschijnlijk mogelijk ook jezelf zien als je goed genoeg zoekt.’

‘Dat is wat mijn pa bedoeld moet hebben,’ reageerde Ralph bedachtzaam. ‘Hij vertelde me dat een van de doelen van de school was, jezelf te vinden.’

James kreunde, en Daan trok een gezicht. Ralph keek beledigd.

Toen de drie plaatsnamen op hun stoelen, en hun perkament en veren pakten, zag James, Albus de ingang binnen slenteren aan de andere kant van de ruimte. Hij

herkende James, Ralph en Daan, en zwaaide. Achter hem gaf een lange jongen in een lei grijs uniform hem een klein duwtje. Albus slingerde overdreven, en ging op weg naar een stoel aan de voorste rij, gevolgd door drie ernstig kijkende Weerwolf Afdelingsleerlingen. Een van hen was het donkere meisje die ze buiten de Administratie Zaal hadden ontmoet de dag ervoor.

‘Zo te zien gaat het best met Al,’ mompelde Daan.

James keek naar zijn broer beneden. ‘Hoe weet je dat?’

Daan haalde kort zijn schouders op. ‘Geen beurse plekken die ik kan zien. Altijd een goed teken bij de Weerwolf Afdeling.’

Professor Wraekbel kwam de ruimte binnen door een deur naast zijn bureau. Hij was erg oud, krom, en droeg een bril met een dik zwart montuur, wat zijn ogen zó veel vergrote, dat hij nogal constant verrast keek. Hij legde zijn leren map netjes op het bureau en zonder enige inleiding verkondigde hij met luide stem. ‘Nummer vier scherpte veren alstublieft, en een enkel vel veertig gram perkament. Vandaag: de Nijl Delta en omliggende laaglanden.’

De professor verplaatste zijn bril zorgvuldig toen een van de kaarten naar beneden dreef van de bovenste rekken van de ruimte, een plaats innemend achter het bureau.

‘Voor nieuwe leerlingen zeg ik dit maar een keer: ik sta niet toe dat er Snel-Citaat Veren of opname bezweringen in deze klas worden gebruikt. Jullie moeten opletten, en maken graag jullie eigen notities en tekenen jullie eigen kaarten. Zoals de rest van jullie weten, het heeft geen zin om jullie te vertellen dat voor je beurt spreken verboden is in mijn klas. Als het jullie bedoeling is om een voldoende te krijgen, zullen jullie zo druk zijn om mij bij te houden, dat er geen tijd zal zijn om je mond te openen. Vragen zullen ingediend worden bij mijn secretaris, waar ze beantwoordt zullen worden tijdens de officiële kantoor uren. En nu...’

Wraekbel tilde zijn toverstok op, die uitschoof tot een lange aanwijsstok. Hij mepte de top op de kaart zonder te kijken. ‘De rivier de Nijl wordt over het algemeen beschouwd als de langste rivier in de wereld,’ zei hij luid en monotoon, ‘en het huis voor enige van de toverwereld’s meest exotische en interessantste wezens en vissen, waarover verder niet verteld wordt. De stroomsnelheid van de rivier is ongeveer twaaf-duizend vierkante meter per seconde, wat resulteert in een geografische delta verschuiving van globaal vijftien graden ieder jaar, wat op zijn beurt resulteert in een hydromagisch inschalingmeter van twee punt nul zeven gigapokuses, iedere acht jaar. Zoals je je kunt voorstellen leidt dit tot een terrein hexologie cijfer van, kan iemand mij dit zeggen? Iemand?’

Niemand in de ruimte leek gretig om een antwoord te proberen te geven, en de professor leek hier totaal niet verrast over. Hij beantwoordde zijn eigen vraag en ramde door, zijn eigen stem galmde langs de hoge koepel boven hem. James krabbelde verwoed notities, en probeerde bij te blijven.

Zuchtend beseftte hij voor het eerst hoezeer hij Roos zou gaan missen, en haar geweldige notities tijdens dit schooljaar.

De rest van de dag ging in een waas voorbij. James, Ralph en Daan gebruikten hun middagmaal in de eetzaal van de school, die zich bevond op het hoogste deel van de kelder van de Administratie Zaal. De mintgroene stenen muren, kleine ramen bij het plafond, de lange rijen leerlingen met metalen dienbladen, en de overweldigende geur van melk en goulash, gaven James het gevoel te zijn getransporteerd naar de eetzaal van Azkaban. Het lawaai van de babbelende leerlingen klonk als een zwem eksters, weerkaatsend tegen de lage begrenzing van de eetzaal.

‘Dus de originele bouwers van de Administratie Zaal waren dwergen,’ zei Daan met stem verheffing boven de lawaaierige stroom. ‘Geweldige gasten om te hebben voor ieder bouwproject, maar met bijzondere ideeën over het gebruik van ruimte. Ik heb over ze geleerd in Magi-Amerikaan Geschiedenis. Volgens de dwergen is het Dreuzel bouwmodel als een kruid, veel ervan is boven de grond en maar een heel klein beetje wortels. Het tovenaargebouw is als een schildpad, laag en geheimzinnig, met een brede fundering. Dwergen gebouwen echter, zijn als een ijsberg.’

‘Negentig procent onder het oppervlak?’ verduidelijkte Ralph met een mond vol goulash.

Daan knikte. ‘Er zijn meer onderkelders, kelders en kerkers hier, dan iemand kan tellen. Ik heb verhalen gehoord over leerlingen die op onderzoek uitgingen in de lagere trappengangen, en niets vonden dan hele stammen reuzen ratten, toegangen naar enorme ondergrondse rivieren, zelfs verboden kamers met deuren zo groot als dinosaurussen en magisch gloeiende sloten die niemand kan openen.’

James was onder de indruk. ‘Heb jij die dingen ook gezien?’

‘Nee,’ zei Daan verdrietig. ‘Alles onder de bovenste kerkers zijn taboe en worden bewaakt door een of andere stokoude heks, die niemand van ons ooit gezien heeft. Ze noemen haar Ouwe Laosa. Kennelijk, is zij het spul waar nachtmerries van gemaakt worden. Gruwelijk sprookje, als je begrijpt wat ik bedoel.’

Ralph keek opzij naar Daan. ‘Zoiets als dat als ze je vangt je in een kikker veranderd totdat een prinses je kust?’

Daan vernauwde zijn ogen bedachtzaam. ‘Zoiets als, dat ze je vangt, en je in een kakkerlak verandert, totdat een serveerster je verplettert onder haar hiel.’

‘Snap ik,’ knikte Ralph wijs. ‘Dus blijf uit de lagere gebieden.’

Terwijl James de dag doorkwam in zijn gewone zwarte colbert en das, kon hij het niet helpen dat hij zich er opvallend kleurlozer uitzag tussen al de andere leerlingen

in uniform. Hij hoopte dat de feut uitdaging vannacht goed zou uitpakken, zodat hij de volgende dag Zombie geel zou kunnen gaan dragen en er eindelijk bij zou horen.

Toen hij die middag een periode vrij was, merkte James dat hij op een leuke manier werd afgeleid tijdens zijn wandeling naar de bibliotheek door de aanblik van zijn vader die in het zonlicht liep, vergezeld door Merlijn en Denniston Dolochoy, James gooide zijn rugzak over zijn schouder en rende om de groep in te halen die stapten langs de gebouwen, vooraf gegaan door kanselier Franklin.

‘Natuurlijk, met het door de tijd bewegen van het terrein, als het doet,’ was professor Franklin aan het vertellen, ‘ bezet Alma Aleron een tijdelijke stroom die anders gebruikt zou worden voor het opslaan van onze chronologische geschiedenis...’

James ging naast zijn vader lopen, die naar hem keek, verrast knipperend, en dan glimlachend. Zonder iets te zeggen legde hij zijn hand op de schouder van zijn zoon, terwijl ze samen verder liepen.

‘Samenvattend,’ ging professor Franklin door, James aankomst niet opgemerkt te hebben, ‘met onze geschiedenis misplaatst door het eigenaardige gebruik van tijd, zijn we genoodzaakt geweest om onze chronologische tijdslijn in een andere, meer gebruikelijke ruimte op te slaan. Het resultaat is hier voor ons, in vermomd als de Officiële Alma Aleron Zaal van Historisch Archief.’

Professor Franklin stopte en keek op naar een imposant stenen gebouw dat voor hen oprees. Het had de vorm van een plompe cilinder, met pilaren die de omtrek omcirkelden en een aantal indrukwekkende, ijzeren deuren, geplaatst in een diep portaal.

‘Ah, is zie dat de jonge meneer Potter zich bij ons heeft gevoegd,’ zei professor Franklin, James opmerkend en toegankelijk glimlachend. ‘U komt met ons naar binnen natuurlijk, hoewel u het een klein beetje fris zult vinden. Het Archief vereist een strenge temperatuur beheersing, om de meer delicate oude materialen te beschermen. Zullen we?’ Hij gebaarde naar de brede trap, en volgde toen de groep het gebouw in de schaduw binnen klom.

‘Hoe gaat het tot op heden op school James?’ vroeg Merlijn terwijl ze de trap opliepen.

‘Goed, meestal,’ antwoordde James.

‘Ik heb nog iets voor je voordat ik morgenavond weer vertrek,’ verkondigde Merlijn, ietwat abrupt, met een zachte stem. ‘Ik verwacht dat het je aanpassing in je nieuwe omgeving zal vergemakkelijken. Kom, en zoek me op, morgen voor zonsondergang.’

James keek nieuwsgierig op naar de grote tovenaer, en knikte.

Professor Franklin naderde een kleinere deur geplaatst in een van de enorme ijzerbeslagen deuren, en zwaaide met zijn toverstok. Er klonk een klik, en de deur zwaaide langzaam, uit zich zelf, open.

‘Natuurlijk is het hoofdonderzoeksgebied altijd open voor alle leerlingen en leerkrachten,’ melde professor Franklin, de anderen voorgaand door de donkere opening. ‘Men hoeft alleen zijn toverstok voor de deur te zwaaien, om zich te identificeren. Eenmaal binnen, kunnen de gehele geschiedenis van de school, en, helaas, de Verenigde Staten zelf, verlicht en tot in groot detail bestudeerd worden. Als echter, men in staat is het juiste oude materiaal te pakken. Het Archief kan nogal ontmoedigend en onuitnodigend zijn.’

Na een korte donkere hal, kwam James aan in een kamer met spierwitte stenen muren. Het gebogen hoge plafond was bedekt met tientallen kleine ramen, wazig door de jaren, die het licht dempte wat de kamer instroomde in een dof melkachtige gloed, vrijwel schaduwloos. Professor Franklin’s stem galmde terwijl hij door het licht liep, in de richting van het enige dominerende object in de ruimte.

‘Dit is het brein van het Archief,’ zei hij, het stenen voetstuk aanrakend dat in het midden van de ruimte stond. ‘De Weerweergever. Met zijn hulp, mogen we alle willekeurige gebeurtenissen bezoeken die aanwezig zijn in de fenomenale collectie oude materialen van het Archief. Erg eenvoudig, werkelijk, en elegant effectief.’

‘De Weerweergever,’ zei Denniston Dolochov, als proefde hij het woord. ‘Is dat iets wat een opname van enig soort onthuld? Mag in informeren hoe het werkt?’

‘Dat mag u wel zeker,’ antwoordde professor Franklin glimlachend. ‘Veel hebben dat. Interessant genoeg, weet niemand dat echt. De Weerweergever is een van de twee van het Archief’s oeroude materialen, die tot ons gekomen zijn door de mist van de eeuwen, met een onbekende afkomst. Theodor Jackson, die de meesten van jullie al ontmoet hebben, heeft het fenomeen uitvoerig onderzocht, en zijn eigen theorie erover ontwikkeld, hoewel ik moet toegeven dat mijn begrip erover op zijn best gebrekkig is. Om eerlijk te zijn, hoopte ik dat *u* in staat zou zijn om enig inzicht in het mysterie te geven, Directeur Ambrosius.’

James keek naar professor Franklin, en dan naar Merlijn, die opzij stond, met zijn armen over elkaar op zijn borst. Het was logisch eigenlijk dat Merlijn iets over het oude object zou kunnen weten, als je bedacht dat Merlijn zelf, technisch meer dan duizend jaar oud was.

‘Ik herinner mij verhalen over degelijke dingen van de tijd waaruit ik kom,’ bekende Merlijn. ‘Deruwid Magie, werd het genoemd, en het spijt me te moeten zeggen dat dit uitgevoerd werd door de meest geheime en verknijpte magische gemeenschappen. Lelijk en walgelijk waren hun zwarte harten, bloeddorstig tot op het bot, en toch machtig. De Deruwid beoefenaars besloten dat alles – van het geluid van de golven, tot uitademen, tot magische nagloed – kleine luttel merktekens maakten op het oppervlak van de aarde, een code, wachtend om ontcijfert te worden. In mijn vroege jaren, bezocht ik deze duisterten, en observeerde hen. Tegen die tijd, zochten ze middelen om deze merktekens te observeren en te lezen – deze *weergaven*, zoals zij er tegen aan keken,’ zei Merlijn, knikkend naar Harry. ‘Want zij geloofden dat als alle geschiedenis kon worden gelezen en onttrokken, dan alle toekomst precies konden worden voorspeld. Dit waren tovenaren die meer naar macht verlangden dan wat ook, en ze waren overtuigd van een ding; dat wie de toekomst

beheerst, de aarde en allen erop kon beheersen. Ik heb geleerd feitelijk, dat dit een idee is dat is blijven hangen tot de dag van vandaag.'

James realiseerde dat Merlijn direct naar professor Franklin keek. De professor merkte dit ook.

'Inderdaad,' zei hij een beetje zwak. 'Zoals alle slechte ideeën, die in iedere eeuw naar boven komen, alleen met andere namen. Gelukkig is het idee waarover u spreekt, uit de gratie gevallen, en wordt in deze eeuw net zo effectief afgekeurd als het in uw eeuw met Deruwids was.'

'Uit de gratie kan het zijn,' zei Merlijn langzaam. 'Maar afgekeurd?'

'Ik denk dat ik hier al eens over gehoord heb,' merkte Harry op, langzaam fronsend. 'Het staat bekend als de Tovenaar Groot Eenwording Theorie, ja? Ongeveer een eeuw geleden populair, als ik mij niet vergis.'

'Ja, ja,' beaamde professor Franklin met een handgebaar. 'Net als schedelleer, vivisectie, en de Fontein van Frisse Adem. En alle gelijkheid onthult in het moderne tijdperk. Maar ik dank u voor uw, verheldering, Directeur.'

'Hoe, mag ik vragen,' zei Denniston Dolochov, zijn bril opzettend, 'werd deze theorie onthult?'

'Ah,' antwoordde professor Franklin meer op zijn gemak. 'Het is eigenlijk nogal vanzelfsprekend. De Weerweergever, als het werkelijk een overblijfsel is van de tijd van de Deruwids, faalt vrij duidelijk als het een gewoon object krijgt aangeboden. Aanschouw.'

Daarmee, diepte professor Franklin twee munten uit zijn vestzak die hij de aanwezigen voorhield.

'Deze munt hier,' verkondigde hij, de eerste gouden vorm in zijn vingers aanschouwend, 'is een standaard Amerikaanse Drummel. Iets minder waard dan vijf knoeten, ter verduidelijking. Ik zal het nu plaatsen in de bokaal van de Weerweergever. Mogelijk ontdekken we in wiens zakken het heeft gereisd voor het in het mijne terecht kwam, ja?'

Met een klink, liet professor Franklin de munt vallen in de uitholling van het stenen voetstuk. James keek geïnteresseerd toe. Er heerste stilte die enige seconden aanhield terwijl iedereen wachtte.

'Hmm,' fronste professor Franklin. 'Niets. En dat was te verwachten. Ziet u, de Weerweergever ontcijfert alleen afdrukken van materialen die op een bijzondere manier betoverd zijn om indrukken van zijn omgeving te ontvangen. Dat brengt ons, zogezegd, bij Bewijsstuk B.'

Professor Franklin stopte de gebruikte munt weg, en hield de andere, die duidelijk groter was, op. Hij glinsterde flauw zilver op ondanks een laag van donkere verkleuring.

'Deze munt, die twee keer zoveel waard is om het maar even te melden, ging mee in de beurs van Sir Percival Pepperpock, een van de originele oprichters van deze

school, op de datum van de eerste spade in de grond. De munt werd speciaal betoverd op die dag, derhalve de details van dit evenement voor altijd voor ons bewarend. Aanschouw.'

Professor Franklin liet de munt vallen in de bokaal van de Weerweergever.

'Heb je een spade?' vroeg een stem hard in James' oor. Hij draaide zich om en merkte dat hij in het gezicht staarde van een erg dikke man, met een vest aan en een korte mantel met een hoge boord. Hij glimlachte met een rood hoofd, zijn voorhoofd baadde in het zweet. Een man naast hem gaf hem een kleine spade. James keek met grote ogen, in de rondte. De muren en het plafond van de Archief kamer waren nog wel zichtbaar, maar slechts flauw. Harry, Denniston Dolochov, Merlijn, en Benjamin Franklin leken in een grassig veld te staan, glanzend in het zonlicht en voorzien van vlinders. Andere figuren stonden in een rommelige rij, glunderend en knijpend in het zonlicht. Sommige van hen, zag James oplettend, waren dwergen, Met hun hoekige hoofden, worstachtige lichamen, en vaag varkensachtige gezichten, James dacht dat ieder van hen er een beetje uitzag als een kruising tussen een kobold en hangbuikzwijn. Wind waaide, en James rook de frisse geur van een wilde, bossige lente.

Een korrelig, scheppend geluid kwam van achter James, en hij draaide zich opnieuw, opzij stappend, toen de dikke tovenaar, Sir Pepperpock zelf, de eerste spade vol aarde bijna op James' schoenen wierp.

'Hier zullen we onze school oprichten,' verkondigde Sir Pepperpock vrolijk. 'En hier zullen wij de tweedelige taak leren van, het beheersen van magie, en respect voor de mensen, zo er zeker van te zijn dat vermeldde beheersing nooit gebruikt wordt voor zelfzuchtige doelen, maar altijd voor het goede voor allen. Hier zullen wij onze school laten groeien, en eruit zullen we generaties van heksen en tovenaars laten groeien die het lichtend voorbeeld zullen zijn van de magische wereld. Wij zullen hen onze kinderen noemen, en we zullen onze school noemen... Alma Aleron, de Moeder Arend!'

De rij toeschouwende heksen en tovenaars applaudisseerden hartelijk. De dwergen applaudisseerden ook, maar iets minder vurigheid.

'Ze kunnen ons natuurlijk niet zien,' riep professor Franklin boven het geluid van het applaus, 'maar het is nogal lastig om het te herinneren, dus met een weergave als deze scheelt het wel. Het materiaal heeft het opmerkelijk goed volgehouden, als je bedenkt dat het verborgen was in een munt. Niet alle materialen zijn niet zo stevig, helaas, maar we doen wat we kunnen om hen zo goed mogelijk te onderhouden.'

James wendde zich op tijd naar de kanselier om te zien dat hij de munt uit de bokaal schepte van de Weerweergever. De grassige heuveltop en de vrolijke, eeuwen-oude heksen en tovenaars verdwenen onmiddellijk.

'Nou,' zei professor Franklin trots de munt wegstappend, 'simpel als maar zijn kan. Elke gebeurtenis kan opgenomen worden als toekomstige getuige, en studie materiaal, slechts door een willekeurig voorwerp om te vormen in een magische

opnemer. Het voorwerp wordt dan een van de vele magische materialen die in de collectie van het Archief terecht komt.'

'Net als Ted's nieuwe Hangoren,' zei James, denkend aan het pepermuntje die Ted had betoverd, om te dienen als zender voor de Oren. 'Euh, soort van.'

'Een toepasselijk vergelijk zou ik zeggen,' knikte Merlijn met een zuinige glimlach.

'Briljant!' riep Denniston Dolochov vrolijk. 'En waar is die collectie materialen?'

'Nou, gewoon hier natuurlijk.' antwoordde professor Franklin, zich draaiend en door de lege kamer lopend. 'De kamer van de Weerweergever is slechts de bovenste deel van het Archief. De meeste ruimte wordt gebruikt voor de materiaalbibliotheek. Door deze deur achterin.'

Professor Franklin haalde een kleine gouden sleutel te voorschijn, die hij stopte in een sleutelgat in een onopvallende deur. In plaats van de sleutel om te draaien, raakte hij hem met zijn toverstok aan. De sleutel gloeide een ogenblik helder, en draaide toen uit zichzelf. De deur kraakte open en een koele bries ontsnapte, geheimzinnig sissend. Professor Franklin greep de knop, en trok de deur open.

James volgde zijn vader in de geopende ruimte en huiverde. Het was inderdaad, behoorlijk koud. De temperatuur werd onmiddellijk vergeten toen James de eerste glimp opving van de ruimte. Het was gigantisch, veel groter dan de buitenkant van het Archief kon doen vermoeden. Lange houten planken lagen door de ruimte langs gebogen wanden die elkaar ontmoetten in de verre afstand, zo'n dertig meter over een uitgestrekte, diepe kloof. Duizenden voorwerpen lagen op de planken, in de vorm van boeken, flessen, servies, schoenen, brillen, toverstokken, pluche dieren, gereedschap, hoeden, en onnoemelijke veel andere voorwerpen. Grotere planken bevatte stoelen, bedden en zelfs een heel oude auto die James herkende als een Ford T model. Ieder voorwerp droeg een klein wit kaartje, kennelijk om de inhoud weer te geven van de opgeslagen gebeurtenis die erin zat.

Langzaam liep de groep naar een lage koperen reling die voor een grote opening zat in de grond. Bij het naderen hiervan, zag James een trap die naar de ruimte leidde, gebogen langs de opening. De trappen leken te leiden naar een andere, lagere verdieping, op dezelfde wijze gevuld met planken en materialen. Toen James uiteindelijk de reling bereikte en naar beneden keek, zag hij dat er nog meer verdiepingen waren, die afdaalden in de buik van de aarde, in een duizelingwekkende spiraal. Aan de andere kant van de opening hing een rijk versierde, in koper gevatte lift, zijn schacht daalde diep af naar de lager gelegen verdiepingen.

'Er moeten miljoenen voorwerpen hier zijn,' hijgde Harry. 'Het is overweldigend.'

Professor Franklin knikte. 'Inderdaad. We hebben een groep leerlingen wier enige baan is om het catalogiseren te onderhouden, bijwerken en de materialen schoonhouden. Onze Archief beheerder meneer Han Honselaar, verblijft hier het hele jaar, de materialen bewakend, en houdt toezicht op de conditie.'

‘Wat, kanselier, is dat voorwerp helemaal op de bodem?’ vroeg Merlijn, lichtjes over de reling buigend met vernauwde ogen.

‘Ah, dat.’ knikte kanselier Franklin. Hij tuurde nu zelf over de reling, en James volgde zijn voorbeeld. In het duister van de bodem van de opening, flitste een groot voorwerp en glom van paars licht. Het leek te draaien, maar dan op een ingewikkelde onvoorspelbare manier, als was het gemaakt van tientallen gouden bladeren en prisma’s, allen onafhankelijk rondtollend om een verblindend heldere kern.

‘Als de Weerweergever het brein van het Archief wordt genoemd,’ zei professor Franklin eenvoudig, ‘dan is dat daar beneden... zijn hart en ziel.’

Denniston Dolochov zette zijn bril recht en knipperde naar beneden, naar de verre gouden en paarse waas. ‘Is dat ook van dat oude materiaal?’

‘Niet precies,’ antwoordde professor Franklin. ‘Het is in feite, een zeer oude vorm van specifiek Amerikaanse magie. Niemand van ons weet hoe het werkt, of zelfs *waarom* het werkt. We weten alleen dat het het doet, en dat het vreselijk, verpletterend belangrijk is.’

‘Amerikaanse magie,’ zei Harry, opzij kijkend naar de professor. ‘Dan kan het niet zo erg oud zijn nietwaar?’

‘Je begrijpt me verkeerd,’ zei professor Franklin ernstig. ‘Amerika is inderdaad een oud, heel oud land. Veel ouder dan de bestuurders die het nu bezetten. Het was hier, voor de eerste kolonisten arriveerden bij Plymouth Rock. Het was hier toen de originele inwoners zwierven over de grasvlakten en de bossen, levend in tipi’s en jagend op de bizon, die in kuddes die kilometers lang waren over het land zwierven. Amerika is een vreemde en oeroude plaats hoewel het niet altijd bekend was onder die naam. We noemen het een grote smeltkroes, maar haar aantrekkingskracht is altijd duidelijk geweest sinds lang voor wij hier aankwamen.’

‘Vele andere mensen en culturen hebben dit land bezocht in de eeuwen dat het bestaat, vele van hen magisch, vele van hen lang vergeten door de eon’s sindsdien. Dat voorwerp daar, dat is omhult door onze best magische bescherming en bewaking spreuken... was achtergelaten door een van de bezoekende magische mensen. Onze beste gok, verteld ons dat het de oude Perzische of Babylonische moet zijn geweest, die tot de eerste magische gemeenschappen behoorden die zich richtten naar de oceanen. Misschien is het hier achter gelaten, op de grasvlakte van het ruime open land, vermoedelijk bij toeval. Maar dan, misschien is het hier opzettelijk achtergelaten, of omdat ze het niet meer nodig hadden, of, waarschijnlijker, omdat ze er bang voor waren, bang voor de gevaren van dit ding, die hun immense magische kunsten hadden bekonkeld. Wij ontdekten het, en stelden het veilig, maar wij maakten het niet. En we hebben er zeker geen contrôle over.’

‘Iedere magische gemeenschap heeft haar mysterieuze schatten,’ merkte Harry op. ‘Ik ben in het Departement van Mystificatie en het Ministerie van Toverkunst geweest, dus ik heb er veel van de onze gezien. Dit voorwerp van jullie, ik denk dat

ik erover gehoord heb, hoewel ik begreep dat zijn bestaan geheim gehouden wordt voor het gewone volk. Is dat zo?’

‘Voor hun eigen bescherming, zowel als de onze,’ knikte professor Franklin.

‘Dus, wat is het?’ vroeg Merlijn opnieuw. James keek naar hem op, en zag de paarse flitsen van het voorwerp zelfs hier, spelend op de taaie trekken van de Directeur.

‘Het is de ultieme opslag van alle dingen,’ zei professor Franklin eenvoudig. ‘Het is onze geschiedenis, en daarmee bedoel ik niet de geschiedenis van Alma Aleron of de stad Philadelphia of zelfs de gehele Verenigde Staten. Het is een opname van alle dingen die er ooit geweest zijn in dit universum, van het begin der tijden. Het is Geschiedenis, opgeslagen in zijn totaliteit, precies zoals het gebeurde, met magie zo oeroud en kwetsbaar, dat niemand het durft aan te raken. Maar zeer weinig van ons hebben het ooit met het blote oog gezien, en dat gebeurd maar eens per eeuw, wanneer we contrôleren of het nog steeds werkt.’

Denniston Dolochov schraapte zijn keel. Met een dunne stem vroeg hij, ‘Hoe ziet het eruit?’

Professor Franklin tuurde omlaag naar de flikkerende gloed en glimlachte een beetje. Hij schudde langzaam zijn hoofd toen hij zei. ‘Vrienden, ik denk niet dat jullie mij zouden geloven als ik het jullie vertelde. Het is zo eenvoudig, zo basaal, dat jullie het dwaas zouden vinden. En toch denk ik dat het alles behalve dat is.’

‘Maar wat gebeurt er,’ vroeg Harry ernstig, ‘als het stopt met werken?’

‘Wel, niemand van ons weet dat zeker, mijn beste meneer Potter,’ reageerde professor Franklin, iets verschikt opkijkend. ‘Maar we hebben het sterke vermoeden dat het leven – dat is, alles wat we kennen en ooit zullen kennen, het totale bestaan – onverbrekkelijk verbonden is met het voorwerp opgeslagen in de buik van juist dit archief. Ik denk dat als *het* zou stoppen met werken... dan ook al het andere dat doet.’

Merlijn fronste vertwijfeld. ‘Ik heb heel wat erg krachtige magische voorwerpen gekend,’ zei hij zacht. ‘En ze lieten allen hun indruk achter op de stof van het bestaan. Ik heb nog nooit horen vertellen over één enkel magisch voorwerp dat de stof draagt van het bestaan zelf. Bent u volledig zeker van uw theorieën over dit voorwerp kanselier?’

‘Helaas,’ antwoordde professor Franklin vermoeid grinnikend. ‘Nee. We weten maar zo weinig eigenlijk. Theorieën zijn zo oneindig als onbewijsbaar. We weten enkel wat het voorwerp doet. We weten niet waarom, of hoe, of, in feite, wat er zou gebeuren als het stopte.’

‘In dat geval,’ glimlachte Merlijn naar de professor, ‘is uw voorzichtigheid de meest voor de hand liggende en respectabele keuze. Ik ben blij te weten dat zo’n mysterieuze magie in handen is van hen die zo ze bewust zijn van diens aanwezige gewicht. Hoe noemen jullie het?’

Professor Franklin zuchtte en keek weer naar beneden, door de diepte van de met

voorwerpen beladen verdiepingen, tot de paars met gouden gloed ver daar onder.

Met een betrekkelijk ontzenuwende snik, antwoordde hij. 'We noemen het, de Kluis der Lotsbestemmingen.'

Na het avondeten van die avond renden James, Daan en Ralph over de gazons terug naar de gemeenschappelijke slaapzaal, en schoten door de schaduwen van de hoge iepen en kastanjes. Binnen trokken ze hun colberts uit en legden ze in de bovenste kamer, waar de hutkoffers van de jongens nog altijd stonden. Toen ze uiteindelijk op weg waren naar beneden en uit de achterdeur van de gemeenschappelijke slaapzaal liepen, verfdde de zakkende zon de lucht fel oranje, uitzwaaiend naar marine blauw, aan de sterrenhemel.

'Daar,' knikte Daan wijzend.

De jongens bogen af naar en rij gehavende metalen vuilnisbakken langs de achtermuur. Een hoop iepen bladeren lag als sneeuw rond de vuilnisbakken, hun deksels bedekkend, maar de gele "Z" in het midden was direct zichtbaar. James haalde diep adem, hield deze in, en tilde het deksel van de gemarkeerde bak.

'Wat is het?' fronste Ralph, erin turend.

'O, man,' grinnikte Daan. 'O makker. Je hebt de opa van alle feut uitdagingen. Of Warrington denkt dat jullie oprechte Zombies zijn, of hij heeft een bloedhekel aan jullie.'

James strekte in de bak en pakte een handvol stof. Het was dik, en bestond uit zwart met gele stof, in een net patroon aan elkaar gestikt. Er leken meters van te zijn.

't Is een vlag,' zei Ralph, een handvol grijpend, en James helpend om het uit de bak te halen.

'Het is de Hermes Afdelingsvlag,' zei Daan devoot. 'Zie je? Het wapen van de Zombie staat erop, het gele en zwarte schild met de schedel die scheel kijkt erop. Snap je wat dit betekent?'

James keek van de enorme vlag in zijn handen, van Ralph naar Daan. Hij schudde zijn hoofd, niet echt leuk vindend waar dit heen ging.

't Is een oude uitdaging, maar een die het meest gerespecteerd wordt. De legendarische vlag wissel. Ik hoorde dat het al jaren niet meer gedaan wordt door elke willekeurige afdeling. Dat betekend dat de school's administratie waarschijnlijk er voor op de uitkijk staat. Er kunnen grens bezweringen zijn James, bewaak vloeken

en zelfs uitkijkposten. O, man het gaat zo'n knal geven! Ik kan niet geloven dat ik niet mee mag gaan!

James wilde de blonde jongen wurgen, maar zijn handen waren vol vlag. 'Wat is het, dubbeldooier? Zeg het nou!'

Daan grijnsde, en hielp met het halen van de vlag uit de vuilnisbak. Hij bundelde de massa stof, propte het in de armen van James en Ralph, en leidde hen toen rond het gebouw. Toen ze er voor stonden, uitkijkend over de fontein met het vogelbad van waterspuwers, deed hij zijn arm om James' schouder. Met zijn vrije hand wees hij over het terrein. 'Zie je dat? Daar boven de bomen, aan de top van de Administratie Zaal?'

'Wat?' vroeg Ralph, knijpend tegen het zonlicht. 'De klokkentoren?'

'Hoger,' porde Daan, nog breder grijnzend.

James ging op zijn tenen staan om over de bomen te kijken. 'Euh, de klokkenstoel?'

'Hoger,' moedigde Daan aan.

James keek hoger. Zijn ogen sperden zich open en hij begon langzaam zijn hoofd te schudden. 'Nee, o nee, nooit.'

'De vlag?' zei Ralph, zich wendend om Daan aan te kijken. 'Helemaal daar boven?' dat is minstens zestig meter hoog! Dat meen je niet!'

'Drie-en-zestig meter tot de punt. Maak je geen zorgen,' suste Daan, maar zijn gretige grijns had het tegenovergestelde effect. 'Er is een brandtrap aan de achterkant van de Zaal die je helemaal naar de klokkentoren voert. Vanaf daar, is er een wenteltrap naar de klokkenstoel en een trap naar het dak van de klokken stoel. Appeltje eitje! Met uitzondering van de vleermuizen natuurlijk, maar die zijn geen partij voor een toegewijde Zombie.'

'Je wilt dat wij de vlag verwisselen,' zei James de stapel dikke stof optillend met zijn armen, 'met de vlag helemaal daarboven?'

'Nou, verwisselen van de vlag is maar de helft van de uitdaging. Die vlag daarboven is de originele universiteit stars en stripes, 'Ouwe Betsy'. Je kunt haar niet gewoon onder je bed verstoppen in de gemeenschappelijke slaapzaal of zoiets, tenzij je wilt dat een knokploeg van de Weerwolf Afdeling je opjaagt, en je er zo flink van langs geeft, dat je vandaag niet weet dat je gisteren geleefd hebt. Je moet Ouwe Betsy ophijzen aan de Zombie Afdeling vlaggenmast. Wat het opwindend maakt, is dat er geen enkele magie gebruikt mag worden voor de uitdaging, geen Levitatie, Viavia of bezem of zoiets. Later morgenmiddag, brengen we Ouwe Betsy terug naar de Administratie Zaal en krijgen een eerbiedwaardige straf. Jullie worden waarschijnlijk een dag geschorst.'

'Wacht,' zei Ralph fronsend. 'Als deze uitdaging slaagt, komen we in de problemen met school?'

‘Zo moet je dat niet zien,’ zei Daan, Ralph op de schouder kloppend. ‘Het is een feut uitdaging. Een dag schorsing is als een medaille van eer. Zie het als een betaalde vakantie.’

James zuchtte. ‘Nou goed dan. We doen het. Maar na dit, is het voorbij, ja? Dan zijn we officiële Zombies?’

‘Zorg ervoor dat dit lukt,’ zei Daan hartelijk, ‘en we maken jullie beiden Afdelingspresident voor een dag.’

James knikte grimmig. Een minuut later droegen ze gedrieën de Zombie vlag naar de slaapkamer en verborgen hem in de kast. Elkaar achterna zittend, renden ze over het terrein, op weg naar het theater en professor Lubbermans’ lezing.

9. De Aanval op het Archief

‘James!’ riep zijn moeder toen ze hem ontmoette voor het theater op het terrein. ‘O, je ziet er zo knap uit in je uniform. Kijk nou tocht!’

‘Ma,’ siste James, haar hand wegduwend toen ze probeerde zij haar plat te drukken. ‘Hou op. Je laat me voor schut staan voor de Zombies!’

‘O ja, je nieuwe afdeling. Dat doet me eraan denken, heb je Albus gezien?’ vroeg ze, rond kijkend door de menigte die zich samen voegde bij de theateringang.

‘Kijk uit naar de gasten in donker grijze uniformen en rode dassen,’ antwoordde James. ‘Albus draagt ze waarschijnlijk op zijn schouders.’

‘Dus, hoe gaat het met de soorteer traditie hier?’ vroeg Denniston Dolochov glimlachend en trots knikkend naar zijn zoon.

‘Vraag ons dat morgen maar,’ zuchtte Ralph.

Daan bemoeide zich ermee. ‘Ze doen het geweldig, allemaal. Niet zo goed als ik natuurlijk, maar bij mij ligt de lat wel erg hoog. Morgen zullen ze helemaal officieel Zombies zijn. Wacht maar af.’

James zag een nieuwsgierig blik in de ogen van zijn moeder en veranderde zo snel mogelijk van onderwerp. ‘Waar zijn Pap en Directeur Merlijn eigenlijk?’

‘Die zijn allebei vooraan, bij Marcel,’ zuchtte Ginny terwijl ze zich een weg baande door de theater deuren en de ontvangsthallen binnen gingen. ‘Hij is toch nog een beetje zenuwachtig. Ze geven hem een beetje morele ondersteuning.’

‘Hai Petra!’ riep Daan zwaaiend. James draaide zich om en zag haar achter hen binnen komen, met een warme glimlach. De drie jongens gleden naar haar toe.

‘Waar is Issy?’ vroeg Ralph, in de rondte kijkend.

‘Ze blijft bij Molly en Lily vanavond. Ik hoorde dat de lezing nogal uit kon lopen, dus Tante Audrey houdt ze vanavond gezelschap in de flat in de binnenstad. Hoe gaat het met jullie?’

‘Prima,’ antwoordde James. ‘Het is wel helemaal anders hier, maar niet zo anders dat het niet zijn eigen vreemde logica heeft.’

‘Ze hebben zes afdelingen,’ zei Ralph hoofdschuddend. ‘Idioot als je het mij vraagt. En hoe gaat het met jou, Petra?’

‘Ik gebruik de meeste tijd met het vragen naar werk hier op het terrein,’ zuchtte Petra vermoeit. ‘Ik heb niet veel geld nodig tenslotte. Zelfs assistent leerkrachten krijgen vrije huisvesting, en kunnen zelfs diplomeren op verschillende niveaus, zonder te betalen. Issy kan hier blijven en naar de onderbouw gaan op het terrein. Ik kan voor mijn P.A.D. certificaat gaan en zelf een professor worden. *Als* ik tenminste binnen kan komen uiteindelijk.’

‘Wie zou je niet aannemen?’ vroeg James terwijl ze met z’n vieren op weg gingen naar het zit gedeelte. ‘Je bent een genie, hoe je er ook naar kijkt! Nou, het zijn een lading stompzinnige zaagselhoofden als ze dat niet kunnen zien.’ Hij stopte en bloosde, zich opeens zorgen makend dat hij dit punt een beetje *te* enthousiast duidelijk wilde maken.

‘Bedankt James,’ reageerde Petra. ‘We blijven hopen. Ik weet het waarschijnlijk aan het eind van de week. Om eerlijk te zijn, heb ik er veel vertrouwen in. De Directeur heeft een goed woordje voor me gedaan bij de hoofden van het departement.’

‘Is dat zo?’ vroeg James met wijd open ogen.

‘Je lijkt verrast,’ zei Petra, hem verwonderd aankijkend.

‘Nou,’ zei James weggijkend, ‘nee. Euh, natuurlijk niet. Ik bedoel, Merlijn, hij legt wel gewicht in de schaal, is het niet?’

Petra schouderchokte. ‘Hij *is* Merlinus Ambrosius.’

Ze gingen op weg naar de stoelen op de eerste rij, zich persend langs kwebbelde Pixie Afdelingsmeisjes in roze truien, die minzaam opkeken naar de eenvoudige zwarte dassen van James en Ralph.

‘Feuten,’ mompelde een van de meisjes. ‘Ze zouden hun eigen zitgedeelte moeten hebben, achterin.’

‘O, wacht,’ zei een ander meisje, haar hand spottend naar haar lippen brengend, ‘die hebben ze!’

‘We kennen de professor,’ zei James luid. ‘Degene die de lezing geeft? Die gast? Jep, we kwamen met hem.’

‘Dat zou ik nooit geraden hebben,’ reageerde het eerste meisje. ‘Je accent verraadde je *totaal* niet.’

Ralph keek opzij naar de meisjes toen hij ging zitten. ‘*Wij* hebben geen accent,’ mompelde hij. ‘Zij hebben dat. Geschifte Amerikanen.’

‘Ssh,” suste Petra glimlachend. ‘We willen geen internationaal schandaal veroorzaken.’

‘Daar is Lucy,’ zei James, zich omdraaiend in zijn stoel. ‘En Albus. Ze zitten bij Mam en Oom Percy en meneer Dolochov, een paar rijen terug.’

‘Zeg, hoe werkt dat hele Dolochov gedoe nou voor jou ook al weer, Ralph?’ vroeg Daan, de grotere jongen aanporrend. ‘Ik zie dat je aan Deeter vasthoud. Heb je daar geen last van?’

‘Ik ben gesteld op de Deeter. Ik bedoel, het klinkt niet zo spannend als Dolochov, maar ik kan het gewoon niet. Ik bedoel, je kent de geschiedenis van mijn familie. Ik zal het niet makkelijk krijgen, als ik die naam ga gebruiken.’

‘Jep,’ knikte Daan. ‘Ik hoorde wat er vorig jaar tussen jou en Ted gebeurd is. Ik hoop echt, dat hij het nu een beetje kwijt is.’

‘Nou, mocht dat niet zo zijn,’ voegde James er bedachtzaam aan toe, ‘er zit nu een hele oceaan tussen hem en Ralph. En ik begrijp dat weerwolven het niet zo op water hebben.’

‘Hij is geen complete weerwolf,’ zei Ralph hoofdschuddend. ‘Hij is een Transformagiër, met bepaalde weerwolf trekken, maar toch, jep, ik vind het niet jammer om een oceaan tussen ons in te hebben.’

Daan zuchtte en zakte onderuit in zijn stoel. ‘Ik denk dat het proberen te leven met twee namen moeilijk is, hoe dan ook. Ik benijd je niet Ralphinator. Hee, dat zijn *drie* namen die je hebt!’

‘Jij bent niet de enige die me *zo* noemt,’ zei Ralph, die zijn ogen opsloeg.

Naast James bleef Petra stil. Ralph, zo herinnerde James zich, was niet de enige persoon die met twee namen leefde. Petra had haar naam veranderd in de nasleep van de beproeving op haar grootvaders boerderij, en had besloten zich eenvoudigweg Morgan te noemen. Ze had erop gestaan dat iedereen haar vanaf toen, zo zou aanspreken, maar James had het stiekeme gevoel, dat in haar hart zij net zo min haar nieuwe naam kon afschudden, als Ralph dat kon met de naam Dolochov. James wist niet wat het allemaal betekende, maar hij maakt zich er wel wat zorgen over.

Het was bijna alsof Petra twee verschillende persoonlijkheden had. Een was de Petra die hij de afgelopen paar jaar gekend had, het vrolijke meisje en slimme leerling. De andere echter, Morgan, kon griezelig krachtige magie zonder hulp van een toverstok, en kon heel goed iemand vermoord hebben. James kon niet anders dan zich afvragen of, heel misschien, deze twee kanten van Petra's persoonlijkheid met elkaar een oorlog voerden. Nog belangrijker, welke kant, als die er was, het meest beïnvloed werd door dat laatste, spookachtige, spoor van Voldemort's essentie? En hoe zou dit Petra's worsteling beïnvloeden?

James' bezorgde gedachten werden onderbroken op dat ogenblik, omdat er een figuur verscheen op het helder verlichte toneel voor hem. De lichten van de zaal om de menigte werden gedempt, en de menigte viel langzaam stil.

'Dames en heren, leerlingen en staf, en bezoekende vrienden van de magische gemeenschap,' zei de man glimlachend. Hij was lang en slank, met glimmend zwart haar die zijn blozende gezicht omlijste. 'Welkom. Mijn naam is professor John Sanders, ik ben het Hoofd van het Departement van Flora hier bij Alma Aleron. Ik ben blij te kunnen zeggen dat wij een van werelds meest beroemde expert van magische plantkunde hebben kunnen verkrijgen, een man wiens faam vóór hem uitgaat, zelfs onder degene die nog niet zijn erg interessante verhandeling hebben kunnen lezen over de duizend-en-een gebruiksmanieren voor de gewone varens en mossen. Geeft u alstublieft een warm welkom voor de lezing van vanavond, aan professor Marcel Lubbermans.'

Professor Sanders applaudisseerde en straalde toen Marcel opstond van zijn stoel op de eerste rij. Voor hij de trap opklom naar het podium, draaide hij zich en glimlachte schaapachtig naar de menigte. Het was geen groot theater, maar James was verrast te zien dat het erg vol was, met leerlingen achterin samengeperst op klapstoeltjes, en zelfs staand bij de ingang. Ze applaudisseerden, maar er waren maar weinig in de ruimte die glimlachten.

Marcel beklom de trap, en nam een klein stapeltje notities uit een zak van zijn gewaad. Hij schraapte zijn keel en tuurde over het podium, nerveus glimlachend. James voelde een steek van ongemak voor de professor. Marcel was duidelijk doodsbang om te spreken voor zo'n groot gezelschap.

'Ahem,' zei hij, zijn keel weer schrapend. 'Dank u allen voor uw komst. Ik ben, euh, zeer vereerd, en eigenlijk, verrast door de grote opkomst. In het land waar ik vandaan kom, is kruidenkunde niet een onderwerp wat veel, euh, *enthousiasme* oproept.'

Een murmelend gelach golfde door de ruimte, die Marcel verraste. Hij knipperde en glimlachte voor hij verder ging. 'Ik heb, euh, ben vanavond voorbereid gekomen om te spreken over nieuwere wegen van het magisch plantkunde onderzoek, die, euh, ons begrip over studies als dranken maken, medicijnen, toverstok creëren, en zelfs tover-filosofie en ethiek, verder helpen.'

Marcel werd zelfverzekerder terwijl hij sprak, en James merkte dat hij snel verveeld werd. Zoveel als hij gesteld was op professor Lubbermans, vond hij altijd zijn lessen steeds meer, en bijna pijnlijk, vervelend. Vanavond's lezing was niet

anders, behalve het feit dat James niet oplette, om een goed cijfer te krijgen. Zijn gedachten begonnen te dwalen, net als zijn ogen. De rest van de toeschouwers keken naar Marcel met verschillende graden van, oplettende interesse, beleefde verveling, en, in sommige gevallen, fronsende concentratie. Op de eerste rij zag James tot zijn verrassing dat zijn vader opzij boog en fluisterde tegen een man die James niet kende. De man glimlachte terwijl Harry tegen hem sprak, en lachte toen stilletjes met een twinkeling in zijn ogen. Vreemd genoeg leken de twee erg bekend met elkaar, alsof ze heel oude vrienden waren, James maakte in zijn hoofd een aantekening om zijn vader later naar deze man te vragen.

Ten lange leste, pakte Marcel een aantal foto's die hij tijdelijk vergrote met *Engorgio* spreuken. De foto's waren natuurlijk magisch, maar omdat ze vrijwel uitsluitend van planten waren, bewogen ze niet. De enige interessante was die van een vreemde boom met lange, tentakel-achtige takken, met aan het uiteinde happende kaken, zoals een vleesetende plant. De boom, die Marcel een Marokkaanse Kaak Addertwisp noemde, wurmde en hapte met zijn vele kaken op de foto, wat een hap naar adem van sommige van de toeschouwers op de voorste rij ontlokte. Aan het eind van de lezing, haalde Marcel een kleine plant van zichzelf uit zijn gewaad te voorschijn, die eruit zag als een lange, groene slang. De wortelen waren klein, rond, en ongeveer ter grootte van een walnoot, een lepelhoeveelheid van aarde omvattend. Marcel zette de plant op het eind van het podium, waar deze zich langzaam oprichtte en zich strekte naar de lichten erboven.

'Dit, dames en heren, is de kroon op mijn werk,' zei Marcel trots. 'De mythologische en exclusieve Bamboozel boom. Volgens de legende is het in staat de vorm aan te nemen, en zelfs de alchemistische karakteristieken, van vrijwel iedere plant waaraan hij wordt blootgesteld, zichzelf vermommend om te voorkomen dat hij uitgeroeid wordt. Laat mij het verduidelijken.'

Marcel gebruikte zijn toverstok om een van de vele foto's te laten zweven, en gaf deze dan een tik om hem nog meer te vergroten.

'Duivelsstrik,' zei hij, knikkend naar de foto. Er was een klein geruis op het podium toen de Bamboozel veranderde. Zijn wortels spreidde zich en werden dik en bruin terwijl zijn weinige bladeren vermenigvuldigden en veranderden in slangachtige twijgen. In luttele ogenblikken had de Bamboozel zich getransformeerd in de onmiskenbare vorm van een kleine Duivelsstrik, veel lijkend op de vergrote foto. De menigte mompelde geïnteresseerd.

'Slynuswort,' zei Marcel trots, opnieuw een tik met zijn toverstok gevend, en een andere foto vergrotend, hierop stond een lange dunne plant met rood gespikkelde bladeren. De Bamboozel veranderde opnieuw. Zijn twijgen krulden tot bollen, en toen gespikkelde bladeren, een perfecte kopie van degene die te zien waren op de foto.

'"Larcenous Ligulous",' glimlachte Marcel, de foto nogmaals veranderend. Nu werd de Bamboozel platter en spreidde zich uit, het podium bedekkend met wriemelende groene kruipers. De menigte mompelde, en bewoog zich onrustig.

‘En voor we vergeten,’ zei Marcel, een ring van zijn vingers verwijderend en deze in het licht houdend, ‘de meest opmerkelijke eigenschap van de Bamboozel: zijn eigenschap om zich te vervormen tot iedere willekeurige plant eigenschaps betekenis en magische inhoudelijkheid. Dit, meer dan iets anders, is wat het zo ontzettend onbetaalbaar maakt voor de toverwereld.’

De Bamboozel bemerkte de glittering van de opgehouden ring van Marcel. Langzaam, tilde het een drietal kruiers omhoog naar de ring, als snoof het ernaar. Ze krulden er om, hongerig, en poogden het uit Marcel’s hand te draaien, net als de Larcenous Ligulous plant dit zou doen. De toeschouwers lachten en applaudiseren zachtjes.

‘Als ik een stukje van de wortel van de Bamboozel af zou knippen in zijn huidige staat, en dit zou sturen naar ieder willekeurig plantkundig laboratorium, zou het veel testen moeten ondergaan om te bewijzen dat het feitelijk, niet zou gaan om een echte Larcenous Ligulous. Als we in staat zouden zijn om succesvol de Bamboozel te stekken en te verspreiden, zou het onomstotelijk de verkrijgbaarheid van sommige van de toverwereld’s zeldzaamste en meest essentiële plantbronnen verbeteren, en ons zelfs in staat stellen om velen die zijn uitgestorven, weer te introduceren.

De menigte reageerde opnieuw, geleid door de zeer enthousiaste professor Sanders op de voorste rij. Harry klapte ook, en floot luid. De man naast hem deed mee, komde zijn handen om zijn mond en riep. ‘Go Marcel!’ bemoedigend knikkend.

‘En dat beeindigt zo’n beetje mijn lezing,’ zei Marcel, duidelijk opgelucht glimlachend. Hij zwaaide nog eenmaal met zijn toverstok, de foto’s terug brengend naar hun normale afmeting, en ving ze toen ze uit de lucht vielen. Op het podium, begon de Bamboozel langzaam terug te keren naar zijn originele staat. ‘Professor Sanders heeft voorgesteld dat we nu de tijd nemen voor opmerkingen of vragen vanuit het publiek, waar ik graag aan meewerk. Dus heeft iemand iets om over te vragen?’

James keek rond en zag tot zijn verrassing dat rijen handen plots overal oprezen. Marcel leek ook verrast. Hij knipperde en deed een stapje achteruit op het podium. Met een schouderchok en een glimlach, wees hij naar een hand op de eerste rij. ‘U dan. Duidelijk spreken zodat iedereen het kan horen.’

‘Dag professor,’ zei een van de Pixie leerlingen, die ging staan en glimlachte. ‘Dank u dat u bent gekomen om voor ons te spreken. Mijn vraag heeft minder te maken met kruidenkunde, dan het heeft met geschiedenis, als u mij wilt toestaan.’

Marcel knipperde opnieuw. James keek naar de Pixie leerling. Ze was ouder, zeer waarschijnlijk een van de senior leerlingen. Ze keek Marcel openlijk aan, nog steeds glimlachend, en James kon het niet helpen te denken dat het een ongemakkelijk bekende uitdrukking was. Het was in feite, de zelfde soort uitdrukking die Tabitha Kraaieveld zo vaak had uitgestraald, als ze op het punt stond om iets razendmakend confronterends te zeggen.

‘Geschiedenis is niet precies mijn werkveld,’ zei Marcel langzaam, maar het meisje sprak weer voor hij verder kon gaan.

‘Ik zie dat kruidenkunde uw passie is, wat duidelijk betekend dat u een grote liefde heeft voor alles wat groeit. Ik vraag me af of die liefde zich uitbreid tot het dierenrijk? Ik begrijp dat u de gewoonte heeft om slangen te onthoofden. Wilt u dit verduidelijken?’

Er klonk een gemeenschappelijke lage fluittoon vanuit de menigte, en een rimpeling van gelach. James keek rond met een plotse woede en afkeuring, en dan keek hij weer naar het podium. Marcel’s gezicht was rood geworden, maar zijn mond was een strakke streep.

‘Volgende vraag,’ meldde hij vlak. zijn blik glijdend over de menigte. Handen schoten weer de lucht in.

‘Ja professor,’ vroeg een andere student van achter. James draaide zich om en zag dat het een lid was van de Igor Afdeling, de opmerkelijke gifgroene das om. Zijn gezicht was rond en glazig in het lamplicht bij de deuren. ‘Het spijt me, mijn vraag is ook niet Flora gericht. Wist u toen u optrad met uw klasgenoten tegen de revolutionairen van uw tijd, dat u zich aansloot bij het bestaande totaal regiem, of werd u de dupe van de propaganda van de dagen in het denken dat u aan de goede kant stand?’

Marcel opende geschokt zijn mond terwijl de menigte luid kwebbelde, instemmend knikten, en schreeuwde om een antwoord. James keek weer rond, en ving de blikken van Daan en Ralph. Het was als het eerste Zweinstein debat, opnieuw, alleen erger, omdat de volledige menigte nu aan dezelfde kant stond. Nu begreep James waarom de lezing zo goed bezocht was geweest. Marcel, tenslotte, was bijna even beroemd als Harry Potter, en niet alleen vanwege zijn leerboeken over Kruidenkunde.

‘Ik was al bang dat dit zou gebeuren,’ zei Daan, buigend naar James. ‘Zoals ik je al zei, de Progressieve Element types zij hier overal. Er zijn er zelfs een paar in de staf.’

Ralph keek ongemakkelijk rond. ‘Zullen de professoren het niet afkappen?’

‘Zo werkt dat niet hier,’ antwoordde Daan. ‘Van Marcel wordt verwacht dat hij vragen beantwoordt, ongeacht waarover. Het zal me niet verbazen als dit een onderdeel was waarom hij werd gevraagd te spreken.’

‘Als dat waar is, is het schofterig,’ zei Petra met diepe verontwaardiging.

Op het podium stond Marcel er ijskoud bij, zijn wenkbrauwen laag. Hij leek niet langer nerveus. Hij leek, als al iets, stil woedend. Hij pakte de Bamboozel weer en stopte deze voorzichtig in een zak van zijn gewaad.

‘Zijn er nog vragen over het onderwerp waarover ik uitgenodigd was om over te spreken?’ vroeg hij luid, boven de kwetterende menigte.

‘Beantwoordt de vraag!’ schreeuwde een stem van achter James. Anderen deden mee, de zin in een collectieve kreet veranderend.

Marcel keek naar de eerste rij. James boog vooruit en zag zijn vader lichtjes knikken naar Marcel. Tot James’ verbazing leek Harry Potter te glimlachen met een

soort vermoeide instemming. Aan Harry's linkerkant was Merlijn's uitdrukking kalm en ondoorgrondelijk, zijn armen lui over zijn borst gekruist. Professor Sanders schouderstokte naar Marcel en schudde betreurenswaardig zijn hoofd. Hij leek niet te waarderen wat er gebeurde, maar leek ook niet bereid om het te stoppen.

'Jullie allen lijken te leiden aan een nogal ongelukkige misvatting over de geschiedenis,' zei Marcel tenslotte, zijn toverstok tegen zijn keel drukkend om zijn stem te versterken. De rauwe menigte verstilde, maar niet helemaal. Marcel ging door, zijn toverstok verlagend. 'Nu, als jullie aandringen om vragen te stellen die niets te maken hebben met het onderwerp van mijn vakkundigheid, zal ik ze kennelijk moeten beantwoorden, om te voorkomen dat ik de indruk achterlaat dat ik daar niet toe in staat zou zijn. Maar jullie zullen je vragen met respect stellen, en niet van de gelegenheid gebruik maken om enkel populaire propaganda na te spreken voor het vermaak van jullie vrienden. Is iemand bereid om aan deze voorwaarden te voldoen?'

Minder handen gingen omhoog. Marcel fronste en knikte naar een leerling in de buurt van James, die opstond.

'Professor,' zei de jonge man, en James zag dat het een ouderejaars leerling was, en een lid van de Vampier Afdeling, 'als een wetenschapper, bent u het er ongetwijfeld mee eens dat uw werk bedoeld is om ten goede te komen voor de gehele mensheid. Is dat waar?'

Marcel vernauwde zijn ogen lichtelijk. 'Ik leef in de hoop dat dit zo is, jonge man.'

'Waarom dan, meneer, staan u, en de anderen erop, de ontdekkingen af te schermen voor alleen de magische gemeenschap, en weigeren zelfs te overwegen ze te delen met de Dreuzel wereld?'

De menigte ontplofte opnieuw, spottend schreeuwend, veel stonden er op.

'Vragen... zijn... toegestaan!' bulkte een stem vanaf de eerste rij, en James was opgelucht te zien dat het professor Sanders was, zijn ogen donker en ernstig. De menigte zweeg weer, bijna direct, en de professor ging met afgemeten stem door. 'Maar onbeschoftheid *niet*. Jullie hebben de voorwaarden gehoord van onze gewaardeerde gast, en die zijn niet minder dan redelijk. Het is het beleid van deze school om het ergens mee oneens te zijn te verwelkomen, maar geen onenigheid. Sta professor Lubbermans toe om jullie vragen te beantwoorden, of stel ze niet. Begrepen?'

De menigte mopperde in zichzelf, duidelijk geïrriteerd, maar gaven voor dit moment toe. Op het toneel, schraapte Marcel zijn keel weer.

'Een goede vraag, mijn vriend,' zei hij langzaam, zijn wenkbrauwen optrekkend. 'Een die iedere nadenkende heks en tovenaars zichzelf zou moeten vragen. Het antwoord echter, is net zo belangrijk. Waar, wij in de magische gemeenschap kunnen onze vele voorsprongen en medicijnen aan de Dreuzelwereld aanbieden. Het feit is wel, dat we dat zelfs nu al doen. Onze eigen kanselier heeft de hand gehad in het baanbrekende Inter-Magische Kennis Uitwissel verdrag, die toestaat dat specifieke magische levensreddende ontdekkingen kunnen worden gedeeld met de

Dreuzel wereld, geheim, maar efficiënt. Er zijn liefdadigheid en samenwerking, die speciale toestemming hebben om in het geheim te werken in de Dreuzelwereld, en magische tussenkomst te verrichten in noodzakelijke situaties. Ik verwacht dat u op de hoogte bent van deze zaken echter, dus kan ik alleen maar aannemen, dat wat u echt met deze vraag bedoelde is dit: waarom gooien we niet gewoon de deuren van de magische wereld wijd open voor de Dreuzel gemeenschap, onszelf volledig onthullend? Is dit zo?’

De jonge man schoof wat met zijn voeten en keek naar het overige publiek.

‘Um. Ja, ik denk dat dat zo is. De vooringenomen politici van magische bestuurders tegen de Dreuzel wereld moet omver geworpen worden. Totale openheid is de enige mogelijkheid die zal eindigen in echte vrijheid voor de gehele mensheid...’

‘Ja, ja,’ knikte Marcel. ‘Ik heb de aanplakbiljetten ook gezien. Laten we aannemen dat we precies doen wat u voorstelt. De magische wereld komt uit haar verbergplaats en onthult zich volledig aan de Dreuzel wereld. Wat denk je dat er precies zal gebeuren?’

‘Nou,’ mompelde de jonge man, weer rond kijkend, kennelijk wensend dat iemand anders hem te hulp zou komen. De rest van het publiek keek alleen maar, met opengesperde ogen. ‘Nou, dan zou er gelijkheid zijn. We kunnen de Dreuzels helpen. We kunnen alles delen wat we weten met hen, en ze op allerlei manieren helpen. Ik bedoel, wij zijn heksen en tovenaren. We hebben magie aan onze kant.’

‘Ahh!’ zei Marcel, voorover buigend op het podium. ‘We zouden ze inderdaad kunnen helpen. Maar wat als ze niet geholpen *willen* worden? Wat als bepaalde leden van de magische gemeenschap wensten om zich te kunnen bemoeien in Dreuzel dingen, zoals, zaken, medicijnen, zelfs bestuurlijk, en de Dreuzels zouden dat niet van hen willen?’

‘Dan zouden we ze helpen om duidelijk te maken dat we ze alleen willen helpen!’ antwoordde de leerling gedreven. ‘Ze zouden toch niet weten wat goed voor hen was.’

Marcel knikte. ‘Dus, we zouden hen helpen tegen hun wil?’

‘Als dat nodig zou zijn,’ antwoordde de jonge man, met opgeheven kin.

‘Inderdaad,’ stemde Marcel in. ‘Velen zouden precies dat doen. Bepaalde heksen en tovenaren zouden zich scharen tot de heersende Dreuzel klasse, alles onder het mom ze te willen helpen. Sommigen van ons – niet jij natuurlijk, mijn vriend, maar *sommigen* – zouden geen probleem hebben om hiertoe over te gaan. Zij zouden overgaan tot het gebruiken van wat voor magie ook, om hen te helpen in de zaak, zelfs de Imperio Vloek. Anderen echter, zou minder... gewetensvol zijn. Geloof het of niet, mijn vrienden, er zijn heksen en tovenaren onder ons die mogelijk zelfs wensen om de Dreuzelwereld te beheersen, slechts omwille van de macht. Zulke mensen worden in de gaten gehouden door de bestaande internationale geheimhoudingswet. Maar, wat ga je doen met deze heksen en tovenaren als deze wetten worden afgeschaft? Zul je de Dreuzels tegen hen kunnen beschermen? Hoe?’

Wat zou slechte heksen en tovenaren weerhouden om, wat voor mogelijkheden dan ook aan te wenden om de macht over de Dreuzels te verkrijgen?’

De jonge man leek te weten dat hij aan het verliezen was op dit front. Hij schoof nog meer met zijn voeten en weigerde Marcel direct aan te kijken. ‘Dat is alleen maar bangmakerij. Dat is wat jullie soort altijd doet.’

‘Mensen angst aanjagen met fictieve dreiging is bangmakerij,’ zei Marcel mild. ‘Mensen waarschuwen over dreigingen die echt zijn -- dreigingen waar de geschiedenis ons van leert dat ze bijna een zekerheid zijn, onder de juiste voorwaarden – is een gebaar van vriendelijkheid en mededogen. De geschiedenis van Dreuzel-magische contacten is wijdverbreid gekend door strijd. Beide partijen zijn er even schuldig aan, toegegeven, maar de werkelijkheid blijft het zelfde. Wij blijven verborgen, heel eenvoudig, omdat het goede dat kan komen van onze samengang in de Dreuzelwereld, beduidend minder is, dan het kwade waarin het onvermijdelijk uitkomt. In een perfecte wereld, mijn vrienden, zouden jullie theorieën zeer eerbaar zijn. Helaas, dit is geen perfecte wereld.’

‘Excuses en leugens!’ riep de leerling plotseling, en de menigte bewoog zich rond hem, instemmend murmelend. ‘U haat de Dreuzels, dus wilt u hen onwetend van ons houden, en voor alles wat we voor hen kunnen doen. Er *zijn* geen verheven, slechte heksen en tovenaren er op uit zijn om de wereld over te nemen. Dat is een leugen die uw mensen hebben verzonnen om de rest van de magische wereld aan het lijntje te houden. De Dreuzels zouden ons verwelkomen, en dat weet u. En zelfs als ze dat niet deden...’ De jonge man viel ineens stil, beseffend wat hij wilde gaan zeggen. Marcel knipperde niet, maar staarde de jongen plechtig aan, die het podium voor hem beet pakte.

‘Zelfs als ze dat niet deden...’ zei hij, de gedachten van de leerling afmakend, ‘hebben wij magie aan onze kant. Juist?’

De jonge man ging plotseling zitten, en de menigte babbelde opnieuw, luidruchtiger en gespannener wordend. Professor Sanders beklom het toneel en begaf zich naast Marcel. ‘Hiermede eindigt de lezing van vanavond,’ riep hij ferm. ‘Leerlingen, ga alstublieft weer terug naar jullie slaapzalen, dank u. Het is nogal laat, en tenminste sommigen van jullie hebben les morgenochtend. Ik zal fronsen over ieder afwezigheid vanwege te laat opblijven van de nacht ervoor. Goeden avond, en dank jullie voor jullie komst.’ Op dat punt, wendde professor Sanders zich naar Marcel, en strekte zijn hand uit om te schudden. De twee spraken met hun hoofden dicht bij elkaar.

‘Wat een complete lading Yak voer,’ mompelde een meisje achter James bot. ‘Maar wat had je dan verwacht?’

‘Kom op,’ verzuchtte Daan hoofdschuddend. ‘Hoe sneller we hier weg zijn, hoe beter. Laten we wat fris nemen bij Kraan en Kroes.’

James volgde Daan en Ralph uit het drukke theater, en keek terug naar het toneel. Zijn vader stond vooraan, met aan weerszijden Merlijn en Denniston Dolochov, die geanimeerd lachte. Geen van hen leek ook maar een beetje verstoord door de

gebeurtenissen van die avond, en James kon wel raden waarom. De meesten van hen hadden al vaker te maken gehad met de beschuldigingen van het Progressieve Element de afgelopen jaren, zowel subtiel, door artikelen in *de Ochtendprofeet*, en openlijk, zoals de demonstratie die had plaatsgevonden op Zweinstein tijdens James' eerste jaar. Ze hadden allemaal een nogal dikke huid gekregen voor dit soort dingen. James had nog niet zo'n dikke huid, en hij voelde zich onmiskenbaar boos, en ongemakkelijk.

Toen de drie de deur van het theater bereikten en de nachtlucht instapten, keek James om, om te kijken of Petra van plan was zich bij hen te voegen voor wat fris bij de herberg op het terrein. Ze was echter negens te zien tussen de verdwijnende stroom. James aarzelde even, op zoek naar haar zonder succes, dan draaide hij zich, en rende om zijn vrienden in te halen.

James' dromen werden een paar uur later verstoort door een luid geroffel op zijn slaapzaal deur. Hij schrok en viel bijna uit zijn smalle bed. Aan de andere kant van de deur, kwam een zwak piepend geluid, als het kraken van oude scharnieren.

'Die koperen aap bezorgt me koninklijke kriebels,' mopperde Ralph, zijn hoofd met zijn kussen bedekkend, 'Is dat zijn stem?'

'Ik denk dat zijn raderen te oud zijn om nog een stem voort te brengen,' geeuwde James. 'Hij beweegt alleen zijn kaak. Dat zal onze nachtelijke wekker zijn.'

Ralph zwaaide zijn voeten uit bed. 'Ik had nooit gedacht dit nog eens te zeggen, maar ik mis mijn oude digitale wekker.'

Vijf minuten later, slopen de jongens uit de voordeur van de gemeenschappelijke slaapzaal, hem zachtjes achter zich sluitend. De nacht was koel en volledig stil, nat van dauw. De fontein waren voor die nacht gestopt, en zelfs de vogelbad waterspuwers leken te slapen. Ralph droeg zijn reistas hangend over zijn schouder, met de Zombie Afdelingsvlag erin gepropt.

'Zouden ze terrein wachters hebben denk je?' fluisterde hij terwijl ze door de duisternis begonnen te sluipen.

'Liever het zekere voor het onzekere nemen,' antwoordde James. 'Blijf dicht bij de bomen. Het maanlicht is te helder om over het hoofdgazon te lopen.'

Ralph pufte terwijl ze renden. 'Dit was een stuk eenvoudiger geweest als we de onzichtbaarheidsmantel hadden gehad.'

'Hopelijk is dit de enige keer dit jaar dat we hem nodig zouden kunnen hebben. 'Het komt wel goed. Blijf bij.'

Tegen de tijd dat ze de diepe schaduwen van de Administratie Zaal bereikten, waren James gympen soppend van de dauw, en de jongens hijgden. Ze leunden tegen de koele stenen, en kwamen op adem voordat de door de bosjes glipten, en rond de achterkant van het gebouw slopen.

‘Oké,’ fluisterde James, hurkend in de schaduw van een hoge heester. ‘Dit moet een eitje zijn. Ik klim omhoog en verwissel de vlaggen. Jij blijft hier beneden en houd me in de gaten met je toverstok gereed. Als ik val, weten jij, en je toverstok, wat te doen, juist?’

‘Levitatie,’ knikte Ralph. ‘Je wilt zien of ik je omhoog kan laten zweven tot daarboven?’

James schudde zijn hoofd. ‘Je weet dat dat niet is toegestaan. Als ik klim, blijf ik in de schaduw, dus er minder kans dat ik gepakt wordt. Als ik val,’ hij huiverde even, ‘is uitdaging toch al verloren, dan maakt het niet meer uit of je magie gebruikt. Die maan is als een zoeklicht. Zorg dat je klaar staat.’

‘Ga nou maar,’ zei Ralph vastbesloten, hij liet de reistas van zijn schouder glijden en gaf hem aan James. ‘Mijn maag ligt al in een knoop. Misschien hadden we beter achteraf naar de Igor Afdeling kunnen gaan.’

James schudde zijn hoofd. ‘We kunnen nu niet meer terug Ralph. Maak je geen zorgen, het is over een paar minuten voorbij.’

Ralph knikte, niet overtuigd, maar vastbesloten. James wierp de tas over zijn schouder en wendde zich naar het bebouw. Een serie smalle ijzeren trappen en balkonnen hingen aan de achterkant van de Administratie Zaal, helemaal tot aan het dak. James klom zo zachtjes als hij kon naar de eerste hoogte. Het duurde niet lang voordat het terrein onder hem begon te verdwijnen, en hij de stenen muur kon zien die het omgaf. Voorbij de muur, sprankelde de stad Philadelphia in het licht, en James nam even de tijd om zich af te vragen welk tijdsperk ze momenteel bezette. Na slechts een paar minuten bereikte hij het bovenste deel van de brandtrap. Hij tuurde omhoog naar de beltoren die boven hem uit doemde. Het leek veel groter zo dichtbij, ieder van de vier bellen zo ongeveer ter grote van het hoofd van een reus, maar veel minder bultig. Overal aan de binnenkant van de beltoren, zaten duiven met tientallen te dutten tussen smerige nesten. James draaide zich om en boog over de reling. Ver onder hem, keek Ralph op naar hem, zijn gezicht een ronde witte punt in de duisternis. James zwaaide aarzelend, en draaide zich om op het schuine dak te klimmen, rekkend naar de houten reling van de beltoren.

Uit het binnenste van de toren kwam de stank van duivenpoep en de lucht van oudheid. Een nauwe loopplank liep om de buitenrand van de toren, kijkend over de duizelingwekkende diepe keel van de toren. James hield zijn adem in en keek in de rondte. Aan de andere kant van de beltoren bevond zich een wankele wenteltrap, die leidde naar de spanten. James ging vooruit, en probeerde het piepen en kreunen van de planken onder zijn voeten te negeren. Terwijl hij het smalle trappenhuis op begon te klimmen, draaiend om het centrale punt, golfde er een vlaag hoogtevrees door hem. De reistas voelde erg zwaar en vreemd op zijn rug toen hij zich vastgreep aan

de reling. Hij kneep zijn ogen dicht tot het gevoel wegtrok, en ging toen voorzichtig verder.

Een niet afgesloten valluik aan de top van de trap, opende zich gemakkelijk, en James klom behoedzaam op de smalle vloer van de klokkenstoel. Hij bleef er even liggen om op adem te komen en de vloer te knuffelen, bang om omhoog te kijken, en een zacht geluid prikte in zijn oor. Langzaam duwde hij zich overeind en hief zijn hoofd op. Het van spanten voorziene plafond van de klokkenstoel, was zwart van de vleermuizen. Ze schuifelden en piepten zacht, James aankijkend.

Zijn ogen sperde zich, en hij stootte een vreemd klein piepje van zichzelf uit. Zijn voeten onder zich brengend, hurkte hij op de vloer. Hij tuurde rond en zag de ladder aan de rechterkant van de klokken toren. Hij was gemaakt van stokoud geveerd hout, vastgezet aan de buitenkant van de klokkenstoel voorbij de lage reling. Schuifelend bewoog James zich ernaar toe. Voorbij de reling, veranderde de wind onverwacht, roepend in een regenpijp in de buurt. James huiverde. Tenslotte leunde hij op de reling en strekte zich erover, de ladder grijpend. Zo zorgvuldig als hij kon, trok hij zich over de reling en klampte zich vast aan de ladder, die vervaarlijk kraakte. Waarschijnlijk was hij magisch versterkt, net zoals bijna al de oude magische bouwsels. Toch, de richel van het dak, zo'n zeven meter lager, zag er verschrikkelijk smal uit en de ruimte daar voorbij, ronduit schokkend. James probeerde niet te kijken. Hij knarste met zijn tanden en begon te klimmen.

Gelukkig was er nog een valluik boven de ladder, die leidde naar een paar bijzonder smalle loopplanken rond het kegelvormige dak van de klokkenstoel. James hees zich erop en leunde tegen een hoek van het smalle dak, hijgend. Met zijn voet schopte hij het valluik dicht, er voor zorgend dat hij er niet per ongeluk doorheen zou vallen. Boven hem flapperde de enorme oude Amerikaanse vlag, Ouwe Betsy, in de wind. Uiteindelijk baande James zich deels een weg rond de kegelvorm van het dak, knielde in de schaduw op de planken, en haalde de reistas van zijn schouder. Hij begon de Zombie vlag eruit te trekken, er voor zorgend dat de wind er geen grip op kreeg en hem wegdroeg.

Plotseling, schokkend, kon James het geschuifel van voetstappen horen. Ze waren erg dichtbij, maar onduidelijk, verloren in het ruisen van de wind. James verstijfde, zijn ogen sperden zich open.

Daan had verteld dat de school administratie op de uitkijk stond voor leerlingen die zich bezig hielden met vlag wissel avontuur. Hadden ze hem gezien? Klommen ze naar boven om hem op heterdaad te betrappen? Er was absoluut geen plek om zich te verbergen, James ogen flitsten in de rondte, maar hij kon het valluik niet meer ontdekken op het patroon van de vloer. Hij kroop gehurkt tegen de oude dakpannen, en probeerde zo veel mogelijk op te gaan in de schaduwen als hij kon.

Het geschuifel klonk weer, onzichtbaar en stil. Iemand probeerde hem te besluipen, waarschijnlijk hem te verrassen. Met een zucht besloot James dat er niets anders opzat dan zich aan te geven. Hij gooide de Zombie vlag op een hoop boven op de reistas, stond op en merkte dat hij starde naar het bleke, verraste gezicht van zijn eigen broer.

'James!' raspte Albus, en James besepte dat zijn broer zijn toverstok in zijn hand had. 'Wat spook jij hier uit?'

James bekeek zijn broer van top tot teen en maakte een erg snelle gevolgtrekking in zijn hoofd. Hij zuchtte. 'Hetzelfde als jij kennelijk. Waar is de Weerwolf vlag?'

'Achter me,' zei Albus, een lach onderdrukkend. 'Is dat...?' vroeg hij, met zijn toverstok wijzend naar de bundel stof naast James' voeten. James knikte.

'Je gaat de vlag wisselen,' zei James. 'Net als ik. Wist je dat?'

'Echt niet!' reageerde Albus, hard fluisterend. 'Aleid zei dat niemand anders het dit jaar zou doen, omdat het te gevoelig lag bij de administratie. Dus wat doen we nu?'

James hoorde de laatste vraag van zijn broer niet. Nog een schuifelend geluid kwam van achter hem, en een schaduw kwam in zijn blikveld. James zag een toverstok in een donkere hand, wijzend naar Albus van achter.

'Al!' riep James, graaiende naar zijn eigen toverstok. 'Achter je!'

Albus draaide zich, maar niet voordat de figuur toesloeg.

'*Petrificus Totalus!*' blafte een vrouwen stem, en een straal magie suisde vanuit een opgeheven toverstok. Het passeerde Albus' schouder en raakte James recht op zijn borst. Hij werd onmiddellijk stijf, bevroren op zijn plaats, en begon achterover te vallen.

De figuur zwaaide opnieuw met haar toverstok, en de Zombievlag, aan James' voeten, rees op als een stoffen slang. Het draaide om James' middel en knoopte zich vast, een lange lengte achter zich latend.

'Grijp die, feut,' zei de vrouwenstem opgewekt. Albus graaide en greep naar de lengte van de vlag die achter James' middel hing. Één seconde, spande het doek zich, James vangend terwijl hij achterover viel tegen de oude reling, en deze brekend.

'Ugh,' gromde Albus, zich schrap zettend en de lengte stof rond zijn vuisten draaiend. 'Je bent zwaar. Dat weet je James? Je moet die Kerkel Krakkers meer laten staan.'

'Dit is je broer?' vroeg de figuur, en James zag nu dat het het donkere meisje van de Weerwolf Afdeling was, degene die Albus de dag ervoer zich had laten opdrukken.

'Sir, yes sir!' antwoordde Albus onmiddellijk.

Het meisje glimlachte strak naar James. 'Les twaalf uit het Weerwolf handboek, feut. Laat horen.'

'Hij die eerst toeslaat, slaat het best toe!' verkondigde Albus, nog altijd worstelend om de lengte van de vlag vast te houden. James leunde achterover op zijn hielen, stijf als een standbeeld, maar zich afschuwelijk bewust van het zorgwekkende van zijn

situatie. Onder hem was alleen maar duisternis, vol wind en het ruisen van de kastanje bomen van af het veld voor de Zaal.

‘Dat is les zes,’ zei het meisje. ‘Maar ook toepasselijk, dus laat ik het voor deze keer erbij. Nummer twaalf is, “Alles is toegestaan in liefde en oorlog...”’

“En er is niets anders dan liefde en oorlog!” eindigde Albus zelfverzekerd.

‘Goed werk, feut,’ knikte het meisje. ‘Hou vast terwijl ik de Weerwolf vlag hijs.’

James hard bonsde terwijl hij keek naar het meisje die de vlag uit een camouflage rugzak haalde. De vlag was in een keurige driehoek opgevouwen, die ze ontvouwde met een tik van haar toverstok. Direct daarop, gebruikte ze haar toverstok om de touwen van de vlaggenmast te bedienen, die uitstak van de punt van de kegel. Met geofende hand, wisselde ze de vlaggen, vouwde Ouwe Betsy eerbiedig, en plaatste die in haar rugzak.

‘Operatie Wissel de Vlag is vervuld, feut,’ zei ze zich oprichtend. ‘Dat laat ons alleen nog de situatie van onze oorlogsgevangene. We moeten aannemen dat hij niet alleen is. Maar Raphaël heeft waarschijnlijk eventuele tegenstand op de grond al veilig gesteld. Kunnen deze niet hierboven laten om de vlaggen weer te wisselen zodra we ons terug trekken, wat ons maar een optie geeft. Les nummer drie van het Weerwolf handboek, feut.’

“Neutraliseer iedere mogelijke dreiging!” citeerde Albus onmiddellijk. Achter hem knoopte het meisje de lengte van het eind van de Zombie vlag aan een stuk koperen regenpijp. Ze glimlachte grimmig.

‘Aan jouw de eer, feut,’ zei ze. ‘Bewijs je Weerwolf waardigheid.’

Albus keek over zijn schouder naar haar, en wende zich terug naar James, met een vage verontschuldigende blik, maar slechts vaag. ‘Sorry James,’ zei hij. ‘Les één in het Weerwolf handboek: “Een Weerwolf moet doen, wat een Weerwolf moet doen.’

James probeerde zijn hoofd te schudden, maar de vloek had hem totaal verstijfd. Albus liet vlag los, en James viel onmiddellijk achteruit en kantelde over de rand van het loopgedeelte van het dak. Hij viel gedurende een misselijkmakende seconde, en werd dan ruw tot halt gebracht, gevangen door de vlag die om zijn middel geknoopt was. Een ontploffing van lawaai omgaf hem plotseling, toen de schok van de val de vleermuizen opschrokken in de klokkenstoel. Ze piepten en golfdend door de lucht, hun vleugels sloegen om hem heen. Een ogenblik later, verdween het lawaai van de vleermuizen in de verte, en James zwaaide speels heen en weer, duizelig wordend, aan het eind van het ongebruikelijke touw. Een van de vleermuizen landde op zijn hoofd, amicaal piepend.

Vlakbij hoorde hij het wegstervende gestamp van voetstappen, als ook het woedend makende geluid van smalend, gedempte gelach.

‘Jullie twee,’ zei Warrington, na een lange stomende stilte, ‘lijken een soort basale misvatting te hebben over hoe de hele vlag wissel uitdaging gedaan moet worden.’

James kromp ineen op de wankelende stoel op het zolderkantoor van het Hermes Huis. Naast hem zuchtte Ralph, en staarde intens naar het vuil gele tapijt. Warrington leunde op het wiebelend oud bureau, alle vier de poten leken opgevouwen stukken perkament onder zich te hebben.

Het Zombie Afdelingskantoor was klein en volgepakt met boekenplanken, ondanks hun opvallende gebrek aan boeken. De planken waren daarentegen, vol met ongebruikelijke ditjes en datjes, snuisterijtjes, en ongeopende post, gereedschap, grappig gevormde papier-maché kunst projecten, en willekeurige schedels, waarvan de meesten zonnebrillen droegen en feestneuzen. De houten deur was bedekt met een bijna levens-grote poster van Theodor Harold Jackson, gevangen in een strenge houding, een lange vinger wijzend naar de kijker, zijn donkere wenkbrauwen laag. Uitgeknipte letters waren boven het poster hoofd geplakt, en lazen de woorden “IK WIL DAT JIJ MIJ EEN KNUFFEL EN EEN KOEKJE GEEFT.”

Warrington stond rechtop, en beende over het nauwe uitgesleten pad van de kamer, lopend van voorbij het bureau tot een enkel rond raam. ‘Het punt, zie je,’ ging hij verder met een gespannen stem, de vinger van zijn rechter hand porrend in zijn linker handpalm, ‘is om de Zombie Afdeling er niet uit te laten zien als een onhandig zootje uilskuikens. Alles daar voorbij is, eigenlijk, vet: Vet!’

Warrington stompte een opblaas pop die eruit zag als een nogal walgelijke clown. Die tolde door zijn eigen gewicht en zwaaide piepend terug.

‘Ze waren Weerwolven,’ kreunde Ralph zwakjes. ‘Ik kon ze nauwelijks zien voor ze op me vielen als een piano. Ze waren gecamoufleerd! Ze hadden stukjes bosjes tussen hun hoeden gestoken. Ik dacht dat ik werd aangevallen door een vreemd soort Amerikaans dryad monster!’

‘Het waren *Weerwolven!*’ siste Warrington, draaiend om de jongens met wilde ogen. Hij worstelde om zich weer in de hand te krijgen en veegde zijn hand over zijn gezicht, verbeten zuchtend. Jullie zijn nieuw hier, dus zal ik jullie een kleine les geven over de ingewikkelde sociale politiek die het leven hier beschrijft in de gewijde zalen van het Aleron. *Wij haten Weerwolven.* Zo eindigt de les. Gesnapt?’

‘Maar zij hadden zelfs leden die de feut hielpen, die toevallig mijn broer was,’ verdedigde James zich. ‘Ze vielen ons aan voor we de kans hadden om te reageren!’

‘Dat is hoe Weerwolven werken!’ riep Warrington geërgerd. ‘Zij zijn Weerwolven in Zark’s naam! Voor hen is alles een strijdveld! Hun enige zwakte is wanneer mensen het strijdveld onder hen uit rukken! *Dat is de Zombie manier!*’

Ralph stak beide handen op. 'Maar wat hadden we kunnen doen?'

'Gummie schoenen!' raasde Warrington buiten zichzelf. 'Plak ze op de grond als vliegen op strooppapier! Of Beentje-Plak vloek, of Kietel spreuken, of zelfs spontane explosieve darm gassen. Je kunt het niet gewoon opnemen tegen een Weerwolf, je moet ze vernederen. Hun onuitstaanbare trots is hun ultieme zwakheid. Iedere Zombie weet dat!'

'Sorry,' zei James ellendig, 'dat is allemaal nieuw voor ons. Ze pakten ons voor we de kans hadden om te reageren. We zullen het volgende keer beter doen. Geef ons nog een kans!'

Warrington keek verward naar James. Hij spetterde, 'Ze lieten je aan de Zombie vlag hangen van de klokkenstoel! De hele school zag je daar voor professor Franklin in staat was om je naar beneden te krijgen! Je maakte van ons het lachertje! Zombies *doen* het lachen feut! Niet andersom!'

'Wiens trots staat er *nu* op het spel?' mompelde Ralph.

'En jij,' zei Warrington zich naar Ralph wendend, met vuurspuwende ogen. 'Het verbaast me dat je nog kunt praten, na de laatste drie uur aan je onderbroek opgehangen te zijn geweest aan de Hermes Huis vlaggenmast! Als daar aan zou kunnen overlijden, zouden we nu je begrafenis aan het regelen zijn!'

Achter Ralph en James kwam het geluid van onderdruk gelach. James draaide zich om. Tegen de achtermuur, in een oude klauwpoot stoel met versleten bekleding, zat de President van de Zombie Afdeling, een kleine hippe man met wat leek op, voor zover je dat kom zeggen, geitenpoten. Hij droeg een maatgemaakt jasje met panden, een onberispelijk geknoopte gele das, en een piekfijn grijs vest. Twee dikke paarsachtige hoornen versierden zijn slapen. Zijn naam, wist James, was professor Felix Sommer Klaverhoef, en hij was kennelijk een faun, ook bekend, om een of andere reden, als de Jersey Duivel.

'Het spijt me,' zei Klaverhoef, zich vermannend en een serieuze uitdrukking aannemend. 'Ga door meneer Warrington. U bent lekker op dreef.'

'Ik ben klaar,' zei Warrington, terug achter zijn bureau lopend en ploffend in zijn stoel, die piepend protesteerde. 'Met hun allebei.'

'Ik ben bang dat meneer Warrington volledig gelijk heeft mijn vrienden,' zei Klaverhoef luchtig, die ging staan op zijn gehoefde voeten. Hij trok zijn vest recht en pakt een stofvlokje van zijn rever.

'De Zombie Afdeling heeft zijn eisen, slecht geformuleerd en vormeloos als ze zijn. Ik verwacht dat u elders veel gelukkiger zult zijn.'

'Maar...' riep James stamelend uit. 'Maar, maar...!'

'Ik had een nogal lang gesprek over de situatie met de kanselier vanmorgen, nadat hij... euh... jullie beiden had *ontheven* uit jullie verschillende hachelijke situaties. Ik ben het volledig eens met zijn inschatting. Er is werkelijk maar een Afdeling voor leerlingen met jullie specifieke... ahum... gaven.'

‘O nee,’ kreunde Ralph. ‘Niet de Igor Afdeling.’

Klaverhoef knipperde naar Ralph en glimlachte een beetje scheef. ‘Igor Afdeling?’ zei hij vragend. ‘Nee, niet direct. Kom op jongens. De ochtend is net begonnen en jullie hebben vast lessen waar je heen moet. Vanavond beginnen jullie je leven op een nieuwe afdeling. Ik weet zeker dat jullie er goed bij zullen passen.’

‘Welke Afdeling?’ vroeg James ongelukkig opstaand, en in de richting van de deur lopend toen de faun professor deze open zwaaide.

‘Nou, ik dacht dat dat wel duidelijk was,’ antwoordde Klaverhoef vrolijk. ‘Eigenlijk, ben ik verrast dat jullie daar niet direct naar toe gerent zijn. De kanselier heeft besloten dat jullie zullen worden toegewezen aan de Bigfoot Afdeling. Ik ben er vrij zeker van dat jullie het daar erg... euh... geruststellend zullen vinden.’

James en Ralph lieten hun schouders zakken.

Vanaf het bureau achter hen grinnikte Warrington gemeen. ‘Zie jullie op de Drijfbaan, jongens!’ merkte hij op, en grinnikte humorloos.

‘Ik snap niet wat er zo erg is aan de Bigfoor Afdeling,’ zei Lucy, verbaast kijkend. De zon daalde boven het terrein, en schilderde lange paarse schaduwen over de gazons en voetpaden toen de leerlingen terug liepen uit het restaurant na het avondeten.

‘Dat komt omdat *jij* op de afdeling terecht bent gekomen waar je heen rende,’ mopperde Ralph. ‘Je hebt de bloedrode das om dat te bewijzen.’

‘Ziet er prachtig uit ook,’ voegde Daan toe.

Lucy glimlachte gelaten. ‘Dank je. Maar het punt is, dat jullie niet voorbestemd waren voor de Zombie Afdeling, en als jullie er wel terecht waren gekomen, zouden jullie je waarschijnlijk helemaal ellendig gevoeld hebben.’

‘Klap toe die mond,’ riep Daan uit, met zijn handen zijn beide oren bedekkend. ‘Het zijn wel de Zombies waar je het over hebt!’

‘En een lekker stelletje dat ze zijn, zou ik denken,’ suste Lucy. ‘Alleen niet voor James en Ralph. Overduidelijk past het *jouw* als een harnas. Hoewel, een geel harnas, met een clown’s pruik er boven op.’

‘Nu spreek je mijn taal,’ knikte Daan gerustgesteld.

‘Maar de Bigfoot Afdeling,’ kreunde James. ‘Dat is de *niemendallen* plaats.’

‘In dat geval past dat perfect bij jullie,’ zei Albus, van achter op hen toelopend.

James keek duister naar zijn broer. 'Wanneer kwam jij hier, jij hemdsvot?'

'Tenminste komt mijn hemdsvot met een rode das, antwoordde Albus, zijn colbert afkloppend en zich zelf kritisch bekijkend. 'Behoorlijk flitsend, is het niet?'

Ralph kneep zijn ogen samen. 'Heb je ooit van de opmerking gehoord "Bloed is dikker dan water"?''

'Dat heb ik nog niet gehad bij Toverdranken,' antwoordde Albus luchtig.

Voorzichtig zei Lucy, 'Dat *was* een nogal afschuwelijk ding om te doen Albus, je broer daar zo achter laten.'

'O, hij was oké,' wuifde Albus met een hand, 'Het was hij of ik. Voor ik een Weerwolf was, was ik een Zwadderaar, weet je nog, en wij Zwadderaars pakken iedere kans die we krijgen. Het zijn de Griffioendoren die zo zelfopofferend zijn en nobel. Als je het zo bekijkt, hielp ik James bij zijn ware erfenis.'

James haalde met zijn arm uit en sloeg met de rug van zijn hand tegen zijn broers schouder, hem achteruit schuivend. 'Ik zal je eens een paar dingen laten zien over nobelheid, jij glibberige kwal!'

'Ah, ah, ah...' waarschuwde Albus, een vinger heen en weer voor zijn broer schuddend. 'Nu ik het grijs en rood draag, wordt alles wat je mij aan doet hoogstwaarschijnlijk betaald gezet door het Broederschap van de Wolf. Ik geef je alleen maar een waarschuwing. Ik wil niet dat ze je pijn doen grote broer.'

'"Broederschap van de Wolf",' smaalde Daan. 'Er zit geen echte weerwolf in die troep. Als iemand van jullie *broederschap* een *echte* wolf zouden zien, zouden ze wegrekken als muizen.'

Albus wendde zich tot Daan. 'Maar de Zombie Afdeling is vol met de wandelende onnoden, juist? Tenminste in termen van hersenkracht, van wat ik heb gehoord.'

'Dat is vechttal!' verkondigde Daan strijdlustig.

'Willen jullie alle twee je klep houden,' onderbrak Lucy, zich tussen hen plaatsend met een hand op de jongens borst, hen uit elkaar duwen. 'Dit is een stom ding om over te ruziën. Iedereen weet dat *zowel* de Weerwolven als de Zombies ineenkrimpen voor het duistere mysterie van de Vampier Afdeling.'

Daan sputterde terwijl Albus, Lucy's hand wegduwde. Ze glimlachte hooghartig, hief haar kin op, en liep verder.

'Dat heeft ze snel opgepikt,' zei Ralph onder de indruk.

'Kom op,' drong Daan geïrriteerd aan, trekkend aan Ralph's elleboog. 'Het Bigfoot landhuis is hier. Laten we zorgen dat jullie binnen komen en worden voorgesteld aan je nieuwe vrienden. Ik heb nog nooit de binnenkant van de kamer gezien omdat ik nog nooit vriendschap heb gehad met een Bigfoot.'

James zuchtte toen ze op weg gingen naar het bezadigde stenen gebouw. Apollo Landhuis, thuis van de Bigfoot afdeling, was bij verreweg het minst interessante van

alle Afdelingen. Het stond vierkant en recht in het oranje zonlicht, eruit ziend als een schildwacht, iets bewakend dat niemand echt wilde. Er was vrijwel geen aankleding rond het landhuis, met uitzondering van een paar lage struiken die op een zakelijke manier rond de fundering lagen. Een korte stenen trap leidde naar de voordeur, die was versierd met een grote tinnen klopper in de vorm van een voet met uitgespreide tenen.

‘Nou, zijn er enige echte Bigfoots in de Bigfoot Afdeling?’ vroeg Ralph terwijl ze de treden op liepen.

‘Misschien,’ schouderchokte Daan. ‘Dat zou ze een treetje hoger zetten dan zowel de Weerwolven of de Vampieren. Ze hebben al in eeuwen geen echte weerwolven of vampieren op hun afdelingen gehad.’

James vroeg, ‘En de Pixies, Igor en Zombies?’

‘Ik kan niets zeggen over de Pixies of de Igors,’ zei Daan, reikend naar de grote klopper, ‘maar de oude President van de Zombie afdeling, een knorrige professor genaamd Suykerbuyk, gaf bijna een week les voordat iemand in de gaten had dat hij was overleden door een hersenuitval of iets. Kennelijk bracht hij te veel tijd door in donker Afrika tijdens de zomervakantie, en dronk een paar lokale toverdranken teveel. Toen hij ontdekte dat hij dood was, stond hij erop dat hij werd begraven op het kerkhof van het terrein, reizend of niet.’

Daan grinnikte naar James en Ralph, en sloeg drie keer met de klopper, waardoor de grote houten deur trilde.

‘Dat verzin je,’ drong Ralph aan. ‘Ze begroeven hem toch niet levend!’

Daan schudde zijn hoofd. ‘Hij *was* niet levend. Hij was zo dood als een pier. Zei hij zelf. Ik heb gehoord dat hij zijn eigen grafrede hield, en iedereen vertelde dat hij ernaar uitzag om begraven te worden. Zei dat het zijn ultieme pensionering zou zijn. Het staat gegraveerd op zijn tombe om precies te zijn. Ik zal het wel eens laten zien.’

‘Nee bedankt,’ antwoordde Ralph toen de deur openging. Een kleine jongen met een bleek gezicht en een bril met dikke glazen keek op naar Daan.

‘Ik ken jou,’ zei hij gedwee. ‘Je gaf me een paar ezelsoren vorig jaar.’

‘Deed ik dat?’ knipperde Daan nadenkend. ‘Kan zijn. Ik heb veel mensen vorig jaar ezelsoren gegeven. Het was een rage. Pijnlijk, ja?’

De jongen staarde naar Daan. ‘Nee. Maar ik had wel erg veel zin in wortels. En het maakte het makelijker om de lessen bij Mageografie te horen. Ik vond het niet erg, echt.’

‘Goeie knul,’ zei Daan hartelijk, de jongen op zijn schouder kloppend. De jongen wankelde.

‘Ik ben James,’ zei James naar voren stappend. ‘En dit hier is Ralph. Wij... euh... Bigfoots.’

‘Dat zijn jullie zeker,’ zei de jongen, Ralph van boven tot beneden opnemend.

‘Ik herinner me jou,’ zei Daan turend. ‘Poorterdam toch?’

‘Poortsman,’ corrigeerde de jongen. ‘Willem Jan Poortsman.’

‘Mogen we binnen komen?’ vroeg Ralph hoopvol. ‘’t Is alleen, we willen zo snel mogelijk wennen aan onze nieuwe kamers. Als we nog een nacht in de gemeenschappelijke slaapzaal, met de maffe mechanische aap moeten slapen...’

‘O, natuurlijk,’ zei de jongen, achteruit stappend, eenvoudig. ‘alles is zo ongeveer waar je het kunt vinden. De slaapzalen zijn allemaal op de derde etage. Spel kamer is in de kelder. Alles daar tussen in is, wat het is.’

James stapte in het voorportaal van het huis. Het was netjes en hoog, met een kleine, onverlichte, kroonluchter die bovenin hing. Een stoffige sliert hing ervan. Donker blauwe letters op een oranje achtergrond spelden het woord “BIGFOOT TRITS”.

‘O, dat,’ zei Willem Jan, James’ blik volgend. ‘Die werd gemaakt door Kowalski’s ma toen hij eerstejaars was. Engels is niet precies haar moedertaal, maar Kowalski was zo trots er op, dat we het hart niet hadden om het weg te halen.’

Daan knikte naar het vaandel. ‘Is heel logisch voor mij Wil. Dus, waar is het feestje eigenlijk?’

Willem Jan knipperde achter zijn dikke glazen. ‘Feestje?’

‘Waar zijn de rest van je Bigfoot vrienden?’ verduidelijkte Daan. ‘En jullie president? James en Ralph hier, zullen hen waarschijnlijk allemaal ontmoeten, niet dan?’

‘O,’ zei Willem Jan onzeker. ‘Natuurlijk. Ik denk het. Kom maar.’ Hij draaide zich en stapte weg in de richting van een enorme trap die voornaam in de hal aanwezig was. Na een langdurige blik op Ralph en Daan, volgde James.

Terwijl de vier afdaalden naar de kelder van het landhuis, hoorden ze het gebabbel en het tikken en klikken van biljartballen. Aangekomen bij het eind van de trap, merkte James dat hij in een lage, volgepakte, kamer was, met een samenraapsel van banken en stoelen, wandtafels, en een kleine melkweg aan lampen met gehavende kappen. Leerlingen hingen in groepjes bij elkaar in de ruimte, of zwierven rond bij een verzameling zeer antieke speeltafels in de meer donkere achtergrond van de kelder kamer. Een forse witte koelkast stond als een leeggelopen luchtschip in de hoek, met een opgezet hertenkop aan de ene kant, en een elandkop aan de andere. De elandkop droeg een nachtmuts met kwastjes en leek te slapen. Geen van de aanwezigen in de kamer keek op toen James, Ralph en Daan binnenkwamen.

‘Hij is hier,’ wees Willem Jan. ‘In het midden, met zijn voeten op het gordeldier.’

James volgde Willem Jan’s gebaar en zag de president van de Bigfoot Afdeling onderuit gezakt op een lage oranje bank, met zijn voeten hoog op een klein dier dat leek op, half aardvarken, half tank. James herkende de man als degene die naast zijn vader had gezeten bij de lezing van professor Lubbermans. Tot zijn schrik beseftte hij

dat zijn vader ook nu naast de man zat, vrolijk lachend en een flesje van een Amerikaans biermerk vast houdend. Harry zag zijn zoon vanaf de andere kant van de kamer, grinnikte, en gebaarde hem naar zich.

‘Ik hoorde dat je bent toegewezen aan de Bigfoot Afdeling,’ riep hij, toen James, Ralph en Daan zich een weg baanden langs de verschillende stoelen en tafels. ‘Je had geen betere afdeling kunnen vinden. ‘Euh, ongeacht welk *pad* je er heenbracht,’ voegde hij met een scheve glimlach aan toe.

‘Hee, meneer Potter,’ grinnikte Daan, neerploffend op een stoel in de buurt.

James zakte op een lage, halfronde bank en zuchtte. ‘Dus u hebt het gehoord hè?’

‘Ik denk dat de meesten van magisch Philadelphia dat inmiddels heeft,’ antwoordde Harry. ‘Je bent per slot een Potter. Je foto zal waarschijnlijk morgen ochtend op de voorpagina van *de Ochtendprofeet* staan, met een rake opmerking van Rita Pulpers zelf.’

James zakte ineen op de bank. ‘Donders. Denkt u dat echt?’

‘Wat maakt het uit? Je zult tenminste niet daar zijn om het te zien.’

Daan wreef over zijn kin. ‘Roos kennende, knipt ze het uit en stuurt het waarschijnlijk naar je, denk ik.’ Hij keek naar Ralph, die knikte.

‘Hoe je hier ook gekomen bent,’ zei de man op de bank naast Harry glimlachend, ‘de Bigfoot Afdeling is trots om je een van hen te noemen.’ De man was vrij jong en nogal dun, met een keurig donker kapsel en zachte trekken. James bemerkte door het ontbreken van een Amerikaans accent, dat de Verenigde Staten niet zijn geboorteland was.

‘Jep, nou, we zijn blij om uiteindelijk een afdeling te hebben denk ik,’ merkte Ralph op. ‘Zelfs een restje zijn is beter dan vast te zitten in de gemeenschappelijke slaapzaal.’

‘Ho. We hebben geen restjes op bij de Bigfoot Afdeling,’ zei de president rechtopzittend, en haalde zijn toverstok zijn kontzak. ‘Alle Bigfoots zijn noodzakelijke leden van de clan. Een voor allen en allen voor een. Yoh oranje en blauw!’ daarmee wees de man met zijn toverstok op James. Er was een flits en James schrok. Hij keek naar zichzelf en zag dat zijn zwarte das was getransformeerd naar helder oranje, en zijn colbert was nu donkerblauw. Nog een flits verlichtte de kamer en Ralph’s uniform was ook veranderd.

‘Niet zo mooi als Zombie geel,’ zei Daan kritisch, ‘maar veel beter dat dat saaie zwarte in ieder geval. Je begon te lijken op die dooie van het Magisch Onderzoek Bureau.’

‘Luisteren allemaal,’ riep de president van de afdeling luid, zijn voeten van het gordeldier afhalend. ‘Dit zijn James Potter en Ralph Deeter, de nieuwste leden van de Bigfoot Afdeling. Laten we hen en hartelijk welkom geven hè?’

Flauwe uitroepen en een bloedarm applaus vulde de kamer, nogal treuzelend en afwachtend toen de president wees op James en Ralph. Het gordeldier slenterde

langzaam weg, snuffelend aan de bekleding van de banken en hier en daar kauwend op een verloren stukje oude popcorn. Toen het geluid van de uitroepen uiteindelijk wegstierf, plofte James opnieuw terug in de diepte van de bank.

‘Dus hoe kennen jullie twee elkaar eigenlijk?’ vroeg hij, heen en weer kijkend tussen zijn vader en de Bigfoot president.

‘O, je vader en ik kennen elkaar al jaren,’ glimlachte de president. ‘Ik hielp om hem de man te worden die hij vandaag de dag is. Gaf hem het eerste duwtje destijds, toen hij nog maar een snotjochie was en nauwelijks wist hoe hij een toverstok vast moest houden.’

‘Ik denk dat het professor Anderling was, die me bij het team bracht,’ corrigeerde Harry, hoofdschuddend glimlachend. ‘Jij vertelde me alleen wat ik moest weten om niet vermoord te worden op het veld.’

‘En dat heb ik goed gedaan!’

‘Hoe dan ook,’ lachte Harry, ‘zoals blijkt James, jouw en Ralph’s nieuwe afdeling wordt geleid door een van de beste professoren op het terrein. Hij kwam ongeveer een jaar geleden naar de V.S. om redenen waar ik alleen maar naar kan raden, en besloot te blijven. James, Ralph, dit is mijn oude vriend en mede Griffioendor, jullie nieuwe president, Olivier Plank.’

‘Plank!’ kreette Daan, tegen zijn voorhoofd slaand. ‘Dat is uw naam, niet Berk. Ik was in de buurt echter, ja toch?’ Hij grijnsde opzij naar James en Ralph.

‘Hee,’ zei Willem Jan, tikkend op James’ schouder. ‘Er zit een grote uil op de trap buiten als een gek te roepen en probeert door de voordeur binnen te komen. Ik geloof dat hij van jou is. Wil je dat ik hem de toren laat zien? Of gaat hij, um... bij jou blijven?’

‘Nobby is hier!’ riep Daan die snel opstond. ‘Oost West, Thuis Best lijkt het wel. Kom op. Ik help jullie Bigfoots om je spullen naar je slaapkamer te dragen. Geen Huis-elven in de V.S., dus je moet zelf al het voetwerk doen. Snappie?’ grinnikte hij, James porrend. ‘Voetwerk?’

‘Snap het,’ zei James hulpeloos glimlachend. Hij rolde met zijn ogen, en de drie jongens klommen de trap op, op weg naar buiten.

Een uur later, stond James in het midden van bovenste slaapkamers van de gemeenschappelijke ruimte, en staarde naar zijn rechter hand met opengesperde ogen. Op de grond lag zijn reistas, los geritst en wijd open, waar hem net had laten vallen. Hij was verrast dat hij nog steeds Daan en Ralph kon horen in de gang buiten,

worstelend om Ralph's spullen in de gammele boekenlift te passen. In het midden van James' rechter palm, trok een zachte zilveren gloed nog altijd weg, als een onweersstorm op zee.

Hij huiverde, niet begrijpend wat er net gebeurd was, maar wetend dat wat het ook was, het erg belangrijk was. Het sloeg gewoon nergens op.

'Merlijn,' fluisterde hij, nadenkend, voor zich uit. Merlijn zou het begrijpen. Hij zou het weten. James was net terug van een bezoek aan hem, zoals de Directeur verzocht had, maar het was nog niet zo laat dat hij niet naar hem terug kon gaan. Hij hurkte voorzichtig om zijn reistas weer dicht te ritsen, oplettend om niet met zijn vingers het smalle pakketje perkament aan te raken.

Na zijn bezoek aan zijn nieuwe afdeling en het ontmoeten van Olivier Plank, de president en onverwachte vriend van zijn vader (Plank's naam had een klein belletje doen rinkelen in James' geheugen, maar als zijn vader het over hem gehad had, was dat een hele tijd geleden), waren de dingen beslist nog vreemder geworden terwijl de avond zich voortzette. Op weg naar de gemeenschappelijke slaapzaal, had James eraan gedacht om te stoppen bij het gastverblijf in de hoop Merlijn te treffen voor zijn vertrek. Het zien van zijn vader in de kelder van het Apollo Landhuis had James doen denken aan zijn afspraak met de Directeur, en hij was erg nieuwsgierig wat de oude man hem wilde geven. Merlijn was er inderdaad geweest, druk bezig met wat leek op een serieuze discussie in de huiskamer, met kanselier Franklin en Marcel Lubbermans. Er was vrijwel direct een stilte ontstaan toen James, Ralph en Daan binnen waren gekomen, en James had het sterke gevoel dat het een ongemakkelijke pauze was, kwetsbaar als glas. Merlijn had de jongens verwelkomd, en zich verexcuseert van de bijeenkomst, bewegend dat hij naar even weg zou zijn.

In de bovenkamers van de gastvertrekken, had Merlijn zijn eigen hutkoffer aan de jongens laten zien. Ralph en James hadden hem al eerder gezien, want het was precies dezelfde waarmee ze vorig jaar de grote tovenaars hadden geholpen om deze terug te halen uit een grot bij de oceaan. Het was ongebruikelijk klein -- bedrieglijk zelfs, daar zijn verborgen deuren de laden zich konden openen naar nog meer verborgen deuren en laden in een duizelingwekkend toonbeeld van opgeslagen magische ruimte. Op dit moment echter, had Merlijn maar een lade open. De lade was lang en ondiep, en bevatte een plat, vierhoekig voorwerp, ingepakt in een lap. Merlijn haalde het eruit en hield het met beide handen uit naar James.

'Vorig jaar,' zei hij, 'vertelde ik je over de effecten van zeer magische voorwerpen op aarde. Ik vertelde je hoe ze de nijging hebben om erg grote voetafdrukken achter te laten in het landschap van de werkelijkheid, en dat de leeftijd van zeer magische voorwerpen aan het eind begonnen te raken. Door verdere beschouwing, heb ik ontdekt dat dit nog meer waar is dan zelf ik had geweten. In tegenstelling tot wat ik eerst geloofde, is het evenwicht van de toverwereld erg onveilig in deze tijd. Het gewicht van het extreem magisch, is genoeg om dat evenwicht te beïnvloeden. Ik besef dat, voor het belang van het evenwicht, ik iets moest doen wat ik helemaal niet graag wenste te doen. Dit is het resultaat.'

James nam het voorwerp aan, wat ongeveer de grote had van een smal dienblad met vrijwel dezelfde vorm. Voorzichtig pakt hij het uit en keek ernaar in zijn handen.

‘Gaaf,’ zei Daan kijkend over James’ schouder. ‘Nu kun je dat vogelnest wat je een kapsel noemt, kammen.’

Ralph schudde zijn hoofd over James’ andere schouder. ‘Ergens denk ik, dat het voor iets anders is dan om te kijken of je haar nog goed zit tussen de lessen in.’

Het ding in James’ handen was een spiegel in een eenvoudige zilveren vatting, zo te zien helemaal normaal, behalve dat hij ongebruikelijk zwaar aanvoelde. James wist niet of het de vatting, of de spiegel was die het voorwerp zijn gewicht gaf. Hij keek onderzoekend naar Merlijn.

‘Het is eigenlijk, prima geschikt om jezelf in te bekijken,’ knikte de Directeur glimlachend. ‘Maar meneer Deeter heeft volkomen gelijk. Dat is niet alleen waarvoor hij te gebruiken is. Heb je toevallig je toverstok bij je James?’

James knikte. Hij zette de spiegel op een tafel, en pakte zijn toverstok uit een zak die daarvoor gemaakt was in zijn colbert.

‘Uitstekend,’ zei Merlijn, die opzij stapte. ‘Tik nu tegen het glas en zeg “spiegel, spiegel scherf van drie een van mijn, en toon me waar ik wens te zijn”.’

James vernauwde zijn ogen naar de grote tovenaar.

‘Vooruit James,’ porde Daan hem. ‘Schiet op met de magie. Ik sterf van nieuwsgierigheid hier.’

James haalde zijn schouders op en tikte met zijn toverstok tegen het glas, het vers van Merlijn precies herhalend. Als een bogen de drie jongens naar voren, en vulde het oppervlak van de spiegel met hun reflecties. Bijna direct echter, zonk de reflectie weg, en werd vervangen door een kronkelende zilveren mist. James en Ralph herkenden het vrijwel onmiddellijk.

‘De *Amsera Certh*?’ vroeg James ademloos. ‘Maar...’ Hij stopte, afgeleid door een tafereel dat leek op te zwemmen vanuit de diepte van de spiegel, alsof diens oppervlak het aangezicht was van een diepe poel. De beeltenis glinsterde en loste op in de onmiskenbare vormen van de Griffioendor leerlingenkamer, hoewel donker en leeg, met alleen de flauwe gloed van de openhaard die het meubilair verlichte.’

‘Echt niet!’ riep Daan. ‘’t Is Zweintjes! Maar waar is iedereen?’

‘Het is midden in de nacht, dubbeldooier!’ lachte Ralph. ‘Maar is dat echt wat we zien? Is het echt Zweinstein?’

‘Dat is het,’ knikte Merlijn.

‘Maar hoe?’ vroeg James, zijn hoofd opheffend naar de Directeur. ‘Als dit de *Amsera Certh* is, hoe komt hij dan zo klein? En waarom geeft u hem aan ons?’

‘Het is als ik zei,’ antwoordde Merlijn met een ernstig gezicht. ‘De magische wereld is eenvoudig te kwetsbaar om het gewicht van zulke uitzonderlijk magische voorwerpen als de *Amsera Certh* te dragen. Ik besloot dat ik het moest breken, zijn

krachten verdelen, om uiteindelijk te voorkomen dat zijn aanwezigheid een ongunstige invloed zou krijgen op het materiaal van de werkelijkheid. De waarheid is, nu ik weet van het bestaan van dingen als de Kluis der Lotsbestemmingen, ik er nog meer van overtuigd ben dat ik de juiste beslissing genomen heb.'

'Maar, hoe dan met het Scherpstelling Boek?' vroeg Ralph, verwijzend naar het boek dat de magische tegenhanger van de originele Magische Spiegel was.

'Voor altijd vernietigt,' zuchtte Merlijn. 'Net als met de Spiegel van Neregeb, is de *Amsera Certh* terug gebracht tot zijn meest basale en illusie krachten zonder de hulp van zijn Scherpstelling Boek. Nu het Boek vernietigd is, en de Spiegel verdeeld, is zijn invloed op de wereld veel lichter. Ik gebruikte mijn kunde om dit deel van de Spiegel te betoveren, en te verbinden met de spiegel boven de openhaard in je eerdere leerlingenkamer James. Met zijn hulp, ben je in staat om te kijken en te praten met je vrienden thuis wanneer je maar wilt. Ik heb je vader en ander Scherf gegeven, op dezelfde manier betoverd, wat hem in staat stelt om te spreken met zijn collegae op het Ministerie van Toverkunst.'

'Geweldig!' knikte Daan. 'Dit is veel beter dat het gebruiken van maanvliegen en doppelgangers. Raphaël wordt stik jaloers als hij hierover hoort.'

'Helaas,' zei Merlijn ernstig, 'u mag niemand iets vertellen over de Scherf. Hoe verdeeld en verminderd zijn krachten zijn, het moet verborgen blijven voor hen die zijn magie zou willen gebruiken voor slechte doeleinden. Gebruik het om te praten met je vrienden al je wilt, maar vertel niemand hier wat de Spiegel kan doen, of waar hij vandaan komt. Kunnen jullie gehoorzaamheid zweren over deze eisen?'

'Natuurlijk,' antwoordde James langzaam, knikkend. 'Maar... ik bedoel, is het... veilig?'

'Als je verwijst naar je onbedoelde gebruik van de *Amsera Certh* vorig jaar,' zei Merlijn met een scheve glimlach, 'kan ik je verzekeren dat de dagen van de Spiegels grillige trucjes helemaal voorbij zijn. Zoals alle magische gereedschappen, is deze Scherf zo veilig als wat je ermee wilt doen.'

James knikt opgelucht. 'Mooi. Bedankt Directeur. We zullen er extra voorzichtig mee zijn. En we zullen er niemand verder over vertellen. Nietwaar?'

De beide andere jongens gingen direct akkoord, en James pakt de Scherf weer in zijn lap. Kort daarop wenste Merlijn de drie jongens tot ziens en voegde zich bij professor Lubbermans en kanselier Franklin in de huiskamer van het gastvertrek. James zwaaide ten afscheid naar Marcel, en dan, met zachte stem, vertelde hij dat hij geweldig goed werk had geleverd met het op hun plaats zetten van de Progressieve Element oproerkraaiers de vorige avond bij de lezing. Marcel knikte schaapachtig, en bedankte James.

'Geniet van jullie nieuwe omgeving jongens,' zei kanselier Franklin. 'Ik verwacht dat jullie je goed op je plaats zult vinden in de kamers van het Apollo landhuis.'

James knikte, voelde zich weggestuurd en vond dat niet erg prettig. Ralph daarin tegen, trok hem aan zijn elleboog mee, en een minuut later doken de drie uit de

achterdeur van het gastenvertrek en renden de schaduw in van de gemeenschappelijke slaapzaal. Het was al bijzonder donker inmiddels, met wolken die de paar sterren bedekten. De wind draaide rusteloos en siste in het hoge gras dat de gebouwen omringend.

Binnen, sjuowden Ralph en Daan de grote koffers naar de gang, en sleepten ze naar de boekenlift en de wachtende mechanische aap. James gooide zijn reistas over zijn schouder het ritste hem onhandig open, met de bedoeling om de Scherf erin te stoppen, naast zijn vuile ondergoed en toiletartikelen. Hij draaide grappig op zijn voeten, en rekte zich rond zich om de Scherf in diepte van de tas op zijn schouder te stoppen, toen plotseling, schokkend, de wereld weg was.

Er was geen desoriënterend gevoel van snelheid, geen ruk zoals bij Verschijnselen of Viavia's. De wereld schakelde eenvoudig uit als een lamp, en in de plaats daarvan was er duisternis, maar er leek niets om hem heen te zijn. Leegte drukte op hem als een loden gewicht, en toen hij zijn mond opende om te roepen, leek er geen lucht te zijn, noch om te ademen, om geluid voort te brengen.

Paniek beving hem opeens, maar voor hij erop kon reageren, werd de duisternis weggevaagd. Het was alsof er een monsterlijke wind blies, licht en helderheid met zich mee voerend, een walgelijke, dode omgeving, de lucht als een grafsteen met een dreigende, zwarte vorm, afzichtelijk, en op een of andere manier prehistorisch, de architectuur het zelfde als een versteende draak. Het schouwspel kolkte om James, volledig stil maar onmogelijk om naar te kijken, alsof het was samengesteld van stompe naalden, allen naar hem wijzend, zijn zintuigen aanvallend. James probeerde terug te deinzen van het aangezicht, maar kon zich niet bewegen. Een stem kwam uit het visioen, groots en galmend, als was het de stem van de aarde zelf. 'Ze kijkt,' zei de stem kalm. 'Ze kijkt en ze wacht. Spoedig moet ik naar haar gaan. Het is de enige manier.'

James herkende de stem onmiddellijk, hoewel hij deze nog nooit zo groots en afschuwelijk had gehoord. Het was de stem van Petra Morgenster. Het was de stem van Morgan.

En dan, zo snel als het begonnen was, werd het visioen weggeblazen. De slaapzaal sprong weer terug in zijn vorm rond James, die zich klein en heet voelde, opmerkelijk beheerst in de nawee van het overweldigende visioen. Een doffe dreun kwam van de grond bij James' voeten, en hij keek versuft naar beneden. Zijn reistas was van zijn schouder gegleden en op de grond gevallen. De ingepakte Scherf gluurde naar hem van tussen de rommelige kleding erin. Ernaast, opgewerkt van de diepte van het wasgoed, was Petra's droom verhaal, samengepakt in een vast pakket van perkament. Het gloeide erg zwak van zilver licht.

James tilde zijn rechter palm op, en zag de draad daar, degene die hem met Petra had verbonden, toen ze was gevallen van het achtersteven van de *Gwyndomare*. De draad hing los, als een streep rook, na een paar centimeter verdwijnend, afnemend terwijl hij keek. Op een of andere manier was de draad er nog steeds, hem met haar verbindend. Belangrijker, die verbinding had iets veroorzaakt toen hij haar droomverhaal had aangeraakt. Het was een visioen geweest, maar een zo krachtig en

schokkend, dat hij nauwelijks in staat was om het waar te nemen. Iets, was hij zeker van, was gebeurd met Petra, mogelijk op precies dat moment. Was er iets slechts met haar gebeurd?

Was zij iets slechts aan het *veroorzaken*?

Een minuut later voegde James zich bij Ralph en Daan in de gang. Ze ramden de deuren van de boekenlift dicht, de bagage en de koperen aap erin opsluitend. Met een ratelend gekletter begon de boekenlift te dalen naar de ontvangsthal beneden.

‘Wat is er met jou?’ vroeg Daan van opzij kijkend naar James. ‘Je ziet eruit of je een spook hebt gezien.’

James schudde zijn hoofd. ‘Ik weet het niet. Ik denk... dat er iets gebeurd is.’

‘Iets gebeurd er altijd, is het niet?’ fronste Ralph terwijl ze de trap af stommelde.

‘Ik weet het niet...’ zei James opnieuw, flauwtjes.

Ze haalden hun hutkoffers uit de boekenlift, en begonnen ze naar buiten te slepen op de stoep van de gemeenschappelijke slaapzaal.

‘Wow,’ riep Ralph opeens, omhoog kijkend. ‘Wat is er daar aan de hand?’

James wilde niet kijken, maar deed het toch. De lucht was nog verder gezakt. Hij draaide onnatuurlijk boven een punt in de buurt, als een zeer langzame, omgekeerde tornado. Bliksem flikkerde stilletjes in de wolken, en de wind veranderde rusteloos over het terrein, trillend door de bomen en de dode bladeren schurend over de voetpaden.

‘Waar ga je heen?’ riep Daan toen James langzaam over het gazon liep, kijkend naar de lucht. Hij antwoordde niet. In plaats daarvan blijft hij doorlopen over het gazon, langs de begrenzing van de fontein met zijn vogelbad waterspuwers, zijn blik op de vreemde tollende ketel van wolken. Het maakte een geluid, een soort van dof gerommel, als het geluid van honderden vrachttreinen in de verre afstand. Het was bijna als een grom.

‘Is dat... je weet wel... normaal?’ vroeg Ralph aan Daan, terwijl ze naast James gingen lopen.

‘Zoals, vertel me dat het een soort bijwerking is van de manier waarop de school rond springt in de tijd, juist?’

‘Ik heb dat nog nooit gezien,’ antwoordde Daan serieus.

James liet zijn blik dalen van de draaiende paarse maalstroom van wolken, naar de ineengedoken vorm die de Archief Zaal vormde. Het storm fenomeen was direct boven het gebouw.

‘Ze kijkt,’ hoorde James zichzelf zeggen. ‘Ze kijkt en wacht.’

Een bliksem tong verbond en wolken en de Archief Zaal met elkaar, en de grond trilde onder James’ voeten. Een ontploffing van paars licht verlichte het gebouw van binnenuit, schietend door iedere barst en vanuit de naad van iedere steen.

Potloodachtige stralen schoten van de kleine ramen in het bolle dak, flitsten omhoog de lucht in. Een fractie van een seconde later was het licht verdwenen, alleen verblindende groene vlekken achterlatend op James netvlies’.

‘Wat,’ vroeg Daan met verbazing in zijn stem, ‘was dat?’

James schudde heel langzaam zijn hoofd. De lucht leek zichzelf uitgeput te hebben. De wolken braken traag boven hen open, en er hing een kopersmaak in de lucht. In duisternis, onder de Archief Zaal’s poort, ging een deur open. Twee figuren stapten het mistige avondlicht in en daalden de trap af. Een van hen was van top tot teen in het zwart gekleed, en James dacht onwillekeurig aan de mysterieuze vrouw die hij het eerst ontmoet had in de hal van Aquastad om middernacht, degene die later weer verschenen was, tijdens de aanval op de *Zenith*, en daarna was verdwenen. Ze liep door in de invallende duisternis, maar de tweede figuur aarzelde een ogenblik op het voetpad, langzaam in de rondte kijkend.

‘Is dat...?’ begon Ralph, maar het had geen zin om de vraag te stellen. Alle drie de jongens konden zien wie het was.

Het was Petra. Ze keek geïnteresseerd rond, alsof ze het terrein voor het eerst zag. Haar donkere ogen stopten toen ze de drie jongens zag, maar ze leek zich op James te concentreren. Ze glimlachte voorzichtig. En dan zwaaide ze.

‘Wat is er hier aan de hand?’ eiste een stem schril. James keerde zich om en zag kanselier Franklin zich naar hen haasten over het donker wordende terrein. Zijn gezicht was erg bleek in de stormachtige duisternis. Merlijn en Marcel Lubbermans volgden hem op de voet, zorgvuldig om zich heen kijkend.

‘Voelde je dat?’ vroeg Daan. ‘De grond schudde! Gelijk met de bliksem! Bam!’

Kanselier Franklin passeerde de jongens, hen nauwelijks aankijkend bereikte de Archief Zaal en diens geopende deur. De doffe lichten die kort daarvoor zichtbaar waren geweest vanuit de kleine ramen van het gebouw waren gedoofd in de naschok van de ontploffing.

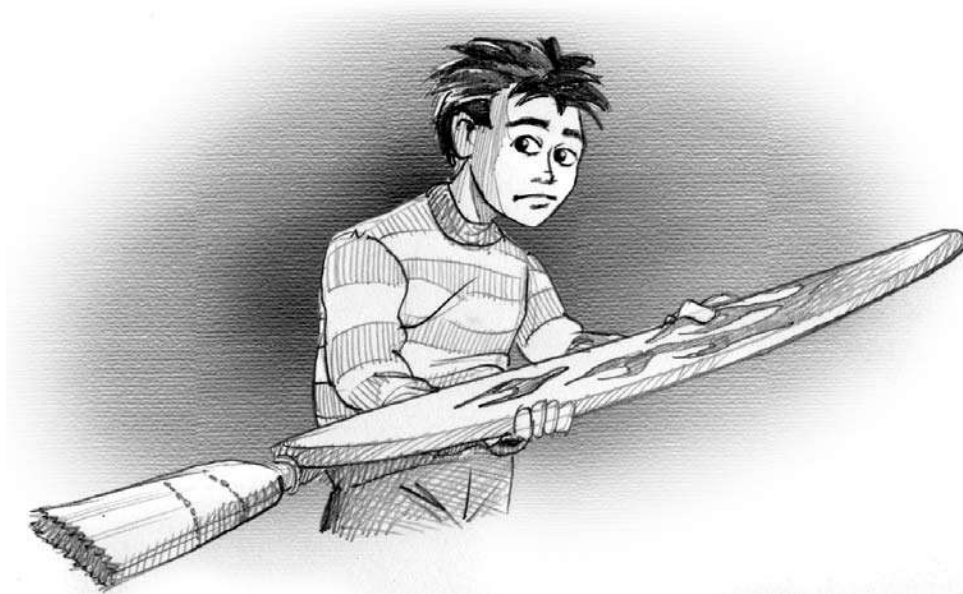
‘O jee,’ mompelde kanselier Franklin duister. ‘O grote goedheid. Wat is er gebeurd...?’

Merlijn stopte naast James. Zonder zijn ogen van de Archief Zaal af te nemen vroeg hij heel zacht, ‘Heb je iemand gezien?’

James overwoog te liegen. Een moment overwoog hij om Merlijn te vertellen dat hij helemaal niets gezien had, helemaal Petra niet, die er vreemd, en vaag kwaadaardig, uit had gezien. Het moment ging voorbij.

‘Ik zag Petra,’ antwoordde hij zacht, bijna fluisterend. ‘Zij en nog iemand – een vrouw denk ik – kwamen uit de Zaal direct nadat... wat het ook was.’

Merlijn knikte bedachtzaam, met een ernstige nadruk. Hij zei niets terug. Dat hoefde hij niet.

10. James en de Skrim

Leerlingen waren zich aan het verzamelen rond de Archief Zaal tegen de tijd dat Professor Jackson aankwam, en een rij Weerwolf Afdelings senior leerlingen opstelde om de ingang te bewaken. De grijsgekleede leerlingen stonden als militairen op een rij, handen op de rug geslagen, ogen starend over de menigte als hen uit te dagen voorbij hen te komen. Ralph, James en Daan stonden een eind terug van de verzamelde belangstellenden, met een gemengd gevoel van nieuwsgierigheid en opwinding de gebeurtenissen gadeslaand.

Ralph keek gefronst naar de Weerwolfwacht die niet veel verderop stond. 'Wat voor spul hebben ze eigenlijk in het Archief?'

'Ik ben er pas een keer binnen geweest,' antwoordde James, schouderophalend.

Daan was onder de indruk. 'Maak je een geintje?' raspte hij. 'Ik ben al het hele jaar hier op het terrein, en ik heb nog nooit toegang gekregen in de kamers van het Archief. Bijna niemand krijgt de kans binnen te komen behalve Houten Han en zijn Leerling Techniek Club.'

'Is het lastig om bij die club te komen?' vroeg Ralph, opzij naar Daan kijkend.

'Neh, ze zijn altijd op zoek naar nieuwe leden,' antwoordde Daan hoofdschuddend. 'Er zijn inteken vellen over het hele terrein. Maar dat is als echt werk. Ik was niet zo nieuwsgierig.'

James vroeg, 'Dus wie is Houten Han eigenlijk?'

‘Han Honselaar,’ antwoordde Daan, zijn stem dempend. ‘Hij is de beheerder van het Archief. Een Dreuzel maar totaal toegewijd aan zijn werk. Er bestaat een lang saai verhaal over hoe hij tenslotte deze positie kreeg, maar dat moet je aan iemand anders vragen als je het echt wilt weten. Hij is oud en manisch knorrig, en hij heeft ladingen bijnamen op het terrein. Houten Han, Han de Verschrikkelijke, de Holselaar, Kapitein Visoog, Gemene Gerrit, enz, enz, enz. Wij Zombies verzonnen de meesten.’

‘Dat had ik nooit gedacht,’ mompelde Ralph.

Op dat moment arriveerden Harry Potter en Olivier Plank, lopend over het gazon, en door de lawaaierige menigte. Daan zag ze als eerste, en greep Ralph’s mouw.

‘Kom op,’ siste hij, duikend door de groep leerlingen.

‘Waar gaan we heen?’ vroeg Ralph, volgend, met James op zijn hielen.

Daan keek om met een scheve grijns. ‘Waar anders? Om te zien wat er gebeurt is in het Archief.’

James schudde zijn hoofd terwijl ze door de babbelende menigte heen doken. ‘Ze laten ons daar nooit binnen,’ fluisterde hij hard.

‘Tuurlijk wel,’ reageerde Daan zonder om te kijken. ‘Volg mij nou maar gewoon en loop alsof je verwacht niet tegengehouden te worden. Je zult versteld staan hoe vaak dat werkt.’

James merkte dat hij achter zijn vader en professor Plank meeliep terwijl ze de trap afliepen. Naast hem, keek Daan wijs in het rond, alsof hij verantwoordelijk was voor de pilaren naast de poort. Hij had zijn toverstok in zijn hand, gewichtig aan zijn zij houdend. James pakte zijn eigen toverstok en hield deze op gelijke wijze vast. Achter hen schuifelde Ralph de treden op, zijn sluike haar uit zijn gezicht vegend. Voor ze er erg in hadden, waren de jongens begeleid naar de duistere entree van de Zaal, volgend in Harry Potter’s kielzog. Het geluid van de zenuwachtige menigte ver achter hen latend.

‘Meneer Potter,’ galmde een stem vanuit de binnenkamer. ‘Ik ben blij dat u er bent. Uw speciale kennis kan van groot nut zijn als we afdalen naar de vloer van het Archief.’ Het was kanselier Franklin, zijn toverstok was verlicht en werd boven hen gehouden, de hoge lege ruimte van het enige licht voorziend.

‘Hij lijkt ook wat verstekelingen te hebben verkregen,’ merkte een vrouwenstem op.

James herkende de Tover Huishoudkunde professor, Moeder Newt, terwijl ze in het licht naast professor Franklin verscheen. ‘Neem me niet kwalijk jongens, maar dit is geen plek voor leerlingen. Jullie moeten onmiddellijk vertrekken.’

‘Wij zijn getuigen!’ riep Daan plotseling uit, James en Ralph naar voren duwend. ‘Wij drie zagen het gebeuren!’

‘Jullie waren getuigen van de aanval op dit gebouw?’ verhelderde professor Franklin, zijn ogen tot spleetjes knijpend naar Daan.

‘Aanval?’ antwoordde Daan. ‘We zagen de bliksem inslaan. En we zagen –’

‘Ze waren op we om hun spullen naar hun nieuwe afdeling te brengen,’ onderbrak Merlijn. ‘Zoals u weet, ze bezochten ons een korte periode daarvoor. Hun activiteiten plaatsden hen in de omgeving van het fenomeen, toen het gebeurde. Het kan waardevol zijn hen er direct over te ondervragen.’

‘En deze,’ zei Harry hoofdschuddend, en glimlachend naar James, ‘is mijn zoon natuurlijk. Hij en deze andere twee zijn behoorlijk te vertrouwen. Ik heb in het verleden al meer van hun diensten gebruik gemaakt.’

Professor Franklin zette zijn bril met vierkante glazen af, en reinigde hem aan zijn rever. ‘Zo je wenst. Maar let erop dat de school geen verantwoordelijkheid neemt voor wat hen dan ook overkomt op deze onderneming.’

‘Dat zou ik ook niet verwachten,’ antwoordde Harry. ‘Je vertelde met enige zekerheid, dat wat er hier gebeurt is, in feite een aanval is. Hoe kun je dat zeker weten?’

‘Voelde je de verschuiving?’ vroeg professor Franklin als reactie.

‘De verschuiving?’ herhaalde professor Plank bedachtzaam. ‘Is dat wat het was?’

‘Ik voelde de aarde schudden,’ zei Harry, ‘alsof er een reus in de buurt stond te stampen. Is dat wat je bedoeld?’

‘Dat was niet het schudden van de aarde,’ sprak een nieuwe stem kalm. James keek op, en zag professor Jackson het licht van de kamer instappen. Zijn gezicht was vertrokken tot een grimmige frons, maar zijn ogen waren als staal terwijl hij van gezicht naar gezicht keek, eindigend op Harry.

‘De aarde bewoog niet,’ ging hij verder. ‘Je hersenen schreven de sensatie slechts toe aan de meest voor de hand liggende oorzaak, maar de verschuiving vond plaats op een veel diepere grondslag.’

‘Ik voelde het,’ knikte Daan. ‘Het was alsof de hele wereld plotseling stopte, waardoor alles voor een ogenblik haperde.’

Merlijn’s stem klonk plechtig in het duister. ‘Maar het was niet de wereld, was het professor? Het was, als ik zo vrij mag zijn ernaar te raden, de feitelijke stof van de realiteit.’

‘Het was een dimensionale verschuiving,’ beaamde Jackson somber. ‘Hoe diep de verschuiving is, moeten we nog ontdekken.’

‘En de gebeurtenis van deze... verschuiving,’ verhelderde Harry, zijn hoofd scheef houdend, ‘is waarom u denkt dat de Archief Zaal werd aangevallen?’

Professor Jackson knikte beleefd een keer. ‘Alleen bliksem is niet in staat te doen wat er vanavond is voorgevallen meneer Potter.’

‘Ik stel voor om de lift niet te gebruiken,’ verkondigde professor Franklin, zich draaiend en in de richting van de verborgen deur achter in de kamer lopend. ‘Toverstokken gereed iedereen. We kunnen niet zeker weten dat wat er gebeurd is,

helemaal voorbij is. Professor Jackson en ik zullen voorgaan. Moeder Newt, als u op wacht wilt gaan staan bij de bovenste ingang, graag.'

Professor Newt ging met voelbare tegenzin akkoord. Ze bewoog zich naar de binnen archiefdeur, en trok haar toverstok met een zwierige zwaai, een spoor van roze vonken in de lucht achterlatend.

'Voorzichtig schatjes,' zei ze, geheimzinnig glimlachend toen James, Daan en Ralph op weg gingen naar de enorme kamer verderop.

Binnen, draaiden Ralph en Daan hun hoofden naar de lange rijen met varia erop, en de diepe kloof die ging in de diepte van het Archief. Stil leidde professor Franklin de groep naar de trappen, die ze af begonnen te dalen in een enkele rij, met James, Ralph en Daan aan het eind.

Tijdens het afdalen van de rondlopende trappen van het Archief, kon James het vreemde goud en paarse licht zien van het voorwerp op de bodem, het ding wat professor Franklin de Kluis der Lotsbestemmingen had genoemd, was gereduceerd tot bijna volledige duisternis. Zelfs nog verontrustender, de ingewikkelde beweging van de Kluis was volledig opgehouden. Het lag in de grauwe duisternis als een soort gigantisch goud en roze glas, zijn kroonbladeren rond een verborgen vorm. De groep sjokte in sombere stilte verder, slechts luisterend naar het klossen van hun voeten op de metalen treden. Toen ze het laagste deel van de duizelingwekkende niveaus van het Archief passeerden, werd de lucht zo koud, dat James zijn adem als rookwolkjes voor zich kon zien. Hij huiverde en trok zijn colbert strakker om zich heen en knoopte hem dicht.

Uiteindelijk bereikte de groep de vloer van het Archief en verzamelden zich in de duisternis bij de laatste trede. Het laagste niveau was kleiner dan de anderen, en vrijwel leeg. De stenen muren dropen met koud water en kleine stalactieten hingen aan de bodem van de trap boven hen, als ijspegels. Het midden van de ruimte was een ronde poel, het water zo vlak al een spiegel. Hierboven zweefde de Kluis der Lotsbestemmingen in een gecompliceerd ijzeren raamwerk. Van dichtbij, leek de Kluis vrij groot, iets langer dan Merlijn, en volledig samengesteld uit bladvormig gouden luiken en paarsachtig prisma's. In beweging, zouden de overlappende vormen een verblindend schild van flitsend metaal en betoverd glas zijn. Nu, in stilstand, omarmden ze de vorm er binnenin als een gebalde vuist. James probeerde erin te kijken, maar kon er niets van maken.

'Professor Jackson, als u het looppad wilt verlengen,' zei professor Franklin zachtjes, gebarend naar de poel en de donkere Kluis.

Professor Jackson liep naar voren en zwaaide met zijn toverstok, ademloos een ingewikkelde bezwering uitsprekend. Er klonk een dof knarsend geluid, en James schrok toen iets over zijn schouder zweefde. Hij was verrast te zien dat het een blok steen was, magisch uitstekend vanuit de muur achter hem. Het zweefde voorbij professor Jackson en daalde, de poel aanrakend, maar niet zinkend. Meer stenen zweefden op hun plaats, een keurig voetpad vormend dat naar de Kluis leidde. Professor Franklin stapte naar voren, zijn laarzen tikkend op de stenen, en zijn

toverstok opgeheven. Harry volgde hem, en James en Daan keken geboeid, nieuwsgierig turend naar de donkere glanzende vorm van de Kluis.

Professor Franklin keek om met wijd open gesprede ogen, en James zag dat hij zeer geschokt was. 'Vrienden,' zei hij, iets groots weg slikkend. 'Nog nooit is de magie van de Kluis verbroken. Nog nooit heeft hij stil gestaan. Aannemend dat hij nu opengaat...' Hij pauzeerde en schudde zijn hoofd, kennelijk niet wetend wat te zeggen.

Harry knikte somber en hief zijn toverstok. 'Blijf op afstand James, en de rest van jullie. Als je naar buiten wilt, is nu je kans. Niemand zal het je kwalijk nemen, en de meesten zullen je gelijk geven. Professor Plank zal met je meegaan als je besluit te gaan.'

Professor Plank knikte en keek in de rondte. James schudde zijn hoofd, net als Daan.

'Ik weet dat ik waarschijnlijk zou moeten gaan,' piepte Ralph. 'Maar als ik dat doe, zal ik me de rest van mijn leven tegen mijn kont schoppen. Dus maak nou maar open.'

Professor Jackson speelde met zijn eigen toverstok. 'Open het Kanselier. Als de verschuiving betekend wat ik vrees, is het buiten het Archief zijn geen verschil voor ieder van ons.'

Professor Franklin knikte. Hij draaide zich met gebogen schouders naar de Kluis, en hief zijn toverstok opnieuw. Langzaam bracht hij hem naar beneden en de bladeren begonnen te bewegen. Bovenaan beginnend, begonnen ze opzij te schuiven, draaiden en zakten stilletjes, in lijn komend en de anderen eronder bedekkend. Met plechtige gratie, ontsprong de Kluis, spreidend en openend, de vorm binnenin onthullend, die donker was en gecompliceerd met schaduwen. Toen de laatste gouden bladeren op hun plaats rustten, deed professor Franklin een stap vooruit en wees met zijn toverstok. Zijn licht viel op een vorm die plotseling leek op te doemen uit de duisternis, verward en met uitpuilende ogen, zijn mond gruwelijk wijd open. James hijgde, geschokt en angstig, net als Daan en Ralph. Daan's hand schoot omhoog en greep een handvol van James' colbert, als had hij steun nodig.

'Han!' riep professor Franklin schor uit, zich uittrekkend om de figuur aan te raken die voor hem stond.

'Dat zou ik maar niet doen,' verkondigde Merlijn luid, professor Franklin stoppend in zijn beweging. De professor keek om.

'Het is meneer Honselaar! De beheerder! Hij is... is... !'

'Hij ziet eruit als een standbeeld,' zei Harry voorzichtig, zich naast professor Franklin bewegend op het stenen voetpad. 'Het ziet eruit of hij in steen is veranderd terwijl hij probeerde zich te bemoeien met... wat er ook gebeurt is.'

'Hij is bevroren,' zei Merlijn langzaam naderend. 'Van binnenuit. Iedere druppel van zijn bloed is bevroren, zo hard en kwetsbaar als glas.'

‘Is hij... dood?’ vroeg professor Franklin, starend naar het griezelig starre figuur. Han’s gezicht leek verkramp, in een permanente verstijving van een angstaanjagende verschrikking. Zijn rechterhand had hij voor zich uit gestrekt, de vingers versteent tot een graaiende klauw.

‘Hij is niet precies dood,’ antwoordde Merlijn zorgvuldig. ‘Hij is... geschorst. Als iemand van ons hem aan zou raken echter, zou de warmte van onze huid hem... versnipperen.’

Professor Franklin trok zich langzaam terug, zijn gezicht verwrongen.

Professor Jackson had zijn toverstok klaar. ‘Opzij heren,’ verzocht hij.

Met indrukwekkende zorgvuldigheid, leviteerde professor Jackson de bevroren figuur uit de ontvouwde vorm van de Kluis, en zette hem op de natte stenen van de vloer onder de trap. Han’s schoenen maakten het geluid als tikkend aardewerk toen hij de vloer raakte, en de poel om hem heen bevroor met een zacht sissend geluid onmiddellijk.

‘Kunnen we hem helpen?’ vroeg Harry onverstoort.

‘Slechts tijd en voorzichtige stijging van temperatuur zullen die vraag beantwoorden,’ zuchtte Merlijn. ‘Als hij was bevroren buiten dit al vriezende klimaat, had de warmte van de lucht al genoeg kunnen zijn om hem te doen breken.’

‘We hebben de mogelijkheden en materialen om te doen wat voor hem nodig is,’ verkondigde professor Jackson. ‘We kunnen op dit moment verder niets voor hem doen. Laten we ons bezig houden met waar we hier voor gekomen zijn.’

Als een, wende ze groep zich naar de donkere vorm binnenin de ontvouwen bladeren van de Kluis. Professor Franklin stapte nogmaals naar voren, hief zijn toverstok, en liet het licht over het object vallen.

Voor James zag het eruit als een soort houten tafel of platform, voorzien van sierlijk gekrulde houtsneden, en uiterst nauwkeurig in de kleuren blauw en goud geverfd. Dikke balken stonden in, en boven het platform en hielden een complex apparaat van gescharnierde armen, pedalen en wielen met stevige spaken vast. Aan een kant van het platform, stond als fris gekleurde totems, waren dikke spoelen van draad. Aan het andere eind, een vaandel van rijk geblokte stof die naar de vloer hing, waar het zichzelf plooid in zachte vouwen. Toen James wat nauwkeuriger keek, zag hij dat de stof leek op een soort wandkleed of tapijt, en dat het eigenlijk zeer lang was, heen en weer gevouwen op elkaar, zo’n tientallen, mogelijk zelfs honderden keren. Het houten voorwerp zelf, leek te staan op de heuvel van tapijt, hierdoor overeind gehouden in het midden van de Kluis’ gevouwen bladeren.

‘t Is een weefgetouw,’ zei Olivier Plank, zijn stem zacht en verbaast.

Professor Jackson knikte langzaam. ‘Dat is het inderdaad. Zijn ontelbare draden vertegenwoordigen het leven van iedere levende persoon op de planeet. Het is hun geschiedenis, gevat in een patroon, zo complex, zo verweven, dat niemand het kan ontcijferen.’

‘Dan is dat,’ zei Harry, gebarend naar het tapijt dat opgestapeld lag aan het eind van het Weefgetouw, ‘de gehele wereld geschiedenis.’

Professor Franklin zuchtte en knikte naar de spoelen met rijkgekleurde draden aan het andere eind. ‘En dat, zoals je je kunt voorstellen, is de toekomst, niet vastgelegd en onwetend.’

Merlijn stelde de meest voor de hand liggende vraag van allen. ‘Dan waarom, vraag ik, is het Weefgetouw gestopt?’

‘Ik geloof dat het werd vernietigd,’ antwoordde professor Jackson.

Harry wendde zich tot de strak kijkende professor. ‘Hoe kan dat?’ vroeg hij. Hij staat gewoon hier.’

‘Dit is *een* Weefgetouw,’ antwoordde professor Jackson betekenisvol, ‘maar het is niet *ons* Weefgetouw.’

‘Ik ben een beetje in de war,’ zei Olivier Plank zijn hand opstekend.

Professor Franklin schudde zijn hoofd bezorgt. ‘Wat professor Jackson verteld, is dat het Weefgetouw gelijk staat aan het lot. Lotsbestemmingen kunnen niet vernietigd worden, omdat ze dingen vertegenwoordigen die veel groter, veel lastiger zijn, dan dat wij kunnen bevatten. Ze zijn als de assen van het bestaan, volledig onbreekbaar, en onschendbaar. Theoretisch echter, kunnen ze worden... *verschoven*. Met een schok die krachtig genoeg is, kan het lot van de ene realiteit, gedwongen worden naar de volgend, een kettingreactie door iedere dimensie veroorzakend.’

Harry vernauwde zijn ogen. ‘Als ik u goed begrijp kanselier, professor Jackson, stelt u dat het Weefgetouw van *ons* universum werd aangevallen op een of andere enorme manier, en het resultaat was dat ons Weefgetouw werd verwisseld met die van een *ander* universum. Is dat een juiste aanname?’

‘Dat is idioot,’ fronste Olivier Plank. ‘Je kunt geen lotsbestemmingen verwisselen.’

Merlijn schudde erg langzaam zijn hoofd. ‘In tegendeel, professor, mensen wisselen hun lot iedere dag, op elk moment. Ieder individu’s lot is, natuurlijk, slechts de som van de keuzes die ze maken tijdens hun leven. Dit echter, is van een veel grotere omvang.’

‘Volgens mijn theorieën,’ ging professor Jackson door, aandachtig kijkend naar het Weefgetouw, ‘zou onze realiteit onmiddellijk geweigerd moeten worden door enig vreemd doel. Met andere woorden, op precies het moment dat ons Weefgetouw geperst werd in een ander domein, en vervangen zou worden door een Weefgetouw, vanuit een andere realiteit, zou het evenwicht van de kosmos hebben vereist dat de verwisseling zou worden teruggedraaid. Iets, zo lijkt het, verstoord het zelfcorrigerende voorbeeld van de dimensionale voortgang.’

‘Het spijt me,’ zei Harry hoofdschuddend. ‘Technomanie was nooit mijn sterkste kant. Ik begrijp er geen snars van.’

Daan sprak, James verrassend. ‘Iemand verwisselde het lot van ons universum met een ander lot,’ zei hij serieus. ‘En daarna ramden ze een stoel onder de deurknop,

het lot dwingend om daar voor altijd te blijven, inplaats van terug te keren naar waar het vandaan kwam.'

'Wat betekent dat?' vroeg professor Plank, van gezicht naar gezicht kijkend. 'En hoe kon dit gebeuren?'

Professor Jackson deed een stap naar voren, nog altijd turend naar het gestopte Weefgetouw. 'Het kan hel goed betekenen dat onze realiteit, vanaf dit moment, langzaam kan afbrokkelen, vergaan, en verpulverd in chaos,' zei hij met zijn karakteristieke botheid. 'En voor *hoe* het gebeurde, wat het verhinderd om dit Weefgetouw terug te laten keren in de andere realiteit waar het vandaan kwam... denk ik dat het antwoord daarop vrij logisch is.' Hij boog zich iets, zonder zijn ogen van het Weefgetouw af te nemen.

James volgde zijn blik, ook naar voren stappend. Iedereen deed dat. In eerste instantie kon James niet zien waar de professor naar keek. Professor Franklin hief zijn toverstok opnieuw echter, het Weefgetouw verlichtend, en het probleem werd onmiddellijk duidelijk. Iets glansde zeer zwak in de lucht boven de werkruimte van het Weefgetouw, waar de ontelbare draden tezamen kwamen en smolten in de altijd constante gang van het tapijt.

Een van de draden was gebroken, en uit het tapijt gescheurd. Wat er van over was, was helder rood, bijna schijnend, als was het gemaakt van dun gesponnen koord. Het zwaaide zachtjes in de lucht, een krullende vorm makend over de stof vanwaar het was losgescheurd, alleen het stuk overlatend dat kwam van de spoelen. De gebroken draad maakte in de lucht bijna de vorm van een vraagteken.

'Nou,' zei Merlijn langzaam, met een stem zo laag dat deze leek te trillen, 'dit... veranderd alles.'

De Kraan en Kroes, was een bescheiden herberg in een van de oudste gebouwen op het terrein, aan de andere kant van de Lesgebouwen, bij een hoek van de stenen muur die het terrein omgaf. Het serveerde veel van dezelfde drankjes die James wel eens had gehaald bij de Drie Bezemstelen, inclusief Boterbier, pompoensap en, voor de oudere leerlingen, Oude Klare Jonge Borrel. Niet verrassend waren er ook specifieke Amerikaanse dranken, zoals Honingbier (die een beetje smaakte als Boterbier die ze voor een paar weken hadden laten doorrijpen op een vensterbank) en, ook voor de oudere leerlingen en staf, een erg donker bruine drank met een schuimige kraag genaamd Drakenmede.

Professor Franklin dronk twee Drakenmede's gedurende de avond, terwijl Harry, Olivier Plank en professor Jackson genoeg namen met Honingbier terwijl ze

serieus spraken over de gebeurtenissen van de avond. Moeder Newt zat op de hoek van de tafel, het dichtsbij het kleine raam, breiend en neuriënd in zichzelf, maar toch wist James dat ze geen woord miste van wat er besproken werd. Dit bleek uit de paar dingen die ze zei, die altijd met grote eerbied werden aangehoord door de anderen aan de tafel.

James, Ralph en Daan zaten aan het eind van de tafel, genietend van Boterbier en proberend de discussie bij te houden. De volwassenen's zachte, vertrouwelijke stemmen echter, en het lawaai van de rest van de herberg, maakten hun pogingen nogal frustrerend.

'Hoe dan ook,' zei Moeder Newt tenslotte, zonder op te kijken van haar breiwerk, 'een lot is een lot, ongeacht welk Weefgetouw het maakt. De wereld draait nog altijd. We hebben onze keuzes voor ons liggen, net als altijd.'

'Maar dit Weefgetouw is gestopt met werken,' antwoordde professor Jackson, met een opgetrokken wenkbrauw.

Moeder Newt knikte, nog altijd ontspannen breiend. Onder haar ijverige vingers verscheen een kleine trui met een pompoen erop, met uitgesneden ogen en mond, onder de woorden "OMA'S KLEINE POMPOEN". 'Maar het is niet ons Weefgetouw, zoals u scherpzinnig hebt ontdekt professor. Waar ons Weefgetouw ook is, het kan nog steeds werken, nog steeds alles opnemen wat we doen, net als altijd.'

Zachtjes vroeg professor Plank, 'En hoe zit het met het domein van waar *dit* Weefgetouw is gekomen?'

Moeder Newt klakte met haar tong. 'Wellicht niet zo gelukkig. Of wellicht was hun Weefgetouw al gestopt met werken. Mogelijk komt het van een domein niet zo fortuinlijk als het onze, en heeft hun lot al zijn ondergang gevonden. Wij zullen dat nooit weten, maar gelukkig is dat niet onze zorg.'

'Moeder Newt heeft volkomen gelijk,' beaamde professor Franklin, zijn lege glas Drakenmede op de tafel zettend. De klauw van een draak tikte op de bodem van het glas, zwart en krom. 'We hebben maar één zorg, en we moeten die behandelen met de grootst mogelijke zorg en geheimhouding.'

James keek op naar zijn vader toen die somber knikte, zijn bril glimmend in het zachte licht van de lantarens van de Kraan en Kroes. 'We moeten de vermiste rode draad vinden,' beaamde hij. 'Zodra die is teruggebracht naar het Weefgetouw, kan die alles mogelijk weer op zijn plaats zetten. Als we op een of andere manier te weten kunnen komen wie die speciale draad voorstelt, zal onze taak aanmerkelijk gemakkelijker zijn.'

'Je kunt er zeker van zijn dat we al onze aanmerkelijke kunsten zullen aanwenden voor die specifieke vraag,' zei professor Franklin. 'Professor Jackson is de meest vooruitstaande expert over het Weefgetouw. Als iemand het geheim kan ontdekken, is hij dat.'

Professor Jackson zuchtte en schudde zijn hoofd. 'Ach, dat kan wel onmogelijk zijn. Maar we zullen zien wat er gedaan kan worden.'

‘In de tussentijd,’ voegde Harry kwiek toe, ‘zal ik doen wat ik kan. Nu dat de getuigen fatsoenlijk zijn ondervraagd in het kantoor van de kanselier.’ Hij wendde zich tot James, Ralph en Daan en keek hen indringend aan. ‘Dank zij hen, hebben we de eerste aanwijzing. Twee vrouwen, een volwassen, een wat jongere, nog geen twintig, zijn gezien terwijl ze de plaats van de aanval verlieten slechts momenten nadat het had plaatsgevonden.’ Hier knipoogde hij naar James, zonder te glimlachen. James begreep de knipoog. Merlijn had het opzettelijk zo geregeld dat Petra’s naam buiten het officiële verslag zou blijven, maar Harry Potter was deel van het geheim. James knikte naar zijn vader, licht fronsend.

‘Er is nog een aanwijzing,’ merkte Moeder Newt, serieus kijkend, op. ‘De gestolen draad zal zijn eigen spoor achterlaten.’

Professor Franklin knikte. ‘Inderdaad. Het is overbekend dat het Weefgetouw intens magisch is. Daarom bergen we het op, diep in de aarde, waar zijn uitstralende betovering, de dagelijkse magie van de school niet kan verstoren. Een gestolen draad van het Weefgetouw, helemaal die genomen van een Weefgetouw uit een vreemde dimensie, zal een magische afdruk achterlaten, minstens zo krachtig als een willekeurig voorwerp uit de toverwereld. Op dit moment al, heb ik de plaatselijke autoriteiten gewaarschuwd, om door de stad op zoek te gaan naar enige ongebruikelijke bronnen van kracht. Ik verwacht dat we het spoor van de draad onmiddellijk zullen ontdekken. Laten we hopen dat het al niet te laat is.’

Zich iets gerustgesteld te voelen door de verzekering van professor Franklin, stopte James met luisteren. Enige tijd later leegden hij, Ralph en Daan hun flesjes Boterbier, en zeiden de bijeenkomst gedag. Alleen Harry en Olivier merkten het op, gedag zwaaiend naar de jongens toen die op weg gingen naar de kleine ingang van de herberg.

Buiten was de maan hoog in de lucht opgestegen, helder schijnend nu de wolken weg waren geblazen. Maanlicht verlichtte het terrein spookachtig, het licht van de verspreide lantarens nogal onnodig makend. De jongens spraken zacht met elkaar toen ze op weg gingen over het terrein, stoppend bij de ingang van de gemeenschappelijke slaapzaal, om James’ en Ralph’s hutkoffers en tassen op te halen. Op enige afstand sloeg de klok van de Administratie Zaal, verkondigend dat het negen uur was.

Toen de jongens terug keerden naar het Apolo Landhuis, sjouwend en hun verschillende hutkoffers zwevend, ontdekten ze een groepje heksen en tovenaren zittend op de lage muur, zacht sprekend. Lucy was bij hen, net als Tante Audrey en James’ moeder. Ginny stond op toen de jongens dichterbij kwamen, haar ogen helder in het maanlicht.

‘Is iedereen in orde?’ vroeg Lucy. James zag dat ze nog steeds haar Vampier Afdeling das en jasje droeg, dichtgeknoopt tegen de koelte van de avond.

‘Iedereen is goed,’ zuchtte Daan. ‘Het is de wereld die er beroerd aan toe is. Volgens iedereen die er iets van af weet, is het hoog tijd dat we gaan pakken en op zoek gaan naar een nieuwe dimensie.’

Ginny schudde afwijzend haar hoofd. 'Ik weet zeker dat het niet zo erg is,' zei ze. 'Dat is het maar zelden.'

'Ik loop met Lucy terug naar haar slaapzaal,' zuchtte Tante Audrey, opstaand van de treden van de trap. 'Ik zie je over een poosje wel bij de gastvertrekken Ginerva, om Marcel en de Directeur goede reis te wensen. Er vanuit gaand dat ze nog altijd van plan zijn om vanavond te vertrekken.'

'Ik denk het wel,' beaamde Ginny. 'Welterusten Lucy. Lily zegt gefeliciteerd met het komen bij de Vampier Afdeling. Ze is begonnen met het lezen van de boeken door je Afdelingshoofd, ze is helemaal jaloers op je.'

James rolde met zijn ogen terwijl hij zijn hutkoffer op de stoep trok. 'Waar is Lily eigenlijk?'

'Ze is in onze nieuwe flat met je Oom Percy en Molly. Percy gaat waarschijnlijk uit zijn ketel als hij hoort wat hier vanavond gebeurd is, en hij er niet bij was om zich er helemaal over op te winden.' Ze zuchtte en maakte het zich gemakkelijk op James' hutkoffer. 'Wacht hier met me, wil je jongen? Je vader beloofde dat hij hier terug zou zijn om half tien. Hou je moeder gezelschap tot die tijd.' Ze klopte op de koffer naast haar, waar nog net genoeg ruimte was voor James om ook te zitten. Dat deed hij, en zij sloeg haar arm om hem heen. Ralph en Daan ploften op de andere hutkoffer onder aan de trap, met hun kin rustend op hun handen, alsof ze te moe waren om verder te gaan. De maan scheen op hen met al haar witte glans en James maakte zich opeens zorgen. Het was een vreemde avond geweest, met al de voortekenen, en de ergste ervan leken nog steeds te gebeuren, met het stoppen van het Weefgetouw en de missende draad, en de dubbele mysteries van Petra's betrokkenheid en de raadselachtige vrouw die bij haar was geweest. Hij zuchtte diep, zich behoorlijk van slag voelend.

'Ben ik bijna vergeten,' zei Ginny, opeen rechtop zittend. 'Je vergat dit in de hut van de *Gwyndomare*. Kapitein Fransen gaf het aan me, voor we van boord gingen,' Ze pakte haar schoudertas en rommelde erin. Even later, haalde ze een dikke grijze trui tevoorschijn vanuit de diepte van de, verassend kleine, tas. 'Je Oma maakte hem voor je,' zei ze licht verwijtend, de trui aan haar zoon overhandigend. 'Als ze erachter komt dat je hem op reis bent kwijtgeraakt...'

'Maakt ze waarschijnlijk een nieuwe voor me van Duivelsstrik,' zuchtte James. Hij kende de gebruiken van zijn familie heel goed.

'Zo is het,' glimlachte Ginny. 'Nou, trek hem aan voor je hierbuiten een kou vat. Jullie twee moeten je ook goed inpakken. Het wordt fris en laat.'

'Ja m'vrouw,' zei Daan afwezig, geen moeite doend om op te staan.

Ginny keek van gezicht naar gezicht, haar wenkbrauwen zakten iets. Tenslotte nam ze James' kin in haar hand en draaide zijn gezicht naar het hare. 'Hou op! Zei ze ferm, hem verrassend.

'Wat?' riep hij, achteruit deinzend. 'Ik doe helemaal niets!'

‘Dat doe je wel,’ hield ze serieus vol. ‘Jullie alle drie. Ik herken het als de neus op je gezicht. Jullie zijn helemaal vol van wat er vanavond gebeurd is. Heel binnenkort gaan jullie het idee krijgen dat jullie er oput moeten en iets groots en uitdagends moeten doen om alles weer goed te krijgen. Ik zie het staan op jullie gezichten. Dus hou op!’

‘Dat doen we niet Mam!’ protesteerde James, die rood werd. ‘We zitten hier alleen maar, bij Merlijn’s baard!’

Ginny werd een beetje milder. ‘Ik herken de blik,’ zei ze hoofdschuddend. ‘Je kunt niet opgroeien rond je vader, Oom Ron en Tante Hermelien om niet te herkennen, dat de raderen van een dwaas avontuur beginnen te draaien.’

‘Nou,’ zei Ralph, opzittend op zijn hutkoffer, ‘we waren erbij toen het Archief werd aangevallen, tenslotte. We zagen wat er gebeurde. En we weten zelfs meer dan kanselier Franklin weet, dankzij Merlijn. Daar moeten we iets mee doen, is het niet? Het is niet onze schuld dat het noodlot ons telkens dit soort spul laat doen.’

‘Dat is waar ik het over heb,’ zei Ginny streng. ‘Kijk, je zult me dit niet vaak horen zeggen, dus let op. Het noodlot is een akelige, gemene grappenmaker. Je hoeft niet te doen wat zij je voorhoudt, ongeacht wat de sprookjesboeken zeggen. Je *moet* wel doen wat *ik* je zeg. Daan Wilstra, ik heb je moeder ontmoet, en als ze hier was zou ze hetzelfde zeggen wat ik doe. En Ralph, ik ben het dichtste bij wat je *kunt* hebben als een moeder, dus sla ook acht op mij. Jullie drie hebben al werk voor je, maar het is niet om de wereld te redden. Het is leren rekenen, en Zwerkbal spelen of wat voor vreemde Amerikaanse sport er is met allemaal ringen en knuppels, en... nou, meisjes ontmoeten. Als de wereld gered moet worden, dan is dat een klus die het beste over gelaten kan worden aan je vader en Merlijn en de rest. Zij hebben dat al vaker gedaan tenslotte. Voor hen is het oude koek. Je hoeft je daar geen zorgen over te maken.’

James zuchtte, en sloeg zijn ogen op. ‘Doen we niet Mam. Laat het rusten, oké?’

Ginny ving de blik in de ogen van haar zoon en onderzocht deze. Na een poos leek ze knorrig te accepteren wat ze daar zag. Ze knikte bedachtzaam.

‘Het komt wel goed,’ zei ze, hen alle drie aansprekend. ‘Horen jullie me? Jullie hoeven je er geen zorgen over te maken. Het zal prima worden. Dat doet het altijd, ja toch?’

James knikte toen zijn moeder haar arm weer om hem heen legde. Het leek altijd in orde te komen, ongeacht hoe slecht het er op een gegeven moment uitzag. Maar toch kon hij het niet helpen te denken aan Merlijn’s woorden, toen ze allen het weefgetouw met de gebroken rode draad hadden gezien: *Dit verandert alles.*

En aan het eind daarvan, echode in zijn herinnering als een kietelende veer, hij riep Scorpius Malfidus’ opmerking terug, op de ochtend dat hun reis was begonnen. *Het lot lijkt er plezier in te hebben jullie Potters precies in het midden van de geschiedenis te plaatsen,* had hij gezegd, als vooruit werkend op de woorden van zijn

moeder. *Het kan een goed idee zijn om niet te... afgeleid te zijn als dat weer zou gebeuren.*

In het maanlicht huiverde James lichtelijk onder zijn moeder's arm.

Zoals met alle, in beginsel onbekende, dingen, vond James het leven op Alma Aleron in eerste instantie duizelingwekkend onbekend, toen alleen maar vreemd, en tenslotte, aan bijna het eind van zijn eerste week, enkel excentriek, maar verder redelijk goed mee om te gaan.

Anders dan de slaapkamer die hij had gebruikt in Zweinstein, was de Bigfoot slaapruijnte verdeeld in een ratjetoe van kleine slaapkamers op de derde etage, zich uitstrekkend tot de zolder. Sommigen van de kamers boden plaats aan zoveel als zes leerlingen, maar Ralph en James hadden een kleine tweepersoons kamer aan het eind van de hoofdhal. Na onderzoek, bepaalde James dat, tot voor kort, de kamer dienst had gedaan als een voorraadkast. Dit vermoeden werd later die eerste nacht bevestigd toen de conciërge binnenkwam en met een zaklamp de kamer inscheen, roepend dat hij op zoek was naar zijn reserve mop. Hij leek niet heel verbaast te zijn echter, om James en Ralph, bleekjes, vanuit de duisternis naar hem te zien knippen, hij gebruikte enige tijd rommelend onder hun bedden op zoek naar de vermiste mop, die hij uiteindelijk vond.

Gedurende de eerste paar dagen van school, stelden James en Ralph, Daan aan om te helpen met het verfraaien van hun kamer. Deze vullend met Zwerkbald posters, een zelf gemaakt Griffioendor spandoek. (tactisch opgehangen naast het Bigfoot wapen), een oud tapijt, gered vanuit een afvalbak achter de gemeenschappelijke slaapzaal, en een kleine buste van Heer Percival Peppercok, die zo was betoverd dat hij grappige, botte, opmerkingen maakte, als de slaapkamer deur werd geopend.

Het leuke van het leven in het Apollo Landhuis, was dat de rest van de Bigfoot Afdeling James en Ralph leek te accepteren met een algemene graad van onverstoorbaarheid, bijna het niveau van verveling bereikend. Het leek een goed en trouw zootje, verrassend verschillend, met leden vanuit de hele wereld en zelfs vertegenwoordigers van een verscheidenheid van mensachtige soorten. Er was een tweedejaars kobold met de naam Nelisteen, en een gewichtige eerstejaars Glamorgana genaamd Jasmine Jade, op wie Ralph een nogal hopeloze verliefdheid ontwikkelde, ondanks haar overduidelijke, en verbazingwekkende, gebrek aan eigenwaarde. Er was zelfs een echte Bigfoot met lange aapachtige armen, voeten ter grote van frituurpannen, en die een onverklaarbare voorliefde had voor Polka muziek, die hij uren achter elkaar draaide op de ouderwetse afdelingsgrammofoon.

Olivier Plank stelde James en Ralph snel voor aan al hun afdelingsmaten tijdens de avonden doorgebracht in de speelkamer in de kelder, onder de gezamenlijke blikken van de opgezette herte - en elandkoppen, liefkozend bekend als Laurel en Hardy. Beide jongens werden steeds meer vertrouwd met de namen en de gezichten van hun mede Bigfoots, als ze hen passeerden op hun weg naar de algemene badkamer iedere morgen. Er waren geen bullebakken of vervelende etters bij de Bigfoot Afdeling, maar ook waren er geen opvallende sterren, noch academisch, noch atletisch.

‘We zijn een team,’ verkondigde professor Plank opgewekt, knikkend naar de Bigfoots toen ze op een avond verzameld waren in de spel kamer. ‘Niemand onderscheid zich op enig vlak, maar dat maakt ons sterker in het midden. Geen andere afdeling kan daar over opscheppen.’

Stiekem vroeg James zich af of dat iets bijzonder goed was. Toen hij Daan ernaar vroeg, knikte de jongen enthousiast.

‘Ik weet precies wat je bedoeld,’ riep hij uit. ‘Los van jou en de Ralphinator, is de Bigfoot Afdeling als een magneet voor de gemiddelden. Het is als leven op het Eiland van Mislukt Speelgoed!’

James begreep het vergelijk niet, en stopte Daan met een zucht en een rol van zijn ogen, toen de blonde jongen het probeerde uit te leggen.

Gewent raken aan al de nieuwe lessen was veruit het lastigste onderdeel van het aanpassen aan het leven op Alma Aleron. Het vinden van de leslokalen, die verspreid waren over het gehele herfst terrein, werd veel gemakkelijker door het feit dat Daan in vrijwel al dezelfde lessen als James en Ralph plaats nam, en hij kende het terrein zeer goed.

De namen van de lessen, leken vaak onnodig eigenaardig en verwarrend. Veel van de lessen waar James gewent aan was op Zweinstein, leken totaal geen gelijkwaardige Amerikaanse tegenhanger te hebben. Aan de andere kant, het Amerikaanse toverleerplan behandelden lessen op dingen als, Dreuzel Bezigheid Kunde en Klokwerk Mechaniek, die totaal geen onderdeel waren van James’ eerdere Zweinstein lessen.

Sommige van de lessen vond hij erg leuk, zoals Magie- Amerikaanse Geschiedenis, die gegeven door een originele Amerikaanse reus, genaamd Paul Bijleveld, en Geavanceerde Vereiste Transmutatie wat de Amerikaanse versie van Transfiguratie was. Anderen vond hij ronduit vreselijk, zoals Voorwetende Techniek, Mageografie, met de nietszeggende saaie professor Wraekbel. Zijn meest gehate les echter, was de Amerikaanse tegenpool van Verweer Tegen de Zwarte Kunsten, hier bekend als Verboden Uitvoering en Vloekologie. Gegeven door de onuitstaanbare Pernilla Remora, de enige leerlingen die de lessen leken te waarderen waren de leden van haar eigen Vampier Afdeling, die aanbaden en vereerden de professor met iets van een fanatieke verheerlijking.

Naar bleek, had professor Remora nogal een reputatie voor zichzelf gemaakt door het schrijven van een serie toverromance verhalen over verzonnen Amerikaanse

Vampieren met verbazingwekkende gave namen en duistere verbijsterende persoonlijkheden. Tijdens de les maakte ze heimelijke toespelingen over het voortgaande proces voor haar nieuwste boek, bewegend dat haar verhalen helemaal niet verzonnen waren, maar slechts weergaves waren van haar eigen levens ervaringen.

‘Veel als andere verhalen in boeken die losjes gebaseerd zijn op de avonturen van een bepaalde beroemde tovenaar,’ zei ze tijdens een les, minachtend snuivend en heimelijk naar James kijkend. ‘Hoewel de mijne,’ ging ze luchtig verder, ‘niet bevooroordeeld zijn in het voordeel van de hoofdrolspelers. *Ik* schrijf mijn verhalen exact zoals ze gebeurt zijn, met een oog op intellectuele eerlijkheid.’

‘En zware bijvoeglijke toegevoegde zinnen,’ mompelde Daan binnensmonds, zijn gezicht laag over zijn perkament terwijl hij doodelde.

De Scherf van de *Amsera Certh* was net zo verfrissend geweest voor James en Ralph als Merlijn had voorspeld. De eerste namiddagen, keerden James en Ralph naar hun slaapkamer op de derde etage van het Apollo Landhuis, en haalden een doek van de Scherf. Hij tikte dan met zijn toverstok erop en zei de zin die Merlijn hem had geleerd, en keek terwijl de Griffoendor leerlingenkamer in beeld zwom, gewoonlijk gevuld met de bezigheden van de late avond. De eerste keer dat hij dat gedaan had, waren zowel Ralph als Daan bij hem geweest, en ze waren erin gelaagd om Karel Krauwel behoorlijk te laten schrikken, door zijn naam te noemen vanuit de betoverde spiegel boven de Griffoendor open haard.

‘Karel!’ had James geroepen, met zijn handen gekomd om zijn mond en dicht naar de Scherf buigend waar deze hing op de muur van de slaapkamer. ‘Karel! Kun je me horen? Ik ben het met Ralph en Daan! Waar is Roos en iedereen?’

Karel had zijn Drankenboek, waar in hij had zitten leren, laten zakken en keek onzeker in de rondte. Toen James zijn naam weer riep, keek de jongen omhoog, zag de drie gezichten van de jongens in de spiegel bij de haard, en sprong behendig over de rug van de bank, zijn boek in de lucht gooiend. Een seconde later tuurde hij, met verwilderde ogen, over de rug van de bank.

‘Iemand heeft James vermoord!’ riep hij schrill uit. ‘En Ralph Deeter! En een derde gast, die blonde waarmee ze het eerste jaar optrokken! Ze spoken bij ons in de spiegel! Kijk!’ Hij wees verwoed toen James, Ralph en Daan uitbarsten in lachen. Het duurde bijna een minuut voor ze genoeg waren bijgekomen om uit te leggen aan de verzamelde leerlingen aan de andere kant van de Scherf dat ze helemaal geen geesten waren, maar gewoon communiceerden vanuit de V.S. via Merlijn’s magische Spiegel.

Toen ze klaar waren, hoorde James Roos’ stem, terwijl ze zich een weg baande door de groep Griffoendoren. ‘James? Ben jij dat? Ga opzij Paulusse!’ Ze elleboogde zich naar voren en boog zich naar de spiegel, opzij van haar. ‘James,’ vroeg ze ernstig, ‘wat zijn jullie drie aan het doen in de spiegel?’

James haalde adem om te antwoorden, maar Roos schudde ongeduldig haar hoofd.

‘Laat maar. Vertel eerst dit: is het waar dat de Amerikaanse leerlingen iedere week een schoolreisje maken naar en of ander gigantische onontdekte prairie waar de Indianen nog altijd slapen in Tipi’s, en nog leven zoals ze dat drie honderd jaar geleden deden? Omdat als dat waar is, ik niet eens meer met je wil praten van pure dodelijke jaloersie.’

‘Nee Roos,’ lachte James. ‘Niets als dat is gebeurd. Tot nu toe zijn de lessen bijna net zo als de lessen thuis. Sommigen zijn goed, sommigen zijn slecht, maar zo is school. Ander land zelfde routine.’

Roos zuchtte sceptisch. ‘Vooruit dan,’ zei ze, neerploffend op de bank. Karel Krauwel tuurde er nog steeds met grote ogen overheen. Roos zette een hand tegen de zijkant van zijn hoofd en schoof hem uit de weg. ‘Dus, hoe is het daar nou? Hoe wennen jullie twee en Lucy en iedereen daar? Vertel me alles, verzwijg niets.’

James schudde hulpeloos zijn hoofd, niet wetend waar te beginnen. Daan daarentegen, begon onmiddellijk met het onderdeel wat hem het meest interesseerde. ‘Petra is helemaal kwaadaardig- geschift op ons veranderd!’ riep hij uit, zijn ogen wijd open zettend. ‘Ze viel de Archief Zaal aan en vernietigde het leven zoals we het kennen!’

‘Hou je *kop!* Zei James, zijn vriend opzij duwend. ‘Daar mogen we helemaal niet over praten! En daarbij, ze zegt dat zij het *niet* was!’

‘Ze zei dat ze sliep toen het gebeurde, samen met Issy in haar kamer op het terrein,’ verhelderde Ralph, een vinger opheffend. ‘En Merlijn zei ons alleen om het geheim te houden bij de school. Hij zei niets over onze vrienden thuis.’

‘Wacht even,’ zei en andere stem van het andere eind van de Scherf. James keek op en zag Scorpius Malfidus plaats nemen op de bank naast Roos, terwijl de rest van de leerlingen uiteen gingen en terug keerden naar hun huiswerk en verschillende gesprekken. ‘Wat is dat over Morgenster? Vertel je ons dat ze nu al in de problemen zit bij de Amerikanen?’

‘Nee!’ zei James direct, waarschuwend kijkend naar Ralph en Daan. ‘Er was enige verwarring, maar niemand weet wat er gebeurt is. Het is... ingewikkeld.’

Gezamenlijk legden de drie jongens de gebeurtenissen rond de aanval op de Kluis der Lotsbestemmingen uit, eindigend met de gedetailleerde ondervraging met kanselier Franklin, Merlijn en James’ vader, in het kantoor van de kanselier die later die avond had plaatsgevonden.

‘Dus Merlijn liet jullie de Amerikanen niet vertellen dat het Petra was die jullie het Archief zagen verlaten?’ vroeg Roos fronsend.

‘Hij hield ons niet tegen om het te vertellen,’ antwoordde Ralph. ‘Hij soort van... legde uit aan professor Franklin, dat het stukje daarover, voor onze bestwil, weg te laten, en wij gingen daar niet tegenin. Het hielp dat die volslagen idioten bij F.R.E.T. de volgende dag lieten weten dat *zij* de aanval opeisten. Ze zeiden dat als Harry Potter en zijn mensen niet naar huis gingen, er spoedig geen huis meer zou zijn om naar terug te keren.’

Roos fronste. 'Denken jullie werkelijk dat het F.R.E.T. was die verantwoordelijk was voor de aanval?'

'Zou wel logisch zijn,' knikte Daan. 'Ze gingen echt achter James' vader en de rest van ons aan, op de *Zenith* reis naar hier.'

Op dat punt veranderde het gesprek naar een uitvoerige beschrijving van het avontuur van de reizigers op de trein, en de waarschuwing van de F.R.E.T. leider vlak voor hij weg vloog. Tenslotte schudde Roos bedachtzaam haar hoofd.

'En toch was het niet de F.R.E.T. leider die jullie uit het Archief zagen komen na de aanval,' mijmerde ze. 'Het was Petra en een andere vrouw, juist?'

'Onofficieel, ja,' beaamde Daan. 'Volgens Merlijn's versie van het verhaal, zagen we alleen twee vrouwen uit het Archief komen. Hij leek Petra's deel geheim te willen houden.'

Vanuit de andere kant van de Scherf vroeg Scorpius, 'Waarom zou hij dat doen?'

'Hij zei daarna er iets over tegen me,' gaf James schoorvoetend toe. 'Hij zei... dat het verstandig was om zijn veldslagen verstandig te kiezen, wat *dat* ook mag betekenen. Hij sprak zelf met Petra, toen het hele gedoe voorbij was, vlak voordat hij vertrok. En toen kwam hij, en sprak met mij. Hij zei dat het het beste zou zijn als we wat we wisten voor onszelf zouden houden, omdat de Amerikanen niet over de... euh... *talenten* zouden beschikken om een onderzoek naar Petra op juiste wijze te kunnen volbrengen. Dat is precies hoe hij het zei, maar ik heb geen flauw idee wat ter wereld hij ermee bedoelde. En toen vroeg hij me, om samen met Ralph en Daan haar in de gaten te houden, voor hem.'

'Hij wist dat ze te maken had met de aanval op het Archief, en liet haar gewoon gaan?' zei Roos verwonderd. 'Neem me niet kwalijk dat ik het zeg, maar dat is behoorlijk vreemd. Waar wilde hij dat je op zou moeten letten?'

James schouderchokte kijken van gezicht naar gezicht. 'Ten eerste, mogelijk *had* ze er niets mee te maken,' hield hij vol. 'Mogelijk was het... ik weet het niet... iemand die een Wisseldrank gebruikte of zoiets.'

Scorpius zuchtte vermoeid. 'Potter, je blinde trouw begint en beetje vervelend te worden. Is dit niet precies als wat er vorig jaar is voorgevallen, toen je weigerde om toe te geven dat je de Directeur in de Magische Spiegel zag, samenheulend met de boeven?'

James' gezicht werd rood. 'Uiteindelijk had ik gelijk nietwaar?' antwoordde hij. 'Ik bedoel, tuurlijk, het was Merlijn, maar hij was niet slecht geworden. En Petra ook niet.'

Roos wuifde ongeduldig met haar hand. 'Dus waar moet je voor opletten met Petra?'

James zuchtte. 'Alles... buiten het gewone denk ik. Merlijn zei daar niets over. Ze heeft een leerperiode aangeboden gekregen hierop school, samenwerkend met de Dranken Meester, dus we zullen haar minstens twee keer per week zien. Merlijn

moet haar wel vertrouwen, want hij heeft haar geholpen om deze betrekking te krijgen.'

Scorpius keek bedenkelijk van de bank waar hij naast Roos zat. 'Misschien heeft Merlijn gezorgd dat ze die betrekking kreeg, om het *makkelijker* te maken haar in de gaten te houden.'

'Waarom neemt hij haar en Issy dan niet gewoon mee terug met hem?' vroeg Roos, opzij naar de jongen kijkend.

'Dat kan hij misschien niet,' antwoordde Scorpius eenvoudig.

'Wacht eens even...,' zei Daan, zijn ogen vernauwend. Hij boog zich naar voren en tuurde kritisch in de Scherf, zijn gezicht in de half komische grijns vertrokken in zijn versie van diep nadenken.

'Hebben jullie... verkering?' vroeg hij opeens.

Roos' ogen sperden zich open en ze keek naar Scorpius, die naar haar van opzij terugkeek. Er viel een lange stilte.

'Ik wist het!' riep Daan, wijzend op de Scherf.

Roos werd rood. 'Doe niet zo achterlijk. We zijn gewoon vrienden. En we zijn allebei nog geen dertien, zoals je weet.'

'Roos heeft een *vriendje*,' zong hij grinnikend.

Scorpius draaide zijn hoofd weg en stond op aan de andere kant van het glasoppervlak. 'Ik heb Runen huiswerk,' stelde hij met een verveelde stem weg lopend.

'Jullie zijn idioten,' raasde Roos, haar armen over elkaar slaand en weigerend om oogcontact te maken met de jongens in de spiegel.

'Dat kan zo zijn,' knikte Daan, nog altijd grinnikend, 'maar wij zijn *oplettende* idioten. Ja toch?' Hij keek terug naar James en Ralph. Ralph schudde zijn hoofd.

'Ik heb Drezel Bezigheid Kunde,' zei hij, draaiend naar zijn bed, waar hij zichzelf op gooide.

'Zie je nog wel Roos,' glimlachte James. 'Ik verwacht dat Scorpius wel wat hulp met Runen kan gebruiken.'

'Scorpius kan dat prima alleen,' mopperde ze opstaand. 'Laat me het weten als er nog meer daar gebeurt, goed? En neem Lucy mee de volgende keer als je opduikt. Misschien krijgen we dan nog een *intelligent* gesprek met *haar*.'

Toen het eind van de eerste volle week bij Alma Aleron eraan kwam, merkte James dat hij veel zin had in het weekend. Nu dat Merlijn en professor Lubbermans naar huis waren gegaan, en zijn ouders en zusje bezig waren met zichzelf in de nieuwe flat thuis te voelen, was het James' zijn eerste kans om te genieten van twee dagen vrijheid. Er was nog altijd heel wat van het terrein dat hij nog niet onderzocht had, inclusief de Toren van Kunst, de vreemde ruïne aan het noordelijke deel van het

terrein, het massieve sport stadion (bekent als Pepperpock Landing), en de eindeloze standbeelden, fontein, en vreemde magische objecten die her en der op het terrein stonden.

Lucy had beloofd om de jongens mee te nemen op een rondleiding in het Erebus kasteel, het huis van de Vampier Afdeling, maar James was daar minder in geïnteresseerd, daar hij al een Vloekologie les had gehad in de lange glazen "maankamer" van het kasteel, en niet bijzonder leuk vond wat hij had gezien. Zweinstein was je ware natuurlijk. In vergelijking, Erebus Kasteel was een beetje als een Dreuzel filmset, met barokke kroonluchters gepropt op iedere vrije ruimte op het plafond, enorme, ziekelijk gedetailleerde wand tapijten die hingen aan iedere stenen muur, en veel te veel harnassen, gapende openhaarden, en rustieke trappen. Wat Lucy betrof, zij leek snel verliefd te zijn geworden op haar afdeling en haar mede Vampieren, had zich bevriend met sommige meisjes die ze voor het eerst ontmoet hadden aan boord van de *Gwyndomare*.

'Zeker, ze zijn allemaal een beetje melodramatisch en chagrijnig,' vertrouwde ze hen toe bij het ontbijt op Vrijdagochtend, 'maar ze hebben veel verbeeldingskracht en zijn slim. Famke Draadhaar maakt kool afdrucken van de grafstenen op de begraafplaats van het terrein. En Dorien Hortensius schrijft poëzie. Het rijmt niet of zoiets, maar dat betekend alleen dat het heel goede poëzie is. Erg volwassen.'

'Jep,' knikte Daan kritisch. 'En ik hoorde dat de hele zooi de nieuwe kleren voor de keizer maakt.'

Lucy knipperde naar Daan, en schudde vervolgens hooghartig haar hoofd.

'Wacht een even,' zei Ralph fronsend. 'Heeft Amerika een keizer?'

De laatste les die morgen bleek Theoretische Zwaartekracht te zijn, wat kennelijk een vreemde mengelmoes was van levitatie, vliegen, en al het andere wat te maken had met dingen van de grond krijgen. De klas verzamelde zich in het midden van een grassige binnenplaats tussen de Toren van Kunst en de Administratie Zaal, en James was verrukt om te zien dat de Trans Dimensionale Garage vlakbij stond, zijn canvas muren wapperend in een briesje. De vliegende auto's stonden erin, hun chroom glansde toen de zon door de open voorkant van de tent gluurde.

'Is dat de permanente verblijfplaats aan de Amerikaanse kant van de Garage?' vroeg James aan Daan.

Daan keek naar de tent-achtige vorm. 'Jep, ik denk dat de andere kant ergens in Pakistan is nu. Er is een team tovenaars archeologen daar, een soort oude magische stad aan het opgraven. Professor Paternoster sleep zijn leerlingen mee over de hele

wereld, in de modder gravend als een lading kevers. Feitelijk, waren kevers alles wat ze mee terug namen de laatste keer. Mestkevers, om precies te zijn, uit Egypte. Best wel vet, nu ik erover nadenk. Ze zijn nu in het museum op de bovenste verdieping van de Toren van Kunst.'

Terwijl Daan sprak, stapte een figuur van onder de hoge bomen aan de rand van de binnenplaats vandaan, en James was verrast Olivier Plank te herkennen, gekleed in een korte mantel en laarzen met een soort duikbril boven zijn wenkbrauwen.

'Gedag leerlingen,' riep hij, hen rond zich roepend in het zonlicht. 'Professor Aasman voelt zich vandaag niet helemaal fit, dus mij is gevraagd om waar te nemen. Ik heb begrepen dat jullie momenteel werken aan Midden Luchtvaart Verordeningen, ja?'

Er was een gezamenlijke kreun toen de leerlingen hun schouders lieten hangen.

'Kom op,' klaagde een van de Igor jongens. 'Aasman is ziek. Kunnen we niet iets anders doen dan lucht voorrang training? Laten we gezamenlijke levitatie doen!'

'Duikvlucht reddingsoefening!' riep een Zombie meisje. 'Vanaf vijfhonderd meter! Het is helder genoeg vandaag!'

De klas verzande in gebabbel van rommelige stemmen toen professor Plank zijn hoofd schudde en zijn handen opstak.

'Luister allemaal, alleen omdat jullie professor ziek is, betekent dat niet dat we het lesprogramma kunnen negeren. Hij is er komende Vrijdag weer... euh... waarschijnlijk. Eigenlijk, mogelijk niet, nu jullie het erover hebben...'

'Wat heeft ie?' vroeg de Igor leerling.

'Ik hoorde dat het waterwrat is,' riep een Vampier meisje vanuit de groep. Iedereen draaide zich terug naar haar. Ze knipperde naar hen. 'Tenminste, dat is het gerucht dat rondgaat. *Ik* weet er verder niets van. Het is niet zo dat ik hem vervloekte alleen om onder mijn OP-DWN examen uit te komen. Euh, niemand kan iets bewijzen.'

'Hoe dan ook,' zei professor Plank, pogend de klas weer onder contôle te krijgen, 'het kan, eigenlijk, zo zijn dat de professor voor een paar weken afwezig zal zijn. Dus...'

De groep begon weer te babbelen, smekend om een vrije dag van het reglement van Luchtvaart Verordeningen die ze kennelijk bestudeerd hadden. Professor Plank keek een beetje hulpeloos over de leerlingen, en dan grinnikte hij.

'Goed,' riep hij, hen vrijwel direct tot zwijgen brengend. 'We doen een paar rondjes op de Drijfbaan, alleen om op te warmen. Daarna behandelen we passerende stromen en landingstechnieken op beperkte plekken.'

'Geweldig,' veerde Daan op toen de groep juichte, de tweede helft van professor Plank's melding overschreeuwend. 'We kunnen een beetje snelheid achter ons krijgen in de ringen. Is ook een prima moment. De eerste Drijfbalwedstrijd van het seizoen is al over een week.'

‘Dus, wat is dat Drijfbal eigenlijk?’ vroeg Ralph terwijl de groep de professor volgde over de binnenplaats, op weg naar balustrade van het stadion, die net zichtbaar was boven de daken van de Lesgebouwen. ‘Is het net zoiets als Zwerkbal?’

‘Niet echt,’ antwoordde Daan, de hoek van zijn mond bedachtzaam optrekkend. ‘Drijfbal is een soort kruising tussen bezem racen en rugby. Eenvoudig gezegd, je hebt een aantal zwevende ringen die achter elkaar een groot cijfer acht in de lucht boven het veld vormen. Het doel is om een van de drie Hibba’s te vangen, die alleen maar vliegende leren rugbyballen zijn, en dan drie keer zoeven door de baan, zo snel als je kunt. Bij de laatste keer, gooi je de Hibba door het doel boven de middelste ring.’

James schouderchokte. ‘Lijkt me niet zo moeilijk.’

‘Neep,’ beaamde Daan. ‘Behalve voor de Popan’s. Dat zijn de gasten van het andere team, wiens taak het is om je uit de ringen te dwingen, en de Hibba te veroveren.’

Ralph knikte. ‘Oké. Maar toch, aannemend dat je voorbij hen komt, dan is het een recht schot op het doel, juist?’

Daan klapte Ralph op zijn schouder. ‘Absoluut. Behalve voor de Hanger. Die heeft een grote houten Knots, en hij mept de Hibba recht naar je terug als hij kan. Slaat je zo van je bezem als je niet oppast. Popan’s hebben soms ook Knuppels.’

‘En vergeet niet het aanvallende en verdedigende spreukenwerk,’ riep een andere jongen in de buurt.

‘Dat je gelijk hebt Hansen,’ antwoordde Daan. ‘Het magische spel is een noodzakelijk deel van de sport. Dat is waarom de Zombies over de baan zullen heersen dit jaar.’

‘In je dromen Wilstra,’ weerkaatste een Igor meisje. ‘We meppen jullie zootje eruit bij de eerste kruisdoorgang.’

‘Kruisdoorgang?’ vroeg James, Daan van opzij aankijkend, die minachtend met zijn hand wuifde.

‘Sommige Popan’s blijven achteraan hangen tijdens de eerste ronde, alleen omdat ze je dan kunnen tegen komen bij de kruising, om je te dwarsbomen. Je kunt gewoonlijk onder ze door duiken, en de meesten van hen hebben echt niet het lef om een doodsvlucht te maken.’

‘Team Igor heeft *massa’s* lef,’ grijnsde het meisje gemeen. ‘We hebben net afgelopen Woensdag er een ingevroren scheepslading van ontvangen.’

‘Gaan jullie een rij Frankensteinen inzetten die zelfs in een Drijfbaan kunnen vliegen?’ zei Daan opgewekt. ‘Of hopen jullie een paar afspraakjes te kunnen scoren voor het Halloween banket?’

Het meisje kookte van woede maar kon geen spitse opmerking terug plaatsen. Daan wuifde haar luchtig weg.

Kort daarop naderde de groep Pepperpock Landing, wat bestond uit een serie hoge tribunes die een netjes gemaaid grasveld omgaven, en twee houten verrijdbare bruggen die tegenover elkaar stonden in het midden van het veld. Beide hadden een breed platform en waren voorzien van afdelingsvaandels. Hier en daar zaten leerlingen verspreid op de tribunes, het herfstzonnetje opzuigend, of in kleine groepjes kletsend.

Op het veld, rende een groep oudstejaars Weerwolven oefeningswedstrijden, hun grijze "T" shirts en jogging broeken waren donker van het zweet. Professor Plank leidde de groep over het veld in de richting van een deur aan de onderkant van de rechter rijbrug.

'Pak allemaal een bezem,' riep hij, de deur opentekkend en een lage donkere kleedkamer onthullend. 'Niet moeilijk over doen. Ik wil jullie over vijf minuten op het platform zien, allemaal.'

James en Ralph waren bij de laatste in de maffe ruimte. Deze zat vast op de bodem van het veld en was omgeven door stenen, met een laag houten dak. Meer afdelingsvaandels versierden de muren binnenin, de meesten vrij oud en stoffig. Honderden bezems hingen aan haken of waren in grote hoezen gestopt. Lawaaiig babbelen in de nauwe ruimte, kozen de leerlingen ieder een bezem en begonnen een aantal smalle trappen te bestijgen, die langs de muur tot aan het plafond reikten.

'Whoow,' zei Ralph, James porrend en wijzend. 'Kijk die dan!'

James floot bewonderenswaardig terwijl hij naar een aantal planken liep onder de trappen. 'Zijn dat bezems? Zoiets als *dit* heb ik nog nooit gezien.'

De voorwerpen, in een nette rij op de planken, waren zo lang als bezems, maar veel platter en breder, als schuttingplanken die glad en gepolijst waren. Hun staarten waren gestroomlijnd en plat, ieder takje geslepen tot een naaldscherpe punt. Sommigen waren geverfd met schelle ontwerpen en kleuren. Ze glansden mild in het stoffige licht.

'Zouden we deze mogen gebruiken?' vroeg James gretig.

Ralph haalde zijn schouders op en grinnikte. 'Ik zou niet weten waarom niet. Ik zou het aan Daan kunnen vragen, maar hij is al naar boven. Kom op we doen het gewoon! Ze zien er een stuk beter uit dan de afdelingsbezems thuis!'

James knikte. Bijna eerbiedig pakte hij de dichtstbijzijnde van de vreemde bezems. Die was glimmend zwart geverfd, met blauwe vlammen uitwaaiierend vanaf de voorkant. Ralph nam degene ernaast, die oranje zwart gestreept was als de strepen van een tijger. Omhoog gehouden was iedere bezem iets langer dan zij waren. Na een moment bewondering voor zichzelf met hun indrukwekkende bezems, draaiden de jongens zich en volgde de laatste van de klas omhoog de trap op, de open lucht in.

Een minuut later, bijna buiten adem, klommen ze in de helderheid van het platform, hoog boven het veld. De tribunes leken niet meer zo groot, terwijl ze het veld overzagen. Het terrein spreidde zich uit tot aan de mistige verte, met erboven de beltoren op het dak van de Administratie Zaal. Wat het enige ding was groter dan

de stadium platforms. Glitterend in de lucht boven het veld, zag James de ringen die de Drijfbal baan vormden. Degene in het midden was groter dan de anderen, met bovenop een tweede ring, kleiner en glanzend zilver -- kennelijk de doel ring. Een rij duiven was bovenop de doel ring neergestreken, kijkend naar de leerlingen die zich verzameld hadden op het platform.

‘Oké,’ zei professor Plank, zijn handen ferm op elkaar klappend. ‘Laten we onze benen een beetje strekken, ja? Drie opwarm rondjes zijn wel voldoende. Het is geen wedstrijd, dus laten we vermijden elkaar te passeren. Leiders kruisen aan de bovenkant van de kruising, volgers blijven laag. Begrepen? Laten we gaan dan!’

Met een korte knik, zette professor Plank zich op zijn bezem, en zette af, de lucht in suizend en door de eerste van de zwevende gouden ringen zwevend. De gedachte om af te zetten van zo’n hoog punt, maakte dat James zich een beetje misselijk voelde, maar geen van de andere leerlingen leken er ook maar een beetje zenuwachtig over. Als paardenbloemzaadjes in de wind, stroomden ze de lucht, professor Plank volgend die ontspannen over de baan vloog.

‘Nou,’ zei Ralph, de bezem opheffend die naast hem zweefde, ‘alles of niets.’

Beide jongens probeerden de vreemd gevormde bezems te bestijgen, en merkten direct dat dit onprettig en eigenaardig aanvoelde.

‘Ligt het aan mij,’ zei Ralph, op zijn tenen huppelend naar de rand van het platform, ‘of voelt iets hieraan een beetje... achterlijk?’

De meesten van de groep waren inmiddels al weggevlogen, een lange lijn vormend die door de ringen stroomden, met elkaar kwetterend als volgens op een hoogspanningsdraad. Daan stond stil aan de rand van het platform, wachtend op zijn beurt terwijl de anderen voor hem zich afzetten. Hij keek achterom toen James en Ralph op hun plek achter hem kwamen aan huppelen, en zijn ogen puilden uit.

‘Whoow, whoow, whoow!’ siste hij opeens geschrokken. ‘Wat doen jullie? Stap af, snel, voor iemand je ziet!’

James knipperde naar zijn vriend en krabbelde vervolgens van de vreemde bezem. Ralph deed hetzelfde, maar leek vast te zitten. Hij hing opzij, bijna van de bezem vallend op het platform.

‘Jullie gasten hebben zo’n geluk dat ik de enige ben die dit ziet,’ raspte Daan dringend. ‘Als iemand anders je had zien *zitten* op een *skrim*... !’ Hij schudde sprakeloos zijn hoofd.

‘Wat?’ riep James gedempt. ‘Plank zei, pak een bezem! Wat mankeert er aan deze?’

Daan rolde met zijn ogen, en sloeg zijn handpalm tegen zijn voorhoofd. ‘Dat zijn geen *bezems*!’ zei hij ademloos. ‘Dat zijn *skrim*’s ! Dat is iets Amerikaans! Ik bedoel, *kijk* naar ze!’

‘Wat is het verschil precies?’ vroeg Ralph geërgerd.

‘Op de eerste plaats,’ antwoordde Daan, ‘je bestijgt geen skrim. Je staat erop. Verder, ze zijn speciaal ontworpen voor Drijfbalwedstrijden, niet om gewoon op rond te vliegen!’

James stak zijn handen op. ‘Hoe konden wij dat weten? Ze stonden daar gewoon voor het grijpen!’

Daan zuchtte, nog altijd zittend op zijn bezem. ‘Nou, ik denk dat er geen regels zijn *tegen* het gebruik van een skrim in een les. Het is alleen dat niemand dat *doet*.’

Van de andere kant in de lucht van de baan, riep professor Plank. ‘Schiet op jullie drie! We hebben er al een ronde opzitten.’

‘Zij hebben skrim’s!’ riep een meisje verbijsterd. ‘Ik wed dat ze niet eens weten welke kant de voorkant is!’

Er klonk een koor van gelach terwijl de leerlingen rond het platform cirkelden, heen en neer naar de kruising draaiend. James keek, en zij staarden terug naar hem, veel van hen minzaam met hun hoofd schuddend. Hij tuurde terug naar Daan, die schouderchokte en zijn wenkbrauwen optrok. ‘Nou, het is jouw begravenis. Ga ervoor.’ Daarmee zette hij af, opgaand in de rest van de groep.

‘Dat meen je niet,’ vroeg Ralph met een zachte stem. ‘Nee toch?’

‘Leren ze jullie eigenlijk wel om te vliegen, op die bekakte Europese school van jullie?’ riep een van de Weerwolf leerlingen grinnikend.

James gezicht kreeg een vastberaden trek, hij tilde zijn rechtervoet op, en zette hem op de brede lat van de skrim. Die daalde iets, maar bleef stabiel.

‘Hij gaat het proberen!’ gilte een meisje. ‘Hij zal naar beneden donderen als een steen en zich in het veld begraven! Misschien neemt hij een van de Weerwolf oudejaars met zich mee,’ lachte ze schrill. Ralph hief zijn voet en zette hem onhandig op de tijgerstreep skrim. ‘Volgens mij is dit een echt slecht idee,’ mompelde hij bij zichzelf.

‘Vooruit maat,’ zei James. ‘Het zal tenminste niet onze eerste sport gerelateerde ramp zijn.’

Ralph keek naar hem. ‘De laatste keer redde ik je huid. Wie zal *ons* deze keer redden?’

‘Misschien kunnen we elkaar redden. Of misschien hoeven we deze keer niet gered te worden.’

‘Dus, hoe gaan we dit doen?’ vroeg Ralph, iets groots wegslikkend.

James schudde zijn hoofd. ‘Ik denk,’ zei hij, zich schrap zettend, ‘dat je er gewoon niet over na moet denken.’

Voor Ralph kon reageren, nam James een grote hap adem, boog zich iets, en zette af.

‘Wacht,’ riep Ralph, maar James was al weg. De skrim dook scherp van het eind van het platform, met James er laag gebogen erover, en dan, miraculeus, zweefde het weer omhoog, woest wiebelend.

‘Hij doet het!’ kreette een stem verbijsterd. ‘Voor zover tenminste. Kijk hem dansen!’

‘James!’ riep professor Plank vanaf een afstand. ‘Dat is een skrim! Wat doe je?’

‘Het gaat goed!’ riep een Weerwolf jongen, gemeen grinnikend. ‘Kijk hem dan! Een natuurtalend!’

Er klonk wat gelach. James worstelde om zijn evenwicht te houden op de skrim, terwijl deze hobbelde en glibberde onder zijn voeten, zigzaggend naar het midden van de baan. Het veld zwaaide ver onder hem, er belachelijk ver, en onvergefelijk hard uitziend. Hij hijgde en verloor bijna zijn balans. Instinctief sloot hij zijn ogen, het beeld buitensluitend en zich concentrerend op het houden van zijn evenwicht. Verbazingwekkend werkte het. De skrim ging vlak liggen en stopte met het afschuwelijke wiebelen. James haalde diep adem, boog zich door zijn knieën, en ontspande zijn schouders. Langzaam deed hij zijn ogen weer open, en hield zijn blik hoog, weigerend om omlaag te kijken. De rij bezemvliegende leerlingen strekte zich voor hem uit, de meesten keken naar hem met nieuwsgierigheid en verrassing.

‘Nou, schiet mij maar lek,’ verkondigde een mede Bigfoot, genaamd Neuteboom, glimlachend. ‘Kijk dan toch, James! Je doet het!’

‘Hij kan ieder moment als een baksteen vallen,’ riep de Weerwolf jongen, met wegstervende glimlach.

James had echter niet het *gevoel* dat hij zou gaan vallen. Eigenlijk, hoe meer hij ontspande op de brede lat, hoe meer hij dacht dat hij begreep hoe de ongewone bezem werkte. Anders dan een normale vlucht, was de skrim bedienen iets wat alles had te maken met, de hoek van zijn voeten, en het bewegen van zijn lichaam. Dit waren vaardigheden die natuurlijk bij hem waren ontwikkeld op het voetbalveld. Misschien dat hetzelfde wat hem goed had gemaakt met voetbal, hem ook goed zou maken bij het vliegen van een skrim. Voorzichtig probeerde hij naar voren te leunen, waardoor hij iets versnelde. Hij draaide rond de leerling die achteraan vloog, deze wat nerveus passerend. De leerling was een meisje van de Pixie Afdeling, haar golvende blonde haar was bijeengebonden in een keurige paardenstaart. Ze fronste ongelovig naar hem.

‘Niet passeren alsjeblieft,’ riep Olivier Plank verderop in de baan. James keek van opzij naar hem terwijl hij vloog, en vertraagde een beetje.

‘Beginners geluk,’ verkondigde de Weerwolf jongen, achterom kijkend naar James met zijn ogen tot spleetjes. ‘Probeer dat tijdens een *echte* wedstrijd, en kijk wat er dan gebeurt.’

James negeerde de jongen. Hij keek naar zichzelf, verrast hoe goed hij het deed. Een deel van hem had verwacht dat hij daadwerkelijk in staat was om zich op de skrimte handhaven. Hij had niet geweten waarom, maar nu dacht hij dat hij dat

mogelijk kon. Potters waren geboren vliegers. Hij had dit niet eerder begrepen, maar dan, hij had nog nooit de kans gekregen om op deze manier te vliegen. Het voelde volledig natuurlijk, als of de skrim eenvoudigweg een verlangstuk van zijn eigen lichaam was. Uitproberend maakte hij een kleine hoek, en voelde de balk moeiteloos heen en weer snijden onder hem, de wind doorklievend als een mes. Hij begon weer snelheid te maken, de Weerwolf jongen passerend.

‘Hij gaat je inhalen Polsz!’ riep een andere jongen vanuit de verte. ‘Het groentje gaat je voor schut zetten!’ Er klonk honend gelach.

James zag de blik in de ogen van de jongen één ogenblik voor de grijsgehandschoende hand uithaalde. De Weerwolf jongen Polsz, wilde de skrim een optater geven als hij hem voorbij kwam, James uit zijn evenwicht slaand. In plaats daarvan miste zijn hand volledig toen James zijn enkels hoekte, ogenblikkelijk buiten het bereik van de jongen duikend. Beiden knipperden verrast. Polsz’s gezicht betrok woedend, en hij boog zich opnieuw, met de bedoeling het eind van James’ skrim te pakken. James dreef weer weg, genietend hoe gemakkelijk het was. Polsz werd steeds kwader. Hij haalde weer uit, buigend over zijn bezem, en rolde bijna om toen James grinnikend naar beneden, en weg dook.

‘Kom hier!’ siste Polsz.

‘Wees voorzichtig,’ reageerde James. ‘Ik zou niet graag zien dat je een krater in het veld maakt. Maar dan, misschien neem je een paar afdelingsmaten met je mee.’

‘NIET PAS-SE-REN!’ riep professor Plank opnieuw. ‘Dit is alleen een opwarm-oefening iedereen.’

James keek nog eens om, tuurde over zijn schouder om te zien waar de professor was.

‘Goed zo Cornelis,’ gromde Polsz. ‘Je kunt me passeren als je op weg bent naar de modder.’

Hij boog nog eens naar voren, deze keer met beide handen. Zijn vingers grepen echter in het luchtledige toen James over de jongen schoot, en Polsz rolde deze keer om. Hij haastte zich op grip op zijn bezem te hervatten en hij slingerde heen en weer, wegbuigend uit de rij vliegers. James zoefde gemakkelijk over Polsz, snelheid makend. Om hem heen begonnen de leerlingen te reageren, lachend, toen Polsz worstelde om zich weer recht op zijn bezem te krijgen, maar James hoorde hen nauwelijks. Hij boog zich op de skrim, nog altijd versnellend, en baande zich een weg door de vliegers, hen nu een voor een passerend.

Het pure genieten van de vlucht was bedwelmend. Het vulde hem van top tot teen, kietelend, als geheime magie. Deze keer echter, was het geen tovermagie. Dit was de zuivere en eenvoudige ontdekking van een aangeboren, verborgen talent om tenslotte, wonderlijk, de middelen te vinden om dit uit te oefenen. Hij boog naar voren over de skrim, voorwaarts duikend, de richting van de vliegende leerlingen volgend, beginnend om rond hen heen te zwenken als waren ze kegels. Hij hoorde niet dat professor Plank naar hem riep, noch hoorde hij Daan’s hartelijke juichende aanmoedigingen toen James hem passeerde, nog steeds versnellend.

Dit is wat mijn vader voelde, dacht James vrolijk. De eerste keer dat hij op een bezem zat enhem mee de lucht in nam, dit is wat hij voelde! Het is nu logisch! Nu begrijp ik het gevoel!

Een bijna onzinnig gevoel van trots en verrukking borrelde in James op, zijn hart vullend en een tinteling tot aan zijn tenen sturend. Hij kon het niet langer verdragen. Voorzichtig, instinctief, boog hij naar voren. De skrim ging sneller, en deze keer hield James niet in. Hij leunde in de wind en dook uit de ringen van de Drijfbaan, in een grote boog sturend over de tribunes. Leerlingen keken omhoog naar hem toen hij over hen heen zoefde, zo veroverde de lat van de skrim buigend, dat hij zijn vingers om de top krulde, zijn gezicht begravingend in de donderende kracht van de wind. Hij kon zich er niet toe brengen om binnen de grenzen van het stadion te blijven, niet als er zoveel open lucht was boven de rest van het zonovergoten terrein. Met een brul van plezier en een wilde inspanning, schoot hij weg tussen de tribunes, schietend over de bomen.

De klokkentoren van de Administratie Zaal verschenen in zijn zicht, en hij richtte zich ernaar, zwenkend als in een slalom, heen en weer op de luchtstroming. De wind voelde bijna massief aan rondom hem. Het was alsof, hoe sneller hij vloog, hoe stabiel de skrim onder zijn voeten was, hem in de gelegenheid brengend om dramatisch heen en weer te zwaaien zonder gevoel van hoogtevrees. De klokkentoren werd met alarmerende snelheid groter, en James zoefde er zo dicht voorbij dat hij zijn schaduw zag knippen op het kegelvormige dak.

Direct remde hij af en boog, de skrim opzij trekkend in een strakke kurkentrekker draai. James dook spiraalsgewijs naar beneden, en zakte naar een groep hoge dennenbomen. De wind van zijn passage verstoorde de duiven uit de bomen en trok een spoor van losse naalden en takjes achter zich aan, een pad van dennengeur door de lucht vormend. Hij boog zich opnieuw over de skrim, en dook laag over het wazige beeld van het terrein. Leerlingen keken op toen hij over hen heen flitste, een schacht wind achter hem aantrekkend als een naschok. Nog altijd daalde hij, zodat zijn reflectie achter hem aan racete in een van de lange beeken die langs de wandelpaden lagen. Het waterspuwer vogelbad verscheen voor hem, en James trok op het laatste moment scherp op, waardoor hij door de stralen van de fontein schoot, die ontplofte in een dichte mist.

Lachend boog hij terug, stijgend en vertragend, een diepe zucht van opgetogen opwinding slakend. Het terrein rolde zich beneden hem uit, totdat het stadion weer in beeld kwam, wachtend op hem. De rest van de groep hadden hun rondjes beëindigd. Ze stonden stomverbaasd op het platform. Hum bezems aan hun zijde, kijkend toen James feilloos over hen heen zoefde, en daalde. Ralph en Daan stonden aan de rand van het platform, idioot grinnikend, en hun hoofd in verbazing schuddend. De kleine groep opende zich onder James, hem ruimte gevend om te landen. Voor de skrim het platform raakte, sprong James er minzaam af, gemakkelijk neerkomend en de skrim pakkend toen deze naast hem hing. Hij hijgde giechelend, schudde het fonteinwater uit zijn haar, en keek de groep rond.

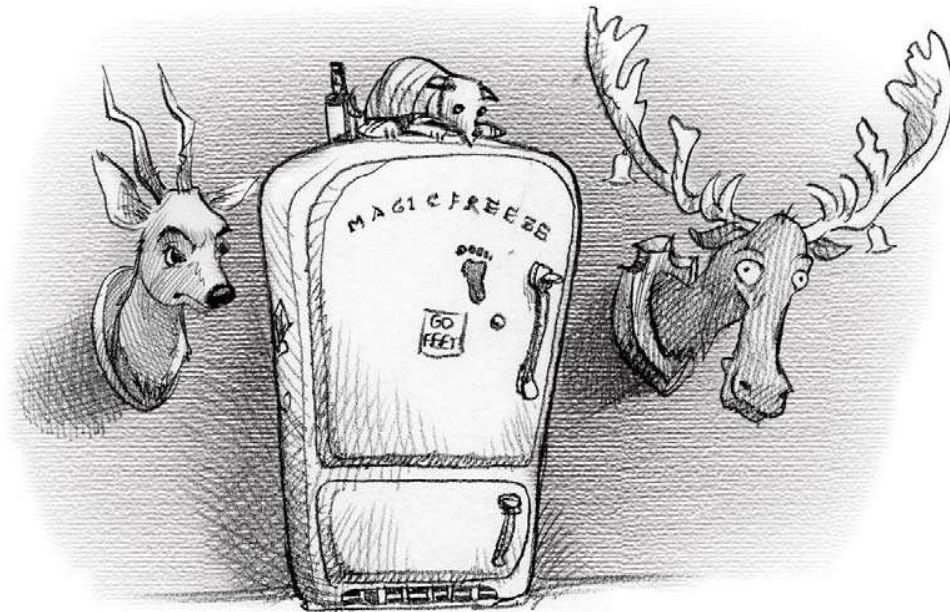
‘Meneer Potter,’ riep professor Plank streng uit. James keek om, en de glimlach verdween plotseling van zijn gezicht. Professor Plank’s gezicht stond strak van strengheid. ‘Ik heb precies twee vragen voor je, jonge man. De *eerste* is, wat voor strafwerk wil je het liefst? Strafreghels, of de vloer van de badkamer schrobhen?’

James’ gezicht betrok. ‘Euh. Um,’ stamelde hij. ‘Strafreghels, denk ik?’

Professor Plank knikte langzaam. ‘Strafreghels dan. Kom vanavond naar mijn kantoor.’

James zuchtte. ‘Ja meneer. Sorry. Wat is de tweede vraag?’

Professor Plank’s gezicht werd lichtelijk bedachtzaam. James had opeens de indruk dat de professor heel hard probeerde een glimlach te onderdrukken. Op een meer normale toon vroeg hij toen, ‘Welke maat tuniek heb je?’

11. *Jardin D'Éden*

Rofessor Plank's Bigfoot kantoor bestond uit een kleine ruimte in de hoek van de Apollo Landhuis' kelder speelkamer. Een enkel gammel bureau stond in de hoek naast de reusachtige, oude koelkast, in de gaten gehouden door de opgezette koppen van Laurel en Hardy. Beide koppen waren wakker en luisterden nauwlettend toen professor Plank aan James zijn strafregels opdracht gaf.

'Het gaat om het principe ervan eigenlijk,' zei professor Plank verontschuldigend. 'Het moet er niet op lijken dat ik het je gemakkelijk maak James, helemaal als je gaat spelen voor het Bigfoot Drijfbalteam. Honderd regels lijkt me wel genoeg.'

'Het is eigenlijk niet echt strafregels schrijven,' zei James aarzelen, neer kijkend op het dunne boekwerkje in zijn hand. De kaft was grijs met verweerde zilveren letters erin gedrukt, met de tekst, "Officiële Regels en Handelingen Overzicht van de Sport genaamd Drijfbal door Querilus Dirk Tuimelaar, Bestuurder, Verenigde Staten Burger Drijfbal Liga".

'Regels zijn regels, cadet,' blaatte een stem vlakbij. James keek op en zag Laurel, het hertekop hem ernstig aankijken, 'Kun je net zo goed nuttig maken, hmm?'

'Tegen wie heb je het?' informeerde Hardy, de eland kop, zijn kin heffend, en heen en weer schuddend aan zijn korte nek. Een bel rinkelde vaag vanaf waar die hing aan zijn gewei. 'Ik zie niets. Iemand verving mijn glazen ogen weer voor pingpong ballen.'

James zag dat de eland's ogen inderdaad waren vervangen door een paar grote witte ballen, elk met de hand versiert met een tekenfilmachtige bloeddoorlopen pupil. Hij grijnsde ongemakkelijk.

'Hardy heeft gelijk,' zuchtte professor Plank ferm. 'Het heeft geen zin om doelloos regels te schrijven. Honderd regels uit hoofdstuk een, "Een Introductie van het spel", lijkt me uitstekend.'

'Ik ben Laurel,' corrigeerde de hertekop scherp. '*Hij is Hardy.*'

'*Ik ben Hardy,*' beaamde de eland kop blind, zijn bolle ogen keken in twee verschillende richtingen. 'Tegen wie heb je het?'

'Deze nieuwe cadet wiens onnatuurlijke vliegkunsten ons een goede kans geven in het toernooi dit jaar, jij zaagsel brein. Let op, wil je?'

'Weet je, je ben echt nors sinds je lichaam is omgezet in een stoofpot,' snoof Hardy, zijn kop wegdraaiend.

'Ik kan me niet een *herinneren* een lichaam te hebben gehad, jij teddybont kop,' bromde Laurel. 'Maar ik was tenminste smakelijk genoeg om te eten. Ik hoorde dat ze jouw lijf gebruikten als grote deurstop, maar dat ze het wegmikten omdat je scheten bleef laten, telkens als de deur er tegenaan kwam.'

'Hoe dan ook,' onderbrak professor Plank, zich richtend op James.

'Ik zeg toch steeds,' hield Hardy luidruchtig vol, 'ik heb mijn lichaam nog steeds, het zit gewoon vast aan de andere kant van deze stomme muur! Als ik er doorheen kon breken, zou je wel anders piepen!' De elandkop zakte en knorde zwakjes.

Laurel rolde zijn glazen ogen. 'Jep. Blijf dat maar volhouden Landje.'

'*Hoe dan ook,*' zij professor Plank hard, een waarschuwend blik werpend naar de opgezette koppen op de muur. Hardy ontging deze blik natuurlijk, en bleef heen en weer zwaaien, schoppend met zijn niet bestaande poten. Laurel keek om naar professor Plank met zijn wenkbrauwen uitdagend opgetrokken, alsof hij wilde zeggen *wat denk je dan te gaan doen? Ik ben al een opgezette kop aan de muur.*

'We gaan door,' ontladde professor Plank, James aankijkend. 'Drijfbal kan een nogal ingewikkelde sport zijn, maar ik denk dat je het snel oppikt omdat je Zwerkbal al kent.'

'Euh,' begon James door de ruimte heen kijkend, 'ik, euh, ik heb niet echt, weet u... Zwerkbal gespeeld. Officiël-achtig. Als het ware.'

Professor Plank fronste. 'Hoe bedoel je dat? Je was toch bij het Griffioendorteam thuis, ja?'

'Niet echt *bij* het team, precies,' antwoordde James ellendig. 'Ik bedoel, ik steun het team natuurlijk. Van veraf. Ik, euh, was van plan dit jaar bij het team te komen.'

'Maar zoals je vloog...!' zei professor Plank, zijn hoofd verbaast schuddend.

't Is skrim-specifiek,' verhelderde Daan vanaf een bank even verderop, waar hij

geïnteresseerd zat te kijken. ‘Geloof me. Ik heb James aan het werk gezien op een gewone bezem. Niet slecht, maar niet wat je noemt een bezem-tovenaar. Zo te zeggen.’

‘Ik redde hem van een zekere ondergang de eerste keer dat hij bij het team wilde komen,’ grinnikte Ralph van zijn plek naast Daan, zijn grote groen getipte toverstok ophoudend. James trok een gezicht en staarde naar zijn vrienden.

‘Goed dan,’ reageerde professor Plank luchtig. ‘Maakt natuurlijk niet uit. Je bent geweldig op een skrim, en dat is het belangrijkste. We kunnen je komende week wel inpraten op de bijzonderheden, en je strafwerk zal ook helpen. We hebben een solide team, al zeg ik het zelf. Jij kunt net het laatste duwtje zijn om ons dit jaar naar de top te brengen.’

Daan vertrok zijn gezicht in een poging niet te gaan lachen.

‘We zullen jullie Zombies een toontje lager laten zingen!’ verkondigde Neuteboom brutaal vanuit een gemakkelijke stoel.

Jasmine, de nogal gezette Glamorgana, zat tegenover hem. ‘Euh, op de vriendelijkst mogelijke manier natuurlijk,’ zei ze, en grinnikte schaapachtig naar Daan.

‘Er is meer voor nodig dan geweldig te vliegen om Drijfbal te winnen,’ zei Daan mild, zonder naar Neuteboom te kijken. ‘Zombies magische spel is bijzonder sterk dit jaar. Wat hebben jullie Bigfoots in petto op dat onderdeel?’

‘Dat zou jij wel willen weten!’ onderbrak de kleine jongen, Willem Jan, vanuit zijn stoel, opzittend en zijn borst opzettend.

‘Dat zou ik zeker,’ beaamde Daan met een glimlach. ‘En ik wed *jij* ook!’

‘Genoeg, meneer Wilstra,’ zuchtte professor Plank. ‘laten we de grootspraak voor de baan bewaren. De Bigfoot Afdeling is trots op een eerlijk spel, puur en eenvoudig. Een goede basis is onze belangrijkste strategie.’

Daan haalde zijn schouders op en zakte terug in de bank waardoor alleen de kruin van zijn hoofd zichtbaar was. ‘Dat heeft tot op heden prima gewerkt,’ zei hij gedempt.

‘Morgen is het Zaterdag,’ verkondigde professor Plank, Daan negerend. ‘Laten we elkaar op Pepperpock Landing na het ontbijt ontmoeten, ja? We geven je een beknopte uitleg over basis van het spel voor de officiële training begint. Je bent in een ommezien bij.’

‘Ik kom ook,’ glimlachte Ralph gelaten, ‘En ik neem mijn toverstok mee. Je weet nooit wanneer die nodig is.’

James schudde zijn hoofd treurig, maar kon niet verhelfen dat hij glimlachte naar de grote jongen. Tot zo ver zijn vrije Zaterdag, dacht hij, maar het voelde goed om een gewaardeerd lid van het team te zijn. Hij besloot dat hij alles zou doen om de Drijfbal sport, in de korte periode die hij ervoor had, zou gaan beheersen. Met zijn hulp *kon* het team misschien zelf het toernooi winnen, en de regerende Weerwolf kampioenen van de troon stoten. Dat zou Albus op zijn nummer zetten, op zeker.

'Alles is toegestaan in liefde en oorlog,' mompelde hij bij zichzelf toen hij de trap opging naar zijn slaapkamer, het Drijfboek reglement in zijn hand. *'We zullen zien hoe jij je voelt als de zaken er voor jou anders voorstaan, kleine broer.'*

Terwijl de dagen verstreken, en James druk bezig was met de Drijfbal trainingen met de rest van het Bigfoot-team, werd hij steeds zekerder dat hij het team kon helpen de top te bereiken het komende jaar.

'Dus nu ken je de drie posities in Drijfbal,' legde professor Plank aan hem uit terwijl ze terug van de training wandelden op een frisse herfst namiddag. *'Strijder, Popan en Hanger. Strijders zijn de aanval, Popan's en de Hanger zijn de verdediging. Het zal je zijn opgevallen, dat je nog niet bent toegewezen aan een van deze posities.'*

'Jep, dat is me opgevallen,' beaamde James, naast hem lopend met een zachte bries in zijn gezicht. *'Ik heb alle posities gespeeld in iedere training. Maar dat heeft iedereen. Zelfs Mukthatch wordt zo nu en dan uit zijn positie als Hanger gehaald, wat ik niet begrijp, omdat die Bigfoot armen van hem ongeveer zo lang zijn als een bezemsteel, en zo sterk als boomstammen. Wat is het punt?'*

'Het punt is, dat bij het Bigfoot-team iedereen getraind is om op iedere positie te spelen,' merkte professor Plank op, kijken van opzij naar James. *'Op die manier hebben we geen zwakke plekken, als hun beste Strijder uit het spel wordt gehaald door een verwonding of een goed geplaatste vervloeking, lijdt het hele team daaronder. Een team is net zo sterk als zijn sterkste speler weet je. Bij de Bigfoot Afdeling, is iedere speler net zo sterk als de anderen.'*

James fronste, terugdenkend aan de vaardigheden van zijn teamgenoten. *'Dat is, hoe sterk precies?'*

'Nou,' antwoordde professor Plank van zijn stuk gebracht, *'sterk genoeg zou ik denken. Behoorlijk stevig als je het mij vraagt. Het punt is dat, als we een van de spelers van het team kwijtraken, elke andere speler van het team klaar is om die plek in te nemen. Zelfs Mukthatch op het doel. Henrico Guldemunt heeft bijna hetzelfde bereik, en Jasmine Jade heeft dezelfde kracht als twee jongens van haar lengte, hoewel ze niet wil dat iemand dat weet. Eerlijk gezegd echter, het zal verdraaid moeilijk zijn om iemand net zo goed als jou te vinden, jongen. Je maakt je oude pa trots. Weet je, ik wed dat je hem zelfs kan verslaan, skrim tegen bezem!'*

Professor Plank klopte James hartelijk op zijn schouder terwijl ze liepen, en James grinnikte toen hij bloosde. Getweeën liepen ze een poosje stil door, groepjes leerlingen passerend terwijl ze over het terrein liepen. Uiteindelijk keek James omhoog naar de professor.

‘Dus, u kende mijn vader toen hij nog een jochie was?’

Professor Plank lachte. ‘Dat deed ik. Leerde hem Zwerkbal spelen, net zoals ik *jouw* leer om *Drijfbal* te spelen. Het is iets als een “*dé ja vue*” niet? Toeval heeft een gevoel voor humor.’

James dacht even na. ‘Hoe was hij als jongen?’

Professor Plank keek naar James. ‘Veel als jij denk ik. Hij leek wel veel meer op je broer, dat wel.’

‘Dat zegt iedereen altijd,’ antwoordde James hoofdschuddend.

‘En ik kan me voorstellen dat je er moe van wordt om dat telkens te horen,’ beaamde professor Plank serieus. ‘Maar om je de waarheid te zeggen, ik zie meer van hem in jou, voor zover als het soort man dat je gaat worden. Hij was nogal daadkrachtig, maar dat kon je hem niet kwalijk nemen, niet na al wat hij had moeten doorstaan, en dat met zijn familie situatie.’

‘De Duffelingen,’ zuchtte James. ‘Ik heb over ze gehoord. Een beetje tenminste.’

‘Zie je ze ooit?’

James schudde zijn hoofd. ‘Nog nooit. Pap’s Oom Herman stierf een paar jaar geleden, en Pap en Mam zijn naar de begrafenis geweest. Ik hoorde dat Petunia Duffeling nauwelijks een woord zei tegen hen, hoewel zijn neef Dirk fatsoenlijk genoeg was. Nodigde Mam en Pap beiden uit in zijn huis voor thee na de plechtigheid. Dirk is volwassen geworden, heeft kinderen tegenwoordig. Mam zei dat het grappige rechtvaardigheid zou zijn, als een van Dirk’s kinderen een heks of tovenaars was, maar kennelijk was dat niet zo. Zijn vrouw was aardig, hoewel ze niets wist over het magisch zijn van Mam en Pap. Ze denkt dat ze verzekerings agenten zijn of zoiets. Dat is wat Dirk haar heeft verteld.’

‘Je moet niet te streng voor hen zijn,’ zei professor Plank onverstoorbaar. ‘Het is nogal moeilijk voor veel Drezels, om met ons magisch volk om te kunnen gaan. Het laat hun wereld een beetje op z’n kop staan, als je begrijpt wat ik bedoel.’

James haalde zijn schouders op. Tegen de tijd dat ze bij het Apollo Landhuis aankwamen, sprak hij weer. ‘Dus wat bracht u hierheen professor?’ vroeg hij. ‘Naar de V.S. bedoel ik. Als ik zo vrij mag zijn het te vragen.’

Professor Plank haalde diep adem en keek omhoog naar de grijze lucht. ‘Mijn ouders, om precies te zijn,’ antwoordde hij met uitademen.

James was nieuwsgierig. ‘Waarvoor?’

Professor Plank keek omlaag naar hem, alsof hij zich afvroeg of hij zou antwoorden. Na een ogenblik zuchtte hij opnieuw en keek weg. ‘Het ligt een beetje ingewikkeld denk ik. Aan het oppervlak ervan dachten ze, dat als ze me hierheen brachten, dat het mij een voorsprong zou geven op mijn opleiding na mijn diplomering, door doorleren, en een docent worden, wat ze altijd hoopte. Maar dat was niet de ware reden voor de reis.’

James wachtte, maar professor Plank leek verder niets meer erover te willen zeggen. Samen benaderden ze het Apollo Landhuis dat als een gigantisch blok steen onder de lage lucht zat. De wind ruiste lawaaierig onder de dakrand en droeg dode bladeren mee de lucht in. Na even merkte James dat professor Plank stil was blijven staan. Nieuwsgierig, keek hij om en zag de man staan in het midden van het smalle pad, een dunne glimlach op de lippen.

‘Mijn ouders waren bang,’ zei professor Plank zacht, James in zijn ogen kijkend. ‘Ik denk dat het zo eenvoudig ligt. Je zult het waarschijnlijk niet begrijpen, maar het was een angstige tijd om een heks of tovenaars te zijn, of zelfs een Dreuzele, hoewel maar weinigen van hen het wisten.’

Professor Plank keek weer weg, zijn blik naar het terrein. Hij kauwde een ogenblik op zijn woorden, en ging toen door. ‘Het was de tijd van de terugkeer van Voldemort. Niemand wist wat er zou gaan gebeuren. Het Ministerie werd overgenomen door Dooddoeners, en zelfs Zweinstein werd onder de duim gehouden door Voldemort’s volgelingen. Niemand voelde zich veilig. Met het verstrijken van de tijd, werden de strijdsgrenzen zichtbaar en duidelijker.’

‘Mijn ouders... het waren geen vechters. Ze wisten dat wat er gebeurde slecht was, maar ze waren bang, Ze wisten niet wat te doen. Met het erger worden van de dingen, besloten ze dat gene te doen waarvan zij dachten dat het beste was. Ze maakten plannen om te vertrekken, te ontsnappen. Ik wilde echter niet met hen mee. Ik wilde blijven en vechten. Ze smeekten me om met hen mee te gaan, maar ik weigerde. Ik was reserve bij Pullover United in die tijd, ondanks alles, maar belangrijker dan dat, ik was toegewijd om een deel te zijn van het verzet, samen met je vader en de rest van mijn oude schoolmaten. Toen de Strijd daar was, was ik erbij. Ik zag Remus neergaan door Antonin Dolochov. Ik herinner me Fred Wemel te zien vechten als een wilde, hoewel ik de klap niet zag die hem doodde.’

‘Toen het voorbij was, was ik blij dat ik daar geweest was, en mijn aandeel eraan geleverd had, maar ik miste mijn ouders. Ik begon te voelen dat ik hen verlaten had door te blijven. Zo snel ik kon, volgde ik hen naar hier, met de bedoeling te gaan doen wat zij in eerste instantie voor mij bedacht hadden, om de universiteit te volgen en een leraar te worden. Ik vond ze hier, maar ze leken... ouder. Opgebrand, soort van. Ze hadden gelezen over de Strijd om Zweinstein in de Amerikaanse toverpers, maar niemand van hun nieuwe vrienden hier begrepen er feitelijk iets van. Maar weinig van hun burens vierden het eind van de Dooddoeners. Niemand van hen was daar immers geweest. Ze wisten niet wat er nou eigenlijk echt gebeurt was...’

Professor Plank’s stem dreef weg, verloren in de al maar kouder wordende bries.

James stapte dichterbij de professor toe. ‘Maar... waarom bent u hier dan gebleven?’

Olivier Plank keek hem bedachtzaam aan. Hij schudde zijn hoofd. ‘Dat weet ik echt niet. Ik ging naar de universiteit natuurlijk, hier, goeie ouwe Alma Aleron. Maar toen ik klaar was, kon ik eenvoudig niet terug naar Engeland. Mijn ouders waren bang me opnieuw kwijt te raken. En verder, vreemd als het is, denk ik dat ze zich schaamden voor wat ik gedaan had. Ze spraken er nooit over, maar hier in de V.S.

was een bepaalde houding, een soort verwarring over wie eigenlijk goed en fout was geweest in de Strijd. Mijn ouders waren de zelfde soort dingen aan het denken. Ze waren vergeten hoe het echt was geweest. Ze spraken nooit over mijn aandeel in het gevecht, en als ik het er ooit over had, wendden zij hun ogen af, als had ik iets verbodens gezegd. Ik bleef omdat... ik wilde dat ze de waarheid zouden weten.'

James begreep Olivier's woorden niet helemaal, of wat er werkelijk gebeurd was met zijn ouders. Hij vroeg. 'Wat *was* de waarheid?'

Professor Plank knipperde naar hem. 'Wel, dat wat ik deed was juist. Dat was een gevecht waard om te vechten. Dat ik het juiste had gedaan.'

James knikte langzaam. 'Weten ze het nu?'

Olivier Plank keek weer weg. 'Mijn ouders stierven jaren geleden, 'zei hij bot. 'Welke waarheid er is, ze kennen hem nu, denk ik.'

James wilde aan de professor vragen waarom hij nog steeds verkoos om te blijven nu zijn ouders er niet meer waren, maar Olivier Plank leek er klaar mee te zijn. Hij glimlachte stijfjes naar James en sloeg hem op zijn schouder, minder enthousiast deze keer. 'Vooruit James. Goeie training. Je moet maar op weg naar het restaurant nu er nog wat te eten te halen valt.'

James knikte en volgde professor Plank in de schaduw van het Apollo Landhuis. Ergens diep binnen in hem dacht hij dat hij begreep waarom de professor had gekozen om in de V.S. te blijven, hoewel zijn ouders waren overleden. James kon het niet onder woorden brengen (tenminste niet erg makkelijk) maar toch was de vorm duidelijk genoeg in zijn hoofd. Olivier's ouders konden dood zijn, maar zijn missie was dat niet. Op een of andere manier begreep James, dat de vraag niet was of de ouders van Olivier Plank geloofden dat hij het juiste had gedaan door te blijven om te vechten in de Strijd. De vraag was of hij, Olivier Plank, dat zelf geloofde.

Op de dag van de eerste Drijfbalwedstrijd van het seizoen, hadden James, Ralph en Daan een vroege Dranken les. Het was zo geregeld dat het direct na het middageten zou starten, in plaats van het normale tijdstip, een uur later, om redenen die nog niet uitgelegd waren. De Alma Aleron Dranken Meester was een zeer lange, zeer donker gekleurde man met een altijd aanwezige grijns, die een nogal ongemakkelijke uitwerking leek te hebben op de leerlingen die eronder zaten. Zijn naam was Fenyang Baruti en hij was kennelijk van het eiland Haïti. Hij had een erg diepe stem en een vaag hypnotiserend Frans accent. Wat echter hooghartig en arrogant klonk bij Tante Fleur, klonk rokerig en diep mysterieus bij professor Baruti.

James was gesteld op de professor, hoewel het nogal lastig was om te weten of de man eigenlijk wel technisch *goed* was.

‘Dat is de reden *waarom* je hem mag,’ had Roos gesnoven vanuit de Scherf een paar middagen geleden, zitten op de bank voor de Griffoendor open haard duizenden kilometers ver weg. ‘Lijkt mij als een van die mensen die opzettelijk hun trouw geheim houden, om zo te voorkomen dat ze worden opgeslurpt in de duidelijke vakjes van het leven. Zulke mensen zijn niet het soort die iemand kan vertrouwen als het erop aankomt om te blijven.’

‘Mogelijk,’ had Daan beaamd van de Amerikaanse kant van de Scherf. ‘Maar ze zijn een stuk gaver dan de herkenbare goeie gasten. En zo te zien krijgen ze ook alle meisjes.’ Hij grinnikte veelbetekenend in de Scherf.

‘Dat is waar,’ knikt Ralph serieus instemmend. ‘Baruti heeft Petra. Zij is zijn klassen assistent.’

Roos vernauwde haar ogen. ‘Ik denk niet dat dat precies is wat hij bedoeld,’ zei ze, heimelijk kijkend van Daan naar Scorpius, die in een stoel zat aan de Zweinstein kant van de Scherf.

Anders dan Dranken lessen op Zweinstein, werd de Alma Aleron versie gehouden in een helder, luchtig lokaal halverwege de Toren van Kunst. De kamer werd omgeven door ramen die uitzagen op een rijk versierd maar riskant scheefhangend balkon. Op mooie dagen, wilde professor Baruti nog wel eens zijn klas meenemen naar het balkon, ketels, materialen en stampers in de hand, om hun opdrachten te volbrengen, in kleermakerszit, in de zon. Dit, beweerde hij, herinnerde hem aan zijn kindertijd in Haïti, toen zijn vader en moeder hem de kunst van het mengen van dranken bijbrachten op het dak van hun kleine huis, omgeven door de geluiden van het sissen van de wind en het gekwetter van vogels. Het balkon hing ver genoeg over om een gevallen stamper weg te laten rollen over de gekraakte vloer, en dertig meter te laten vallen op de grond eronder, die de middagen in de zon een zeker nerveus tintje gaven. James was er vrij zeker van, dat als de wind blies, hij het balkon lichtjes kon voelen trillen onder hem.

Vandaag, gelukkig, was een strakke herfstwind en een kletterende regen, genoeg om te voorkomen dat de les op weg zou gaan naar het balkon. En James was daar behoorlijk blij om. Toen hij Ralph en Daan de schappen naderden voor hun benodigdheden, kwam professor Baruti uit zijn kantoor in de hoek van het lokaal. Petra volgde hem, een stapel perkament dragend, en met een grote leren schooltas, die over haar schouder hing.

‘Jullie hebben jullie ketels niet nodig leerlingen,’ riep professor Baruti met zijn rokerige accent, nog toegelijker glimlachend als gebruikelijk. ‘Vandaag gaan we op een kleine reis om dranken maken in zijn zuiverste en meest basale vorm te gaan zien. Jullie mogen je bullen hier laten en ze oppikken als we terug komen, maar ga wel zitten terwijl juffrouw Morgenster jullie schriftelijke opdracht aanreikt. Over het algemeen vind ik jullie werk redelijk, maar flauw. Dit is niet jullie schuld echter, maar meer die van jullie eerdere Dranken Meesters, wiens gebrek aan passie voor het

onderwerp jullie natuurlijk even ongeïnteresseerd heeft gemaakt. Dit zal vanzelfsprekend veranderen nu jullie les van *mij* krijgen.'

'Daar heeft hij waarschijnlijk wel gelijk in,' fluisterde Daan. 'Vorig jaar zat ik in professor Frederiks' Introductie tot Dranken. Het was niet alleen dat hij stomvervelend was. Hij liet ons al veiligheidsbrillen dragen als we een citroen sneden! Het is vrij moeilijk om de lol uit het ontleden van een Acromantula voor zijn gifzak te halen, maar het lukte hem.'

Petra passeerde voor hun tafel en plaatste James' opstel voor hem. De waardering bovenaan was het perkament voorzien van rode inkt: H+. 'Iets beter dan Hoopvol,' legde ze zachtjes uit. 'Niet slecht, in aanmerking nemend dat het gemiddelde, Minder Matig is. Issy zegt hoi trouwens.'

James glimlachte naar haar, maar wist even niets te zeggen. Ze ging verder, doorgaand met het uitdelen van de opstellen. Toen ze klaar was, gaf professor Baruti de klas opdracht om hem te volgen naar de gang. Nieuwsgierig mompelend begonnen de leerlingen de wenteltrap af te dalen door de velen etages van de Toren van Kunst. Op hun weg passeerden ze muziek lessen, magische kunst lessen en zelfs tovenaardanslessen, merendeel bijgewoond door Pixie leerlingen in hun geel en roze maillots. De leerkracht achter de piano stopte met spelen en keek ongeduldig toen de Dranken leerlingen lawaaiër naar beneden stampten op de trap in de hoek van haar studio. Een verbluffend knappe Pixie jongen trilde op zijn tenen, zijn partner optillend boven zijn hoofd in een pirouette, tijdens de pauze in de muziek.

'Waar gaan we eigenlijk heen?' vroeg James aan Daan.

'Al sla je me gek,' antwoordde Daan vrolijk. 'Maar alles wat ons voor een dag uit het leslokaal krijgt vind ik prima.'

Ralph keek opzij naar James terwijl ze afdaalden langs de dans studio. 'Maak je je zorgen over de wedstrijd vanmiddag?'

'Niet echt,' zei James, in zijn stem verrassing verradend. 'Misschien word ik later nerveus, maar nu kijk ik er alleen maar naar uit. We hebben vrijwel de hele week geoefend. Ik ben er klaar voor om een echte wedstrijd mee te maken.'

'Ik zal deze keer voor jou juichen,' zei Daan opgewekt. 'Jullie spelen alleen tegen de Igor's. Volgende week moeten jullie het opnemen tegen de Zombie Afdeling, ja. Daarvoor moet ik het geel zwart dragen. Niet rot bedoeld.'

'Op welke positie speel jij dan?' vroeg Ralph nieuwsgierig aan Daan, maar de blonde jongen lachte, en schudde zijn hoofd.

'Ik ben een eerste-lijn achterover zitter,' antwoordde hij. 'Jullie dachten toch niet dat ik bij het Zombie Drijfbalteam was hoop ik?'

Zowel Ralph als James waren verrast. 'Ja?' antwoordde James knipperend.

Daan lachte opnieuw. 'Jullie strelen mijn ego, beiden. Ik heb nooit de skrim onder contrôle gekregen. Noem me een antiheld, maar als ik zo'n vijftig meter boven de grond hang, wil ik mijn beide handen om iets stevigs geslagen hebben. Jullie lucht

surfers zijn volledig krankjorum als je het mij vraagt. Ik speel voor het Zombie Schichthaag en Zwerkbalk team, maar niemand interesseert zich daarvoor. Is alleen maar voor de lol, *niet* dat we niet proberen elkaar te vermoorden op het veld. Maar Drijfbal is waar de echte rivaliteit is hier bij Aleron.'

Toen de klas het hoofdportaal van de Toren van Kunst bereikten met zijn gebogen rij glas-in-lood deuren, stopte professor Baruti en wachtte tot de leerlingen om hem heen verzameld waren. Neuriënd in zichzelf, groef hij in een zak van zijn kleurrijke, eigenaardige gewaad. Toen hij zijn hand terugtrok, hield hij een kleine enveloppe vast.

'Juffrouw Wortel,' knikte hij naar een meisje vooraan. 'Misschien wilt u zo vriendelijk zijn. Ik zou het zelf doen, maar helaas, het werkt alleen door de adem van een jonge dame. Veel gedroogde dranken doen daar dramatisch over.'

Emmy Wortel. Een mager Igor meisje met erg dikke brillenglazen en muisbruin haar, deed een stap naar voren. 'Wat moet ik doen?' vroeg ze timide.

'Als ik een teken geef,' zei professor Baruti ernstig, een vinger ophoudend, 'blaas dan zo hard als u kunt, net alsof u de kaarsen uitblaast op een verjaardagstaart. Kunt u dat?'

Emmy schouderde en keek zenuwachtig rond. 'Ik denk het.'

Professor Baruti glimlachte opnieuw. Statisch vouwde hij de enveloppe open en goot en fijn wit poeder in de palm van zijn rechter hand. Deze zorgvuldig vlak houdend, duwde hij een van de glas-in-lood deuren open, het geluid van de regen op de treden buiten binnenlatend. De deur openhouden, knipoogde hij naar het Igor meisje.

'Nu, juffrouw Wortel.'

Het meisje haalde diep adem, boog zich naar voren, en blies zo hard als ze kon. De droge drankpoeder kringelde op vanuit professor Baruti's hand en vloog door de deuropening, een ingewikkelde stroom vormend in de natte lucht. Terwijl het zich vermengde met de regendruppels echter, veranderde het poeder. Het sprankelde met een flauwe gloed, uitspreidend maar niet verminderend, een soort koepel van licht vormend, zacht aan de randen voorzien van kanten regenbogen.

'Een kleinigheid,' beaamde professor Baruti met zijn glimlach, 'maar een bruikbare. Donderpoeder vermengt met een vleugje kabouter goudstof. Je kunt het zelf ook mixen, door gebruik te maken van de hoeveelheden zoals vermeld op pagina een-en-vijftig in het lesboek.' Hij stapte in de flauw schiftende gloed, en keek omhoog. Er vielen geen regendruppels op hem ondanks de hevige wordende storm. Een moment later keek hij naar de leerlingen die bij elkaar stonden bij de deuropening. 'Kom, kom!' wuifde hij hen voorwaarts met een lach in zijn stem.

Daan haalde zijn schouders op. 'Professor Frederiks deed *dat* nooit,' verkondigde hij, opgewekt naar buiten stappend in de regen. James volgde Daan, en spoedig was de hele klas op weg over het natte terrein, volledig droog ondanks de hevige regen. Een paar oudere leerlingen, te laat voor hun eigen lessen, renden voorbij met hun

boeken boven hun hoofden, hun voeten deden het water op de voetpaden grauw opspatten. Professor Baruti liep rustig, weer in zichzelf neuriënd terwijl de regenboog begrensde gloed zich boven hen volgde, de regen absorberend met een soort sprankelend gesis. De klas babbelde opgewekt en verzamelden zich om Emmy Wortel, die schaapachtig grijsde en schouderchokte.

‘Ik wist niet dat ik het in me had,’ hoorde James haar zeggen.

James merkte dat hij zich naar de achterkant van de groep liet zakken, waar Petra alleen liep, haar leren schooltas nog altijd over haar schouder. Ze hield een groot zwart boek onder haar rechter arm.

‘Zeg, weet jij waar we heengaan?’ vroeg hij aan haar.

Ze schudde haar hoofd. ‘Professor Baruti zegt van te voren nooit iets over de lessen. Hij volgt vrijwel geen enkele lesmethode. Dat hoeft hij niet zegt hij, maar ik denk niet dat hij zelf enig idee wat hij gaat leren van de ene dag op de andere. Hij organiseerde dit uitje pas gisteravond.’

James knikte, denkend aan de aankondiging over de eerdere lestijd die tijdens het ontbijt die ochtend gekomen was. ‘Dus hoe is het werken met hem?’ vroeg hij. ‘Vind je het leuk om een leerkracht assistent te zijn?’

‘Met professor Baruti, ja, dat ben ik,’ knikte Petra. ‘Hij is ongewoon, maar weet waar hij het over heeft, en hij is meer dan bereid het mij te leren. Dranken was nooit mijn sterkste kant weet je. Andere magie... nou, kwam soort van natuurlijk voor mij, dus het was makkelijk om alleen daar op te vertrouwen. Nu pas, begin ik te begrijpen hoe waardevol dranken-maken eigenlijk is.’

‘De professor leert het jou?’ vroeg James, haar van opzij aankijkend. ‘Als, buiten schooltijd?’

Petra knikte. ‘Hij leert me een heleboel dingen, niet alleen dranken.’

James voelde een steek van jaloesie. Hij wist dat dit volkomen idioot was, maar daardoor ging het gevoel niet weg. ‘Wat leert hij je nog meer?’

Petra glimlachte behoedzaam naar hem, alsof ze terughoudend was om te bekennen. ‘Nou, hij leert me Frans.’

‘Frans?’ knipperde James verrast. ‘Je bedoelt, als, de taal?’

‘Natuurlijk gekkie!’ lachte Petra. ‘Het is zijn moedertaal. Ik heb het altijd al willen leren. Het is een prachtige taal en... ik weet niet. Ik heb altijd gevonden dat het wel gaaf zou zijn om het te leren. Misschien komt het ooit nog eens van pas. Heb jij nooit gedacht dat het wel eens handig zou kunnen zijn om een andere taal te kennen?’

‘Euh, ja, tuurlijk,’ loog James, wegstarend en zijn hand door zijn haar halend.

Petra zuchtte en tilde het boek dat ze aan het dragen was onder haar arm. ‘Hij laat me dit lezen. Het is in het Frans, maar omdat ik al bekend ben met de meeste verhalen, maakt het het een stuk makkelijker om het te begrijpen. Hij zegt dat hij op die manier Engels leerde, toen hij zelf nog maar een jochie was.’

‘Wat is het?’ vroeg James, neerkijkend op het grote leergebonden boek.

‘Het is, het Eerste boek,’ antwoordde Petra met zachte stem. ‘*Les Saintes Écritures*. Toen ik nog erg jong was, las mijn Oma voor uit haar grote Eerste familie boek. Ik herinner me die verhalen zelfs beter dan de verhalen van voor het slapen gaan, die Opa Willem me s’avonds vertelde. Op sommige manieren waren Oma’s verhalen zelfs magischer, zoals Adam en Eva in Het hof van Eden. Of *Jardin d’Éden*. Zoals het in het Frans heet.’

James knikte. ‘Mijn Tante Fleur spreekt Frans,’ zei hij, niet wetend wat anders te zeggen. ‘En mijn Oom Bill ook. Hij moest het soort van leren, zodat hij begreep wat Fleur en Victoire achter zijn rug zeiden.’

Petra stopte het boek dieper onder haar arm toen ze voorbij de voorkant van het Archief liepen. James keek ernaar en zag dat er nog steeds een paar bewakers waren, oudere Weerwolf leerlingen met regenjassen en zuidwesters op, stonden bij de ingang. Ze waren daar geweest sinds de aanval op de Kluis der Lotsbestemmingen, hoewel James zich niet kon voorstellen wat die aan het bewaken waren, gelet op wat er al was voorgevallen. Over de Archief beheerder, meneer Honselaar, ging het gerucht dat hij verplaatst was naar een geheime vleugel van de medische afdeling, waar hij volgens zeggen nog altijd stijf bevroren was, ondanks de grootste inspanningen van de Helers. James keek heimelijk naar Petra, benieuwd om te weten wat ze dacht van de Archief bewakers, maar ze keek helmaal niet naar hen. Na een ogenblik, heel zacht, vroeg James, ‘Petra heb je nog steeds dromen?’

Petra keek opzij naar hem. Bedachtzaam antwoordde ze, ‘Ik heb andere dromen nu.’

James fronste. ‘Niet de droom waar je over schreef?’

‘Nee,’ zei ze eenvoudig.

James liep langzaam door. Vooraan leek professor Baruti de klas te leiden rond de ruïne van Roberts’ Landhuis, naar de Werpwilg aan het eind van het terrein. James keek Petra weer aan. ‘Is er een kasteel in je droom?’ vroeg hij, bijna fluisterend. ‘Een groot kasteel? Uitstekend over een klip?’

Petra keek James scherp aan vanonder lage wenkbrauwen. ‘Hoe kun jij dat weten?’

James schudde zijn hoofd, niet wetend wat te antwoordden, ‘Ik... denk dat ik... er een deel van zag. Per ongeluk. Toen ik je droomverhaal aanraakte.’ Hij stopte en ordende zijn gedachten en ogenblik voor hij doorging. ‘Ik denk dat we steeds... verbonden zijn, op een of andere manier. Herinner je je de zilveren draad die verscheen toe je van boord sloeg van de *Gwyndomare*?’

Petra’s ogen vernauwden zich. ‘Ja,’ antwoordde ze langzaam.

James slikte. ‘Nou, ik denk dat hij er nog steeds is, alleen onzichtbaar. Ik weet niet waar het vandaan komt, of waarom het is gebeurd, maar het is... krachtig. Het is alsof het ergens zijn kracht vandaan haalt van iets dat groter is dan de mijne. En nu... gaat het niet meer weg.’

‘Ik voel het,’ fluisterde ze met een strakke uitdrukking. ‘Maar ik wist niet dat jij dat ook kon.’

‘Dat kan ik niet,’ antwoordde hij. ‘Tenminste niet totdat ik langs je droomverhaal op de bodem van mijn reistas streek. Het was maar een glimp. Maar ik zag iets als een reusachtig, lelijk kasteel, helemaal zwart en scherp. Het lag op een soort klip, uitstekend over de rand, bijna alsof hij de klip vasthield, en niet andersom. Ik kon er alleen maar een gevoel over krijgen omdat het zo sterk was... zo, soort van *zwaar*. Is dat wat in jouw droom is?’

Petra bestudeerde James terwijl ze verder liep, met samengeknepen ogen. Tenslotte haalde ze diep adem. ‘Het is maar een droom,’ antwoordde ze, haar blik terug wendend naar de leerlingen die voor haar liepen. ‘Het is niet zoals eerst. Niet als wat ik schreef. Directeur Merlijn vertelde me het te achtervolgen, en dat deed ik. Ik heb de droom over die nacht bij het meer niet meer, degene waar Issy stierf. Ik heb die droom niet meer gehad sinds de aanval op het Archief eigenlijk. Het is alsof iets de betovering heeft doorbroken, of veranderd. Deze droom... kan ik mee omgaan.’

James nam Petra op terwijl ze sprak. Har stem was kalm, naar er lag iets verborgen in haar woorden, iets voorzichtig en heimelijks.

‘Petra?’ vroeg hij bijna fluisterend. ‘Was jij het die avond? Toen de Kluis der Lotsbestemmingen werd aangevallen? Was je... misschien... aan het slaapwandelen?’

‘Ik was die hele avond en nacht in mijn kamer,’ antwoordde ze vlak. ‘Issy was bij me. We sliepen, net als Merlijn vertelde.’

‘Maar...’ James onderbrak zichzelf en schudde zijn hoofd. ‘Ik kon hebben *gezworen* dat jij het was. Je keek naar me. En er was een andere vrouw... iemand die ik, denk ik, herkende van de trein...’

Petra’s stem was vreemd vlak. ‘Het was donker James. Je ogen hebben je waarschijnlijk in de maling genomen.’

‘Misschien,’ beaamde James flauwtjes. ‘Maar... wie denk jij dat het was dan? Denk je echt dat het die F.E.R.T. lui waren?’

Petra trok haar wenkbrauwen iets op, en keek hem vervolgens aan, een wrange glimlach aan de hoek van haar mond. De vraag negerend zei ze, ‘Wist je dat dit boek het begin van de magische wereld verhaalt?’ Ze hief het zwarte boek op in haar handen.

James keek opnieuw naar het in zwart leer gebonden drukwerk. ‘Is dat zo?’

‘Dat doet het. Het vertelt over de eerste mensen op aarde, Adam en Eva, en de andere wezens, reuzen en zij met speciale krachten, ze werden Nephilim genoemd. Zo is het allemaal begonnen.’ Ze klopte op het grote boek.

‘Wauw,’ merkte James op, ‘dat verhaal ken ik niet.’

‘Het staat hier allemaal in, in het Eerste boek, helder als water. Maar weet je wat er nog meer in staat? Het verhaal van de *Jardin d'Éden*, ken je het verhaal van Adam en Eva, James?’ ze tuurde naar hem.

‘Niet echt,’ antwoordde hij. ‘Maar zei je net niet dat het de eerste mensen waren?’

Ze knikte. ‘Ze leefden in een prachtige, perfecte tuin. Ze hadden alles wat ze nodig hadden, en er was maar een regel. Ze mochten niets eten van een zeer bijzondere boom.’

‘Daar heb ik wel eens over gehoord,’ zei James, er ooit iets over te hebben gelezen in zijn speurtocht naar verhalen over de Steen der Wijzen, waar zijn vader mee te maken had gehad. ‘De Boom der Kennis, ja?’

‘Precies,’ antwoordde Petra zachtjes. ‘De Boom der Kennis.’ Ze was lang stil, nadenkend.

‘Maar volgens mij luisterden ze niet,’ drong James aan.

‘Nee,’ beaamde Petra, haar stem zacht en afwezig. ‘Dat deden ze niet. Eva at van het fruit en gaf er toen wat van aan Adam. Ik denk hier veel aan de laatste tijd. Er was maar één ding dat ze niet mochten doen, en zij deed het toch. Ze deed het voor hen beiden, en niets is sindsdien hetzelfde geweest.’

James voelde een koude over zich heen komen. Hij keek naar Petra, wachtend tot ze door zou gaan. Dat deed ze niet, dus vroeg hij, ‘Dus... waarom denk je dat Eva dat deed?’

Petra zuchtte opnieuw en keek toen naar de grijze lucht, voorbij de glimmende regenbogen, die boven hen bleven verschuiven. ‘Ze deed het omdat ze in haar hart geloofde dat het de juiste keuze was. Niet alleen voor haar, maar voor iedereen. Dat is waarom ze het fruit at, en waarom ze het aan haar man gaf. En ons allemaal, door de generaties die volgden. Ze was niet slecht, ze was alleen... foutief geïnformeerd. Ze deed wat ze *voelde* dat goed was.’

James schudde zijn hoofd. ‘Dus wat betekent dit allemaal voor ons?’

Petra stopte het boek terug onder haar arm en tikte hem tegen zijn schouder. ‘Het betekend dat we niet alleen kunnen vertrouwen op wat we voelen James. We kunnen ons hart niet vertrouwen. Soms, hoe moeilijk het is om te accepteren... is het hart een leugenaar.’

James wilde net vragen wat dit te maken had met de droom die ze had, degene waar hij een afzichtelijk stukje van had meegekregen toen hij per ongeluk het droomverhaal aanraakte, maar op dat moment riep professor Baruti's stem boven het geluid van de regen uit, zijn gedachten onderbrekend.

‘Allemaal verzamelen onder de Boom,’ zei hij, gebarend naar de Werpwilg. ‘Schik allemaal een beetje in onder de takken. Doe maar alsof je een grote gelukkige familie bent, op weg naar een kleine vakantie. Zo gaat ie goed.’

‘Waar gaan we heen professor?’ vroeg Neuteboom, vastgeklemd achter Emmy Wortel. ‘Moeten we geen toestemming van onze ouders hebben of zoiets?’

‘Niet ver, niet ver,’ antwoordde professor Baruti, zelf onder de takken duikend. ‘Schoolregels stellen dat ouderlijke toestemming nodig is voor reizen verder dan tien kilometer. Wij echter, zullen het terrein nauwelijks verlaten. Wacht maar af, wacht maar af.’

James perste zich in de schaduw van de Boom, bewegend langs Ralph en Daan. Toen hij zich omdraaide, stond hij plots oog in oog met Petra. Ook zo dichtbij merkte hij dat ze vrijwel even lang waren. Ze glimlachte naar hem, veegde een haarlok uit haar gezicht, en draaide zich toen om, om over het terrein te kijken.

Nog steeds neuriënd, baande professor Baruti zich een weg naar de Werpwilg’s grote knoestige stam. Daar haalde hij een klein stukje perkament en een veer uit zijn mantel. Knijpend met zijn ogen keek hij naar de lucht, bekeek de positie van de zon, en krabbelde toen iets op het perkament. Uiteindelijk hield hij het tussen zijn duim en wijsvinger en, met een warm zangerige stem zij hij, ‘Werpwilg voer ons fervent, dag of jaar of ‘t geen je vind, draag ons van dee’s huidig moment, wij die zijn als stof in de wind,’ Toen hij klaar was, keerde professor Baruti zich, en bijna achteloos, stopte hij het stukje perkament in een holte van de stam van de Werpwilg.

Net als het was op James’ aankomst, begon de Boom voorzichtig boven hen te verschuiven, alsof een of andere buitenwereldse bries erdoor geduwd werd. De zweepachtige takken fluisterde en de bliksem in de lucht boven hen begon te veranderen.

‘Kijk,’ raspte Daan plotseling, wijzend langs Ralph schouder. ‘De regen! Hij valt omhoog!’

Direct vóór James, hijgde Petra, en lachte toen verrukt. Inderdaad, over het hele grauw verlichtte terrein, leken druppels regen omhoog van de grond te springen, terug kerend naar de lucht alsof ze naar de wolken wilden. Boven hen, fluisterde en bewoog de Boom, en de terugkerende regen ging sneller, veranderend in een waas. Binnen seconden, merkte James de beweging in de wolken, en dan die van de zon voorbij de wolken, die terug viel naar de dageraad. Duisternis viel over het terrein toen de tijd buiten de kruin van de Boom achteruit begon te bewegen.

‘Ik krijg hier nooit genoeg van,’ merkte Daan ademloos op. Naast hem knikte James. Petra stond recht voor James, aanzien hoe de dagen en maanden voorbij schoten. Haar hoofd bewoog lichtelijk terwijl ze keek hoe de zon in een gouden streep veranderde, en de bladeren omhoog sprongen aan de bomen, weer fris en groen wordend. Seizoenen gingen voorbij, en ze zuchtte diep. James keek naar haar terwijl zij naar het uitzicht keek. Ze was heel dichtbij hem, en toch ver weg van hem. Dat was echter prima. Zonder er echt bij na te denken, hief hij zijn hand en streekte bijna met zijn vingers over de donkere strook van haar haar. In plaats daarvan liet hij zijn hand op haar schouder zaken en liet hem daar, alsof hij haar alleen maar wilde steunen, of als een gebaar van vriendelijkheid. Vrijwel onmerkbaar leunde ze tegen zijn hand, en hij was blij.

De tijd vloog voorbij de takken van de Boom, om uiteindelijk terug te draaien door de seizoenen, dan weken en tenslotte dagen. De zon vertraagde zijn boog en

kroop nog eenmaal omhoog in een smetteloze, wolkeloze lucht. Een hete bries blies onder de kruin van de Werpwilg, de geur van wild gras en, onverwacht, dierlijke uitwerpselen met zich meevoerende. Met een soort diepe zucht, kwam de Boom tot stilstand, en professor Baruti sloeg zij handen op elkaar.

‘Hierheen dan, leerlingen,’ riep hij. ‘Hebben we net anderhalf uur voordat we terug moeten keren, laten we er verstandig gebruik van maken. Goedemiddag meneer Fiselier.’

Petra stapte in het zonlicht, en James volgde, knipperend in de plotse hitte. Het terrein van de Alma Aleron Universiteit was verdwenen, vervangen door een kleine grassige tuin omgeven door een stenen muur, met gebroken glas er bovenop. Wanneer ze ook waren, het voelde als het midden van een bijzonder smoorhete zomer. Om hen heen begonnen leerlingen hun truien en colberts uit te doen en zich koelte toe te wuiven in de stille lucht. James hoorde vaag in de verte een laag gerommel.

‘Wat is dat?’ vroeg Daan verrast, rondkijkend en zich koelte toewuivend met zijn das. ‘Verkeer?’

‘Een vliegtuig?’ stelde Ralph voor, opkijkend naar de onaangeroerde lucht.

‘Goedendag, professor Baruti,’ zei Fiselier, de trol, met zijn langzame ernstige stem, het hangslot van de poort openend. De begroeiing bij de poort was nu dikker dat het was geweest toen James het voor de eerste keer zag. Wuivende bladeren en twijgen blokkeerden het uitzicht volledig.

‘Op bezoek bij juffrouw Amadahy neem ik aan?’

‘Helemaal juist, mijn steen-harten vriend,’ antwoordde professor Baruti joviaal.

Fiselier glimlachte, trok het grote hangslot weg terwijl professor Baruti zich wendde naar de groep leerlingen.

‘Opletten klas,’ riep hij. ‘Vandaag, kunnen jullie mogelijk meer leren over de gevorderde kunst van het dranken maken, dan uit ieder studieboek waaruit je dit jaar zult leren. We gaan op bezoek bij een gemeenschap die al sinds duizenden jaren magische elixers brouwt, en dat tot op de dag van vandaag nog doet, net als hun voorvaders dat deden eon’s in het verleden.’ Hier stopte professor Baruti en glimlachte bij zichzelf. ‘Natuurlijk bedoel ik “vandaag” in een pure vrije uiting.’

‘Wanneer zijn we professor?’ riep Neuteboom uit, zijn voorhoofd met zijn mouw deppend. ‘Sinds wanneer leven dranken-makers in Dreuzel Philadelphia?’

Professor stak zijn vinger in de lucht, als wilde hij zeggen *wacht maar af*. Dan wendde hij zich tot de trol. ‘Open de poort *síll vous plaît*, als u wilt meneer Fiselier.’

Met een grote hand greep Fiselier de poort en trok hem open. Er klonk een aanhoudend scheurend geluid toen jaren van twijgen en bosjes uit elkaar gerukt werden, de helft de groene massa bleef aan de poort hangen toen Fiselier hem naar binnen toe opentrok. James had verwacht om de hoofdstraat van Philadelphia aan de andere kant van de poort te zien, maar net als het terrein van de Alma Aleron

universiteit, leek de straat te zijn verdwenen. Op die plaats lag een indrukwekkend, ononderbroken grasland, met verspreid daarop bomen en lange wuivende grassen. Een verscheidenheid van bruine bobbels leek te zwemmen door het gras op de mistige afstand.

‘Echt niet,’ zei Daan toen een grote grijns over zijn gezicht trok. Samen met de rest van de klas gingen de drie jongens naar de poort, gretig om het hele tafereel verderop te zien. Toen James erdoor ging bevond hij zich staan op een heuveltop die kilometers zonovergoten vallei overzag. De rivier sprankelde in de verte, glijdend naar de horizon. James herkende nu de bruine bobbels in het gras als bizons. Een enorme kudde volgde er randen van de rivier, hun grote harige koppen opwerpend en wolken zand opschoppend die rond hen bleef hangen.

‘Nou,’ zei James, Daan aanporrend, ‘jij zei dat je dacht dat dat rommelende geluid verkeer was. Je zat er niet ver naast.’

‘Wreed!’ zei Ralph, zich plotseling omdraaiend. Zowel James als Daan volgden zijn blik. In de buurt, zich uitspreidend van de voet van de heuvel waar de Alma Aleron poort stond, was een inheems Amerikaans dorp. Honderden vaalgele kegelvormige tenten staken omhoog vanuit het gras, ieder versiert met kleurrijke symbolen en vormen. Stromen witte rook van tientallen kleine vuurtjes dreven naar de lucht, veelal onder toezien oog van donkerhuidige mannen met blote borst en keurig gevlochten zwart haar. Kinderen en vrouwen bewogen zich ook door het dorp, bizon huiden uittrekkend, graan vermalend in houten kommen, of eenvoudig in kleermakerszit rond de vuurtjes, hun raadgevingen anbietend. Een vrouw liep de heuvel op om te klas te ontmoeten, haar gitzwarte haar glom in het licht van de zon, en haar korte hertenleren tuniek zwiepte rond haar sterke benen.

‘Goedendag toegewenst Ayasha,’ riep professor Baruti buigend naar haar.

‘Dat is het,’ antwoordde de vrouw. ‘Ik zie dat u mijn bericht heeft ontvangen over de les van vandaag.’

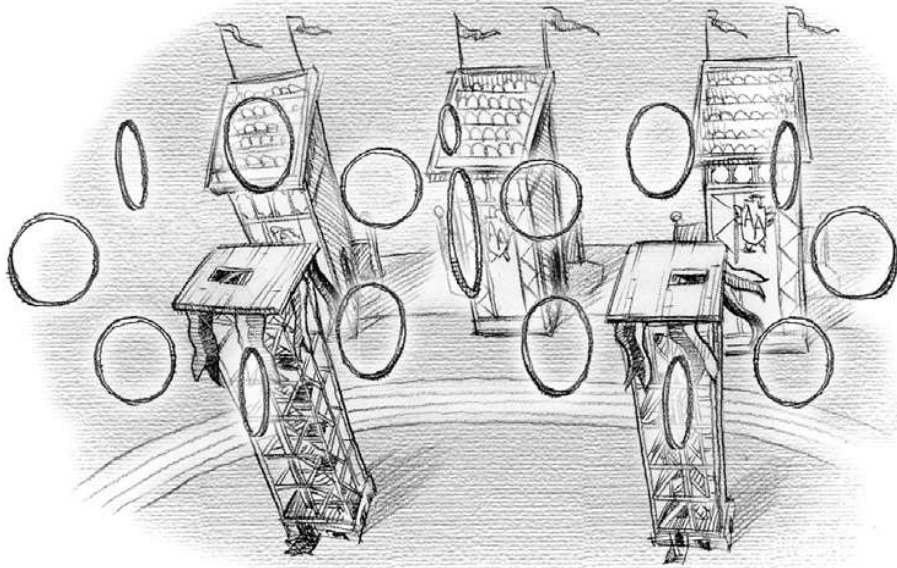
Professor Baruti knikte en spreidde zijn handen. ‘Pas gisteravond. De Grottekeningen zijn moeilijk te lezen na zoveel eeuwen.’

‘Het is goed dat het u gelukt is. De Wraithraize is rijp, en klaar om te worden gedorst. Kom, de potten zijn klaar en koken verwachtingsvol.’

‘Professor,’ riep een Vampier meisje van bij de poort. ‘Is zij een...? Zijn dat...?’

‘Welkom in Philadelphia,’ verkondigde professor Baruti breed, zich terug draaiend naar de klas en glimlachend, ‘*voordat* het Philadelphia was. Dit is Shackamaxon, de grootste zeer-tijdelijke, onontdekte Indianen vestiging in Noord Amerika.’

Naast James floot Ralph bewonderend. ‘Wauw,’ zei hij langzaam, zijn stem vervult met verbazing. ‘Roos Wemel gaat *2000* kwaad worden.’

12. Spelmagie

Die avond zoemde de Administratie Zaal van gespannen afwachting voor de eerste Drijfbalwedstrijd van het seizoen. Terwijl James met zijn dienblad in de rij stond te wachten, keek hij over de volgepakte tafels en de onrustige leerlingen, de meeste van hen droegen truien en shawls in de kleuren van hun afdeling, sommigen hadden zelfs hun gezicht geverfd. Het meest zichtbaar aanwezig waren natuurlijk de kleuren gifgroen van de Igor's en het herfst oranje van de Bigfoots. Tot James' verrassing werden de Igor's kennelijk gezien als het sterkere team, derhalve hadden de meeste andere afdelingen de Bigfoot oranje en blauw kleuren aangenomen, juichend voor het team waarvan zij geloofden dat die het een gemakkelijker overwinning voor hun team zou opleveren als de tijd daar was.

Veel van de bovenbouw leerlingen en oudere leerlingen waren verschenen in het cafetaria als voorbereiding op de wedstrijd van de avond, wat bewees hoe serieus de bevolking van Alma Aleron de sport nam. Dit beseffend, begon James tenslotte zich wat zenuwachtig te voelen. Hij at maar weinig, en verontschuldigde zich snel, om naar het Apollo Landhuis te stuiven, om zijn tuniek en bril te pakken.

Hij haatte het meestal om de bril met zwart montuur te dragen, maar vanavond was het van groot belang om op grote afstand al te kunnen zien, terwijl hij zweefde bij de figuur acht baan. Een ding wat hij geleerd had tijdens de training, was dat de snelheid van de skrim, de dingen die ver weg leken, erg snel dichtbij konden komen. Dit was helemaal zo bij de kruising, waar spelers elkaar in twee richtingen bliksemsnel passeerden.

Het Apollo Landhuis was volledig verlaten, en toen James het gebouw verliet en de voordeur achter hem dichtsloeg, voelde hij even paniek opwellen. Was hij te laat? Was de wedstrijd al begonnen? Hij keek omhoog naar de klokkentoren boven de Administratie Zaal, en haalde opgelucht adem. Hij had nog een half uur. Tegelijkertijd nerveus en opgewonden, rende James over het terrein, in de richting van de gloed van de balustrades van het stadion, en het sterker wordende gebrul van het publiek.

Het was gestopt met regenen, gelukkig, maar terwijl de nacht daalde, was de lucht dicht en donker, roerde zich langzaam en schoot wispelturige windvlagen. Bladeren krabbelden over de duistere voetpaden als opgeschrokken geesten, het griezelige lege terrein hier en daar verlichtend. Toen James de hoek omsloeg bij de Lesgebouwen en Pepperpock Landing in zicht kwam echter, stopte hij verrast.

De hoge balustrades van het stadion gloeide kleurrijk tegen de diep paarse lucht, bijna tot de nok gevuld met een zee van verzamelde leerlingen, zwaaiende banieren, en lange golvende vlaggen. James slikte. Waar had hij zich toe laten overhalen? Als hij al gespeeld had bij het Griffioendor Zwerkbalteam was hij waarschijnlijk hierop voorbereid. Nu vulde het zicht op al die gretige gezichten, de klapperende, handgemaakte spandoeken, leuzen en schuddende pom-poms, hem met een soort overweldigende verschrikking. Ze waren allemaal aan het wachten om hem te zien vliegen op de skrim. Te zien hoe scoorde, of – altijd een mogelijkheid -- erbarmelijk te falen, of zelfs naar zijn einde te vallen. Het was als de eerste keer dat hij voor het Griffioendor Zwerkbalteam verscheen, maar deze keer keek de hele school toe. Als hij deze keer zou falen, zoals hij dat had gedaan die dag tijdens zijn eerste jaar op Zweinstein, zou hij dat niet overleven, in geen miljoen jaar.

Hij slikte iets groots weg, luisterde naar het gebrul en kreten van de meute, en overwoog de boel de boel te laten. Hij kon terug rennen naar het Apollo Landhuis en doen of hij ziek was. De waarheid was, dat hij zich nogal ziek *voelde*. Omhoog starend, naar die verlichtte balustrades, en al die opgewonden gezichten.

Wat hem uiteindelijk deed besluiten door te gaan, was de gedachten aan zijn moeder en vader. Wat er ook gebeurde vanavond, ze zouden trots op hem zijn. Helemaal zijn vader, die de jongste zoeker was geweest in de geschiedenis van Zweinstein. Zelfs als James alleen maar in staat was om op de skrim te blijven tijdens de wedstrijd, zou Harry Potter, zijn vader, trots op hem zijn. Met dat in gedachten, nam James een diepe trillende ademteug en, met het gevoel dat hij op weg was naar zijn eigen ondergang, ging op in de richting van het stadion. Minder dan een minuut later, werd hij opgezwolgen door het gebrul en energie van de gebeurtenis, en was er geen weg terug. Na dat, was bijna alles een waas.

‘Ik dacht dat je het bijltje er bij neer had gegooid,’ verkondigde Daan, James ontmoetend bij de deur aan de voet van het, Bigfoot aangewezen, houten rijbrug. ‘Ik had me er op voorbereid je te vinden verstopt onder je bed in je slaapkamer. Ralph en ik waren bereid om erheen te gaan en je hierheen te slepen.’

‘Ik zei je vandaag dat ik niet nerveus was,’ protesteerde James zwak, duikend door de deuropening naar de verdiepte kleedkamer. De rest van het Bigfoot-team bewoog zich erin, hun leren handschoenen en schouder stukken vast sjoerend, spugend in hun brillen en ze opwrijvend aan de flappen van hun tuniek.

‘Dat was toen,’ antwoordde Ralph luid, James volgend in het licht en lawaai van de kelder. ‘Toen je het cafetaria verliet, zag je er behoorlijk bleek uit.’

Daan knikte serieus. ‘Da’s normaal. Drijfbal is een harde sport. Vorig jaar werd de Pixie’s beste Strijder van zijn skrim geslagen in de eerste twaalf seconden van de wedstrijd! Hij werd zo hard geraakt dat zijn laarzen op de commentatorbox landden. Dertig meter verder! Niemand neemt je het kwalijk dat je je zorgen maakt.’

‘Je helpt niet echt, weet je!’ barste James los, die op een bank plofte en zijn scheenbeschermers aantrok.

‘Weet ik,’ antwoordde Daan, naast James op de bank zakkend. ‘Dat is waarom ik je eerder vandaag al een idee van mij wilde vertellen. Het kan je misschien helpen je kop op de goede plek te krijgen.’

‘Hij vertelde mij het al,’ knikte Ralph. ‘Het is... interessant.’

Boven het geroezemoes van de ruimte riep Olivier Plank, ‘Brillen vanavond iedereen! De wind neemt iets fels mee, en we willen niet verblind worden door de mist. Ik zal de *Impervius* bezwering over de glazen uitspreken als we eenmaal op het platform zijn. Vijf minuten tot de opwarm rondes!’ Hij draaide zich en begon onhandig de trappen op te lopen, gevolgd door verschillende leden van het team, die met gedempte stemmen het Bigfoot afdelingslied begonnen te zingen.

‘Vertel,’ zei James de veters van zijn laarzen vastbindend. ‘Wat is je idee?’

‘Oké,’ zei Daan, achteroverleunend en het lage plafond bestuderend. ‘Vorig jaar had ik Ouwe Kanteel Jackson voor Technomanie, twee tot twee, wat een tussenklas is voor Introductie Technomanie en Toegepaste Gevorderde Technomanie, wat we dit jaar hebben.’

‘Ga door naar het Nexus doorgang ding,’ spoorde Ralph aan.

‘Oké, dus vorig jaar, sprak Kanteel over hoe er ladingen verschillende dimensies zijn, allemaal opeen gepakt naast de onze, als lagen van een gigantische taart. De aanval op de Kluis der Lotsbestemmingen deed me hierover nadenken omdat, kennelijk, ons Weefgetouw verwisseld werd voor een van een naburige dimensie, een die net zo is als de onze, maar niet *precies* zo.’

‘Wat heeft dat te maken met Drijfbal?’ vroeg James geïrriteerd, terwijl Ralph hem hielp met zijn schouderstukken.

‘Niets,’ zei Daan met een scheve glimlach. ‘Daar gaat het nou om! Let nou effe op. Bij het Technomanie twee tot twee, sprak Kanteel over een theorie van een ding genaamd het Nexus Gordijn. Hij zei dat, theoretisch, iedere dimensie een poort heeft tot een soort middenwereld, waar al de dimensies aan elkaar vast zitten, en zo gehouden worden door een soort van spaken die elkaar ontmoeten aan de as van een wiel. Deze middenplaats noemde hij de Wereld Tussen de Werelden. Volgens die theorie, kan het Nexus Gordijn alleen gevonden en geopend worden door iemand die een speciale sleutel heeft: iets van een van die andere dimensies. Dat soort dingen zijn extreem moeilijk om aan te komen echter, dat is waarom het Nexus Gordijn op dat punt vooral een theorie en een legende is.’

‘Interessant als het is,’ onderbrak James, opstaand en op zijn kleding kloppend, ‘ik snap het punt niet. Waarom zou iemand naar een andere dimensie willen gaan? Deze heeft al genoeg problemen van zichzelf, inclusief Drijfbalwedstrijden overleven in het donker, tijdens een windstorm. Waar is mijn skrim?’

‘Hier,’ knikte Ralph, James de blauwe skrim overhandigend met de geverfde vlammen waar hij de eerste keer op gevlogen had.

‘Drie minuten Potter!’ riep Neuteboom terwijl hij de houten trappen op stampte.

‘Dit is het punt,’ zei Daan gehaast, warm lopend voor het onderwerp, en James naar de trap volgend. ‘Volgens Jackson, heeft iemand de deur gevonden en het Nexus Gordijn een keer geopend, iemand van deze school, hoewel het een tijd geleden was. Zijn naam was professor Magnussen, en kennelijk ging hij erdoor en kwam nooit meer terug.’

James zette zijn Drijfbalbril op zijn hoofd en plaatste hem onhandig over zijn eigen bril. ‘Fasinerend,’ zei hij. ‘Goed voor hem. Wou dat ik daar nu bij hem was.’

Daan rolde met zijn ogen. ‘Je zit niet op te letten!’ zei hij, slaand op James’ leren schouderstuk.

‘Wie de Kluis der Lotsbestemmingen aanviel, stal een draad van een vreemde dimensie Weefgetouw! Het is een voorwerp uit een andere dimensie! Snap je het niet? Het kan gebruikt worden Om het Nexus Gordijn te openen!’

James stopte op de trap en keek over zijn schouder naar Daan, zijn wenkbrauwen gefronst. ‘Dus, wie het ook was... ze kunnen de vermiste draad gebruikt hebben als een sleutel en deze professor Magnussen figuur gevolgd hebben... waar die ook heen is? Ze kunnen zich daar... verbergen?’

Daan knikte met opgetrokken wenkbrauwen. ‘En als ze dat deden, dan zou dat verklaren hoe die rode draad zonder een spoor achter te laten is verdwenen! Niemand is in staat geweest om het te vinden, of zelfs maar een idee te hebben, sinds de Kluis werd aangevallen. Dat is totaal niet logisch met iets zo maf magisch, *tenzij* ze het hebben gebruikt om te ontsnappen naar de Wereld Tussen de Werelden! En als dat is wat ze gedaan hebben, dan gaat niemand ze ooit vinden omdat niemand anders op een of andere manier langs het Nexus Gordijn kan komen! Niemand, behalve misschien wij!’

‘Daan heeft een idee!’ bromde Ralph, met een strakke glimlach.

James keek fronsend van de ene jongen naar de andere. ‘Zijn jullie alle twee volledig geschikt?’ zei hij verbaast. ‘Waar in Merlijn’s naam hebben jullie het over?’

‘Avontuur!’ riep Daan vrolijk. ‘Eer, en kattekwaad, en echt wild spul! En mogelijk het universum redden als we toch bezig zijn!’

‘Dat kun je niet menen!’ verkondigde James hoofdschuddend. ‘Mijn moeder had gelijk! Jullie lijden beiden aan waanvoorstellingen en hoogmoedwaanzen! Mijn vader, en jouw vader, Ralph, en Merlijn en de rest van de beste heksen en tovenaars uit twee landen werken aan het mysterie, en jullie twee denken dat ze een drietal schoolkinderen nodig hebben om ze een steuntje in de rug te geven?’

Daan haalde zijn schouders op. ‘Zou niet de eerste keer zijn,’ antwoordde hij redelijk.

‘Zoals je je herinnert,’ zei James ongeduldig, ‘wij drieën faalden jammerlijk! We wilden voorkomen dat Merlijn terug zou komen tijdens de Hal der Oudste’ Kruising, en in plaats daarvan liepen we volledig in de val van Madame Delacroix! We hadden gewoon mazzel dat Merlijn uiteindelijk een goeie was! Min of meer. De wereld zou waarschijnlijk beter af zijn geweest als we de boel gewoon met rust hadden gelaten!’

Ralph keek bedachtzaam bezorgd, maar Daan was onaangedaan. ‘Werkte toch, ja?’

‘Wat werkte?’ vroeg James geërgerd.

Daan glimlachte. ‘Je maakt je geen zorgen meer over Drijfbal. Ga nu! Je zult geweldig zijn.’

James sloeg zijn ogen op, draaide, en rende haastig de trappen op, zijn laatste teamgenoten volgend.

De rest van de avond gebeurde zo snel, zo ademloos, dat James er nauwelijks grip op kon krijgen. Zijn helderste herinnering was het staan in de duisternis op het platform, uitkijkend over de helder verlichtte tribunes en het horen van het aanhoudende gebrul van de verzamelde menigte. Vaandels sloegen in de wind terwijl een mistige regen begon te vallen, en liet het platform laten glimmen alsof deze bedekt was met olie.

‘Samen komen, team,’ schreeuwde Olivier Plank door de vochtige wind. ‘Het is de eerste wedstrijd van het seizoen, dus laten we het rustig aan doen daar. Ik wil een solide wedstrijd zien, uit het boekje, net als we geoefend hebben. Begin met een

zwaluw formatie, Popan's vooraan. Mukthatch, jij begint als Hanger, maar wees voorbereid om over te schakelen met Guldemunt, als zij hun Strijders inzetten. Heb je dat?'

Het team gromde begrijpend. Naast James knikte Mukthatch, de Bigfoot, zijn harige hoofd en blafte een keelachtige woef van overeenstemming. Professor Plank keek in de rondte naar de verzamelde gezichten, zijn uitdrukking gespannen, en stak zijn hand met zijn palm naar beneden uit. Als een, stapelde de rest van het team hun rechter handen er bovenop, Mukthatch als laatste, zijn grote behaarde knokige vingers zo groot als bananen.

'GooOO FEET!' riep het team gelijktijdig, en stapten toen terug, hun skrim omklemmend. Vooraan, liet Jasmine haar skrim vallen, stapte er gemakkelijk op, en zette af naar de duisternis. De rest van het team begon haar te volgen, de een-twee ketting vormend van de zwaluwformatie.

James perste zijn lippen op elkaar, veegde zijn vochtige haren uit zijn gezicht, en stapte naar de rand van het platform. Zijn hart bonsde toen hij zijn skrim naast zich liet vallen. Hij had dit al tientallen malen gedaan hoewel nooit in de regenachtige duisternis, en nog nooit met zoveel toeschouwers. De menigte juichte luid, galmend in de mist rondom, maar James negeerde hen. Hij knikte voor zichzelf, zette zijn rechtervoet op het gladde deel van de skrim, en zette af.

Het team cirkelde rustig twee ronden door de figuur acht baan, langzaam vermengend met leden van het Igor-team, wiens korte groene mantels nat flapperden in de wind.

'Hee Cornelis,' riep een oudere Igor jongen, gemakkelijk naast James glijdend op zijn lange zilverachtige skrim. James had begrepen, na verschillende verwarrende ontmoetingen, dat "Cornelis" de Amerikaanse verzamelnaam was voor iemand met een Brits accent, gebaseerd op een serie beroemde toespraken gegeven door een voormalige Minister van Toverkunst, Cornelis Flobbe enige tientallen jaren eerder. 'Ik hoop dat je niet te gehecht bent aan die plank van je,' zei de jongen, gemeen glimlachend. 'Ik ben van plan hem in tweeën te splitsen voor de avond voorbij is.'

'Dan zul je me eerst moeten vangen,' antwoordde James rustig, niet in de ogen van de jongen kijkend.

'Je zult uit moeten kijken wanneer je de kruising voorbij gaat,' knikte de jongen zelfvoldaan. 'Ik zal degene zijn die je daar tegenkomt, en het zal niet mooi wezen. Igor's spelen om te winnen.'

James trok een grimas, naar het donkere veld onder hem kijkend. 'Ik zal eraan denken.'

Met het voltooien van de laatste opwarm ronde, hadden beide teams zich door de ringen van de baan verspreid, vermengend en zich gereed makend voor hun begin formaties. Mukthatch zweefde op zijn skrim boven de middelste ring, hurkend en klaar, met zijn Knots voor zich, de doelring bewakend die zacht gloeide in de duisternis. De Igor Hanger, een slungelig meisje met een rond sproeten gezicht, boog haar knieën op haar skrim, vanuit haar ooghoek Mukthatch in de gaten houdend.

Vliegend op een gewone bezem buiten de baan, hief de scheidsrechter, professor Sanders in een zwart wit gestreept tuniek, een fluitje naar zijn mond. Toen Jasmine en de Igor-team aanvoerder kruisten door de middelste ring, blies professor Sanders erop, hiermee het begin van de wedstrijd aankondigend. Drie leren ballen, de Hibba's, schoten omhoog in de lucht vanaf drie verschillende richtingen, en de teams doken er onmiddellijk op, in een explosie van beweging.

James begon de wedstrijd in de positie van Strijder, maar tegen de tijd dat hij zijn skrim door de middenring draaide, waren al de drie Hibba's al veroverd. Hij keek rond, diep hurkend over zijn skrim, en zag dat Neuteboom een van de drie Hibba's te pakken had. De andere twee waren opgeëist door het Igor-team. Grimmig versnelde James, met de bedoeling de Igor Strijders te vangen en ze buiten de ring te mikken, en hen zo te dwingen de Hibba's vrij te laten. Hij was niet langer nerveus of bezorgt, noch was hij bang om van zijn skrim te vallen, en zichzelf belachelijk (of van kant) te maken. Alles wat er nu toe deed, was de wedstrijd. James raakte verloren in de waas van ringen, het gesuis en druk van de wind als hij de andere spelers passeerde, en klappen en dreunen als rijders botsten en weg draaiden in de duisternis.

Op het eerste gezicht leek de kruising angstvallig dreigend, maar spoedig leerde James om er vat op te krijgen, pijlsnel kijkend naar de stroom in de kruising wie hem tegemoet kon komen, terwijl hij zich voorbereidde om hen te vermijden of eromheen te gaan. Gelijdelijk eigenlijk, zag hij hoe hij de kruising tot zijn voordeel kon gebruiken, door gebruikmaking van zijn snelheid en bewegelijkheid op een strategische manier. Terwijl de wedstrijd voortging, begon James kleine schijnbewegingen te gebruiken, om de aanvallende tegenpartij zover te krijgen dat ze uit de koers vlogen, of ze tegen elkaar te laten botsen. Vaag was hij zich bewust van het applaus van de menigte terwijl hij deze bewegingen uitvoerde, maar het leek ver weg, en onbelangrijk.

In het derde kwartier, had James voldoende zelfvertrouwen gekregen om in de aanval te gaan. Tijdens een kruising, boog hij hard op zijn skrim, een perfecte kurkentrekker rol makend, zodat hij, toen hij door de ring passeerde, volledig ondersteboven was. De passerende Igor Strijder was zo verbijsterd door de beweging, dat James in staat was om zijn hand uit te steken, en gemakkelijk de Hibba van onder de arm van de jongen weg te tikken, en deze te vangen toen die door de lucht hobbelde aan de andere kant. Om hem heen juichte de menigte woest, opspringend en rauw stampend. De Hibba met beide armen beschermend, zwierde James behendig de vereiste drie keer door de baan, de Igor Popan's vermijgend, om tenslotte de Hibba naar de doelring te werpen. De Igor Hanger dook ernaar met haar knots, miste net aan, en James stak zijn beide armen in de lucht, zijn eerste doelpunt vierend samen met de tribunes om hem heen.

In het vierde kwartier echter, realiseerde James zich dat het Bigfoot-team ver achter lag op de Igor's met een score van zes-en-veertig tegen negen-en-twintig. Dit was niet omdat de Igor's noodzakelijk betere spelers waren, maar vanwege het specifieke ding waar Daan voor gewaarschuwd had. Magie werd toegestaan in de Drijfbal Sport, en de Igor's gebruikten het vrijelijk. James zag ze defensieve

bezweringen afvuren, zoals turbulentie putten. Greep Bezweringen, en zwaartekracht poelen, en aanvallende spreuken, als Weerloosheidsversterkers, snelheid vervloekingen en precisie betoveringen. De Bigfoots daar integen, gebruikten vrijwel geen magie. James had zijn toverstok bij zich, opgeborgen in een leren mouw, genaaid in de voering van zijn handschoen, maar hij had geen idee wat ermee te doen, geen enkele spreuk kennend die hij door de Igor's zag gebruiken.

Tenslotte, toen de wedstrijd zijn einde naderde, werd James wanhopig genoeg om een van de bezweringen uit te spreken, die hij in zijn eerdere schooljaren had geleerd. Terwijl hij door de baan cirkelde, zag hij een Igor zich voorbereiden om een Greep Bezwering uit te spreken over Jasmine Jade, met de bedoeling hem te gebruiken om een van de Hibba's uit haar handen te rukken. James maakte snelheid, buigend over zijn skrim, en graaide zijn eigen toverstok vanuit het omhulsel in zijn handschoen.

'*Expelliamus!*' riep hij, mikkend op de uitgestrekte toverstok van de Igor jongen. Onmiddellijk, schoot de toverstok uit de vuist van de jongen en zeilde weg in de mistige avond. De menigte reageerde met een geschokte uitbarsting, en gefluit doorboorde de lucht.

'Straftijd!' riep professor Sanders uit, zwaaiend op zijn bezem. 'Team Bigfoot, ongeoorloofde magie. Twee minuten op de bank.'

Verward zijn hoofd schuddend, cirkelde James uit de baan en vloog naar het platform. Olivier Plank ontmoette hem daar, fronsend.

'Waar ging dat allemaal over?' eiste de professor toen James van zijn skrim hopte.

'Magie!' riep James woedend uit. 'Het andere team gebruikt het. Waarom wij niet?'

Professor Plank greep James' skrim die in de lucht hobbelde. 'Wij spelen zo'n soort wedstrijd niet James!' zei hij ferm. 'Wij zijn een team met een stevige grondslag en voorgeschreven formaties. Niets onsportiefs. We zullen niet altijd winnen, maar we lopen weg met de wetenschap dat we een eerlijke wedstrijd gespeeld hebben. Daarbij, dat was een *dueleer* spreuk, niet toegestane Drijfbal spelmagie! Je mag van geluk spreken dat je niet uit de wedstrijd gezet bent, en mij daarbij!'

'Het was alleen maar een ontwapening spreuk,' kookte James, zich wegdraaiend. 'Trouwens, ik had net zo goed eruit gezet *mogen* worden. De wedstrijd is voorbij, vóór mijn tijd op de bank erop zit.'

Olivier Plank zuchtte, uitkijkend over de wedstrijd die zich repte naar zijn laatste ogenblikken. 'Ik kan je wel punten geven voor je enthousiasme James, maar je moet jezelf leren beheersen. Wij Bigfoots zijn trots op ons zelf voor een nette wedstrijd. Als je je daar niet bij neer kunt leggen, kan geen enig aantal vliegvaardigheden dat goed maken.'

James keek eenvoudig opzij naar de professor, sprakeloos. Minder dan een minuut later klonk het laatste fluitsignaal van de wedstrijd, en hief professor Sanders zijn toverstok, de Hibba's naar zich toe halend. Het Bigfoot-team had de wedstrijd verloren met een score van acht-en-veertig tegen dertig. Beide teams vielen uiteen en

zoefden naar hun eigen rijburg platforms terwijl de menigte juichte, en beminnelijk hoonde vanaf de tribunes rondom.

James stapte naar voren, nam zijn skrim van professor Plank, en zonder te wachten op zijn team genoten, begon hij de trap al te stampen naar de kleedkamer beneden.

‘Maar magie is *toegestaan* bij drijfbal!’ riep James een paar uur later, zitten in een hoek van de Kraan en Kroes samen met Ralph, Daan en verschillende van zijn Bigfoot-team genoten. ‘Wat wil Plank nou door ons af te laten gaan met het verbannen van iets wat is toegestaan?’

‘*Expelliarmus* spreuken zijn niet toegestaan,’ gromde Jasmine Jade, met haar kin rustend op haar onderarmen.

‘Jep,’ beaamde Neuteboom. ‘En we doen wel *wat* magie. Plank gebruikte de *Impervius* bezwering op onze brillen nietwaar?’

‘We zijn toegestaan om Gummie Greep bezweringen te gebruiken als we de Hibba vangen,’ voegde Henrico Guldemunt toe. ‘En Slipstroom spreuken op onze skrim vlak te houden op de baan.’

‘Die tellen vrijwel niet,’ hield James vol. ‘Igor-team gebruikte *serieus* spreukenwerk daar vanavond! Sommige van die dingen heb ik nog nooit van gehoord!’

Jasmine ging overeind zitten. ‘Nogal logisch. Ze hebben hun eigen sport-magie coach wiens taak het is om nieuwe Drijfbal spreuken te verzinnen. Ze moeten wel goedgekeurd worden door de scheidsrechter, maar ze komen er vrijwel altijd door, zolang ze maar niemand bezeren.’

‘Da’s waar,’ zei Daan. ‘De Zombie-team magie coach verzoon er een vorig jaar, die een speler’s skrim midden in de lucht vastzette. Toegegeven, de rijder zou er waarschijnlijk af vallen als zijn skrim eenmaal met een ruk tot stilstand zou worden gebracht onder hem, maar dat was niet de schuld van de spreuk. Het lukte ons, tot die wedstrijd waar de helft van de rijders van beide teams opeen gestapeld lagen rond een vastgezette skrim. Het was om te brullen!’

James vernauwde ongelovig zijn ogen. ‘Wacht even. Je bedoeld dat als ik Sanders voor de wedstrijd *verteld* had dat ik een *Expelliarmus* spreuk voor verdediging wilde gebruiken, het zou zijn toegestaan?’

Willem Jan Poortsmann fronste en duwde zijn grote bril op zijn neus. ‘De officiële Drijfbal Commissie houdt er niet van dat spelers dueleer spreuken gebruiken tijdens

wedstrijden,' zei hij met een snif. 'Maar er zijn wegen er omheen. Zo is er de Knokkel, bijvoorbeeld.'

'Laat de tegenspeler's hand verkrampen, en alles vallen wat ze vastouden,' legde Jasmine uit. 'Werkt op toverstokken, Hibba's, wat dan ook.'

Daan knikte enthousiast. 'En vergeet niet de Botblok vloek. Werkt net als de *Petrificus Totalus*, maar dan op bepaalde delen van het lichaam. Richt op de arm van de andere gast, en hij kan helemaal niets meer, gedurende vijf minuten, tenminste.'

James schudde verbijsterd zijn hoofd. 'Dus feitelijk is er een Drijfbal-goedgekeurde versie voor alle soorten spreuken, met nieuwe die de hele tijd gedacht worden. Is dat het?'

Jasmine perste haar lippen op elkaar en knikte. 'Ja, dat is het wel zo'n beetje.'

James zakte achteruit op zijn stoel. 'Nou, wie is de Bigfoot magie coach dan? Ik wil wel eens even met hem praten.'

'Plank, denk ik,' antwoordde Willem Jan onzeker. 'Iemand de rest van mijn Boterbier? Ik kan maar de helft op, anders heb ik de hele nacht de hik.'

'Geef maar hier Jan,' verkondigde Guldemunt, opzittend in zijn stoel en uittrekkend naar het flesje van de kleinere jongen. 'Ik laat wel zien hoe je een Boterbier beëindigd.'

Willem Jan keek beledigd. 'Ik kan echt wel een flesje leegdrinken, maar Boterbier kan ik niet veel van hebben. Ik ben op dieet weet je.'

'Ja, ja,' zuchtte Neuteboom rollend met zijn ogen. 'Daar weten we alles van. Ypma heeft geen ui meer gebakken in het Landhuis sinds jij er bent. Maakt leveravonden nogal triest. Da's waarom iedereen in het cafetaria eet op Vrijdag, zelfs de bovenbouw.'

't Is niet mijn schuld.' mompelde Willem Jan, zijn armen over elkaar slaand. 'Van uien krijg ik Netelroos. Knoflook is nog erger. Je hoeft het niet in te wrijven.'

'Mogelijk dat inwrijven je kan genezen,' stelde Ralph voor, zijn hoofd opheffend. 'Heb je het ooit geprobeerd? Wat uien en knoflook over je uitsmeren, soort van vaccinatie!'

'Voeg een beetje boter toe, en je hebt een nieuwe Vrijdag avond diner optie,' knikte Daan. 'Gegrilde Poorterman pasteitjes voor allen!'

'Ha, ha,' zei Willem Jan zuur. 't Is een ernstige medische aandoening. Je weet helemaal niets.'

James leegde zijn Boterbier en stond op, en verkondigde zijn bedoeling om een praatje met Plank te gaan houden over het teams erbarmelijke gebrek aan magie spel. Op zijn weg naar de deur zag hij Albus, en Lucy zitten aan een tafel vlak bij de zijne, kijkend naar een groep oudere leerlingen die een onbegrijpelijk tafelspel speelden genaamd Tover Voesbal. Kleine stenen mannen draaiden aan metalen staven vastgezet in de zijden van de kistachtige tafel, bedienbaar door met leer omgeven

hendels. Een kleine witte bal stuiterde en tikte over het veld, tussen de wanden van de tafel, geschopt door de draaiende figuurtjes. Toen James langs de tafel liep, draaide een van de staven woest rond, en de bal schoot uit de tafel. James ving hem handig.

‘Goed gevangen Cornelis,’ riep een van de oudere spelers uit. ‘Nog altijd in het spel niet?’

James keek naar hem op en zag de jongeman vriendelijk naar hem glimlachten, knikkend met iets als een terughoudende instemming.

‘Geef de bal terug!’ riep een van de stenen figuurtjes met een piepend stemmetje. De anderen vielen hem bij, rauw honend. James wierp de bal terug naar de jongeman die hem aangesproken had. De jongeman ving hem gemakkelijk, maar bleef hem aankijken.

‘Je hebt het goed gedaan vanavond Potter,’ zei hij. James merkte dat hij de oranje met blauw gestreepte trui droeg van een Bigfoot universiteit’s student, van wie de meesten woonden in barakken achter het theater. ‘Laat je niet tegenhouden door Plank hè?’

James draaide zijn hoofd naar de oudere jongens. ‘Weet een van jullie waarom Plank geen serieuze magie gebruikt in de Bigfoot Drijfbalwedstrijden?’

De universiteit’s leerlingen wisselden blikken uit, flauw glimlachend. Tenslotte zei degene in de Bigfoot trui. ‘Plank is een nette vent, begrijp me niet verkeerd. Het verhaal gaat dat hij zijn lef achter heeft gelaten op het Zwerkbalveld in het goeie ouwe Engeland, da’s alles.’

De oudere jongens lachten en schudden hun hoofd. Even later bemoeiden ze zich weer met hun spel.

‘Ik weet zeker dat dat niet waar is,’ zei een zachte stem naast hem. James keek opzij en zag Lucy en Albus naast zich verschijnen. ‘je was vanavond dicht in de buurt om te winnen, zelfs zonder die overdreven magie.’

‘Goed vliegwerk daar grote broer,’ beaamde Albus met tegenzin. ‘Ik heb geprobeerd om bij het Weerwolf-team te komen, maar ze lachten me gewoon uit. Zeiden dat alleen volbloed Amerikanen mogen strijden bij de Weerwolf Afdeling.’

‘Dat is verschrikkelijk,’ fronste Lucy. ‘En tegen de schoolregels.’

‘Niet als het over Drijfbal gaat,’ schouderchokte Albus. ‘Iedere afdeling mag zijn eigen regels maken over wie wel en wie niet bij het team komt, net als ze bepalen hoe vaak ze oefenen, welke uitrusting ze dragen, en al dat soort dingen. Ik ben wel eens naar het veld geslopen om een van die skrim’s te proberen. Laten we maar zeggen dat ik er geen punt van ga maken bij mijn nieuwe afdeling. Ik kwam *wel* bij het Weerwolf Zwerkbal team, maar dat was hoofdzakelijk omdat ze een man tekort kwamen nadat hun beste Drijver vorig jaar afstudeerde. Ik kom uit tegen je vriend Daan komende Donderdag. Mam, pap en Lily komen dan.’

James keek naar zijn broer terwijl ze naar de achterdeur van de Kraan en Kroes wandelden. 'Zag je ze vanavond ook?'

'Jep, jij niet?' antwoordde Albus. 'Ze zaten bij me op de Weerwolf tribune, Mam bedekte de hele tijd haar ogen, zeggend dat ze het niet kon verdragen om te kijken. Pap hield de hele wedstrijd zijn toverstok in zijn hand, zenuwachtig bewegend iedere keer dat je door de kruising kwam, alsof hij klaar was om op te springen en je te leviteren mocht je op enig moment besluiten van je skrim af te vallen. Hij grinnikte de hele tijd echter, die idiote grijns die hij krijgt als hij naar een Zwerkbaldwedstrijd thuis kijkt. Je weet wel, alsof een deel van hem een pak wil aantrekken, een bezem grijpen, en het team versterken.'

James moest hier onwillekeurig om glimlachen. 'Ik snap wat je bedoeld. Zijn ze er nog?'

Lucy schudde haar hoofd. 'Je vader kreeg een bericht door via zijn eigen Scherf. De zijne is kleiner. Hij houdt hem altijd ingepakt in zijn gewaad, om te voorkomen dat hij iets zou missen. Nadat hij het bericht kreeg, gingen hij, Tante Ginny en Lily gelijk weg. Ze vroegen mij om je goeiedag te zeggen en dat ze trots op je zijn.'

'Ze vroegen *mij* om dat te zeggen,' zei Albus, zich wendend naar Lucy die zijn blik vermeed.

'Er is zoiets als dubbele zekerheid,' legde ze voorzichtig uit. 'Ze dachten dat jij het zou vergeten.'

Albus sloeg zijn ogen op. 'Ik was het niet vergeten. Ik dacht er alleen niet meer aan tot jij erover begon. Niemand zal het me kwalijk nemen dat jij net iets vlugger was.'

'Ik ga op weg naar mijn afdeling,' gaf James aan, de zware houten deur openduwend. 'Ik ben kapot.'

Lucy volgde hem de duisternis in. 'Ik zal een stukje met je op lopen,' zei ze. 'Ik ben op weg naar het kasteel. Ik heb Magische Amerikaanse Geschiedenis morgenochtend, en ik moet daarvoor nog wat doornemen.'

James bromde opgewekt en ging op weg over het voetpad naast Lucy. Na een ogenblik sprak ze opnieuw. 'Voor een reus, is professor Bunyan een slimme vogel, vind je niet?'

James haalde een schouder op. 'Denk 't. Waarschijnlijk komt hij van een totaal andere reuzen stam, zou 't niet?'

'Hij zegt dat hij helemaal geen lid van een stam is. Hij zegt dat hij gewoon zo groot is geworden, omdat hij als jongetje twintig kippen en vijftien dozijn eieren per dag at.'

'En de melk dronk van tien koeien, en rond zwom rondjes het in Griezelmeer voor wat lichaamsbeweging, tot het meer veranderde in een enorme draaikolk,' knikte James glimlachend. 'Jij gelooft dat?'

Lucy schudde haar hoofd. 'Ik denk dat dat is wat de Amerikanen "broodje aap" noemen. Dat is een soort mix tussen mythes en legenden.'

'Ik vind degene wel grappig over de magische mist, die ontstond rond George Washington en zijn kleine leger van boeren en kinderen tijdens de onafhankelijkheids - oorlog; degene die hem verborg voor al die grote Britse oorlogsbodems die naar hen op zoek waren.'

'Ik denk dat die waar was,' stelde Lucy aarzelend voor. 'Hoewel het moeilijk is te weten wat mythen, en wat feiten zijn over de Amerikaanse geschiedenis. Zo veel ervan lijkt zo... onecht.'

James trok zijn wenkbrauwen in het duister op. 'Ik weet niet over geschiedenis, maar het voelt nog steeds behoorlijk onecht voor mij, zelfs nu.'

Lucy lachte, maar er klonk iets eigenaardigs in door. James keek opzij naar haar.

'Wat is er met jou, Luus?' vroeg hij.

Ze keek naar hem, en wende haar blik snel af. 'Niets. Hoe bedoel je?'

James keek over het terrein. 'We zijn voorbij het voetpad naar Erebus Kasteel verderop gegaan, bij de Octosfeer weet je.'

Lucy keek naar de weg die ze gegaan waren. 'Je hebt gelijk,' beaamde ze. 'Dom van me. Euh, ik denk dat ik maar terug ga dan. Welterusten, James.'

James keek terwijl Lucy naar hem glimlachte in de duisternis, zich toen omdraaide en terugrende over het natte voetpad. Haar zwarte haren veerden rond haar schouders en glommen in het licht van een lantaarn. Toen ze die bereikte, keek ze om, zag hem kijken en stopte.

'Je hebt het goed gedaan vanavond,' riep ze na een ogenblik. 'Ik was trots op je dat je probeerde magie te gebruiken, zelfs toen je erdoor in moeilijkheden kwam.'

James knipperde naar haar. Hij opende zijn mond om haar te bedanken, maar voor hij dat kon, draaide zij zich op haar hielen om, en rende de duisternis in, het smalle geplaveide pad op, naar het Erebus Kasteel. James sloot zijn mond weer en zag Lucy's silhouet verdwijnen in de schaduw van de bomen. Wat in Merlijn's naam was er met haar? Hoofdschuddend draaide hij zich om en liep het pad af naar het Apollo Landhuis.

Hij was uitgeput, en een beetje gefrustreerd, maar hij was ook vol van een bepaalde giechelende tevredenheid. Hij had het goed gedaan vanavond. Zijn moeder en vader waren trots op hem. En hij was erin geslaagd op te spelen voor zijn Afdelings Drijfbal-team, terwijl Albus dat niet kon voor de zijne. Het laatste was een wrange genoegdoening, maar het was er een. Al wat er overbleef was het verbazingwekkende mysterie van professor Plank's weerstand om magie te gebruiken in de Drijfbalwedstrijden, maar James dacht dat hij daar uiteindelijk wel achter zou komen. Zelfs nu, denkend aan het gesprek wat hij onlangs had gehad met de professor, dacht hij dat hij een begin kon maken om de randen ervan te gaan aftasten. Het was nog wel wazig, maar het had iets te doen met het verdienen van

respect van zijn overleden ouders, en wellicht, zichzelf. Het lag ingewikkeld, en een beetje gek, maar er zat een bepaalde vreemde logica in. Als het gebruik van strijdmagie professor Plank de schaamte van zijn ouders had opgeleverd, dan was dat wellicht de reden om het nu te vermijden, zelfs in iets zo basaal als een Drijfbalwedstrijd, zou dat hem helpen hun spookachtige goedkeuring te verkrijgen.

James schudde zijn hoofd. Een volwassene zijn was een maffe, gecompliceerde zaak. Hij was blij dat hij, technisch tenminste, nog een kind was.

Gedurende de daarop volgende weken sprak James niet met professor Plank over de gebreken van het Bigfoot Drijfbal magie spel. In plaats daarvan bestudeerde hij het kleine grijze reglementboekje dat professor Plank hem had gegeven voor het maken van zijn strafwerk, in het bijzonder het hoofdstuk getiteld *Aanvallende en Verdedigende Spreuk Grondslagen*. Hier, leerde hij de belangrijkste magie verbonden met het spel, inclusief veel van wat hij had gezien tijdens de eerste wedstrijd tegen de Igor Afdeling.

Met het voortgaan van het seizoen, bestudeerde James het magische spel van de andere afdelingsteams, en merkte dat elke afdeling hun Drijfbal magie op een specifiek andere manier benaderde.

Het Igor-team bijvoorbeeld, gebruikte vrijwel altijd traditionele Drijfbal spreuken, maar zo nu en dan verrasten ze iedereen met een spectaculaire creatieve poging, vaak met gebruikmaking van verschillende spelers die samen werkten. Zulke pogingen mislukten vrijwel altijd, maar ze waren altijd opwindend om naar te kijken en de menigte juichte altijd om de Igor's wrede grandeur.

Het Pixie-team daarentegen, vertrouwde op eindeloze variaties van de volledige originele sport magie, meestal ontworpen door Moeder Newt zelf. Pixie Drijfbal was altijd leuk, sprankelend, en effectief vernietigend, zoals toen hun aanvoerder, een meisje genaamd Olivia Werf, de staart van haar skrim betoverde om er een stroom van kleine regenboogkleurige vlinders uit te laten vloeien. De vinders waren, hoewel mooi, nogal dik en onhandig, zo, dat toen de tegenspelers in Olivia's kielzog vlogen, ze werden besproeid met honderden uiteenspattende, kleurige aanvaringen, hun tuniek bevuilend en uitsmerend over hun brillen.

James gebruikte buitensporig veel tijd in de bibliotheek van de school, klassieke Drijfbal Magische strategieën opzoekend, vaak met Daan en Ralph naast hem. In het begin heimelijk, begon James de aanvallende en verdedigende spreuken te oefenen die hij had geleerd, de buste van Heer Pepperpock als doelwit gebruikend. Vaak keken Roos, Scorpius en zelfs Gerard Gerhards met Sabrina Hildegard naar James pogingen vanaf de Scherf aan de muur van zijn slaapkamer.

‘Je legt nog steeds de klemtoon op de tweede lettergreep van de Greep Bezwing,’ verkondigde Roos kritisch bij een gelegenheid. ‘Daardoor trek hij te snel.’

‘En meer zwaai vanuit de pols,’ voegde Gerard toe, het gebaar voordoend met zijn Toverstok aan de andere kant van de Scherf. ‘Zei je? Je moet een mooie spiraal maken. Houd je mikpunt zuiver.’

James veegde met zijn arm over zijn wenkbrauw. ‘Hebben jullie geen huiswerk of zo?’

‘Je vergeet dat het hier vrij laat is,’ snoof Roos. ‘We blijven alleen op omdat je zo ontzettend onderhoudend bent.’

‘Doe de zwaartekracht poel nog eens,’ stelde Sabrina enthousiast voor, met een veer trillend in haar haren. ‘Ik hoorde dat mensen die er echt goed in zijn, ze zo sterk kunnen maken, dat zelfs licht er niet uit kan ontsnappen. Het is als een miniatuur zwart gat!’

Ralph lag op zijn bed, omgeven door een collectie veren, perkamenten en hapjes. Opziend van zijn Magische Amerikaans Geschiedenis leerboek vroeg hij. ‘Hoe komt het dat jullie allemaal zoveel weten over Drijfbal eigenlijk?’

‘Bibliotheek,’ merkte Roos achteloos op. ‘Er is niet zo heel veel over te vinden hier, maar we vonden er een paar oude tijdschriften over. Kennelijk *is* er een Drijfbal liga in Groot Brittannië, hoewel vrijwel niemand er ooit iets over gehoord heeft. Ik las een interview met de man die de liga hier gaande houdt. Hij is nogal... heftig. Maar er was een prima discussie over de basis magie die in de sport gebruikt wordt. Heb je geoeftend met de Fluit-Foetsie vloek die Gerard bedacht heeft?’

‘Ik *zei* toch,’ zei James, die zijn toverstok liet zakken. ‘we mogen geen spreuken uitvoeren die andere spelers kan bezeren. De scheidsrechter zijn eigen fluitje laten inslikken is een overduidelijk strafpunt.’

‘Kan geen strafpunt zijn zonder een fluitsignaal,’ mompelde Daan, onderuit op James’ bed. ‘Toch? Is een overtreding begaan waar niet voor gefloten kan worden, inderdaad een overtreding?’

‘Dat probeer ik de hele tijd te zeggen!’ riep Gerard vanaf de andere kant van de Scherf.

‘Vergeet het,’ zei James ferm. ‘Ik ga het risico niet lopen weer op de strafbank te komen.’

‘Vind je het erg als ik het Fluit-Foetsie ding jat?’ vroeg Daan opgewekt. ‘Ik wed dat Warrington er goed gebruik van kan maken.’

James trok een geïrriteerd gezicht. Aan de andere kant van de Scherf, wees Gerard met een vinger. ‘Ik heb daar patent op Wilstra! Waag het niet hem te jatten en te doen of ie van jou is!’

‘Is nooit bij me opgekomen,’ zei Daan gekwetst.

Bij de derde wedstrijd van het seizoen, had James genoeg zelfvertrouwen gekregen om wat echte Drijfbal magie te gebruiken gedurende de wedstrijd. Hij wachtte tot het vierde wartier van de wedstrijd tegen de Vampier Afdeling, en toen hij er zeker van was dat professor Plank de formaties opriep, probeerde hij een Greep Bezwering op de Vampier Strijder voor hem. Het werkte perfect. De Hibba plopte direct vanonder de jongen zijn arm vandaan, en hobbelde achteruit in de lucht. James ving hem tegen zijn borst, verrast en verrukt hoe eenvoudig het was. De menigte reageerde met een nogal verrast gejuich, en terwijl James door de kruising zoefde en om het Bigfoot platform, hij zag professor Plank nieuwsgierig in de rondte kijken om te zien waar het publiek voor applaudisseerde. Toen James bij het einde kwam van de vereiste drie ronden, zag hij dat twee van de Vampier Popan's zich voor hem geplaatst hadden, zich voorbereidend om zich op hem te storten en hem uit de baan te drukken. James vernauwde zijn ogen en hief zijn toverstok.

'Cresco Gravitatis!' riep hij, mikkend op een punt tussen en onder de twee Vampier Popan's.

Er klonk een zeer tevredenstellend lawaai, net het omgekeerde van een ploppend geluid, en de twee Popan's werden naar beneden gezogen, uit de baan. Ze knalden tegen elkaar aan op het punt van de zwaartekracht poel, en James was verheugd om op te merken, toen hij voorbij suisde, dat de lucht iets donkerder leek rond het midden van de spreuk. De poel klapte snel uit zichzelf uiteen, maar er was geen kans dat de twee Vampier Popan's James nu nog konden pakken. Hij trok zich hard rond de laatste bocht, versnellend en laag hurkend op zijn skrim, en wierp de Hibba gemakkelijk door het doel, hem buiten het bereik houdend van de zwaai van de knots van de Vampier Hanger.

De menigte reageerde met een uitbarsting van gebrul en applaus, net zozeer verrast als onder de indruk. James koesterde de hoop dat professor Plank het gebruik van spelmagie niet had opgemerkt, maar deze hoop werd keurig de grond in geboord door de galmende stem van de omroepster, een meisje van de Zombie Afdeling, Celest Croes.

'En de Bigfoot spelmagie neemt een nogal schokkende sprong naar de een-en-twintigste eeuw met vakkundig vloekwerk van nummer twee-en-twintig, James Sirius Potter!' riep ze, haar stem versterkt boven het gebrul van de menigte. *'Kan het zijn dat dit een nieuw tijdperk inluidt voor het concurrentie vermogen van de Bigfoot Afdeling? De tijd zal het leren. Tot die tijd, drie hoeraatjes voor professor Olivier Plank en zijn zeer effectieve coaching!'*

James vertraagde toen hij opkeek naar de commentatorbox. Hij was niet verrast om Daan te zien zitten naast Celest Croes. De blonde jongen grijnsde en zwaaide omlaag naar James, knipogend, het gebaar zo verfijnt als een reuzen tutu. James probeerde professor Plank's starende blik te vermijden, maar kon niet verhinderen opzij te kijken toen hij voorbij het platform kwam. Olivier Plank glimlachte strak terwijl de menigte hem toejuichte.

'Mooi zo James!' riep Neuteboom, James passerend op zijn eigen skrim. 'Blijf goed opletten hoor. Het Vampier-team zal waarschijnlijk proberen je in een hinderlaag te lokken, omdat ze denken dat jij de enige bent met spelmagie.'

James knikte toen hij hurkte op zijn skrim, versnellend naar de kruising. Inderdaad, verschillende Vampier spelers hielden hem met duistere ogen in de gaten terwijl ze vooruit zoefden.

'Waarom probeer *jij* dan niet wat magie, Neuteboom?' stelde James voor, zijn stem verheffend in de voorbij gierende wind. 'Het is niet verboden weet je!'

'Ik *ken* die spreuken niet eens!' reageerde Neuteboom. 'Dat was een zwaartekracht poel! Die zijn echt moeilijk!'

James wilde Neuteboom gaan vertellen dat ze echt niet zo moeilijk waren, maar toen zoefden de twee de kruising in en verloor hij de andere jongen uit het zicht toen ze flitsten en zwenkten door de toesnellende stroom.

James ondernam geen magie meer tijdens die wedstrijd, welke ze verloren met een score van zeven-en-vijftig tegen vijftig. Toen het voorbij was, wachtte hij in de kleedruimte onder de rijbrug om af te wachten of professor Plank hem op zijn kop zou geven. De rest van het Bigfoot-team feliciteerden hem hartelijk terwijl ze zich aan het verkleeden waren, maar toen professor Plank de trap afkwam, viel iedereen onmiddellijk stil, wachtend, samen met James, wat hij zou gaan zeggen. Professor Plank keek langdurig door de ongebruikelijk stille kleedruimte, zijn blik glijdend over de verzamelde, wachtende, spelers.

Tenslotte schraapte hij zijn keel en zei, 'Goede wedstrijd allemaal. Mooi gespeeld. Zo'n klein verschil in punten hebben we in tijden niet gehad. Ga zo door.'

James ogen kleefden zich aan de rug van de professor toen die op weg ging naar de uitgang. Toen de houten deur dichtsloeg, liet hij zijn ingehouden adem opgelucht ontsnappen. Olivier Plank had duidelijk gekozen het team niet te coachen om enig soort serieuze magie uit te voeren, maar was kennelijk bereid om het toe te staan als James, uiteindelijk, zelf het initiatief ervoor nam. James voelde een groot gewicht van zorg van zijn schouders vallen.

'Hee James,' zei Willem Jan, naast hem neerploffend op de bank, 'denk je dat je mij wat van dat spul wat je vandaag deed kunt leren?'

'Ja,' beaamde Guldemunt met zachte stem. 'Mij ook. Ik weet niet hoe de rest erover denkt, maak ik heb genoten van wat je hier vandaag deed. Naar de maan met traditie. Ik wil wat koppen vervloeken.'

‘Ho, ho, ho,’ zei James, zijn handen opstekend. ‘Ik heb mezelf dat spul aangeleerd uit boeken. Professor Plank kan me mijn gang laten gaan, maar als hij ontdekt dat ik de rest van het team het ook aanleer...’

‘Het is niet de rest van het team,’ zei Willem Jan, zijn bril aan zijn trui afvegend. ‘Alleen Guldemunt en ik.’

‘En ik,’ voegde Jasmine Jade toe, zittend aan de andere kant van James.

‘Wurfh,’ gromde nog een stem. James keek op en zag Mukthatch naar hem knikken, zijn zwarte ogen glinsterden.

James haalde beide handen gefrustreerd door zijn haar. ‘Kijk, ik ben geen leraar. Ik ken die spreuken zelf nauwelijks! Ik heb er over gelezen, keek wat iedereen deed, en oefende in mijn kamer tot ik klaar was om ze te proberen!’

‘En dat deed je allemaal *zonder* ons het te vertellen?’ zei Willem Jan verwijtend.

‘Nee, nee, het is beter zo,’ zei Guldemunt enthousiast. ‘Spaart ons het werk uit! Nu kan hij ons gewoon vertellen wat hij weet!’

‘Ik kan helemaal niemand iets leren!’ raspte James, pogend zijn stem zacht te houden.

‘Waarom niet?’ vroeg Jasmine redelijk.

James schudde zijn hoofd en beet op zijn lippen, niet wetend hoe hierop te reageren.

‘Rharrf whubfle,’ zei Mukthatch, James een bemoedigende duw tegen zijn schouder gevend, waardoor hij bijna met zijn hoofd tegen de muur sloeg.

‘Muk heeft gelijk,’ zei Willem Jan. ‘Wij zijn je teammaten en je vrienden. Het is niet zo dat je Plank’s werk of zo overneemt. Zie het als... ons helpen met ons huiswerk.’

‘Jep,’ grinnikte Guldemunt. ‘Ons Drijfbal huiswerk.’

Jasmine knikte serieus. ‘We zouden *jou* helpen met *jouw* huiswerk James.’

‘Je hielp me laats anders niet!’ sputterde James, zich wendend naar Jasmine. ‘Toen ik je vroeg me te helpen met mijn Voorwetende Techniek opstel!’

‘Je wilde er geen *hulp* mee,’ antwoordde Jasmine, met een trekje om haar mondhoek. ‘Je wilde de mijne van vorig jaar kopen. Dat is nauwelijks hetzelfde.’

Guldemunt schudde zijn hoofd. ‘Ik *zei* je dat ze er geen afstand van zou doen voor minder dan twintig grote.’

Willem Jan bleek koppig bij het onderwerp. ‘Dus, wil je ons wat Drijfbalmagie leren James? Alleen ons vieren?’

James keek van gezicht naar gezicht en liet tenslotte een zucht van toestemming gaan.

‘Woohoo!’ brulde Guldemunt, zijn vuisten in de lucht stekend. ‘Wanneer beginnen we?’

‘We laten er geen gras over groeien,’ stelde Jasmine voor. ‘Het is nog vroeg. We kunnen elkaar ontmoeten op de zolder van de leerlingenkamer. Niemand gebuikt de ruimte sinds Pluk de klopgeest erheen verhuisde. Hij zal ons niet lastig vallen, zolang niemand het erg vindt om een paar boeken naar zich gegooid te krijgen. Kan zelfs helpen. Het zal ons iets geven om op te mikken.’

James boog zich, en trok zijn Drijfbal laarzen uit, het gesprek zonder hem te laten voortgaan. Stiekem was hij niet zo van streek over het vooruitzicht van het aanleren van wat hij geleerd had aan een paar andere spelers, zolang het maar niet het hele team was. Hij kon nog altijd de irritatie van professor Plank verdienen, maar voor het moment was James’ weerzin tegen het in problemen komen, iets minder dan zijn wens om tenminste één Drijfbalwedstrijd te winnen dit seizoen. Tegen de tijd dat zijn medespelers de kelder verlaten hadden en verdwenen waren in de schemering van Pepperpock Landing, was hij al aan het bedenken wat hij als eerste zou aanleren.

‘Sorry jongens,’ zei James tegen Ralph en Daan toen ze hem inhaalden. ‘Geen Boterbier in de Kraan en Kroes vanavond. Ik wordt verwacht.’

‘Dachten we al,’ knikte Daan zuchtend. ‘Je gaat je team het oude magische huppeldepup hatsiekidee leren?’

‘Shh!’ siste James, om zich heen kijkend. ‘Niet het hele team. Alleen een paar maten. Hou het geheim ja?’

‘Oké,’ suste Daan, zijn handen op gooiend toen Mukthatch plagerig opdoemde. ‘Hou je sokken aan Chewbacca. Je geheim is veilig bij me. Maar bedenk, volgende week is het jullie zoi tegen de Zombie Afdeling. Magie is voor hen een levenswijze.’

‘O ja?’ weerkaatste Willem Jan, zich tot zijn volle lengte oprichtend. ‘Nou, Bigfoots grote levenswijze is... euh...’

‘Groot?’ stelde Jasmine hoopvol voor.

‘Grote magie,’ knikt Guldemunt. ‘Dankzij James hier. Onze eigen magie coach.’

De overige Bigfoot waren het hier volmondig mee eens, juichend en James op de rug slaand.

Daan schudde zijn hoofd en draaide met zijn ogen, meewarig glimlachend. ‘Mijn held,’ zei hij, James porrend met zijn elleboog.

James grijnsde schaapachtig.

13. De Octosfeer en de Kamprechtter

*H*et schooljaar rolde zich ontspannen uit. James gebruikte een paar avonden per week om Drijfbal magie aan zijn nieuwe vrienden te leren, onder het schuine dak van de zolder van de leerlingenkamer. Pluk, de afdelingsklopgeest, was heel anders dan James verwacht had. Anders dan Foppe, wiens vrolijke gebelhamel en boefachtige verschijning een legende was op Zweinstein, was Pluk nauwelijks een schim van mensachtige rook en een vage geur van schimmel. Zijn hoofdmethode van communiceren was een verscheidenheid van niezen, winden, geërgerd gekreun en zo u en dan een kuch hoestje.

‘Klinkt als de geest van iemand die overleden aan een loopneus,’ had Ralph, een beetje van slag door het zwervende, norske, verschijning, opgemerkt.

‘Is een leuke theorie,’ beaamde Willem Jan. ‘Wij hadden dezelfde gedachten, dus we hebben hem laten onderzoeken. Een of ander oud besje van het Medisch College kwam, en nam een ecto-proef. Volgens haar is Pluk een klopgeest, door en door.’

‘Ze was ook *echt* een besje hè?’ bevestigde Jasmine. ‘Haar brillenglazen waren groter dan haar hoofd. Ik vermoed dat ze ergens dwergenbloed in haar stamboom heeft.’

Guldemunt porde zijn toverstok naar Pluk, die irritant kreunde en naar de boekenkast gleed. ‘Ze zei, dat het eigenlijk niet zo’n zin had om het na te kijken,’ voegde hij toe. ‘Ze zei dat er al tijden geen echte originele geest was geweest op Alma Aleron.’

‘Echt?’ vroeg James nieuwsgierig. ‘Zweinstein zit er vol mee. Een van hen is onze Geschiedenis leraar. Waarom zijn er hier geen?’

Willem Jan haalde zijn schouders op vanuit een oude gemakkelijke stoel met hoge leuning. ‘Dat weet niemand. Misschien komt het door het Tijdslot. Misschien kunnen de spoken niet bijhouden hoe het terrein iedere dag door de eeuwen zwerft.’

‘Maar er *waren* ooit spoken,’ weerlegde Guldemunt. ‘Heel lang geleden. Ik heb wel verhalen over hen gehoord. Parcival Pepperpock was er een van. En die oude conciërge. Freddie huppeldepup. Hij probeerde altijd mensen bang te maken, maar hij stond erop zijn oude gestreepte trui en gleufhoed te dragen, waardoor het heel moeilijk werd om dat voor elkaar te boxen, zelfs als je *niet* probeert om spookachtig te zijn.’

‘Dus, wat is er met al de spoken gebeurd?’ vroeg Ralph.

Jasmine schudde haar hoofd. ‘Zoals Jan zei, niemand weet het zeker. Misschien maken ze spoken niet meer als ze ooit waren hè?’

Mukthatch gromde en blafte, gretig om door te gaan met de les.

De dingen gingen goed genoeg en James’ eerdere zorgen begonnen af te nemen. De derde keer dat de groep bij elkaar kwam echter, verscheen Neuteboom op de zolder, die gehoord had over de Drijfbal magietrainingen die daar in het geheim plaats vonden. Met tegenzin stond James hem toe te blijven, zolang hij de lessen geheim hield. In de week erop echter, waren nog twee leden van het team verschenen op de lange bank onder het enige raam van de ruimte, opgewonden grijnzend, hun toverstokken in de hand.

‘Ik heb niets gezegd!’ zei Neuteboom verdedigend, toen James naar hem keek. ‘De hele afdeling weet het nu. Je kunt hier niet zo lang geheimen houden. Ik hoorde zelfs Laurel en Hardy erover ruziën beneden. Laurel denkt dat we tandem spreuken moeten leren trouwens, gewoon een beetje door elkaar husselen.’

James zuchtte. De waarheid was, dat hij het eigenlijk niet erg vond. De Bigfoot Drijfbalteam magie ging langzaam maar zeker vooruit, zelfs al was het maar standaard spul. James merkte dat professor Plank er zich nog steeds nogal ongemakkelijk onder voelde, maar hij had er nog niets over gezegd. Mogelijk was dit omdat het team nog geen wedstrijd gewonnen had, hoewel de einduitslagen steeds dichter bij elkaar kwamen. De laatste wedstrijd was zelf gelijkspel geweest. James was erg teleurgesteld geweest toen hij hoorde dat volgens de regels van Drijfbal, bij gelijkspel de winst ging naar het team dat het hoogste aantal punten had bij aanvang van de wedstrijd, waardoor het Pixie-team technisch won. Het was ondanks dat een morele winst geweest voor Bigfoot, en er was na afloop van de wedstrijd stevig gefeest in de kleedkamer.

Terwijl het team uitgelaten terug liep naar het Apollo Landhuis, dacht James aan de verhalen van zijn vader over Zwerkbal bij Zweinstein, en voelde, voor de eerste keer, een diep gevoel van trots dat hij voldeed aan het beeld van zijn vader. Feitelijk, volgens de verhalen, was Olivier Plank zelf een formidabele speler geweest en hartstochtelijk gedreven om te winnen. Misschien werd Olivier Plank’s weerstand

om aanvallende en verdedigende magie te gebruiken – of het nu geworteld was in zijn onzekerheden over zijn overleden ouders en hun afkeer van zijn deelname aan de Strijd om Zweinstein -- gevoed door zijn veel oudere liefde voor een sportieve overwinning. James hoopte het. Hij had nog meer dingen die hij wilde proberen.

‘Oké, gasten,’ zei hij, nu sprekend tot iets meer dan de helft van het complete Bigfoot Drijfbalteam, ongemakkelijk samengepakt op de zolder. ‘Dat is alles wat ik weet. Tijd voor ons om een beetje creatief te worden. Jullie huiswerk voor het weekend is om iets nieuws te vinden, iets waarvan de andere teams niet zullen verwachten dat wij het kennen, en op Maandag terug te komen om het de rest van ons te leren, duidelijk?’

Er klonk een instemmend gerommel van gretige opwinding door de heel volle ruimte. Pluk hing rond bij de boekenkast met een grote encyclopedie in zijn ijle hand, als of hij niet kon kiezen naar wie hem te gooien.

Op het hele terrein waren de bladeren uiteindelijk allemaal van de bomen gevallen, de grasvelden bedekkend met oranje en geel. De bomen krabbelden met hun kale takken in de lucht, terwijl de winter zich langzaam over het terrein vleide, onder het aanvoeren van windstoten en toenemende frisheid. James haalde zijn dikke mantel tevoorschijn en begon deze naar de lessen te dragen, plichtsgetrouw hem onder zijn kin dichtgeknoopt, de stijve kraag opstekend rond zijn oren.

‘Wat enig,’ zei Lucy op een grijze dag, minzaam glimlachend naar haar neef toen ze op weg waren naar de Administratie Zaal voor het middagmaal. ‘Je kunt zo bij de Vampier afdeling. Mantels zij het helemaal dit jaar.’

‘Samen met plastic hoektanden en zwarte haarverf,’ knorde Albus naast haar, lopend met zijn handen diep in de zakken van zijn colbert.

Lucy klakte met haar tong. ‘Je bent alleen kwaad omdat je met Zwerkbal van ons verloren hebt.’

‘Het toernooi is nog niet voorbij,’ weerkaatste Albus strijdlustig. ‘Ik hoop dat Daan en zijn Zombies jullie verslaan in de finale!’

Lucy haalde haar schouders op alsof het haar niet kon schelen. ‘Moge het beste team winnen natuurlijk.’

Albus keek nijdig maar hield er verder over op. James wist dat zijn broer’s ervaringen op de Weerwolf Afdeling wisselend waren, en dit voedde zijn natuurlijke stemmingswisselingen. Soms gaf Albus hoog op, en was trots op het leven in het Ares Landhuis. Andere keren leek hij somber en terneergeslagen, en sloop hij over, om bij James, Daan en Ralph te zitten in de hoek van de Kraan en Kroes, in plaast van aan de lange tafel bij de openhaard waar de rest van de Weerwolven vaak verzameld waren. Een paar keer, had James geprobeerd om Albus te ondervragen over zijn nieuwe maten, maar Albus had altijd verdedigend gereageerd, bewegend dat er niets aan de hand was, hij gek was op zijn afdeling, en of een gast niet zo nu en dan bij zijn broer kon gaan zitten zonder ondervraagd te worden over zijn privé leven? Gelijdelijk aan gaf James het op ernaar te vragen.

Petra verscheen regelmatig in professor Baruti's Dranken Bereiden les, en James was blij te zien dat ze over het algemeen opgewekt was. Kennelijk had Issy haar draai gevonden op de onderbouw op het terrein, die veelal bezocht werd door kinderen van de leerkrachten en staf. Ze woonden in een klein appartement boven een van de huizen van de Lesgebouwen. James zag ze regelmatig aan het avondmaal in het cafetaria en ging dan bij hen aan tafel zitten.

Vreemd genoeg waren dat de momenten dat hij het meeste heimwee had naar Zweinstein, meer dan wanneer hij met Roos, Scorpius en de rest sprak door de Scherf. Zittend met Petra en Issy, Ralph en Daan, lachend en pratend, herinnerde hem bijna pijnlijk aan de dagen in de Grote Zaal, en de Griffioendor leerlingenkamer. Soms, op dit soort gelegenheden, be kroop hem het vreemdste gevoel van verlies en zorg, alsof hij mogelijk nooit terug zou keren naar die ruimten, nooit meer al die bekende gezichten en plaatsen te zien. Dat was idioot natuurlijk. Hij zou snel genoeg terugkeren. Toch, het gevoel bleef hangen, en soms, helemaal 's avonds laat, merkte hij dat hij dacht aan zijn laatste gesprek met Professor Zwamdrift. Hij dacht aan haar verre, opgejaagde ogen, en haar angstaanjagende woorden. *Het noodlot is gericht. Nacht zal vallen, en daaruit, zal er geen dageraad zijn...*

Met een zekere regelmaat zag James zijn moeder en vader en zusje Lily. Ze kwamen naar sommige Drijfbal wedstrijden, hoewel niet zo vaak als ze wilden volgens zijn vader. Harry Potter's werk werd steeds chaotischer, zei hij, en James kon het in de gezichten van zijn ouders zien. Er was een stille spanning op, en een onuitgesproken bezorgdheid. Er kwamen geen kranten van buitenaf op het terrein van Alma Aleron, maar James voelde dat de dingen in de buitenwereld helemaal niet goed gingen.

'Maak je er geen zorgen over,' vertelde Harry hem toen James ernaar vroeg. Hij glimlachte naar zijn zoon, maar James wist zeker dat het een gemaakte glimlach was, opgezet ten bate van hem. 'Hou je bezig met je schoolwerk en je Drijfbal. En hou ook je broer in de gaten. Je moeder en ik maken ons een beetje zorgen over hem, en zijn nieuwe vrienden in zijn Weerwolf afdeling.'

James haalde zijn schouders op en knikte. Zijn vader verborg zijn grotere zorgen over hoe Al paste bij zijn mede Weerwolven. Het was verontrustend, maar James besloot het niet zijn probleem te maken. Dat had hij de afgelopen twee jaar genoeg gedaan.

'Ik heb gehoord over die professor Magnussen gast,' vertelde James aan Ralph en Daan in het weekend, lopend over het geplaveide voetpad en stapels dode bladeren opschoppend. 'Destijds in mijn eerste jaar. Weet je nog dat ik jullie vertelde dat ik weggeglipt was onder de Onzichtbaarheidsmantel en mijn vader, en kansier Franklin volgde tijdens hun ontmoeting die avond? Kanselier Franklin zei iets over Magnussen, klonk als was dat een echte oproerkraaier. Vergeleek hem met die Ombre heks waar mijn pa ons over vertelde toen hij op school zat.'

'Da's behoorlijk heftig,' bedacht Ralph, zijn wenkbrauwen samentrekkend. 'Ik herinner me die verhalen.'

‘Maar Magnussen is de sleutel tot dit alles!’ argumenteerde Daan. ‘Hij is de gene die de sleutel vond voor het Nexus Gordijn. We kunnen opzoeken in het Archief hoe hij het deed! Als we dat zouden doen, dan kunnen we hem misschien achtervolgen naar de plek tussen de werelden, en uitvinden wie het was die de Kluis der Lotsbestemmingen aanviel!’ Daan ogen straalden van opwinding, maar James zuchtte.

‘Je bent volledig de weg kwijt,’ zei hij zuur. ‘We zijn klaar met dat soort dingen, oké? Ralph en ik hebben het vorig jaar afgezworen, na het achtervolgen van dat afgrijselijke Poortwachter ding. Roos ook. Als ze hier was, gaf ze je waarschijnlijk een waai om je oren geven alleen omdat je er over begint.’

‘Ha,’ antwoordde Daan onverstaanbaar. ‘Ik heb met Roos gesproken door de Scherf. Zij vindt het de moeite waard om het tenminste te onderzoeken. Nou jij weer.’

Ralph sprak onzeker. ‘Ze zei dat we het tenminste zouden moeten vertellen aan James’ vader, en hem ernaar laten kijken. Het is tenslotte zijn werk.’

‘Meneer Potter heeft zijn handen al behoorlijk vol,’ reageerde Daan luchtig. ‘Ik hoorde dat hij genoeg op zijn bord krijgt van het lokale bestuur, helemaal van het Magisch Onderzoek Bureau. Ze maken het hem behoorlijk lastig, door hem aan een lijntje te houden.’

‘Wat?’ riep James kwaad. ‘waar heb je dat gehoord?’

‘Ik luisterde je vader en kanselier Franklin af in de Kraan en Kroes, na Al’s laatste Zwerkbal wedstrijd. *Sommigen* van ons hebben geen Onzichtbaarheidsmantel nodig om dat voor elkaar te krijgen.’

James was laaiend. ‘Maar waarom zouden de lokale bestuurders hem buitensluiten? Hij is hierheen gezonden om hen te *helpen*, ja toch?’

‘Kennelijk vertrouwen ze hem niet,’ antwoordde Daan. ‘Onthoud, hier in de V.S. , is het Progressieve Element overal. Niet *iedereen* geloofd dat al dat gezever over hoe Voldie alleen maar een revolutionaire denker was, en een kampioen van de mensen, neergeslagen door de heersende macht van die tijd, maar genoeg idioten geloven dat *wel* en dat zorgt voor problemen voor mensen als jouw vader. Zij denken dat hij zelf achter dat F.R.E.T. spul zit. Kennelijk hebben ze hem ondervraagd over de verdwijning van die Dreuzel politicus en het Chrysler Gebouw. Ze denken zelfs dat hij te maken kan hebben met de aanval op de Kluis der Lotbestemmingen, in het bijzonder omdat de vermiste draad het voor elkaar heeft gekregen om zonder een spoor te verdwijnen, en zij nog geen geluk hebben om hem te kunnen vinden, hoewel het een magisch spoor achter liet, een kilometer lang. Ze denken dat jouw vader de draad niet gevonden heeft omdat hij misschien hij dat niet *echt* van plan is. Als, dat hij misschien hij zijn eigen maatjes indekt of zoiets.’

‘Da’s idioot,’ kookte James. ‘Hij is hier om de bende die dat deed uit te roken en ze allemaal in Azkaban te mikken!’

Ralph was bedachtzaam, 'Nou,' zei hij langzaam,' ik zeg niet dat ze gelijk hebben natuurlijk, maar *als* hij betrokken was met een groep als F.R.E.T, zou het waarschijnlijk een perfecte dekmantel voor hem zijn om bij het team te horen waarvan verwacht werd dat hij die zou onderzoeken. Tenminste, als je het bekijkt vanuit het standpunt van het Progressieve Element.'

Daan was onder de indruk. 'Al die tijd die je hebt doorgebracht bij Corsica's debatteam werp z'n vruchten af, is het niet Ralphinator? Je kunt net als hen denken als het nodig is.'

'Da's idioot,' zei James opnieuw, tegen een bijzondere hoge stapel bladeren aanschopend.

'Het Progressieve Element is idioot,' merkte Daan op. 'Zodra je dat soort spul gelooft, wordt ander geschift spul een stuk makkelijker te slikken.'

'Maar waarom zouden ze denken dat mijn vader zich ooit bij zo'n groep afschuwelijke mensen zou voegen?'

'Ah,' zei Daan berouwvol. 'Da's een makkelijke. Een boel Amerikanen denken dat F.R.E.T een marionet organisatie is, aangestuurd door het Ministerie van Toverkunst en, in het bijzonder, de Schouwer Afdeling zelf. Ze denken dat het alleen maar een grote bangmakerij is, bedoeld om de mensen angstig te houden, en gewillig om zich naar de oude wetten te richten over Dreuzel-magie scheiding en dat soort spul.'

Ralph schudde zijn hoofd. 'Ze zullen wel denken dat mensen als James' vader niet meer zijn dan een zootje verknipte slangen.'

Daan knikte.

De drie jongens stopten toen ze de Octosfeer naderden. De grote zwarte bol dreef in zijn waterige bed, die nu bedekt was met dode bladeren. Een doffe, nauwelijks hoorbare trilling kwam vanaf de langzaam draaiende steen.'

'Volgens de legende, vond professor Magnussen dit ding uit,' merkte Daan op, die zijn voet op de lage stenen muur die het water omsloot zette. 'Wisten jullie dat?'

'Hoe vind je een grote zwarte bal uit?' vroeg Ralph bedenkelijk.

'Dat is niet gewoon een grote zwarte bal, waterhoofd,' reageerde Daan. 'Het is een antwoord machine. Je kunt het iedere vraag stellen die je wilt, en het zal je het antwoord geven.'

'Dat is wel hele heftige magie,' beaamde James schor. 'Kloppen de antwoorden altijd?'

'Altijd,' knikte Daan. 'Maar je hebt er nooit wat aan. Dat is waarschijnlijk de reden dat het hier gewoon buiten ligt, voor wie hem maar wil gebruiken. Als de antwoorden bruikbaar waren, zou dit ding waarschijnlijk het meest waardevolle werktuig zijn in de hele magische wereld. Je kunt er vergif op innemen dat dat is wat de ouwe professor Magnussen wilde dat het was, als de verhalen over hem waar zijn.'

‘Waarom heb je niets aan de antwoorden?’ vroeg Ralph, nauwkeurig kijkend naar de langzaam roterende bol.

Daan haalde zijn schouders op. ‘t Is allemaal quantum. Magnussen was zo’n honderd jaar geleden de President van de Igor afdeling, en hij was volgens de overleving een super genie over Technomanie. Hij was een overtuigd gelover in iets wat ze de Tovenaar Groot Eenwoording noemen, of iets dergelijks.’

‘Ja,’ zei James, geïnteresseerd in het onderwerp. ‘Franklin sprak daarover toen hij ons een rondleiding door het Archief gaf. Het heet de Tovenaar Groot Eenwoording Theorie. Hij zei dat mensen ooit geloofden dat als je alles overal kom meten, je in staat zou zijn de toekomst te voorspellen. En als je de toekomst kunt voorspellen, dan...’

‘Kun je hem beheersen,’ eindigde Daan. ‘Jep, dat is ook wat ik hoorde. Waarschijnlijk was Magnussen er gek op. Hij gebruikte zijn hele leven om de theorie te verfijnen, probeerde het te laten werken. Volgens de verhalen gebruikte hij afschuwelijke methoden, hoewel niemand precies lijkt te weten welke deze waren. Hoedanook, dit is een van de dingen die hij destijds uitvond. Het gebruikt dat Groot Eenwoording medingens om je het antwoord op je vraag te geven. Er zat een grote fout in het ontwerp naar schijnt, zodat het antwoord dat je krijgt technisch wel goed is, maar volledig waardeloos. Let op.’

Daan draaide zich naar de langzaam draaiende bol. Met een luide, zorgvuldig articulerende stem zei hij. ‘O grote mysterieuze Octosfeer, zal de Zombie afdeling dit jaar het Zwerkbol toernooi winnen?’

James en Ralph bogen zich naar voren over de lage muur, en keken naar de sfeer. Na een paar seconden, kwam de sfeer tot stilstand, en er leek zich binnenin iets te bewegen. Wazige witte vormen zwommen omhoog uit de inktzwarte diepte van de bol, een vaste vorm aannemend toen ze het oppervlak bereikten en woorden werden. De drie jongens staarden er bedachtzaam naar. Er stond:

‘ALS DE MANEN VAN KTHULL IN LIJN KOMEN
MET DE GROTE HOORN VAN IPSUS.’

Na een ogenblik vroeg Ralph, ‘Dus is dat een ja... of een nee?’

‘Weet niemand,’ zei Daan opgewekt. ‘Daar gaat het nou om. Ik gok dat Kthull een planeet is in een onbekende Melkweg. Ipsus is waarschijnlijk een sterrenbeeld of iets. Of misschien is het zelfs een echt beest met een echte hoorn. Hoe je het ook bekijkt, het is voor ons onmogelijk te weten of het zo is dat er bij een maffe planeet de manen ermee in een lijn komen, dus hoewel het antwoord juist is, hebben we er compleet niets aan.’

Ralph vroeg, ‘Dus hoe weet je dan dat het juist is?’

James vond dat het een hele redelijke vraag was.

Daan knikte. ‘Wacht.’ Hij wendde zich weer naar de Octosfeer. ‘Hé jij daar, wie won de Drijfbal wedstrijd tussen de Zombie afdeling en de Igor’s vorige week?’

James en Ralph keken terwijl de letters vervaagden van het oppervlak van de Octosfeer, en deze weer begon te draaien, zacht rommelend.

‘Je hoeft niet echt “o grote mysterieuze Octosfeer” te zeggen,’ gaf Daan toe terwijl ze wachtten. ‘Ik dacht alleen dat het meer, je weet wel, indrukwekkend zou klinken zo.’ In het midden van het water stopte de zwarte bol opnieuw met draaien. Twee woorden zweefden omhoog vanuit de diepte.

ZOMBIE AFDELING

‘Zie je?’ zei Daan, gebarend naar de drijvende bol. ‘Als het een antwoord is dat je al kent, dan krijg je het in begrijpelijke taal. En het klopt altijd.’

‘Ik snap wat je bedoeld,’ fronste Ralph. ‘Daar heb je helemaal niets aan.’

Daan knikte. ‘Ik hoorde dat het professor Magnussen tot waanzin dreef om uit te vinden wat het probleem was. Ze zeggen dat het hem ertoe dreef om het Nexus Gordijn te vinden en te openen, hoewel niemand weet waarom. Misschien als we zijn volgorde terug kunnen vinden, we ook het antwoord op dat mysterie ontdekken!’

‘O nee,’ zei James resoluut. ‘Mam had gelijk. We hebben al genoeg te doen, met school, Drijfbal en alle andere dingen. Wie die Magnussen ook was, als er iets over te vinden is wed ik dat mijn vader er allang aan werkt. Hij zal dat Nexus Gordijn vinden, en achter wie dan ook aangaan die de Kluis der Lotsbestemmingen aanviel. Let maar op.’

Daan leek met tegenzin het onderwerp te laten rusten, maar hij zei er niets meer over die middag of de rest van het weekend. Op Maandag ochtend nam professor Bunyan de klas mee naar het museum, op de bovenste verdieping van de Toren van Kunst, waar hij ze de portretten liet zien van vele historische figuren waar ze over leerden. Bukkend door de bogen van de doorgang van het museum, wees de reuzen professor de schilderijen aan van befaamde Amerikaanse gevechten, met daarop, hoe de geheime magische bijdrage aan het leger, aangevoerd door een Amerikaanse tovenaars genaamd Quinton Hark, had plaatsgevonden bij de strijd in de Verenigde Staten. Toen James voorbij een portret van generaal George Washington liep, merkte hij naar Ralph op, dat het jammer was dat het portret niet kon praten.

‘Wie zegt dat ik niet kan praten?’ vroeg het portret gepikeerd.

James, Daan en Ralph draaiden zich verrast om. Daan antwoordde als eerste. ‘Maar... u was een Dreuzel, toch?’

‘Wat, smek ik, is een Dreuzel, jonge man?’ vroeg Washington streng.

‘Euh,’ zei James stamelend. ‘Iemand die niet magisch is? Hoe kunt u niet...?’ hij gebaarde naar het portret in zijn gouden lijst. ‘U bent een pratend schilderij!’

‘En wat dan nog?’ reageerde Washington, zijn kin opheffend.

Ralph schudde zijn hoofd. ‘Ik weet het niet meer.’

Op dat moment legde professor Bunyan een van zijn grote handen om de schouders van de jongens, en leidde hen weg van het schilderij.

‘We proberen niet te praten tegen de portretten van historische Dreuzel figuren,’ zei hij zacht. ‘Iemand dacht dat het een goed idee was om hen magisch te conserveren voor het nageslacht, maar omdat ze zich maar vaag bewust zijn van de magische wereld, vinden vele van hen de gewaarwording een beetje... verknipt.’

James knikte en keek terug naar het portret van Washington. De president keek hem onbewogen aan. James wist dat de figuur slechts verf op canvas was, maar hij merkte dat hij het wel triest vond voor hem. Hij besloot om later terug te gaan om het schilderij gezelschap te houden ondanks de woorden van professor Bunyan.

Die avond, toen James, Daan en Ralph het cafetaria binnen gingen, zagen ze dat deze was versiert voor Halloween. Zwevend boven de lange tafels waren tientallen Jack-o'-lanterns, grinnikend, vuil grijzend, en zo nu en dan een schijf pizza naar binnen werkend uit de onverwachte hand van een tafelgenoot. Het skelet van Moeder Newt's Tover Huishoudkunde leslokaal was gevorderd, behekt in een nogal walgelijk groen kleur, en geplaatst bij de hoofdingang, waar het dienbladen uitdeelde aan de leerlingen die zich in de rij opstelden voor hun avondeten. Professor Klaverhoef, de faun president van de Zombie Afdeling, stond achter in de ruimte, en gaf een paar meisjes, die bezig waren met het ophangen van oranje wimpels aan het lage plafond, aanwijzingen.

‘Hee, professor!’ riep Daan terwijl de drie jongens neerploften onder de zwevende pompoenen. ‘Hoe gaat met de voorbereidingen voor het gekostumeerde bal?’

‘Primodeluxo,’ antwoordde professor Klaverhoef afgeleid. ‘Een beetje hoger juffrouw Wortel. Er is niets zo deprimerend als een scheve wimpel. Zo gaat ie.’

‘De Jersey Duivel neemt zijn taken erg serieus dit jaar,’ zei Daan fluisterend, zich wendend tot James en Ralph. ‘Hij is hoofd van bestuur voor het Halloween Bal dit jaar. Vorig jaar was Moeder Newt dat, en we verzopen toen in de onderzettertjes en kant.’

Ralph keek omhoog naar een zwevende Jack-o'-lantern, die zijn blik te richtte op zijn bord. ‘Ze hebben een gemaskerd bal in het cafetaria?’

Daan schudde zijn hoofd. ‘Nee, nee, dit alleen de plek waar ze wat kunnen drinken en zich oprispen. Het is altijd een heel feest. Het feitelijke dansen vind plaats boven, in de grote balzaal. Die is reusachtig, met kroonluchters ter grote van de Waket en een kanjer van een podium aan het eind. Hou je mond hier over dicht,’ voegde hij toe, zich geheimzinnig naar voren buigend, ‘maar Rig Mortis en de Bottonen komen die avond! Word moorddadig!’

‘Heb ik nog nooit van gehoord,’ zei James, een stuk pizza oprollend, en er een stuk ervan afbijtend.

‘Jep,’ voegde Ralph toe, ‘Zijn zij net zoiets als De Boggart Broers? Die vind ik geweldig.’

‘Nee,’ antwoordde Daan beleefd, maar duidelijk gekrengd. ‘De Bottonen zijn alleen

maar de populairste band op de Amerikaanse toverradio. Ik kan wel janken om jullie, zweer ik.'

'Ik heb van ze gehoord,' zei een meisjesstem. James keek opzij en zag Issy naast Daan plaatsnemen, haar dienblad kletterend op de tafel voor haar zettend. 'Ik vind ze leuk. "Hex on My Heart" is mijn favoriete liedje nu.'

'Eindelijk, iemand met enige klasse,' zuchtte Daan.

'Hoe gaat ie, Is?' vroeg James aan het meisje.

'Het gaat goed met ons,' antwoordde Issy, knikkend naar Petra, die kwam aanlopen met haar eigen dienblad. 'Mijn leraar zegt dat ik al klaar ben voor de vierde groep, wat dat dan ook betekent. Kennelijk is dat erg goed, als je bedenkt dat ik nog nooit naar school ben geweest.'

Daan stikte bijna in een stukje korst. 'Je bent nog nooit naar school geweest? Meen je dat? Waarom niet?'

'Mijn moeder,' antwoordde Issy onbewogen. 'Ze zei dat ik er niet slim genoeg voor was. Ze zei dat het een verspilling van tijd was, voor mij en alle anderen.'

Petra zette zich naast James. 'Vertel maar wat mevrouw Quappers vandaag tegen je zei Is,' drong ze aan.

Issy glimlachte bescheiden. 'Ik mag de Sneeuw Prinses gaan spelen in de Kerstvoorstelling.'

'Gaaf!' grinnikte Daan enthousiast. 'Heb je je vleugels en aureool al uitgezocht?'

'Daar hebben we nog genoeg tijd voor,' zei Petra, met een zachte blik op haar zusje. 'Ze went nog maar net aan haar toverstok.'

'Haar toverstok?' knipperde James. 'Maar... Issy is geen... euh.'

'Hoe gaat het op de Bigfoot Afdeling?' vroeg Petra, opzij kijkend naar James, en glimlachend.

'James leert magie aan het Bigfoot Drijfbal-team,' onderbrak Ralph trots. 'Ziet er naar uit dat de Bigfoot een wedstrijd kan gaan winnen voor de eerste keer in... geen idee. Ooit, misschien?'

James wilde dit detail wat afzwakken, maar merkte toen dat Petra naar hem keek, duidelijk onder de indruk.

'Dat is geweldig James,' zei ze hem aanporrend. 'Ik heb gemerkt hoe het Bigfoot-team de laatste tijd speelt. Met veel meer vertrouwen dan aan het begin van het seizoen. Ben jij daar echt verantwoordelijk voor?'

James schouderchokte en keek blozend weg. 'Nou... je weet wel. Ik... ja. Het is niets eigenlijk.'

'"Niets" zegt ie,' grinnikte Daan. 'James nam het team van nul tot tien in minder dan geen tijd.'

‘We hebben nog geen wedstrijd gewonnen,’ zei James, pogend een trotse glimlach te onderdrukken. ‘Maar we hebben wel een wedstrijd gelijk gespeeld.’

‘Let maar eens op,’ hield Daan vol, James’ protest negerend. ‘Mijn jongen gaat er komen. Mogelijk zelfs een prof! Er was een gast vorig jaar, een Weerwolf, Staal. Die werd opgesteld door de Hoboken Topkobelten. Ik wed dat James zelfs beter is dan hij was!’

‘Stop!’ riep Jams met vuurrode wangen. ‘Kijk, het is niets, oké? Ik leerde ze alleen een paar basis spreuken, da’s al. Om een of andere reden coachte Plank ze niets in de vorm van Spelmagie. We halen nu gewoon in vergeleken bij de anderen.’

‘Hij is zo bescheiden, is ie niet?’ zei Daan mistig, knikkend naar Petra. ‘Ach, het breekt mijn hart. Echt waar.’

James rolde met zijn ogen.

Vijftien minuten later, gingen ze met z’n vijven op weg naar de deuren van het cafetaria, opgewonden pratend over het aanstaande Halloween Bal, en James bereidde zich op iets voor. Hij voelde zich zo gespannen, dat hij dacht dat iedereen het kon zien, alsof hij zichtbaar trilde. Er was een samengepakte groep mensen bij de deur, ronddraaiend om een onzichtbare bijzonderheid, en James raakte Petra’s elleboog aan toen ze stopten om te kijken.

‘Petra,’ zei hij, proberend niet te blozen, ‘Ik vroeg me af...’

Ze draaide zich om naar hem, en veegde haar haar met een hand uit haar gezicht. ‘Ja?’

‘Euh,’ begon hij, woedend op zichzelf dat hij zo’n rare stem had. Hij haalde diep adem. ‘Weet je, het aankomende gekostumeerde bal?’

Ze glimlachte afwachtend naar hem. ‘Degene waar we het net over hadden? Tuurlijk. Wat is daar mee?’

James haalde een hand door zijn haar. ‘Ja. Nou, ik weet dat je geen leerling bent, soort van, maar, we kennen elkaar nu al een tijd, en... ik dacht dat we misschien konden -’

De menigte bij de deuropening spleet op dat ogenblik uiteen, en iemand kwam achteruit naar Petra, en stootte haar.

‘Maak plaats iedereen,’ verkondigde een stem. Het was professor Klaverhoef, zijn handen opgestoken in de lucht.

James nam een stap dichterbij Petra toe, in een poging haar aandacht weer te krijgen. ‘Hoedanook, ik dacht zo, misschien kunnen jij en ik -’

‘Ga opzij meneer Potter,’ zei professor Klaverhoef, James’ schouder aantikkend. James keek geïrriteerd omhoog, en stapte schuchter nog eens naar Petra.

‘Ga door James,’ zei Petra, met een kleine glimlach en een twinkeling in haar ogen. ‘Ik luister.’

James glimlachte terug naar haar, verward maar aangemoedigd. Hij opende zijn mond om iets te zeggen. Maar een andere stem onderbrak hem, lucht doorborend als vingernagels die krasten over een schoolbord.

'Jij!' riep de stem, zo hoog en geschokt dat de hele ruimte ineens stil viel. James schrok en draaide zich naar de eigenaar van de piepende stem. Een dunne oude man met een erg bleke huid en kalend zwart haar stond in het midden van de deuropening, ondersteund door twee heksen in vaal groene gewaden. James herkende hem vaag, maar kon zich niet herinneren waar hij hem eerder gezien kon hebben.

'Jijijijij!' kraste de man opnieuw, het woord uithalend als gehuil, zijn stem stief weg toen hij buiten adem raakte. James voelde paniek bij zich toeslaan toen de man een trillende hand hief. De wijsvinger uitgestoken. Hij wees naar Petra.

'Meneer Honselaar,' zei een van de groen-gewade heksen, haar grip op de man's arm verstevigend. 'Probeer rustig te blijven. U bent nog erg zwak. U bent net genoeg ontdooid om een paar uurtjes op te lopen.'

'Zij was het!' gilte Honselaar, trillend op zijn benen. '*Zij was degene!*'

James nam Petra's hand, en trachtte haar weg te trekken, maar zij was aan de grond genageld, haar ogen gefronst, vernauwend.

'Ik heb over u gedroomd,' zei ze, nauwelijks verstaanbaar. Alle ogen in de drukke ruimte hadden zich naar haar gewend, starend.

'U bent in de war meneer Honselaar,' suste de tweede groen-gewade heks, duidelijk verstoord. 'U hebt iets verschikkelijk doorstaan. Misschien kunnen we beter naar de Ziekenhuis Vleugel gaan.'

'ZIJ... BEVROOR ME!' schreeuwde Honselaar met brekende stam, zijn ogen puilden uit zijn valse gezicht. '*Zij was het in de Kluis der Lotsbestemmingen! Zij en een andere afschuwelijke vrouw, maar zij is de gene die het deed! Zij!*' Hij zakte in elkaar, en de groen-gewade zusters worstelden om hem overeind te houden. Anderen stoven naar voren om te helpen toen het tumult uitbarstte. Stemmen babbelden terwijl de leerlingen achteruit deinsden van Petra en James, een wijder wordende cirkel van sturende angstige gezichten.

'Zij bevroor me,' ging Honselaar huilend door, zijn stem ging verloren in het aanzwellende geraas. 'Zij kwam uit de Kluis, met een duivelse glimlach... en ze bevroor me...'

Binnen een uur was Harry Potter aangekomen op het terrein, en een groep had zich verzameld in een stafkamer op de begane grond van de Administratie Zaal. Aanwezig waren Harry, kanselier Franklin. Professor Klaverhoef, Petra, James en een man die James nog nooit gezien had en die slechts minuten vóór Harry Potter op het terrein gearriveerd was. De vreemdeling droeg volledig zwarte gewaden, handschoenen en een zwarte hoed, met een zeer brede platte rand. Hij had een plezierig gezicht, hoewel James dacht dat er iets vaag onaangenaams aan hem was. Terwijl de man ging zitten op de bank bij het donkere raam, viel het James op dat hij bijna volledig kaal was. Zijn gezicht was zo roze en glad als van een baby, met zijn hoed zo diep en stevig over zijn kale hoofd gedrukt dat hij tegen zijn oren aanzat. Hij glimlachte naar James toen hij zijn gewaden gladstreek, en James keek weg.

‘Het is natuurlijk duidelijk,’ begon kanselier Franklin, nog altijd staand en porrend in het vuur met een lange pook, ‘dat is een zeer ernstige en nogal schokkende beschuldiging is.’

James keek naar zijn vader, maar Harry Potter’s gezicht was zo ondoorgrondelijk als de pook in kanselier Franklin’s hand. De man met de hoed met de brede rand, merkte James op, keek ook naar Harry met een plezierige glimlach. Professor Franklin schoof de pook in het hardset en draaide zich om.

‘Meneer Honselaar is een van onze oudste en betrouwbaarste gediende. Zijn diensten bij de school zijn volledig foutloos. Derhalve kan zijn beschuldiging niet worden afgeslagen. Als de confrontatie die net heeft plaatsgevonden zich niet had voorgedaan voor vrijwel de gehele school, zou dit ietwat eenvoudiger benaderd kunnen worden. Zo als de zaak nu ligt, moeten er onmiddellijke en beslissende acties ondernomen worden.’

‘Maar ik kan het niet geweest zijn die die arme man bevroren heeft,’ zei Petra. ‘Ik was niet eens in de buurt van het Archief toen de aanval plaatsvond. Ik lag te slapen in mijn kamer!’

‘U was op het terrein,’ verhelderde de man met de zwarte hoed vlak, ‘wat u plaatst in de omgeving van het misdrijf, los van uw specifieke locatie. En in slaap zijn is nu niet precies iets wat men lijkt te noemen, een waterdicht alibi.’

‘Neem me niet kwalijk,’ onderbrak Harry, zich wendend naar de vreemdeling. ‘Ik heb uw naam gemist, meneer.’

‘Die heb ik niet gezegd,’ antwoordde de man nog altijd met een prettige glimlach. ‘Ik nam aan dat dat het voorrecht was van de kanselier. Ik stap niet graag over mijn grenzen.’

‘Excuseer mij,’ zei professor Franklin met een ongeduldige stem. ‘Meneer Potter, dit is de eerbiedwaardige Albert Codaan, Algemene Kamprechter van het Tover Gerecht van de Verenigde Staten. Meneer Codaan, Harry Potter is een afgevaardigde van het Europese Ministerie van Toverkunst, bij ons op bezoek in zijn uitvoering van die van hoofd Schouwer.’

‘Een genoegen,’ knikte Albert Codaan zelfvoldaan, zijn gezicht voor een ogenblik bedekkend achter de zwarte rand van zijn hoed.

‘Ik ben onder de indruk dat u in staat was om hier zo snel zijn,’ reageerde Harry. ‘Algemeen Kamprechter klinkt als een nogal veleisende en belangrijke functie.’

De man lachte zachtjes. ‘De titel klinkt groter dat hij is ben ik bang. Hier zijn feitelijk meer van ons, geplaatst over het hele land, onze aangewezen taken uitvoerend naar ons beste kunnen. Mijn plaatsing behelst alleen Pennsylvania, maar ik geef toe dat de hoofdsteden Pittsburgh en Philadelphia met omliggende gebieden het meeste van mijn tijd opeisen. Ik was in de buurt toen ik het bericht van kanselier Franklin ontving.’

Harry vroeg, ‘U vertegenwoordigt dus het Amerikaanse Tover Gerecht?’ Voor de man echter kon antwoordden, sprak kanselier Franklin.

‘Wij hebben een meer directe aanpak van wettelijke zaken in de Amerikaanse magische wereld, meneer Potter. Een overblijfsel uit een tijd dat de magische individuen verspreid over het hele land waren, wat het nodig maakte om de wet naar hen te laten gaan, inplaats van andersom. Meneer Codaan is het Amerikaanse Tover Gerecht.’

‘Rechter, jury en uitvoerder,’ schertste professor Klaverhoef duister, zijn nagels polijstend aan zijn rever.

Codaan knikte. ‘Grof, maar nauwkeurig genoeg professor,’ zei hij, en wendde zich naar Harry. ‘Ik ben een Kamprechter meneer Potter. Het is mijn werk om onpartijdig recht te spreken, gebaseerd op onderzoek van de bewijzen en ondervraging van iedereen die betrokken is bij een bepaalde zaak. Dit is waarom ik gevraagd heb of u zoon erbij kon komen. Ik begreep dat hij veel heeft geobserveerd over wat er zich heeft plaatsgevonden met betrekking tot de aanval op de Archief Zaal. U hoeft zich geen zorgen te maken over zijn betrokkenheid. Ik ben getraind om volkomen eerlijk en objectief te zijn.’

‘Ik ben blij dat te horen,’ antwoordde Harry. ‘Dan kunnen we een snel eind van deze zaak verwachten?’

Albert Codaan klakte met zijn tong. ‘De rol van Kamprechter is eenvoudig meneer Potter, maar we zijn ook getraind om uitzonderlijk grondig te zijn. Dit is een bijzonder ingewikkelde zaak, daar het een kwestie is van, mejuffrouw Morgenster’s woord tegen dat van meneer Honselaar. Het is bekend van dit soort zaken dat rechtspraak wel maanden tot jaren kunnen duren.’

‘Maar dit is idioot!’ onderbrak James met een rood wordend gezicht. ‘Petra was bij Issy toen het Archief werd aangevallen! Dat bewijst dat zij het niet kan zijn die meneer Honselaar bevroor.’

‘Bewijs is een netelig concept mijn jongen,’ zei meneer Codaan, zijn hoofd zorgelijk schuddend. ‘De jonge dame in kwestie is de zuster van de beschuldigde, wat haar getuigenis bedenkelijk kan maken, de zaken nog complexer maken, mij is verteld dat dit niet uw eerste kennismaking met de wet is, is het niet juffrouw Morgenster?’

Petra's uitdrukking bekoelde een weinig toen ze naar de man met de zwarte hoed keek. 'Ik weet niet waar u het over hebt.'

'Het kan u mogelijk zijn ontgaan,' beaamde Codaan met een knik. 'Het was per slot de Dreuzel politie. In begrijp dat zo'n aardse overheid niet op het respect hoeft te rekenen van iemand als u. Zoals ik al opmerkte echter, wij kamprechtters zijn zeer gronding. Op weg hierheen, heb ik het politie rapport doorgelezen over wat er heeft plaatsgevonden bij die gelegenheid, op uw laatste dag op uw grootvaders boerderij. Toegegeven, ik moest een beetje tussen de regels door lezen, maar het laat geen twijfel dat de gebeurtenissen van die ochtend resulteerden in tenminste een dode, en zeer waarschijnlijk twee, hoewel de tweede, moet ik toegeven, pure veronderstelling van mijn kant is. Herinnerd u het zich nu juffrouw Morgenster?'

Petra staaarde naar de man, haar lippen op elkaar geperst. Na een ogenblik knikte ze een maal bruusk.

'Dat is voor het eerst dat ik hierover hoor,' zei professor Franklin, kijkend naar Petra en Harry. 'Mag ik informeren hoe het kan, dat een bekende crimineel werd toegestaan om een positie aangeboden te krijgen op deze school?'

Harry nam zijn blik niet van de man met de zwarte hoed. 'Petra is geen bekende crimineel,' antwoordde hij vlak. 'Het Schouwer Departement heeft de zaak onderzocht naar de gebeurtenissen bij de Morgenster boerderij, en er was geen indicatie van een misdrijf. Willem Morgenster pleegde zelfmoord, zoals zelfs het Dreuzel politierapport moet aantonen. Zijn vrouw, Pien Morgenster, voorheen Blankenburg, werd inderdaad vermist, maar sinds ze gezocht wordt voor ondervraging ten aanzien van de dood van zowel haar eerste als tweede echtgenoot, was dat geen grote verrassing.'

Codaan streek zijn gewaad weer glad toen hij zei, 'Uw eigen onderzoek in overweging nemend, meneer Potter, deze factoren moeten in aanmerking genomen worden als wij komen tot een uitspraak van dit zeer gevoelige onderwerp. Ik zal een beroep doen op vele bronnen, en verschillende individuen ondervragen, zowel als getuige, als karakter peiling. Ik kan zelfs genoodzaakt zijn om de weduwe van meneer Morgenster op te roepen, als, zoals u zegt, zij nog steeds onder ons is. Het kan wel maanden duren voor ik tot een uitspraak kom.'

James had een enorme hekel aan Codaan, en wist vrijwel zeker dat ongeacht hoe lang de uitspraak op zich zou laten wachten, de man Petra aan het eind schuldig zou verklaren. 'Wat gebeurt er met Petra als u besluit dat zij gedaan heeft wat meneer Honselaar zegt?'

Codaan leunde achterover, en vouwde zijn vingers over zijn borst. 'De wet is erg duidelijk in dat soort zaken, helaas,' zei hij met onverholen genot. 'Poging tot moord kan gaan van twintig jaar, tot levenslange gevangenisstraf. Voeg daar het gebruik van Zwarte magie bij, de aanval op de Kluis der Lotsbestemmingen, de diefstal van een onbetaalbaar kleinood in de vorm van de vermiste rode draad - en ja, ik weet inderdaad van deze dingen; als lid van het Amerikaanse Tovenaar Gerecht, ontgaan mij maar heel weinig dingen - dan lijkt het mij onvermijdelijk dat juffrouw Morgenster de rest van haar dagen zal doorbrengen in Fort Beddam's zwaar

bewaakte tovenaars gevangenis. Haar zuster, Isabella, zal pupil van de staat worden. Als een Dreuzel, zal het aan het Magisch Onderzoek Bureau zijn om voor haar een nieuw thuis te vinden in de niet magische gemeenschap. Ze is minderjarig, gelukkig, wat betekend dat het bestuur bij de Kristallen Berg zeer waarschijnlijk zal overgaan tot het Modifieren van haar geheugen. Dit zal waarschijnlijk het beste zijn voor alle betrokkenen.'

'Wat bent u voor afschuwelijk persoon?' riep James woedend uit. 'U doet of u dat graag ziet gebeuren!'

'James!' zei Harry Potter streng, zijn hand ferm op zijn zoon's schouder leggend.

Codaan glimlachte opnieuw naar James en boog zijn hoofd triest. 'Dat is waar jonge man. Ik doe niets liever dan te zien dat het recht zijn beloop heeft. Het is en foutieve mildheid om de schuldigen te vertroetelen. Ik hoop dat je op een dag de waarheid daarvan in zult gaan zien. Hoewel ik mijn twijfels heb.'

Hij keek naar Harry en zuchtte. James zag dat er wat zweet op de bovenlip van Codaan stond.

Petra sprak toen, haar stem vreemd kalm. 'Wat zal er mij en Issy gaan gebeuren tijdens uw onderzoek?'

Codaan fleurde een beetje op. 'Het is gebruikelijk dat de beschuldigde wordt overgeleverd aan de kamprechter die de zaak behandelt van hem of haar, tot het moment dat de uitspraak gaat worden uitgevoerd. Daarom. Tot ik tot mijn uitspraak kom, zult u in mijn hechtenis zijn. Uw zuster echter, zal naar het tovenaars weeshuis in Pittsburgh worden gezonden.'

'Mijn zuster,' zei Petra koel, 'zal bij mij blijven.'

'Ik ben bang dat u niet in de positie bent om een dergelijk verzoek in te dienen,' zei Codaan, met een breder wordende glimlach. 'Het is een *Dreuzel* Amerikaanse traditie, om de verdachte als onschuldige te behandelen, tot hij schuldig wordt verklaard. Dat is een eigenaardige opvatting die geen plaats heeft in het Tover Gerecht. Tot de tijd dat ik vind dat u onschuldig bent, bent u verdachte van een halsmisdrijf, derhalve wordt u beschouwd als een aannemelijk gevaar en vluchtgevaarlijk. U zult zonder tegenstribbelen zich aanpassen aan de regel van de wet.'

Professor Franklin schraapte zijn keel. 'Laten we niets overhaast doen,' begon hij, maar Petra stopte hem, haar ogen gefixeerd op Codaan.'

'Waar ik ga, gaat Issy,' zei ze. 'Het is geen verzoek.' Haar stem klonk zo kalm dat het bijna onwerkelijk was, en kon James een plotselinge koude in de kamer voelen, die hem deed huiveren. Golven van koude leken van Petra zelf te komen, die pal naast hem zat.

'Zulke koppigheid zal u geen goed doen als ik uw zaak onderzoek, juffrouw Morgenster,' zei Codaan, met een glimlach die even koud werd. 'U zult van toon moeten veranderen, of ik besluit dat u een groter risico oplevert dan ik tot nu tot voorzien had.'

‘Ik twijfel of dat een vergissing zou zijn,’ zei Petra. James was er bijna zeker van dat er, terwijl ze sprak, er wolkjes mist uit haar mond kwamen.

De spanning in de lucht leek te tintelen, en James voelde een plotse onuitsprekelijke angst dat er iets verschrikkelijks op het punt stond te gebeuren. Beelden flitsten achter zijn netvlies: een zwart kasteel, groot en dood, hing over de rand van een klip; wachtende blikken verborgen in de schaduw; een witte hand die een enkele lelijke dolk vast hield, waar bloed vanaf droop. Dat waren de visioenen van Petra’s dromen. Ze kwamen nu naar hem, flitsen als bliksem, koud als ijspegels. Op een of andere manier zond zij ze uit naar hem, kennelijk onbedoeld, door dat onzichtbare zilveren koord, die hem nog steeds met haar verbond. Het was alsof ze zich aan het opwinden was, als een soort magische generator. Hij voelde het, en het was afschuwelijk, angstaanjagend. Wat was ze? Hoe kon ze zo mysterieus krachtig zijn? James keek door de kamer, naar Albert Codaan, en plotseling wilde hij naar de man roepen om op te houden, te stoppen haar te tergen. Niet alleen omdat James van haar hield, maar omdat hij bang was om haar. Maar toen, verrassend, sprak James’ vader.

‘Ik begrijp uw hachelijke positie meneer Codaan,’ zei hij, en de toon van zijn stem leek de spanning van de kamer te ontladen. ‘Ten slotte ben ook ik een man van de wet. Ik ben verantwoordelijk voor de aanwezigheid van juffrouw Morgenster hier. Hoe zou het zijn als ik de verantwoordelijkheid voor haar nam, en haar zus Isabella, gedurende uw onderzoeking van de zaak?’

James draaide zich, met opengesperde ogen, naar zijn vader, net als Petra.

‘Dat is een aardig aanbod meneer Potter,’ zei Codaan stijfjes, recht op zijn stoel zittend. ‘Maar een die ik, gelet op mijn taak, moet weigeren. De wet, zoals ik al meldde, is heel duidelijk.’

‘En zoals ik meldde meneer Codaan,’ zei Harry een beetje luider, ‘Ben ik ook een man van de wet. Ik wil u eraan herinneren dat de *internationale* magische wet voorziet tot het toelaten van buitenlandse verdachten om te worden geplaatst in de hechtenis van de afgevaardigde van hun eigen land, gedurende de tijd van alle noodzakelijke wettelijke voortgang.’

Codaan keek strak naar Harry, zijn ogen vernauwt. Het zweet op zijn bovenlip glansde. James merkte dat zijn vader’s uitdrukking aan de andere kant, perfect neutraal was, zo kalm als een rots in de branding.

‘Weet u dat heel zeker meneer Potter,’ zei Codaan zachtjes, ‘dat dit de weg is die u waarlijk wens te nemen?’

‘Ik zie geen andere mogelijkheid,’ reageerde Harry, ‘voor een man van de wet.’

Codaan glimlachte opnieuw, voorzichtig. ‘Zo is het dan. Als afgevaardigde van het Amerikaanse Tover Gerecht, draag ik Petra en Isabella Morgenster over in uw hechtenis. Maar besef echter wel, dat dit betekent dat zowel het toverwetbestuur en het Magisch Onderzoek Bureau, u erg aandachtig zullen volgen. Er zullen wakers in de buurt van uw huis geplaatst worden, dag en nacht.’

‘Dan kunnen ze zich voegen bij degene die daar al staan,’ reageerde Harry met een zucht. ‘Mijn vrouw heeft ze al eens binnen gevraagd voor een kopje thee, hoewel ze daar nog niet op in zijn gegaan.’

‘Meneer Potter,’ fluisterde Petra, dicht naar hem toe buigend. ‘U hoeft niet -’

‘Is er nog meer waar we ons mee moeten bezig houden dan?’ onderbrak Harry, snel van gezicht naar gezicht kijkend. ‘Nee? Dan stel ik voor dat ik juffrouw Morgenster en haar zuster begeleid naar hun flat waar ze de spullen kunnen verzamelen die ze nodig hebben.’

De bijeenkomst ging uiteen en er was het geschuifel van voeten en het kraken van de deur toen deze open werd gemaakt. Professor Klaverhoef stond bij de ingang van de deur, de anderen vóór hem weg te laten gaan. Zijn gezicht was ondoorgrondelijk toen hij naar James keek en knipoogde. James volgde zijn vader door het hoofdportaal die recht liep door het midden van de Administratie Zaal. Petra voegde zich bij haar zusje, die daar wachtte bij de trap met Daan en Ralph. Toen James en zijn vader de hoofdingang bereikten, schoof Albert Codaan schuchter naar Harry, zijn houding vriendelijk, zo niet een beetje zelfingenomen.

‘Ik ben me bewust,’ zei hij zacht, ‘dat u al eerder gezorgd heeft voor een toevluchtsoord voor juffrouw Morgenster en haar zuster. Dat was, feitelijk, direct na de ongelukkige gebeurtenissen van hun laatste dag op de Morgenster boerderij. Kan het zijn dat u wat meer weet van deze gebeurtenissen dan waar u blijk van geeft?’

‘Ik verzeker u, meneer Codaan,’ antwoordde Harry, ‘dat u net zoveel als ik weet over die dingen, mogelijk zelfs meer. Uw informatie lijkt geen grenzen te hebben.’

Codaan lachte, als waren Harry en hij oude vrienden. ‘Helaas, als dat eens waar was. Ik vraag het maar echter, omdat ik erachter zal komen. Als er geheimen zijn die u nu met me wenst te delen, kan het ons een heleboel problemen schelen verderop. Ik ben bang dat de dingen dan minder... beschaafd kunnen worden.’

Harry wachtte langdurig, en James keek op naar hem. Een ogenblik dacht James dat zijn vader Codaan zou vertellen wat hij wist - dat Petra het was die was gezien, komend van de Archief Zaal, op de nacht dat deze was aangevallen, en misschien zelfs dat Merlinus Ambrosius zich zorgen maakte over Petra's geestelijke staat, en zelfs haar gebruikelijke goedheid. Tenslotte echter, schudde Harry alleen maar zijn hoofd.

‘Voel u vrij om mij en mijn familie te ondervragen meneer Codaan,’ zei Harry, omlaag kijkend naar James. ‘Wij hebben de gewoonte de waarheid te vertellen. Hoewel, soms moet je de juiste vragen stellen.’

Codaan knikte, alsof dit precies het antwoord was dat hij verwacht had. ‘Heel goed. Ik zal mijn onderzoek nog deze avond starten, en als het nodig zal blijken te zijn, zal ik gebruik maken van uw aanbod. Voor nu wens ik u goedenavond. En euh, succes. Ik denk dat u dat wel nodig zult hebben.’

Daarmee duwde Codaan een van de zware voordeuren open, en verdween in de duisternis er voorbij, vrolijk neuriënd in zichzelf.

‘Weerzinwekkende man,’ zei professor Franklin met een zucht. ‘Maar zulke figuren zijn, discutabel, het vet wat de as van de beschaving gesmeerd houdt.’

Professor Klaverhoef knikte. ‘En op vrijwel dezelfde manier, voelt men de aandrang om zich de handen te wassen na met hem in contact te zijn geweest.’

Mompelend instemmend, ging de groep op weg door de frisse duisternis.

Lopend tussen James en zijn vader, vroeg Petra, ‘Weet u zeker dat u dit wilt doen, meneer Potter? Het maakt het alleen maar lastiger voor u en uw familie. Ik kan wel voor mezelf zorgen, als dat nodig is.’

‘Het is niets,’ antwoordde Harry kortaf, maar keek haar dan aan terwijl ze voortgingen over het winderige terrein. Met een zachtere stem zei hij toen. ‘Maar, neem me niet kwalijk dat ik dit vraag Petra, en weet dat ik het maar eenmaal zal doen: *deed* je waar meneer Honselaar je van beschuldigt? Had je wat te maken, om een of andere reden, met de aanval op de Kluis? Omdat meneer Codaan, weerzinwekkend als hij is, wel gelijk heeft. De waarheid zal boven tafel komen. Het is beter om nu te spreken, dan later er op aangesproken te worden. Ben je schuldig?’

Petra keek naar Harry, en dan naar James. ‘Dat ben ik niet. Ik zweer het. Ik weet dat er een heleboel rare dingen rond me gebeuren, maar ik ben net zo verbijsterd als iedereen. Ik wil de waarheid net zo graag weten als meneer Codaan. Alstublieft, geloof me.’

James sprak. ‘Ik geloof je Petra,’ zei hij, haar in de ogen kijkend. Ze glimlachte naast hem, een beetje triest.

Harry Potter daar integen, zei helemaal niets.

14. De Magnussen Raadsels

Dk dacht dat je mij vertelde,' zei Daan de volgende dag, 'dat als er enig verband was tussen dat ouwe professor Magnussen verhaal en de aanval op de Kluis, je pa en Merlijn en iedereen verder, er bovenop zouden zitten.'

James schudde zijn hoofd. 'Kom op,' drong hij aan. 'Het is al tien voor twee. Franklin's kantoor uren zijn bijna voorbij.'

'Jep,' zei Ralph die warm begon te worden voor het onderwerp. 'Wat is er toch gebeurd met dat gedoe over ons, dat we maar een paar schooljochies zijn die veel te veel te doen hebben om zich in grote avonturen te gooien?'

James greep Ralph's mouw en trok de grote jongen om de hoek, een hoge gang in die aan beide kanten deels openstaande deuren had. 'Dat was toen, dit is nu, oké? Pap heeft zijn handen vol met zijn eigen problemen, helemaal nu Petra en Issy bij hem verblijven terwijl die Codaan idioot zijn onderzoek verricht. We nemen het niet *over* van hem, we helpen alleen. Als er iets *is* over dit hele ding van professor Magnussen en het Nexus Gordijn, sturen we het naar hem toe.'

'Ik snap al hoe het is,' zei Daan glimlachend. 'Nu Petra Morgester's lot op de weegschaal ligt, wil je het ouwe Eerste Richtlijn gedoe wel verbreken, hè?'

'Ik weet niet een wat dat betekend,' zuchtte James ongeduldig. 'Vlug, Franklin's kantoordeur is nog open.'

De drie jongens hielden net buiten de lage houten deur halt, en tuurden naar binnen. Het kantoor was verrassend klein, pal in het midden stond een indrukwekkend eiken bureau, een paar gemakkelijke stoelen en een boekenkast volgepakt met enorme boeken en hier en daar een mechanisch speeltje. Franklin zat aan het bureau met zijn gezicht naar de deur, een groot boek in zijn handen. Hij keek op toen de drie leerlingen plotseling stil stonden.

‘Jongens,’ zei hij verwelkomend. ‘Wat kan ik voor jullie doen?’

‘Dag kanselier,’ zei James, de kleine kamer binnen stappend, en in de rondte kijkend. ‘Euh, dit is uw kantoor?’

‘Een van hen tenminste,’ glimlachte de professor. ‘Dit is degene die ik gebruik voor het ontvangen van leerlingen en staf. Waarom wil je dat weten?’

James schouderstokte terwijl hij achter een van de stoelen ging staan. ‘Zomaar. Ik had alleen iets... groters verwacht.’

‘We dachten dat we uw Daglicht Besparende Apparaat zouden kunnen zien,’ voegde Ralph toe.

‘O ja, dat,’ antwoordde professor Franklin, met een klap zijn boek sluitend. ‘Die heb ik in mijn privé vertrekken. Het is veel te groot en complex om in een van mijn andere kantoren te bewaren. Per slot zijn we nog altijd vaak slachtoffer van een mogelijke schoolgrap, hoewel deze dingen wat zeldzamer zijn tegenwoordig, dankzij Madam Laosa.’

‘U bedoeld *Droge Laosa*?’ vroeg Daan, die zijn ogen opensperde. ‘Dus ze bestaat echt? Sommige van de Zombies beweerden dat ze gewoon verzonnen was om te voorkomen dat zij op onderzoek zouden gaan in de kelders.’

‘Hoe kan ik jullie helpen jongens?’ vroeg professor Franklin met een ontspannen glimlach, kennelijk Daan’s vraag ontwijkend.

‘Euh,’ begon James, de rugleuning van de stoel voor hem omklemmend, ‘we hebben even een vraag. Het heeft te maken met de geschiedenis van de school. We dachten dat u de aangewezen persoon was om het aan te vragen.’

Professor Franklin knikte instemmend. ‘Altijd een genoegen om leerlingen te zien die geïnteresseerd zijn in de universiteit. En ik neem aan dat ik in de unieke positie ben om het te hebben over de geschiedenis, sinds ik vrijwel het meeste ervan heb meegemaakt. Wat is de vraag?’

James keek achterom naar Ralph en Daan, plotseling terughoudend. ‘Het... euh... gaat over een van de professoren.’

‘Van lang geleden,’ voegde Ralph toe.

De stoel van professor Franklin kraakte toen hij er achterover in leunde. ‘We hebben een nogal indrukwekkende lijst van leerkrachten gehad in de loop der tijden, doorgaand tot deze dag. Meneer Bunyan, de reus, is een van onze meest recente aanwinsten, en geloof me, het was geen kleinigheid om hem over te halen zijn positie

aan te nemen. Heeft meer met de open ruimte, heeft ie, samen met zijn grote blauwe os, Baby.'

'Het gaat over professor Magnussen,' gooide Daan eruit, naar voren stappend.

Professor Franklin's uitdrukking bevroor op zijn gezicht. Hij wachtte, de drie jongens aanstarend.

'Herinnert u zich hem?' vroeg James voorzichtig. 'We zochten hem op in de bibliotheek, maar er was bijna niets over hem. Zijn volledige naam was Ignatius Karloff Magnussen, en hij was het hoofd van de Igor Afdeling, zo'n honderd-vijftig jaar geleden of zo.'

Professor Franklin bleef de jongens onderzoekend aankijken, zijn blik plotseling achterdochtig. Hij leunde weer langzaam naar voren, wat weer gekraak van zijn stoel ontlokte.

Ralph zei, 'Er zijn verhalen over die Magnussen gast. Ze vertellen dat hij iets opende genaamd het Nexus—'

'Jongens,' onderbrak professor Franklin, 'ik ben bang, dat professor Magnussen een naam is uit een periode die deze school liever vergeet. Ik zou willen aandringen dat jullie niet verder naar hem informeren.'

'Nou,' antwoordde Daan langzaam, uit zijn ooghoeken naar zijn vrienden kijkend, 'zo graag als we hiermee akkoord zouden willen gaan, ben ik bang dat we nu nog tien keer nieuwsgieriger zijn.'

Professor Franklin zuchtte diep. 'Ik ga er vanuit dat jullie hierover geleerd hebben in de Technomanie les van professor Jackson, ja?' Hij knikte, zonder een antwoord te verwachten. 'De professor en ik hebben al een verschil van mening gehad over het onderwerp. We hebben een nogal afwijkend idee betreffende de verdiensten over veiligheid, tegenover onthulling. Mogelijk wens ik alleen, dat mijn baan als kanselier wat eenvoudiger was. Zeker dat de goede professor het hier mee eens zou zijn.'

James riskeerde een beetje druk op de zaak te zetten. 'Wat kunt u ons vertellen, Kanselier? Is het waar dat Magnussen het Nexus Gordijn opende, en op weg is gegaan naar de Wereld Tussen de Werelden?'

Professor Franklin stond op en trok zijn gilet recht. Hij draaide zich naar het raam en leunde ertegen om over het terrein te kijken.

'Hij woonde in het meest vooraanstaande huis van Alma Aleron, degene die had behoord aan John Roberts, een van de oprichters van de school. Hij was geniaal, Magnussen, en ja, ik kende hem. Hij was in feite een van die bijzondere mensen: hij was een wetenschapper, en had een voorliefde voor verhalen. Zijn inschattende hersens stonden op gelijke hoogte met de beste technomaniërs die ooit geleefd hebben, maar zijn liefde voor verhalen lieten hem meer op meer creatieve, vindingrijke manier denken, waarvan geen van zijn collegae ooit komen dromen. Deze eigenschap, die hem groots maakte echter, leidde hem naar... obsessies. Het waren helaas deze, die hem dreven om daden uit te voeren die zowel weerzinwekkend als uiteindelijk zinloos waren.'

Professor Franklin pauzeerde, kennelijk bepalend hoeveel hij kon zeggen. Tenslotte ging hij verder, nog altijd uit het raam starend. 'Het was een tijd van grote interesse in magische ontdekkingen en experimenten. Scholen zoals Alma Aleron stonden vrijwel een onbegrensde zelfstandigheid en bronnen toe aan hun docenten, allemaal in de naam van vooruitgang. Te laat leerden we, dat soms vooruitgang verval betekent. Professor Ignatius Magnussen werd toegestaan om zijn experimenten uit te voeren en zijn doelen te achtervolgen, hoewel de kosten ervan veel hoger waren dan wij destijds wisten, en de gevaren waren... wel, ontelbaar. Tegen de tijd dat we achter zijn ware bedoelingen kwamen, was het te laat hem te stoppen. Aan het eind werd hij het slachtoffer van zijn eigen ontwerpen, en dat, helaas, is het eind van zijn verhaal.'

'Wat deed hij, meneer?' drong James aan.

Professor Franklin dacht na. Kort daarop keek hij terug naar de jongens, zijn ogen vernauwt. 'Waarom, vraag ik, zijn jullie drie hier zo geïnteresseerd in?'

'Euh...' begon James, maar Daan onderbrak hem.

'We zijn gewoon nieuwsgierig meneer. Zit in onze aard. U weet hoe jonge mensen zijn.'

Professor Franklin keek Daan langdurig onderzoekend aan. 'Inderdaad dat weet ik. Nieuwsgierigheid is een goede eigenschap, mijn jonge vrienden. Het is de brandstof voor de machine van ontdekking. Maar als iedere brandstof, kan het gevaarlijk zijn. Je kunt je eraan branden, als je er niet voorzichtig mee bent.'

James vroeg, 'Is dat wat er gebeurde met professor Magnussen?'

Professor Franklin's gezicht bleef kalm toen hij zijn blik naar James verplaatste. Na even zei hij, 'Magnussen leefde in het huis wat een behoorde aan een van de drie oprichters van deze school, zoals ik zei. Het is het huis dat nu staat als een ruïne aan de overkant van het terrein,' hij knikte naar het raam. 'Professor Magnussen is de reden dat het gebouw tot puin werd gereduceerd. Zijn laboratorium was daar en het was een aanblik van afschuwelijke dingen. Toen deze dingen bekend werden, ontplofte er een opstand op het terrein. Honderden stoven naar het landhuis, met de bedoeling om Magnussen eruit te slepen en hem voor het gerecht te brengen. Natuurlijk was er al een kamprechter aangewezen aan hem -- het recht was al in beweging gezet-- maar door het aanzien van Magnussen, werd hem het voorrecht toegestaan dat hij zijn positie en zijn woning tijdens het onderzoek mocht behouden. Hierover was de bevolking van de school woedend, daaronder, tot mijn spijt, velen van de staf. Tijdens het geharrewar wat volgde, ontsnapte Magnussen van het landhuis. In de nasleep werd het landhuis bijna tot aan de grond verbrand. Tot op deze dag weet niemand of de brand een ongeluk, of opzet was. Sommigen zeggen dat Magnussen het zelf gedaan had, met de bedoeling iedereen af te leiden van zijn ontsnapping. Hoe dan ook, het vernietigde niet alleen het landhuis, het vaagde ook alle bewijs weg van wat Magnussen gedaan had. En, eerlijk gezegd, misschien was dat ook wel het beste.'

Daan was onder de indruk. ‘Dus wat gebeurde er daarna met hem? Sleet hij de rest van zijn dagen op een of ander Zuid Amerikaans eiland ergens?’

‘Van Ignatius Magnussen is sinds dien niets meer gezien of gehoord,’ antwoordde professor Franklin bruusk, weer terug zittend achter zijn bureau. ‘De meest waarschijnlijke uitleg is dat hij ontsnapte naar de kloof die hij creëerde, naar enige realiteit die geen van ons zich ook maar voor kan stellen.’

‘Dus hij slaagde *wel* in het openen van het Nexus Gordijn!’ riep Ralph uit.

Professor Franklin wierp een ijskoude blik op Ralph. ‘Hij slaagde erin *iets* te openen, meneer Deeter. Tot onze spijt hadden wij vrijwel geen gelegenheid om hem te ondervragen vóór zijn ontsnapping, en het vuur vernietigde iedere aanwijzing die we hadden kunnen verzamelen tijdens zijn afwezigheid. Daarom weet niemand zeker wat hij deed of waarheen hij zou kunnen zijn gegaan. Al wat we weten, is dat zijn “succes” heel veel koste, en vele levens verwoest heeft. Ik stel voor het daarbij te laten.’

James wilde nog meer weten. Maar professor Franklin’s uitdrukking maakte duidelijk dat hij klaar was met over dit onderwerp te praten. De drie jongens dankten de kanselier en verontschuldigde zich zo snel als mogelijk.

‘Nou,’ zei Ralph toen ze eenmaal de Administratie Zaal verlaten hadden, ‘daar hadden we niet echt veel aan.’

James trok zijn mantel om zich heen toen de wind aantrok. ‘We hebben tenminste ontdekt dat Magnussen inderdaad het Nexus Gordijn heeft geopend,’ antwoordde hij. ‘Dat betekent dat er iets zit in Daan’s theorie. Misschien dat degene die echt de draad heeft gestolen, deze gebruikt heeft om het Gordijn opnieuw te openen, en zich daar nog steeds verbergt, in de Wereld Tussen de Werelden. Als we erachter komen hoe Magnussen er doorheen kwam, kunnen we dat misschien ook doen.’

Daan deed verrast toen hij zei, ‘Ik dacht dat we dit allemaal zouden overdragen aan de grote Harry Potter en zijn team van Schouwer supergasten?’

‘Hou je kop wil je?’ gromde James kwaad. ‘Pap heeft al genoeg te doen. Het kan geen kwaad als we wat aanwijzingen volgen, toch? Spaart hem wat tijd. Trouwens, wij zijn hier al op het terrein. Wij kunnen het basiswerk veel makkelijker doen dan hij. Ik zou alleen willen dat professor Franklin niet zo gesloten was over alles. Hij gaf ons vrijwel niets waar we iets mee kunnen.’

Daan zuchtte langdurig en stopte met lopen. Even later stopten Ralph en James ook en draaiden zich om naar hem.

‘Misschien,’ zei de blonde jongen met een scheve grijns, ‘kunnen we het nu op *mijn* manier proberen?’

James was erg nieuwsgierig te weten wat Daan's manier feitelijk was, maar naar bleek, waren de daarop volgende dagen te druk voor de jongens om ook maar iets te ondernemen. Op Vrijdagavond, voegde James zich bij Daan, Albus, Lucy en Ralph bij Pepperpock Landing voor de Vampier tegen Weerwolf, Drijfbalwedstrijd. Albus juichte vurig voor zijn team terwijl Lucy geestdriftige aanmoedigingen leidde, en zwaaide met een rood met zwart vaandel in haar gehandschoende handen. James, Ralph en Daan daarentegen, die niets hadden met een van de teams, juichten alleen als er strafpunten of verwondingen waren, wat hen de nodige afkeurende blikken opleverden van de tribunes rond hen. Tenslotte versloeg de Weerwolf Afdeling de Vampieren met een score van acht-en-tachtig tegen zes-en-vijftig, waardoor Lucy zo'n chagrijnige bui kreeg dat die aanhield tot ver in haar tweede Dropsoda bij de Kraan en Kroes.

James bracht het grootste deel van Zaterdagmiddag door op de zolder van het Hermes Landhuis, vergezeld door Daan, op zoek naar een kostuum voor het Halloweenbal die avond. Gezamenlijk besloten ze te gaan voor een mummie kostuum voornamelijk samengesteld uit stukken oud laken, die, om een of andere vergeten reden, was gebatikt in regenboog kleuren.

'We noemen je Saturday Night Fever,' verkondigde Daan vrolijk, James onderzoekend in zijn kostuum. 'De Disco Mummie! Je wordt een knaller. Eigenlijk, ben ik een beetje jaloers.'

Omdat zijn poging Petra mee te vragen naar het bal jammerlijk mislukt was, zocht James Lucy op, en vroeg haar of zij met hem wilde gaan, denkend dat ze samen meer plezier zouden hebben dan apart. Ze ging direct akkoord, en met meer enthousiasme dan waar James op gerekend had. Toen hij die avond aankwam bij het Erebus Landhuis, om haar te vergezellen naar het bal, kwam ze de grote trap af, verkleed als een vampier prinses, schitterend in een nogal verbluffende zwarte jurk, met een flacon bloed geknoopt aan een zwart lint rond haar nek.

'Het is geen echt bloed, 'glimlachte ze verontschuldigend, haar hoektanden ontblotend, die voor die avond waren behekt tot lange punten. 'Het is alleen maar gifbessen sap, dus ik kan er echt van drinken als ik dat wil. Ik heb de laarzen van professor Remora geleend. Kun je je voorstellen dat haar voeten bijna even klein zijn als de mijne?'

James vertelde haar dat hij dat niet kon, en dat hij eerlijk gezegd zo min mogelijk aan professor Remora's voeten wilde denken als mogelijk. Op weg naar de Administratie Zaal, kwamen ze Ralph tegen, die was verkleed als een spook, met een nogal triest door motten aangevreten, laken over zijn hoofd. Tezamen liepen de drie in de richting van het cafetaria om iets te drinken, en toen naar boven, naar de grote

balzaal, waar de band, Rig Mortis en de Bottonen, al bezig waren met hun eerste optreden.

Het werd een verrukkelijke dolle avond. De muziek was erg hard en na een paar mislukte pogingen, lukte het Lucy om James over te halen om haar te vergezellen op de dansvloer. Daan was daar al, ronddraaiend en wild stuiterend, gekleed, natuurlijk, als zombie. Hij had zijn gezicht groen geverfd, een paar hechtingen met een zwarte viltstift toegevoegd, en had een mottig, slecht passende stoffige blauwe smoking aangetrokken. Tegenover hem zag Celest Croes er nogal pakkend uit als zijn zombie afspraakje, compleet met een met bloed bevlekte roze zijden jurk, en ieder deel van haar onbedekte huid was gekleurd met een dodelijk, gevlekt blauw.

‘Wat een feest hè?’ riep Daan toen hij voorbij slingerde.

‘Is het!’ riep James grinnikend terug. Voor hem danste Lucy vrolijk, er verassend mooi uitziend met haar haar opgestoken als een ingewikkelde bijenkorf. Hij vertelde haar dat terwijl de lichten flitsten en in het rond draaiden. Zelfs in de flikkerende duisternis, zag hij een blos verschijnen op haar bleke wangen en ze glimlachte naar hem, duidelijk in haar nopjes.

Het was pas de volgende Woensdagmiddag dat Daan eindelijk James en Ralph opzocht en hen vertelde om zich gereed te maken voor een kleine “feitzoek missie”, als de lessen van die dag erop zaten. Tegen vijf uur, ontmoette de drie jongens elkaar bij het Apollo Landhuis voor een snelle maaltijd.

Het maal was bereid door de hofmeester, een kale, gebochelde, pijnlijk dunne tovenaars wiens gemoedsrust gewoonlijk heen en weer bewoog tussen nauwelijks verborgen norsheid, en openlijke vijandigheid. Alleen bekend als Ypma, was de hofmeester kennelijk als een onderdeel van het Apollo Landhuis al bijna zeventig jaar, en leek totaal niet de bedoeling te hebben om met pensioen te gaan, ooit. Hij was zo oud, dat het leek dat hij wel een goede stofbeurt kon gebruiken, maar hij bewoog zich voort met een soort grimmige vastberadenheid, die erop kon wijzen, dat, als hij het ooit nodig zou vinden, hij waarschijnlijk een willekeurig lid van de Bigfoot afdeling onderuit zou kunnen halen met zijn lange knokige hand, terwijl hij met de andere pannekoeken omdraaide.

‘Ik hoop dat het naar de jonge heren hun zin is,’ zei hij door opeen geklemde kaken, terwijl hij de borden voor hen plaatste. ‘Cheeseburgers en zelfgemaakte friet. De hoeksteen van iedere gezonde avondmaaltijd.’

‘Bedankt Ypma,’ zei Ralph die zich tegoed deed.

‘Wat is er met die gast?’ vroeg Daan zachtjes toen Ypma zich terugtrok naar het fornuis. ‘Iedere keer als we hem iets vragen, krijg ik de indruk dat hij nauwelijks in staat is om zich in te houden om ons niet te vervloeken tot een peper en zout stelletje.’

James haalde zijn schouders op en vermaalde een frietje. Ze waren nog steeds heet en bestrooit met een soort kruimelige blauwe kaas. ‘Ypma is wel oké,’ zei hij. ‘Doet me aan thuis denken. Hij is een soort grote menselijke versie van Knijster.’

‘Dat is ie!’ knikte Ralph met zijn mond vol. ‘Ik *wist* dat hij er bekend uitzag. Je hebt gelijk. Hij doet me inderdaad denken aan het goeie ouwe Grimboutplein.’

Twintig minuten later gingen de jongens op weg door de donker wordende avond, Daan voorop. James merkte dat ze op weg waren naar de Archief Zaal.

‘Alleen maar een beetje onderzoek jongens,’ zei Daan tegen de Weerwolf leerlingen die nog steeds als bewakers dienden rond de trappen van het Archief. ‘Of hebben we een toestemmingsbewijs nodig in drievoud van de kanselier zelf?’

‘Schiet nou maar op Wilstra,’ bitste een van de Weerwolf jongens. ‘De Zaal sluit precies om acht uur, als je binnen bent ben je zuur.’

‘Hé,’ grijnsde Daan terwijl hij de trap op draafde naar de grote deuren, ‘dat rijmt! Je hebt dat geofend, is het niet? Jullie Weerwolven zijn zo verdraaid slim.’

‘Lach zolang je kunt Wilstra,’ riep een van de andere jongens. ‘We zullen zien of je nog kan lachen komende Vrijdag, als jouw team het onze ontmoet met Drijfbal.’

‘Nou, dat rijmt helemaal niet,’ zei Daan minzaam, ‘terug naar te lestafel met jou.’

De Weerwolf jongen snoof, maar ze waren kennelijk te toegewijd aan hun wachtdiensten om hun post te verlaten. James en Ralph gingen naast Daan de trap op, oogcontact met de jongens aan beide zijden vermijnd.

‘Dus, wat gaan we hier doen?’ vroeg James toen ze de ronde duistere kamer van de Weerweergever binnengingen. ‘Zelfs als er nog dingen zijn uit Magnussen’s tijd, zijn die in de verboden afdeling van het Archief. Daar kunnen we niet in, ongeacht hoeveel Weerwolven je beledigd.’

‘In tegendeel,’ verkondigde Daan, een dunne gouden sleutel uit zijn zak tevoorschijn halend. James herkende het.

‘Da’s een Archief moedersleutel,’ zei hij bewonderend. ‘Net zo een als Franklin gebruikte toen we naar de Kluis der Lotsbestemmingen gingen. Hoe kom je daar aan?’

Daan grijnsde. ‘Ik ben al een poosje bezig om dit uit te stippelen. Ik dacht wel dat je uiteindelijk warm zou lopen voor een klein buitenschools avontuur. Waarom denk je dat ik instemde om met Celest Croes naar het gekostumeerde bal te gaan?’

Ralph stelde voor, ‘Omdat ze er geweldig uitziet in een roze zijden jurk?’

‘Nou, ja, dat ook natuurlijk,’ antwoordde Daan nadenkend, ‘maar dat is niet alles. Zij zit bij het onderhoudsteam die werkt in het Archief, en ze heeft altijd een streepje voor gehad bij Honselaar.’

‘Dat snap ik,’ knikte Ralph.

James schudde verbaast zijn hoofd. ‘Je jatte de sleutel van haar?’

‘Nee!’ riep Daan beledigd. ‘Ik vroeg haar er gewoon om. Wat *dénk* je wel van me?’

‘Sorry,’ reageerde James knipperend.

‘Ik zei haar dat ik behoefte had om iets over een beroemde oude danser op te zoeken, zodat ik mijn passen kon oefenen voor het bal. Ze viel bijna om. Gaf de sleutel onmiddellijk.’

Ralph floot geïmponeerd. ‘Je danste met een meisje alleen om de sleutel in handen te krijgen?’

‘Alles voor de zaak,’ zuchtte Daan. ‘Kom op.’

Met gebruik van de sleutel opende de jongens de deur naar het binnenste archief. Na wat nerveuze blikken om zich heen te hebben geworpen, verzamelden ze zich bij de verboden afdeling, een dikke ketting en een hangslot belette hen de doorgang. Met een snelle zwaai van de moedersleutel en een tik van Daan’s toverstok ging het hangslot echter open, en de drie slopen langzaam de donkere kamer in.

‘Het is zo donker en stoffig,’ merkte Ralph op, zijn stem onbewust zacht houdend. ‘Hoe kunnen we hierbinnen vinden wat we nodig hebben?’

‘Celest vertelde me hoe ze hier alles wegzetten,’ antwoordde Daan, zijn verlichte toverstok boven zich houdend. ‘Eerst de datum, en dan de naam van de gebeurtenis of persoon. Kijk naar de bovenkant van de gangen. Magnussen gaf les tussen achttien-dertig en achttien-vijf-en-negentig.’

‘Hier,’ riep James, omhoog kijkend naar de planken. De nadere twee voegden zich bij hem, en begonnen te zoeken tussen de planken, de lading vreemde voorwerpen onderzoekend, en stof blazend van de vergeelde kaartjes.

Een schuifelend geluid verraste de jongens. Aan de grond genageld, met wijd open ogen, staarden ze elkaar aan.

‘Was dat een van jullie?’ fluisterde James.

Ralph slikte. ‘Ik was het niet, het kwam van de gang achter ons.’

‘Het is waarschijnlijk niets,’ fluisterde Daan, schichtig in de rondte kijkend. Vrijwel direct klonk een zachte klap vlakbij. De drie jongens sprongen op. Langzaam draaide James zich naar het geluid, zijn toverstok opgeheven. Hij haalde nauwelijks adem. Als één man bogen de jongens zich rond het eind van de gang, turend in de duisternis.

Iets kwam van de plank geschoven, direct naast James’ gezicht, duwde zich tegen zijn wang, en maakte het geluid van een kleine motorboot. Hij gilte het uit en sprong in de lucht, liet zijn toverstok vallen en krabbelde aan zijn wang.

‘Lorretje!’ raspte Daan met uitpuilende ogen.

James draaide zich met bonzend hart om, en keek. Lorretje de kat stond op de plank, luid snorrend, zijn ronde kop knikkend. Er zaten spinnewebben vast in zijn snorharen.

‘Lorretje, jij donder!’ zei Daan opgelucht, zich uittrekkend om de kat tussen zijn oren te krabben. ‘Wat doe jij hier? Je bezorgde James bijna een hartaanval!’ Hij lachte nerveus.

‘Volgens mij stond *jij* ook helemaal stijf,’ mopperde James, bukkend om zijn gevallen toverstok te pakken. ‘Jij moet maar eens een grote harige kop en natte neus tegen je gezicht gedrukt krijgen vanuit het donker, eens zien hoe jij je dan voelt.’

‘Wat is hij daar aan het doen?’ vroeg Ralph die naar voren stapte om de kat te aaien. ‘Ik dacht dat hij altijd rond de Administratie Zaal rondhing.’

Daan knikte. ‘Doet ie ook. Ik heb hem nog nooit ergens anders gezien.’

‘Ligt het aan mij,’ zei Ralph, schaapachtig naar Daan en James kijkend, ‘of is dit een slecht voorteken? Misschien moeten we de hele zaak maar vergeten hè?’

James verwachtte dat Daan dit idee zou afketsen, maar toen hij zich naar de blonde jongen draaide, zag hij dat die de kat kritisch bestudeerde.

‘Wat is er Lorretje?’ vroeg hij aan de kat die nog steeds spinnend op de plank stond. ‘Ben je hier om ons je toestemming te geven? Of ga je ons als een rat verraden aan de hotemetoten bij de Administratie Zaal?’

De kat hield onmiddellijk op met spinnen. Hij hurkte omlaag en staarde over de richel van de plank. Een ogenblik later sprong hij onhoorbaar op de grond en begon langs de gang te lopen, met zijn staart recht overeind.

‘Nou,’ knipperde Daan, ‘sorry dat ik besta.’

Ralph zei, ‘Misschien werd hij beledigd door het woord “rat”.’

‘Vooruit,’ stelde James voor, zich wendend naar de planken. ‘Vergeet hem. Hij is maar een kat zoals je weet, hij dacht dat wij bij de Igor Afdeling thuishoorden.’

Daan keek naar James. ‘Heb je je niet afgevraagd of hij daar misschien gelijk in had?’

James keek naar zijn vriend en fronste. ‘Hoe bedoel je? De Bigfoot Afdeling is prima voor ons. Wat weet zo’n ouwe kat wat wij niet weten?’

‘Ik zeg het alleen maar,’ antwoordde Daan. ‘Er is een reden waarom hij hier is. Misschien is het de moeite waard erover na te denken.’

James werd ongeduldig. Hij stopt en staarde even naar het donkere plafond. ‘Daar,’ zei hij, terugkijkend naar Daan en Ralph. ‘Ik heb er over gedacht. Kunnen we nu doorgaan? Ik krijg de zenuwen van deze plek.’

Daan haalde zijn schouders op. De kat vergetend, gingen de drie door met het onderzoeken van de planken, Daan riep opeens. James en Ralph draafden door de gang naar hem toe.

‘t Is...,’ begon Ralph, en slikte toen moeizaam. ‘Het is... een schedel.’

James hield zijn toverstok dichterbij. Twee voorwerpen waren weggestopt in een klein vierkant gat, en een ervan was inderdaad een schedel, zonder onderkaak. Het andere was een vrouwenlaars, erg oud en beschadigd, gemaakt van zwart leer. De kaart vastgepind op de rand van de plank las:

‘Misschien is het niet echt,’ bedacht James, starend naar de vergeelde schedel.

‘Ziet er *wel* echt uit,’ zei Ralph huiverend.

‘Is gewoon een oud bot,’ zei Daan, rollend met zijn ogen en rekkend naar de schedel. ‘Ik pak hem wel. Neem de laars en laten we gaan.’

Zo snel als ze konden droegen de drie jongens hun aanwinsten terug naar de kamer van de Weerweergever. James haalde opgelucht adem toen ze onder de dikke, kleine ramen, vastgezet in het holle plafond, liepen. Het was nu donker buiten maar het was prettig de valse blauwe gloed van de avondlucht te zien.

‘Aan wie de eer?’ vroeg Daan, de schedel ophoudend en er naar kijkend. ‘Wat denkt u meneer Bot?’ Hij bewoog de schedel als een poppetje en antwoordde met een hoge stem, ‘Ik denk dat u het moet doen, Slimme Daan, omdat u zo gaaf en onderhoudend bent. En tenslotte was het uw idee tenslotte.’

James zuchtte vermoeid. ‘Kappen. Je jaagt Ralph op stang.’

‘Ik ben niet op stang gejaagd,’ sprak Ralph tegen, met een bleek gezicht. ‘Ik bedoel, ja, wel. Een klein beetje.’

‘Nou laten we gaan dan,’ piepte Daan, de schedel weer bewegend. ‘Opperdepop.’

Met een zachte tik zette Daan de schedel in de holle schaal van de Weerweergever.

Onmiddellijk veranderde de kamer. Het werd lichter en een stuk kleiner. James, Ralph en Daan draaiden waar ze stonden en merkten dat ze zich in een donkere hoek bevonden, kijkend in een krap kantoor. Vuur knisperde in een stenen haard, en de duisternis duwde zich tegen de hoge ramen. Drie mannen zaten aan een tafel, twee aan een kant, tegenover de derde. James was niet echt verbaasd dat kanselier Franklin een van de mannen aan de tafel was. Hij zag er alleen wat jonger uit, met een minder forse buik. De man naast hem droeg de zwarte gewaden en hoed van een Kamprechtter, hoewel zijn huid donker was en voorzien van een dunne baard. In het midden van de tafel, eruit ziend als een Halloweenversiering, stond de gele, kaakloze schedel. De donkere man was net klaar met het aantikken ervan met zijn toverstok.

‘Donald Tewater, Hoofd Kamprechtter van het Tover Gerecht van de Verenigde Staten van Amerika, Philadelphia Post,’ zei hij vlak. ‘Op het voor onderzoek toezien van ene Ignatius Karloff Magnussen, aangehouden voor diverse beschuldigingen, inbegrepen diefstal en misbruik van lijken, marteling, en verdenking van moord. Ik heb voor deze schedel gekozen als het object voor deze ondervraging, daar het dient als Bewijsstuk A in de zaak voorhanden. Ik ben vergezeld door Benjamin Amadeus Franklin, Hoofd van het Alma Aleron Technomanie Departement, en rechtstreekse meerdere van de beklaagde. Professor Magnussen, wilt u uw naam vermelden voor het verslag.’

James richtte zijn aandacht op de man die tegenover professor Franklin en de Kamprechtter zat. Magnussen was groot en een brede borst en een vierkant hoofd

omgeven door een rand van grijs haar. Zijn uitdrukking was grimmig, zijn donkere wenkbrauwen liepen diep over een scherpe fijn gevormde neus.

‘Ik ben professor Ignatius Karloff Magnussen,’ zei hij, en James was verrast over de man’s beschaafde en prettige stem. Anders dan de meeste Amerikanen, sprak Magnussen met een kenmerkend Brits accent.

Daan boog zich naar James en Ralph en fluisterde, ‘Ik hoorde dat hij nooit akkoord ging met de Amerikaanse breuk met Engeland. Uit protest sprak hij altijd met wat hij noemde “Des Koning’s Engels”.’

James fronste en luisterde toen Tewater, de Kamprechtter, weer sprak.

‘Bent u op de hoogte van de beschuldigingen tegen u professor Magnussen?’

Magnussen reageerde niet. Hij keek alleen maar over de tafel, zijn ogen hard als stalen knikkers. Tewater schraapte zijn keel.

‘Voor het verslag, professor, u wordt beschuldigd, tenmiste, voor het wroeten in verboden praktijken die de stabiliteit bedreigen van de dimensionale orde. Is het waar dat u de contrôle heeft gezocht over de toekomst door het onderzoeken van de Tovenaar Groot Eenwoording Theorie?’

Magnussen bleef volkomen onbewogen. James wist dat de man luisterde, want hij staarde naar de mannen aan de andere kant van de tafel, of hij van plan was hen als vlinders op een kurkboord te prikken. Hij leek het eenvoudig niet nodig te vinden om te reageren op hun vragen. Professor Franklin aan zijn kant, leek volledig ellendig. Zijn gezicht was bleek achter zijn vierkanten bril.

‘Zo zij het dan,’ zei Tewater, zijn eigen bril rechtzettend en naar beneden turend op het perkament voor hem. ‘U wordt verder beschuldigd van het openen van een kloof tussen dimensies, iets legendarisch bekend als het Nexus Gordijn, zonder stil te staan bij de gevolgen. Hoe reageert u op deze beschuldiging?’

Magnussen bewoog zich niet. Hij kon evengoed een levensgroot standbeeld zijn. Tewater had zich kennelijk neergelegd bij Magnussen’s stilzwijgen. ‘Daarbij nog, meneer, wordt u beschuldigd van het stelen van lichamen van de begraafplaats van het terrein en zou u daarop onwettige ontleding hebben toegepast. Deze schedel, zoals ik al zei, is Bewijsstuk A voor wat betreft deze beschuldiging. Het werd gevonden in de kelder van u eigen huis, samen met het soort gereedschap die men kan verwachten voor zulke doeleinden. Aanvullend, u wordt verdacht van de ontvoering en marteling van niet minder dan acht Dreuzel burgers uit de stad Philadelphia. Bewijs van haastig Geheugen Modifieren heeft alleen geleid in het vernietigen van de mogelijkheid van deze slachtoffers om hun kwelduivel te kunnen identificeren, maar heeft sporen van herinnering aan deze school en de volledige magische wereld achtergelaten.’

Tewater zette zijn bril af en keek kil naar Magnussen. ‘Deze daden, als ze waar worden bevonden, verbreken ontelbare zeer serieuze wetten professor, om nog te zwijgen van de wet op normaal menselijk fatsoen welke wij allen beweren toe te schrijven. Geen van deze echter, zijn zo ernstig als de laatste beschuldiging. Zoals u

zeker van op de hoogte bent, is het dode lichaam van een jonge Dreuzel vrouw, een verarmde lokale naaister met de naam Frederika Solleveld, recent gevonden in een steeg bij de toegang tot deze school. Haar lichaam was vrijwel onherkenbaar toegetakeld en ze miste een enkele laars. Die vermiste laars, meneer, werd twee nachten geleden ontdekt in de kelder van uw huis. Ik moet u wederom vragen: hoe reageert u op deze beschuldigingen?’

Magnussen bewoog zich voor de eerste keer, maar toen hij sprak, deed hij dat tegen professor Franklin. ‘Was u het, die de overheid hierheen haalde?’ vroeg hij, op een toon of hij een gezellig gesprek voerde.

‘U liet mij weinig keuze,’ antwoordde professor Franklin zacht. ‘Onderzoek is één ding Ignatius. Dit...’ hij schudde zijn hoofd.

Magnussen glimlachte strak. ‘Jij was altijd te zwak om de risico’s behorend bij iedere grootse ontwikkeling naar verandering te waarderen. Jij Benjamin, bent een wetenschapper. Je bent als ik, een ontdekker.’

‘Het is niet jouw droom te ontdekken,’ reageerde professor Franklin, met een donkere trek over zijn gezicht. ‘Het is een obsessie met macht. Het is niet een van je gezellige verhalen van een heldhaftige buitenstaander, worstelend met onwetende vijanden. Jouw daden hebben echte mensen geraakt. Ik had al maanden geleden in moeten grijpen, toen ik ontdekte dat je experimenteerde met de Tovenaar Groot Eenwoording Theorie. De Octosfeer was erg genoeg, maar gelukkig bleek die onschuldig te zijn. Trachtend om alle dingen tegelijk te observeren en te meten, in de naam van overheersing, is de fantasie van een gek.’

‘Ik vergiste me, beken ik,’ antwoordde Magnussen, alsof hij en professor Franklin het enkel bespraken als een zaak tussen vrienden. ‘Ik werd geheel in beslag genomen door microscopie. Ik raakte overtuigd dat het observeren van alle dingen, betekende de wereld te ontleden in kleinere en kleinere delen, verslag te leggen van de werking van zelfs steeds minuscule details – de beweging van bloedlichaampjes door de wegen van de aderen, het afvuren van neutronen in een enkel menselijk brein. Ik bestudeerde deze dingen zeer precies, lerend wat ik kon van de dood, meer kennis vergarend van mijn systematische studies van de levenden. Jij kiest ervoor dit marteling te noemen, natuurlijk, en ja, zelfs moord, omdat je niet in staat bent om het uiteindelijke einddoel te kunnen zien. Wat doet een beetje pijn ertoe in het grotere plaatje van perfect begrip? Wat betekent één erbarmelijk leven in de naam van de totale eenwording van de kosmos?’

‘Ignatius,’ onderbrak professor Franklin. ‘Stop! Je maakt de zaken alleen maar erger voor jezelf.’

‘Uiteindelijk,’ ging Magnussen door, nu licht over de tafel buigend met heldere ogen, ‘besloot ik dat ik te veel dacht als mijn vrienden, falend waar alle anderen voor mij hadden gefaald. Met dat besef, herinnerde ik mijn *Heraldium*: “Hij die faalt om de berg te zien, struikelt voorover door de kiezels”. Snap je het? Het geheim zat helemaal niet in het microscopische Benjamin. Het geheim, vanzelfsprekend, zat in het *macroscopische*! Niet in het minuscule maar in het gigantische! Het volledige van het meetbare kon alleen bereikt worden, als men het totaal van de *werkelijkheid* kon

zien! Ik wist toen wat ik moest doen. Ik moest breken met de beslotenheid van deze dimensie en een plaats vinden waar ik *alle* dimensies kon observeren, *tegelijkertijd*. Wat jij slechts een legende noemt, daar heb ik op gelopen, met mijn eigen voeten. Ik ben door het Nexus Gordijn gegaan. Ik ben getreden in de Wereld Tussen de Werelden en de wegen gezien naar iedere dimensie.'

Tewater schudde zijn hoofd en vernauwde zijn ogen. 'Begrijp ik dan goed professor, dat u de beschuldigingen tegen u opgeworpen toegeeft?'

'Alsjeblieft Ignatius,' zei professor Franklin, bijna smekend naar de man tegenover hem. 'Jou obsessies hebben je tot waanzin gedreven. Wat je ook gedaan hebt, wat je ook gezien hebt, heeft je overduidelijk op een afschuwelijke manier geschaad. Er is hier hulp voor je, als je er voor kiest deze te zoeken. Let op wat je zegt, opdat je deze optie niet opgeeft.'

Magnussen grinnikte droog. 'Je denkt dat ik me iets moet aantrekken van wat deze kleine man met mij kan doen? Laat hem maar proberen mij te stoppen. Ik ben voorbij de rand nu Benjamin. Ik ben voorbij de gebeurtenis horizon van het lot, niet bij machte terug te keren, zelfs al zou ik dat willen. En ik *wil* het niet. Ik omhels mijn missie. Ik zal met gelukzaliging gaan.'

Tewater duwde zijn stoel terug en stond op. 'Ik ben bang dat we dan geen keuze hebben heren. Uit respect voor uw positie, professor Magnussen, en op uw persoonlijk verzoek Professor Franklin, verlaat ik u nu om mijn uitspraak te formuleren. U kunt mij over een week terug verwachten, tezamen met een afvaardiging van de Toverpolitie, om u te vergezellen naar de Kirstallen Berg voor verdere verwerking. Professor Franklin, tot die tijd daar is, wilt u uw vrijwillige aanmelding van volledige verantwoordelijkheid voor het bewaken van de verdachte bevestigen?'

Professor Franklin's ogen bleven rusten op Magnussen. 'Ik neem de volledige verantwoordelijkheid over de verdachte.'

'Zo zij het,' zei Tewater bruusk. Hij haalde zijn toverstok uit zijn mouw, rekte zich uit, en tikte op de vergeelde schedel die op de tafel voor hem stond. Onmiddellijk verdween de kamer, James, Daan en Ralph, knipperend achterlatend in de Duisternis van de ruimte van de Weerweergever.

'Whoow,' hijgde Daan, neerkijkend op de vergeelde schedel.

Ralph schudde zijn hoofd. 'Franklin maakte geen grapje toen hij zei dat die gast iemand was die de school wilde vergeten.'

'Goed, nu weten we tenminste waarom Magnussen door het Nexus Gordijn ging,' zuchtte James. 'Hij was overtuigd dat hij alles moest meten in iedere *dimensie* om uiteindelijk de toekomst te kennen en te beheersen. Is dat zoals het ook voor jou klonk?'

Daan knikte. 'Magnussen was volledig doorgedraaid. Ik snap nu dat hij het hoofd van de Igor Afdeling was. Maar waar de meeste van de gasten alleen grote woorden

hebben over de wereld overnemen, ging *hij* er echt mee aan de slag en *deed* er iets mee.'

'Maar we weten nog steeds niet hoe hij door het Nexus Gordijn ging,' merkte Ralph op. 'En dat is het stukje dat we echt moeten weten niet? Hoe komen we anders in de Wereld Tussen de Werelden, en kunnen we zien of deze slechte gasten zich er verbergen?'

Daan nam de schedel omzichtig uit de schaal van de Weerweergever. 'Volgens professor Jackson, kan het Nexus Gordijn alleen geopend worden met een sleutel van een andere dimensie. Wie de Kluis der Lotsbestemmingen aanviel, heeft de rode draad van het weefgetouw, die prima zou werken omdat die komt van een naburige realiteit. Wat kon Magnussen als sleutel gebruikt hebben?'

James haalde zijn schouders op en knikte naar Ralph, die het tweede voorwerp vasthield, de oude laars. 'Laten we die proberen. Misschien verteld die ons wat we moeten weten.'

Ralph keek naar de schoen in zijn beide handen. 'Denk je dat dit de schoen is waar ze het over hadden in het visioen? De gene die behoorde aan die Drezelvrouw die Magnussen, euh...'

'Stop dat ding er nou maar gewoon in,' zei Daan, vermoeid hoofdschuddend.

Ralph stapte naar voren en zette de kleine laars op het stenen voetstuk voor hem. Als reactie vervaagde de Weerweergever, maar bleef vrijwel onveranderd. Een ogenblik dacht James dat er iets mis was met het voorwerp, maar dan hoorde hij een stem, zachtjes galmend.

Hij volgde het geluid ervan, draaide zich iets om rond te kijken, en zag een enkele vlam brandend in een kleine tafellamp. Ernaast was Benjamin Franklin, zitten in een houten stoel met een blad eraan, schrijvend. Anders dan het eerdere visioen, die helder en stevig was geweest, was de afbeelding van professor Franklin bijna als een projectie op rook. Professor Franklin's spookachtige veer kraste op het perkament terwijl hij de woorden hardop uitsprak, zichzelf dicterend. Zijn stem leek van heel ver weg te komen.

'Dit zijn de notities van professor Benjamin Amadeus Franklin,' zei hij langzaam, gebogen over het perkament, 'de laatste verslagen weergevend over de gebeurtenissen van deze avond, acht October negentien-negen-en-vijftig, de laatste nacht van professor Ignatius Magnussen, voorheen een gewaardeerde leerkracht van dit instituut, en een vriend...'

Professor Franklin stopte en keek op, bijna alsof hij de schuifelende voetstappen van de jongens hoorde. James stond doodstil, maar dan beseftte hij dat het visioen van professor Franklin slechts pauzeerde om na te denken. Zijn ogen stonden helder achter zijn vierkanten bril. Na enige tijd, haalde hij diep adem en boog zich weer over zijn perkament.

'De vlammen branden nog altijd in de fundering van het huis dat Ignatius Magnussen eens zijn thuis noemde. Hoe het vuur begon weet niemand zeker. Ik zelf

denk aan opzet, mogelijk zelfs aangestoken door de professor zelf. De meute die op de brand afkwam, was zonder reden buiten zinnen en deed niets om de vlammen te doven toen deze eenmaal verschenen. Ik ben verbijsterd te moeten vermelden dat er velen waren in de verzamelde menigte, die wensten dat Magnussen's lijk uit de dovende vlammen zou worden gesleep, dood, omgebracht door de vlammen die zijn huis vernietigden. De eerste onderzoeken van de ruïne echter, onthulden geen spoor van de professor's lichaam. Ik twijfel er niet aan dat verdere onderzoeken in de komende dagen even onsuccesvol zullen zijn. Magnussen is niet hier. Hij is ontsnapt, waarschijnlijk tijdens het hoogtepunt van het vuur, terwijl de wraak zoekende oproerkraaiers nog koortsachtig waren.'

Professor Franklin stopte weer met schrijven. Hij legde zijn veer meer en duwde zijn handen onder zijn bril, vermoeid in zijn ogen wrijvend. Hij leek niet door te willen gaan, maar na even pakte hij zijn veer en begon weer, wederom de woorden sprekend terwijl hij ze schreef.

'Waar Ignatius Magnussen heen is, kan ik niet eens naar beginnen te gissen. Zeker, hij heeft inmiddels bereikt wat hij bezwoer dat zijn doel was: hij is op zijn passen terug getreden door het Nexus Gordijn, in, wie weet wat voor onweetbaar rijk daar achter ligt. Ik geloof dat het waarschijnlijk is, dat hij van dat rijk nooit meer zal terugkeren, dus wil ik opschrijven wat ik weet van zijn meest recente onderzoeken. Helaas is er van de informatie van mijn gesprekken met de professor van de afgelopen twee dagen weinig bruikbaar. Er zijn maar twee onderdelen waard om te onthouden. Het eerste was zijn raadsel over hoe hij erachter kwam om het Nexus Gordijn te openen. Hij vertelde mij, en ik citeer...'

Professor Franklin wachtte opnieuw en pakte een ander perkament van een tafel naast hem, en bestudeerde het aandachtig, zijn bril rechtzettend. James zag dat de vrouwenlaars in het duister onder de tafel stond, leunend tegen een van de gedraaide poten van de stoel.

'En ik citeer,' ging professor Franklin door, de veer op het perkament voor zich zettend, "' De waarheid loopt door de gangen van het Erebus Kasteel. Het was daar altijd al, voor iedereen te zien.'" Ik zelf heb door die gangen gewandeld, voor meer dan een eeuw, en heb nog nooit iets of iemand ontmoet die sprak van de wegen van het Nexus Gordijn. Als er iets van waarheid zit in Magnussen's bewering, dan is het zorgvuldig verborgen, en zal verdere studie vereisen.'

James wendde zich opgewonden, naar Daan. 'Erebus Kasteel is het huis van de Vampier Afdeling, ja?' fluisterde hij.

Daan knikte. 'We kunnen er naar binnen en het een beetje onderzoeken, als Lucy ons toelaat.'

'Shh,' siste Ralph, nog wat meer naar de afbeelding van professor Franklin buigend.

'Het tweede deel is, ben ik bang, een nog onduidelijker raadsel. Toen gevraagd werd waar het Nexus Gordijn was, glimlachte Magnussen alleen en zei niets. Dit is natuurlijk het onderdeel waar ik mij het meest zorgen over maak, omdat, als wat de

professor tot nu toe heeft beweerd waar is, dan is het hem gelukt om te treden in de splitsing van de Wereld Tussen de Werelden. Ik vrees de onstabiele dimensies die door zo'n kloof kunnen ontstaan minder. Meer vrees ik wat er door kan komen naar onze dimensie van daar vandaan. Mijn smeekbeden aan Magnussen -- dat de grenzen tussen de werelden er met goede reden zijn, om hindernissen op te richten tussen onvolledige werkelijkheden - werden ontvangen door dovemans oren. Tenslotte echter, gisteravond, gaf professor Magnussen mij een antwoord op mijn vraag, hoewel ik verwacht dat het zo zinloos is, als wanneer deze wordt aangeboden door zijn vervloekte Octosfeer. Toen ik druk op hem zette over de locatie van het Nexus Gordijn, glimlachte hij uiteindelijk tegen mij en zei het me,' hier maakte professor Franklin een vermoeide maar aannemelijke imitatie van Magnussen's accent. "' Het ligt binnen de ogen van Rowbitz".'

Hij pauzeerde nogmaals, teruglezend wat hij geschreven had. Met een zucht begon hij weer te schrijven.

'Het raadsel is opzettelijk misleidend, en waarschijnlijk hopeloos verborgen, toch ken ik de professor goed genoeg om te weten dat hij niet alleen maar zou liegen. Hij is te arrogant om niet een bruikbare aanwijzing aan te bieden, zelf als het onmogelijk is deze op te lossen. Ooit zal ik beide citaten onderzoeken, in de hoop het Nexus Gordijn te vinden, en voor altijd te sluiten. Voor nu echter, vind ik dat mijn taken meer moeten komen te liggen rond de onmiddellijke zorgen van het tot rust brengen van de school en mijzelf te verklaren tegenover Kamprecht Tewater. Ik heb gefaald in mijn taken... op meer dan een manier.' Professor Franklin zuchtte diep. Legde zijn veer neer en vouwde zorgvuldig het perkament waar hij op geschreven had, hij haalde de kleine laars van de vloer naast hem, stopte het gevouwen perkament erin, en tikte ertegen met zijn toverstok.

Het visioen verdampte in een zucht droge rook, de Zaal van de Weerweergever terug brengend naar zijn gewone helderheid.

Onmiddellijk stopte Daan de schedel onder zijn arm, draaide om, en rekte zich uit naar de oude laars op het stenen voetstuk. Hij keek erin.

'Het zit er nog!' zei hij grijnzend. 'Franklin's oude notitie! Het perkament voelt helaas aan alsof het uit elkaar valt als ik het eruit trek. Celest en haar team zouden het vast op een of andere geconserveerd hebben als ze geweten hadden dat het hier zat.'

'Het Nexus Gordijn ligt in de ogen van Rowbitz,' zei Ralph nadenkend. 'Enig idee wie Rowbitz is?'

Daan vertrok zijn gezicht in concentratie. 'Doet me eigenlijk wel ergens aan denken. Ik zal eens zien wat ik kan vinden.'

'En we kunnen Lucy vragen ons te laten kijken in de gangen van het Erebus Kasteel,' voegde James toe. 'We hebben twee aanwijzingen om mee aan de slag te gaan. Niet slecht.'

‘Wacht eens even,’ zei Ralph hoofdschuddend. ‘Als deze aanwijzingen oplosbaar waren, denk je dan niet dat kanselier Franklin hier inmiddels al achter zou zijn gekomen?’

Daan keek naar Ralph, en dacht na. ‘Hoe weten we dat hij dat niet gedaan heeft?’

‘Hoe bedoel je,’ vroeg James.

‘Nou, het zou niet de eerste keer zijn dat iemand een afschuwelijk geheim ontdekt, en er vervolgens niets mee deed. Je hoorde het in het visioen. Zelfs als hij achter de geheimen van het Nexus Gordijn zou komen, dan was het niet zo dat hij dat met de wereld zou gaan delen. Hij wilde het alleen maar sluiten of bewaken, zodat er niets van beide kanten doorheen kan gaan.’

‘Ons inbegrepen misschien?’ zei Ralph met opgetrokken wenkbrauwen.

James schudde zijn hoofd. ‘Misschien, maar ik twijfel eraan. Als Franklin achter de waarheid was gekomen van het Nexus Gordijn, dan denk ik dat hij dat ons zou vertellen toen we hem ernaar vroegen. Ik bedoel, hij wil duidelijk dat niemand ernaar gaat snuffelen, juist? Als hij hem gevonden had, en afgesloten, zou hij dat gewoon zeggen.’

Ralph fronste. ‘Waarom?’

‘Omdat,’ antwoordde Daan, ‘wij niet meer zijn dan een paar nieuwsgierig kinderen, ja? Hij had het mysterie om zeep kunnen helpen door te zeggen dat hij het Nexus Gordijn *gevonden* had, en dit voor altijd gesloten had, dan zou er voor ons niets meer zijn om nieuwsgierig over te zijn. Punt uit. Goeie, James.’

Ralph pakte de laars weer op. ‘Laten we deze dingen weer naar beneden brengen, naar verboden afdeling. Ik heb genoeg griezelig mysterie gehad voor nu.’

‘Daan knikte. ‘Vooruit dan. We hebben nog ruim de tijd om die Rowbitz gast op te zoeken vannacht.’

‘Ik wacht hierboven wel als je het niet erg vind,’ verkondigde James, schuifelend met zijn voeten.

Daan keek om, en trok een wenkbrauw ophoog. ‘Tuurlijk, prima. Wat is er? Nog steeds angstig om Lorretje, dat die verstopt zit op de plank?’

James schudde zijn hoofd. ‘Nee. Het is alleen... er zijn enkel die twee voorwerpen. Jullie twee hebben me daar niet voor nodig. Snel terug, oké?’

Ralph knikte. ‘Hoe sneller hoe beter. Vooruit.’

Direct daarop, sloeg de deur naar de lagere etages van het Archief dicht, James alleen latend in de ruimte van de Weerweergever.

Hij wachtte even, luisterde aandachtig, en toen, toen hij zeker was dat Ralph en Daan op weg naar beneden waren, naar de verboden afdeling, greep hij naar de kontzak van zijn spijkerbroek. Hij droeg Petra’s droom verhaal al dagen in zijn zak, gevouwen in het naadloze pakket, en verpakt in een plastic zak die hij had gevonden in de keuken van het Apollo Landhuis. Hij wist niet zeker waarom hij was begonnen

om het bij zich te houden, behalve dat het hem veiliger leek. Om een of andere reden. Hij hield de plastic zak voorzichtig tussen zijn duim en wijsvinger en wendde zich naar de Weerweergever.

Het idee was bij hem opgekomen toen hij naar het visioen van professor Franklin keek. Van de Weerweergever werd alleen verwacht dat deze werkte op voorwerpen die speciaal betoverd waren natuurlijk, maar James vroeg het zich af. Sinds hij Petra's leven had gered op het achterdek van de *Gwyndomare*, was het droomverhaal te magisch voor hem geworden om het direct aan te raken. Misschien echter, was het net magisch genoeg om iets in de Weerweergever aan te jagen, iets waar James wat mee kon. James wist niet waarom Petra en haar droomverhaal zo'n vreemde magische kracht leken te hebben, maar hij wilde er wel achter komen. Zelfs als het betekende dat het was of hij spioneerde in haar dromen. Voorzichtig draaide hij het plastic zakje ondersteboven boven de stenen schaal.

Het perkamenten pakket rolde eruit en viel met een zachte klap in de schaal.

Een windvlaag trok plotseling langs James, die door zijn haar sloeg en hem dwong zijn ogen samen te knijpen. Gespannen wachtte hij af, en een doffe helderheid vulde zijn blikveld. Hij stond in het daglicht bovenop een grassige hoogvlakte. De ruimte van het Archief was volledig verdwenen, zelfs het stenen voetstuk van de Weerweergever zelf was weg. Dit, beseftte James, was geen wazig visioen; het voelde bijzonder solide, en toch onecht, alsof iedere spriet dood gras naar hem keek en iedere wolk in de lage hijgende lucht hem gade sloeg, koud, woedend. Het vormloze gras van de vlakte strekte zich in alle richtingen uit en James concludeerde dat de vlakte in feite een eiland was, omgeven door kartelige klippen. Lei grijze golven sloegen tegen de klippen, nevels in de winderige lucht jagend.

En natuurlijk, was daar het kasteel, uitstekend in de verte. Het was gemaakt van zwart steen, smal, maar zo hoog, zo bedekt met torens en torentjes, dat hij leek te klauwen naar de bewolkte lucht. Het bouwsel hing over de rand van de klip, als waren de rotsen eronder weggevreten, en toch stond het kasteel nog steeds, omhoog gehouden door pure wrede vastbeslotenheid.

Iemand keek vanuit de duisternis van het kasteel. James voelde het gewicht van de blikken als hete stenen op zijn huid. Hij tuurde op naar het kasteel, zijn ogen afschermend tegen de grijze licht. Een figuur stond op een hoog balkon, verscholen in de schaduw.

Ik ben gekomen, zei een stem. De woorden galmden als donder over de grassige vlakte. *Ik kijk en wacht. Mijn tijd is aanstonds. Ik ben de Bezweerders Koningin. Ik ben de Prinses van Chaos.*

James spande zijn ogen in, in een poging te zien door de schaduw van het balkon. Hij kon nauwelijks de figuur zien, behalve dat het een vrouw leek. Haar haren golfd en duister in de wind. Toen ze weer sprak, trok een langzame koude over James, die hem ter plaatse bevroor. Zijn ogen sperden open, en het visioen begon sterker te worden, te bloeden en te kloppen, uiteen te scheuren, maar de woorden klonken door, harder en harder galmend, slaand tegen James' oren, tot het punt dat het pijn deed.

Ik kijk en wacht, herhaalde de stem. Mijn naam zal bekend zijn door alle lotsbestemmingen. Mijn naam... is Morgan. Zij die wandelt tussen de werelden.

Het visioen spatte uiteen en vloog weg. Duisternis wervelde, opeengepakt, en verdween in een enkel donker punt, dat zweefde boven het voetstuk van de Weerweergever, als een gat in de ruimte. Een ogenblik later, knipperde zelfs die uit het zicht.

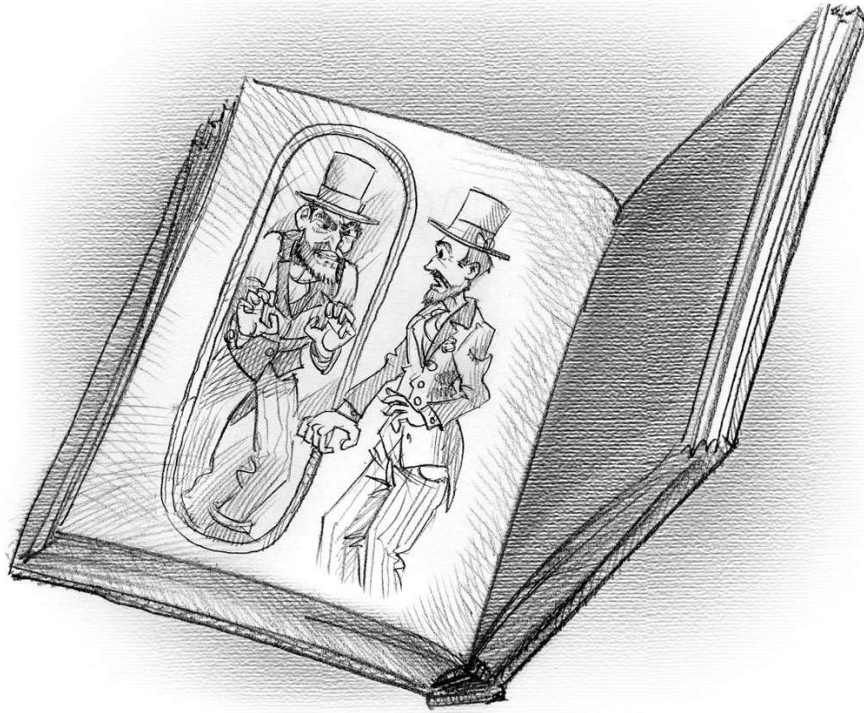
James stond aan de grond genageld in de ruimte, zijn haar overeind, en zijn hart bonzend.

Het is maar een droom, hield hij zich voor, de woorden keer op keer herhalend. Het is maar een deel van Petra's gedachten – het Morgan deel – wachtend om naar buiten te komen. Petra heeft het op gesloten, gevangen, onder contrôle. Dat is alles. Dat moet alles zijn wat het is...

James huiverde wild, denkend aan de hopeloze spanning van die droomstem.

Voetstappen naderden, vergezeld van galmende stemmen; Daan en Ralph kwamen terug. Snel stapte James naar voren om het droomverhaal te pakken, maar dan stopte hij, zijn ogen verwijde zich.

De schaal van de Weerweergever was leeg. Petra's droomverhaal was volledig verdwenen.

15. De Ster van Samenkomst

Nu het Alma Aleron Halloweenbal officieel was gekomen en gegaan, begonnen de bewoners van het terrein aan de serieuze taak van het ontspannen naar de winterfeestdagen.

Nog maar net waren de zwevende pompoenen in het cafetaria weggehaald, of een collectie van papier- mâché kalkoenen en vreemde, van een gesp voorziene hoeden, waren ervoor in de plaats gekomen. Thanksgiving, de feestdag die, volgens professor Sanders, de succesvolle oogst vierde van de eerste Amerikaanse Pelgrims (met de hulp en samenwerking van de lokale Amerikanen die ze ontmoet hadden) leek een verrassend belangrijke gebeurtenis te zijn bij de leerlingen en staf van Alma Aleron. De meesten van hen maakten plannen om voor een lang weekend naar huis te gaan, waar ze waarschijnlijk heel veel geroosterde kalkoen, aardappelpuree en pompoentaartjes zouden eten, en luisteren naar, of bijwonen van, herdenkingssport evenementen, inclusief een belangrijke professionele Drijfbalwedstrijd die bekend stond als de Superbral.

Nieuwsgierig naar de details van zo'n wezenlijke Amerikaanse feestdag, nodigden James en Ralph zich schaamteloos uit bij Daan's familie's huis nabij St. Louis, Missouri voor het Wilstra Thanksgiving diner. Daan's vader, die contact met James had via James' uil Nobby, ging vrolijk akkoord om de jongens te ontvangen.

Dus, op het laatste weekend van November, reisden de drie jongens met de trein naar een klein oud station in het grappige kleine stadje Kirkwood, die Daan trots benoemde als “de eerste officiële voorstad van St. Louis”. Dit feit ging echter jammerlijk verloren voor James en Ralph, die te druk bezig waren met de krappe, sneeuwbedekte straten en helder verlichtte Kerst decoraties die de straatverlichting van de stad versierden. Terwijl de drie jongens wachtte in de paarse gloed van de zonsondergang op Daan’s ouders om hen op te halen, keken ze naar de overkant van de straat waar chique geklede Drezels zich verzameld hadden bij een kunstmatig bos van keurig geknipte en zorgvuldig geplaatste dennenbomen, en daar stonden te kwebbelen. Zo nu en dan reed er een busje of auto door de straat met zo’n dennenboom vastgesnoerd op het dak.

‘De mensen hier beginnen vroeg met hun Kerstmis niet?’ zei Ralph met een brede glimlach. ‘Ik denk dat ik daar wel gewent aan kan raken.’

‘Da’s niets,’ antwoordde Daan. ‘Er is een familie in de straat naast mijn huis die hun Kerstboom het hele jaar laten staan, echt waar.’

James keek hem verbaast aan. ‘Zijn zij magische mensen?’

‘Neh,’ antwoordde Daan simpel. ‘Ze zijn gewoon vreemd. Hier is mijn ma!’

De jongens pakten hun reistassen toen een witte wagen de ronde oprit opreed aan de voorkant van het treinstation. Het gaf James een raar gevoel als hij weer iemand aan de linkerkant van de wagen zag zitten, en deze bestuurde, maar Daan, natuurlijk, was eraan gewent. Hij klom op de passagiersstoel naast zijn moeder, een knappe blondine met een bril op van schildpadprint. Ze glimlachte naar Ralph en James toen deze achterin klommen.

‘Hai jongens,’ zei ze, ieder van en een koekje aanbiedend uit een papieren zak. ‘Welkom in Kirkwood. Ik hoop dat jullie honger hebben.’

‘Ik wel,’ beaamde Ralph gretig. ‘Mmm! Chocolade koekjes. En zijn dat stukken kers?’

‘Nog te heet!’ knikte Daan met een volle mond.

‘Ze zijn nog geen tien minuten uit de oven,’ bekende Daan’s moeder, de auto terug sturend in de straat. ‘Greer bleef thuis met haar vader, om de laatste partij in de gaten te houden, maar ze is net zo opgewonden als wij om jullie deze feestdag op bezoek te hebben.’

James keek hoe de kleine stad zich voor hem uitstreckte langs het autoraam, totdat ze een buurt bereikten van kleine huisjes en keurig onderhouden tuintjes, net zoiets als bij de poort van Alma Aleron. Daan’s moeder vertraagde en draaide een korte oprit op naar een eenvoudig stenen huis bovenop een heuvel.

‘Oost, West, thuis best!’ riep Daan opgewonden, al zijn deur openend. ‘Pap heeft vast de openhaard aan wed ik!’

‘Da’s niet zo moeilijk,’ merkte zijn moeder op. ‘Die werkt op gas. Maar je hebt ongetwijfeld gelijk.’

Toen ze gevierden uit de auto stapten, zwaaide de achterdeur van het huis open en het hoofd van een blonk krullenkopje stak eruit, helder verlicht door het licht boven de deur.

‘Pap snijdt de kalkoen,’ riep het meisje, ‘maar hij blijft er van eten terwijl hij snijdt. Jullie kunnen maar beter snel komen.’

Daan’s moeder zuchtte gemaakt vermoeid.

‘Hoi Greer!’ riep Daan, zwaaiend tegen zijn jongere zusje, en toen wendde hij zich naar James en Ralph, vrolijk zijn hoofd schuddend. ‘Sommige dingen veranderen nooit. Kom binnen, dan laat ik jullie mijn kamer zien!’

Thanksgiving bij de familie Wilstra bleek niet anders te zijn dan een willekeurige familie bijeenkomst die James kende van de Marmerlaan. De eetkamers was vrij smal, en tegen de tijd dat Daan’s Tante en Oom gearriveerd waren met hun twee jongere kinderen, klonk er door het huis een kakaphony van door elkaar heen lopende geluiden: lachen en praten, het gekletter van serviesgoed, het gemurmel van Kerst liedjes uit de radio in de keuken, het klossen van klimmende voetstappen toen Daan’s nicht, neef en zusje door het kleine huis renden. Daan en Ralph speelden een hele tijd videospellen op de televisie, hoewel James er nooit helemaal iets van begreep. Het eten was geweldig en kennelijk kwam er geen eind aan, zodat op Thanksgiving avond, James zich volledig volgepropt voelde. De familie verzamelde zich rond de tafel om bordspelen te spelen, en James deed mee, hoewel hij nog nooit van een van de spellen had gehoord, en geen idee had hoe ze gespeeld moesten worden.

‘Sorry James,’ verkondigde Daan vrolijk toen James met zijn pion over het bord schoof. ‘Je bent me tweehonderd dollar schuldig. Dank je voor je bijdrage aan Station Noord.’

‘Hij is meedogenloos met die stations,’ merkte Ralph op, toen James zijn laatste fel gekleurde speel geld uittelde. ‘Als ik geweten had hoeveel geld die op konden opleveren, had ik al het mijne niet verspild aan deze stomme schuldbewijzen.’

James had geen idee wat het allemaal betekende, maar dat maakte hem niet uit. Het was enorm gezellig, ongeacht wat. Hij grinnikte toen hij het speelgeld aan Daan gaf, en ging voor een van de laatste koekjes op de schaal. Eentje extra kon geen kwaad. Hij besloot, dat hij chocolade-kersenkoekjes belangrijker vond dat speelgeld. Altijd.

Tijdens hun verblijf dat weekend, deelden James en Ralph de Wilstra’s logeerkamer, slapend op een paar oude smalle bedden. Op Zondagmiddag, terwijl Ralph, Daan en Greer hun videospellen speelden, onderzocht James het huisje alleen. In een klein hoekkantoor, vond hij meneer Wilstra gebogen over zijn bureau, fanatiek tikkend op zijn laptop. Zijn gezicht stond gespannen en gefronst, alsof hij worstelde met de kleine toetsen.

‘Waar werkt u aan?’ vroeg James, leunend tegen de deuropening.

Meneer Wilstra keek op, zijn ogen wijd en verrast, en James besepte dat de man zijn
aankomst niet had opgemerkt.

‘Ah,’ zei hij, en glimlachte. ‘Sorry, ik word hier soms volledig door opgeslokt. Dag James.’

‘Ik wilde u niet storen of iets,’ zei James snel. ‘Ik was alleen nieuwsgierig.’

Meneer Wilstra zuchtte en leunde zich uitrekkend achterover in zijn stoel. ‘Geen probleem. Ik heb mensen nodig die me soms onderbreken. Daan’s moeder zegt dat als ik schrijf, het lijkt of ik honderd meter onder water ben. Het duurt lang om zo diep te komen, en minstens zo lang om weer naar het oppervlak te zwemmen, dus als ik daar beneden ben, is het vrij gemakkelijk om alles om me heen te vergeten.’

‘Ik dacht dat u films maakte?’ merkte James fronsend op.

Meneer Wilstra schouderstokte en knikte met zijn hoofd, ‘Ik maak dingen,’ zei hij. ‘Soms maak ik dingen voor films, soms maak ik tekeningen, soms schrijf ik verhalen.’

James was nieuwsgierig. ‘Vinden de mensen leuk wat u schrijft? Zoals, staan uw boeken in boekwinkels en zo?’

Meneer Wilstra lachte en schudde zijn hoofd. ‘Nee, mijn boeken staan uiteindelijk niet in boekwinkels. Gelukkig wordt ik wel betaald voor *andere* dingen die ik maak. Vrij goed eigenlijk, zodat ik de vrijheid heb om *sommige* dingen voor de lol te doen. Dat is waar het schrijven voor is.’

James fronste verbaast. ‘U schrijft voor de lol?’

‘Geen andere reden,’ zuchtte meneer Wilstra, zijn vingers buigend.

‘Dus, waar schrijft u over?’

Meneer Wilstra tuitte zijn lippen en schudde zijn hoofd. ‘Gewoon een verhaaltje.’

James vernauwde zijn blik naar de man. Om een of andere reden verdacht hij meneer Wilstra ervan opzettelijk een verdere uitleg te ontwijken. James gluurde naar het scherm van de laptop. Zonder zijn bril, was dat niet meer dan een waas van strepen, maar hij dacht dat hij een aantal woorden, die dik gedrukt waren, te kunnen lezen. De titel misschien? Een ogenblik dacht hij dat hij zijn eigen naam zag. Hij schudde zijn hoofd en knipperde. Dat was natuurlijk onzin.

Meneer Wilstra draaide de computer iets, en drukte op een knop. De tekst op het scherm verdween.

James zag een klein boekje aan het eind van het bureau. Hij gebaarde ernaar. ‘Is dat een van uw boeken?’

Meneer Wilstra pakte het boekje. ‘Dit? Nee. Dit is een klassieker. Ik gebruikte het voor wat onderzoekswerk. Het heet “De Opmerkelijke Zaak van Dr. Jekyll en Mr. Hyde”. Ooit van gehoord?’

James schudde zijn hoofd.

‘Het is een oud verhaal,’ zei meneer Wilstra, die het boek opende op zijn handpalm. ‘Een griezelverhaal, maar een psychologische. Dat maakt het eigenlijk zo eng.’

‘Hoe bedoelt u?’ vroeg James, turend naar het boek.

Meneer Wilstra sloeg een aantal bladzijden om, tot hij bij een illustratie kwam. Erop, een man in pandjesjas en hoge hoed die stond voor een manshoge spiegel. Hij staarde met opengesperde, van verschrikking vervulde ogen, naar zijn eigen reflectie, en dat was geen wonder : in de reflectie in de spiegel stond een totaal andere man. De figuur in de spiegel, was weerzinwekkend aan het grijnzen, met handen gebogen tot klauwen en loerende, krankzinnige ogen.

‘Omdat,’ antwoordde meneer Wilstra bedachtzaam, ‘dit niet gewoon een verhaal is over een krankzinnige die verwoestingen veroorzaakte op de onschuldige. Dit is een verhaal waar de boef en de held elkaar niet lichamelijk kunnen bevechten, waar er geen enkel moment is om elkaar tegen te komen, waardoor de een het van de ander kan winnen.’

James staarde naar de afbeelding op de bladzijde en voelde een deken van ongerustheid over zich vallen. ‘Waarom niet?’ vroeg hij zacht.

‘Nou, dat is erg eenvoudig,’ zei meneer Wilstra, serieus naar James kijken. ‘Dat komt omdat de boef en de held... een en dezelfde persoon zijn.’

James knikte langzaam, niet in staat zijn blik de afbeelding op de bladzijde te halen. Er op, twee verschillende persoonlijkheden, starend naar elkaar vanuit hetzelfde lichaam, slechts gescheiden door het glas van de spiegel.

In de warmte van het kantoor huiverde James.

Een ogenblik later ging hij weg om Daan en Ralph te zoeken. Plotseling wilde hij niets anders dan bij zijn vrienden zijn, hun ruwe gelach horen, en die vreemde oude afbeelding te vergeten.

De terugreis naar Alma Aleron was, net als alle terug reizen van een vakantie, geladen en stil. Daan gebruikte de treinreis met zijn neus begraven in een dik boek met de naam *De Varney Gids voor Wie is Wie in de Tover Wereld*. James probeerde op een gegeven moment over zijn schouder mee te lezen, maar vond vrijwel onmiddellijk het boek onvergetelijk saai, hij daagde Ralph uit voor een potje toverschaak, met gebruik van een opvouwbaar pocket schaakspel, dat Ralph, uit gewoonte overal waar hij naar toe ging, mee nam. James had er een enorme hekel aan om met Ralph schaak te spelen, omdat hij het vrijwel altijd van de grote jongen verloor, maar zelfs verliezen was beter dan domweg uit het raam staren naar de passerende grauwe steden en regenachtige lucht.

De volgende dag hield Daan, Ralph en James staande in de hal buiten Mageografie.

‘Ik weet wie Rowbitz is,’ zei hij met uitpuilende ogen.

‘Wat?’ fronste Ralph. ‘Ik dacht dat je zei dat hij in het hele boek niet te vinden was?’

‘Dat klopt,’ beaamde Daan. ‘Dat was compleet verloren tijd. Nu zit m’n kop vol met zinloze namen en weetjes, en allemaal voor niets. Zoals, wist je dat de tovenaar die de skrim uitvond een of andere mafkees was die Vimrich heette, die alleen maar op zoek was naar een manier om een uiltje te knappen terwijl hij op zijn bezem vloog? Dat is nooit gelukt – de platte bezem draaide steeds om en daardoor viel hij telkens op de grond -- maar na zijn dood, vonden enkele neven van hem de zelfgemaakte bezems in zijn werkplaats en probeerde erop te gaan staan. De rest weten we.’

‘Boeiend,’ zei James ongeduldig. ‘Wat nou over die Rowbitz.’

‘Hee, als *ik* het moest leren, moet *jij* het maar voor lief nemen dat je erover hoort,’ verkondigde Daan, James met zijn vinger tegen zijn borst tikkend. ‘Maar hoedanook, toen ik vanmorgen het boek terug bracht, zag ik iets aan de muur hangen. Je weet nog dat die Vampiermeisjes altijd die houtskool afdrukken maken van de grafstenen op de begraafplaats van het terrein? Nou er hangen er een aantal van bij het bureau van de bibliothecaresse: zal wel een soort klasse project zijn geweest of zoiets. Het punt is, raad eens wiens naam er verscheen precies bij de terugbreng balie?’

‘Rowbitz?’ knipperde Ralph verrast.

Daan knikte gretig. ‘Precies daar, zo duidelijk als de neus op je gezicht! Het was een beetje anders gespeld dan ik verwacht had – R-O-E-bitz. Maar goed genoeg om Drijfbal te spelen, zoals wij Zombies zeggen. Hij was gewoon een oude man van uit die tijd, leefde en werkte hier kennelijk op het terrein. Waarschijnlijk was hij iets van Magnussen’s bediende, of tuinman of zo!’

“‘Het Nexus Gordijn ligt binnen de ogen van Rowbitz,’” citeerde James knikkend. ‘Misschien is de sleutel naar het Gordijn begraven met die man!’

‘Oh nee,’ hief Ralph zijn handen op. ‘Ik ga me daar geen oude grafkisten opgraven.’

Daan legde zijn arm om Ralph’s schouders, op zijn tenen staand om erbij te kunnen. ‘Maak je geen zorgen Ralph,’ zie hij sussend. ‘We hoeven niemand op te graven, goed?’

‘Echt niet?’ vroeg de grotere jongen sceptisch.

Daan schudde zijn hoofd. ‘Neh. Ik kon zien dat de ets van het mausoleum was. We hoeven helemaal niet te graven. We hoeven alleen maar de deur open te wrikken met een koevoet.’

‘Oh,’ verzuchtte Ralph sarcastisch. ‘Nou, dat is véél beter.’

In de dagen die daarop volgden, onderzochten James, Ralph en Daan de begraafplaats, die verrassend groot was, geplaatst in een noordwestelijke hoek van het terrein en werd omgeven door een hoog smeedijzeren hek. Gelukkig werd de ingang meestal opengelaten, zelfs s' nachts, wat betekende dat ze niet over het hek hoefden te klimmen bij een nachtelijk bezoek. Na een paar pogingen, vonden de drie uiteindelijk het mausoleum, behorend aan de tovenaars met de naam Leopold Karsten Roebitz, die was geplaatst in de heuvel, in de schaduw van een oeroude eikenboom. De Mausoleum deur was van koper, verweerd tot hard groen. Daan greep de knop en gaf deze een krachtige ruk, maar de deur bewoog niet.

'Goed, daar gaat plan A,' zei hij knikkend. 'De deur zit op slot. Iemand die een Ontsluitingsspreuk wil proberen? Wat denk jij ervan Ralhinator? Jij bent de spreuk meester van de groep.'

Ralph trok een gezicht, maar pakte zijn toverstok. Hij wees met de groene punt naar de deur. '*Alohomora*,' zei hij ferm.

Er was een gouden flits, maar de deur bleef potdicht. Daan rukte nog eens aan de knop, maar zonder resultaat.

'Ik denk dat dat Plan C betekend hè?' zei James.

Hoopvol vroeg Ralph, 'Kunnen we het niet gewoon nu proberen?'

'En het risico lopen het kantoor binnen gesleurd te worden als vandalen?' reageerde Daan, Ralph op de schouder koppend. 'Vertrouw me, het is één ding om je naam op een standbeeld te toveren. Rommelen met de doden geeft een heel ander soort problemen. Je zag hoe ernstig ze het opnamen toen Magnussen lichamen stal om te ontleden.'

Ralph zuchtte. 'Goed. Maar als we dit vannacht gaan doen, ga *ik* niet naar binnen. Ik blijf hier wachten pal naast deze oude boom, terwijl jullie rotzooien met de skeletten. Begrepen?'

James ging akkoord. 'We zouden het niet anders willen Ralph.'

Het was het volgende weekend voor de jongens genoeg moed verzameld hadden om de nachtelijke tocht te maken naar de begraafplaats. Zelfs Daan, wiens gebabbel normaal gesproken eindeloos leek te zijn, was zenuwachtig over de onderneming. Op Zaterdag, bleven James en Ralph laat op in de afdelingskamer van het Apollo Landhuis, ping pong spelend en de voortdurende kritieken van Laurel en Hardy verdurend. Tenslotte, toen de staande klok in de hoek middernacht sloeg, slopen de jongens de trap op en deden de voordeur stilletjes open. Ze keken naar elkaar, staand tussen de koude van de nacht en de warmte van de hal achter hen.

'Ben je er klaar voor Ralph?' vroeg James fluisterend.

'Nee,' bekende Ralph. 'Maar we gaan het wel doen, toch?'

James knikte en slikte. 'Onthou waarom we het doen. Het is voor een goede zaak. We kunnen Petra niet op laten draaien voor iets wat ze niet gedaan heeft. We moeten de mensen vinden die wel hebben ingebroken in de Archiefzaal, en de Kluis der Lotsbestemmingen aanvielen.'

Ralph schudde zijn hoofd. 'Maar... we *zagen* haar James. Waarom ben je zo overtuigd dat zij het niet echt was?'

In het verleden zou James erg kwaad zijn geworden over zo'n vraag, maar hij kende Ralph nu beter. Hij wist dat Ralph gewoon praktisch was. Daarbij, Ralph had niet dezelfde gevoelens voor Petra die hij had. Hij wist niet wat James wist.

'Omdat ze mij dat zei,' antwoordde James eenvoudig, in de ogen van zijn vriend kijkend. Kort daarop voegde hij toe, 'Toen we op het schip waren, vertelde mijn vader me dat het beste dat ik kon doen voor Petra, was haar vriend zijn. Vrienden vertrouwen elkaar, en dat is wat ik voor haar doe. Je vertrouwt mij?'

Ralph schouderde. 'Soms,' antwoordde hij serieus. 'Maar meestal steun ik je. Dat is de beste manier zijn die *ik* ken om een vriend te zijn. Daar gaat het vannacht om. Ik hoop dat dat goed genoeg is.'

James glimlachte ondanks de kou en stilte van de nacht. Langzaam trok hij de deur van het Apollo Landhuis achter zich dicht. 'Dat is meer dan goed genoeg Ralph. Kom op.'

Terwijl James en Ralph door de duisternis slopen, merkten ze dat het terrein griezelig stil was, bedekt met lage slierten mist. De lucht was zo koud, dat James onmiddellijk begon te rillen. Boven hen scheen de maan helder, de gazons en voetpaden bedekkend met haar kille licht.

'Daar,' fluisterde Ralph, zijn adem maakte rookwolkjes en de lucht. 'Is dat Daan, hurkend bij de Octosfeer?'

Als antwoord, galmde een magere imitatie van de roep van een uil over het donkere gazon. James rolde met zijn ogen.

'Je gaf het teken niet,' raspte Daan, toen James en Ralph zich bij hem voegde. 'Ik die de roep *jij* gromt als een wolf. We hebben het vanmiddag nog geoefend.'

'En ik heb je *toen* gezegd,' fluisterde James, kijkend over het lege terrein, dat we in een tijdsbel zitten in het midden van een belangrijke Amerikaanse stad. Er zijn in de wijde omtrek al eeuwen geen wolven!'

'Die hadden er wel geweest, als jij het teken gegeven had,' mopperde Daan.

'Heb je de Grint meegenomen?' vroeg James, opzij kijkend naar de blonde jongen.

Daan sloeg zich warm met zijn armen. 'Je bedoeld het standaard Zombie werktuig voor het Magisch Openen Van Sloten die iedere zichzelf respecterende Zombie bij zich draagt telkens als hij op een sluipavond gaat? *Die* Grint? Nee, die liet ik achter in een sokkenlade bij je grootmoeder. Hoe dom van me.'

James knikte. 'Al goed dan. Volgens mij is de kust vrij. Laten we gaan.'

Gezamenlijk renden de drie jongens langs een rij bladloze iepen, laag bukkend, en zoveel als mogelijk in de schaduw blijvend. Ze kwamen langs de voorkant van het theater, kruisten het pad voor de Administratie Zaal, en doken in de kluwen voetpaden die liepen langs een groot aantal leerlingen appartementen. Uiteindelijk, zijn longen rauw van de koude nachtlucht, hield James stil en zag de poorten van de begraafplaats van het terrein voor hem opdoemen. Ranken mist kropen als luie spoken tussen de dichtstbijzijnde grafstenen, waar voorbij slechts ondoordringbare duisternis was.

‘Waarom moeten er zoveel grote wilgen en bessenstruiken en zo zijn?’ fluisterde Ralph terwijl ze muistil langs de poorten liepen. ‘Ik bedoel, ’t is een begraafplaats, geen doolhof.’

‘Geef daar de oude terreinknecht de schuld van, Bob Balkenende,’ antwoordde James klappertandend. ‘Hij is wat je noemt een van tradities. Let erop dat de poorten kraken, alle bomen bedekt zijn dot Spaans mos, en de grafstenen *net* zó overhangen. Je moet van ’em houden dat ie zo veel trots in zijn werk legt.’

De drie jongens gingen onbewust dichterbij elkaar lopen terwijl ze het brede pad volgden door de heuvels van de begraafplaats. Al snel liepen ze een bocht om en waren uit het zicht van de grote ingang. De met mos bedekte standbeelden en obeliskende doemden als mistige silhouetten op uit de schaduwen. Nog geen zucht wind bewoog de kale takken van de bomen of de steeds aanwezige grondmist.

‘Ik denk dat het daar is,’ fluisterde Ralph, wijzend naar een heuvel vlakbij. ‘Kunnen we onze toverstokken laten verlichten?’

Daan schudde zijn hoofd. ‘Iemand kan ons zien. Onze ogen wennen snel genoeg aan het duister.’

James leidde de weg, heuvel op, langs de schuin hangende grafstenen. Plotseling, onverwacht, herinnerde hij zijn vaders zeldzame verhalen over de laatste dagen voor de Slag om Zweinstein, toen hij en directeur Perkamentus zich een doorgang hadden verschaft naar een grot waar Voldemort een van zijn vele Gruzielementen had verborgen. In het bijzonder merkte James dat hij dacht aan de vervloekte doden die vertoefden in het diepe meer van de grot, opstijgend naar het oppervlak als woeste, happende vissen: *Inferi*. James huiverde en probeerde zich geen beeld te vormen van dode witte handen, krabbelend uit de grond, graaiend naar zijn enkels. Hij merkte dat hij hoopte op een goeie ouderwetse spookverschijning, alleen maar om de spanning te breken. Helaas, om een of andere reden, had Alma Aleron kennelijk geen geesten. Hij haalde diep adem en trilde toen hij deze uitblies.

‘Daar is het,’ knikte Daan, afbuigend naar de voet van de heuvel. ‘*Roebitz*. Ik kan het in dit licht nog net lezen. Vooruit.’

James keek hoe Daan een klein complex stuk gereedschap tevoorschijn haalde uit een zak van een van de naden van zijn mantel. De blonde jongen onderzocht het sleutelgat onder de knop van de deur van het mausoleum en keek naar beneden om net de Grint te rommelen.

‘Hoe werkt het?’ vroeg Ralph, zich naar voren buigend.

‘D’r zit een kleine slotenmaker Imp in,’ antwoordde Daan. ‘Hij besnuffeld het slot waar hij mee te maken heeft en haalt het juiste stuk gereedschap tevoorschijn om het open te maken.’

Ralph fronste naar James. ‘Verzint hij dat?’

‘Je weet maar nooit hè?’ antwoordde James hoofdschuddend.

Daan boog zich dichterbij de deur, turend in het sleutelgat, dan drukte hij zijn oor tegen het koude metaal, aandachtig luisterend. ‘Niemand beweegt zich daarbinnen,’ zei hij, terugkijkend naar James en Ralph. ‘Altijd een goed teken.’

James was ongeduldig. ‘Kun je het open krijgen?’

‘Geen probleem,’ knikte Daan. ‘Is niets bijzonders. Ziet eruit als een standaard Kreunend Rond dubbel getongde draaibout. Ik heb ze opgezocht in de bibliotheek vanmiddag. ‘t Is een gewoon begraafplaats homunculus slot. Dit slot heeft tranen nodig.’

‘Zoals, iemand van ons moet huilen?’ vroeg James knipperend.

Ralph keek verbaast. ‘Hoe kun je op commando huilen? Misschien moet jij het proberen, James. Jij bent toch een acteur?’

‘Ik heb één keer in een stuk gespeeld,’ protesteerde James. ‘En toen hoefde ik niet te janken. Ik *weet* niet hoe ik mezelf moet laten huilen.’

Ralph sperde geïnspireerd zijn ogen open. ‘Je moet gewoon denken aan het meest trieste wat je ooit overkomen is! Zoals toen je eerste huisdier overleed of zoiets! Is makkelijk!’

‘Ik heb nog nooit een overleden huisdier *gehad*,’ antwoordde James. ‘Als het zo makkelijk is, doe *jij* het dan.’

‘Komen jullie nog binnen of wat?’ vroeg Daan, de koperen deur openduwend. Deze kraakte zwaar, de duisternis erachter onthullend.

James was verbaasd. ‘Hoe dee je dat?’

‘Gewoon geopend,’ schouderde Daan, de Grint opbergend. ‘Ik bedacht dat het zo sneller zou gaan dan op jullie te wachten tot je verdrietig zou worden. Ik denk alleen dat ik het slot een beetje gesloopt heb, maar dat maken we wel als we eruitgaan hè? Laten we gaan.’

‘Ik, euh, blijf op wacht,’ fluisterde Ralph, nerveus achteruit bewegend. James knikte, zuchtte, en volgde Daan in de mufte duisternis van het mausoleum.

Het was erg koud binnenin, met een laag plafond en zanderige vloer die luid schraapte onder de voeten van de jongens. Daan hief langzaam zijn toverstok.

‘*Lumos*,’ fluisterde hij ferm. De toverstok sprong aan, de kleine ruimte vullend met een scherpe gloed. Het binnenste van het mausoleum was volledig kaal. Spinnenwebben hingen in de hoeken, licht zwaaiend in de bewegingen van de jongens. De enige twee voorwerpen in de krappe ruimte waren een oude blaker met

een vrijwel totaal opgebrande kaars erin, en een lage stenen plank, waarop de onmiskenbare vorm van een doodskist rustte.

‘Ik deed de voordeur open,’ zei Daan zachtjes met wijd open ogen. ‘Nu we binnen zijn, is de eer aan jou.’

James slikte droog iets weg. De doodskist was ijskoud. Langzaam rolde hij zijn vingers rond de metalen hendel van de kist en begon deze op te tillen. Hij kraakte luidruchtig terwijl hij zich opende, en James vroeg zich een moment af of Bob Balkenende soms ook hierbinnen geweest was, de scharnieren van de doodskist vervloekend, opdat deze een keurige diepe kreun maakte als hij midden in de nacht geopend werd. James boog opzij en tuurde in de smalle opening die hij veroorzaakt had. Een golf van opluchting kwam over hem.

‘Hij is leeg,’ hijgde hij. ‘Alleen maar donker. Moet een nepgraf zijn, neergezet als een verstop plek voor de -’

James onderbrak zichzelf met een kleine gil toen Daan naar voren stapte, zijn verlichte toverstok bij hem. De doodskist was achteraf helemaal niet leeg, wat erin lag was alleen verscholen door de duisternis. Een schimmelig skelet lag erin, gekleed in een ouderwets kostuum met een vlinderdas en een vergane anjer, die plat in het knoopsgat zat. De handen van het skelet lagen netjes over zijn borst gekruist. Een gouden tand glansde in de afstotelijke grijns van de schedel.

‘Ugh!’ zei James, die bijna het deksel van de dooskist liet vallen. ‘Umh!’

Daan schudde ongeduldig zijn hoofd. ‘Het alleen maar een dode James. Sjonge. Ik dacht dat je een van deze al eens gezien had in de bewaarplaats van Merlijn?’

Jame slikt opnieuw. ‘Dat was, op een of andere manier, anders. *Hij* was daar gewoon, soort van. Je denkt toch niet dat deze... je weet wel...?’

‘Ineens tot leven komt?’ vroeg Daan grinnikend. ‘Neh. Niet als je hem niet ontzettend kwaad maakt tenminste. Later we door gaan. Zoals Magnussen zei, het Nexus Gordijn ligt in de ogen van Roebitz. Laten we kijken.’

James duwde het deksel van de doodskist helemaal open, en Daan leunde er overheen, zijn toverstok naar beneden brengend. De schedel grijnsde naar het licht. Een rand grijs haar lag nog altijd op de schedel, vanaf de slapen netjes naar beneden gekamd.

‘Niets in de oogkassen,’ zei Daan, aandachtig kijkend. ‘Alleen wat spinnenweb. Misschien is iemand ons voor geweest.’

‘Het raadsel zegt dat het Nexus Gordijn *binnen de ogen* van Roebitz ligt,’ mompelde James. ‘Misschien betekend het dat het ergens is waar het skelet het kon zien?’

Daan keek bedenkelijk. ‘Skeletten kunnen eigenlijk niets zien.’

James negeerde Daan en keek naar het opgevulde zijde aan de binnenkant van de kist. Hij raakte het voorzichtig aan, voelend naar eventuele verborgen vormen.

‘Hé!’ riep Daan opeens. Weer laag buigend over de doodskist. James hijgde geschrokken en boog zich over het skelet, de intense blik van zijn vriend volgend. Daan wees naar de linkerhand van het skelet.

‘Hij is in achttien-tien gediplomeerd! Kijk! Staat hier op zijn klassenring. Hij zat bij de Aphrodite Afdeling. Wauw. Ik had nooit gedacht dat hij een Pixie zou zijn.’

James zuchtte en richtte zich op. ‘Geweldig. Nou, dit lijkt ook dood te lopen.’

‘Ha ha ha,’ grinnikte Daan, James porrend met zijn elleboog.

‘Laten we gaan. Ik bevries zowat,’ zei James, het deksel van de kist weer terug brengend met nog een lange kraak. ‘Misschien zit er uiteindelijk niets achter. Misschien dat Magnussen een spelletje speelde met Franklin, door hem zinloze aanwijzingen te geven.’

Daan schouderchokte en doofde het licht van zijn toverstok. De jongens draaiden zich om, en slopen terug de nacht in.

‘Ralph?’ fluisterde Daan luid, in de rondte kijkend.

‘Waar is ie?’ vroeg James, die ook in de rondte keek. ‘Ik dacht dat hij hier zou zitten onder deze -’ Hij stopte toen hij een donkere vorm plat zag liggen op de ijzige grond onder de iep. Het was Ralph’s mantel. Daan zag het ook en keek naar James met een vragende blik in zijn ogen.

‘Ralph?’ fluisterde James, in het rond turend naar de schaduwrijke grafstenen. Opeens leek de begraafplaats vol te zijn met verstopte plaatsen en duistere plekken, waar een onbekend aantal afschuwelijke dingen hen konden gadeslaan, zich voorbereidend snel aan te vallen. Nerveus raspte James, ‘Dit is niet grappig Ralph!’

Er kwam een geluid vanachter een iep in de buurt: een zware klap. Beide jongens sprongen verschikt en grepen elkaar vast.

‘Ralph?’ vroeg Daan met trillende stem.

Er klonk nog een klap, dichterbij deze keer. James en Daan begonnen achteruit te bewegen, rondkijkend voor de bron van de vreemde geluiden. De begraafplaats bleef muistil, alsof het hen bekeek. Opeens riep een uil, erg hard en afschuwelijk klagelijk. James keek wild in de rondte, zijn haren gingen overeind staan.

‘Ralph,’ fluisterde Daan nogmaals, nog altijd James elleboog omklemmend. ‘Ben jij dat?’

Plotseling stootte de jongens tegen een groot solide voorwerp. Ze stopten, met uitpuilende ogen. Langzaam, doodsbang, draaiden ze zich om, en keken omhoog.

Een erg lange, vaag menselijke vorm, steeg boven hen uit. De huid van het gezicht was perkamentachtig, deels weggerot waardoor een schimmelige schedel zichtbaar was. Twee grote handen hieven zich langzaam in de lucht op, gebogen als klauwen, en een diepe krakende stem ontsprong van de keel van het ding.

‘Ga... uit... mijn... *tuiuiuin!*’ zei het dreigend.

James en Daan doken bijna volledig ineen van angst, achteruit krabbelend van de afschuwelijke figuur. Op dat ogenblik echter, sprak er een stem vanaf enige afstand.

‘Dat is wat hij ook eerst tegen mij zei,’ zei de stem, wat klonk of het gezegd werd door een mondvul koekjes. James rukte zijn blik van de figuur die boven hem uitstak, op zoek naar de bron van de tweede stem. Ralph stond in de open deuringang van een ander mausoleum, vrolijk kauwend op een grote roze suikerkoek. Hij schouderchokte. ‘Hij is gewoon een doetje. Heet Suykerbuyk. Zegt dat ie vroeger de president was van jouw afdeling, Daan.

‘Kaerel Suykerbuyk,’ stelde de zombie zich voor, toen de drie jongens waren gaan zitten in zijn mausoleum. Ondanks zijn afzichtelijke verschijning, had de figuur een ontwapenend Zuidelijk accent waarvan Daan later beweerde dat hij kwam uit Charleston, Zuid Carolina. ‘Voormalig president van het Hermes Landhuis, Professor van Rekenvaardigheid, met pensioen, tot uw dienst. Ik moet me verontschuldigen voor al dat sluipen en klappen en het knorrige. Hoort bij het beroep ben ik bang.’

‘Hij is het waar ik jullie over verteld heb,’ verklaarde Daan vrolijk, een kop hete koffie aannemend van de dode figuur. ‘Hij is de Zombie Afdeling president die reisde naar de donkere jungles, en veranderde in het echte spul!’

‘Een kort advies,’ knikte Suykerbuyk, in een gemakkelijke stoel zakkend, ‘neem nooit enige “rokende dranken” aan van een heks wiens hut je per ongeluk tot de grond toe hebt afgebrand. Lang verhaal. Het zegt genoeg dat ik hier ben, dood en dol erop.’

‘Ik heb uw mausoleum zo ontzettend vaak gezien,’ zei Daan grinnikend, ‘maar de deur was altijd dicht en alles was stil. We namen allemaal aan dat u uw tijd slapend doorbracht of zoiets. Dat een levensechte zombie niet meer was dan een verlengde uitslaaptijd!’

‘Als dat maar zo was,’ betreurde de ondode leerkracht. ‘Ik heb de laatste honderd jaar moeite om te slapen. Ik heb er geen problemen mee om in slaapt te komen weet je, maar ik wordt zo snel wakker, na al zo’n drie tot vier maanden. De leeftijd vraagt zijn tol. Euh, dit spijt me zeer,’ zei Suykerbuyk naar voren buigend en iets van de rand van Daan’s schoteltje pakkend. ‘Pinkje,’ zei hij verontschuldigend het deel vasthoudend. ‘Laat de laatste tijd steeds los. Misschien kunnen jullie zo vriendelijk zijn en me wat lijm en plakband brengen als jullie weer terug komen?’

Ralph knikte. ‘U woont hier leuk moet ik zegen. Ik ben verrast.’

‘Ik zie niet in waarom je dat bent,’ reageerde Suykerbuyk rondkijkend door de krappe ruimte. Het was inderdaad leuk ingericht, met vier gestoffeerde (zij het iets beschimmelde) stoelen, een kleine versierde salontafel, en twee petroleum lampen, alles geplaatst op een versleten oosters tapijt. Suykerbuyk’s kist lag open op zijn plank, als een keurig opgemaakt bed. In de hoek vlakbij de deur was een klein rond fornuis, met erop een ketel en een kleine tinnen percolator. Het was bijna onverdraaglijk heet in het stenen mausoleum, maar geen van de jongens vond dat erg.

‘Ik heb precies aangegeven hoe ik het ingericht wilde hebben,’ ging Suykerbuyk trots door. ‘Inclusief een naleven voorraad van koekjes, koffie, thee, en gecondenseerde melk. Dat spul gaat recht door me heen dezer dagen, maar dat vind ik niet erg. Moeilijk om pijn in de buik te ervaren als men niet langer een maag onderhoud. Opperuimd staat netjes, zeg ik. Maar wie, als ik zo vrij mag zijn, zijn jullie drie, en wat brengt jullie hier, naar de rand van het bos, op dit uur?’

In de volgende vijf minuten stelden de jongens zich voor, en legden de reden van hun aanwezigheid uit aan het geduldige, vervallen lijk van professor Suykerbuyk, de aanval op de Archiefzaal, Petra’s vermoedelijke betrokkenheid, en hun pogingen de ware schuldigen te vinden. Toen James eenmaal klaar was met het vertellen van de visioenen van de Weerweergever, van professor Magnussen en zijn twee raadsels, knikte professor Suykerbuyk betekenisvol in zichzelf.

‘Ik herinner het me goed eigenlijk,’ zei hij, opstarend naar het plafond met zijn enige overgebleven oog. ‘Ik was een leerling toen het Magnussen gedonder gebeurde. Mijn vrienden en ik, net als de meesten van de school waren er woest over. Het was één ding om de geheimhoudingscode te verbreken en mensen te martelen. Maar om een weerloze Dreuzel vrouw om te brengen, en dan nog zo jong als Frederika Solleveld...’ Professor Suykerbuyk schudde langzaam zijn hoofd. ‘Afschuwelijk. Onvergefelijk.’

James vroeg. ‘Kende u haar?’

‘Nee, nee,’ bekende professor Suykerbuyk. ‘Niet tot het voorbij was, toen haar naam verscheen in alle kranten van zowel de magische als de Dreuzel soort. Na Magnussen’s ontsnapping vond er een uitgebreid onderzoek plaats door het Magische Onderzoek Bureau, maanden en maanden van zeer kwetsbare ontmoetingen tussen de Dreuzel en magische politie. Aan het eind ervan zouden geen van ons ooit die arme vrouw haar naam vergeten, of die van haar moordenaar, die verschrikkelijk gestoorde Ignatius Magnussen.’

Daan ging op het puntje van zijn stoel zitten. ‘Dus, wat met dat hele Roebitz raadsel gedoe? Denkt u dat er iets van waar is?’

Professor Suykerbuyk liet een klepperende zucht ontsnappen, en tikte met zijn wijsvinger tegen zijn koffiekopje. ‘Ik kende professor Magnussen nauwelijks meer dan een nogal gevreesde professor, en toen als een beruchte ontsnapte moordenaar, maar ik denk niet dat hij zinloze aanwijzingen zou achterlaten. Hij was daar te arrogant voor. Toch, ik heb het er moeilijk mee te geloven dat die arme Leo Roebitz

er iets mee te maken had. Hij was nog niet eens overleden toen Magnussen verdween. Nee, ik ben bang dat jullie jongens de spreekwoordelijke plank misslaan.'

James slaakte een teleurgestelde zucht. 'Nu zullen we nooit ontdekken waar het Nexus Gordijn is,' mompelde hij.

Professor Suykerbuyk werk hier een beetje opgewekt van. 'Dacht je nu echt,' zei hij kijkend naar James, 'dat het Nexus Gordijn gevonden kan worden in de kist van een dode tovenaar die literatuur onderwees?'

James werd een beetje nijdig. 'Nou, het is magisch nietwaar? Het kan overal zijn. We volgden alleen maar de aanwijzingen.'

'Juist,' giechelde professor Suykerbuyk droog. 'Ik verwacht dat dat een manier is om er mee om te gaan. Aanwijzingen volgen. Natuurlijk, als het aan mij was, zou ik in plaats daarvan Magnussen zelf volgen.'

'Hoe moeten we dat voor elkaar krijgen?' vroeg Daan met zijn hoofd een beetje schuin. 'Hij is pas honderdvijftig jaar of zo verdwenen.'

'Ja,' voegde Ralph toe. 'En niemand zag toen waar hij heenging. Ze waren allemaal te bezig zijn huis te zien afbranden.'

'Het was niet zijn huis,' antwoordde professor Suykerbuyk, verwaand zijn bottige vinger opstekend. 'Het was het huis van wijlen John Danforth Roberts, een van de drie oprichters van deze school, moge hij rusten in vrede. En ik zou maar niet zo haastig zijn te zeggen over wie, wat zag op die specifieke nacht.'

James vernauwde zijn ogen naar de schimmelige professor. 'Hoe bedoelt u?'

'Ik stel me voor, dat dit nogal duidelijk is op dit moment,' zei professor Suykerbuyk met een nogal walgelijke glimlach. 'Ik zag Magnussen ontsnappen.'

'Maar,' begon Ralph, bedachtzaam kijkend. 'Maar professor Franklin zei, in het Weerweergever visioen, dat niemand Magnussen zag ontsnappen. Hij zei dat ze allemaal te afgeleid waren door het vuur.'

'Ach, ik had mijn eigen redenen om mijn bevindingen geheim te houden,' bekende professor Suykerbuyk, achterover leunend in zijn stoel. 'Niet dat ze iemand enig goed gedaan hebben verwacht ik.'

Daan vroeg. 'Hooft daar een verhaal bij?'

'Geen bijzonder ben ik bang,' zuchtte professor Suykerbuyk. 'Zie je, ik was recent romantisch geworden op een pakkende jonge vrouw met de naam Charlotte. Zij woonde in het Erebus Landhuis, en had een verrukkelijke slechte geest. Ze hield me vele uren bezig tijdens die herfst - uren die ik veel verantwoordelijker had moeten gebruiken voor mijn lessen. Daardoor zakte ik nogal drastisch voor Mageografie. Mijn leerkracht, professor Henk Suidwester, had me gewezen op mijn teleurstellende cijfers, en eiste dat ik mijn toekomst niet weg zou gooien voor een "opgedirkte lichtekooi", zoals hij haar noemde. Hij had, natuurlijk, gelijk, maar ik was *laaiend*. Uit woedde stopte ik met het Mageografie opstel waar ik net aan begonnen was, en inplaats daarvan schreef ik een nieuw opstel dat uit precies vijf worden bestond die

groen gloeiden op het perkament, met de volgende woorden: "Beste professor Suidwester - Vlieg Op".'

Daan schaterde het uit. 'Da's geweldig! Ik snap dat u de president van de Zombie Afdeling was.'

Professor Suykerbuyk knikte, en onderdrukte een glimlach. 'Ja, nou, ik zou nooit die positie hebben bereikt, als het niet was voor de daarop volgende gebeurtenissen. Zie je, ik leverde het opstel in na een nacht van oprechte woedde, gevoed door Charlotte en niet te vergeten een aantal Drakenmede's in de Kraan en Kroes. Vrijwel onmiddellijk echter, had ik er spijt van. Als Suidwester me liet zakken voor Mageografie, waren de kansen dat ik ooit zou worden toegelaten op de hoge school nihil, en als ik niet toegelaten zou worden op de hoge school, zou ik nooit mijn doctoraal halen in Geavanceerde Rekenvaardigheid, wat dan weer betekende dat ik nooit een leraar zou kunnen worden, en opgroeien tot de gewaardeerde en eerbiedwaardige professor die je nu voor je ziet.'

Dus, ik broedde op manieren om het opstel terug te krijgen voor het te laat was. Helaas was professor Suidwester al begonnen met het nazien van de opstellen. Ik hing rond bij zijn kantoor en tuurde naar binnen, lettend op een gelegenheid om naar binnen te glippen en het beledigende opstel terug te stelen. Professor Suidwester onderbrak helaas zijn werk niet eens om naar het toilet te gaan, en ik begon het ergste te vrezen.

Niet kort daarop echter, hoorde ik het brouhaha borrelen op het grasveld onder het raam, en zag een menigte zich daar verzamelen, zag de vlammen, die begonnen met te kruipen langs de onderste ramen van het huis van Magnussen. Ik hoorde het uitroepen van de misdaden van Magnussen, natuurlijk, en wist dat de spanning zich aan het opbouwen was vanaf het moment dat de beslissing genomen was om hem op zijn post te laten gedurende het onderzoek.

Ik rende onmiddellijk naar de menigte buiten, zowel uit nieuwsgierigheid als uit boosaardigheid, hoewel, moet ik bekennen, er was nogal wat berekenends in mijn gedachten. Terwijl de nacht viel en de vlammen helderder en heter werden, het huis van wijlen John Roberts omhullend, gluurde ik door de verzamelde mensen, naar het saaie silhouet van professor Suidwester. Hij stond op een afstand te kijken, zijn armen afkeurend gekruist over zijn borst.

Mogelijk is het een verklaring van mijn eigen gevoel voor zelfbehoud, maar ik merkte dat ik onmiddellijk een idee had. Zo snel als mogelijk schoot ik weg van de vlammen, naar de kantoren van de staf. De gangen waren volledig verlaten natuurlijk, dus ik haalde opgelucht adem toen ik mijn opstel, nog niet nagekeken wegnam van de stapel op het bureau van Suidwester.

Ik trok direct mijn toverstok en vernietigde het vervloekte perkament. Op een nieuw vel perkament uit een la van het bureau, schreef ik snel een verontschuldiging voor het feit dat mijn opstel een dag later zou komen, en beloofde dat ik zonder protesteren een straf zou ondergaan als hij meende dat ik er een verdiende. Ik stopte dit terug in de stapel opstellen en, met het gevoel honderd kilo lichter te zijn, ging op weg naar buiten, naar de almaar donker wordende avond.

Het was toen, terwijl ik langs de gebouwen liep op enige afstand van de vuurzee, dat ik hem zag. Professor Magnussen was een onmiskenbare figuur, lang en fors, met keiharde trekken en een kroon van erg kort grijs haar. Een moment vreesde ik dat hij me gezien had, en ik dook in de bosjes naast het gastverblijf. De professor stapte gelukkig verder met een doelbewuste gang, en ik haalde opgelucht adem. Ik was bang voor hem zie je, en die nacht meer dan iedere andere. Ik overwoog heldhaftig te zijn, maar slechts heel even. Ik was maar een leerling natuurlijk, en Magnussen was een zeer gevreesde tovenaar, zelfs voor hij bekend werd als een kwelgeest en een moordenaar. Dus, keek ik.'

James was geboeid. 'Waar ging hij heen? Zag u hem het Nexus Gordijn openen?'

Professor Suykerbuyk schudde zijn hoofd. 'Deed ik niet. De waarheid is, dat als Magnussen inderdaad ontsnapte door het Nexus Gordijn, hij dat niet onmiddellijk deed. Hij verliet eerst het terrein, ik zag hem, hoorde hem zelfs van mijn verstopplaats die dicht bij de Werpwilg was. Daar ging hij heen. Toen hij onder de takken stond, sprak hij maar een woord. Direct verdween hij. Voor zover ik weet, zag geen heks of tovenaar hem daarna ooit nog.'

Er was een ogenblik dat de jongens hierover nadachten. Tenslotte zei James, 'Wat was dat ene woord?'

'Het woord was "*Abitus*",' antwoordde professor Suykerbuyk eenvoudig. 'Het is een simpele spreuk die een uitgang oproept naar de huidige, relevante datum en tijd - het nu. Magnussen verliet het terrein die nacht en ontsnapte naar het Drezel Philadelphia. Ik weet niet waar hij heen ging, maar als alle verdenkingen over hem waar zijn, heb ik zo mijn ideeën.'

'U denkt dat hij naar het Nexus Gordijn ging?' vroeg James ademloos. 'U denkt dat het helemaal niet op het terrein was?'

'Misschien,' schouderchokte professor Suykerbuyk langzaam, en dan boog hij zich naar voren. Op een raspande fluistertoon voegde hij toe, 'Of misschien... ging hij de sleutel halen.'

'De sleutel...,' herhaalde Ralph langzaam. 'Zoals, misschien wat het ook was, was het te gevaarlijk voor hem om het op het terrein te bewaren?'

'Omdat wat het ook was,' ging Daan door, besef rees bij hem op, 'het veel te magisch was om in zijn kantoor te laten! Mensen zouden iets zo krachtigs voelen, helemaal als het uit een andere dimensie kwam!'

Professor Suykerbuyk leunde achterover, zijn wijsvinger gebruikend om tegen de zijkant te tikken waar zijn neus eens was. 'Precies zo denk ik er ook over,' bevestigde hij. 'Omdat er een ding is wat zeker is: wat die aangenomen pandimensionale sleutel ook kan zijn, Magnussen had het die nacht niet bij zich. Als dat wel zo was, zou hij nooit in staat zijn geweest om onopgemerkt te ontsnappen. Hij kan zomaar op weg zijn gegaan naar het Nexus Gordijn, *als* iets dergelijks echt bestaat, maar als hij daarheen ging... *dan moest hij als eerste de sleutel ophalen.*'

‘Dus,’ verkondigde Ralph, na een betekenisvolle stilte, ‘als we een manier zouden kunnen vinden om Magnussen te volgen... kunnen we de sleutel vinden.’

‘Vind de sleutel,’ mompelde professor Suykerbuyk, ‘en ik verwacht dat het Nexus Gordijn zichzelf zal onthullen.’

Daan schudde zijn hoofd. ‘Maar hoe volgen we iemand die al anderhalve eeuw weg is?’

‘Tjeemig jonge man, jij zegt dat je lid bent van de Zombie Afdeling,’ zei professor Suykerbuyk, knikkend naar Daan. ‘Ik ben verbaasd dat je nog niet een oplossing hebt voor die vraag.’

‘Momentje even,’ antwoordde Daan in zijn wiek geschoten. ‘Ik heb maar één minuut gehad om er over na te denken.’

‘En daarin ligt de oplossing mijn vriend.’

‘Hoe dat dan?’ vroeg James licht gefrustreerd. ‘Tijd is nu juist ons probleem. Zoals, zo’n honderdvijftig jaar ervan.’

Professor Suykerbuyk zuchtte vermoeid. ‘Nee jongen. Tijd is jullie *oplossing*. Zijn jullie vergeten,’ zei hij, een beetje naar voren leunend met in zijn overgebleven oog een glinstering, ‘dat deze school, feitelijk, één gigantische *tijdmachine* is?’

Geschrokken keken de drie jongens elkaar aan, hun ogen sperden zich langzaam open. In de donkere hitte van het mausoleum giechelde professor Suykerbuyk hol.

In de nasleep van het gesprek met Kaerel Suykerbuyk, had James een vaag idee gekregen wat ze vervolgens moesten doen. Helaas, met de naderende Kerst feestdagen, die tussentijdse examens met zich meebrachten, was er erg weinig gelegenheid om tijdsreis avonturen te gaan plannen in de achtervolging van de lang verloren Ignatius Magnussen.

‘Vertel me nog eens, precies, waarom jullie dit van plan zijn,’ vroeg Roos afkeurend vanuit de Scherf, toen James en Ralph hun schildbezweringen oefenden voor het Vloekologie examen van de volgende dag. ‘Neem me niet kwalijk dat ik zeg dat het allemaal een weinig ingewikkeld en belachelijk is.’

‘‘t Is simpel,’ zei Ralph, met een ondertoon in zijn stem die aangaf dat hij het plan ook niet helemaal begreep. ‘Wie er dan ook in de Kluis der Lotsbestemmingen heeft ingebroken, stal een rode draad van een andere dimensie versie van het Weefgetouw, iets zo geweldig magisch, zou eenvoudig zijn terug te vinden, omdat het golven van kracht uitzend als een soort sirene. Om een of andere reden, heeft niemand er ook

maar het kleinste spoor van opgepikt, zelfs James' vader niet, en de lokale politie. Daan denkt dat dat komt omdat de mensen die de draad stalen, deze gebruikt hebben om het Nexus Gordijn te openen, en hem te bewaren in de Wereld Tussen de Werelden, wat een soort iets is, dat alle dimensies met elkaar verbindt.'

'Juist,' beaamde James. 'Dat is de enige manier dat de dieven konden ontsnappen zonder gevolgd te kunnen worden. We moeten Magnussen in het verleden volgen om *zijn* sleutel te jatten voor het Nexus Gordijn. Als we erachter kunnen komen hoe naar de Wereld Tussen de Werelden te komen, dan kunnen we proberen om erachter te komen wie de draad echt stal en bewijzen dat Petra er niets mee te maken heeft.'

'En wat ga je doen als dit allemaal nep is en Morgenster *wel* de dader is?' fronste Scorpius van zijn kant van de Scherf. James had zich voorbereid op zo'n vraag. 'Dat is ze niet, maar zelfs al is ze het, is dit wat vrienden doen. Zij zegt dat ze onschuldig is, en wij doen wat we kunnen om haar onschuld te bewijzen.'

Scorpius vernauwde zijn ogen en meesmulde lichtelijk. 'Dus je doet dit uit *vriendschap* zeg je?'

'Je kunt je er niet zomaar instorten,' onderbrak Roos. 'Tijdreizen is onwijs gevaarlijk om te ondernemen. Je kunt meer kwaad doen dan goed.'

James zuchtte en rolde met zijn ogen. Hij had Roos en Scorpius niets erover willen vertellen, maar Ralph, zijn wie hij was, was niet in staat geweest om zijn mond te houden over het gesprek met de ondode professor Suykerbuyk.

'Weten we Roos,' gaf James aan in een poging haar voor te blijven. "'t Is Technomanie een-tot-een, oké? Per ongeluk op een insect trappen, kan de hele toekomst veranderen. Bla, bla, bla.'

'Maar echt, hoe erg kan het zijn?' merkte Ralph, neerploffend op zijn bed, op. 'Ik bedoel, James dook zelf duizend jaar in het verleden en ging hard tegen hard met Zalazar Zwadderich. Hij veranderde een hele lading dingen, maar alles ziet er hier nog steeds normaal uit.'

Roos schudde geïrriteerd haar hoofd. 'Één,' zei ze, haar vinger in de lucht stekend, 'we weten niet of James het heden *niet* veranderd heeft omdat alles wat we weten is gebaseerd op de geschiedenis die hij heeft beïnvloed. Het kan zijn dat er veranderingen *waren*, maar dat ze niet zo verschrikkelijk belangrijk waren. Twee,' ze stak een tweede vinger in de lucht, 'alleen omdat James een keer geluk heeft gehad, betekend dat niet dat jullie met z'n drieën de dingen nu niet royaal in de soep kunnen laten lopen.'

'We zullen voorzichtig zijn Roos,' hield James vol, zijn toverstok naar de grond wijzend en naar de Scherf draaiend. 'Ik weet dat je jaloers bent omdat je niet met ons mee kunt, maar dat betekend niet dat je ons bang moet maken om het te doen.'

'Dat is niet alles,' kookte Roos, haar armen over elkaar kruisend en achteruit zakkend tegen de rugleuning van de bank in de Griffioendor leerlingenkamer. Naast haar grinnikte Scorpius vaag, kennelijk de waarheid in de woorden van James horend. 'Ik ben slimmer dan jij,' ging Roos makkend door. 'Ik weet hoeveel schade

jullie kunnen aanrichten, rond rommelend in het verleden. *En ik weet dat jullie dit soort dingen nauwelijks van te voren dóórdenken.*'

James schudde zijn hoofd. 'We zijn slim genoeg. We hebben hier al veel over nagedacht.'

'O,' reageerde Roos terwijl haar wenkbrauwen omhoog schoten. 'Is dat zo? Nou dan neem ik aan dat jullie je al gerealiseerd hebben dat het geen zin heeft om iets te ondernemen zonder eerst te weten *wat* precies dit pandimensionale sleutel ding eigenlijk *is*?'

James rolde dramatisch met zijn ogen en spreidde zijn handen uit, als wilde hij zeggen, *nou duh, natuurlijk zijn we daar al achter*, maar het effect werd verpest door Ralph's kregelige reactie.

'Euh, nee,' zei hij fronsend, en James zakte ineen. 'We dachten alleen dat we terug zouden reizen naar de dag dat Magnussen ontsnapte, en proberen hem te volgen naar Dreuzel Philadelphia. Hij leidt ons dan gewoon naar de sleutel, ja toch?'

'Prettig te merken dat jullie er serieus over nagedacht hebben, zei Roos vermoeid. 'Hebben jullie jezelf afgevraagd hoe jullie de sleutel zelfs zouden *herkennen*?'

James keek even naar Ralph, en keek dan terug in de Scherf. 'Nou, ik bedoel, 't is een sleutel. Zal wel duidelijk zijn toch?'

Scorpius bemoeide zich ermee. 'Het kan van alles zijn Potter. Bijvoorbeeld, als je theorie klopt – en ik ben er niet zeker van dat dit zo is – dan hebben de "echte dieven" zich een doorgang via het Nexus Gordijn verschaft met een stukje rode draad. Niet echt het meest voor de hand liggende pandimensionale voorwerp in de wereld. Magnussen's sleutel kan iedere vorm en grote hebben. Waren jullie misschien van plan naar hem toe te lopen en te zeggen, oi, meneer Magnussen, zou u misschien alstublieft zo aardig willen zijn om ons dat dimensionale sleutel ding willen geven, en het maakt niet uit dat we het verschil niet weten als u ons gewoon een stuk van dat lint geeft dat u misschien in uw zak heeft?' Scorpius glimlachte minzaam om zijn grap.

'Nou,' begon James, maar hij kon niet direct iets anders bedenken om te zeggen. Hij keek naar Ralph voor hulp.

'We hebben nog een andere aanwijzing,' zei Ralph opgewekt. 'Iets over het Erebus Kasteel. Magnussen zei dat het geheim van de sleutel in de gangen van het Erebus Kasteel liep, of iets dergelijks. We hoeven alleen maar Lucy om een rondleiding te vragen. Als we het raadsel oplossen, weten we misschien wat de sleutel is.'

'Hoe moeilijk kan het zijn?' knikte James met een schaapachtige grijns.

Scorpius keek betekenisvol naar Roos toen hij aan James vroeg, 'Waarom heb je Lucy's toestemming nodig om in het Erebus Kasteel te komen?'

'Dat is het huis van de Vampieren,' antwoordde Ralph. 'Ze zijn totaal geflipt over wie ze binnen laten om rond te snuffelen. Je moet de hele tijd een lid van de Vampier Afdeling bij je hebben om je te begeleiden.'

‘Of je moet een echte vampier zijn,’ voegde James gelaten toe. ‘De president van hun afdeling, professor Remora, zegt dat het Erebus Kasteel een “beschermplaats is voor iedere mede wandelaar van de Kinderen van de Nacht”. Alsof er enige van *die* zijn in Amerika.’

Roos keek flauw walgend. ‘Zei ze dat echt? Kinderen van de Nacht?’

‘Ze zegt een heleboel van dat soort spul,’ knikte James. ‘Ze ziet ze vliegen.’

‘Hahaha!’ lachte Ralph, James met zijn elleboog porrend. James kreunde.

Met het eindigen van de laatste dagen van de Herfst, gebruikte James het meeste van zijn tijd vossend (zoals Ralph het noemde) voor zijn tussentijdse toetsen. Zijn mede Bigfoot waren een enorme steun tijdens deze onderneming, vormden spontaan studie groepen in de speelkamer van het Apollo Landhuis. Daar waren Jasmine Jade, Guldemunt, Willem Jan, Neuteboom, Mukthatch, en iedereen die toevallig in de zelfde lessen zat, haalden al hun notities tevoorschijn en testen elkaar voor uren en uren, terwijl ze zich tegoed deden aan flinke ladingen Dropsoda en lekkernijen uit de Apollo keuken.

Zo nu en dan gleed Ypma door de ruimte met een prullenbak, lege blikjes, kopjes en papiersnoepjes verzamelend, terwijl hij onoprechte verontschuldigen mompelde door zijn opeengeklemd kaken, omdat hij de leerlingen onderbrak tijdens hun studie. Laurel en Hardy hingen nog altijd naast de koelkast in de kelder en riepen verkeerde antwoorden op testvragen die ze opvingen. James had in de gaten dat Laurel, het hertekop met opzet de verkeerde antwoorden gaf, in de hoop in discussie te gaan met de passanten. Hardy, de elandkop echter, gaf de verkeerde antwoorden omdat hij feitelijk niet slimmer was.

Het was dankzij deze studeer bijeenkomsten, die vaak tot diep in de nacht duurden, dat James zijn laatste week op school voor de Kerstvakantie, met een opgelucht gevoel, vol vertrouwen beëindigde. Zijn laatste toets, een drie pagina praktisch toets over Voorwetende Techniek, was waarschijnlijk de moeilijkste van allen. Gedurende de twee-en-een-half uur durende examen periode, kregen James en de overige leerlingen drie aparte voorspellingsvoorwerpen – een kleine kristalen bol, een kopje theebladeren, en een willekeurig aantal octokaarten -- en kregen de opdracht om hun voorspellingen te noteren op het perkament, erop lettende dat ze vanzelfsprekend, a) precies, b) meetbaar, en c) feitelijk klopten.

Dit betekende, wist James, dat de tweede helft van de toets, die ergens plaats zou vinden tijdens de Lente, een strenge contrôle zou zijn van hoe de voorspellingen wel of niet waren uitgekomen. Als dit professor Zwamdrift's klas zou zijn, zou James

zich er veel minder bezorgt hebben gemaakt over het tweede deel -- voorspellingen in haar les waren altijd opzettelijk vaag en nogal grappig fataal. De Amerikaanse Voorwetende Techniek professor, Huub Tolsma, echter, was een gedrongen kleine man met een heel andere aanpak van de "wetenschap van voorspelling" zoals hij het noemde. Hij fronste bij fatale, grote voorspellingen, en hield meer van de kleinere, meer meetbare voorspellingen die gingen over dingen zoals welke kleur zou de vogel hebben die voorbij een bepaald raam vloog, of, het aantal snoepjes in een doos Smekies in Alle Smaken, of, welke maaltijden er in het cafetaria geserveerd zouden worden op een bepaalde avond.

Hierdoor hadden de leerlingen en ongebruikelijke hoeveelheid energie gestopt in een poging om het menu te stelen uit het bureau van de chef-kok in de Administratie Zaal. James was samen met Jasmine, Guldemunt en Willem Jan op een van deze ondernemingen mee gegaan, en was erin geslaagd een volledig menu te gappen voor de hele maand December, tot de toetjes aan toe. Ongelukkigerwijs, hadden ze nagelaten te beseffen hoe ver vooruit de kok plande. Het was pas nadat ze hun opmerkelijk gedetailleerde voorspelling gemaakt hadden, dat Willem Jan opmerkte dat het menu pas voor December *volgend* jaar was.

'Makkelijk zat,' had Guldemunt verkondigd, met een vlaag van inspiratie. 'We vertellen gewoon aan Tolsma dat onze voorspelling super vooruitloopt, en niet eerder dat volgend jaar deze tijd uitkomt!'

Tegen alle waarschijnlijkheid had het plan nog gewerkt ook. Professor Tolsma had de voorspellingen van de leerlingen in een muurkluis geplaatst, die hij daar precies om deze reden geplaatst had, verklarend dat hij de opdracht volgend jaar een cijfer zou geven, als de voorspellingen gemeten konden worden.

Op dit moment echter, had James nog twintig minuten examentijd over. Zich slaperig voelend, en met een beginnend honger gevoel, zette hij de kristallen bol opzij en trok een handvol octokaarten naar zich toe. Het was muisstil in het Voorwetende Techniek lokaal, wat hoog en stoffig was, en verlicht werd door hoge ramen aan de linkerkant van de ruimte. De ramen bijna melkwit, met krullen vorst die hen helder blind maakte. Het enige geluid in de ruimte was het drukke gekras van veren op perkament, de gefrustreerde zucht van een enkeling, en het geluid van het verplaatsen van de voorspel objecten van de leerlingen op hun tafels.

James keek in de rondte. Twee tafels rechts, boog Daan zich over zijn perkament, gedreven schrijvend. De pluimen aan het eind van zijn veer schudde wild boven zijn schouder, alsof hij hem doelbewust aan de punt wilde laten stikken. James zuchtte zachtjes en draaide de eerste octokaart op zijn tafel om. Hij keek ernaar.

de DAME van MYSTERIE

James knipperde naar de kaart. Voor een ogenblik zag het gezicht van de dansende, glimlachende vrouw op de kaart er bekend uit. Het zag er uit als Petra Morgenster. James fronste en boog zich over de kaart. Het zag er niet meer uit als Petra Morgenster, maar toch nog steeds bekend. Nu leek het op de vreemde vrouw

die hij had gezien in de nachtelijke gang van Aquastad en later aan boord van de *Zenith*, vervloekingen schietend uit de ramen zonder zichtbare toverstok. Wie was zij?

James haren stonden opeens overeind. *Zij was het*, dacht hij. *Zij was de andere vrouw die kwam uit de Archiefzaal direct nadat deze was aangevallen! Hoe kon hij dat zijn vergeten? Maar wie is zij?* Hij staaarde neer op de kaart, zich ingespannen concentrerend. De vrouw op de kaart bewoog niet, en toch was het of ze bijna minachtend naar hem grijsde. Voor het eerst voelde James een diepe ontzetting over wat hij die nacht had gezien. Was het mogelijk dat Petra en die vrouw het echt gedaan hadden? Had de vrouw op een of andere manier contrôle over Petra? Waar was ze vandaan gekomen, en wat was de bron van haar kracht? Was het dezelfde geheimzinnige kracht die Petra zelf leek te vertonen? In de warmte van het leslokaal huiverde James. Langzaam draaide hij een andere kaart om.

de MAN van VERMENGDE LOTSBESTMMINGEN

James' ogen verwijden zich toen hij naar deze kaart staaarde. Hij had hem nog nooit gezien -- zou zelfs gezworen hebben dat er niet zo'n kaart in een pak octokaarten zat. Erger nog echter, hij dacht dat hij het gezicht op de kaart ook herkende: het was zijn eigen. De figuur op de kaart was mager, gekleed in een ouderwets zwart pak met panden en een oranje das. De aanblik was nogal verontrustend, het hoofd had twee gezichten, een naar rechts kijkend en glimlachend, de ander keek naar links en fronste onzeker. Terwijl James keek, leken de gezichten van plaats te veranderen, te wisselen zonder te bewegen. Zijn ogen begonnen te tranen, en hij knipperde. Huiverend draaide hij nog een kaart om, de eerste twee bedekkend.

de STER van SAMENKOMST

James had deze natuurlijk al vaker gezien – de ster met vier punten. Hij had hem vorig jaar zelfs eens getekend, in professor Zwamdrift's les. Toen had het er niet zo bijzonder betekenisvol uit gezien. Nu deed de aanblik ervan op de twee andere kaarten een baksteen langzaam in zijn maag landen, als of hij op een hoge richel stond, gevaarlijk heen en weer zwaaiend. De punten van de ster waren als paden, tezamen komend en iets nieuws, en onbekends vormend. Hij kreeg het vreemde voorgevoel dat hij een van de vier punten was. De vreemde vrouw, met haar raadselachtige glimlach en bronloze magie, was de andere. Maar wie waren de overige twee?

Petra, dacht hij. *Natuurlijk is zij een van hen.*

Maar dat voelde niet helemaal juist. James boog zich over de ster, en tuurde er geconcentreerd naar. De ster leek wel te pulseren, en er kwam een dof rinkelend geluid, alle andere, zachte geluiden uit het lokaal wegdukkend.

Petra is niet een van de andere twee punten, besepte hij nu, en de steen in zijn maag werd groter, verkilde hem.

Petra is er niet een van. Ze is ze beiden. Petra... en Morgan.

Hij fronste bij zichzelf. Dat sloeg nergens op, toch? Petra en Morgan waren een en dezelfde persoon, als twee delen van dezelfde geest, als het Jekyll en Hyde figuur in meneer Wilstra's boek. Het Morgan deel was het deel dat werd beïnvloed door het vervloekte stukje essentie dat eens behoorde aan Heer Voldemort. Het andere deel was de Petra die hij altijd gekend had: slim, eerlijk, nieuwsgierig en origineel. De goede Petra had het Morgan deel ondergeschikt gemaakt als deel van haar persoonlijkheid -- de eerste keer in de Geheime Kamer, en weer op de Morgenster boerderij, toen ze bijna (maar niet helemaal) haar zusje had geofferd aan het meer.

Maar wat was er dan met die geheimzinnige dromen? Wat betekende het dat Petra werd geplaagd door visioenen van haar stervende zuster in precies dat meer? Was het Morgan deel van Petra's geest sterker aan het worden? Sloeg de balans van kracht door? *Ik kijk en ik wacht*, had de stem van Morgan gezegd, galmend van de donkere toren in Petra's nieuwe droom, van dat vreemd uitzijnde, aan de oceaan gelegen eiland. *Mijn tijd is aanstond. Ik ben de Bezweerders koningin. Ik ben de Prinses van Chaos...*

James keek weer naar de laatste octokaart, de Ster: vier punten die samenkomen in het midden, als paden die bijeen komen. *Wij vieren gaan op een of andere manier samenkomen*, dacht hij, en hoewel het wat gestoord leek, wist hij dat het waar was. *Petra en Morgan, de geheimzinnige dame, en ik – allen naar iets toegaand. Maar is het goed of is het slecht? Is het iets dat gestopt zou moeten worden? Is het een lotsbestemming? Of een keus?*

James wist het antwoord op het eerste deel van de vraag niet, maar het tweede deel was heel duidelijk. Het lot, zoals professor Jackson eens had gezegd, is slechts de naam die we geven aan de som van alle keuzes in ons leven. Maakte James de juiste keuzes? Boden de Octokaarten hem een bevestiging van zijn recente keuzes... of een waarschuwing?

'James,' zei een stem, hem opschrikkend. Hij keek omhoog en zag professor Tolsma voor hem staan, met zijn hand uitgestoken. 'De examentijd is voorbij James. Je toets alsjeblieft.'

James was geschokt. Hoe hadden de laatste twintig minuten zo snel voorbij kunnen gaan? Hij keek rond, en zag dat het leslokaal verder leeg was. Iedereen was klaar, en op weg gegaan naar het middageten.

'Euh, tuurlijk professor,' stamelde James, schuldig naar het perkament kijkend. Tot zijn voortdurende verassing, zag hij dat de laatste bladzijde bedekt was met zijn eigen handschrift. Hij kon zich niet herinneren dat hij iets geschreven had. Zonder de kans te hebben zijn eigen voorspelling te lezen, gaf hij het perkament aan de professor.

'Zeer goed,' zei professor Tolsma, turend door zijn bril naar het perkament. 'Zeer, euh, grondig.'

James knikte onzeker. 'Dank u professor.'

Zich wat bibberig en opgejaagd voelend, vluchtte hij vrijwel het lokaal uit, zijn vrienden volgend naar het middagmaal.

16. Kerstmis in Philadelphia

Werpwilg, reistassen over hun schouders gehangen en wolkjes mist uitademend in de vrieslucht. De eerste sneeuw van het seizoen was die ochtend gevallen, het terrein bedekkend met een deken van sprankelend wit, en doeltreffend de lei-stenen paden bedekkend, zodat de vier een uitwaaiierend pad van voetafdrukken kriskras voor de gebouwen achterlieten.

Eenmaal verzameld onder de Boom, sprak Lucy de bezwering die James voor het eerst gehoord had in het verslag van de ondode professor Suykerbuyk, over de nacht dat Ignatius Magnussen ontsnap was.

'*Abitus,*' zei ze, tikkend op de met sneeuw bedekte boomschors met haar toverstok. Ze draaide zich naar James toen de Boom subtiel om hen heen begon te draaien. 'Professor Remora leerde me dat.'

James knikte, niet verklarend dat hij het zelf al had gehoord van een andere professor. Lucy ging opzij van hem staan, schouder aan schouder, en de vingers van haar gehandschoende hand verstrengelde zich met de zijne. James' gezicht werd een beetje rood, en zijn blik gleed een andere kant op, kijkend hoe het terrein begon te verdwijnen achter de wervelende zweepachtige takken van de Werpwilg.

De verplaatsing naar de buitenwereld ging vlugger dan de keer toen professor Baruti zijn Toverdranken les meenam voor een bezoek aan Madam Ayasha, in de oude Indiaanse stad Shackamaxon. Binnen een paar seconden, duwde een winterse lucht zich door de takken van de Boom en zag James de kleine ommuurde binnenplaats. Sneeuw bedekte nog altijd de grond, de rommelige tuin veranderend in iets bijna net zo magisch als de universiteit die ze net verlaten hadden.

‘Vrolijk Kerstfeest vrienden,’ knarste een diepe stem toen de vier in het doffe daglicht stapten. Fiselier stond bij het hek, zijn stenen gezicht vertrokken in een scheve grijns. Zijn diamanten ogen glinsterden vrolijk.

‘Hee Fiselier!’ riep Albus, naar voren stappend om de rotstrol op zijn ruwe elleboog te kloppen die zo hoog was dat hij zich helemaal moest uitrekken. ‘Heb je het niet koud? Het lijkt wel min veertig hierbuiten!’

‘Koud?’ herhaalde de trol langzaam. ‘Ik neem aan dat de temperatuur ietsjes gedaald is, is het niet? Ik heb het nauwelijks gemerkt.’

‘Nauwelijks gemerkt!’ sneerde Albus. ‘De laatste keer dat we je zagen was het aan het eind van de zomer. Ik had die middag een flubberwurm op je voorhoofd kunnen bakken.’

De trol haalde zijn schouders op, wat een geluid maakte als keien die over grind rolden. ‘Ik heb gemerkt dat jullie mensen veel meer last hebben van kleine veranderingen in het weer dan ik. Je bent je er misschien niet van bewust dat ik ben geboren in de smeltkroes van de oven van de wereld, waar meren lava spoelen op de stranden van puim. Ik herinner het me nog maar vaag, maar met genoeg. Als de temperaturen de drieduizend graden bereikt, *dan* zal ik het over het weer hebben zoals jullie doen.’

Albus schudde zijn hoofd. ‘Je zult het er dan niet met mij over hebben, dat is zeker.’

De trol knikte en giechelde. Met een luie beweging, rekte hij zich naar de poort. Die piepte lawaaiërig toen hij hem open wrong. Een lange bruine auto stond te wachten naast de stoep, een rookpluim dansend erachter. Het passagiersraam gleed voor een deel naar beneden en James kon zijn Oom Percy zien zitten op de bestuurders stoel.

‘Vooruit jullie,’ riep hij. ‘In de benen. Gooi je tassen achterin en kom binnen. Hallo Lucy schat! Vrolijk Kerstfeest allemaal!’

‘Vrolijk Kerstfeest Pap,’ riep Lucy, uiteindelijk haar vingers los makend uit James hand toen ze naar de kofferbak van de auto afboog. James zuchtte met gemengde gevoelens.

Het was erg warm in de auto, Oom Percy stuurde door de smalle, met modderige sneeuw bedekte straten, geïrriteerd mompelde hij over de traagheid van het Dreuzel verkeer en drukte zo nu en dan op zijn toeter, die pietluttige kleine *blieps* voorbracht. James deed zijn muts af en staarde uit het raam, de stad voorbij zien trekken.

De rit duurde langer dan James verwacht had, en hij herkende vaag dat ze door het historische centrum van de stad reisden. Hij wenste dat Daan met hen mee was gekomen voor Kerstmis, al was het alleen maar dat hij dan iets kon vertellen over de gebouwen die ze passeerden, zijn aanstekelijke enthousiasme kon dan wat plezier brengen in deze verder saaie rit. Maar het was niet anders, de blonde jongen was een dag eerder van school gegaan, om de trein te nemen naar het huis van zijn ouders in Kirkwood, Missouri. Maar voor Daan was vertrokken, had James uiteindelijk

besloten om hem en Ralph deelgenoot te maken van de dingen die hij tot dan toe geheim had gehouden.

Hij was begonnen met te vertellen over de vreemde voorspelling die had plaatsgevonden tijdens zijn Voorwetende Techniek toets, toen hij een visioen had gekregen over de vreemde dreigende samenkomst tussen de geheimzinnige dame, zichzelf, en de twee persoonlijkheden van Petra en Morgan, op een of andere manier apart, hoewel ze slechts delen waren van dezelfde persoon.

Toen, omdat de twee wat met elkaar in verband leken te staan, beschreef hij zijn laatste treffen met professor Zwamdrift, in de ochtenduren in de gang van Zweinstein, de dag dat ze begonnen waren aan hun reis. Daan en Ralph luisterden met opengesperde ogen, duidelijk het belang van zo'n angstaanjagende voorspelling begrijpend, komend uit de mond van de anders grappige, oude professor.

Tenslotte had James hen herinnerd aan wat er gebeurd was op de achtersteven van de *Gwyndomare*, toen hij op wonderbaarlijke wijze de glanzende zilveren draad had doen ontstaan die Petra's leven gered had. Hij legde uit dat de draad er nog steeds was, nog steeds hem met haar verbindend, en dat hij daarom wist dat hij haar kon vertrouwen.

'Soms kan ik haar dromen zien en haar gedachten voelen,' had hij gezegd, hoewel hij hen niets verteld had over de geschreven droom, degene die het angstaanjagende visioen van het nachtmerrie eiland en het zwarte kasteel had laten zien, voor hij compleet verdween. Hij had Petra bezworen niets tegen iemand dan ook te zeggen over het droomverhaal en hij wilde deze belofte nakomen. 'Ik weet dat ze de waarheid verteld over het feit dat ze niets te maken heeft met de aanval op de Kluis der Lotsbestemmingen, ongeacht wat wij de avond gezien hebben. Zij kan het niet geweest zijn omdat ze zegt dat ze er niet was, ik kan voelen dat ze de waarheid spreekt. Ik denk niet dat ze tegen me kan liegen, zelfs als ze dat wil.'

James wist niet zeker of dat waar was of niet, maar hij wist *wel* dat zij oprecht geloofde dat ze onschuldig was. Dit was wat hij per se wilde laten doordringen bij Daan en Ralph, omdat hun geloof in dat feit van het grootste belang was voor hun pogingen om haar naam te zuiveren.

'We gaan er wel voor zitten na de kerstvakantie,' had Daan gretig gezegd. 'Jij gebruikt wat tijd om je nicht Lucy te bewerken. Tenslotte, Roos heeft gelijk: als we niet weten wat de dimensionale sleutel is, kunnen we hem niet herkennen als we Magnussen volgen in het verleden. Lucy heeft een oogje op je, dus het moet geen probleem zijn om haar te overtuigen om ons door het Erebus Kasteel te laten snuffelen naar aanwijzingen.'

James had een beetje gebloed. 'Ze heeft geen oogje op me. Ze is mijn nicht, als je je dat herinnert.

'Heb je de laatste tijd goed naar haar gekeken?' had Daan gevraagd, zijn kin naar voren gestoken en naar zijn gezicht wijzend. 'Niet veel familie gelijkenis. Ik denk dat het enige bloed wat jullie delen, de bloedpudding is die jullie naar binnen propten op de laatste Wemel familie picknick.'

‘Hou je kop,’ had James geprotesteerd. ‘Je bent maf.’

Ralph had een schouder opgehaald. ‘Ik denk dat hij gelijk heeft James. Zelfs Roos en Scorpius zeggen het. Roos zegt dat Lucy al sinds vorig jaar een oogje op je heeft.’

James was niet in staat geweest om er verder over te ruziën. Hij wist dat het waar was, hoe ongemakkelijk hij zich daarover ook voelde. Hij was alleen een beetje nijdig over het feit dat hij, kennelijk, de laatste was om erachter te komen. Hij kon zich er niet toe brengen om Lucy’s gevoelens voor hem (welke deze ook waren) te misbruiken om een rondleiding te krijgen van het Erebus Kasteel, maar misschien als hij het vriendelijk vroeg was dat genoeg. Tenslotte was zij zijn nichtje. Ze hadden het altijd goed samen kunnen vinden, wat meer was dan hij kon zeggen over zijn andere neven en nichten, in het bijzonder Louis. Waarom zo Lucy nee zeggen?

Stilletjes vervloekte James zichzelf dat hij Lucy gevraagd had om met hem naar het Halloween Bal te gaan. Waarom hadden Daan en Ralph hem niet gewaarschuwd, sinds ze allebei hadden geweten wat Lucy voor hem voelde?

‘We zijn er bijna,’ zei Lucy van de rijderstoel, zich omdraaiend en glimlachend naar James. ‘We blijven allemaal bij je ouders in de flat op kerstavond. Is dat niet leuk?’

James knikte, en perste er een glimlach uit. ‘Tuurlijk Luus.’

Naast hem begon Albus walgelijke kus geluiden te maken. James duwde hem hard genoeg om hem zijn hoed af te stoten.

Oom Percy parkeerde de auto in een ondergrondse garage, en leidde de groep naar de zilverachtige deuren van een grote lift.

‘Dreuzel appartementen,’ zei hij minachtend op een knop drukkend. ‘Aangepast voor Magische bewoning, tenminste op de dertiende etage.’

De deuren schoven open en de groep schuifelde naar binnen. Er was geen dertien op de rij verlichtte knoppen, maar Percy leek zich daar niet aan te storen. Hij haalde zijn toverstok te voorschijn, hij tikte op de knoppen voor de eerste en derde etage. Onmiddellijk schoven de deuren dicht, en schoot de lift gierend omhoog, veel sneller dat enige lift waar James ooit eerder in gestaan had. Zijn voeten kwamen een fractie van een seconde los van de vloer, toen de lift trillend tot een plotse stop kwam.

‘Daar zijn we dan,’ zei Percy bruusk, kijken toen de deuren opnieuw open gingen. James had een galerij verwacht, maar de lift opende zich kennelijk direct voor de deur van de flat van zijn ouders. Het was behoorlijk groot, met hoge plafonds. Rijk bewerkt houdsnijwerk, en een nogal overdadig versierde kroonluchter die boven de ingang hing. Vanuit het zicht uit de open liftdeuren, leken de leefruimtes allemaal samen te lopen, een mengeling vormend van een keuken, eetkamer, en huiskamer. James’ zusje Lily zat aan de eetkamertafel tegenover Issy, met een collectie half-versierde suikerkoekjes en gekleurde glazuur bakjes tussen hen.

‘Ze zijn er!’ riep Lily opkijkend en grinnikend.

Achter James zuchtte Percy. 'Hoofdschouwer zijn,' mompelde hij, de hoge doorgang betredend, 'heeft wel zo zijn voordelen.'

Kort na hun aankomst, ging Oom Percy weer, met de bedoeling om Molly op te halen van de magische lager onderwijs school, en Tante Audrey op te halen uit hun flat. Ralph ging bij Lily en Issy zitten om te helpen met het bestrijken van de cakejes met glazuur, hij gebruikte zijn toverstok om het glazuur van andere kleuren te voorzien zoals, strepen, sterretjes en zo nu en dan flikkerend Rudolf rood. Issy lachte luid, wat niet iets was dat meisjes vaak in zijn buurt deden. Hij leek erg in zijn nopjes met zichzelf en James was daar blij om. Lucy en Albus gingen naar boven om de slaapkamers te onderzoeken, en te bepalen welke bedden het beste voor hen waren, terwijl James op een stoel kroop bij de keuken, en een schotel met kleine vleespasteitjes naar zich toe trok.

'Je vader is nog aan het werk,' zei Ginny met een bezorgde klank in haar stem. Ze was in de keuken, druk bezig met koken, iets dat ze altijd deed als ze zich ergens over ergerde. Op de Marmerlaan, had Albus een troetelnaam voor hun moeder als ze zo'n bui had. 'Pas op,' zei hij dan, gewoonlijk de slaapkamerdeur achter zich dicht gooiend, 'Orkaan Ginny is weer buiten zinnen. Bind alles vast voor ze hier binnen komt waaien en alles onder handen neemt.'

'Dat zijn ontzettend veel toetjes,' merkte James, kijken op het aanrechtblad, op. 'Verwachten we de Harrier's voor het avondeten dan?'

Ginny zuchtte en veegde haar handen aan haar schort af. Ze nam een moment om rond te kijken over het overvolle aanrecht. 'Weet je,' antwoordde ze, 'altijd als het kerstmis wordt, lijkt ik te vergeten dat ik geen kind meer ben dat op het Nest woont, met Mam en ik beneden, alles bakkend wat bestaat onder de zon, en mijn broers die het allemaal net zo snel opaten als wij het in de oven zetten. Sommige gewoonten leer je moeilijk af.'

James wenste dat ze het kerstfeest op het Nest vierden, zoals altijd. Hij vroeg, 'Zullen we Oma en Oom Ron en Tante Hermelien en iedereen nog zien?'

'We zullen waarschijnlijk met hen praten via Brandstof in de openhaard,' antwoordde Ginny, haar toverstok gebruikend om een grote houten lepel te stoppen die roerde in een bak deeg. 'Maar niet eerder dan morgen na het ontbijt. Het is altijd zo lastig om rekening te houden met het tijdsverschil en zo. Gelukkig zijn we verbonden met het Internationale Brandstof haardnetwerk. Als dat niet nodig was geweest voor het werk van je vader...' Haar stem stief afgeleid weg. Ze trok de koelkastdeur zo snel open dat de melkflessen rammelden, en stond er starend in te kijken, alsof ze was vergeten waar ze naar op zoek was.

‘Waar is Pap eigenlijk?’ vroeg James fronsend. ‘En Petra?’

Ginny liet de koelkastdeur weer dicht zwaaien en keek James met een gespannen gezicht aan. ‘Hij is aan het werk,’ zei ze, en haalde diep adem. ‘Ik heb niets hierover tegen je broer of zusje gezegd James, dus als je er één woord over zegt tegen hen, dan zweer ik dat ik kakkerlakken door je advocaat meng. Maar als ik het niet tegen *iemand* zeg, denk ik dat ik ontplof. Het punt is: je vader is naar een inval.’

‘Ah,’ zei James knikkend. ‘En u maakt zich zorgen over hem.’

‘Onzin,’ loog ze niet overtuigend. ‘Je vader kan wel voor zichzelf zorgen. Met een beetje geluk is hij over een uur thuis. Dit is een belangrijke avond voor hem. Als alles goed gaat...’

‘Bij wie is de inval?’ vroeg James met zachte gretige stem. ‘Heeft hij die F.R.E.T sufferds op de korrel?’

‘Shh!’ siste Ginny scherp, en ze kalmeerde zich zichtbaar. ‘Sorry. Ja.’ Ze liep naar James aan de kleine ontbijt bar. ‘Ik ben de laatste tijd zo zenuwachtig. Die mannen van het Magisch Onderzoek Bureau zijn erg genoeg, loerend in hun zwarte wagens op de hoek, onze ramen in de gaten houdend, je vader steeds volgend als hij alleen maar naar de winkel gaat voor melk en brood. Nu zijn er ook mensen van het Amerikaanse wettelijk bestuur, rondhangend als vleermuizen in hun zwarte mantels en hoeden. Zij zijn erger, omdat je nooit weet waar ze zijn. Als het vanavond goed gaat voor je vader echter...’

‘Wat heeft hij ontdekt?’ vroeg James, met opengesperde ogen, door. ‘Is hij op het spoor van de mensen die ons in de trein aanvielen?’

Ginny schudde haar hoofd, meer in verwarring dan in ontkenning. ‘Het is groot,’ fluisterde ze, ‘deze Samenwerkend Tovenaar Eenwoording beweging. Het was niet alleen de aanval op de *Zenith*. Zij waren het die de piraten inhuurden om ons dwars te zitten op onze reis. Ze zijn fel gekant tegen onze aanwezigheid hier, en voor een goede reden. Titus Hardsteen en je vader zijn ze al maanden op het spoor, ze hebben zelfs de hulp ingeroepen van Draco Malfidus bij Goudgrijp. Ik ben verbaasd dat Draco heeft geholpen, als je bedenkt hoe erg hij in de problemen kan komen als zijn kobold baas erachter komt. Er is financiële ondersteuning naar F.R.E.T, vanuit de hele wereld, maar de basis is hier in de Verenigde Staten. Titus en je vader volgden het geld en vonden uiteindelijk het ondergrondse hoofdkantoor. Een groep Amerikaanse tovenaar politie helpen je vader op dit ogenblik. Met een beetje geluk, zijn ze al afgedaald naar de plaats en hebben ze de belangrijkste aanstichters gearresteerd.’

‘Wouw,’ hijgde James onder de indruk. ‘Ik wou dat ik het kon zien!’

Ginny huiverde. ‘Jak, ik niet. Ik vind het al vreselijk om aan te denken. Al die afschuwelijke mensen, en je vader precies in het midden ervan.’

‘Pap kan wel voor zichzelf zorgen,’ grinnikte James, zijn moeder nasprekend. ‘Weet u nog? Niemand Schouwer’d hem af. Nee, die F.R.E.T lui brengen hun kerstfeest door in Azkaban.’

Ginny knikte. 'Je hebt vast gelijk. Maar ik twijfel of ze hen daarvoor terug naar huis sturen. Ze zullen hun straf moeten uitzitten in de V.S.. Ik hoop alleen dat ze die arme Dreuzel Senator kunnen vinden en hem redden. Wie weet waar ze inmiddels zijn hoofd mee volgepropt hebben, aannemend dat hij euh...'

'Nog leeft?' stelde James voor.

'Praat zo niet,' huiverde zijn moeder opnieuw. 'Ga Petra maar goeiedag zeggen ja? Ze is boven in haar kamer. Eerste deur rechts.'

James knikte en gleed van zijn stoel. De trap naar boven beklimmend, hoorde hij Albus en Lucy in de buurt praten, hun stemmen galmden door de gang. De eerste deur rechts stond op een kier, maar de kamer zelf was donker. James klopte zachtjes op de deur.

'Hee Petra,' riep hij zachtjes, haar niet willen storen als ze sliep. 'Vrolijk kerstfeest. Kom naar beneden en help me met wat toetjes op eten, ja?'

De deur draaide een beetje open door James klopt. Hij tuurde met een oog naar binnen. In het halfduister kon hij twee smalle bedden en een ladekast zien. Een van de bedden was verfromfaaid, de kussen lagen rommelig samen.

'Petra?' riep James opnieuw, de deur verder openduwend. De kamer was leeg, hoewel een van de bedden zeker kort geleden nog bezet was geweest. Hij fronste naar de kamer, en dan draaide hij zich om en stapte terug in de gang. Hij volgde Albus en Lucy's stemmen totdat hij hen vond in een slaapkamer aan het eind, knielend op de grond naast een stapel ingepakte cadeaus.

'O,' zei Albus, opkijkend naar James en ontspannend. 'Jij bent het maar. We dachten dat Mam ons in de gaten had.'

James fronste, kijkend hoe zijn broer zijn toverstok richtte op een van de grotere cadeaus.

'Wat ben je aan 't doen?'

'Hoe ziet het eruit,' antwoordde Albus. 'Even gluren. Ga weg als je niet wilt weten of je een nieuwe skrim krijgt of een doos onderbroeken.'

James schudde zijn hoofd. 'Heeft een van jullie Petra al gezien?'

Lucy keek naar hem op. 'Nee,' zei ze, haar hoofd schuin houdend. 'Waarom?'

'Ik vroeg het me af. Ik dacht dat ik hallo zou zeggen. Da's alles.'

Lucy schouderchokte en schudde haar hoofd, haar blik nog altijd op James.

'Oké,' antwoordde hij. 'Wat dan ook. Ga maar door dan.'

'Niets tegen Mam zeggen,' waarschuwde Albus toen James wegliep. 'Ik vervloek je als je dat doet.'

Op weg in de gang, keek James opnieuw in de slaapkamer van Petra en Issy.

Deze was nog altijd duister en leeg, hoewel het verfromfaaide bed de vreemde indruk wekte dat er een moment eerder nog iemand op gelegen had. James schudde weer zijn hoofd, en stapte de trap af naar beneden.

Het diner kwam en ging, en James vader was nog niet thuis gekomen.

De overige volwassenen probeerden een feestelijke sfeer te behouden, maar James merkte dat er veel spanning in de lucht hing. Audrey en Percy zaten bij de openhaard en roosterden kastanjes, terwijl Ginny en Denniston Dolochov de keuken opruimden, in een luchtig gesprek met zachte stemmen. Petra was niet voor het diner verschenen, wat James nogal vreemd vond.

‘Ze is begonnen met er vreemde uren op na te houden na de aanvaring met die meneer Honselaar,’ had Ginny tegen James verklaard. ‘Ik denk dat ze zich zorgen maakt en bang is, arm ding. Ik neem het haar niet kwalijk. Een nieuw land, en dan opeens, ligt ze in de clinch met de wet, allemaal door een persoonsverwisseling. Ik bedoel, het spijt me voor die arme man die aangevallen werd, maar om een jong meisje te beschuldigen van zoiets...’

‘Maar,’ zei James met gefronste wenkbrauwen, ‘ze was niet boven toen ik naar haar toe ging om gedag te zeggen. Haar kamer was leeg.’

Ginny haalde haar schouders op. ‘Ze was waarschijnlijk op het toilet gekkie.’

James keek bedachtzaam. Hij was er vrijwel zeker van dat de badkamer ook leeg was toen hij er voorbij ging, maar hij hield erover op. Niet veel later was Petra naar beneden gekomen, flauw glimlachend en iedereen groetend.

‘Hoi James,’ zei ze, naast hem plaatsnemend op de bank. ‘Sorry, ik deed een dutje. Dat doe ik vaak de laatste tijd. Ik denk dat het komt omdat ik niets anders te doen heb.’

James knipperde stomverbaasd naar haar. ‘Je...,’ begon hij, maar stopte zichzelf. Hij schudde zijn hoofd een beetje. ‘Laat maar. Hoe gaat het met je?’

‘Wel goed,’ antwoordde ze, kijkend naar het vuur. ‘Lezen, meestal. Professor Baruti komt soms ‘s avonds langs, en help me met mijn Frans. Hij is erg aardig en begrijpend over de hele situatie.’

James dacht even na. Tenslotte zei hij zachtjes. ‘Ik denk dat we een manier hebben gevonden om je naam te zuiveren Petra.’

Ze draaide zich naar hem, licht fronsend. ‘Hoe?’

James bewoog zijn hoofd heen en weer, onzeker hoeveel te zeggen. 'Het is ingewikkeld. Maar Daan en Ralph helpen. Ik denk dat we iets op het spoor zijn. Als het werkt, vinden we de mensen die echt de Kluis der Lotsbestemmingen aanvielen, en de rode draad stalen. Dan ben jij vrijgesproken.'

Tot James verrassing keek Petra hem twijfelachtig aan. 'Weet je zeker dat dat een goed idee is James? Ik bedoel, het klinkt...,' ze pauzeerde, alsof ze haar woorden zorgvuldig koos, '...euh, gevaarlijk.'

'Misschien,' gaf James toe. 'Maar dat is het waard niet? Ik bedoel Petra, je zit nu echt diep in de problemen. Als die Kamprechter, Codaan, zegt dat je schuldig bent aan het aanvallen van de Kluis en het bevrozen van meneer Honselaar, kun je voor heel lang naar de gevangenis moeten. Als er iets is wat ik kan doen om te verhinderen dat zoiets gebeurt - '

Petra glimlachte naar James, alsof hij nogal raar was. 'Ik ga niet naar de gevangenis James. Het komt echt goed voor Issy en mij. We zijn door ergere dingen heen gekomen.'

'Is dat zo?' fronste James verbijsterd. 'Petra, die Codaan idioot meende het. Mam zegt dat er meer van zijn soort door de straat zwerven, de flat in de gaten houdend, om er zeker van zijn dat je er niet vandoor gaat of zoiets. Je kunt dit niet zomaar wegwuiven. Issy heeft je nodig. Net als... euh, andere mensen. Als je naar een tovenaars gevangenis gestuurd wordt...'

Petra zuchtte diep. 'Ik wuif dit niet weg James. Ik kan alleen... ik kan me daar geen zorgen over maken. Niet nu. Er zijn andere dingen. Dingen die belangrijker zijn.'

'Petra,' riep James ademloos. 'Wat kan er belangrijker zijn dan beschuldigd te worden van een poging tot moord, en de diefstal van een achterlijk dimensionaal voorwerp?'

Als antwoord keek Petra naar James en glimlachte een beetje scheef. 'Vertel jij het me maar James. We zijn nog steeds verbonden, is het niet? Dat zilveren koord dat jij heb opgeroepen, het is nog altijd hier, zelfs nu. Voel je het niet?'

James keek neer op zijn rechter hand. Hij opende het, met de palm naar boven. Hij kon het koord voelen, nu ze het erover had. Hij kon het zelfs (hoewel het zijn verbeelding kon zijn) heel flauw zien.

'Nee,' loog hij. 'Ik denk dat het nu is weggetrokken. Ik kan je dromen niet meer zien.'

Petra hield haar eigen hand op. James keek er naar in het licht van de openhaard. 'Je kunt niet tegen mij liegen James, zelfs als je het wilt,' zei Petra geamuseerd zachtjes. Langzaam liet ze haar hand op de zijne zakken. Toen ze elkaar raakten, voelde James een stroom van vermengde hitte en kou. Het trok door zijn arm, deed hem huiveren, maar toch trok hij zijn hand niet weg. Onder de trillende energie van het magische koord kon hij de milde trilling van Petra's hand voelen die op de zijne

ruste, haar vingers koel en slank, zich rond zijn palm vouwend. Hij keek naar haar, sprakeloos.

‘Het koord is er nog,’ zei ze erg zacht. ‘Het verbind ons, waarschijnlijk voor altijd, omdat jij voor mij wilde sterven. Dat weet ik nu James. Maar inplaats van een wissel te maken – jouw leven voor het mijne, zoals de wet van diepe magie vereist – wist jij iets diepers op te roepen. Iets voorbij normale magie. Weet je wat dat is?’

James had er eigenlijk nooit over nagedacht, niet sinds die avond op het achterdek van de *Gwyndomare*, maar nu, kijkend in Petra’s ogen, dacht hij dat hij het antwoord wel wist. Hij knikte.

‘Het kwam van *jou*, op een of andere manier,’ zei hij, met een stem waar verbazing in doorklonk. ‘Ik onttrok iets van jouw kracht, dezelfde kracht die jij gebruikte om de ketting te maken van het schip zelfs zonder je toverstok te gebruiken. De kracht die je bijna gebruikte op Codaan, toen hij je die dag in de Administratie Zaal wilde scheiden van Issy.’

Petra knikte met een rustig gezicht. ‘Jij onttrok mijn kracht ja. Ik weet niet hoe. Misschien omdat, hoe je voor mij voelt, en omdat waar we samen doorheen zijn gegaan, en misschien zelfs door de heftigheid van het moment. Jij was bereid om jouw leven voor het mijne te ruilen, maar de magie was groter dan dat. De magie die ons *beide* redde. Maar James, dat soort dingen gebeuren niet zonder een prijs. Ik ben bang dat eens...’ ze schudde haar hoofd en keek weer weg naar de flikkerende vlammen van de openhaard, ‘op een dag kan je er spijt van hebben.’

James was geschokt. ‘Nooit!’ fluisterde hij vurig, de blik van zijn Tante Audrey opmerkend die ze hem gaf vanaf de andere kant van de kamer. Hij liet zijn stem dalen en ging door. ‘Petra, dat is idioot. Ik zou het direct weer doen. En ik zal doen wat ik kan om de mensen te vinden die meneer Honselaar wel vervloekten, zodat je weer vrij zult zijn. Maar Petra – ’ Hij stopte en vertrok een wenkbrauw. Nauwelijks fluisterend, ging hij door. ‘Hoe is dit allemaal gebeurd? Wat maakt jou zo... *krachtig* plotseling?’

Petra haalde bedachtzaam diep adem. Tenslotte keek ze weer in zijn ogen. ‘Ik heb die kracht altijd al gehad,’ bekende ze. ‘Ik begreep het niet, noch iemand anders, al helemaal mijn grootouders niet. Ze waren bang voor me omdat mijn magie zoveel groter was dan het hunne. Zij geloofden niet dat ik zou weten hoe het te gebruiken, dat ik zou opgroeien tot iets afschuwelijks en wreeds. Maar hun angst beschaamde me. Het resultaat was dat ik mezelf aanleerde om mijn krachten niet te gebruiken. Ik leerde mezelf om een toverstok te gebruiken in plaats van mijn handen. De toverstok was als een trechter, maakte de magie kleiner, zwakker, meer als dat van de rest. Uiteindelijk, tegen de tijd dat je me voor het eerst ontmoette, was ik zo gewent om de toverstok te gebruiken, dat ik vergeten was hoe met magie om te gaan zonder.’

James ene wenkbrauw was nog steeds gefronst terwijl hij naar haar luisterde, maar ze keek nu langs hem. Haar ogen starend, haar hand nog steeds op de zijne.

‘Nu echter, zijn mijn beide grootouders dood,’ zei ze zwak. ‘Er is geen reden het nog langer te verbergen. Ik brak mijn toverstok op de laatste avond op Opa Willem’s

boerderij. Ik deed het niet opzettelijk. Ik liet het alleen het volle gewicht van mijn krachten voelen. Het brak dwars door midden, gespleten alsof het door de bliksem getroffen was, net als mijn allereerste toverstok, toen ik een klein meisje was en nog niet geleerd had hoe het te beteugelen. Nu heb ik geen toverstok meer nodig. Ik leer mijn krachten te gebruiken op de manier zoals die de bedoeling was. Dat is wat jij onttrok James,' zei ze, zich weer richtend op hem. 'in het goede en in het slechte, jij hebt ons verbonden. Toen je het zilveren koord opriep, verbond je ons, waarschijnlijk voor altijd. Geest tot geest. En dát James, kun je op een zekere dag spijten. Op zekere dag zal je jezelf ervoor vervloeken, en mij ook.'

James gedachten tolden toen hij naar het slanke meisje naast hem keek. Het klonk totaal gestoord voor hem, en toch voelde hij de oprechtheid in haar woorden. Ze geloofde alles wat ze zei. Als ze hem niet had aangeraakt, haar hand op de zijne, het zilveren koord laten pulseren als een hartslag, zou hij in staat zijn geweest aan haar te twijfelen. Nu aan de andere kant, kwamen kleine flarden herinneringen in zijn hoofd, rechtstreeks van Petra's eigen gedachten.

Hij zag haar als een jong meisje, de gordijnen sluitend met een zwaai van haar kleine hand. Een andere herinnering liet haar zien in een zonverlicht bos, rotsen verplaatsend door de lucht, met een wijzende vinger, en plaatse ze zorgvuldig op elkaar, als geheimzinnige trieste torens. Tenslotte zag hij haar als een tienjarig meisje angstig staand in de duisternis van een kelder, verschillende ratten lagen dood aan haar voeten. Ze had de ratten dood gedacht, door eenvoudig met haar gedachten de kleine kloppende harten samen te knijpen. Ze had de ratten gehaat en gevreesd, maar nu ze dood aan haar voeten lagen, met hun poten gekromd en hun kleine zwarte ogen starend als olie druppels, voelde Petra zich verschrikkelijk voor wat ze gedaan had. Ze probeerde ze weer levend te denken, maar dat was waar haar krachten -- haar fenomenale, geheimzinnige krachten - eindigden. Ze kon doden, maar ze kon niet tot leven wekken. De jonge Petra huilt in de duisternis van de kelder, huilt voor de ratten die ze eerst had gevreesd, en, toen het te laat was, betreurd. Ze huilde voor haar eigen verloren onschuld. Ze was nu, een rat moordenaar.

En dan, begraven onder al deze geheime visioenen, krullend onder en door hen als een slang, was de herinnering aan vrouwen stem, uitroepend in doodsangst en een soort gestoorde, wraakzuchtige haat. *Ik heb altijd al geweten dat je mijn dood zou zijn, jij verschrikkelijk meisje, krijste de stem. En ik had gelijk! Ik had gelijk!*

James schudde zichzelf. Onvrijwillig trok hij zijn hand weg van die van Petra. De visioenen, en de waanzinnige, krijsende stem stopte direct. Petra knipperde naar hem, en dan, bedeesd, trok ze haar hand terug.

'Petra,' fluisterde James. 'Hoe is dit mogelijk? Wat... wat voor soort heks ben je?'

Petra zuchtte opnieuw en schudde haar hoofd. Ik ben geen heks James.'

In de warmte van de kamer kreeg James het plotseling koud. Hij herinnerde zich het visioen van het zwarte kasteel en het vreemde dode eiland. Als de visioenen die hij had gezien toen Petra hem enige ogenblikken geleden had aangeraakt, dat was ook een kijkje geweest in Petra's dromen en gedachten. En in *dat* visioen, was het

Morgan deel van Petra's geest op een of andere manier gescheiden en gevangen, maar had hardop gesproken: *Ik ben de Prinses van Chaos*, had ze gezegd. *Ik ben de Bezweerders Koningin*.

De *Bezweerders* koningin.

James opende zijn mond, niet wetend wat hij wilde gaan zeggen, toen Lily, Molly en Issy plotseling langs renden, hun voeten wild stampen, hun stemmen giechelend als een vlucht vogels.

'Tikkie!' zei Issy, James op de schouder tikkend. 'Jij bent 'em!'

In een vlaag van kreten en lachen, draafden de drie meisjes weg. James keek naar hen, en wendde zich weer naar Petra.

'Jij bent em,' glimlachte ze, een schouder ophalend. 'Je kunt beter achter ze aangaan.'

'Petra,' begon James, maar ze schudde haar hoofd.

'Nu niet meer James,' zei ze, en James merkte dat ze het meende. 'Trouwens, ik denk dat ze net je vaders kantoor in renden. Je kunt ze maar beter hierheen halen voor de iets van zijn spullen omgooien.'

James kon zich er nauwelijks toe brengen het gefluisterde gesprek met Petra te onderbreken, helemaal nu hij voelde dat hij zo dicht bij een belangrijke onthulling was, maar hij leek geen keuze te hebben. Petra had zich al afgewent, opstaand en naar het vuur lopend. Met een diepe zucht stond James ook op.

'Goed dan, jullie,' begon hij toen hij het kantoor binnen stapte. 'Jullie weten dat jullie hier niet mogen komen. Jij helemaal Lil –'

Zijn stem werd verdrongen door een kakofonie van gegiechel en gekrijs toen alle drie de meisjes van achter stoelen en onder tafels te voorschijn kwamen. Ze schoten langs hem, waarschijnlijk hopen dat hij achter ze aan zou komen. James schudde met vermoeide irritatie zijn hoofd, zich verbazend hoe zijn zusje mee kon spelen op het niveau van de jongste in haar bijzijn, en keek toen rond in het kantoor om er zeker van te zijn dat alles nog op overeind stond.

De kamer leek op een kleine bibliotheek, vol stoelen, tafels en lampen. Aan het eind stond een groot bureau, en een leer bekleed wortelnoten stoel met een hele hoge rugleuning erachter. De stoel was zo on-Harry-Potter als wat James ooit gezien had. De hoge puntige zijkanten waren opgesierd met zilveren klinknagels, waardoor hij eruitzag als iets wat behoorde in de kelder van het Erebus Kasteel. Kennelijk was de flat met meubilair verhuurt. James wist dat zijn vader zoiets nooit voor zichzelf zou uitzoeken.

Lopen naar het bureau, rekte James zich uit en duwde zachtjes tegen de stoel. Die draaide stil, ietwat boosaardig draaiend op zijn geoliede voetstuk. Achter de stoel, weggezet op een lage plank onder het raam, stond de kleine Scherf van de *Amsera Certh* die Merlijn aan zijn vader gegeven had. Het oppervlak was zilverachtig, met slieten rook, onscherp. James wist dat hij in contact stond, als hij magisch werd

geactiveerd, met het Schouwerkantoor in het Ministerie van Toverkunst. Door de Scherf te gebruiken, hield zijn vader contact met Titus Hardsteen en de andere Schouwers.

Onder de Scherf, in de schaduw van de plank, stond een glanzend ijzeren kist. James' ogen sperden zich open. Dit, wist hij, was de kist die zijn vader had meegenomen om zijn Onzichtbaarheidsmantel en Sluipwegwijzer in te bewaren, sinds deze vorig jaar waren gestolen uit zijn hutkoffer door Scorpius Malfidus. James bewoog zich snel om het bureau, niet in staat zijn nieuwsgierigheid te bedwingen. Om te verhinderen dat de hoge leren stoel in de rondte zou draaien, ging hij erop zitten, met zijn gezicht naar het raam. Hij tikte op de kist met zijn toverstok.

'Alohomora,' fluisterde hij vlug.

Er was een flits gouden licht, en even dacht James dat zijn eenvoudige Ontsluiting Bezwingering had gewerkt. De flits verdween echter niet. Het draaide rond de kist, alsof hij werd afgestoten van de ijzeren vorm. Tenslotte, met een magische krakende energie, schoot de straal terug naar James, hem in de borst rakend en hem achteruit duwend in de stoel. De stoel ramde tegen het bureau met een ratelende dreun, en veerde door de kracht terug.

James herstelde zich geschrokken, en propte snel zijn toverstok terug in zijn zak, worstelend om op te staan. Hij had moeten weten dat zijn vaders tegen-spreuken alles zou afstoten wat hij, James, zou kunnen gebruiken om de kist te openen.

Er klonken voetstappen buiten het kantoor. Een schaduw bewoog zich op de deels open deur. Zonder er bij na te denken schoof James terug in de hoge bureaustoel. De stoel begon weer te draaien en hij zette zijn voeten op de grond, de beweging stoppend. Hij staarde wild uit het donkere raam voor hem en hield zijn adem in.

Achter hem zwaaide de deur open, en James beseftte met enige verbijstering, dat hij het hele kantoor gereflecteerd kon zien in het hoge raam. De vorm van de hoge stoel blokkeerde veel van de reflectie natuurlijk, maar hij kon de bovenkant van de deur zien en de vage schaduwen op de boekenplanken links en rechts toen iemand de kamer binnenkwam, de deur wijd open latend achter hem.

'Wat zou Perkamentus zeggen?' mompelde de figuur zachtjes, en James beseftte met een gemengd gevoel van opluchting en ongerustheid, dat het zijn vader was. Harry Potter was uiteindelijk teruggekomen van zijn aanval. Hij zuchtte zachtjes, *'Denk Potter. Wat zou Perkamentus zeggen? Of zelfs Sneep?'* Dan, op luidere toon, *'Hierin heren. Sluit de deur achter u als u wilt.'*

Langzaam dook James dieper in de zwarte stoel. Zijn voeten stevig op de grond houdend om te voorkomen dat deze zou gaan draaien en hem onthullen. Meer voetstappen naderden en in de reflectie van het raam, zag James nog twee mannen binnenkomen. Ze droegen de zwarte pakken en dassen van het Magisch Onderzoek Bureau.

'Het leek mij het beste,' zei Harry, lopend naar het bureau en erop leunend, de mannen aankijkend, *'om onmiddellijk te evalueren. Dank u dat u mee wilde komen.'*

‘We zouden het niet anders willen,’ zei een man stijfjes. De reflectie van de man in het raam was wat vertekend, maar James herkende de man. Hij was degene die ze voor het eerst hadden ontmoet buiten de *Zenith* na de hevige aanval op de straten van Dreuzel New York. Zijn naam was, herinnerde James zich, Pronk.

‘Goed dan,’ begon Harry bruusk, ‘het lijkt dat onze informatie voldoende klopte. Dat is één goed ding dat we uit deze ondermening mee kunnen nemen. De F.R.E.T is op de vlucht. We kunnen verwachten dat ze nu onhandiger zullen zijn, nu ze uit hun hoofdkwartier zijn verdreven.’

‘En dit lijkt een goed ding voor u?’ zei Pronk vlak. ‘Dat weet ik nog niet zo net, maar ik stamp liever een heel nest spinnen in een keer plat, dan dat ik ze een voor een in de schaduwen moet opjagen. Jij ook niet, Espinosa?’

‘Ik zou het vanavond zeker geen overwinning voor de goeie jongens noemen,’ reageerde Espinosa koeltjes. ‘Ze weten nu dat we ze op de hielen zitten. Ze zullen ons nu verwachten. Geen verrassingselement meer.’

‘We hebben ogen door heel de stad,’ zei Harry. ‘Nu dat de Tarrantus aanhangers op de vlucht zijn, zullen we hun bedoelingen op zeker opmerken. Als we ze een voor een op moeten zoeken, dan zullen we dat doen. Het zal niet de eerste keer zijn dat het Departement van Schouwers een netwerk van duistere tovenaars steen voor steen afbreekt.’

Espinosa merkte op, ‘Zou een stuk makkelijker zijn geweest als we in staat waren geweest om Tarrantus levend op te pakken.’

‘Da’s zeker,’ knikte Pronk, en James zag dat hij zijn vader nauwkeurig aankeek. ‘Ik ga ervan uit dat jullie magische figuren niet de mogelijkheid hebben om informatie uit de doden te krijgen toch? Nee? Da’s jammer. En daar dachten wij “Dreuzels” dat jullie zoveel meer voorsprong daarin hadden.’

‘Necromancy is een verboden kunst,’ antwoordde Harry. ‘Niet dat het ooit bijzonder accurate was, zelfs niet door degene die er in uitblonken.’

‘Erg handig,’ weerkaatste Pronk. ‘Tarrantus wordt vermoord gevonden in een net verlaten hoofdkwartier, en wij niet in staat de overledene te ondervragen, om uit te vinden waar zijn mensen naar toe kunnen zijn ontsnapt, en wat hun plannen waren.’

‘Ook geen teken van de vermiste Senator,’ voegde Espinosa redelijk toe. ‘Erg handig.’

‘Handig voor *wie* precies?’ zei Harry, en James hoorde dat hij nauwelijks in staat was de woede in zijn stem te onderdrukken. ‘Sinds ik vooraan ga in de internationale speurtocht naar deze schurken, kan ik zeggen dat het gebrek aan enige belangrijke leiders, en de kennelijke moord op hun leider zeer beslist *onhandig* is. Ik had goede hoop dat deze hele troep vanavond afgerond zou zijn, zoals u goed weet.’

‘Dat blijft u zeggen,’ verkaatste Pronk. ‘En toch is het geen vraag dat *iemand* F.R.E.T heeft ingelicht over onze aanval, slechts minuten voor onze aankomst, hen net genoeg tijd gevend om te ontsnappen. Om nog te zwijgen over het zeer

schadelijke feit dat uw naam meneer Potter, op de muur was gesmeerd met het bloed van het slachtoffer.'

'Een waarschuwing, zei Harry hard. 'Ze willen me hier weg hebben, juist omdat we zo dicht bij de gevangenneming van hen zijn. Ze zijn bezig geweest met ons te dwarsbomen sinds ze een vloot piraten huurden om ons te laten zinken op weg hierheen. Tarrantus zelf leidde de aanval op de trein en leverde persoonlijk de waarschuwing af, ons vertellend dat we onmiddellijk weg moesten gaan, of de consequenties moesten dragen.'

'En nu, ligt Tarrantus koud in een tovenaars lijkhuis ergens in Nieuw Amsterdam,' knikte Espinosa. 'Ik bedoel, het *kan* zijn dat de in bloed geschreven naam op de muur een waarschuwing was, dat u het op moet geven en terug naar huis gaan meneer Potter. Maar we kunnen niet uitsluiten dat het mogelijk een manier was van het slachtoffer om zijn moordenaar aan te wijzen.'

'Dat is belachelijk meneer Espinosa, al ik zo bot mag zijn,' zei Harry koud, 'zelfs los van het feit dat ik *bij u* was toen de man vermoord werd. Ik heb Dodelijke Vervloeking aan het werk gezien in mijn tijd. De vloek de Tarrantus leven beëindigde was niet alleen wreed, maar hij was direct. Hij werd niet alleen vermoord. Hij werd vernietigd. Ik verzeker u, er waren geen laatste ogenblikken waarin de man met zijn eigen bloed de naam op de muur kon hebben gezet van zijn moordenaar. Tarrantus was dood voor hij de grond raakte, en iemand anders schreef mijn naam met zijn bloed op de muur.'

Espinosa vroeg, 'En waarom zou F.R.E.T hun eigen leider vermoorden slechts ogenblikken voor hun ontsnapping van onze aanval?'

'Misschien omdat hij slordig was,' stelde Harry afgemeten voor. 'Tenslotte was het zijn eigen papieren spoor dat ons naar hem leidde. Organisaties als de F.R.E.T vergeven zo'n ongepastheid niet gemakkelijk.'

'Kan zijn,' beaamde Pronk aarzelend. 'Maar dan, het kan ook zijn dat Tarrantus klaar was om te praten. Misschien kreeg hij bedenkingen over de tactieken van de organisatie en was hij van plan ons alles te vertellen wat hij wist. Mogelijk besloot iemand anders dat hij een bedreiging was, en besloot om hem uit de weg te ruimen als leider. Dan zouden ze niet anders kunnen dan hem te vermoorden natuurlijk. Wie hun de tip gaf over de aanstaande aanval, lijkt me waarschijnlijk dat dat dezelfde persoon is die nu waarschijnlijk de teugels in handen heeft. Wat denk jij Espinosa?'

'Lijkt me logisch,' beaamde Espinosa. 'Vind de verrader, vind de moordenaar. Vind de moordenaar, vind de nieuwe leider van de F.R.E.T'

'En jullie denken dat ik dat ben,' zuchtte Harry.

Pronk schudde zijn hoofd. 'We worden betaald om achterdochtig te zijn meneer Potter. Stoort u zich er niet aan. Als we enig bewijs hadden over uw betrokkenheid, dan zouden we niet in uw kantoor staan en dit gesprek voeren. Maar ik zal eerlijk tegen u zijn. Er heeft zich een lading indirect bewijs tegen u opstapelt. De bloederige naam op de muur helpt niet echt.'

Harry stem was niet langer beheerst. 'Dat is waanzin,' verkondigde hij donker.

'Veel dingen zijn waanzin meneer Potter,' beaamde Pronk. 'De macht willen behouden over niet magische mensen door niet uw wereld met hen te delen, dat lijkt ons een beetje waanzinnig. Het optrommelen van onduidelijke schurken als de F.R.E.T, om uw mensen angst aan te jagen om te blijven leven naar gedateerde wetten van geheimhouding, dat is ook behoorlijk waanzinnig. Natuurlijk is dit allemaal op dit ogenblik giswerk beken ik. Maar als het ooit *ophoud* giswerk te zijn, nou...'

'De F.R.E.T is geen bedenksel van het Departement van Schouwers,' zei Harry met koude nadruk. 'Is het nooit bij u opgekomen dat het mogelijk een van *uw* mensen is geweest die hen de tip gaf over de onverwachte aanval? Eerlijk gezegd, als het Front Radicaal Eenwording Tovenars gelooft wat ze beweren, dan zijn uw mensen méér op de hand van hen, dan het Departement van Schouwers.'

'Werkelijk meneer Potter,' berispte Pronk. 'Dat is een beetje kinderachtig is het niet?U beseft dat wij u beschuldigen, dus in reactie beschuldigt u ons. Ik had beter van u verwacht.'

'*Iemand* bracht hen op de hoogte dat we kwamen,' hield Harry vol. 'Aan mijn kant waren de enige mensen die ervan wisten Titus Hardsteen en ikzelf.'

'En daar hebben we alleen uw woord voor,' zei Pronk, met een verontschuldigde ondertoon. 'Wees redelijk meneer Potter. Bedoeld u dat u het aan niemand anders op het Ministerie van Toverkunst verteld heeft? Of zelfs uw vrouw en familie?'

'Ik bedoel dat degene aan mijn kant die wisten over de aanval van vandaag,' gromde Harry, 'mensen zijn die ik volledig vertrouw. Leden van de aanvallende groep, ik inbegrepen, hadden vandaag gedood kunnen worden als de F.R.E.T had besloten om ons in een hinderlaag te lokken inplaats van te vluchten. Waarom zouden mijn eigen mensen dat riskeren?'

'Als uw mensen en de F.R.E.T een en dezelfde zijn,' stelde Espinosa voor, 'dan zou het helemaal geen risico zijn, toch?'

Harry haalde diep adem, zichzelf herpakkend. 'Heren, als we er zo voor staan, dan zie ik niet hoe we verder samen kunnen werken. Of arresteer me voor samenzwering, of laat mij en mijn medewerkers alleen werken.'

'Laten we nu niet op onze strepen gaan staan Harry,' zei Pronk op zachte toon, zijn handen opheffend in een verzoenend gebaar. 'Espinosa en ik doen alleen ons werk. De taak van het Magisch Onderzoek Bureau is om de contacten te beschermen tussen de magische en niet magische wereld, en erop toe te zien dat de twee zoveel mogelijk samen kunnen voortgaan. Jouw mensen hebben ervoor gekozen zich te verbergen en in het geheim onder ons te leven, wat voor het bureau in eerste instantie als verdacht overkomt. Je kunt het ons niet kwalijk nemen dat we onze taken met een zekere graad van gezonde achterdocht benaderen, of wel? Kijk, als je onschuldig bent, dan heb je niets te vrezen van onze bemoeienis. Als je schuldig bent, dan kunnen we natuurlijk niet toestaan om te werken zonder ons toezicht. Hoe dan

ook Harry, je zit met ons opgescheept. Laten we proberen dit feit zo prettig mogelijk te maken hè?

Er was een lange stilte waarin Harry dit leek te overwegen. In de raamreflectie kon James, Pronk opzij zien staan, zijn gezicht onbewogen, wachtend. Tegenover hem keek Espinosa vaag verveeld. Hij staaarde naar het donkere plafond, zijn wenkbrauwen ondoorgrondelijk opgetrokken.

‘Zo zij het,’ zei Harry tenslotte. ‘Maar, als ik verwacht dat jullie aanname van wantrouwen onze onderzoeken ondermijnen, of erger, ons in gevaar brengen, weet dan ik afstand neem van deze missie, ongeacht de gevolgen. Is dat begrepen?’

‘Volledig,’ zei Pronk met een glimlach. ‘Ik ben blij dat we uit elkaar kunnen gaan zonder enig voorbehoud. Alles op tafel. Daar hou ik van. Toch Espinosa?’

‘Daar heb je gelijk in Pronk,’ beaamde de andere man eenvoudig.

‘In neem aan dat jullie de uitgang zelf kunnen vinden,’ antwoordde Harry. ‘Vrolijk kerstfeest heren, en welterusten.’

James hoorde schuifelende voetstappen en zag de weerspiegeling van de deur toen die weer openging. Een paar tellen later klonken de liftdeuren aan het eind van de gang. Pronk en Espinosa waren op weg terug naar de parkeergarage.

Zonder de stoel om te draaien vroeg James zachtjes, ‘U weet dat ik hier ben, is het niet?’

Harry, nog altijd leunend tegen de voorkant van het bureau, giechelde droog. ‘Ik laat mijn stoel nooit naar het raam gedraaid staan. Ik dacht dat het of jij, of Albus zou zijn, ik gokte op de laatste.’

‘Mooie tegenspreuk op de kist,’ zei James, de stoel naar zijn vader draaiend. ‘Ik was niet van plan de Onzichtbaarheidsmantel of Sluipwegwijzer te gappen weet u. Ik wilde alleen even... kijken of ze er nog waren.’

Harry knikte, en keek over zijn schouder naar zijn zoon. Met een zucht draaide hij zich om en plofte op een bezoekersstoel.

‘Dus, wat denk je James?’ vroeg hij. ‘Is dit hele onderzoek een verloren zaak?’

‘Waarom zouden ze denken dat u betrokken bent met die slechte lui die u probeert te pakken?’ riep James verbijsterd. ‘Ik bedoel, dat slaat nergens op!’

‘Het slaat ergens op vanuit *hun* standpunt,’ zei Harry triest. ‘Je was bij Marcel’s presentatie, dus je hebt gehoord hoe veel mensen hier zo denken. Veel van hen geloven echt dat het Ministerie van Toverkunst inderdaad zo ver zou gaan om nep schurken te bedenken, van Voldemort tot de F.R.E.T, alleen maar om de magische wereld onder de duim te houden. Als dat waar was, dan zou het volkomen logisch zijn dat ik er mee te maken heb, en zelfs een van de bedenkers van het bedrog zou zijn.’

‘Dat zei Ralph ook,’ bekende James met tegenzin. ‘Maar er is niets van waar! Hoe kunnen ze zo’n lading onzin geloven?’

Harry fronste nadenkend. 'Als je afstand neemt van het ontwerp waarheid, James, wordt alles niet meer dan een zaak van *perspectief*. Voor het Progressieve Element is er geen goed of fout; er zijn alleen kanten. Als een van die kanten de andere verslaat, dan zien ze het niet als een winst van goed over slecht, of slecht over goed. Ze zien het alleen maar als een kant die oneerlijk macht uitoefent over een ander. Zonder waarheid – zonder geloof in goed of slecht – is het beste waar je op kunt hopen in het leven, een lauw ontwerp van eerlijkheid, waar beide kanten in een willekeurig gevecht gewoon kiezen om te leven en te laten leven. Zij denken dat wat wij "goed" noemen, gewoon moet leren toe te staan wat wij "slecht" noemen, omdat goed en kwaad niet meer zijn dan alleen gelijkwaardige ideeën van het leven.'

'Maar,' begon James, die zijn gezicht vertrok in een poging dit te begrijpen. 'Maar dat is duidelijk waanzin. Dit is niet het oneens zijn of vliegende tapijten wel of niet toegestaan mogen worden. Voldemort was een bloeddorstige schurk, die mensen dode terwille van zijn eigen macht. Hem stoppen was de enige manier om ontelbare andere levens te redden, ja toch?'

'Niet volgens het Progressieve Element,' antwoordde Harry hoofdschuddend. 'Zij denken dat als we gestopt waren om tegen hem te vechten, onze wapens hadden neergelegd, en hem het recht hadden gegeven om zo te leven als hij wilde, dat we nu gewoon in vrede hadden geleefd, op en of andere manier.'

James overwoog dit even, zijn ogen vernauwden zich, dan haalde hij zijn schouders op. 'Maar dan zou hij ieder van jullie vermoord hebben.'

Harry knikte. 'Waarschijnlijk. Voldemort was niet het "leven en laten leven" soort tovenaars, helemaal niet als je aan de profetie denkt. Een van ons moest sterven zodat de ander kon overleven. Maar eerlijk, profetie of niet, dat is hoe het gaat in iedere hoek van de wereld, in iedere worsteling tussen kwaad en goed, tussen macht en liefde. De twee kunnen geen overeenkomst sluiten, omdat de een de andere tegenpool is. Er zal altijd een worsteling zijn tussen hen, tot de een zegeviert over de ander. Er is geen alternatief.'

'Dus, al die Progressieve Element figuren zijn dan volslagen mafkezen?' zei James, zijn handen in de lucht stekend.

'Niet allemaal,' antwoordde Harry met een zucht. 'Ze hebben gelijk dat er in de loop der eeuwen een heleboel afschuwelijke dingen zijn gedaan in de naam van het goede. Merlijn zelf vertelde over de gevechten die er geweest zijn, tussen de magische en niet-magische mensen van zijn tijd, niet over goed en slecht -- zoals ze het wilden laten overkomen -- maar over puur vooroordeel, en angst, onverdraaglijkheid, en haat. Dit zijn de dingen waar we te allen tijde alert op moeten zijn. En toch, om te ontkennen dat sommige gevechten inderdaad waard zijn gevochten te worden – dat kwaad en goed altijd aanwezig zijn, en in vijandschap met elkaar leven als water en vuur – is als een de praktische bruikbare waarheid te veranderen in een gevaarlijk waanidee. Dit James, is waar het Progressieve Element schuldig aan is. De meesten van hen zijn niet slecht, en veel van hen bedoelen het goed. Maar dat betekent niet dat hun ideeën, tenslotte, ronduit dodelijk zijn.'

James dacht hier lang over na. Uiteindelijk vroeg hij, 'Dus, wie denkt u dat jullie verraden heeft?'

Harry schudde zijn hoofd opnieuw, zijn gezicht betrok. 'Ik weet het niet. Vrijwel niemand wist van de aanval. Maar ik verwacht dat Espinosa en Pronk gelijk hebben. Wie hen waarschuwde over ons, doodde hun leider, Tarrantus, en liet zijn lichaam daar achter voor ons. De F.R.E.T heeft nu een *nieuwe* leider, iemand die waarschijnlijk veel meer over ons weet, en hoe we van plan zijn hen te stoppen, dan Tarrantus ooit deed. Ik ga er vanuit dat ons eerste doel is te weten te komen wie die persoon is. Dan zullen we misschien weten hoe verder te gaan.'

'Maar wie kan het geweest zijn pap?' vroeg James ernstig, naar voren buigend over het bureau. 'Ik bedoel, Mam wist het, en misschien Lily...'

'Zelfs als ze het iemand anders verteld hadden,' antwoordde Harry met samengeknepen ogen, 'niemand stuurde berichten uit de flat, noch via brandstof, noch door de Scherf. Ik heb betoveringen uitgezet die mij op de hoogte brengen als er enige vorm van communicatie is tussen de flat en de buitenwereld, alleen om er zeker van te zijn dat niemand ons bespioneert. Als er een bericht uit was gegaan, zou ik dit geweten hebben.' Plotseling keek Harry met een scherpe blik op naar zijn zoon. 'James, is er iemand van jullie de afgelopen uren gekomen of gegaan vanuit de flat? Behalve Percy bedoel ik. Nadat jullie aankwamen, is er toen iemand weggegaan of aangekomen? Zelfs voor een korte wandeling in de buurt?'

'Nee pap,' zei James, maar dan wachtte hij even. Ongewild merkte hij dat hij dacht aan Petra's lege bed op de eerste verdieping, toen hij naar haar op zoek was geweest. Hij had alle kamers daar doorzocht, maar had geen teken van haar gevonden. Maar toch, enige tijd later was ze naar beneden gekomen alsof ze de hele tijd in haar slaapkamer was geweest. James schudde nog altijd zijn hoofd, maar zijn gedachten gingen door, werden koud en angstig. Petra zou geweten hebben van de aanval. Maar ze zou toch niet de schurken gewaarschuwd hebben zelfs al kon ze op een of ander manier Verdwijnselen uit de flat zonder dat iemand dat op zou merken. Zou ze?'

'Nou, dan weet ik het niet,' zei Harry, achteruit leunend in zijn stoel. 'Maar ik kom er wel achter. Wie het ook was die informatie gelekt heeft over de aanval en Tarrantus dode, zal ik vinden. En als ik dat doe, zullen ze er spijt van krijgen dat ze het van hem hebben overgenomen. Daar zal ik goed voor zorgen.'

James knikte, maar binnenin voelde hij zich verdoofd en diep angstig.

Ik ben de Prinses der Chaos, dacht hij, denkend aan het droom-visioen van Morgan, de schaduw figuur had gesproken met Petra's stem. *Ik... ben de Bezweerders Koningin...*

Kerstmis in de flat leek voorbij te gaan in een drukke storm, heen en weer gegooid tussen de korte Alma Aleron vakantie, de constante werkdruk van Harry en Percy, en James' ronddraaiende gedachten over Petra. De F.R.E.T, professor Ignatius Magnussen, en het Magisch Onderzoek Bureau.

Kerstdag was de enige ietwat ontspannen dag van de vakantie, op deze dag had de familie hun cadeautjes uitgekapt en op bezoek gegaan bij Oma Wemel, Oom Ron, Tante Hermelien en de rest via Brandstof. Van zijn moeder kreeg James inderdaad een doos met nieuwe onderbroeken, als een nieuwe wintermantel. Zijn vader daarentegen, had voor James een splinter nieuw paar Drijfbal handschoenen gekocht bij een tovenaarsport winkel in Nieuw Amsterdam. De handschoenen waren van leer, in de kleuren Bigfoot oranje en blauw, met gems-ingelegd toverstok mouw in de linker pols. Denniston Dolochov had voor Ralph een nieuw toverschaakspel gekocht, met betoverde stukken die, indien gewenst, zelfstandig konden spelen. De stukken waren op een speciale manier behekst door een beroemde toverschaak kampioen, zodat Ralph het spel alleen kon oefenen, wanneer hij geen geschikte tegenstander kon vinden. Petra was, tot James verrassing, in staat geweest om voor Issy een nieuw poppenhuis te krijgen en een porseleinen pop, die Issy onmiddellijk Victoria Penelope had genoemd.

'Maar nooit Vicky Penny,' waarschuwde ze, streng naar James kijkend, waarop James plechtig knikte.

Petra natuurlijk, die geen levende ouders of grootouders had, kreeg geen cadeau. Ginny had James toevertrouwd dat het meisje erop had gestaan dat ze niets voor haar zouden kopen.

'Ze zegt dat het meer dan genoeg is dat we haar hier laten wonen tijdens het onderzoek,' zei ze toen ze de vaten afdroogden. 'Ik respecteer haar wensen, maar het lijkt me zo verdrietig als je geen cadeautjes open kunt maken met Kerstmis. Helemaal sinds ze die broche van haar verloor tijdens de reis. Ze doet er makkelijk over, maar ik weet dat die broche een speciale betekenis voor haar had. Ze zegt dat het een cadeau van haar vader was op haar eerste kerstfeest. Wist je dat?'

James wist dat niet, en vertelde dat hij haar hem nooit eerder had zien dragen dan eerder die zomer. Hij nam aan dat de broche was gekomen in de doos met haar vaders spullen, die haar was toegezonden door het Ministerie van Toverkunst toen ze volwassen werd.

Niet zo'n afspraak te hebben gemaakt met Petra zelf, glipte James, laat op kerstavond naar buiten, en vond een bosje droge kruiden, staand achter een vuilnisbak. Deze transfigureerde hij in een bevredigende bos rozen en tulpen, die hij vastzette in een eenvoudige Tijdcirkel Bezwinging, waarmee hij voorkwam dat ze zouden verwelken. Hij droeg de bloemen terug naar de flat en bond ze samen met een stuk overgebleven kerstlint, toen iedereen zich rond het vuur verzameld had, sloop hij naar Petra's kamer en liet het boeket achter op haar ladekast samen met een klein stukje perkament met daarop, "Vrolijk Kerstfeest Petra".

Tevreden hierover, ging James die avond naar bed en viel vrijwel onmiddellijk in slaap. Hij droomde van Drijfbal met zijn nieuwe handschoenen, en zombie professor Suykerbuyk's holle gegiechel, en het mysterieuze raadsel in de gangen van het Erebus Kasteel, compleet met het spookachtige figuur van professor Magnussen, waarschuwend wachtend in de duisternis, met ogen als stukjes mica. Tenslotte in de diepste kloof van de nacht, droomde James van het vlakke eiland omgeven door brekende golven en lage, ijzeren wolken. Hij droomde over het zwarte kasteel, zowel oud als standvastig, en de figuur kijkend vanaf het balkon, haar blik zwaar en heet, kijkend, wachtend. Was zij het die de leden van de F.R.E.T had gewaarschuwd voor de op handen zijnde aanval? Had Morgan op een of andere manier Tarrantus gedood, en de schuld op Petra, haar alter ego, geschoven? In het diepst van de nacht, verpakt in de argeloze helderheid van dromen, dacht James dat dat helemaal mogelijk kon zijn.

Hij zou er zich de volgende ochtend niets van herinneren, maar zijn dromen probeerden hem een bericht te sturen, probeerden zijn onderbewustzijn te waarschuwen voor wat er aan stond te komen. *Mijn taak is niet om Petra te redden van Codaan de kamprechter*, besefte hij, terwijl hij vloog door het droomvisioen van het eiland, starend naar het schaduwrijke balkon. *Mijn taak is het om Petra te redden van Morgan*.

Mijn taak is, dacht hij in het diepst van zijn slaap, *om Petra van haarzelf te redden*.

17. De Ballade van de Ridder

Waar de vakantie voorbij leek te gaan als een bliksemschicht, ontrolden de schoolmaanden zich voor James uit als een ellenlang tapijt waar geen einde aan was. Vooral Albus leek naar school terug te keren met een nogal verbitterde houding.

‘Ik dacht dat we wel uit deze stortplaats zouden zijn rond deze tijd,’ mopperde hij, terwijl ze zich over het terrein bewogen naar de ochtendlessen. Een gure wind schuurde over het terrein onder lage dreigende wolken, die de mantels van de jongens lieten klapperen als zeilen.

‘Hee,’ zei Daan, zijn eigen typische opgewekte gemoed getemperd door het ijsskoude weer, ‘dat is het Aleron waar je het over hebt. Ik snap dat je Wolf makkers wel haat in het Ares Landhuis. Maar dat zijn zij. Haat de speler, niet het spel.’

‘Ik haat waar ik verdorie zin in heb,’ gromde Albus donker.

‘Ik ben verrast,’ merkte Ralph op. ‘Ik dacht dat je helemaal op je plaats was bij de Weerwolven. Ze lijken mij niet zoveel af te wijken van de makkers in Zwadderich.’

Albus schimpte humorloos. ‘Pah. Ik heb liever Tabitha Kraaiveld dan Olivia Jones. Tabitha mocht dan een beetje van haar bezem gevallen zijn op het eind, maar zij haatte de mensen uit *principe*. Deze jokers haten gewoon iedereen wiens bet-bet-bet-

bet overgrootouders niet het geluk hadden, om op de boot te zitten die aanlegde bij dat verdomde Plymouth Rock.'

James was verrast over zijn broers plotse openheid. Hij wist dat het waarschijnlijk weg zou ebben als hij eenmaal weer de kans had om te wennen aan de routine van de school, maar nu maakte hij er gebruik van.

'Je bedoeld,' zij hij zo gewoontjes als mogelijk, 'dat ze je het lastig maken omdat jij geen Amerikaan bent?'

Albus perste zijn lippen op elkaar en schudde zijn hoofd. 'Ze vinden het prima dat ik geen Amerikaan ben, zo lang ik geen Drijfbal wil spelen of deel wil nemen aan het Ochtend Gymnastiek Bereidheids Korps, of deel uit wil maken van hun geliefde Salem-Digrus Vrij Militie. Niet dat ik deel *wil* nemen aan iets daarvan hoor, maar toch, je wordt er een beetje moe van om steeds herinnerd te worden dat ik een buitenbeentje ben, of ik dat wil of niet.'

'Wat zegt die ouwe Kanteel ervan?' vroeg Daan, zijn rugzak optrekkend tegen de koude wind.

'O, die geeft hoog op over de Weerwolf afdeling, als, Amerika is in het algemeen de grote smeltkroes, "verwelkomt ieder in de armen van vrijheid, waakzaamheid en dienstbaarheid", maar de leerlingen komen uit een compleet andere ketel van glijers. Ik denk dat als ik het aanhangig maak bij Jackson, hij ervoor zou zorgen dat ik bij iedere club kon komen die ik wilde, maar dan moet ik verder leven met de Weerwolven die me voor van alles buitensluiten. 't Is makkelijker om niet teveel kabaal te maken en wachten tot ik weer thuis ben bij Zwadderich.'

'Donders,' merkte Ralph op. 'Na je kunstje op de klokkentoren tijdens het vlag wissel avontuur, had ik gedacht dat je het gouden jongetje voor de Weerwolven was.'

'Nou,' beaamde Albus zuur. 'Daar waren ze onder de indruk van. Ze zeiden dat het veelbelovend was "voor een Cornelis".'

'Hmm,' knikte James, terughouden om meer te zeggen. Een klein deel van hem was gemeen blij dat Albus moeilijkheden op zijn afdeling had. *Zijn eigen schuld omdat hij altijd de kant zoek van welke groep ook die het meest duister en slecht lijkt*, dacht hij. *Eerst de Zwadderaars, en nu deze maffe nationalistische Weerwolf dikkoppen*. Toch, ziend hoe ongelukkig Albus kennelijk was, was James blijdschap van korte duur.

'Misschien kun je bij ons hangen in het Apollo Landhuis,' bood hij aan. 'We hebben een behoorlijke speelkamer, en Ypma maakt een wrede pizza, als je hem zover kunt krijgen.'

'Jep, da's precies wat ik wil,' antwoordde Albus met rollende ogen. 'Om te gaan hangen met de grootste watjes van het terrein. Bedankt, maar nee dank je. De Weerwolf afdeling mag dan een zooi kleingeestige gasten hebben, ze zijn uiterst trots op hun afdeling. En daar kan ik tenminste uitkijken naar het winnen van de Drijfbal trofee dit jaar. Jullie lui mogen van geluk spreken als jullie een keer winnen.'

‘Daar heeft ie je James,’ beaamde Daan niet erg hulpzaam. James had het te koud om er tegen in te gaan, en de drie jongens ploeterden het laatste stuk naar hun klas in stilte door.

Die eerste week van school beseftte James dat hij helemaal vergeten was om Lucy te vragen om hem, Ralph en Daan op een rondleiding te nemen in het Erebus Kasteel, zodat ze konden proberen om het raadsel van Magnussen’s dimensionale sleutel op te lossen.

Daan trok een gezicht toen de drie jongens samen groeften bij een tafel in de bibliotheek nabij de top van de Toren van Kunst. ‘Het is makkelijk,’ fluisterde hij. ‘Je vraag Lucy of ze je danspartner wil zijn op het Valentijn Bal. Dan *moet* ze wel ja zeggen als je haar vraagt of ze ons rond wil leiden in het Vampier kasteel.’

James schudde zijn hoofd. ‘‘t Is Lucy,’ zei hij. ‘Ik hoef haar niet te *bedotten* of zo. Ik vraag het gewoon aan haar. Natuurlijk zegt ze ja.’

Daan haalde zijn schouders op en leunde achterover in zijn stoel. ‘Jij je zin. Ik zou een beetje zekerheid willen. Ik hoorde dat ze behoorlijk zat met al dat aanraken tussen jou en Petra tijdens Kerstmis.’

James bloosde door verlegenheid en verrassing. ‘Wat? Da’s belachelijk! Er is niets gebeurd!’

Ralph grijnsde ongemakkelijk. ‘Ik zag jullie twee hand in hand in de huiskamer,’ bekend hij. ‘Lucy ook. Ze deed alsof ze het niet erg vond, maar daarna sloot ze zich een poosje in haar slaapkamer op.’

‘Het was helemaal *niets*,’ zuchtte James. ‘We praatte alleen maar. Om precies te zijn, we spraken over hoe we gingen proberen haar naam te zuiveren.’

‘Zo te horen had je daar beter met Lucy over kunnen praten,’ berispte Daan. ‘Zij is het wiens toestemming we nodig hebben om in het Erebus Kasteel te mogen.’

‘Kijk. Lucy is Celest Croes niet, en ik ben jou niet,’ zei James, met een blik naar Daan. ‘Ik kan haar niet zo *bedotten*.’

‘Er was maar weinig *bedotten* tussen mij en Celest,’ reageerde Daan een beetje verdedigend. ‘Ik kreeg de sleutel van de Archiefzaal, en Celest kreeg de kans om met mij te dansen op het Halloween Bal. Het was een typische win-win situatie.’

James sloeg zijn armen over elkaar op de bibliotheek tafel en leunde er met zijn kin op. ‘Het is anders voor jou. Om te beginnen was Celest niet... verkikkerd op je.’

Daan fronste bedachtzaam. ‘Naderhand wel,’ antwoordde hij schouderchokkend.

‘Misschien kan Ralph het doen,’ bood James, rechtopzittend, aan. ‘Hoe kan iemand nee zeggen tegen dat gezicht?’

Ralph keek van Daan naar James, met bij elkaar getrokken wenkbrauwen.

Daan schudde zijn hoofd. ‘De bal ligt in jouw hoek James. Tenzij je enige echte vampieren kent, is Lucy je enige manier naar binnen. Doe het zo je goeddunkt. Maar doe het snel. Die Codaan gast zal geen eeuwen doen over zijn uitspraak voor Petra.’

James wist dat Daan gelijk had. Hij wist ook dat hij er waarschijnlijk meer van maakte dan dat nodig was. Lucy was zijn nicht tenslotte. Toch, haar kennelijke gesteldheid op hem maakte de zaak ingewikkelder dan hij kon voorspellen. Om het op zeker te spelen, besloot hij dat hij het haar zou vragen na de volgende Drijfbalwedstrijd. Het Bigfoot-team was opnieuw geplaatst tegenover de Vampier afdeling, en de verwachtingen waren dat, ondanks James beste pogingen, de Vampieren het op hun sloffen zouden winnen, dit zou Lucy in een goede bui brengen, en haar meer ontvankelijk maken voor James verzoek. Dit besloten te hebben, zette James de zaak voorlopig van zich af.

Vrijdag avond kwam, en James ging op weg naar Pepperpock Landing. Daar trok hij zijn Drijfbaluniform aan naast Jasmine, Guldemunt, Willem Jan en de anderen van team Bigfoot.

‘Mooie nieuwe handschoenen,’ zei Jasmine bewonderend. ‘Kerstcadeau?’

James knikte trots. ‘Jep, van m’n vader.’

‘Alles wat ik kreeg was een lading haarlotion, en een serie van Remora’s afschuwelijke verhalen,’ zei Jasmine gefrustreerd. ‘Mijn moeder is er gek op. Ze hoopte dat ik op de Vampier afdeling terecht zou komen, of zelfs Pixie. Ze zegt dat Bigfoot niet erg Glamorgana-achtig is.’

James wist niet wat hij hierop moest zeggen. ‘Een van mijn Tante’s is half-Glamorgana,’ waagde hij. ‘Voor wat het waard is, ik heb op de meeste dagen liever jou dan haar.’

Jasmine glimlachte naar hem terwijl ze haar scheen beschermers omgespte.

‘Laten we gaan team,’ riep professor Plank vanuit het trapgat. ‘Ik hoop dat jullie allemaal willen ondergoed dragen. Het is verdraaid koud vanavond.’

James greep zijn skrim en volgde het team toen deze de trap op gingen naar de winderige avond. De lucht boven de rijbrug was onbewolkt, verduisterend na de zonsondergang en bezaait met sterren die net hoog daarboven begonnen te schitteren. Overal waren de tribune’s volgepakt met juichende en joelende leerlingen, veruit de meesten zwaaiden de rood met zwarte vaandels van de Vampier afdeling.

‘Wij zijn de gedoodverfde verliezers voor de wedstrijd vanavond,’ riep professor Plank boven de herrie uit, hurkend in het midden van de samengekomen spelers. ‘Als de Vampieren vanavond winnen, liggen we er uit en zijn zij zeker van een finaleplaats. De meeste mensen hier vanavond, willen een Weerwolf - Vampier kampioenschap wedstrijd zien, dus de gevoelens zijn zwaar tegen ons. Jullie hebben dit jaar geweldig gespeeld team, hoewel er veel meer aanvallende magie gebruikt werd dan waar ik, eerlijk gezegd, gemakkelijk bij ben. Maar goed, we kunnen weg lopen aan het eind van deze wedstrijd vanavond, met opgeheven hoofden. Als altijd, laten we het netjes houden daar, en ons stinkende best doen, oké?’

Het team gromde instemmend en stapelden hun handen op professor Plank’s uitgestrekte vuist voor de traditionele aanmoedigingskreet. ‘GooOOO FEET!’

schreeuwden ze als een, en gingen toen uiteen, zich opstellend langs de rand van het platform.

‘Ik weet niet wat jij vind,’ mompelde Neuteboom naar James, ‘maar ik ben niet van plan de Vampieren te laten winnen zonder een strijd.’

James knikte. ‘Je hebt geoefend met dat Heliosflits ding die Willem Jan bedacht heeft?’

‘M’n halve vakantie aan besteed,’ antwoordde Neuteboom met een grimmige glimlach. ‘In deze duisternis verblind ik iedereen die me van achteren probeert aan te vallen, en misschien kan ik zo een of twee van hen dwingen om de Hibba te laten vallen als ze proberen me in te halen.’

‘Netjes,’ beaamde James. ‘We hebben in ieder geval een gelijkspel te pakken dit jaar, niet? Als dat niet zo was geweest, nou dan denk ik dat de helft van de aanwezigen vanavond thuis waren gebleven. Nu weten ze dat we die Vampieren ervoor zullen laten werken.’

In de lucht tussen de rijbruggen, dreef professor Sanders als een paardenbloem zaadje op zijn scheidsrechter bezem. Hij blies hard en scherp op zijn fluitje, en James zag Jasmine zich afzetten van het platform, afbuigend naar de middenring.

‘Alles of niets,’ grinnikte Neuteboom. ‘De dood of de gladiolen!’

Even later zette beide jongen zich af van het platform, leunend in de koude wind en diep buigend over hun skrim.

Een minuut later, na een enkele opwarm ronde, blies professor Sanders een lange toon op de fluit. James hing voorover op zijn skrim, deze lancerend in een raketachtige versnelling, en passeerde direct twee Vampieren. Hij schoot door de middelring en, voor hij het in de gaten had, had hij een van de Hibba’s te pakken. Hij stopte hem onder zijn linkerarm en haalde zijn toverstok vanuit de mouw.

‘Potter!’ riep Guldemunt van achter hem. ‘Twee Popan’s recht vooruit, snel naderend!’

James dook op zijn skrim en trok achteruit, zo snel afremmend dat de Hibba probeerde zich onder zijn arm uit te wurmen. Vrijwel direct vielen er twee Vampier spelers vanuit de duisternis voor hem, tegen elkaar aanklappend en uit de baan stuiterend. James sprong omhoog, de skrim met zich mee trekkend, en tuimelde over de Popan’s, nauwelijks door de dichtst bijzijnde ring schietend.

Artis Decerto, dacht hij grijnzend bij zichzelf. *Wie had gedacht dat het ooit nog eens van pas zou komen op de Drijfbalbaan? Ik moet dat het team ook maar aanleren.*

Nog steeds versnellend slingerde James door de baan, zijn vereiste ronden afleggend voor hij de Hibba in de richting van de doelring wierp. Zodra hij de Hibba losliet, stak hij met zijn toverstok ernaar.

‘*Diplicitous!*’ riep hij, en er was een paarse straal. Uit de straal draaien drie Hibba’s naar het doel inplaats van een. De Vampier Hanger aarzelde heel even, en maaide met haar Knots naar het midden van de drie ballen. De Knots ging echter dwars door

de geest Hibba, waardoor de echte Hibba door het doel achter haar schoot. Een brul ontsprong vanuit de menigte toen James door vloog. Zijn haren wapperend in de koude wind, en hij kon niet zeggen of de toeschouwers juichten of joelden, noch interesseerde hem dat.

Halverwege was James verbijsterd te bemerken dat de Vampieren de score leidde met slechts vier punten. De Bigfoot kregen hier een enorme opsteker van, en gingen de tweede helft van de wedstrijd in met een stevige vastberadenheid om de wedstrijd met tenminste een gelijkspel te beëindigen. Dat zou dan nog altijd resulteren in een technische overwinning voor de Vampier afdeling, maar dan konden de Bigfoot tenminste naar huis met het gevoel dat ze in ieder geval een symbolische overwinning behaald hadden.

Het was verdraaid lastig om de juiste score in de gaten te kunnen houden tijdens de wedstrijd, omdat er vrijwel constant drie Hibba's in het spel waren. James keek zo nu en dan op naar het scorebord en zag dat in het vierde kwartier de Bigfoot bijna het hele deel van de tweede helft vrijwel gelijk hadden gestaan met de Vampieren. De score zweefde met zes-en-veertig tegen vijf-en-veertig, met het Vampier-team die zich vastklampten aan een erg kwetsbare voorsprong.

'Jasmine heeft de Hibba!' riep Neuteboom langszij van James zwaaiend. 'Jij let erop dat ze bij het doel komt! De rest van ons laten ons laten ons op de strijders vallen als vuilnisbakken,oké?'

'Heb ik!' riep James met een korte knik. Hij keek opzij en zag Jasmine door de baan achter hem duiken, haar mantel flitste oranje op in de lichten van het stadion. James liet zich op een knie vallen op zijn Skrim, de punt met beide handen grijpend toen de plank hard onder hem tot stilstand kwam. Jasmine draaide haar ronde en zag hem wachten. Ze knikte begrijpend.

'Tijd om het gras te maaien,' verkondigde James, weer tot volle snelheid optrekkend en recht voor Jasmine bewegend. Hij trok zijn toverstok en richtte hem op de Vampier Popan's voor hen. Een snelle zwaartekracht poel zoog hen beide uit de ringen, James en Jasmine de ruimte gevend om langs hen te scheren zonder zoveel als een hobbel op hun baan. De ringen flitsten voorbij en James mikte opnieuw, deze keer een Greep Bezweering gebruikend om het eind van een andere Vampier skrim te laten trillen, waardoor deze contrôle verloor en van richting veranderde, uit de ringen. James keek op en zag dat Neuteboom erin geslaagd was om een van de Vampier Strijders uit de baan te krijgen met behulp van een Heliosflits vloek. Stralen flitsend licht glinsterden nog altijd in zijn kielzog, toen hij zijn vuist triomfantelijk de lucht in pompte.

'We zijn er bijna Jasmine!' riep James achterom. 'Maak dit punt en we kunnen deze wedstrijd misschien winnen!'

James draaide rond de laatste lengte van het acht figuur, en bereidde zich voor om uit de weg te zakken, Jasmine de ruimte gevend. Terwijl hij zakte, schoot er een schaduw over het eind van zijn skrim. Opkijkend zag hij dat de tweede Vampier Strijder Jasmine had ingehaald. De Strijder hief zijn eigen Hibba boven zich, voorbereid om naar het doel te gooien op precies het zelfde ogenblik als Jasmine.

Zonder er bij na te denken hief James zijn toverstok nogmaals, zijn bezwering uitroepend op precies het zelfde moment dat beide Strijders hun Hibba's loslieten.

Wat er toen gebeurde ging bijna te snel om te kunnen zien, en toch, in James gedachten, leek het uren te duren. Hij zag Jasmine's Hibba door de lucht buigen, gelijk op met het Vampier Strijders schot, maar Jasmine's worp was te laag; haar Hibba zou het doel volledig missen. James' Greep Bezwering echter, ving de Vampier Hibba netjes. Met een ruk van zijn toverstok duwde James de Hibba van de tegenstander naar benden, hem dwingend te zakken en weer omhoog te schieten. In zijn baan omhoog raakte de Vampier Hibba die van Jasmine midden in de lucht, zijn koers wijzigend. Een seconde later, zoefden beide Hibba's door de doelring, voorbij de twee Hangers, die opzij hadden moeten gaan om te voorkomen niet per ongeluk het schot van het eigen team tegen te houden.

James raasde in een plotse stilte onder de doel ring. Hij keek achterom, zag Jasmine's blik van verbijsterd ongeloof, en schrok toen alle tribunes ontploften in wild, oorverdovend gejuich.

'We scoorden een stootpunt!' riep Jasmine in totale verbijstering, James inhalend en hem op de schouder slaand. 'Een stootpunt James! Ik kan me de laatste keer dat dat gebeurde niet eens herinneren!'

'Wat is een stootpunt?' riep James boven het lawaai van de menigte. De rest van het team kwam nu bij hen, een warwinkel van oranje rond hen vormend.

'Je stootte onze Hibba tegen die van hen, en joeg ze beiden door het doel!' gilde Jasmine lachend. 'Dat maakte *beide* punten voor ons! We krijgen een dubbele score James!'

'Je bedoeld,' zei James, schuddend toen het team rond hem en Jasmine neerdaalden, 'dat hebben gewonnen?'

'We hebben gewonnen!' brulde Neuteboom lachend. 'Hete Hinkypunks! We wonnen!'

De rest van het team schreeuwden mee, hun overwinning verkondigend en James en Jasmine omhoog tussen hen in duwend. Als een wilde hobbende meute, dreef het team naar hun platform en vielen er bovenop uiteen, brullend van triomfantelijke verrukking.

'*En met een verbijsterende, ongekende uitslag,*' riep Celest Croes, galmend vanuit de commenttor box, 'Grijpt het Bigfoot-team hun eerste overwinning in bijna twaalf jaar met een verbazend, wedstrijd bepalend, stootpunt door de gecombineerde samenwerking van aanvoerder Jasmine Jade, en nieuwkomer James Sirius Potter! Daarmee word de hoop van het Vampier-team voor een directe finaleplaats voorlopig geblokkeerd, voor tenminste een wedstrijd, omdat het Bigfoot-team domweg heeft geweigerd om er dit seizoen uit gegooid te worden. Wat een wedstrijd mensen! 'Wat...een... wedstrijd'

Uit de duisternis van het platform, wierp een figuur James bijna ondersteboven, zijn naam roepend. 'James! Jij genie jij! Een stootpunt overwinning! Hoe dee je dat!?'

‘Daan!’ lachte James, worstelend om overeind te blijven. ‘Weet ik niet! Ik wist niet eens wat een stootpunt was tot het gebeurde! Hoe kom jij hier boven?’

‘Ralph en ik kwamen tien minuten geleden naar boven toen we dachten dat het gewoon gelijkspel zou worden,’ riep Daan opgewonden.

‘Plank zei dat we de rest van de wedstrijd vanaf hierboven mochten bekijken,’ voegde Ralph grinnikend toe. ‘Wat een feest hè?’

‘De eerste overwinning in tien jaar,’ verkondigde Guldemunt, James hartelijk op zijn schouderplaten kloppend. ‘Dankzij onze nieuwe magie coach, James Potter! Kom op iedereen! Overwinningsfeest bij de Kraan en Kroes over twintig minuten! Eens zien of we nog weten hoe dat de doen hè?’

Met rauwe uitroepen van verrukking en veel gestamp van voeten, ging het Bigfoot-team naar de kleedkamer kelder, het Bigfoot afdelingslied zingend en bijna James en Jasmine op hun schouders dragend.

Het was pas anderhalf uur later dat James zich zijn bedoeling herinnerde om Lucy te vragen voor een rondleiding van het Erebus Kasteel. Hij wilde net de Kraan en Kroes uitgaan, toen hij haar zag aan haar tafel volgepakt door een groepje chagrijnig kijkende Vampier leerlingen. Hij vond er niets bijzonders van – tenslotte, Vampier leerlingen deden altijd meer dan hun best om een chagrijnige blik te hebben -- totdat ze opstond en hem bij de deur ontmoette.

‘Gefeliciteerd neef,’ zei ze een beetje stijfjes. ‘Je wilde me ergens over spreken?’

‘Ja,’ knikte James, denkend aan de afspraak die hij met haar had gemaakt voor na de wedstrijd. ‘Euh, ben je op weg naar het kasteel? We kunnen samen lopen.’

Lucy keek hem even aan, en knikte toen somber. James duwde de achterdeur van de Kraan en Kroes open, waardoor een windvlaag met zandachtige sneeuw kristallen binnen kwam.

‘Euh,’ zei hij toen ze met z’n tweeën in de duisternis over het terrein liepen, ‘dit is een beetje eigenaardig. Ik had ook niet verwacht om vanavond te winnen weet je.’

‘Je deed het heel goed,’ zei Lucy koel. ‘Een stootpunt. De Vampieren zeggen dat dat in geen tijden gebeurd is. Ze zeggen dat je geluk hebt gehad, maar ik heb het voor je opgenomen. Ik heb ze verteld dat je op veel terreinen talent hebt.’

James was blij dat ze in de duisternis liepen. Hij voelde zich bijzonder vreemd plotseling.

‘Dank je Luus,’ zei hij. ‘Ik wilde je om een gunst vragen, soort van.’

Lucy stond stil en keek naar hem, haar ogen vernauwden zich achterdochtig. ‘Wat?’

‘Ik -- ,’ begon James, en slikte toen hard. ‘Euh, ik was aan het denken. Ralph en Daan en ik, we zijn erg geïnteresseerd in een bezoek aan het Erebus Kasteel. We hebben er veel over gehoord en we dachten dat het wel gaaf zou zijn het eens te bekijken, weet je? Maar volgens de afdelingsregels, kunnen we niet binnen komen

tenzij we vergezeld worden door een Vampier leerling of een echte vampier. Dus, omdat jij In de Vampier afdeling zit en zo...'

'Waarom ben jij ineens zo geïnteresseerd in het Erebus Kasteel?' vroeg Lucy, nog steeds met samengeknepen ogen in de duisternis, James kritisch aankijkend.

't Is niets, echt. Ik bedoel...' Hij stopte en slikte opnieuw, en dan besloot hij, ingegeven door het moment, zijn aanpak te veranderen. 'Ik dacht dat je het wel leuk zou vinden om met mij naar het Valentijn Bal te gaan?'

Lucy's gezicht zag er even pijnlijk getroffen uit, maar dat verborg ze snel. 'Dit heeft iets te maken met Petra Morgenster, is 't niet?'

James knipperde verbijsterd. 'Wat...?' stamelde hij. 'Ik bedoel, hoe...? Nee, natuurlijk niet, doe niet zo raar.'

'Ik zag jullie twee praten met Kerstmis, James,' zei Lucy die haar blik afwendde. 'Ik weet niet wat het is dat jullie aan het bekokstoven zijn, of wat het met het kasteel te maken heeft, maar je had wel zo beleefd kunnen zijn om dat eerlijk tegen mij te zeggen.'

Ze schudde haar hoofd lichtjes, en toen ze weer naar hem keek, stonden er tranen in haar ogen. 'Werkelijk James? Het Valentijn's Bal? Of ik daar helemaal wel met jou naar toe zou willen.'

Ze wendde haar blik weer af, en veegde met een hand over haar gezicht.

'Kijk Luus,' zei James, die een stap dichterbij zette. 'Sorry. Het was Daan's idee. Ik zal je de waarheid vertellen als je dat echt wilt. Het is niet wat je denkt. Echt.'

'Ik denk helemaal niets, grote sufferd,' zei Lucy me een dikke stem. 'En ik wil het zoiezo niet weten. Wat het ook is waar je naar op zoek bent in het Erebus Kasteel, je kunt iemand anders zoeken om je binnen te laten.'

Ze draaide en stapte weg, voor James kon reageren. Na een tiental passen, draaide zij zich terug, nauwelijks een schaduw in de duisternis.

'En dat je het maar weet,' riep ze, 'er zijn *ladingen* mensen die me mee willen nemen naar het Valentijn Bal. Wat, denk je dat ik heb zitten wachten op *jou* om mij te vragen? Je bent mijn neef James. Wees niet zo'n gluiperd.'

Na haar laatste salvo afgeleverd te hebben, draaide zij zich op haar hielen, en rende bijna tussen de bomen door, zwarte afdrucken op het sneeuwbedekte voetpad achterlatend.

James keek haar na, zich volledig belachelijk voelend, en ellendig woedend op zichzelf. Hij vroeg zich af of hij haar zou volgen, maar een stemmetje diep binnen in, zei hem dat dat de zaken alleen maar erger zouden maken.

Met een gelaten zucht, draaide James zich om. Veel langzamer, stapte hij het duister in, op weg naar het verre vierkante blok, dat het Apollo Landhuis was.

Tijdens de opvolgende week, daalde er een warme golf over het terrein, die het sneeuw en ijs deed smelten van de voetpaden, en veranderde de aanblik van het terrein van een vracht ijspegels tot regelmatig druppelende kristallen bollen, en Daan gebruikte het meeste van zijn vrije tijd om een andere manier te bedenken om in het Erebus Kasteel te komen, maar zonder succes. Hun laatste poging was geweest om op Donderdagmiddag weg te sluipen na de Vloekologie les, die werd gegeven in het kasteel in de rookglazen maankamer. Dit was vrijwel onmiddellijk mislukt echter, toen een klein portret van een zeer strenge tovenaar met een puntig sikje hen had tegengehouden op de overloop van de hoofdtrap.

‘Stop daar heren,’ had het portret verkondigd toen ze voorbij slopen. ‘Waar denken jullie heen te gaan?’

‘Shh,’ had Daan gesist, zich omdraaiend. ‘We kijken gewoon even rond. Wind je niet op of je sik valt uit.’

Het portret had een beetje meewarrig geglimlacht. ‘Alleen bewoners van het Erebus Kasteel zijn toegestaan om naar boven te mogen mijn vrienden,’ had hij gezegd met een plots zijdezachte stem. ‘Maar wat kan ik daaraan doen? Ik, slechts een schilderij. Doe wat je wilt, maar beschouw jezelf gewaarschuwd.’

‘Dat lijkt er meer op,’ had Daan gemompeld, zich wendend naar de trap. De jongens kwamen tot halverwege de tweede overloop toen de treden plotseling trilden onder hun voeten. Met een luide *bonk*, was de trede direct boven James’ voeten opzij getrokken tegen de muur, een groot gapend zwart gat achterlatend. De tweede trede volgde, James bijna vooruit werpend in de duisternis voorbij de treden. Hij krabbelde achteruit, tegen Daan en Ralph aanbotsend, en de treden begonnen zich sneller terug te trekken, hen jagend naar waar ze vandaan waren gekomen. De drie jongens draafden wild de trap af, over elkaar heen vallend, totdat zij opnieuw de begane grond bereikten en hijgend op de houten vloer zakten.

‘Wat was dat nou allemaal?’ riep Daan, kwaad oprabbelend.

‘Je was gewaarschuwd,’ snoof het portret zachtjes.

‘Niets gewaarschuwd!’ zei James. ‘U had ons kunnen vertellen dat we op het punt stonden naar onze ondergang te worden gegooid!’

Het portret klakte verontwaardigd met zijn tong. ‘De val zou je niet gedood hebben,’ zij hij. ‘De ratten waarschijnlijk wel. Het is nogal een ontwikkelde wrede kleine stam daar beneden, maar wat wil je na zoveel jaar te hebben geleefd in een magisch kasteel.’

James staarde in de duisternis onder de trap. Hij verbeelde zich dat hij het zachte gekrabbel, en zelfs het klappen van kleine tanden kon horen.

‘Wouw,’ huiverde Ralph. ‘Dat is zo foute boel.’

Met een hard *Klabank*, schokten de treden opeens weer teug op hun plaats, het gat bedekkend.

‘Mogelijk dat jullie drie een volgende keer zullen overwegen om je aan de regels te onderwerpen,’ merkte het portret stuurs op. ‘*En* de ouderen te respecteren, geschilderd of anders. En nu wegwezen voor ik de afdeling President inlicht.’

Dat bracht de jongens in beweging, omdat het laatste wat ze wilden, enige bemoeizucht van professor Remora was.

‘Ik kan er maar niet bij dat we niemand anders kennen op de Vampier afdeling,’ kreunde Daan toen ze op weg waren naar het cafetaria voor het middagmaal. ‘Ik bedoel, wees eerlijk: Ik ben een beminnelijk persoon. *Iedereen* kan opschieten met me.’

‘Misschien moeten we gewoon proberen om Magnussen in het verleden te volgen zonder te weten wat de dimensionale sleutel is,’ overwoog James. ‘Misschien als we op de achtergrond blijven en hem in de gaten houden, kunnen we er achter komen, ja?’

‘Misschien,’ zei Ralph schouderophalend. ‘Maar ik zou niet graag zien dat we dat stukje fout hebben. We krijgen maar een kans. Roos zegt dat tijd reizen eigenaardig is daarin.’

‘Hoe bedoel je,’ vroeg Daan toen ze de deuren opentrokken naar de Administratie Zaal, een groep oudere leerlingen volgend op weg naar het cafetaria. ‘Ik denk niet dat ik bij dat gesprek aanwezig was. Niet dat ik niet gek ben op Roos’ angstaanjagende voorspellingen over de manier waarop wij de stof van het universum kunnen vernietigen en dat soort dingen.’

James zuchtte. ‘Ze zegt dat er een reden is dat Tijdverdrijvers verboden zijn. Technomanie figuren als Jackson hebben ontdekt dat het super gevaarlijk is voor iemand om meer dan een keer in hetzelfde tijdsmoment te zijn. Iets over identieke materie die per ongeluk samen komt en daardoor “catastrofale meervouden” veroorzaken of iets quantum als dat. Uiteindelijk is het zo, dat als we de eerste keer niet ontdekken wat Magnussen’s dimensionale sleutel is, we dan geen andere kans krijgen zonder hoogst waarschijnlijk meer moeilijkheden te veroorzaken, dan we hopen te voorkomen.’

‘Dus, hoe zeker ben je dat we dit echt *moeten* doen trouwens?’ vroeg Ralph, die in de rij ging staan en een dienblad greep. ‘Je denkt nog steeds dat die echt slechte gasten zich verbergen in de Wereld Tussen de Werelden?’

‘Zonder enige twijfel,’ antwoordde James met wat meer overtuiging dan hij eigenlijk voelde. ‘Die missende rode draad is veel te krachtig om zomaar te verdwijnen zonder een spoor achter te laten. Als het in onze wereld was, had iemand ergens het spoor opgepikt. De enige plek waar het mogelijk verborgen kan zijn is buiten onze dimensie. Het is gewoon logisch.’

‘Nou, dan denk dat we terug bij af zijn,’ zei Daan, twee schalen groene pudding pakkend en plaatsend op zijn toch al overvolle dienblad. ‘Om in de Wereld Tussen de Werelden te komen, moeten we Magnussen’s dimensionale sleutel te pakken krijgen, wat betekend dat we op een of andere manier in het Erebus Kasteel moeten zien te komen, zodat we het raadsel kunnen oplossen over wat de sleutel feitelijk is.’

‘Misschien moeten we Ralph’s tanden beheksen naar puntige en proberen om hem door te laten gaan als Graaf Ralphula de Spietser. Wat denk je ervan Ralphinator? Proberen?’

‘Vergeet het maar,’ zei Ralph hoofdschuddend.

De jongens vonden een plek aan een van de lange tafels, persten zich ertussen tegenover Willem Jan, die werd afgeleid door een serie wollige niezen.

‘Wat is er met jouw, Willem?’ vroeg James in zijn vleespastei prikkend.

‘Knoflook,’ antwoordde Willem Jan zijn neus afvegend. ‘‘t Is mijn speciale dieet. Ik eet dat spul niet eens, maar ik kan het in iedereen’s eten ruiken.’

Daan roerde in zijn eigen schaal. ‘Jep, dit spul zit er vol mee. Jammer voor jouw Willem. Maar mijn buikje knort tevreden.’

Willem Jan snoof. ‘Ja, nou, jullie kunnen best wat meer rekening met mij houden. Ik kan het niet helpen dat ik zo ben. Zit in mijn genen en gaat helemaal terug naar wat mijn ouders “het oude land” noemen.’ Hij rolde met zijn ogen en schudde zijn hoofd. James keek naar de kleine jongen toen die zich uitrekte om zijn aardewerk beker te pakken. Willem Jan kneep zijn neus dicht en dronk er voorzichtig uit.

‘Even uit nieuwsgierigheid,’ zei Daan opeens, fronsend naar Willem Jan, ‘waar precies is “het oude Land”?’

Willem Jan tuurde wat aarzelend over de rand van zijn beker naar Daan. ‘Ergens in Europa,’ antwoordde hij. ‘Een klein gewest in Roemenië, als je het moet weten.’

‘Werkelijk,’ zei Daan nog steeds fronsend. ‘Begint het met een “T” misschien?’

‘Ik mag er eigenlijk niet over praten,’ verkondigde Willem Jan, die de beker tot borsthoogte liet zakken. ‘Mijn moeder zegt dat we zo niet meer zijn. Ze zegt, hoe minder we erover praten, hoe beter.’

‘Wat drink je daar dan, Willem?’ vroeg James, kijkend over de tafel.

‘‘t Is niets,’ zei Willem Jan. ‘‘t Is voor mijn speciale dieet. Het is niet zo dat ik het *wil* drinken weet je. Tien ons per dag is genoeg.’

‘Is dat tomatensap?’ vroeg Ralph, gebruik makend van zijn lengte om in Willem Jan’s beker te kijken. ‘Ziet er op een of andere manier... te donker uit.’

‘Het is sap!’ kreette Willem Jan, de beker met een hand bedekkend. ‘Euh, soort van. Meer hoeven jullie niet te weten! Wat?’

Daan keek van Ralph naar James. ‘Willem Jan, doe mij een plezier,’ zei hij zachtjes,

het besef daagde op zijn plotse bedachtzame gezicht. ‘Geef n’s een van die brede “oude wereld” grijzen hè?’

‘Ja Willem Jan,’ voegde James nieuwsgierig toe. ‘Laat die tanden eens zien.’

‘Ruimte graag!’ riep Daan, Willem Jan door de voordeur van het Erebus Kasteel duwend als een stormram. ‘Vampier hier! Jullie moeten ons binnen laten!’

‘Stop,’ hield Willem Jan vol, hevig blozend. ‘Niemand mag het eigenlijk weten!’

‘t Is wel goed,’ suste James, die vlak achter hen liep. ‘Je bent onder je mede “kinderen van de nacht” hier.’

‘Wat is er aan de hand?’ eiste een lange jongen met een bevelende stem, zich zo plaatsend dat hij de vier indringers in de ontvangsthal tegen kon houden. ‘Je kunt hier niet zomaar binnen komen vallen. Dit is uitsluitend voor leden van de Vampier Afdeling en hun gasten.’

‘En levensechte vampieren,’ voegde Daan toe, Willem Jan boven op zijn hoofd kloppend. ‘Staat zo in de huisregels. “Alle zwervende vampieren die asiel en behoeding zoeken zijn welkom tussen deze muren”. Ik zocht het op om er zeker van te zijn. Ik dacht dat het woord “behoeding” een leuke vondst was. Helemaal Remora’s hand erin, vind je niet?’

‘Deze knul is geen vampier,’ sneerde de jongen, minachtend naar Willem Jan kijkend. ‘Wegwezen voor ik de professor roep.’

‘Ga maar, roep haar,’ knikte James. ‘Willem hier heeft de tanden, en de stamboom. Hij is het echte werk, tot op de tien ons portie bloed per dag en een onnatuurlijke allergie voor knoflook en knoflookachtige groenten. Zeg het hem Willem.’

‘Het spijt me echt,’ zei Willem Jan met rode wangen. ‘Ik had hier niets mee te maken. Niemand hoort het te weten eigenlijk. Mijn ouders maakten speciale regelingen met de school...’

‘Ach, laat ze binnen Harding,’ zei een meisje vanuit een bank. ‘Wat maakt het uit? Remora is er niet eens.’

‘Deze knul is geen vampier, ongeacht wat deze idioten zeggen,’ verklaarde Harding, met vernauwde ogen en trillende neusgaten. ‘Geen vampier, geen doorgang.’

‘Maar kijk naar zijn tanden,’ hield Ralph vol, Willem Jan leidend naar de dichtst bijzijnde kandelaar. ‘Het zijn misschien niet het soort tanden waar je over lees in de

boeken van professor Remora, maar ze zijn behoorlijk puntig als je het licht er goed op laat vallen. Toe maar Willem. Zie je?’

‘Iedereen kan een paar tanden toveren,’ antwoordde Harding met rollende ogen.

‘Laat me de jongen zien,’ zei een andere stem, de toon beleeft, maar bevelend. James keek in het rond. Het portret van de streng kijkende man met het puntbaardje staarde op hen neer vanaf de overloop van de eerste etage. Harding keek nadenkend van het portret, naar Willem Jan. Tenslotte, met tegenzin, knikte de lange jongen naar de overloop.

‘Snel dan, en daarna wegwezen begrepen?’ gromde hij.

James, Daan en Ralph volgden Willem Jan op de hielen, op weg naar de overloop. Het portret keek onderzoekend naar de kleine jongen. James’ blik gleed over het kleine koperen plaatje vastgezet op de onderste rand van het schilderij. Er stond, “ *Nicolaas Craanebus Erebus III* ”

‘Slechts een weinig ontwikkeling in de hoektanden,’ zei het portret opmerkzaam. ‘Maar, echt genoeg denk ik. Hmm. Er is maar een manier om er zeker van te zijn. Meneer Harding, als u me alstublieft om wilt draaien.’

Gedienstig klom de minzame jongen naar de overloop en bewoog zich naar het schilderij. Met zijn ogen nog altijd vernauwd naar Willem Jan, tilde hij het portret van Nicolaas Erebus van de muur. Toen hij het omdraaide, was James verrast te zien dat de achterkant van het schilderij een spiegel was.

‘Kijk naar jezelf jonge man,’ zei Erebus, kennelijk sprekend tot Willem Jan.

Grappig genoeg boog iedereen op de overloop zich naar de spiegel.

‘HE-te HINKYpunks,’ hijgde Daan verbijsterd. ‘Willem! Waar ben je?’

Blijvend kijkend in de spiegel, taste James opzij met zijn rechter hand. Zijn vingers tikten op het gezicht van Willem Jan, de bril van de jongen scheef tikkend. In de spiegel echter, bewogen James’ vingers door een lege ruimte.

‘Hee,’ zei Willem Jan geïrriteerd zijn bril rechtzettend. ‘Kap even ja.’

‘Hij is er niet,’ riep Ralph uit. ‘Hij heeft geen reflectie!’

‘Ik zie niet wat er zo bijzonder is,’ meldde Willem Jan vermoeid. ‘Het is niet iets als een superkracht of iets. Hebben jullie enig idee hoe moeilijk het is om je haar te kammen als je jezelf niet in de spiegel kunt zien?’

‘Nou meneer Harding,’ zei het portret vanaf de andere kant van de spiegel, ‘het ziet er naar uit dat deze jonge man inderdaad een echte is. Volgens de afdelingsregels, moet er aan hem en zijn gasten toegang verleend worden.’

‘Maar,’ zei Harding walgend, ‘kijk naar hem! Zo hoort een vampier er niet uit te zien!’

‘En u bet een expert op dit gebied natuurlijk,’ zuchtte Erebus. ‘Vrees niet. Ik zal onze gasten vergezellen tijdens hun bezoek, en verzeker u dat ze niet afzwerfen naar

plaatsen waar ze niet welkom zijn. Tenslotte, toegang verleend krijgen betekend niet een blanco bewijs om overal naar binnen te gaan waar ze willen, is het niet?’

‘Dat is het zeker niet,’ knikte Harding zuur. Hij keek opnieuw minachtend naar Daan en gaf hem toen, stijfjes, het kleine portret. ‘Geniet van uw verblijf *heren*.’

‘Dank je Harding,’ grinnikte Daan, het portret aanpakkend. ‘Uw oplettendheid is inspirerend. Ik zal een goed woordje voor u doen bij alle andere vampieren die ik ken.’ Hij knipoogde naar de oudere jongen.

‘Goed dan mijn vrienden,’ zei Erebus ferm toen Harding terug naar de huiskamer sjokte, ‘nu dat jullie iets gevonden hebben wat lijkt op een *rechtmatige* toegang, geloof ik dat jullie op weg waren naar de bovenste gang. Zullen we tezamen voortgaan met meer geluk?’

Het volgende uur zwierven James, Ralph, Willem Jan en Daan door de ontelbare gangen, overlopen, geheime trappen, verborgen kamers, hokken, badkamers en verschillende gemeenschappelijke ruimten van het kasteel, voordurend luisterend naar een informatieve, dan wel licht zelfingenomen monoloog uit Erebus’ portret, over de details van iedere ruimte. Los van het ietwat verbaast zijn over het aantal kamers dat het kasteel had, vonden de jongens niets wat licht op het raadsel van Ignatius Magnussen’s dimensionale sleutel wierp.

‘Ik snap het niet,’ verkondigde Daan uiteindelijk, neerploffend op een stoel op de overloop van de derde etage. ‘Hoe ging die zin ook weer? “De waarheid loopt door de gangen van het Erebus Kasteel” toch? Nou, we zijn door meer gangen gewandeld dan ik kan tellen, en ik ben geen waarheid tegen gekomen. Julie?’

James schudde zijn hoofd. ‘Ik had nooit gedacht dat dit zou moeilijk zou zijn. Ik dacht dat als we eenmaal binnen waren, het wel op zijn plaats zou vallen, op een of andere manier.’

‘Mag ik informeren,’ zei het portret van Nicolaas Erebus met een nogal ongeduldig gesnuif, ‘waar de heren het over hebben?’

‘Geen idee,’ zuchtte Willem Jan hoofdschuddend. ‘Ik ben maar de waardebon vampier. Ik heb drie etages terug al besloten dat deze drie volslagen knetter zijn.’

‘Het is dat raadsel wat we hoorden,’ bekende Ralph, hij zette het portret op een vensterbank zodat hij ernaar kon kijken. ‘Een oude professor van lang geleden zei het: de waarheid loopt door de gangen van het Erebus Kasteel. U lijkt heel veel van dit gebouw te weten. Enig idee wat het kan betekenen?’

‘Ik *bouwde* dit kasteel,’ zei Erebus gepikeerd. ‘Ik zou zo denken dat ik alles wat er maar te weten kan zijn, weet. Uw raadsel echter, is nogal hopeloos beperkt. Zonder enig soort samenhang, kan het van alles betekenen.’

James zuchtte. ‘Wat een complete tijdsverspilling. Het was waarschijnlijk iets wat Magnussen toch verzonnen heeft, alleen op iedereen op het verkeerde spoor te zetten.’

‘Magnussen zei je?’ vroeg het portret, een wenkbrauw opgetrokken. ‘Ignatius Magnussen?’

‘Jep,’ antwoordde Ralph, wat opgewekter. ‘U weet van hem af?’

‘Vrijwel niets,’ antwoordde Erebus terughoudend. ‘Hij kwam nogal na mijn tijd zoals je waarschijnlijk niet hebt opgemerkt. In mijn huidige staat echter, herinner ik me dat hij van tijd tot tijd het kasteel bezocht. De man leek wel wat geobsedeerd.’

‘Hoe kwam hij binnen?’ vroeg James. ‘Hij was toch geen vampier wel?’

Erebus trok een ongeduldig gezicht. ‘*Vanzelfsprekend* gelden de regels voor toegang niet voor de staf en administratie, jonge man. Iedere afdeling wordt regelmatig bezocht door professoren van verschillende afdelingen, zowel voor sociale, als les redenen.’

‘Dus waar ging Magnussen naar toe als *hij* hier was?’ vroeg Daan ongeduldig.

‘Ik hoefde *hem* niet vergezellen tijdens zijn bezoekjes,’ antwoordde Erebus minzaam. ‘Maar ik weet nog wel dat hij veel notities maakte over enkele wandtapijten.’

Daan keek veelbetekenend naar James, wenkbrauwen opgetrokken. ‘Wandtapijten,’ herhaalde hij. ‘Kunnen we misschien deze wandtapijten zien?’

Erebus zuchtte dramatisch. ‘Derde verdieping,’ kweelde hij. ‘Noord gang. En draag mijn lijst niet zo, jonge man. Er kunnen minder mooie uitzichten zijn op de wereld dan je oksel, maar ik kan er even geen bedenken.’

‘Sorry,’ mompelde Ralph, de lijst onder zijn arm vandaan halend.

Toen ze even later aankwamen bij de gangen op de derde etage, was James verrast te zien dat ze die op een of andere manier gemist hadden tijdens hun eerdere omzwerving. De gang was behoorlijk hoog, met aan een kant ramen en zeer oude, van plafond tot vloer lange wandtapijten, aan de ander. De ramen waren bedekt met dikke gouden gordijnen, potdicht gesloten.

‘Het is hier donker,’ zei Ralph, behoedzaam de gang in sluipend. ‘Ik kan bijna niets zien.’

‘*Luninos*,’ zei het portret van Erebus zachtjes. In reactie begonnen een rij kristallen kroonluchters te gloeien. Vlammen groeiden stil op vanuit hun eerder onaangestoken kaarsen.

‘De wandtapijten zijn oeroud,’ verklaarde Erebus terwijl de jongens door de gang liepen, kijkend hoe het kaarslicht flakkerde over de geweven afbeeldingen. ‘Erebus familie-schatten om precies te zijn, al vele generaties in hun bezit. Het zonlicht heeft hen over de loop van eeuwen uitgebleekt, daarom worden ze nu, afgezonderd in duisternis, zo goed als mogelijk bewaart.’

James deed een stap dichterbij naar het eerste indrukwekkende wandtapijt. Het weefwerk was zeer gedetailleerd, en deed hem denken aan het fijne weven van het Weefgetouw. Anders dan het Weefgetouw waren de afbeeldingen niet abstract.

Iedere afbeelding was vakkundig gemaakt, bijna levensecht, James geloofde bijna dat ze ieder moment zouden gaan bewegen.

‘Het lijkt wel of ze een verhaal vertellen,’ merkte Willem Jan op, met een onbewust zachte stem.

‘Een scherpzinnige observatie mijn vriend,’ antwoordde Erebus. ‘Dit is feitelijk, een complete serie, die verhaalt over wat bekend staat als, de Ballade van de Ridder.’

‘Nooit van gehoord,’ merkte Daan op.

Erebus giegelde vreugdeloos. ‘Verbaast me niets. Het is niet het soort verhaal dat de toverwereld graag zal willen herhalen. Het is een tragedie, en een zeer duistere.’

James keek opnieuw naar het dichtstbijzijnde wandtapijt. Erop, een lange ernstige man met een zwarte baard die op een paard zat. Bij nadere beschouwing, besefte James dat het paard eigenlijk een eenhoorn was, grijs gevlekt, met krachtige voorbenen en manen van glanzend goud. Iedere lijn en streng van de afbeelding suggereerde dat de ridder en de eenhoorn koninklijk, plechtig, bijna aanzienlijk waren. Achter hen was een wilde kleurrijke overdadige uitbarsting die zich uitstekte van de ene kant van het wandtapijt naar het andere. Langs de onderkant waren tientallen handen en gezichten, die allen woest opkeken naar de Ridder, wijzend, schreeuwend, huilend, met zorgvuldig geweven blauwe tranen van verrukking en afschuw.

‘Wat gebeurt er op deze?’ vroeg James vrijwel ademloos.

‘Dat,’ benoemde Erebus plechtig, ‘is de aankomst van de Ridder. Volgens de Ballade, werd zijn aankomst gemarkeerd door een verblindend gordijn van licht, als of de sterren waren afgedaald van de nachtelijke hemel, en zich, voor een glinsterend ogenblik, op de heuveltop ter ruste hadden gelegd. De Ridder verscheen vanuit het licht, wat achter hem verdween. Dit was tijdens de Middeleeuwen van Europa, en zoals je je kunt voorstellen, veroorzaakte zijn aankomst grote angst onder hen die er getuige van waren. De Ridder verklaarde zich echter, beschreef zijn thuis in een andere werkelijkheid, een gelijkwaardig aan de onze, maar volledig vreedzaam en vooruitstrevend in zowel genees, als magische kunst. Om deze bewering te bewijzen, beschreef hij op welke manier de beste heksen en tovenaars van zijn wereld het bestaan van andere realiteiten hadden ontdekt, en hadden geleerd hoe deze allen samen werden gehouden door een centrale kern: de Nexus. Met behulp van hun kunst, maakten ze een opening in de Nexus, in de hoop andere dimensies te kunnen bereiken. Zijn doel was, verkondigde hij, zich te wagen in minder gelukkige realiteiten, en de rijkdom van hun kennis te delen.’

‘De Nexus,’ fluisterde Daan knikkend. ‘Dit past precies bij alles wat we gehoord hebben over het Nexus Gordijn en de Wereld Tussen de Werelden.’

Gezamenlijk schuifelden de vier jongens naar het volgende wandtapijt. Deze toonde de bebaarde Ridder staand aan het hoofd van een tafel, omringd door zittende heksen en tovenaars. De houding van de Ridder wekte de indruk dat hij sprak, zijn armen opgeheven in een gebaar van bezwering. Boven de tafel zweefde een sierlijker gelijkenis van een globe, bedekt met jungles, bergen, watervallen en kalme oceanen. De werelddelen op de globe waren bedekt met geweldige steden, zijn oceanen

voorzien van zeilende vaartuigen, met helder blauwe zeilen. Het visioen was zo gemaakt dat het leek alsof het lichtstralen in het rond schoot door de ruimte, maar de luisteraars aan de tafel leken dit niet te merken. Hun gezichten waren karikaturen van slechtheid: varkensachtig en opgeblazen, grijnzend en met spleetogen, sommigen hadden hun hoofden bij elkaar in duidelijke samenzwering.

‘Oooh,’ zei Ralph, beseffend knikkend. ‘Hij beschrijft zijn dimensie aan iedereen.’

‘Ziet er niet naar uit dat ze luisteren,’ voegde James toe.

Van in zijn lijst fronste Erebus. ‘Inderdaad niet. De Ridder viel in een raad van inhalige heksen en tovenaars, die veel minder interesse hadden in de gaven van zijn verhevenheid dan ze waren in de duistere magie waarvan zij geloofden dat die kon worden geplukt van hem en zijn eenhoorn. Destijds was er niet zo’n dier op onze wereld geweest weet je, en deze vakkundige heksen en tovenaars begrepen dat dit een beest van ongekeerde macht was. Dus, wachtten zij hun tijd af, doend alsof ze luisterden, en al die tijd bedenkend hoe zij de magie van de man konden stelen, en het tegen hem gebruiken. In werkelijkheid was het hun afschuwelijke bedoeling om het gebruik van de doorgang van de Ridder te weten te komen en zijn domein binnen te vallen, alles mee te nemen wat ze wilden door dwang en overheersing.’

‘Lekker welkomscomitee,’ zei Willem Jan zuur.

Daan vroeg, ‘En, lukte het hen?’

‘Gelukkig voor ons, lukte het niet,’ antwoordde Erebus. ‘Hadden hun plannen succes gehad, zou onze realiteit zijn gezonken in gruwel, velen met zich meenemend, misschien zelfs tot vernietiging. De weegschaal van de Lotsbestemmingen hield stand echter, hun wrede plannen blokkerend, maar niet zonder kosten.’

De groep stond nu voor het derde wandtapijt. Op deze groepeerden zich mannen in donkere gewaden rond de eenhoorn, die steigerde, klauwend naar de lucht, zijn tanden in wanhoop ontbloot. Rond zijn nek en verbonden met de vuisten van de donkere tegenstanders, zat een verzameling strakke touwen. Erger, een kromme dolk zat in een opgeheven hand van een van de donkere tovenaars, wijzend naar de gevlekte flank van de eenhoorn. Op de voorgrond, leek de Ridder in een duel met verschillende donkere tovenaars, zijn gezicht nobel maar gelaten, nu hij hopeloos in de minderheid was bij zijn vijanden.

Erebus sprak, doorgaand met zijn verhaling van de Ballade. ‘Toen het afschuwelijke plan eenmaal werd ingezet, werd de Ridder gevangen genomen. Zijn eenhoorn werd gedwongen zich voort te planten met gewone paarden, in een poging meer van zijn soort te verkrijgen. Dit is natuurlijk het begin van de paar eenhoorns die nog altijd zwerven in de diepste bossen van onze dagen, minder krachtig dan hun nobele voorvader, maar nog altijd geweldig. Tenslotte lukte het de Ridder om zijn krachten te verzamelen om te ontsnappen. Omdat hij vreedzaam was, trachtte hij het leven van zijn bewaarders te sparen, maar ze beschouwden zijn genade als een teken van zwakheid. Ten lange leste wisten ze hem en zijn eenhoorn op te sporen, en hen door hun aantal overmeesterend. Niet in staat het geheim van de Nexus uit hem

te trekken, vermoorden ze hem uiteindelijk, en verwondde zijn eenhoorn tegelijkertijd.'

James schudde zijn hoofd. 'Dat is bij de weerwolven af,' zei hij zacht.

'Het wordt nog erger,' bekende Erebus onbewogen.

De groep bewoog zich naar het laatste wandtapijt. Het gloeide in het kaarslicht, op een of andere manier trillender en vreselijker dan de anderen. Het tafereel onthulde een door maanlicht verlicht bos, vol met een groep donker gehulde heksen en tovenaars. Ze leken zich over iets te buigen, dit te bedekken.

'Wat zijn ze aan het doen?' vroeg Ralph aarzelend, fronsend naar de hoge afbeelding. 'Wat is al dat zilveren spul over de grond?'

'Helaas,' antwoordde Erebus duister, 'volgens de Ballade, beseften de slechte heksen en tovenaars dat hun plan was afgeketst. Ze hadden de enige hoop om de andere dimensie te veroveren vermoord, en het wezen verwond die hun krachten had kunnen geven waar ze niet eens over konden dromen. In de laatste gruwelijke poging om grip te krijgen op de magie van dat verborgen rijk, stortte ze zich op de gewonde eenhoorn en dronken zijn bloed, nog warm van zijn stervende hart. Terwijl ze zich meedogenloos eraan tegoed deden, stierf het arme dier.'

'Onaangedaan door de uitzinnigheid van hun daden, en verschrikkelijk krachtig geworden door de inname van het bloed van de eenhoorn, veranderden deze heksen en tovenaars in de legenden van verschrikking, voor jaren daarna. Zie je, ze waren vrijwel onstopbaar geworden, duister magisch en onmenselijk sterk. Van hen was bekend dat ze doodsangst konden jagen in de harten van ieder die hen ontmoette, omdat zowel hun ogen als monden gloeiden met een vaal zilver licht, voor altijd gemerkt door het bloed van hun prooi. Om dit te bedekken, maakten ze metalen maskers, nog erger dan hun menselijke gezichten, en droegen deze als teken van hun broederschap. Voor bijna een eeuw, heersten deze beesten met menselijke vorm met wanorde, marteling en moord, algemeen bekend bij de naam die ze voor zichzelf hadden gekozen, een naam die zowel hun oorsprong van hun krachten als de diepte van hun misdaden verklaarden, "Dooddoeners", noemden ze zichzelf; een woord dat gelijk staat met duistere ambitie, onmenselijkheid, en macht ten koste van alles.'

'Zij waren de originele Dooddoeners?' vroeg James flauwtjes, starend naar de afschuwelijke afbeelding. 'Maar... Voldemort...?'

'Het kwade kan niet creëren,' zei Erebus vlak. 'Het kan enkel volharden. De schurk in jouw eeuw gekend als Voldemort, nam het beleid aan van deze, zijn geestelijke broeders. Hij nam hun naam en eiste hem op als de zijne, maar hij vond het niet uit.'

Huiverend vroeg Willem Jan, 'Dus, wat is er van die gasten terecht gekomen?'

'Over de jaren joegen jagers en manmoedige hen op,' antwoordde Erebus, ernstig knikkend in zijn lijst. 'Vele ridders stieren tijdens deze pogingen, maar een voor een, werden de Dooddoeners vernietigd, hun hoofden van de schouders geslagen en

begraven, terwijl hun lichamen tot stof werden verbrand. Tenslotte bleef er een over, een vrouw met de naam Proserpine. Ze werd uiteindelijk omsingeld in haar geheime onderkomen, diep in een troosteloos bos. Daar, in plaats van het tegen haar achtervolgers op te nemen, benam ze zich van haar leven, haar eigen afgesneden hoofd glimlachend op de drempel van haar deur achterlatend, met ogen nog gloeiend van dode kwaadaardigheid. Haar lichaam werd, volgens de legende, nooit gevonden.'

Ralph rilde. 'Halloo, nachtmerries,' piepte hij.

'En het lichaam van de eenhoorn?' vroeg Willem Jan hoofdschuddend. 'Hebben ze nog geprobeerd dat op een of andere manier te bewaren?'

Erebus schamperde lichtjes. 'De Dooddoeners hadden geen interesse om het lijk van hun slachtoffer te bewaren, onderzoekers vonden uiteindelijk het skelet van het wezen, inclusief zijn magische hoorn. In plaats van het te begraven of mee terug te nemen, besloten ze het daar achter te laten als een herdenkingsteken, verborgen in de naadloze deken van het ondoorgrondelijke, voor altijd rustend. Ze brachten wel een ding mee terug, als bewijs voor hun ontdekking; Een zilveren hoefijzer, waarvan ze beweerden dat deze nog vast zat aan de rechter voor-hoef van het dier, glanzend en onbeschadigd. Voor eeuwen was dit hoefijzer een symbool van nederigheid en spijt, veilig in bewaring bij een raad van ridders, wiens enige taak was om uit te kijken naar de verschijning van meer afgevaardigden van de verre dimensie. Als zo'n afvaardiging ooit zou verschijnen, moest het hoefijzer aan hen terug geschonken worden als eerbetoon, een bescheiden, onvoldoende verontschuldiging voor een misdaad die was begaan tegen hun mensen.'

'Wauw,' zei Daan zachtjes, voor een keer somber. 'Dus, zijn die ridders nog steeds ergens, het hoefijzer bewakend en wachtend op iemand van die dimensie?'

'Helaas, nee,' zuchtte Erebus. 'Mijn familie was de laatste van die ridders, en ik was de laatste van de familie, naar dit nieuwe land gekomen om een permanente verstop plek voor het relikwie te vinden. Het resultaat was, dat het hoefijzer werd toegekend aan dit college, een erfgoed en heilig vertrouwen. Tot mijn spijt was tegen die tijd het belang ervan volledig verloren. Vele jaren werd het bewaard in het museum boven op de Toren van Kunst, goed bewaakt, maar vergeten. Nu, verwacht ik, weet niemand meer dat het daar ooit was.'

'Hoezo?' vroeg James plotseling knipperend. 'Wat is ermee gebeurd? Waar is het nu?'

Erebus giechelde berouwvol. 'Dat, zoals ze in mijn tijd zeiden, is de duizend dubbeltjes vraag. Het lijkt dat enige tijd na mijn dood, het hoefijzer werd geleend van het museum, en nooit werd terug gebracht. Mag duidelijk zijn, dat ik minder helder ben rond de details - wij portretten vinden het moeilijk om te bevatten wat er na onze dood gebeurd - maar ik geloof dat het hoefijzer naar de bibliotheek ging van een betrouwbare privé verzamelaar. Ik neem aan dat ik me er meer zorgen over zou moeten maken, gelet op het feit dat ik de laatste ben in een lange lijn van hen wiens taak het was om het relikwie te bewaken. Maar zoals ik zei, de dood biedt zijn eigen unieke invalshoek, een daarvan is dat het verdraaid makkelijk wordt om er geen

donder om te geven. Ik kan alleen maar hopen dat er goed voor het hoefijzer gezorgd wordt. Of, dat het tenminste, in een hele, hele diepe put werd gegooid.'

James ogen waren wijder opengegaan terwijl hij luisterde. Stilletjes draaide hij zich om te kijken naar Ralph, en dan naar Daan. Beiden beantwoorden zijn blik met sprakeloos besef.

'Wat?' zei Willem Jan verbaast. 'Jullie drie kijken of iemand net een Vries Bezwingeling in je onderbroek heeft geschoten.'

'Denk jij wat ik denk?' vroeg James zachtjes.

Daan knikte. 'Ik denk dat ik durf te wedden wie die geheimzinnige verzamelaar is die het ouwe gelukshoefijzer "leende".'

'Maar hoe zou Magnussen daar allemaal achter zijn gekomen?' vroeg Ralph. 'Wij hebben het portret om ons alles uit te leggen, maar Magnussen heeft het kennelijk niet van hem.'

'Magnussen zou het niet nodig hebben dat iemand het hem uitlegde!' fluisterde James, blozend van opwinding. 'Herinner je je wat Franklin ons vertelde? Magnussen was een gast die gek was op verhaaltjes. Hij heeft waarschijnlijk alles over de legende van de Ridder gelezen!'

Daan knikte. 'Dan, later, toen hij hier rondsuffelde in de gangen van het kasteel. Ziet hij deze wandtapijten en begint de puzzel ineen te leggen. Hij verbindt de wandtapijten met het zilveren hoefijzer boven in de Toren van Kunst, en bam, hij heeft de dimensionale sleutel waar hij al die tijd van gedroomd heeft!'

'Wauw,' lachte Ralph een beetje zenuwachtig. 'Dus het raadsel had toch gelijk. De waarheid loopt door de gangen van het Erebus Kasteel. De waarheid was *Magnussen* en de *wandtapijten* tezamen!'

Er viel een lange betekenisvolle pauze toen de drie jongens naar elkaar staarden, het belang van wat ze net ontdekt hadden verwerkend. Tenslotte sprak Willen Jan, de stilte verbrekend.

'Nou dat is allemaal geweldig,' zuchtte hij, rollend met zijn ogen en James aan zijn elleboog trekkend. 'Ik snap niet wat het allemaal betekend, of waarom ik me er zorgen over moet maken, maar hoera voor jullie. Kan ik nu misschien terug gaan en mijn lunch verder opeten?'

18. De Dimensionale Sleutel

De eerste tekenen van de lente op het terrein van Alma Aleron werden gestart met een serie zeer stormachtige dagen. De warme wind smolt als eerste de laatste hopen sneeuw en droogden dan de wintergele gazons, zodat de week voor Valentijnsdag groepen leerlingen gezien konden worden die oefenden op de skrim of Hibba's gooiden over de tuinen, en lege bloembedden van het terrein. Na bijna een week van grijze dagen, brak de zon uiteindelijk door de flarden van koppige wolken, en baadde de Administratie Zaal in stralen van gesluierd gouden licht.

In de dagen na de onthulling van de wandtapijten in het Erebus Kasteel, waren James, Ralph en Daan begonnen om hun volgende stap van hun avontuur uit te stippelen, wat was, om de tijdreis eigenschap van de school op een of andere manier te gebruiken om terug te gaan naar de datum van professor Magnussen's ontsnapping, en hem te volgen door het Tijdslot naar het Dreuzel Philadelphia. Daar zouden ze proberen om de dimensionale sleutel te pikken -- het zilveren hoefijzer van de eenhoorn -- van de schurkachtige professor vóór hij hem kon gebruiken om voor altijd te verdwijnen door het Nexus Gordijn.

'Als we mazzel hebben,' fluisterde Daan op een morgen bij Klokwerk Mechaniek, toen Professor Klaverhoef een andere leerling hielp met haar magische koekkoek klok, 'hebben we het hoefijzer, *en* zien we ook waar het Nexus Gordijn is.'

James leunde plotseling achterover toen zijn eigen houten koekkoek vogel tevoorschijn sprong vanuit de kleine deurtjes van zijn half afgemaakte klok. De vogel stak uit op een ingewikkelde harmonica van houten schoren, begon zich terug te trekken, en kwam piepend tot stilstand, heen en weer hobbelend boven James' schouder.

'Onvoldoende bijenwas op de gewrichten,' tjlpte de vogel geïrriteerd. 'En je maatwerk is nergens te vinden.'

'Kop dicht vogel,' gromde James, zich uittrekkend om het terug in zijn huisje te persen. Naar Daan fluisterde hij, 'Je bedoelt dat we gewoon Magnussen volgen zonder gezien te worden, we op hem kunnen wachten om ons naar het Nexus Gordijn te leiden, en dan proberen het eenhoorn hoefijzer te gappen voor hij hem echt gebruikt?'

'Lijkt me dat we het er dan wel op aan laten komen,' merkte Ralph op.

'Jep,' tjlpte zijn eigen koekkoek vogel van waar deze lag naast hem, omgeven door een grote variëteit van houten raderen, gereedschap en koperen assen. 'En precisie is nou niet echt jelui's sterkste kant.'

'Kop dicht vogel,' zeiden de jongens gelijktijdig.

Gewoon om zeker te zijn over hun informatie, had James voorgesteld dat ze een snel uitstapje zouden maken naar het museum bovenop de Toren van Kunst, om, wat ze maar konden te leren over het eenhoorn hoefijzer. Tijdens hun vrije Woensdagmiddag, beklommen ze de honderden treden naar de bovenkant van de Toren en gebruikten er enige tijd zwervend door de gangen van het museum, zoekend naar wat voor informatie ook, over het kennelijk vermiste hoefijzer. De conservator zat helaas niet aan haar bureau, en een snelle blik door de museum gangen onthulden geen geheimzinnige beschikbare tentoonstellingsplanken of lege lijsten waar het hoefijzer ooit tentoongesteld kon zijn geweest.

'Het is al te lang weg,' hield Daan verveeld vol. 'Het portret zei dat ze nooit het belang van het ding hadden ingezien, weet je nog? Voor zover als de conservator wist, was het gewoon een zilveren hoefijzer uit de Erebus collectie. Volledig oud en zo, maar toch, gewoon een hoefijzer. Toen het eenmaal weg was, hebben ze waarschijnlijk op die plek een nieuwe schaal of gouden kevers gelegd. Laten we terug gaan en er nog eens naar kijken nu ik het erover heb. Ik heb nog steeds en paar koperen spaanders in mijn zak die ze wel lusten.'

'We moeten het zeker weten,' zei James koppig. 'Erebus zei zelf dat hij wat wazig was over alles wat er gebeurd was na zijn dood. Ik wil op zeker weten dat het hoefijzer hier echt was, en dat het rond Magnussen's verdwijning vermist werd. Wacht even...'

'Wat?' vroeg Ralph, toen James hem plotseling in een zijgang trok. 'Zie je iets?'

'Dit zijn alleen maar meer portretten,' zei Daan rollend met zijn ogen. 'Je gaat bevestiging zoeken van de ene halfbakken lading verf met de andere?'

‘Als hun verhalen overeenkomen, dan ja,’ antwoordde James. ‘Trouwens, ik heb gehoord dat een van deze figuren erom bekend stond dat hij nooit loog.’

‘Een citaat dat al lang zijn verband heeft overleefd,’ snoof een van de portretten. ‘Het was gericht aan mevrouw Washington feitelijk, over de gelegenheid van een vermist stuk appeltaart. En, wil ik toevoegen, het was sarcastisch bedoeld.’

‘George Washington?’ vroeg Ralph, turend naar het grote portret aan de wand van de gang. ‘Wat gaat hij weten over een magisch hoefijzer?’

‘Helemaal niets met zo’n houding jonge man,’ antwoordde George Washington mokkend. ‘Ik heb u drie op uw omzwervingen in het museum in de gaten gehouden. Ik kan me niet voorstellen dat u niet allang aan een van ons portretten hebben gevraagd wat het is dat jullie zoeken, helemaal omdat de conservator afwezig is. *Niet* dat genoemde afwezigheid ongebruikelijk is.’

‘Dat is zeker,’ voegde een ander portret toe. James keek op en zag het geschilderde gezicht van een nogal rondhoofdige man met sprieten staalgrijs haar aan de zijkanten van zijn slapen. “*John Adams*” stond er op het naamplaatje. ‘Onze mevrouw conservator brengt net zoveel tijd op haar plek door als een rebelse nachtwaker.’

‘Ik stoor me aan dat soort opmerkingen,’ merkte een ander portret, van verder in de gang, op.

‘*Weten* we Thomas,’ zei George Washington vermoed. ‘Daarom blijft Adams ze maken. Hij probeert je al eeuwen op de kast te jagen. Ik kan niet begrijpen waarom je het hem zo gemakkelijk maakt.’

‘Als op vis schieten met hagel,’ meesmuilde Adams.

‘Sommigen van ons hebben liever een meer *sportieve* uitdaging,’ zei het portret van verderop in de gang. James leunde opzij en las de naam op het plaatje. “*Thomas Jefferson*”. ‘Wij rebellen uit Virginia mikken op hogere uitdagingen dan slechts alledaagse beledigingen.’

‘Neem notie, John,’ voegde George Washington voorzichtig toe, ‘dat ik ook uit Virginia kom.’

‘Ja, maar jij kunt net zo goed geven als nemen, George,’ antwoordde Adams joviaal. ‘*Jij* hebt tenminste gevoel voor humor.’

‘Wacht even,’ onderbrak Ralph. ‘George Washington. U bent de gast die de pindakaas uitvond, ja?’

‘Ahem,’ kuchte een andere stem zachtjes. ‘U denkt aan George Washington *Carver*, jonge man. Een veel gemaakte vergissing neem ik aan.’

‘O,’ zei Ralph, die rood werd en opzij keek naar het portret van een knappe man met een donkere huid en grijs haar. ‘Euh sorry, meneer Carver.’

‘Niet nodig,’ glimlachte het portret. ‘Hoewel, het klonk wel smeug, als u me de woordspeling wilt vergeven: Ik vond bijna honderd gebruiksmogelijkheden uit voor

de gewone pindakaas. Hoofdzakelijk herinnerd worden voor het bedenken van een lekkere hap, nijgt naar een beetje naar een bedenkelijke nalatenschap.'

Ralph knikte. 'Ik, euh, zal eraan proberen te denken, meneer.'

'Dus,' zei Adams achterover leunend op zijn geschilderde stoel, 'wat kunnen wij betekenen voor jullie heren?'

Daan stapte naar voren. 'Goed dan,' zei hij kijkend naar de portretten. 'We zijn op zoek naar informatie over iets wat hier lang geleden in het museum geweest kan zijn. Heeft iemand van u herinneringen aan een zilveren hoefijzer?'

'Zilveren hoefijzer,' mijmerde George Washington bedachtzaam. 'Doet ergens ver wel een belletje rinkelen, durf ik wel te zeggen, hoewel het idee zo aan het oppervlak een beetje onpraktisch lijkt.'

'U zou kunnen overwegen het aan juffrouw Sacajawea te vragen,' stelde Jefferson voor. 'Zij heeft een beter uitzicht over de rest van het museum, omdat ze aan het eind is van de ingang.'

James liep langs de rij portretten, tot hij bij een groot schilderij kwam van een statige Indiaanse vrouw in een van franjes voorzien, bleek-geel tuniek. Haar lange zwarte haar viel over een schouder, glanzend in het licht van een bevroren zonsondergang.

'Um,' begon James, 'ha, juffrouw. Meneer Jefferson zei dat u misschien iets weet over een oud hoefijzer dat hier in het museum lag. Herinnert u zich daar iets over?'

Het portret van de vrouw bewoog enige seconden niet. Uiteindelijk knipperde ze een beetje met haar oogleden, als of ze zichzelf ontwaakte uit een soort diepe slaap. Ze keek statig naar James en knikte langs hem naar de gang's brede doorgang. 'Het amulet van de Ridder zijn dier,' zei ze zacht. 'Ik herinner mij het. Zijn stem zong vanuit de zaal achter je, van zijn rustplaats bij het raam.'

Daan fronste. 'Euh. Ik denk niet dat we over hetzelfde praten,' zei hij respectvol. 'Dit was een *zilveren hoefijzer*. Weet u. Niet het soort dat gewoonlijk zingt.'

'Het was een ongebruikelijk relikwie,' zei het portret, en er klonk een soort van triestheid in haar stem. 'Zijn huis was niet op deze wereld, en de hoef waar het vandaan kwam, behoorde aan een ongewoon dier. Zijn stem was zacht, bijna onhoorbaar, maar zo was de betovering van zijn afkomst, dat het nog altijd zijn trieste verhaal vertelde, zelfs na het verstrijken van zo vele seizoenen. Ik alleen hoorde zijn verhaal en herkende zijn verwijdering.'

Met een verbaasde stem vroeg James, 'Herinnerd u zich wat ermee gebeurde juffrouw?'

Sacajawea knikte langzaam. 'De man met de ijzeren stok nam het,' zei ze. 'Hij betoverde de vrouw die destijds conservator was, deed haar geloven dat hij speciale toestemming had. Zij hielp hem de kast van het amulet te ontsluiten. Toen de man het amulet aanraakte, stopte zijn lied, zwak als het was, uiteindelijk. Hij nam het met zich mee, en sindsdien is het weg.'

‘De man met de ijzeren stok,’ fluisterde Daan, James aanporrend. ‘Magnussen denk je?’

James knikte. ‘Wie anders?’

‘Ignatius Magnussen,’ galmde Tomas Jefferson’s stem vanuit de gang. ‘Ik herinner me hem- *en* zijn stok.’

James keek achterom. ‘U zag hem ook hier?’

‘Hij was niet het soort man die je makkelijk vergeet,’ antwoordde Tomas Jefferson eenvoudig. ‘Zijn gezicht zag eruit of het uit graniet gehouwen was en een tong als een twee zijdig snijdend zwaard.’

‘We hielden hem tijdens zijn lessen in de gaten,’ voegde George Washington toe. ‘Thomans heeft groot gelijk. Professor Magnussen had zijn omgang met wreedheid, bijna tot een kunstvorm verheven. Ik kende mensen als hem in mijn dagen, mannen wiens woorden de sterkste overtuiging kon bouwen, en de diepste wonden konden slaan.’

‘En die met ijzer gepunte stok van hem,’ zei het portret van George Washington Carver, ‘dat was geen normale stok. Zijn macht was verborgen, maar geen groot geheim. Waar anderen leken te vertrouwen op toverstokken, hanteerde professor Magnussen zijn vreselijke stok, en het werd gerespecteerd met grote vrees.’

‘Ik herinner me die stok gezien te hebben,’ zei James nadenkend. ‘In het Weerweergevers visioen. Het stond tegen de tafel geleund, direct naast hem. De handgreep zag eruit als een soort valk of waterspuwer, of zoiets.’

‘Inderdaad, het was de vaste metgezel van de man,’ zei het portret van John Adams knikkend. ‘Wees blij, heren, dat zijn tijd voorbij is en jullie niet onder zijn koude blik hoeven te zitten.’

‘Jep,’ zei Ralph chagrijnig toen ze terug liepen door de gang, op weg naar de uitgang. ‘Hoera voor ons.’

Het was Valentijnsavond voor de drie jongens eindelijk in staat waren om de reis door de tijd, in achtervolging van de beruchte professor Magnussen, konden ondernemen. De juiste datum vinden waarop de professor was verdwenen was het gemakkelijkste deel omdat, volgens alle informatie, het gelijktijdig gebeurde op de dag dat zijn voormalige huis in vlammen opging. Uitzoeken hoe de Werpwilg hen naar die precieze datum kon verplaatsen echter, was een grotere uitdaging. uiteindelijk riep Daan de hulp van zijn mede Zombies in, inclusief Warrington, om

het juiste vers te schrijven die hen, met een beetje geluk, zouden sturen naar de avond van acht October achttien-negen-en-vijftig.

De dag voor het avontuur ging verbijsterend langzaam voorbij. James vond het erg moeilijk om op te letten bij Geralda Baal's Magiezoologie les, ondanks dat ze levende Vendortion's bestudeerden die voortdurende aandacht vereisten en een snel reactie vermogen. Halverwege de les was James bijna omvergeworpen door het grote honderd potige insect. Het resultaat was dat het beest hem speels had fijngeknepen in een krachtige omhelzing, en herhaaldelijk zijn gezicht gelikt had met zijn lange grijp-tong.

'Het komt wel goed,' riep professor Baal van buiten de modderige weide. 'Het zijn net grote puppies eigenlijk. Ontspan en over een minuutje is ze je zat. Het heeft geen zin om te proberen je los te wurmen, geloof me.'

James plofte achterover in de modder en kneep zijn ogen stijf dicht terwijl zijn Vendortion opgewonden in zijn gezicht hijgde, de tong als een miniatuur rubberen zweep.

De middaglessen waren nog maar net afgelopen, of James moest zich haasten over het terrein in de richting van Pepperpock Landing, kauwend op een boterham en zijn Drijfbal uitrusting met zich mee sjouwend. De middagwedstrijd was tegen de Pixie afdeling, en verbazingwekkend genoeg, was de stand van het Bigfoot-team gelijk aan die van de Pixies, James was te veel bezig met het aanstaande avontuur van de komende avond, om zich veel aan te trekken van de wedstrijd, maar de rest van het Bigfoot-team was erg opgewonden door hun recente overwinning op het Vampier-team. Het gevolg was dat ze de middagwedstrijd ingingen met een grimmige vastberadenheid die, ondanks James afgeleidheid, inspirerend was. Het was daarom geen grote verrassing dat de Bigfoots de hele wedstrijd door dicht bij de score van de tegenstanders bleven, en uiteindelijk de wedstrijd eindigden met een erg krappe, maar opwindende winst over de Pixies. De afgeladen tribunes brulden woest toen het eindsignaal klonk, en James beseftte met enige verbazing, dat het Bigfoot-team was gegaan van te verwaarlozen verliezers, tot bewonderde underdogs. De volledige school (met de begrijpelijke uitzondering van de afdeling waar ze tegen speelden) leken plotseling te juichen voor hen, al was het maar voor de show.

Zich omkledend van zijn Drijfbal uitrusting en op weg gaand naar de Administratie Zaal voor het diner, ontmoette hij Daan en Ralph. Het was pas toen ze op weg waren naar het cafetaria, dat James zich herinnerde dat deze avond het Valentijnsbal was. Uitgeknipte papieren harten en cupido's fladderden door de hoge ruimtes van de gangen, zo nu en dan doken ze naar beneden op onbedachtzame leerlingen en joegen hen in het rond, onder het slaken van giechels, explosies en vrolijk gekrijs.

'Waar gaat dat helemaal over?' vroeg James toen er een meisje voorbij schoot, giechelend slaand naar de papieren cupido die rond haar hoofd cirkelde.

'Het is Valentijnsdag,' schouderchokte Daan. 'Hebben jullie geen Valentijnsdag op Zweintjes?'

‘Ja,’ knikte Ralph. ‘Tuurlijk. Maar het is minder, euh, luidruchtig.’

Daan rolde met zijn ogen en dook het cafetaria in. ‘Het is echt simpel. Als een van de cupido’s of harten op je landt, moet je een meisje vinden die een van de harten of cupido’s op *haar* vast heeft. Je zoent, en dan laten de cupido’s of harten je gaan.’

‘Ah,’ zei Ralph ongemakkelijk. ‘Misschien hadden we beter kunnen gaan eten in het Apollo Landhuis.’

‘Kom op Ralph,’ glimlachte James, de grotere jongen porrend. ‘Als je het slim aanpakt, kun je een kus ontlocken van Jasmine.’

Ralph keek verwart en bloosde. ‘Denk je? Nee. Dat is...’ Hij stopte toen de gedachte zich ontplooidde in zijn hoofd. Zijn ogen begonnen in het rond te schieten, kijkend naar de fladderende papieren symbolen.

‘Het gaat om het juiste moment,’ knikte Daan, een arm om Ralph’s schouders gooiend. ‘Hou je hoofd laag tot een van hen Jasmine grijpt. Dan kom je overeind. Opvallend, maar niet *te* opvallend, weet je? Die cupido’s kunnen een gelegheidsjager ruiken, dus je moet het rustig spelen.’

James stopte met luisteren toen hij zijn dienblad vollaadde. Een halve minuut later vonden de drie jongens een plek aan de lange stampvolle tafels. Het cafetaria zinderde van het geluid van de, na-Drijfbal, voor-dans menigte, waardoor er een opgewekte spanning hing die de muren bijna deed trillen.

‘Helemaal klaar voor vanavond?’ vroeg Daan terwijl James een tosti naar binnen werkte.

‘Denk ‘t,’ schouderchokte James. ‘Ik ben er in mijn hoofd al de hele dag mee bezig. Hoe sneller we het doen, hoe beter.’

‘Ik ben nog even naar Suykerbuyk geweest op de begraafplaats,’ zei Daan zachtjes. ‘Alleen om zeker te zijn dat we aan alles gedacht hebben. Hij zei dat hij Magnussen rond een uur of acht zag op de avond van de brand. Als we dit goed doen, komen we een half uur voor hem bij de poort aan. Dan kunnen we ons gewoon verstoppen, en hem volgen als hij verschijnt.’

‘En wat doen we met Fiselier?’ vroeg James opeens. ‘Zal hij niet merken dat we geen leerlingen zijn in die tijd? Wat als hij denkt dat we indringers zijn of zoiets?’

‘Het grappige aan rots trollen is,’ glimlachte Daan, tegen de zijkant van zijn neus tikkend, ‘dat ze anders in de tijd zitten dan wij. Wist je dat als ze geboren worden, ze feitelijk *achteruit* ouder worden? Ze worden jonger met de jaren! Da’s waar. Roos zocht het voor me op in de Zweinstein bibliotheek. Ze is zo ongeveer, als, onze privé onderzoeksafdeling weet je?’

‘Wat bedoel je met, ze worden achteruit ouder?’ fronste James. ‘Je bedoeld dat Fiselier nu jonger is dan toen hij voor het eerst naar Amerika kwam, honderden jaren geleden?’

Daan haalde zijn houders op en wiebelde met zijn hoofd. ‘Moeilijk te zeggen. Veel trollen proberen te *leren* om vooruit ouder te worden zoals wij, helemaal als ze leven

en werken onder de mensen. Het punt is, dat Fiselier's grip op tijd nogal losjes is. Zelfs in achttien-negen-en-vijftig zal hij zich ons soort van herinneren van de huidige tijd.'

'Dat is echt te vreemd,' zei Ralph met zijn mond vol met jam.

'Jep,' beaamde Daan. 'Maar het voordeel is, dat zelfs als hij te zijner tijd beseft dat we niet in die tijd behoren te wezen, wij waarschijnlijk al lang weg zijn, achter die ouwe Iggy Magnussen aan.'

James haalde diep adem om te reageren, toen hij schrok van iets dat wild wapperde naast zijn oor. 'Wat is het?' riep hij, slaand naast zijn hoofd. 'Haal het weg!'

'Rustig,' lachte Daan. 't Is een rode cupido. Je bent erbij James. Beter kun je iemand gaan zoeken om te zoenen.'

James stopte met waaien. De papieren cupido sloeg een rood met roze ketting om zijn nek en hield die stevig vast.

'Wat,' kreette James, pogend om te kijken naar het figuurtje op zijn schouder. 'Oooo, nee. Ik heb niet eens een vriendin of iets.'

'Daar gaat het om,' hield Daan vol hem wegduwend van de tafel. 'Dit is hoe je een vriendin krijgt.'

James werd rood. 'Maar ik heb helemaal geen hulp nodig op dat gebied!'

Ralph keek op en grinnikte. 'Vindt cupido niet.'

'Wat gebeurt er als ik het gewoon van me afruk?'

Daan schudde waarschuwend zijn hoofd. 'Op die manier kun je de bezwering niet verbreken maat. Ze kunnen dan van papier zijn, maar ze zijn koppig. Over vijf minuten begint hij je haar uit te trekken, een haar tegelijk. Daarna, nou, wordt het erg onplezierig.'

James schudde geïrriteerd en verlegen zijn hoofd, en stond Daan toe hem van zijn stoel te duwen. Rondkijkend in de ruimte, zag hij verschillende meisjes met roze harten en cupido's die zich vastklampten aan hun haar, kraag en nek. Hij keek onmiddellijk een andere kant op, weigerend oogcontact te maken met maar één van hen.

'Ooh,' moedigde Daan aan. 'Julia Martens heeft een roze hart! Zij is een laatste jaars! Zij kan je wel wat leren over kussen. Ga!'

'Nee,' siste James. Hij stapte weg van de tafels, en hield zijn ogen neergeslagen. Hij trok aan de cupido, maar die verstevigde enkel zijn grip op de papieren ketting om zijn nek. 'Eens kijken hoe je het vind om een beetje heet water op je ketting te krijgen kleine boef,' waarschuwde hij, met gebogen hoofd op weg gaand naar de badkamer. 'Probeer me maar eens vast te blijven houden als je zo net bent als een -'

Hij stopte opeens toen hij tegen iemand opliep, waardoor ze beide op de grond terecht kwamen.

'James!' zei een meisjesstem verrast, en James kreunde binnensmonds.

'Euh, hoi Luus,' zei hij, de bloes op zijn gezicht veranderde van roze naar diep rood. 'Sorry. Zag je niet.'

'Ik jou ook niet,' bekende ze weggijkend en trekkend aan haar schouder. Een rood hart zat daar vast, kennelijk door iets van magisch magnetisme. 'Ik was net op weg om, euh...'

James zag de blik van ellendige verlegenheid op het gezicht van zijn nicht, zag haar ogen, die weigerden hem aan te kijken.

'Hee, luus,' zei hij zachtjes, en ze keek hem nu wel aan. Hij haalde snel adem en ging door. 'Sorry van laatst. Ik was echt een zak. Ik had je eerlijk en direct moeten vragen wat ik nodig had. Kun je me vergeven?'

Ze keek langdurig in zijn ogen en zakte toen iets ineen. 'Ik vergaf het je die avond al,' bekende ze bedeed. 'Ik kan niet kwaad op je blijven, hoe hard ik het ook probeer. En *dat* wilde ik echt.'

James liet zijn blik door de ruimte gaan om er zeker van te zijn dat niemand keek, en boog zich toen naar het kleinere meisje. 'Ik *was* niet van plan je te bedriegen toen ik je vroeg om met me naar het Halloween Bal te gaan Luus,' zei hij ernstig. 'Ik vroeg je omdat ik wist dat ik lol met jou zou hebben, en dat was zo. Jij had toch ook plezier, ja? Ik wilde niet dat het... euh... verwarrend zou worden.'

Lucy schudde haar hoofd en keek naar beneden. 'Zeg maar niets meer James. Ik heb al spijt. Laat me maar naar de meisjes badkamer gaan, en kijken of ik dit stomme hart los kan weken.'

James glimlachte schaapachtig. 'Ik was hetzelfde van plan,' bekende hij. 'Ik bedoel, niet in de meisjes badkamer natuurlijk. Ik was op weg... euh...' Hij wachtte, keek naar haar toen een volledig onverwacht idee bij hem opkwam. Het was waarschijnlijk stom, maar opeens leek dat er niet zo toe te doen.

'Euh,' begon hij, en ze keek op naar hem. Haar ogen waren groot en erg donker, voorzichtig nieuwsgierig. 'Euh,' zei hij opnieuw en slikte. 'Ik bedoel, ik weet dat we neef en nicht zijn en zo, maar we zijn niet echt *verwant* of iets degelijks. We kunnen misschien gewoon...'

Maar plotseling werd Lucy weggetrokken, meegesleurd in een groep leerlingen die voorbij schuifelden, schreeuwend en lachend.

'Je hebt je kans gehad met *deze* kleine Vampier, Potter,' grinnikte Guldemunt, Lucy bij de schouder pakkend. 'Eb en Vloed wachten op niemand!'

Met een snelle vieze *smak*, zoende hij Lucy op haar mondhoek. Onmiddellijk fladderde het papieren hart van haar schouder en schoot door het cafetaria. Lucy raakte haar mondhoek aan, zowel geïrriteerd als geamuseerd.

'Vrolijk Valentijn Lucy!' riep Guldemunt grijnzend toen hij doorliep. Lucy bloosde, en glimlachte een beetje opgelaten.

James zuchtte diep met rode wangen. 'Jep,' beaamde hij somber. 'Vrolijk Valentijn.'

Voor Lucy kon reageren dook hij de jongensbadkamer in. Trekkend aan de cupido die nog steeds aan zijn nek hing.

'Ik zei je dat je hem er niet af kon trekken,' fluisterde Daan een paar uur later toen de drie jongens door de duisternis slopen in de richting van de Werpwilg.

'Ja, ja ik weet het,' knorde James. 'Laten we de hele boel maar vergeten,oké?'

'Het is maar goed dat Moeder Newt je zag in de gang, en wist hoe ze voor zichzelf een papieren hart kon oproepen,' zei Daan hoofdschuddend. 'Anders was je nu waarschijnlijk zo kaal als een biljartbal geweest. En kon ze goed zoenen dan?'

James kookte in stilte.

'Ik heb gehoord dat ze nogal een blikvanger was in het verleden,' mijmerde Ralph.

Daan overwoog dit. '*Heeeeel* lang geleden, misschien.'

'Zouden jullie allebei je kop willen houden?' kreette James met een luid gesis. 'We zijn er bijna. Jij hebt het briefje?'

'Hier,' verkondigde Daan, een opgevouwen stuk perkament uit zijn zak opdiepend. 'Nu maar hopen dat het werkt.'

Stilletjes kropen de jongens onder de laaghangend slierten van de Werpwilg. Rondom was het terrein donker en stil, gezien door een grote maan en een met sterren bezaaide lucht.

'Ik denk dat je het eerst moet voorlezen,' zei Ralph, die Daan porde. 'En dan stop je het in het knoestgat in de stam.'

'Weet ik, weet ik,' murmelde Daan. 'Goed, daar gaat ie.'

De blonde jongen ontvouwde het perkament en tuurde ernaar in het zachte licht van de maan. Hij nam een flinke ademteug en las hardop: 'Werpwilg, neem ons deel... naar een datum vlot en vlijtig... in de negentiende eeuw ... de achtste October, negen en vijftig.'

Rollend met zijn ogen verkreukelde Daan het bericht en liet het vallen in de holte van de stam van de wilg.

'Vlot en vlijtig?' herhaalde Ralph verbaast.

‘Hee, probeer *jij* maar eens iets te vinden dat rijmt op negen en vijftig. ‘Eens kijken waar *jij* mee komt.’

‘Denk je dat het zal werken?’ vroeg James verwachtingsvol rond kijkend.

Als antwoord hierop begonnen de takken van de Boom te zwaaien en rond hen te fluisteren. Heel langzaam begonnen de sterren boven de kruin van de boom te bewegen als geverfde punten op een monsterlijk grote koepel.

‘We gaan tenminste *ergens* heen,’ zei Daan. ‘Laten we hopen dat we alles goed gedaan hebben, en niet ergens in het stenen tijdperk terecht komen.’

‘Je maakt een geintje, toch?’ vroeg Ralph nerveus. Noch Daan of James reageerden.

Vergezeld door de suizende beweging van de takken van de Wilg, begon de tijd zich rond hen te ontwarren. De nacht kroop achteruit naar de dag wat weer snel door de nacht gevolgd werd. De zon en maan achtervolgden elkaar sneller en sneller door de lucht, en werden strepen toen de dagen niet meer werden dan een knipperende waas. Winter kwam en ging weer en de bladeren ontsprongen overal uit de bomen, veranderend van herfst oranje naar levendig zomer groen. Seizoenen smolten samen terwijl de jaren zich repten in decennia, gestaag achteruit draaiend. Tenslotte begonnen de zweepachtige takken van de Werpwilg zich te ontspannen. Het razen van de bladeren daalde weg tot een gefluister toen de zon vastbesloten weer zijn eigen baan volgde, zakkend voorbij de horizon, afdalend naar een enkele frisse nacht. De maan kroop de lucht in, een dunne sikkels vorm nu, en stopte.

‘Nou,’ zei Daan, zijn stem onbewust zacht, ‘we zijn er. Hoop ik.’

‘Hoe weten we welk jaar dit is?’ vroeg James toen ze uit hun schuilplaats onder de Boom stapten in de grassige tuin die de ingang naar Dreuzel Philadelphia markeerde. ‘Wachten we gewoon en hopen we er het beste van?’

Ralph knikte. ‘Ik denk dat we niet veel keus hebben. Ben je zeker van de bezwering die ons terug brengt naar school?’

‘Die is makkelijk,’ fluisterde Daan. ‘Die heb ik denk ik al duizend keer gehoord, en die verandert nooit, zolang je het tijdsraam kent die het Aleron bezet op een willekeurige dag. Warrington heeft het met me uitgewerkt, dus dat is geen probleem.’

‘Shh!’ siste James plotseling, Ralph en Daan achter hem duwend. Hij knikte naar de poort en fluisterde, ‘Kijk!’

Beide jongens keken en zagen de ineem gedoken vorm van Fiselier. Hij was in zijn rustvorm, er niet anders uitziend als een stapel grote mossige blokken bij de gesloten poort. Terwijl ze keken konden ze het geklapper horen van hoeven op de keien aan de andere kant van de poort. Een schaduw passeerde buiten op straat gevolgd door het geratel van wielen.

‘Nou,’ fluisterde Ralph, ‘paarden en rijtuigen. Dat is een goed teken, denk ik.’

James knikte. Tezamen hurkten de drie jongen in de bosjes in de verste hoek van de tuin.

Terwijl ze wachtten, vulden de geluiden van de Dreuzelstad de kleine tuin, weerkaatsend tegen de stenen muren. James hoorde onduidelijke stemmen en gelach, als ook de meer verre kreten van werkende mannen, waarschijnlijk ergens bij de rivier. Gekletter en gefluit gaven de voorbij varende schepen aan op de donkere waterweg. De frisse bries droeg de geur van rook, paardenmest en rottende vis met zich mee. Na een paar minuten begon een bel de uren te slaan, duidelijk klinkend in de duisternis. Acht slagen klonken door, langzaam vervagend in stilte.

‘Ieder moment nu,’ fluisterde Daan, zorgvuldig de Werpwilg in de gaten houdend.

‘Ik hoop dat hij snel komt,’ reageerde Ralph zachtjes, ‘M’n achterwerk slaap bijna.’

Verschillende minuten kropen voorbij, ieder leek een uur te duren. James begon zich zorgen te maken dat ze op en of andere manier de bedoelde datum gemist hadden. Hij opende zijn mond om dat te zeggen, toen de Boom flauw begon te ruisen tegenover hen.

‘Dit is het,’ raspte Daan, met uitpuilende ogen van verwachting. ‘Blijf laag zodat hij ons niet kan zien.’

James hurkte nog dieper in de bosjes, hopen dat de duisternis van de begroeiing genoeg zou zijn om hem te verbergen. Kort daarop nam het bewegen van de Boom toe, de ruimte eronder bedekkend. James hield zijn adem in, kijkend. Met een trilling en een soort zucht, ontspanden de takken zich, en een figuur stapte openlijk vanonder de Wilg vandaan.

Het was duidelijk wie deze figuur was. Zelfs in de duisternis was de rand kort grijs haar en het gehouwen gezicht van Ignatius Magnussen duidelijk zichtbaar. Om alle twijfel weg te nemen, tikte de man met zijn stok op de grond, en zag James maanlicht weerkaatsen van de gebogen ijzeren handgreep.

‘Wakker worden mijn vriend,’ riep Magnussen, met zijn onmiskenbare Britse accent, tegen Fiselier. ‘Ik heb nog een allerlaatste taak te volbrengen deze avond, en dan zul je me nooit meer zien.’

Langzaam kwam Fiselier in beweging met het geluid van een mini landverschuiving. ‘Professor,’ zei de trol, de man voor hem aankijkend, ‘ik ben bang dat ik u niet mag laten passeren. Ik heb opdrachten van kanselier Franklin zelf.’

Magnussen liet zijn hoofd zakken en stapte gemaakt vriendelijk naar voren. ‘Ik ben er heel zeker van dat u die heeft mijn vriend,’ zei hij. ‘Maar, kijk hier...’

Daarmee hief Magnussen zijn stok, de ijzeren kop hoog, bijna op ooghoogte van de trol. Een groene flits verlichtte het gezicht van de trol, glinsterend in zijn diamanten ogen, en Fiselier stopte met bewegen.

‘Open de poort,’ beval Magnussen, en alle vriendelijkheid was weggetrokken uit zijn gezicht. ‘Of ik ontmantel je en stuur je terug naar de maag van de aarde, een miljoen stenen zonder herinnering aan de vorm waaruit ze eens bestonden.’

Schokkerig, bijna alsof hij werd bediend door een zorgeloze poppenspeler, rekte Fiselier zich uit naar de poort. Hij wrong hem in een snelle beweging open, de twijgen die waren gegroeid door de spijlen los scheurend.

‘Dank je, mijn vriend,’ zei Magnussen, die zijn stok liet zakken eenvoudig. Met een zwaai van zijn mantel, schreed hij door de ingang, en verdween in de donkere straat.

‘Dat was een Imperius Vloek,’ hijgde Daan bezorgt. ‘Hij *Imperiede* Fiselier!’

‘Kom op!’ fluisterde James opkrabbelend.

‘Maar wat nu met Fiselier?’ vroeg Ralph. ‘Wat als hij ons wil tegenhouden?’

Daan benaderde de grote stenen trol voorzichtig, en tikte dan tegen een knie. ‘Ik denk niet dat hij voorlopig iets zal opmerken,’ zei hij huiverend.

James keek omhoog naar de trol toen hij hem voorbij liep. Fiselier’s ogen staarden recht vooruit, dof glanzend in het maanlicht. Maar het meest leek hij op een machine die tijdelijk was uitgezet.

‘Kom op,’ knikte Daan eenvoudig. ‘Mags ging die kant op. We moeten opschieten anders verliezen we hem uit het oog.’

Met een vernieuwd gevoel van spoed, schoten de drie jongens door de open poort naar de straten van het negentiende eeuwse Dreuzel Philadelphia.

Voor zover James kon zien leek Dreuzel Philadelphia er niet erg anders uit te zien, ondanks de veranderingen van bijna twee eeuwen.

De straten waren smaller en van keien in plaats van asfalt, en de voetpaden waren gemaakt van ongelijke stukken steen, die dronken leken te rusten tegen de bakstenen goten. De paar straatlantarens die er waren flikkerden met gasvlammen in plaats van de heldere gloed van de moderne lichten. De huizen langs de straat echter, leken vrijwel onveranderd, buiten het gemis van de televisie flitsen achter de ramen. Zo nu en dan kwam een zwart rijtuig of mooie taxi voorbij gerateld, getrokken door grote paarden, de ogen verborgen achter zwarte oogkleppen, en hun tuig krakend en knerpend.

‘Dit zou een stuk makkelijker zijn als er meer mensen op straat waren,’ fluisterde Ralph terwijl ze Magnussen achtervolgden. ‘Als hij zich omdraait, ziet hij ons meteen.’

‘Gewoon ontspannen doorlopen,’ mompelde Daan, ‘en probeer in de schaduwen te blijven.’

Magnussen liep stevig door, zijn mantel bolde achter hem op, als vleermuis vleugels in de frisse bries. De drie jongens moesten zo nu en dan draven om bij te blijven terwijl hij zigzagde door de smalle straten. Overduidelijk wist Magnussen precies waar hij naar op weg was, en verspilde geen tijd om er te komen. Niet veel later volgden de jongens de grote man in een buurt met veel grotere huizen, de meeste omgeven door lage stenen muren en gietijzeren poorten. De gaslantarens waren veeltalliger hier, en de ramen van de huizen glansden helder, waardoor het voor de drie jongens lastiger was om in de schaduwen verborgen te blijven. Magnussen keek niet een keer achterom, zelfs niet toen hij scherp afsloeg en afdaalde in een smalle steeg.

‘We zijn op weg naar de rivier,’ fluisterde Daan toen ook zij de steeg in doken. ‘Linke-kant-van-het-spoor-stad.’

‘Wat bedoel je daar mee?’ vroeg Ralph. ‘Ik zie nergens rails.’

‘Het betekent goed opletten, Ralhinator,’ zei Daan grimmig. ‘Deze streek is gevaarlijk genoeg in onze tijd. Ik verwacht niet dat het beter is in deze. Blijf op je hoede.’

Gelukkig was het veel makkelijker voor de jongens om Magnussen te volgen omdat de straten hier erg smal waren en vol stonden met karren, onregelmatig opgestapelde kratten en tonnen, en geparkeerde rijtuigen. Figuren bewogen zich in schaduwrijke portieken of hingen rond langs de verhardde weg, hun voeten spatte in de plassen die langzaam leegliepen naar de rivier beneden. James beseftte dat ze dicht genoeg bij Magnussen waren om zijn hakken hol te horen tikken op de keien.

‘Hoe ver is ie van plan te gaan?’ fluisterde Daan, wegduikend achter een rij lege karren. ‘We zijn bijna aan de waterkant. Dat daar verderop zijn werven. Daar voorbij is niets anders dan de rivier.’

Plotseling stopte Magnussen en draaide zich om. James dook achter de dichtstbijzijnde kar, zijn hart sprong in zijn keel. Zowel Ralph als Daan hurkten naast hem. Na een lang, gespannen moment, durfden de drie onder de kar door te kijken, met hun kin raakte bijna op de natte straat.

Magnussen draaide zijn stok tussen zijn vingers door, terwijl hij rond tuurde over de volgepakte kruising. Tenslotte, kennelijk tevreden, draaide hij zich, en liep een nog smallere steeg in.

‘Dat ziet eruit als een doodlopende straat,’ fluisterde James. ‘Vindt je niet?’

Daan knikte. ‘Vooruit, we kunnen dichterbij komen als we ons verstoppen achter die stapel kapotte kratten.’

Zo stil als ze konden kropen de jongens langs de rand van de straat in de schaduw van de wankele stapel. Stukken gebroken hout kraakten onder de voeten toen de drie zich tegen de hoek van een stenen warenhuis drukten.

‘Het is doodlopend,’ fluisterde Ralph voorzichtig om de hoek kijkend. ‘Er is een kleine trap aan het eind, en een deur. Ziet eruit als een goedkope flat of zoiets.’

Daan draaide zijn hoofd ook om de hoek, turend in het duister. 'Enig teken van die ouwe Mags?'

'Nee,' schudde Ralph. 'Hij moet naar binnen zijn gegaan. Denk je dat het misschien *zijn* flat is? Dat hij hem speciaal gehuurd heeft om een plek buiten de school te hebben?'

James knikte. 'Hij had een plek nodig om het hoefijzer te verstoppen, waar niemand magisch zijn kracht zou opmerken. Toen het nog in het museum was, ging het waarschijnlijk verloren in het lawaai van al de andere magische relieken daar. Toen hij het eenmaal mee naar buiten nam, moest hij het verborgen houden. Dit is waarschijnlijk de perfecte plek.'

'Dus,' fluisterde Ralph, zich omdraaiend en tegen de ruwe stenen leunend, 'hoe gaan we dat hoefijzer van hem afpakken?'

Daan wreef in zijn handen tegen de kou. 'Juist. Wat is het plan James?'

'Ik?' hijgde James. 'Ik dacht dat *jullie* je zouden bezig houden met dat onderdeel?'

'Ik had het rijm om ons door de Werpwilg te krijgen!' kaatste Daan verdedigend terug.

Ralph keek bezorgd van Daan naar James. 'En, euh, *ik* was het die oude zombie vond, professor Suykerbuyk! Zonder hem zouden we helemaal nergens gekomen zijn!'

'Wacht even,' zei James, een vinger in de lucht steken. 'We zijn zover gekomen en *niemand* van ons heeft een plan hoe we dat eenhoorn hoefijzer van Magnussen eigenlijk moeten *pakken*?'

'Nou,' bedacht Daan, 'we kunnen gewoon Ralph erheen sturen met zijn monster toverstok. Ik zou die toverstok van jouw alle dagen van het jaar inzetten tegen die slechte stok, Ralphinator.'

'Dat ik dus onder geen voorwaarde met die gast ga duelleren,' antwoordde Ralph, heftig met zijn hoofd schuddend. 'Niet nadat ik al die gasten in de portretten zo over hem heb horen praten. Laten we niet vergeten dat die kerel een smerige moordenaar is!'

James knikte somber. 'Dat is waar. Ik ben als de dood dat er iets gebeurt.'

'Of gewoon weg dood,' slikte Daan.

'Laten we ons niet gek maken,' zei James redelijk. 'We moeten hem nog altijd volgen tot het Nexus gordijn. We bedenken wel iets onderweg.'

'Jep,' knikte Daan. 'Iets onderweg bedenken, dat heeft ons altijd geweldig geholpen in het verleden.'

'Shh!' siste Ralph, terug kijkend om de hoek. 'Daar zal je 'em hebben!'

In het duister sloeg een deur dicht, en werd gevolgd door het gestamp van laarzen op een krakende trap. James volgde Ralph's blik, gevolgd door Daan. Met z'n drieën

keken ze naar de schaduw vorm van professor Magnussen terwijl hij door de steeg liep, zijn laarzen plaste in de poelen en zijn stok glansde in de duisternis.

‘Hee,’ klonk een mannenstem opeens. James schrok, net als Daan en Ralph. Magnussen stond stil, oplettend als een jakhals. Na een paar gespannen seconden, sprak de stem opnieuw, schuchter, maar met koppige vastberadenheid.

‘Ze wist dat je terug zou komen,’ zei deze, en er klonk een steek van ongelovig gelach in. ‘Ik zei haar dat ze gek was. Je zou nooit naar hier terug komen, niet na wat er gebeurd was. Maar daar ben je dan, overmoedig en levensgroot.’

Magnussen had niet bewogen. Zijn stem kwam zijdezacht vanuit de duisternis. ‘Je bent tegenover mij in het voordeel vriend,’ zei hij. ‘Kom in het licht zodat ik je kan zien.’

‘Wat, zodat je met mij kunt doen wat je met haar deed?’ schamperde de stem nerveus. Ondanks zijn woorden echter, bewoog er een figuur in de ingang van de steeg. Het was een jonge man, nauwelijks twintig jaar, erg mager, en droeg een bolhoed. Bretels lagen over zijn schouders, een slecht zittende flanellen broek ophoudend. Hij was minder dan vijf meter bij James, Daan en Ralph vandaan, waar deze verborgen stonden in de schaduw van de gebroken kratten.

‘Kennen wij elkaar, goede man?’ vroeg Magnussen rustig, een stap naar voren nemend.

‘O ja, we hebben elkaar eens ontmoet,’ spooog de man. ‘Hoewel ik eraan twijfel of je je het herinnert. Frederika heeft het zelfs over mij gehad met je. Ze maakte zich zorgen dat je een verkeerd beeld van haar kreeg, grote nette kerel als jij, van de goede kant van het spoor, die hierheen komt om gebruik te maken van de diensten van een gewone naaister. Ik heb alles gehoord, hoe je naar haar staarde wanneer ze je herstelde jassen en mantels terugbracht, hoe je keek alsof je haar opmat met je ogen, als was ze niet meer dan een stuk vlees, en jij de slager. Zij vertelde je dat ze een verloofde had, zodat je wist waar je stond met haar. Tegen mij zei ze me geen zorgen te maken, dat ze wel voor zichzelf kon zorgen en dat ze het geld nodig had wat je haar betaalde voor haar diensten. Maar het blijkt dat ze gelijk had over je, is het niet? Arme kleine Frederika, die nog nooit een vlieg kwaad zou doen. Maar uiteindelijk *was* je de slager. Jij vermoordde haar, *mangelde* haar, en liet haar achter op straat voor ons om haar te vinden. En nu ben je hier, terug gekomen naar de plaats van het misdrijf, net zo overmoedig als je maar zijn kunt.’

‘Dit is een misverstand mijn beste,’ suste Magnussen, nog altijd naar voren stappend. Voor James zag hij eruit als een kat die langzaam zijn prooi besloep. Zachtjes trok James zijn toverstok uit zijn zak. Hij merkte dat Ralph en Daan naast hem hetzelfde deden.

‘Heleen zei dat je terug zou komen,’ zei de man, en toen lachte hij een beetje hysterisch. Aan zijn zijde hield hij een lang stuk ijzer vast, een koevoet. ‘Heleen is Frederika’s kleine zusje weet je. Ze heeft een voorgevoel over dit soort dingen. Ik geloofde haar niet, tenminste niet volledig. Maar weet je wat? Ik geloofde genoeg om deze steeg in de gaten te houden. Toen ik je vanavond hierheen zag komen, je zag

staan, hier op dezelfde plaats, rondkijkend of de plek van jou is, kon ik nauwelijks mijn eigen ogen geloven. Maar Heleen had gelijk. Je kwam terug.'

De man begon naar voren te lopen, de koevoet opheffend. Hij zag eruit alsof hij nauwelijks wist wat hij ermee wilde doen.

Magnussen bewoog niet. 'Wacht eens even mijn beste man,' zei hij met een glimlach in zijn stem.

Plotseling vloog de man op van het wegdek, wild zwaaiend in de lucht en de grip op de koevoet verliezend. Die kletterde luidruchtig op de keien en rolde weg in een plas. Direct daarna sloeg de man tegen een stapel tonnen aan het eind van de steeg. De tonnen kantelden en vielen over elkaar, de man begravingend.

'Zoveel lelijkheid,' verzuchtte Magnussen, zich wendend naar de achterkant van de steeg. 'Wanneer zullen deze mensen het ooit leren...'

Een ton rolde opzij toen de magere man overeind probeerde te krabbelde, zijn gezicht bleek, maar vastberaden in de duisternis. 'Ik weet niet *wie* of *wat* je bent jij demon,' hijgde hij, 'maar je gaat deze steeg niet verlaten. Voor Frederika...'

'Weet je,' zei Magnussen grootmoedig, 'de jonge dame sprak *wel* over je, nu je het erover hebt. Jouw naam is William is het niet? Ja. Ze gilte je naam eigenlijk, aan het eind van haar leven. Ik had niet gedacht dat ze tot zoiets zo energieks in staat zou zijn op dat punt, maar dat bewijst maar weer eens het verschil tussen theorie en werkelijkheid. Het was zeer leerzaam feitelijk. Ik zal je wat zeggen. Als dank, zal ik je je grootste wens toestaan. Ik zal je naar je lieve overleden Frederika sturen. Misschien zul je *haar* naam schreeuwen.'

De magere man leek Magnussen nauwelijks te horen. Hij spong overeind, ziekelijk mank, en begon naar de oudere man te bewegen, zijn lege handen voor zich uit houdend, gebogen als klauwen. In het duister hief Magnussen zijn stok, boosaardig glimlachend.

'Nee!' riep James uit, springend in de steeg en zwaaiend met zijn toverstok. Zijn stem verdronk in een luide galmende *kraak*, die oorverdovend klonk in de besloten ruimte van de steeg.

Te laat! dacht James paniekerig, nog steeds zijn toverstok mikkend op Magnussen's rug. *Hij heeft hem vermoord!* De magere man, William viel echter niet. James knipperde in de duisternis van de steeg, wachtend tot Magnussen's kwade spreuk effect zou hebben. Inplaats daarvan, liet Magnussen zijn stok zakken, en liet hem dan vallen. Het kletterde in de steeg. Een moment later, viel Magnussen zelf op zijn knieën.

'Hoe...' vroeg hij, opkijkend naar William. Langzaam, bijna statig, viel Magnussen voorover, plat op zijn gezicht, in het midden van de steeg, dood.

'Voor Frederika,' zei de stem van een meisje zwak. James keek opzij. Een jonge vrouw, nauwelijks ouder dan James, stond vlakbij. Ze staaarde naar Magnussen's dode lichaam, haar gezicht een masker van bleek verdriet. In haar uitgestrekte hand, lui rokend, zat een klein pistool.

‘Voor Frederika,’ herhaalde ze dof, ‘van haar verloofde, William. En mij, haar zuster. Heleen.’

Het meisje, Heleen, had de drie jongens wel gezien, maar ze was niet bijzonder geïnteresseerd in hen. Daan, die slim genoeg was om te gaan voor de waarheid, als dat zo uitkwam, vertelde haar eenvoudig dat de dode man in de steeg iets van hun school gestolen had, en dat daarom, hij en zijn vrienden hem waren gevolgd in de hoop het terug te krijgen.

William, nog steeds mank, was wel verrast om Heleen met een pistool te zien, maar niet heel erg. Knielend over het lichaam van Magnussen, had hij de man's magische stok opgeraapt. Met een snelle besliste beweging, brak hij deze op zijn knie. Het langste stuk wierp hij in de goot, maar de handgreep hield hij in zijn hand en tuurde ernaar, met de streep maanlicht het glimmende metaal bestuderend. Hij huiverde.

‘Jou gestolen goederen zijn niet het soort wat in een fluwelen zak zou passen, is het niet?’ vroeg hij bitter, neerkijkend op het lichaam.

James knikte. ‘Goed mogelijk,’ antwoordde hij, behoedzaam naar voren stappend. Toen hij Magnussen's stevige figuur naderde, zag hij een zak liggen naast het lijk, dicht getrokken met een koord, nog vast gehaakt om de linker pols. Met een golf weerzin, trok James het stuk koord van rond de pols van de dode man los. De hand viel met een zware klap terug op de straat.

‘Jullie drie...’ zei William zachtjes, naar de jongens kijkend. ‘Jullie zijn als *hij*, is het niet?’

James slikte moeizaam en schudde zijn hoofd, maar Ralph, verrassend, was degene die sprak. ‘Het spijt ons wat er met Frederika gebeurt is,’ zei hij plechtig. ‘Deze man is wel een deel van onze wereld geweest... maar wij zijn niet als hij.’

William staarde met opengesperde glanzende ogen naar Ralph. Langzaam knikte hij. Heleen ging naast hem staan en legde haar arm om zijn schouders, nog altijd neerkijkend op Magnussen's lichaam, alsof ze er door gefascineerd was. Haar gezicht was erg bleek en James had het idee dat het meisje kort daarvoor had overgegeven, waarschijnlijk achter dezelfde gebroken kratten waar hij, Daan en Ralph zich verborgen hadden.

‘Ik weet niet wat er in die fluwelen zak zit,’ zei William huiverend, ‘en ik weet zeker dat ik dat niet wil weten. Dit is voorbij. Gaan jullie, jullie weg. En Heleen en ik gaan de onze. Goed genoeg?’

James knikte. Hij kon het koude gewicht van het hoefijzer door het fluweel van de zak voelen. Langzaam liep hij achteruit, weg van het lichaam van Magnussen. Daan en Ralph volgden hem vrijwel direct, alle drie de jongens draaiden zich gelijktijdig en renden de steeg uit. Ze renden vrijwel de hele weg terug naar de Alma Aleron poort, waar Fiselier net uit de betovering die Magnussen over hem had uitgesproken begon te komen. De rots trol herinnerde zich hen, in de wazige omgekeerde tijd manier die Daan had voorspeld, en stond hen toe de Werpwilg te benaderen. Daan sprak de bezwering uit die hen terug zou brengen naar de school en de Boom begon rond hen te trillen. De maan en sterren begonnen weer vooruit te rollen, hen mee terug nemend naar de school en hun eigen tijd.

Tijdens de reis naar huis, hield James de fluwelen zak vast, de herkenbare vorm betastend die erin zat. Noch hij, Daan of Ralph zeiden iets.

Dat hoefde niet.

19. Zinloze Onthullingen

*Z*e *dode* hem?' vroeg Roos de volgende dag, sprekend door de Scherf op de muur van de slaapkamer. 'Schoot hem dood, midden in de straat?'

'Het was als iets uit een film,' knikte Ralph nuchter. 'Alleen in het echte leven voelt het minder opwindend. Het was gewoon triest en schokkend... echt eindig. Het loste niet op was er gebeurd was. Het hield alleen tegen dat er opnieuw slechte dingen zouden gebeuren.'

'Die arme meid,' zei Roos, verdrietig haar hoofd schuddend. 'Misschien verdiende Magnussen wat hij kreeg, maar zij moet er de rest van haar leven mee om zien te gaan. Dat is waar rechtbanken voor zijn.'

'Boehoe,' schamperde Scorpius, zittend aan het andere eind van de bank in de Griffioendor leerlingenkamer. 'Denk je dat een Dreuzel rechtbank in staat zou zijn om een iemand als Magnussen te vangen en te veroordelen? Neem je grootje in de maling. Ik heb meer interesse in dat hoefijzer. Kom op, laat eens zien ja?'

James slikte iets weg en wendde zich naar zijn bed. Even later haalde hij de zwart fluwelen zak onder zijn matras vandaan.

'We hebben nog geen goede plek gevonden om het te verbergen,' zei hij, het trekkoord wat de zak dichthield los makend en de koude metalen vorm in zijn hand

laten glijden. 'Als het te magisch voor Magnussen was om het op het terrein te bewaren, dan is dat waarschijnlijk ook voor ons het geval. Iemand zal het vast en zeker opmerken, en komt dan rondsnuffelen om te zien wat het is.'

Hij bewoog zich naar de Scherf, en hield het hoefijzer ervoor, het zilveren gewicht voorzichtig in zijn palm wiegend. Het metaal was stomp en vol met hordes krassen, maar zijn vorm was onmiskenbaar. Paarsachtig licht glansde langs de randen.

't Is groter dan ik verwachtte,' zei Roos, die de spiegel benaderd was aan de Zweinstein Kant van de Scherf. 'Het ziet er... zwaar uit, lijkt het.'

'Is 't,' bekende James. 'Bijna alsof het van een plaats komt waar zwaartekracht minder belangrijk is. En het gloeide ook een beetje. Je kunt het niet zien tenzij alle lichten uit zijn en het volslagen donker is, maar het is nu, soort van vaal paars, als het laatste beetje zonsondergang.'

'Ik kan de magie bijna hier voelen,' zei Roos zachtjes. 'Je hebt gelijk, je moet het zeker ergens veilig verbergen.'

'Tenminste tot we een manier vinden om het te gebruiken om naar de Wereld Tussen de Werelden te komen,' knikte Ralph.

'Maar *dat* is ons grootste probleem nu,' zei James, zich weer omdraaiend en het hoefijzer naar zijn bed dragend.

Aan de andere kant van de Scherf zuchtte Scorpius. 'Ah, ja. Tot nu toe geloofde iedereen dat die professor Magnussen was ontsnapt naar de Nexus met behulp van zijn dimensionale sleutel. Nu we weten dat de man eigenlijk werd gedood door een Dreuzel kogel, kun je op geen enkele manier weten waar het Nexus Gordijn feitelijk is.'

'En dat moest het makkelijke deel zijn,' erkende Ralph, terug op zijn bed vallend. 'We dachten dat we alleen maar Magnussen hoefde te volgen naar het Gordijn. Het hoefijzer van hem bemachtigen had het moeilijkste moeten zijn.'

James was klaar met het wegstoppen van het hoefijzer onder zijn matras en stond op. 'We zijn niet volslagen achterlijk,' zei hij koppig. 'We hebben nog altijd Magnusen's andere raadsel. Degene over het liggen van het Nexus Gordijn in de ogen van Rowbitz. Daan is daar momenteel mee bezig, hoewel het er mager uitziet. Er zijn niet zoveel Rowbitzen in de wereld.'

'Ik zal aan mijn kant op zoek gaan,' zei Roos ferm. 'Misschien is het achteraf geen persoon. Je weet maar nooit.'

James zuchtte. 'Dank je Roos. We zijn blij met je hulp. Petra ook.'

'Ik doe dit om jou en Oom Harry te helpen de waarheid te achterhalen James,' zei Roos, James scherp aankijkend door de Scherf. 'Als het Petra helpt, is dat prima. Ik ben niet zo overtuigd over haar als jij bent James. Sorry.'

James zuchtte opnieuw en knikte. Van achter Roos bekeek Scorpius James, zijn eigen ogen alert, vernauwt. Scorpius was meer dan niet overtuigd van Petra's onschuld, wist James. Scorpius verdacht haar er gewoon van.

Diep van binnen, ondanks zijn gevoelens dat het het tegenovergestelde was, nam James hem dat niet kwalijk.

Terwijl de lente zich stevig neerzette over de school, bezetten de tulpen, narcissen en leeuwenbekjes de bloembedden die verspreid lagen over het terrein. De leeuwenbekjes, omdat ze een magische variant waren, leunden zo nu en dan lui om, en haptten naar de dikke bijen die zwierven over de bloembedden. De dagen werden langer en warmer, en James had uiteindelijk zijn wintermantel opgeborgen, blij hem te kunnen verbannen naar bovenste plank van zijn kast, samen met zijn gala gewaden en een reserve bril, waar zijn moeder op aangedrongen had hem mee te nemen, en die in werkelijkheid een afdankertje van zijn vader was.

Drijfbal wedstrijden veranderden van gruwelijke, donkere en ijskoude gebeurtenissen tot opwindende stoeipartijen in de zachte avonden, verlicht door het roze-gouden licht van de late zonsondergangen. Het Bigfoot-team ging door met het weigeren om uit het toermooi gegooid te worden, door een paar wedstrijden te winnen, en nog meer met gelijkspel te beëindigen. Gelukkig, omdat hun gemiddelden geleidelijk aan verbeterd waren gedurende de competitie, betekende gelijkspel vaak een technische overwinning voor het oranje en blauwe team. Niemand verwachtte dat de Foot's in de finale zouden komen, maar tenminste verwachtte niemand dat ze er gemakkelijk uitgemikt zouden worden. James was stilletjes trots op het team en zijn eigen unieke bemoeienis ervan. Zelfs als ze toch als aller- laatste zouden eindigen in het totale gemiddelde, zou het niet veel schelen. Belangrijker, de andere teams respecteerden het Bigfoot-team nu. Of, tenminste, zetten ze hen niet openlijk voor schut.

Olivier Plank vertoonde nog altijd een koppige weerstand om hen aan te moedigen om andere dan de meest basale magie te gebruiken tijdens de wedstrijden. Hij stond echter wel de doorgang van de spelmagie ontmoetingen toe, en James begon zijn mede spelers wat te laten zien van de *Artis Decerto* trucjes die hij tijdens zijn vorige jaar had geleerd in de Verweer Tegen de Zwarte Kunsten lessen, bij professor Coenraad van der Beek.

‘Het is niet alleen de andere gast's magie te verslaan met je eigen magie,’ probeerde hij uit te leggen. ‘Het gaat over het verslaan van zijn magie met je *hersens*, door te weten wat hij gaat doen voor hij dat doet, en er klaar voor te zijn.’

‘Gedachten lezen,’ fronste Guldemunt sceptisch. ‘Ik heb ooit iets begrepen van dat idiote voodoo spul.’

‘t Is geen *voodoo*,’ zei Ralph hoofdschuddend. ‘Het is gewoon weten hoe mensen gewoonlijk reageren, en dan raden wat ze gaan doen voor ze dat doen. Het is makkelijker dan je denkt. Mensen zijn minder onvoorspelbaar dan je zou denken.’

James knikte enthousiast. ‘Kijk naar de Igor’s,’ zei hij opstaand. ‘Zeg dat het het derde kwartier is, en ze staan met tien punten achter. Je ziet drie van hun Strijders te voorschijn komen bij de tweede bocht. Wat zijn ze van plan?’

Jasmine lachte en schudde haar hoofd. ‘Ze bereiden zich voor op een stapel beweging. Hun hoofd Strijder heeft de Hibba, en als hij op een of andere manier zijn grip verliest, gooit hij hem gewoon naar achter. Op die manier heeft hij een twee man verzekering dat ze het punt zullen scoren.’

‘Daar heb ik het over,’ knikte James wijzend naar haar. ‘We hoeven niet af te wachten wat ze in zo’n situatie gaan doen. We *weten* dat dat hun standaard handeling is, dus daar reageren *wij* al eerder op door een paar Popan’s te sturen die tussen hen in gaan vliegen voor ze in een rij gaan. *Dat is Artis Decerto!*’

‘Maar dat is niet alles wat het is,’ zei Willem Jan zijn hoofd optillend. ‘Ik zag je ook die gekke acrobatische bewegingen maken op je skrim. Je zag eruit als een van die gasten van Cirque du Blasé.’

‘Mijn moeder nam me daar vorig jaar mee naar toe,’ onderbrak Neuteboom.

Willem Jan wendde zich naar hem. ‘Vond je het leuk?’

‘Meh,’ schouderchokte Neuteboom. ‘Als ik aan het circus denk, denk ik aan gasten die lopen over het strakke koord, en leeuwen temmen en piramides maken van olifanten en zo. Ik denk dan gewoonlijk niet aan een stel gasten in maillots die aan kanten touwen draaien, en yoga doen op vliegende tapijten.’

‘Klinkt behoorlijk interessant,’ bekende Jasmine.

Neuteboom rolde met zijn ogen. ‘Da’s omdat jij en meisje bent.’

‘Dank je voor je observatie,’ antwoordde Jasmine zuur. ‘Als *Ralph* het zegt klinkt het tenminste als iets *positiefs*.’ Ze glimlachte naar Ralph aan de andere kant van de kamer, en die bloosde. Hij kuchte zachtjes en keek hopeloos naar James.

‘Jep,’ knikte James, in een poging bij het onderwerp te blijven. ‘*Artis Decerto* gaat ook over een soort van acrobatiek. Het is gewoon een manier om je lichaam te gebruiken als een stuk gereedschap of een wapen of een torpedo, net wat het beste is in een gegeven situatie. Stop beide ideeën samen, en je weet niet alleen *wat* die andere gast wil gaan doen, je brengt jezelf ook gelijk in een positie om het af te wenden.’

‘Als, toen je tussen die Zombie Strijder en die Popan kwam bij de laatste wedstrijd!’ riep Willem Jan, opzittend. ‘En je deed of je de Hibba onder je arm had, zodat die Popan een zwaartekracht poel op je mikte, maar toen draaide je op het laatste moment rond die andere gast, precies op het juiste ogenblik, en de Popan vuurde zijn bezwering af op zijn eigen Strijder, en ramde hem uit de baan en toen knalde hij tegen hem aan omdat hij zo verrast was dat hij niet eens die andere gast

zag achter je, tot jij helemaal onderste boven ging en ze beide tegen de ring knalden als een paar blinde Rolbunders!' Zijn ogen puilden opgewonden uit bij die herinnering, en achterover leunend zuchtte hij diep. 'Dat was prachtig.'

'Daan vond het niet zo prachtig,' mompelde Ralph. 'Hoewel hij wel bekende dat het een hele strakke beweging was.'

'Jep,' beaamde James, knikkend naar Willem Jan. 'Precies zo.'

'Maar hoe oefenen we *dat* soort spul?' vroeg een andere speler, Loek Fluitman, vanuit de hoek bij het raam.

James knikte resoluut. 'Goeie vraag,' erkende hij. 'En je zult het antwoord niet leuk vinden, maar... nou... Ralph, Daan en ik, en professor Klaverhoef, hebben iets opgebouwd in de achtertuin. Hij is nauwelijks zo goed als degene in Zweinstein, en Daan en professor Klaverhoef hielpen ons alleen om het te bouwen, omdat we ermee instemden om het Zombie-team het ook te laten gebruiken, maar vertrouw ons, het is de beste manier om *Artis Decerto* te leren. Kom mee en kijk.'

James ging het team voor naar de overloop van de vierde etage, waar ze zich samenpersten bij een raam wat uitzicht gaf op de ommuurde achtertuin. Er was een ogenblik van gespannen, verbaasde stilte. Tenslotte sprak Jasmine.

'Wat is dat?' vroeg ze met een frons.

James zuchtte over de ironie ervan. In de tuin onder hen stond een verwarrend mechanisch wangedrocht van houten raderen, tredmolens, stompers, zwaaiende gewichten en van toverstokken voorziene tonnen.

'Het wordt een spitsroede genoemd,' verklaarde hij. 'En het staat op het punt je ergste vijand te worden.'

De lessen op Alma Aleron die eerst uitheems en vreemd hadden geleken, waren nu een routine en zelfs saai geworden.

James favoriete lessen waren Klokwerk Mechaniek en Geavanceerde Vereiste Transmutatie (wat het Amerikaanse gelijke was van Transfiguratie), Theoretische Zwaartekracht (wat nog altijd gegeven werd door Olivier Plank), en Magi-Amerikaanse Geschiedenis, met professor Paul Bijleveld. Door zijn lange en verbazingwekkende leven als reus in de begin dagen van wat Amerika werd, leerde de professor veel van zijn lessen aan de hand van verhalen uit de eerste hand. Toegegeven waren veel van de verhalen duidelijk opgeleukt, zoals de details rond het ontstaan van de Rocky Mountains (naar verluid, stapels van afgeschudde rotsen na het reinigen van de zolen van de laarzen van de reus, met een sequoiaboomstam)

en het ontstaan van de Great Lakes (naar verluid uitgegraven door de reus' voetafdrukken, toen hij worstelde met Baby, de gigantische blauwe os, voor de laatste pannenkoek van een bijzonder lekker ontbijt). Een Vampier jongen had eens besloten om professor Bijleveld's sterke verhalen ter discussie te stellen, hem confronterend met het feit dat hij inderdaad behoorlijk groot was, maar dat hij nauwelijks groot genoeg was om met zijn voetafdrukken de grote van Lake Superior te maken.

'Was u toen groter misschien?' vroeg de jongen, met een glimlach die zich krulde op zijn mondhoek.

Professor Bijleveld kuchte een wuifde met zijn hand. 'Ik was altijd de zelfde grootte,' zei hij terwijl zijn donkere ogen glinsterden. 'Maar de *wereld* was in die tijd een stuk kleiner. Dat is een bekend feit. Vraag maar aan professor Wraekbel.'

James had verwacht dat professor Bijleveld wist dat niemand ooit dit zou doen, omdat ze, over het algemeen, doodsbang waren voor de Mageografie professor, dus zijn beweringen waren vrij veilig.

Mageografie stond feitelijk bijna aan de top van James' minst geliefde vakken. Slechts net daarboven stond Verboden Uitvoeringen en Vloekologie met de onuitstaanbare Pernilla Remora. Remora had, zo leek het een beetje, een fixatie voor James en zijn beroemde vader. Als resultaat, was haar houding naar hem een heen en weer bewegen tussen kinderlijk voortrekken, en een stekelijke jaloersie. James wist nooit, op een willekeurige Danderdagmiddag, of de professor naar hem zou gebaren om dicht bij haar te komen zitten op de voorste rij -- waar ze hem samenzweerderige knipoogjes kon geven en razendmakende zelfingenomen klopjes op zijn hoofd - of duister naar hem glurend, geërgerd en ongeduldig door zijn vermoedelijke gebrek aan verwondering voor wat ze bereikt had, en haar zelfbenoemde "duistere machten". James' laatste opstel was aan hem terug gegeven met een onbegrijpelijke waardering van "INSIPID+", in rood erboven gekrabbeld, gevolgd door het handgeschreven commentaar, 'Je vertoont een kleine belofte als je de juiste begeleiding ontvangt. Je kent mijn kantoor uren. Kom dan.'

'Ze is of verliefd op je, of ze wil je vergiftigen,' fluisterde Daan, glurend naar het handgeschreven bericht op James opstel. 'En je weet nooit. Bij haar, kan het beide zijn.'

'Geen denken aan dat ik haar opzoek voor "juiste begeleiding",' siste James achter zijn hand. 'Ik pak die "inspid plus", voor de rest van het jaar als dat moet.'

Vanaf de voorkant van het lokaal vernauwde professor Remora haar ogen naar hem, haar lippen opene geperst in een strakke frons.

De rest van de schooljaar lessen sleepten zich voort met verschillende gradaties van verveling, uitdaging en zo nu en dan, eigenaardigheden. Dreuzel Bezigheid Kunde bij voorbeeld, bleek de Alma Aleron versie te zijn van Dreuzelkunde, maar met een specifieke nadruk op Dreuzel banen en arbeidsomstandigheden. Veel van de lestijd werd gebruikt om te praten over de verschillen tussen dingen als "water koeler" en "koffiepauzes", "werkcellen" contra "hoekkantoren", lift etiquette,

heimelijk gebruik van magie in Dreuzel omgevingen, en hoe een gesprek te voeren over het soort dingen waar de Dreuzels het meest in geïnteresseerd waren, zoals Dreuzel sport, televisie en het weer. James begreep niet helemaal het doel van de les, sinds hij van plan was om een Schouwer te worden, net als zijn vader, maar de leerkracht, een erg dikke vrouw met de naam Hetty Wocziak (die om een of andere reden vrijwel altijd een roze joggingpak droeg) hield vol dat Dreuzel bezigheid bekendheid “absoluut essentieel was voor alle heksen en tovenaars in het huidige sociale klimaat van magie- Dreuzel verscheidenheid”. James nam dit zuchtend aan, zichzelf plechtig belovend alles te vergeten wat hij geleerd had zodra de examens voorbij waren.

Toverdranken les bleef een prikkelende uitdaging, ondanks het merkbare gemis van Petra als professor Baruti’s assistent. Naast het aanleren van de traditionele lokaal Amerikaanse vormen van dranken maken door bezoeken aan het oude Shackamaxon, gebruikte Baruti veel tijd aan het voordoen van dranken technieken van veel van de werelds magische culturen, inclusief Oriëntaalse betoverende theeën, Afrikaanse stoombeesten, en Russische koude-soep tonicum, de meesten ervan waren gemaakt van erg sterke heldere vloeistof, genaamd als Stortch, waarvan bekend stond dat het ketels kon doen smelten wanneer deze niet grondig voorgesmeerd werden met een slijmerige laag paling spuug.

James had op een keer professor Baruti na een les benaderd, en gevraagd hoe het ging met Petra.

‘Juffrouw Morgenster doet het heel erg goed,’ had professor Baruti luchtig geantwoord, een van zijn zonnige glimlachen tonend. ‘Ik zie haar meestal een maal per week. Ze mist haar vrijheid, maar haar Frans is *très magnifique*.’

James knikte. ‘Nog iets gehoord over het onderzoek met die Codaan kerel? Ik hoor er niets over van mijn ouders. Ik denk dat ze niet willen dat ik me er zorgen over maak, maar ik kan er wel mee omgaan.’

Baruti klakte met zijn tong en schudde afwijzend zijn hoofd. ‘Maak je er geen zorgen over, jonge meester James. Juffrouw Morgenster maakt zich geen zorgen! Waarom zou ze? Als er morgen problemen zijn, brengt deze ook de oplossing.’ Hij klopte James op zijn schouder met een van zijn grote, vleesachtige handen en James knikte berustend.

De enige klas waar James het bijzonder mager in deed was Rekenkunde. Geleid door een jonge professor genaamd Pommers, met veel meer enthousiasme voor het onderwerp, dan eigenlijke leervaardigheden. James kon de lange, gecompliceerde formules en symbolen die gekrabbeld werden op het magische schoolbord niet in zijn hoofd krijgen. Het resultaat was dat hij genoodzaakt was om de zeldzame nascholingsessies bij professor Pommers in diens kantoor op de zesde etage van de Administratie Zaal te volgen. De professor was ontzettend geduldig met James, de begrippen keer op keer uitleggend op een stuk perkament, terwijl James zich over het bureau boog, zijn voorhoofd hulpeloos door zijn handen omklemt. Hij begreep nog steeds de vergelijkingen niet, maar professor Pommers werd zo verliefd op zijn eigen uitleg dat hij James volslagen gebrek aan betrokkenheid niet opmerkte.

Dit mondde erin uit, dat professor Pommers al James' huiswerk had gemaakt terwijl James alleen maar gekeken had. Aan het eind van de laatste sessie klopte professor Pommers James hartelijk op zijn schouders, uitsprekend dat ze uitstekende vorderingen maakten. James knikte schaapachtig, schouderchokte en wenste de professor goede nacht.

Het werd donker buiten de Administratie Zaal's hoge ramen toen James zijn weg vervolgde naar de begane grond. Voorbij lopend langs een paar deels geopende gehoorzaaldeuren, hoorde hij een bekende stem. Het was professor Plank die een lezing gaf aan een publiek van leerlingen van de hoogste klassen. James herinnerde zich dat professor Plank het onderwerp Ethiek van Magie doceerde, waarvan Daan had verteld dat deze "om je dood te vervelen" was. Toch was James nieuwsgierig. Hij stopte om te luisteren, afwachtend, net op de drempel van de geopende deuren.

'Dus,' zei professor Plank, draaiend naar het grote schoolbord en met zijn toverstok ernaar wijzend, 'de vraag om inmenging, draaien om deze drie hoofd vragen: motief, voordeel en weerslag. Voor een inmenging te overwegen in de zaken van onze mede Dreuzels, moeten we ons eerlijk afvragen; Een: waarom doen we dit? Is het oprecht ten bate van de Dreuzels? Of voor een meer egoïstische reden? Twee: wat is de *werkelijke winst* die genoten wordt door zo'n inmenging? Is het het risico wat het met zich meebrengt waard? We kunnen niet oordelen naar alleen onze gevoelens; we moeten hierop onpartijdig en eerlijk antwoorden. Tenslotte, wat zijn al de mogelijke weerslagen op een dergelijke actie? Zoals in het voorbeeld, als een mede tovenaar wordt aangevallen door Dreuzel overvallers in een steeg en we verlammen de leider in het zicht van zijn bendeleden, is de schade van die magische onthulling het geld waard dat de aanvallers zouden kunnen hebben gestolen? Dit is een goed voorbeeld omdat het alleen maar gaat over geld, en daarmee makkelijker is om te overwegen. Maar dit vergelijk kan ook te maken hebben met levens in plaats van munten. Het is ethisch verplicht voor ons om af te vragen: wanneer we een leven redden, maar het ongeschonden karakter van de magische/Dreuzel werelden beschadigen voor duizenden anderen, is *dat* een inmenging waard?'

'Er zijn geen duidelijke slotbeschouwingen, maar zoals we zien in de voorbeelden, iedere ontmoeting tussen de Dreuzel en de magische wereld die stuk loopt op een van de afwegingen, bedreigd, op zijn minst, het behoud van hen die erbij betrokken zijn en heeft het vermogen de stabiliteit van onze vermengde culturen te verstoren. Eenvoudige antwoorden zijn verleidelijk, zoals we allemaal weten - antwoorden die vertrouwen op emotie en goede wil en de grondwaarden van onmiddellijke gerechtigheid - maar de eenvoudige antwoorden kunnen leiden tot verschrikkelijke gevolgen. Dit is het gewicht van verantwoordelijkheid die wij, in tegenstelling tot onze Dreuzel broeders, moeten dragen. Het is geen makkelijke last, maar dat geeft ons niet het recht het van ons af te schuiven. We moeten rekening houden met het feit, dat hoe we ons ook voelen, het *soms* beter is - en een diepere verantwoordelijkheid heeft - om niets te doen. Soms kunnen we niet alleen op onze gevoelens vertrouwen. Soms is het hart een leugenaar.'

James begreep niet alles wat professor Plank vertelde, maar het laatste deel bleef bij hem hangen: *Soms is het hart een leugenaar*. Petra Morgenster had iets vrijwel

hetzelfde gezegd herinnerde James zich. Maanden geleden, toen ze toen ze gepraat hadden, vreemd genoeg, over het verhaal van Adam en Eva. Eva had dezelfde soort last gedragen van verantwoordelijkheid waar professor Plank over sprak – de verantwoordelijkheid om af te vragen dat soms wat goed voelde, feitelijk precies het verkeerde ding was om te doen. *Ze was niet slecht*, had Petra die dag gezegd, toen ze naar de Werpwilg liepen onder professor Baruti's glimmende regenboog paraplu. *Ze was alleen... foutief geïnformeerd. Ze deed wat ze voelde wat het beste was.*

Soms... is het hart een leugenaar, had Petra hem die dag, met een plechtige blik in haar ogen vertelt. In James' herinnering, klonk het niet of Petra het meende. Het klonk meer alsof ze het idee *uitprobeerde*, op een manier dat iemand een schoen past, of een hoed, alleen om te zien of die paste.

Om een of andere reden deed dit James huiveren. Zonder te wachten op het eind van de lezing van professor Plank, stapt hij de gang weer in op weg naar de trappen aan het eind, bezorgt zijn hoofd schuddend.

Het was volledig donker buiten tegen de tijd dat James over het terrein liep, op weg naar het Apollo Landhuis. Het gebied was vrijwel uitgestorven, verlicht door de gebruikelijke lantarens en de gloed van licht van de andere huizen. Er glansde licht vanaf de grote bol toen James langs een vijver liep. Stoppend zag hij dat het de Octosfeer was. Deze draaide langzaam, glimmend in het maanlicht en zijn zachte bijna onhoorbare brommen veroorzakend. James fronste in het duister ernaar, denkend.

Professor Magnussen had de Octosfeer gemaakt, zijn eerste poging om alles tegelijk te lezen in het universum, en op die manier voorspellen – en te beheersen – van de toekomst. Iedereen geloofde dat Magnussen daar uiteindelijk in geslaagd was op een zekere manier: Ze geloofden dat hij ontsnapt was naar de Wereld Tussen de Werelden zo voor altijd deze dimentie verlatend. James kende de waarheid echter. Magnussen was neergeslagen uit wraak voor de daden die hij had uitgevoerd, in najagen van zijn afschuwelijke plan. Hij zou eens hebben kunnen lopen in de Wereld Tussen de Werelden, zoals hij had beweerd in het Weerweergever visioen, maar hij was daar niet terecht gekomen. Zoals Coenraad van der Beek eens had gezegd tijdens de lessen vorig jaar, de krijger die alleen maar geloofd in de grootheid van zijn magie zal struikelen over de kleinste steen. Magnussen was ontzettend arrogant geweest, en was gestruikeld over de kleinste steen die je je voor kunt stellen – een ter grote van een enkele Dreuzelkogel.

Het daagde bij James, dat hij zelf zich bijna had bemoeid met die realiteit. Hij was uit zijn schuilplaats gesprongen in de steeg, toverstok in de hand, klaar om met Magnussen te duelleren in plaats van te kijken hoe hij een Dreuzelman doodde, William. Als hij maar een seconde eerder tussenbeide was gekomen, zou hij waarschijnlijk Heleen onderbroken hebben tijdens het richten van haar pistool. Wat zou er dan gebeurd zijn? Zou Magnussen hem verslagen hebben? Zouden James, Ralph en Daan op een of andere manier hebben gezegevierd en Heleen gered hebben van de daad hem neer te schieten? Hoe zou dat de geschiedenis hebben beïnvloed, en de levens van iedereen?

James schudde zijn hoofd en er liep een rilling over zijn ruggengraat. Professor Plank had gelijk: het was angstig om de weerslag van deze dingen te overwegen. James zelf had bijna de geschiedenis veranderd, en op een zeer drastische manier. Op een of andere manier wist hij dat het het beste was dat hij dat niet had gedaan – dat zijn inmenging een fractie seconde te laat was geweest. Misschien was het niet de beste realiteit dat Heleen, Magnussen had neer geschoten en gedood, maar James was er zeker van dat als de dingen anders waren gelopen, het uiteindelijk veel erger was geweest.

Maar hoe was het nu? Was hij, James, zich opnieuw aan het inmengen? Zijn eigen moeder en vader hadden hem gewaarschuwd om zich niet meer in geweldige avonturen te gooien. Zelfs Lorretje de kat leek zijn waarschuwingen aangeboden te hebben, eerst voorstellend dat ze naar het Igor Huis zouden rennen, en toen verschijnend in het Archief, kennelijk waarschuwend om voorzichtig te zijn over het bekijken van de Weerweergever's visioenen van professor Magnussen. Had James aandacht gehad voor deze waarschuwingen? Hij had dit in het begin wel geprobeerd. Maar toch, hoe kon hij toestaan dat Petra naar de gevangenis zou gaan voor iets dat ze waarschijnlijk niet gedaan had? Was het niet zijn verantwoordelijkheid haar te helpen? Of, tenminste, te doen wat hij kon om de waarheid te onthullen over wat er echt gebeurt was die nacht, toen de Kluis der Lotsbestemmingen was aangevallen?

Er zijn geen makkelijke antwoorden, had professor Plank gezegd. James schudde langzaam zijn hoofd, wetend dat de professor gelijk had. Hij haalde diep adem en zakte neer op de lage rand die rond het water van de Octosfeer lag. De grote zwarte bol draaide hypnotiserend, zacht brommend.

‘Zeg me Octosfeer,’ zei James zacht, starend naar de grote stenen vorm, ‘ben ik het verkeerde aan het doen? Zou ik het niet beter kunnen laten voor wat het is?’

De bol bleef ronddraaien, alsof hij niet van plan was zo'n vage vraag te beantwoorden. Toen echter, begon hij te vertragen. Wazige letters zwommen omhoog uit de modderige diepte. James boog zich dichterbij en vernauwde zijn ogen terwijl de woorden zich vormden, zacht glanzend in het maanlicht.

BETER VERTEL IK JOU DAT NU NIET.

James fronste. Hij wist dat de Octosfeer er berucht om stond om nooit helpende antwoorden te geven, maar er werd *altijd* verwacht dat hij het *juiste* antwoord zou geven, ongeacht hoe onbegrijpelijk. Hij besloot het opnieuw te proberen, maar meer precies te zijn.

‘Goed dan,’ zei hij. ‘Zal ik ervoor zorgen dat er iets vreselijks gebeurt door het helpen van Petra?’

Onmiddellijk vervaagden de witte woorden op het oppervlak van de bol. Hij begon weer te draaien, eerst langzaam, en toen sneller, zo dat het water omhoog kroop langs de zijkant van de sfeer, en terug stroomde in druppelende stroompjes. Uiteindelijk, na bijna een minuut, begon de bol weer te vertragen. Vage vormen

zwommen er diep in, langzaam oplossend. James leunde nog dichterbij, kijkend hoe de letters naar het oppervlak dreven, als van een zeer diepe donkere bron.

DAT ZUL JIJ NIET.

James las de woorden een aantal keer, en haalde toen opgelucht adem. Misschien waren de verhalen over de Octosfeer verkeerd. Uiteindelijk was dit een duidelijk antwoord, zowel behulpzaam als direct. Zolang het waar was, dan was er niets om je zorgen te maken. En volgens Daan waren de antwoorden van de Octosfeer *altijd* waar, ondanks het feit dat ze niet logisch waren.

James rilde opnieuw, en voelde een frisse wind glijden over het terrein, en ruisen door de bomen. Hij stond op en vervolgde zijn weg naar het Apollo Landhuis, met een hernieuwd gevoel over zijn missie, hoewel hij niet precies wist wat hij hierna moest doen. Noch hij, Ralph of Daan kenden de locatie van het Nexus Gordijn, of de bedoeling van Magnussen's overgebleven raadsel. Toch, hij had tenminste het gevoel wat meer vertrouwen te hebben, dat ze niet alles zouden ruïneren zelfs als ze het allemaal uit zouden knobbelen.

In de duisternis achter hem, begonnen de gloeiende woorden langzaam weg te zakken in de diepte van de Octosfeer, en deze begon weer te draaien, langzaam, weer beginnend met zijn brommen. Niemand was er om te zien dat het woord "Jij" bijna een minuut zichtbaar bleef nadat de andere woorden waren weggezonden, bijna alsof het een soort speciale, geheime nadruk had.

Tenslotte vertelt de Octosfeer altijd de waarheid. Maar het was *nooit* behulpzaam.

Op de derde Zaterdag in April, gingen James, Daan en Ralph op weg naar de bibliotheek in de Toren van Kunst, ogenschijnlijk om huiswerk te maken, maar ook in de hoop een nieuwe aanwijzing te onderzoeken voor het Rowbitz raadsel.

De bibliotheek bezette de ruimte onder het hoger gelegen museum, en nam dezelfde ruimte in die gelijk stond met drie volle etages, met duizelingwekkende hoge boekenplanken en rollende ladders, lange gepolijste tafels voorzien van groene Bankers Lampen, en balkonnen, trappenhuisen en overlopen. Hoog in het midden van de ruimte, vanuit vrijwel iedere hoek zichtbaar, hing een gigantische kristallen kroonluchter, zijn duizenden hangers, knipoogden regenboog prisma's in het glinsterende kaarslicht.

Er omheen, ietwat verontrustend, vlogen boeken in alle soorten en maten als vleermuizen, flapperend met hun omslagen, hun linten van boekenleggers achter hen als de staarten van vliegers. James was al verschillende keren in de bibliotheek

geweest voor hij beseftte dat de vliegende boeken een onderdeel waren van het opruimsysteem van de bibliotheek. De verschillende boeken stegen zo nu en dan op van de wagentjes naast het inleverbureau, en draaiden rond de kroonluchter bijna alsof deze een rotonde was. Zo nu en dan suisden de boeken uiteindelijk terug naar beneden in de richting van de reusachtige kasten, sloten hun kaft met een zachte *thump*, en zochten een plaatsje tussen de anderen.

James had zo het idee dat een deel van de reden dat de boeken zoveel tijd doorbrachten met het cirkelen rond de kroonluchter, was dat ze (omdat ze magisch waren) een beetje levend waren en dol waren op het ronddollen in wat de bibliothecaris "de sorteer wolk" noemde. Het geritsel van hun pagina's en het zachte geklap van hun kaften, terwijl de boeken rond de kroonluchter cirkelden, klonk vaag als gefluisterde gesprekken, en James vroeg zich af of de boeken deze tijd gebruikten, om in de wolk roddels uit te wisselen over de leerlingen en leerkrachten onder hen.

James bedacht dat, gelet op de manier waarop hij zijn bibliotheekboeken soms behandelde, dit geen erg geruststellende gedachte was.

'Dit lijkt me wel erg ver gezocht,' fluisterde Ralph terwijl ze zich neerzette aan een tafel aan de rand van een van de balkons. 'Ik bedoel, vissen-eieren?'

'Row,' antwoordde Daan geïrriteerd. 'Vissen-eieren worden hier row genoemd. Row-bitz? 't Is de moeite waard om er tenminste naar te kijken. Misschien had Magnussen wel iets met aquariums of zo. Misschien verborg hij het geheim van het Nexus Gordijn in een beetje vissen voer, en voerde hij het aan zijn favoriete goudvis, die toen een baby vis kreeg... en... euh.'

James perste voorzichtig zijn lippen op elkaar. 'Dat is wel heel ver gezocht,' zei hij, zich aansluitend bij Ralph.

'Ik hoor *jullie* twee niet met geniale ideeën komen,' knorde Daan, een groot plaatjes boek naar zich toetrekend. Op de voorkant ervan zat een bewegende foto van het Monster van Loch Ness, bijtend met zijn fenomenale kaken. De titel was in reliëf ingelegd met goud: "*MAGISCHE VISSSEN en ZEE LEVEN VAN DE WERELD*".

'Ik ben zo terug,' zei James, uit zijn stoel glijdend. 'Ik moet op zoek naar een boek voor mijn pannen en ketels Huishoudkunde-opstel.'

'Hou erover op,' kreunde Ralph met rollende ogen. 'Ik moet een stuk schrijven van veertig centimeter over het verschil tussen cakejes en muffins.'

'Daar moet je een expert in zijn,' zei Daan zonder op te kijken van zijn boek. 'Je hebt er van elk drie gegeten tijdens het ontbijt vanmorgen.'

Ralph fronste. 'Dat was onderzoek,' zei hij een beetje verdedigend.

James ging de trap af naar de naar de hoofdzaal en stapte door verschillende rijen van hoge, scheve boekenkasten. De hoogste planken leken zwak te wankelen boven hem, en hun boeken dreigden van de schappen af te vallen bij de geringste aanraking.

Na verschillende afslagen, vond James tenslotte de bedoelde afdeling. Grote stoffige boeken stonden strak naast elkaar op de planken en deden het hout buigen

onder hun verzamelde gewicht. Uiteindelijk, bij het eind van de gang, vond James waar hij naar op zoek was. Een complete afdeling was toegewijd aan een collectie van dikke encyclopedieën, gesorteerd op letter en onderwerp. Er leken wel duizenden boeken te zijn in deze collectie, ieder in vaal beige stof gebonden, hun ruggen bijna een halve meter lang. James strekte zijn nek om de hoogste planken te kunnen zien van de boekenkast, en trok toen een van de rijdende ladders naar zich toe. De sporten kraakten toen hij deze begon te beklimmen.

Hij stopte halverwege de ladder en strekte zich voorzichtig uit naar een speciaal boek. Een grote in reliëf geperste S versierde de bovenkant van de rug. Eronder stonden de woorden "SNYXPORIUM door SORDHISIUS". Met het grote zware boek tegen zijn borst gedrukt, bewoog James zich stukje voor stukje de ladder af. Hij ging in kleermakerszit op de grond zitten onder aan de ladder, en legde het grote boek voorzichtig op zijn knieën. Na een korte pauze, opende hij het.

Het boek rook naar schimmel en stof, maar zijn bladzijden waren dik en roomzacht, alleen lichtelijk vergeeld langs de randen. Pagina vullende afbeeldingen vulde het boek langs dichte kolommen van kleine tekst.

Normaal gesproken, natuurlijk, was dit iets wat Roos opgedragen zou krijgen. Zoals Daan gezegd had, ze was als hun eigen persoonlijke onderzoeksafdeling. Met sommige dingen echter, was James terughoudend geweest om die te delen, zelfs met de mensen die het dichtst bij hem stonden. Het onderwerp wat hij nu opzocht, was een van die dingen. Hij begon zo zachtjes als mogelijk door de encyclopedie te bladeren tot hij een speciaal hoofdstuk bereikte, bijna halverwege. Hij staarde naar de woorden, zijn lippen opeen geperst tot een dunne lijn.

BEZWEERDSTER: *zie bezweerder, (v)*

Langzaam sloeg James een pagina terug. Lichtelijk buigend over het boek begon hij te lezen.

BEZWEERDER: *(z.s.nw – m)*

Eenvoudig gedefinieerd als een magische menselijke man, een bezweerder moet niet verward worden met een tovenaar. Terwijl beiden hoofdzakelijk worden bepaald door hun neiging tot uitspreken van spreuken, dranken maken, en het gebruik van magische voorwerpen, is er een herkenbaar verschil in de basis bron van hun krachten. Waar heksen en tovenaars gebruik maken van magische hulpbronnen in hun eigen lichaam (*zie: Insintriike Magie*), verzamelen bezweerders hun krachten van externe bronnen, zoals dingen laten groeien, kinetische energie reserves (oceanen), of zelfs het voorbij gaan van de tijd (*zie: Element Magie, soorten en gebruik*). Om deze reden zijn bezweerders (of in de Oude Taal, *Besweerders*) in basis veel krachtiger dan een gewone heks of tovenaars afhankelijk van hun overblijvende magische middelen van hun omgeving. Gelijktijdig, waar gewone magische personen hun krachten hetzelfde blijven, kan de kracht van een bezweerder afnemen tot het punt van totale zwakte als hij wordt afgesneden van die magische bronnen.

Het is interessant op te merken, dat in ierder opgeschreven verslag, een

bezweerder alleen zijn kracht van een soort exentrieke bron ontleent. Bij voorbeeld, een bezweerder die zijn kracht haalt uit groeiende dingen zal merken dat hij aanmerkelijk verzwakt is wanneer hij geplaatst wordt in een woestijnachtig gebied. Theoretisch is dit een voorbeeld van de wet van opgeslagen krachten, die voorspeld dat absolute kracht altijd verboden zal zijn in een gebalanceerde natuurlijke wereld.

Afkomst en Uitleg:

Terwijl er veel theorieën zijn over het ontstaan van bezweerders, is geen ervan onomstotelijk bewezen. Al dit soort theorieën kunnen opgedeeld worden in twee overheersende categorieën: de *Toevallige* en de *Gewoonlijke*. De Toevallige theorie beweert dat een bezweerder altijd wordt gemaakt als aan een bepaald aantal veranderlijke vereisten wordt voldaan. De meest bekende Toevallige theorie is de “zevende van de zevende zoon” aanname, welke uitsluitend beweert dat iedere geboren zevende man van een tovenaars die zelf, een zevende geboren man is, zal zonder uitzondering een bezweerder zijn. Andere theorieën zijn veel complexer en suggereren afwijkingen in tijden van het jaar, fasen van de maan, leeftijd en geslacht van de ouders, en zelfs het aantal ramen in de maan van de geboorte van het kind. Aanhangers van de Gewoonlijke theorie, zijn gevoeliger voor een heel andere afkomst, waar er helemaal niet iets verschuldigd is aan willekeurige veranderlijken, maar aan het evenwicht van de magische wereld. Kort, de Gewoonlijke theorie stelt, dat wanneer de schalen van de kosmos een bezweerder vereisen (of om het evenwicht te behouden of deze te vernietigen) dan zal een bezweerder, uit pure noodzaak, verschijnen. Merkwaardig, een variant van de Gewoonlijke theorie voegt toe dat er nooit maar *een* bezweerder kan zijn. Ten einde de aantrekkingskracht van het lot onder controle te houden (beweert de theorie) moet er altijd een twee eenheid zijn: of totaal geen Bezweerders of twee. Deze theorie echter, als alle anderen, is nooit bewezen of uitgesloten.

Historische Voorbeelden:

Terwijl er verschillende legendarische bezweerders zijn verschenen in de kanalen van de geschiedenis, zijn er maar weinig goed beschreven zaken over het bestaan van deze personen. De best bekende en gecontrôleerde instantie is Merlijn Ambrosius, wiens krachten, geheimzinnige afkomst en legendarische verdwijnseling, de oervorm beschrijven van de klassieke bezweerder. Tijdens zijn leven stond hij bekend om verrichtingen plaats te laten vinden van zulk vernietigende natuurlijke woestheid, inclusief (maar niet beperkt tot) aardbevingen, overstromingen, orkanen, lopende bossen, en vloedgolven, dat hij wisselend werd gerespecteerd en / of belasterd door allen die hem kenden. Sinds zijn tijd (ongeveer 935 – 980 AD) is er geen onbetwist bewijs geleverd voor nog een levende bezweerder.

Variaties – Elven, Kobolden, Bezweersters

Hoewel zowel het elvensoort als het koboldensoort hun krachten ontleen van exentrieke magische bronnen, worden zij niet beschouwd als bezweerders (ondanks lang slepende argumenten door koboldleiders en soortgelijkheidsadvocaten). Omdat kobolden en elven alleen maar een deel van, om het even

welk magisch persoon, kan bevatten, voldoen ze niet aan het “Onbeperkt Magische Uitdrukking Vereiste” (gesteld door het *Magisch Kenmerken Telling van 1177*) voor de bezweerders Status.

In tegenstelling, er bestaat een volhardende theorie die beweerd dat het bestaan van bezweerders duidt, door logische noodzaak, op de mogelijkheid van een bezweedster – dit is een vrouw wiens bron van kracht exentriek is en die in staat is om onbegrensde uitingen van die exentrieke bron op kan roepen, gebaseerd op diens beschikbaarheid. Ondanks dit, is er geen onweerlegbaar voorbeeld van zo een persoon ooit bevestigd.

James liet het boek zakken en leunde langzaam achteruit, waardoor zijn hoofd tegen de boekenplank achter hem stootte. Gedurende verschillende seconden staarde hij alleen maar omhoog, langs het ravijn van overvolle boekenkasten, naar de boeken die nog altijd stil flapperden door de hoogte van de bibliotheek, vliegend naar hun planken.

Het was volslagen logisch. Dat was het meest afschuwelijke deel. Het stuk in de encyclopedie was als het sluitstuk van een puzzel, degene die de aparte delen samen bracht en de volledige puzzel vormde. Hoe ongelooflijk als het leek – hoe volledig maagdraaiend ongelooflijk als het eruit zou zien voor iedere normale toeschouwer – Petra Morgenster was... een bezweedster.

James schudde langzaam zijn hoofd, nauwelijks in staat het feit te bevatten.

Hij herinnerde zich de eerste keer dat hij Petra ontmoet had, die eerste nacht op Zweinstein. Ted had haar aan hem voorgesteld, samen met de rest van de Gremlins. Ze had er alleen maar knap en slim uitgezien, toen, de perfecte bescherming voor de onbezonnen brutaliteit van de rest van de Gremlins. James had samen met haar lessen gevolgd dat jaar. In alle eerlijkheid, was hij begonnen, zelfs toen, om een kleine rilling van romantisch aantrekkingskracht voor haar te krijgen. Zonder twijfel was er iets unieks aan haar – iets bijzonders en iets duisters, zowel inspirerend als plechtigs. Maar toch, hoe kon dit slanke slimme meisje -- de gene met de neiging om bedachtzaam aan haar ravenzwarte haar te sabbelen, en dansende elfjes te krabbelen op de openplekken in haar leerboeken – hoe kon dat meisje mogelijk iets zijn dat zo krachtig, zo zeldzaam, en in aanvang zo beangstigend is, als een bezweedster?

Maar toch, natuurlijk, wist James, dat het waar was. Alles wees ernaar, van de geheimzinnigheid rond de laatste ochtend op de Morgenster Boerderij, en de verbazingwekkende magie die ze leek uit te kunnen voeren zonder gebruik te maken van een toverstok, tot de vreemde zilveren draad die was verschenen toen ze van de achterkant van de *Gwyndomare* was gevallen – opgeroepen door James, maar getrokken uit haar eigen kracht.

Merlijn was, natuurlijk, een bezweerder. Was dat waarom hij zo geïnteresseerd was in Petra? Was dat de reden dat hij zich zorgen maakte over wat ze kon doen? Was zij zijn gelijke? Zijn *tegenstander*?

James huiverde van top tot teen, en de encyclopedie viel bijna van zijn schoot. In een reflex greep hij het, en sloeg het met een zachte klap dicht.

Voor de eerste keer vroeg hij zich serieus af of Petra betrokken *was* bij de aanval op de Kluis der Lotsbestemmingen. Tot nu toe was James in staat geweest zichzelf ervan te overtuigen dat zij het niet geweest kon zijn die hij gezien had die nacht, komend uit het Archief naast de griezelige vrouw in de zwarte mantels. Hij had zich overtuigd dat een truc moest zijn geweest – iemand die Wisseldrank gebruikte bijvoorbeeld. Of zelfs een *Visum- Ineptio* bezwering. Maar wat als dat allemaal niet zo was? Wat als Petra samenspande met de geheimzinnige donkere vrouw, en aldoor had gelogen over haar onschuld? Erger, wat als het Morgan deel van Petra's hersenen, het deel dat werd beïnvloed door het laatste stukje van de essentie van Heer Voldemort, ontsnapt was van de geestelijke gevangenis die Petra ervoor had opgericht – het zwarte kasteel in haar dromen – en op een of andere manier haar had *overgenomen*?

Wat als James, Ralph en Daan succes hadden gehad om door te breken naar de Wereld Tussen de Werelden, alleen om het onweerlegbare bewijs te vinden dat het Petra (Morgan) *was* die had ingebroken in de Archief Zaal, meneer Honselaar vervloekte, en toen de rode draad stal van de buitenaardse dimensie van de Kluis der Lotsbestemmingen? Wat dan? Zou het gerecht Petra naar een tovenaars gevangenis sturen?

Mogelijk nog erger, zouden ze daar niet toe in *staat* zijn?

Gedurende een helder, afschuwelijk ogenblik, kreeg James een visioen van het donker harige meisje (Petra/Morgan) die resoluut door het midden van een brede weg liep, die werd bezaaid met groene Dodende Vloeken, maar toch onaangedaan, met haar wenkbrauwen diep gefronst, haar ogen in ijsskoude woede, en bliksem krakend tussen haar gekromde vingertoppen.

Ze is niet slecht, hield hij zichzelf beslist voor. Het was bijna een soort van bezweringsformule. In het diepst van zijn hart, geloofde hij het zowel, als hij er hopeloos aan twijfelde. De wrijving tussen de twee tegengestelde overtuigingen was bijna overweldigend, bijna als een brekend hart.

'Petra is niet slecht,' fluisterde hij, zijn ogen wijd en helder in de duisternis van de bibliotheek gang. 'Ze is alleen...' hij onderbrak zichzelf hijgend, beseffend wat hij wilde gaan zeggen. Plotseling, kreeg hij het heel erg koud, bijna verkleumd tot op zijn botten. Toen deze keer de encyclopedie van zijn schoot probeerde te glijden, liet James het toe. Hij merkte het nauwelijks.

Ze is niet slecht, dacht hij wanhopig. 'Ze is alleen... foutief geïnformeerd.'

Als Eva, alleen foutief geïnformeerd.

‘Wat is er met jou James?’ vroeg Daan de daarop volgende Donderdag, toen de drie de Vloekologie les verlieten en op weg gingen naar een heldere, warme namiddag.

James hief zijn boeken op en kneep zijn ogen dicht tegen het zonlicht. ‘Niets. Hoezo?’

‘Je bent erg stil de laatste tijd,’ hield Daan aan. ‘Zelfs Ralph viel het op.’

Ralph knikte. ‘’s Waar. Je was niet eens bij de Drijfbal magie training laatst. Ik moest de Spitsroede zelf aanzetten. Ging ook niet zo geweldig.’

Daan lachte en sloeg Ralph op zijn schouder. ‘Dat komt omdat je nog steeds niet die monsterachtige toverstok van jou kan beteugelen. Ik hoorde dat de Spitsroede zo snel werkte, dat onderdelen ervan een soort waas waren. Was dat zo?’

‘Het team vond het niet zo leuk,’ bekende Ralph, zijn vingers door zijn haar trekkend. ‘Maar het scherpte wel hun reflexen. Ik zweer, op een ogenblik, leek het of Fluitman op twee plaatsen tegelijk was om een van de mechanische rammende armen te ontwijken.’

‘Ik ben oké,’ zuchtte James die de verbrokkelde ruïne van het Robert landhuis naderde. Hij pofte neer op een overgebleven muur, en staarde over het zonverlichte terrein. ‘Ik heb er gewoon het land dat we nog niet achter het laatste stukje zijn gekomen. Ik bedoel, we kunnen het hoefijzer niet voor eeuwig verborgen houden. Iemand gaat het op het spoor komen, en dan zijn we de sigaar.’

Daan schouderchokte en voegde zich bij James op het stuk muur. Hoog gras wuifde rond de voeten van de jongens en hingen over de zijkant. ‘Ik weet het niet,’ antwoordde hij. ‘Het hoefijzer van de eenhoorn verbergen tussen de wortels van de Werpwilg was briljant. Dat hoefijzer heeft dan enorme krachtige mojo in zich, maar als dat sterker is dan de Welpwilg, eet ik een Hibba. Hiermee scoorde de Ralphinator.’

‘Het was niets,’ zei Ralph, een grijns was trots onderdrukkend. ‘Ik dacht gewoon aan ons eerste jaar, toen Delacroix de troon van Merlijn verborg op het terrein van Zweinstein omdat het de enige plek in het land was die magisch genoeg was, en beschermd genoeg, om de kracht ervan te bedekken. Als het voor haar werkte, dacht ik, dan werkt het ook voor ons.’

Daan knikte. ‘Het is een geweldig idee ongeacht wat. Ik wed dat als die ouwe Mags eraan gedacht had, hij mogelijk *had* kunnen reizen naar de Wereld Tussen de Werelden, en was hij niet in een steeg neergeschoten als een cowboy in een oude Western.’

James schudde zijn hoofd, niet in staat de zorgeloze houding van zijn vrienden te delen. ‘Het is gewoon dat het me allemaal te *lang* duurt,’ zei hij, zijn hand slaand op een steen naast hem. ‘Die idioot Codaan, de kamprechter, is bijna klaar met zijn onderzoek. Pap stuurde mij het bericht dat hij hem tegenkwam in de Kristallen Berg. Codaan vertelde hem dat hij niemand van ons achteraf hoeft te ondervragen. Zei dat hij alle informatie die hij nodig had ergens anders vandaan heeft gehaald. Dat kan

maar een ding betekenen toch? Hij is klaar om zijn uitspraak te doen, en hij heeft precies dat gevonden wat hij nodig heeft om Petra te veroordelen en haar naar de gevangenis te sturen!

‘Maar met wie kan hij dan gesproken hebben?’ vroeg Ralph, schoppend naar het gewas naast een gevallen stuk muur. ‘Alleen wij zagen wat er gebeurde. Wie anders zou hem vertellen dat het iemand was die verschrikkelijk veel op Petra leek die er daarna uit kwam? Ik bedoel, de enige twee mensen die we dat verteld hebben zijn Roos en Scorpius door de scherf. Als Codaan met hen gesproken had, zouden ze dat vast en zeker tegen ons verteld hebben.’

James fronste nors. Ralph kon gelijk hebben over Roos, maar James zelf was niet zo zeker van Scorpius. ‘Hoedanook, als we achter dat stomme raadsel willen komen, kunnen we dat beter maar snel doen. Anders heeft het geen zin, ze zullen de veroordeling uitpreken over Petra en voeren haar af, en Issy zal terecht komen in een Dreuzel pleeggezin, waarschijnlijk worden al haar herinneringen volledig Gemodificeerd.’

‘Maar we hebben alles onderzocht waar we aan konden denken,’ zei Daan, tegelijkertijd zijn wenkbrauwen en handen optillend. ‘We hebben noppes! Als het Nexus Gordijn binnen ogen van Rowbitz ligt, houd Rowbitz zijn mond goed dicht daarover. *Ik heb geen ideeën meer, en ik weet uit ervaring dat dat betekend dat jullie twee ook volledig droog staan.*’ Hij zuchtte en schudde zijn hoofd.

‘Hee, ik ben degene die eraan dacht het hoefijzer onder de Werpwilg te verstoppen,’ herinnerde Ralph de blonde jongen, geïrriteerd fronsend. Daan haalde zijn schouders op rolde met zijn ogen.

‘Ik haat het dat we nu vast zitten,’ gromde James duister. ‘We zitten er zo dicht bij en toch zitten we compleet vast. Ik voel me als die Roberts gast, die moet leven bovenop het gezonken Aquastad, als een schipbreukeling, zo dicht bij de beschaving, maar er van afgesneden, moederziel alleen op de top met niets anders om hem gezelschap te houden dan de golven en de zeemeeuwen.’ Hij leunde voorover en kruiste zijn onderarmen op zijn knieën, nors ademhalend. Even later besepte hij dat Daan strak naar hem staarde.

‘*Wat zei je daar?*’ vroeg de blonde jongen met een zachte nadrukkelijke stem.

James schouderchokte het weg. ‘Het was gewoon die gast die we ontmoette op de reis hierheen. Hij leefde helemaal bovenop Aquastad, het stukje wat opsteekt uit de oceaan als een eiland, de stad is verzonken onder het oppervlak...’

‘Nee, nee,’ zei Daan, met een scherpe blik in zijn ogen. ‘Daarvoor! *Hoe* zei je dat hij heette?’

James keek verward naar Daan, maar het was Ralph die antwoordde.

‘Roberts?’ zei hij. ‘Wat is daar mee?’

Daan’s ogen puilden uit. Hij keek verbaast heen en weer naar James en Ralph. ‘*Wat is daar mee?*’ riep hij uit. ‘Je zei het net! Rowbitz! Je verteld me hier doodleuk dat de naam van die gast op dat eiland *Rowbitz* was?’

James keek opzij naar Ralph. 'We *zeiden* niet Rowbitz,' antwoordde hij in de war. 'We *zeiden Roberts*. Hoor je het niet?'

'Spel het!' beval Daan bijna trillend van opwinding.

Ralph zuchtte en spelde de naam. Daan's ogen puilden nog verder uit.

't Is jullie accent!' zei hij, alsof hij tegen zichzelf sprak. 'Het Engelse accent! Als jullie Roberts zeggen... *klinkt* het als Rowbitz.

'Wij hebben geen accent,' merkt Ralph koeltjes op. 'Jullie Amerikanen wel.'

'Snap je het niet?' zei Daan, James hard genoeg duwend dat hij hem bijna van de muur stootte. 'Magnussen sprak met hetzelfde accent als jullie twee doen! Hij kon nooit de afscheiding van dit land van Engeland waarderen, en bleef onveranderd op dezelfde manier praten als jullie Britten doen! Hij noemde het "des Koning's Engels", weet je nog?'

James ogen begonnen zich langzaam te verwijderen. 'In het Weerweergever visioen,' zei hij, 'toen professor Franklin de Magnussen raadsels opschreef, *imiteerde* hij Magnussen's *accent*! We herkenden het niet, omdat professor Franklin een Amerikaan is. We hoorden het verkeerd omdat we niet in de gaten hadden dat hij de manier waarop Magnussen *sprak* nabootste. Hij zei helemaal niet Rowbitz!'

Ralph beëindigde de gedachte voor hen allen. 'Hij zei *Roberts*,' hijgde de grote jongen zacht, kijkend naar zijn vrienden. 'Het Nexus Gordijn... ligt binnen de ogen van *Roberts*!'

De drie jongens staarden stomverbaasd naar elkaar. Langzaam draaiden ze zich alle drie naar de ruimte achter hen, kijken over de gebroken stukjes tuinmuur en de door onkruid overwoekerde trap, naar de restanten van grote voorgevel. De latei boven de deur droeg nog altijd de gegraveerde naam van de originele eigenaar. "ROBERTS".

Direct hiervoor, versleten opstekend uit het hoge gras, net als altijd, stond het standbeeld van de man zelf, zijn strenge gezicht verweerd door de tijd, zijn toverstok losjes aan zijn zijde.

'De ogen van Roberts,' zei James zacht, plotseling opgewonden.

'Het *kan* niet zo makkelijk zijn,' mompelde Ralph hoofdschuddend. 'Kan het?'

'Maar een manier om er achter te komen,' zei Daan, van de stenen muur afspringend en in zijn handen slaand. 'Wadenkied' rvan Ralph? Zin om me een kontje te geven?'

Drie minuten later stond James in de schaduw van het standbeeld van Roberts, opkijkend naar Daan die op de schouders van Ralph stond, worstelend om bij de achterkan van het hoofd te komen.

‘Het is maar goed dat er zich een lading aarde verzameld heeft rond het voetstuk.’ kreunde Ralph. ‘Anders zouden we de bovenkant nooit bereiken.’

‘Er zitten gaten in het achterhoofd!’ riep Daan naar beneden. ‘Twee ervan, naast elkaar, zie je? Duw me eens een beetje hoger Ralph.’

‘Ik duw zo hard ik kan,’ gromde Ralph, met veel moeite op zijn tenen staand. ‘Wat zie je?’

‘Niets,’ zei Daan met een gedempte stem terwijl hij zijn gezicht tegen het achterhoofd van het standbeeld duwde. ‘De gaten gaan helemaal door het standbeeld, recht door de ogen voor zover ik kan zien. Maar er zit hier helemaal niets in.’

James fronste, dan ging hem opeens een licht op. ‘Kun je er doorheen kijken?’ riep hij omhoog. ‘Als, wat als het geheim niet precies *in* zijn ogen zit. Wat als, waar hij *heen* kijkt?’

Daan was een ogenblik stil terwijl hij de grootse moeite deed om zijn ogen op dezelfde hoogte te krijgen als de gaten in het achterhoofd van het standbeeld. Uiteindelijk schudde hij zijn hoofd.

‘Werkt niet,’ reageerde hij. ‘Het is te wazig. Ik kom op een of andere manier niet gelijk met de gaten. Het lijkt wel of ik helemaal bijziend ben.’

‘Schiet op,’ kreunde Ralph. ‘Je hakken lijken wel aambeelden. Hoe kan een magere gek zo verdraaid zwaar zijn?’

‘Wacht even!’ zei James opeens. ‘Ik heb een idee!’

Haastig liet hij zijn tas vallen en ritste hem open. Hij groef een paar seconden en haalde tenslotte iets uit de vouwen van de tas.

‘Hier,’ zei hij opspringend en zich draaiend naar Ralph. ‘Geef deze aan hem.’

‘Je bril?’ fronste Ralph, kijkend naar het voorwerp in diens hand. ‘Meen je dat?’

‘Het kan werken!’ hield James vol. ‘Geef nou maar aan ‘em!’

‘Laat ‘ns zei Ralph,’ riep Daan, zich uittrekkend, naar beneden. ‘Je weet maar nooit. Het wordt tijd dat James een goed idee heeft.’

Ralph rekte zich uit en gaf de bril door aan Daan. Voorzichtig strekte Daan zich weer uit, zijn arm leggend rond de nek van het standbeeld en de bril plaatsend op het stenen gezicht.

‘O,oo,’ zei hij opeens.

‘Wat!?’ riep James.

‘Ik hoorde iets kraken,’ riep de blonde jongen terug. ‘Ik denk dat ouwe Roberts een groter hoofd heeft dan jij, James. Ik denk dat ik een van je armen van je bril gebroken heb. Sorry.’

James zuchtte. ‘Ik heb nog een reserve paar,’ zei hij berustend. ‘Kun je het nu beter zien?’

Daan duwde zijn neus opnieuw tegen Roberts’ uitgehouden hoofd. Er was een lang gespannen moment toen hij de bril aanpaste en worstelde om zelf in positie te komen. Hij was nu bijna aan het paardje rijden op de gebogen rug van het standbeeld.

‘Het werkt!’ verkondigde hij uiteindelijk. ‘Soort van.’

‘Hoe bedoel je, “soort van”?’ kreunde Ralph.

Daan paste de bril op het standbeeld opnieuw iets aan, ‘Nou,’ riep hij naar beneden, ‘Ik kan nu prima door Roberts’ ogen kijken. De bril werkt als een soort telescoop. ‘t Is alleen dat er niet veel te zien is. Tenminste, niets wat erg behulpzaam is.’

‘Wat is het?’ eiste James, bijna springend van ongeduld.

‘Roberts lijkt gewoon te kijken over het terrein naar de Administratie Zaal,’ antwoordde Daan, nog altijd kijkend door het achterhoofd van het standbeeld. ‘Hij kijkt naar de voordeuren, om precies te zijn. Ze staan open, dus ik kan dwars door de hoofdingang kijken. Hee! Daar zijn Albus en Lucy! Waarschijnlijk op weg naar een vroeg avondeten.’

James schudde zijn hoofd. ‘Dat *kan* de geheime ingang naar het Nexus Gordijn niet zijn. We zijn daar al honderden keren geweest.’

‘Nou, da’s wat in de ogen van Roberts zit,’ riep Daan terug. ‘Misschien moeten we nog wat meer rondsnoeven. Wie weet wat we kunnen—’ Hij stopte opeens en duwde zichzelf steviger tegen het achterhoofd van het beeld, lichtelijk fronsend.

‘Wat?’ vroeg Ralph ongeduldig. ‘Wat kunnen we wat?’

‘Wacht even,’ zei Daan. ‘Iemand opende nu de deuren aan de andere kant van de hoofdingang. Ik kan dwars door het gebouw heenkijken. Gaaf.’

James wachtte. Hij wist wat er aan de andere kant van het terrein was, achter de Administratie Zaal. Victorie Heuvel was het eerbiedwaardige huis van de winnaar van het Drijfbaltoernooi van ieder jaar. Volgens de traditie, werd de nacht van de finale de magische Mars van de Gebouwen gelopen, als het verblijf van het winnende team magisch op zou rijzen van zijn fundering, en rond het terrein zou cirkelen, om tot rust te komen op de permanente ondergrond op de top van de heuvel naast Pepperpock Landing. Helaas was Daan zelf nooit getuige geweest van de Mars van de Gebouwen, noch had iemand anders dat in de afgelopen tien jaar of zo, sinds het Weerwolf-team al een tiental jaar gemakkelijk het Drijfbal toernooi had gewonnen, en op die manier deze eervolle positie had behouden.

‘Het is alleen maar het Ares Landhuis,’ riep Daan naar beneden. ‘Ik kan er de onderkant van zien door de achterkant van de Administratie Zaal, op Victorie Heuvel. *Man* ik haat die gasten.’

‘Is dat alles?’ vroeg Ralph buiten adem.

‘Da’s al,’ antwoordde Daan. ‘Alleen de fundering op Victorie Heuvel met dat grote grafhuis van hen er bovenop. Het enige deel wat echt zichtbaar is, is de hoeksteen met die vreemde kleine “U” erin gegraveerd.’

James fronste. ‘Vreemde kleine “U”?’

‘Jep,’ zuchtte Daan. ‘Op de hoeksteen van de permanente fundering, staat dit gekke symbool als een kleine letter “U”. Niemand weet waar het voor staat. “Universiteit” misschien? Of “U bent hier”?’

James vernauwde zijn ogen bedachtzaam. ‘Weet je zeker...’ vroeg hij langzaam, ‘dat het een “U” is?’

Hij keek omhoog naar Daan. De blonde jongen keek naar hem terug. Langzaam gingen zijn wenkbrauwen in de richting van zijn voorhoofd terwijl zijn ogen opensperde.

Ralph’s knieën protesterden. Met een ingespannen stem zei hij. ‘Dat betekent dat je nu van mijn schouders kan, ja?’

‘Wat willen *jullie* drie?’ riep een oudere Weerwolf vanaf het portiek van het Ares Landhuis toen James, Daan en Ralph naderden. James herkende de spreker als Cas Ansing, de aanvoerder van het Weerwolf Drijfbalteam.

‘Oh, we zijn alleen hier om een minuutje te baden in jullie glorie,’ antwoordde Daan vanaf het voetpad dat om Victorie Heuvel heen lag. ‘Let maar niet op ons.’

Ansing tuurde achterdochtig naar hen. ‘Wat heb je daar in die zak dan?’

‘O dit?’ vroeg James rood wordend. Hij keek naar de zwarte fluwelen zak in zijn rechterhand. ‘Da’s niets. Alleen, euh...’

‘Het is huiswerk voor Technomanie,’ mengde Ralph zich erin. ‘Echt gevaarlijk spul. Uitsluitend experimentele magie. Ik zou er niet eens naar kijken als ik jou was.’

Ansing knikte sceptisch naar Daan. ‘Ik ken jou Wilstra. Als je denkt een grap met ons uit te halen...’

‘Ik,’ vroeg Daan, zijn gezicht vertrokken van gewonde onschuld. ‘Nooit! Wel, je moet goed weten dat dit hier James Potter is! Zijn broer Albus, is een van jullie

Weerwolf broeders. We zouden *nooit* iets doen waardoor kleine ouwe Albus in de problemen zou komen, zouden we jongens?’ Hij keek heen en weer naar James en Ralph, die stom knikten.

‘Albus,’ sneerde Ansing. ‘Ja, onze kleine Cornelis. Ik zal hem zeggen dat je “binnen viel voor een praatje”.’

‘Jep, doe dat maar, blok-kop,’ mompelde Daan. Hij draaide zich naar James. ‘Oké, kom op. Eens kijken of het past.’

‘Ik zie dat ding liever niet bij daglicht,’ zei Ralph, dichtbij blijven toen James en Daan op weg gingen naar de hoek van het Ares Landhuis, lopend langs een hoog bronzen standbeeld van een woest snauwende weerwolf, met witte amber ogen, ingelegd in zijn kop. James wist dat het standbeeld een cadeau was geweest van een oud-student, zo’n tien jaar geleden neergezet. Albus had hem verteld dat de leden van het Weerwolf Drijfbalteam ritueel over de snauwende snuit van het standbeeld wreven op iedere wedstrijddag, als ze op weg gingen naar Pepperpock Landing. James huiverde toen hij het glanzende bronzen figuur passeerde, een hekel hebbend aan die bevroren, getande grijns.

Toen de drie de hoeksteen naderde van de permanente fundering, zag James dat het een flink blok massief graniet was. Helemaal aan de bovenkant, gegraveerd net aan de rand zat de typische U-vorm.

‘Het duurt maar even Ralph,’ zei James, zich ook nogal nerveus voelend. ‘We hoeven alleen maar te kijken of het dezelfde vorm heeft. Als het hoefijzer de dimensionale sleutel is, dan kan dit het sleutelgat zijn. Als het niet zo is, dan nemen we het gewoon mee terug, en verstoppen het weer onder de Werpwilg.’

Ralph slikte. ‘Je bedoeld als het past dat we *nu* verdergaan naar de Wereld Tussen de Werelden?’

‘Relax Ralphinator,’ siste Daan ongeduldig. ‘We kijken alleen maar of het werkt. We komen later terug voor onze grootse entree, als alles goed gaat.’

Schichtig rondkijkend of niemand keek, liet James het zilveren hoefijzer uit de zak glijden. De drie jongens schoven bij elkaar voor de hoeksteen toen hij het naast de gegraveerde vorm hield.

‘Nou,’ zei Ralph aarzelend, ‘het past... een beetje.’

‘De gegraveerde vorm is te kort,’ zei Daan hoofdschudden. ‘De boven kant is eraf gehakt.’

James tuurde naar het hoefijzer terwijl hij het voor de gegraveerde U-vorm hield. ‘Het onderste gedeelte past precies,’ beaamde hij. ‘Het lijkt wel of de bovenkant van de hoeksteen mist.’

‘Dat is logisch,’ zei Daan. ‘Geen van de gebouwen staan op hun oorspronkelijke fundering. Elke keer als er een nieuwe Drijfbalwinnaar van het toernooi is, worden de huizen verwisseld. Ik wed dat niemand zich zelfs herinnerd welk huis hier als eerste ooit gestaan heeft.’

‘Dus als we erachter kunnen komen welk huis de bovenkant heeft van het hoefijzer,’ waagde Ralph. ‘dan weten we waar de ingang van het Nexus Gordijn is, juist?’

‘Misschien,’ zei James, het hoefijzer terug stoppend in de fluwelen zak. ‘Maar ik heb het gevoel dat de enige manier waarop de dimensionale sleutel zal werken is, als het juiste huis op de juiste fundering staat.’

Daan werd enthousiast. ‘Dat is makkelijk! Zoals Ralph zei. We moeten alleen ontdekken welk huis de rest van het hoefijzer op zijn hoeksteen heeft, en dan ervoor zorgen dat die afdeling het Drijfbaltoernooi wint. Als we geluk hebben, zal het het Hermes Landhuis zijn. Wij Zombies hebben de meeste kans dit jaar te winnen. Ik voel ‘t aan mijn water.’

James zakte ineen toen een zekerheid bij hem opkwam. Langzaam schudde hij zijn hoofd.

‘Ik denk niet,’ zei hij terneergeslagen, ‘dat het het Hermes Landhuis zal zijn.’

‘Wauw,’ zei Ralph korte tijd later, toen de jongens in de bosjes stonden voor het Bigfoot Huis. ‘Hoe wist je dat?’

‘Weet ik niet,’ antwoordde James op zijn onderlip bijtend. ‘Op een volslagen idiote manier in het logisch niet?’

Daan knikte overtuigd, zijn lippen als een streep op elkaar geperst terwijl hij staarde naar de hoeksteen van het Apollo Landhuis. Inderdaad, op de onderrand van de steen waren de twee markeringen als van de bovenkant van het zilveren hoefijzer. ‘Dus,’ zei hij opgewekt, nog steeds knikkend, ‘om het Nexus Gordijn te openen en daarmee de onschuld van onze goede vriendin Petra Morgenster te bewijzen, moet het *slechtste* Drijfbalteam sinds jaren het toernooi winnen van het beste Drijfbalteam sinds jaren. Is dat het zo’n beetje? Heb ik het bij het juiste eind?’

‘Ik ben bang van wel,’ antwoordde James nors.

Daan knikte niet meer. ‘Goed dan,’ zei hij, ‘een ding steekt als een absolute zekerheid er bovenuit.’

‘En dat is?’ vroeg Ralph een beetje aarzelend.

Daan keek ernstig naar zowel James als Ralph, en antwoordde toen, ‘Jullie hebben een grotere Spitsroede nodig.’

In de daarop volgende weken benaderde James de Bigfoot Drijfbal magische lessen met een vernieuwd enthousiasme. Ze vergrootte de Spitsroede inderdaad, en voegden er een systeem in, waar de spelers op een skrim konden gaan staan en vliegen zonder vooruit te gaan, met nagebootste wind draaien, en het belangrijkste, mechanische tegenstanders aanvallen. Met gebruik hiervan oefenden de spelers *Artis Decerto* in hun vlucht, leerden om midden in de lucht om te duiken, kurkentrekker draaien, horizontaal buigen, en een volledig nieuwe manoeuvre, die bekend stond als "de Val", waarbij een speler plat op de lengte van zijn skrim viel, met de vingers gekromd om de punt, zo de kans om geraakt te worden te verkleinen, als mede hun luchtweerstand, en zich effectief te veranderen in raketten. In deze houding, was de speler in staat om zijn of haar skrim te gebruiken als een schild om spreuken af te weren, door de punt omhoog te trekken en zo de spreuken af te laten afketsen tegen de onderkant.

'Wauw!' juichte Guldemunt toen Jasmine een indrukwekkende vallende draairol compleet met Hibba's, door een groep mechanische Popan's maakte. 'Stakke actie meid!'

'Ik moet bekennen James,' zei Neuteboom hoofdschuddend, 'ik had eerst helemaal niets met dit hele *Artis Decerto* gedoe. Maar met de nieuwe magie die we hebben geoefend en deze krankzinnige nieuwe manoeuvres, denk ik dat we een kans maken om in het toernooi te blijven.'

'Erin blijven m'n neus,' riep Willem Jan met uitpuilende ogen achter zijn dikke brillenglazen. 'We hebben een kans om te *winnen!* Helemaal nu de Pixies en Igor's eruit zijn gewerkt! Alleen nog de Weerwolven, Vampieren, Zombies en wij! En we hebben onze nieuwe manoeuvres nog niet eens gebruikt!'

'Laten we niet te zeker van onze zaak worden,' waarschuwde James, ondanks zijn eigen voorzichtige vertrouwen. 'Het is een ding om deze manoeuvres te doen in de Spitsroede. Het is een heel ander ding om ze te doen op de baan. Trouwens, onze volgende wedstrijd is een win of weg wedstrijd tegen de Zombies. En *zij* hebben geoefend in de Spitsroede net als wij, dankzij het feit dat we Daan en professor Klaverhoef nodig hadden om hem te bouwen.'

'Ik heb ze gisteren erop zien oefenen,' hijgde Jasmine die van haar skrim afsprong toen Ralph de Spitsroede stopte, 'vanuit het raam op de bovenste overloop. Ze nemen het allemaal niet zo serieus. Ze gebruikten het vliegp pad niet eens.'

'Graarph,' beaamde Mukthatch, op zijn skrim springend en sturend in positie voor zijn beurt op het pad. 'Wurgh raffwabffle.'

'Wat zei die?' vroeg James achter zijn hand, aan Neuteboom.

‘Hij zei dat de zwakheid van de Zombies is, dat ze niets serieus nemen. Ze werken liever met trucjes en verrassing, dan met discipline en oefening.’

‘Wauw,’ zei Ralph knipperend. ‘Zei die dat allemaal?’

‘Zijn taal is een erg praktische,’ antwoordde Neuteboom, wijs knikkend. ‘Ik leer het al sinds de lagere school. Ze hebben honderd woorden voor vuil, maar geen voor weg. Verteld zo ongeveer alles wat je over hen moet weten, niet?’

James knikte.

Later, op de avond voor de laatste wedstrijd van de Bigfoots tegen het Zombie-team, ontmoette James, Daan in het portiek van het Hermes Landhuis.

‘Heb je geprobeerd met hen erover te praten?’ vroeg hij aan de blonde jongen, die zijn hoofd grimmig schudde.

‘Het heeft te maken met trots,’ zei Daan zachtjes, omkijken naar het huis achter hem. ‘Het Zombie-team heeft nog nooit van de Foots verloren. Dat gelijkspel met jullie vorige keer was erg genoeg. En dit is een win of weg wedstrijd! De winnaar gaat door, de verliezer naar huis! Ik kan niet gewoon zeggen, “Hee, gasten, waarom laten we de Bigfoots niet en keer winnen hè? Ik kan jullie niet zeggen waarom, maar het zorgt ervoor dat een meisje die jullie niet kennen, niet naar Fort Bedlam gestuurd wordt, en wie weet voorkomen we zelfs het universum in elkaar klapt vanwege een vermiste draad! Wadenkiedervan nou?” Sorry James, je weet dat ik aan jouw kant sta, maar er is geen kans dat die Beuker opgaat.’

James schudde gekweld zijn hoofd. ‘Kun je, zeg maar, doses van Wemel’s Suffe Serum in hun ochtend koffie gooien of zoiets? Of onzichtbare gewichten op hun skrim toveren?’

Daan keek geschokt. ‘De Zombies *saboteren*?’ siste hij gekrenkt. ‘Kijk maat, ik sta aan jouw kant en zo, maar de eerste regel van de Zombie afdeling is dat je *nooit* en te nimmer geintjes uithaalt met je eigen afdeling.’ Daan stopte en keek bedachtzaam opzij. ‘Nou, eigenlijk, is de *eerste* regel om altijd de kelderdeur op slot te doen zodat de grauwels ’s nachts niet stiekem naar boven kan glippen en een feestje gaat bouwen met al de andere afdelingsgrauwels. *Tjonge*, ze maken een verschrikkelijke troep. En eten ze? Blurp. De laatste keer was er niets over dan een doos gedroogde bloedzuigers, en een halve fles El Salsa Grenado. Maar geen geintjes uithalen met je eigen afdeling is *absoluut* regel nummer *twee*. Zonder twijfel.’

‘Maar...!’ begon James, maar Daan onderbrak hem door een hand op te steken.

‘Sorry James. Ik kan het gewoon niet doen. Wij Zombies hebben geen geweldige moraal maar de paar die we *wel* hebben, koesteren we. Snappie? Jullie gasten moeten het gewoon maar van ons zien te winnen, eerlijk en braaf.’

James zuchtte diep en knikte. Toen hij zich omdraaide om te vertrekken, tikte Daan hem echter op zijn schouder.

‘Maar ik zal mijn vingers voor jullie gekruist houden,’ fluisterde hij met een halve glimlach. ‘Je kunt het. Blijf tussen Warrington en Horst hè? Ik kan je niet zeggen

waarom, maar als je dat doet – tussen die twee blijven plakken als roomboter tussen twee plakken witbrood – gaat het echt goed.’ Hij knipoogde samenzweerderig en ging toen op weg naar zijn huis. Een onschuldig deuntje fluitend.

De middag van de wedstrijd was een helder en warm, wat leidde tot een zeer uitbundige opkomst van toeschouwers. De tribunes zaten stampvol mensen met zwaaiende vaandels en handgeschreven borden. Tot James’ verrassing leken er bijna evenveel Bigfoot kleuren en vaandels te zijn, als er waren van de Zombie supporters. De twee partijen verdrongen zich gemoedelijk met elkaar op de hoge borstweringen, in onderlinge wedstrijdes met kleine vertoningen van vuurwerkspreuken in de team kleuren.

‘Dit is het, team!’ schreeuwde professor Plank toen de spelers zich om hem verzamelden op het hoge platform. Zijn stem ging bijna verloren in het gebrul van de opgetogen menigte. ‘Ik weet dat dit een win of weg wedstrijd is, maar laat je daardoor niet opjatten! We hebben een verbazingwekkend seizoen gespeeld, en ik ben trots op ieder van jullie! Doe je best, speel het eerlijk, en probeer ervan te genieten! Als we verliezen liggen we er wel uit, maar met een beter resultaat dan het Bigfoot-team in tien jaar gehaald heeft! Voor mij zijn jullie allemaal winnaars! Dus hou je hoofd recht! Klaar?’

Het team stapelde hun handen op professor Plank’s uitgestoken vuist. ‘GooOO FEET!’

Terwijl het team zich opstelde langs de rand van het platform, kwam Willem Jan naast James staan, zijn Skrim aan zijn zijde.

‘Als ik niet beter zou weten,’ mopperde hij overtuigd, ‘zou ik bijna denken dat Plank *verwacht* dat we verliezen.’

James keek naar de jongen naast hem. Willem Jan keek op. ‘Ik zeg het alleen maar,’ schouderchokte hij.

‘Nou *ik verwacht* dat we winnen,’ antwoordde James. ‘Denk eraan, hou een oogje op Warrington en Horst. Als ze samenkomen...’

‘Ja, ja,’ beaamde Guldemunt grimmig vanaf de andere kant van James. ‘Dan persen we ons tussen hen in, zoals Moeder Newt een Valentijnsbal begeleid.’

Een scherp fluitsignaal doorboorde de lucht van de figuur acht baan. Professor Sanders zweefde boven de middelste ring in zijn scheidsrechter gewaad, zijn fluit pilde tussen zijn tanden naar voren.

‘Hippogrief Nummer Zes,’ verkondigde Jasmine, zich afzettend van het platform voor de opwarmingsronde. De rest van het team gleed achter haar aan, samenkomend in een Hippogrief formatie.

‘Dit is het,’ riep Neuteboom serieus, terwijl hij zijn skrim liet vallen en zich klaar maakte om zich af te zetten van het platform. ‘Win of weg iedereen! Scoor of sterf!’

‘Scoor of sterf!’ galmde het bij de anderen, als was het een strijdkreet. James voegde zich erbij, met een dronken gevoel van opwinding, verwachting, en geheim vertrouwen. ‘Scoor of sterf! We gaan!’

Een minuut later blies professor Sanders lang op zijn fluit. De wedstrijd begon.

Twee uur later was het Bigfoot-team verzameld in de Kroes en Kraan, ze verdrongen zich ruw rond twee tafels die tegen elkaar waren gezet.

‘Victorie!’ riep Neuteboom, zijn Boterbier heffend. De anderen volgden zijn gebaar, er op lettend dat ze hard genoeg schreeuwden zodat de Zombies, die zich nors hadden verzameld in cabines aan de andere kant van de bar, het konden horen.

‘Victorie!’ riepen ze uitgelaten, hun bekers en schenkkannen tegen elkaar klinkend, hun drank morsend over de tafels tussen hen.

‘Dat was op het nippertje,’ bekend Guldemunt aan James toen hun gejuich overging in enthousiast gekwebbel. ‘Ik maakte me halverwege wel zorgen toen ze vier punten voor stonden.’

James knikte en haalde zijn schouders op, maar de waarheid was dat er nooit een echt benauwd moment was geweest. Een minuut voor de helft, was het Zombie-team erin geslaagd een serie snelle punten te scoren, dankzij de gecombineerde inspanning van Warrington en Horst, die, ondanks de grootste moeite van Bigfoot, erin geslaagd waren om samen te komen in een compacte formatie, waarbij ze drie Hibba’s tussen hen in hielden en beschermd werden door de rest van hun team. James had gekookt over het falen van zijn team om deze manoeuvre tegen te gaan, maar hij wist ook, dat de compacte formatie maar een keer per wedstrijd zou lukken. Het Zombie-team was toen al nerveus geworden dat ze de wedstrijd zouden kunnen gaan verliezen, en hadden zich gestort op wanhopige manoeuvres. Vijf minuten in de tweede helft had het Bigfoot-team alweer de leiding genomen. Willem Jan had Mukthatch vervangen bij het doel, waardoor Mukthatch in staat was om Warrington te schaduwen de rest van de wedstrijd, zijn aapachtige bereik en zijn intimiderende voorkomen verhinderde een herhaling van de befaamde compacte formatie, gemakkelijk. Aan het eind, gebruikmakend van een mix van spelmagie en *Artis Decerto* bewegingen. Had het Bigfoot-team de Zombies verslagen met een klinkende score van twee-en-tachtig tegen zestig.

‘We gaan naar de finale!’ riep Neuteboom uitbundig uit, en de rest volgde, joelend en roepend, maar James had er minder vertrouwen in. Zelfs toen zijn teamgenoten juichten, keek hij in de rondte en zag een tafel naast de openhaard waar lei grijze truien en dassen van de Weerwolf afdeling overheersten. Cas Ansing zat aan het

hoofd van de tafel, starend naar James met een dunne flauwe glimlach. Terwijl James keek, hief de oudere jongen zijn hand en wees met een vinger direct naar James. Hij miniekte hem te schieten en zijn mond vormde het geluidloze woord "pang". De overige Weerwolven zagen het gebaar en wendden zich gemeen grijnzend naar James, hun samen geknepen ogen schitterden.

James zuchtte, het plezier zakte weg uit zijn hart. *Jullie kunnen het gehaald hebben tot definale, kleine kwallen, leken de Weerwolven grijnzend te zeggen, maar jullie hebben het nog niet tegen ons opgenomen, en wij komen uit een heel andere ketel gerold. Wij eten kwallen als jullie voor het ontbijt.*

James keek weg, de geheimzinnige, zelfvoldane grijnzen verafschuwend. In plaats daarvan keek hij naar de Zombies aan de andere kant van de ruimte, die vechtlustig verzameld waren rond hun eigen tafels. Daan zat tussen hen, even nors kijkend, en toch, toen hij James zag, knipoogde hij en haalde flauw zijn schouders op. Net als het grijnzen van de Weerwolven, leek Daan's gebaar boekdelen te spreken. *Gefeliciteerd maat, leek de knipoog te zeggen, nu wordt het leuk.*

James rolde verbijsterd met zijn ogen. Zelfs Daan's gebaren leken sarcastisch.

Tijdens de volgende dagen worstelden James, Daan en Ralph om een plan te maken. Zonder enige onvoorziene rampen, leek het dat de Bigfoots - verbazingwekkend genoeg - in de finale zouden spelen. Voor de meesten van het team, was het dit te hebben behaald, succes genoeg. James, natuurlijk, had een ander doel voor ogen. Het was van het grootste belang dat de Bigfoot niet alleen het Weerwolf-team te ontmoetten in de finale, maar dat ze ze zouden verslaan. Alleen dan zou het Apollo Landhuis worden verplaatst naar de Victorie Heuvel, het Ares Landhuis vervangend, en zo het dimensionale sleutelgat herstellen. Maar hoe kregen ze dat voor elkaar? Het zou geholpen hebben als het Weerwolf record een paar scheurtjes vertoonde. Waar het Bigfoot-team (tot niemands grotere verrassing dan hun eigen) het voor elkaar had gekregen om vier winsten bij elkaar te schrapen en drie keer te verliezen,-- zich nauwelijks vast konden klampend aan en tweede plaats-, was het Weerwolf-team tot op nu onverslagen. Erger nog, op een na alle Bigfoot overwinningen waren adembenemend klein geweest, met twee technische overwinningen door gelijkspel. De Weerwolven echter, hadden gemakkelijk iedere wedstrijd gedomineerd, gewoonlijk met twee cijfers, halverwege de leiding hebbend, en doorgaand om hun tweede ploeg spelers in te zetten in het laatste kwartier, terwijl de starters al het platform verlieten, afdalend naar hun kleedkamer om hun spelkleding te wisselen voor hun gewone kloffie. De regelrechte arrogantie ervan voegde belediging en irritatie toe aan de aangeslagen tegenstanders, en vormde de

laatste steek van het Weerwolf spel van psychologische oorlogvoering – een spel dat alleen zij speelden met bijna griezelig gemak.

‘Ieder team heeft zijn zwakke plek,’ hield Daan vol, stompnd op de armleuning van een van de banken in de Bigfoot speel kamer. ‘Zelfs de Wolven.’

‘Waarschijnlijk, maar niemand heeft die ooit gevonden,’ zei Ralph met een zucht. ‘Ze lijken gewoon een rotsvast spel te spelen. Geen zwakke, geen makke.’

James schudde zijn hoofd terwijl hij naar de grond keek tussen de banken in. Het gordeldier waggelde doelloos voorbij een salontafel, snuffelend aan het tapijt, met twee lege dropsodaflessen balancerend op zijn gepantserde rug. Daan ging op zitten en voegde zijn eigen lege fles aan de collectie.

‘Dat betekend niet dat ze geen zwakheid *hebben*,’ zei hij duister. ‘Het betekend alleen dat ze het verbergen achter die stomme arrogantie. Hun beste aanval is iedereen zo te intimideren dat ze al gewonnen hebben voor de wedstrijd begint.’

‘Misschien,’ erkende James. ‘Maar dan toch, misschien is *dat* hun zwakheid. Misschien zijn ze echt niet zo’n goed team dat iedereen *geloofd* dat ze zijn. Misschien is Ansing en zijn bende erin geslaagd om iedereen te overtuigen dat de Weerwolven zo goed zijn dat de andere teams gewoon zenuwachtig worden en het bijltje er bij neergooien. Is dat ooit bij je opgekomen?’

Daan overwoog het. ‘t Is een theorie, dat wel,’ bekende hij. ‘Dus je zegt dat als je de Foot’s kan overtuigen dat het Weerwolf-team meer geblaf dan gebijt is, je misschien het beste wapen uit de poten van de Weerwolven kan halen?’

‘Kan geen kwaad,’ knikte Ralph. ‘Hoe dan ook, ja? Ik bedoel, intimideren kan twee kanten op werken. Als het waar is dat het Weerwolf-team de andere teams zo kan intimideren dat ze slecht spelen, dan is het ook waar dat wij ons zelf aan kunnen leren om zelfs nog *beter* te spelen. Lijkt me logisch.’

Daan perste zijn lippen nadenkend op elkaar. ‘Maar je hebt meer dan woorden nodig om die gasten ervan te overtuigen dat het Weerwolf-team niet meer is dan een stel schapen in wolfkleding. Je hebt iets overtuigends nodig, iets waar ze over na kunnen denken. Een geheim wapen of zo, zelfs al is het maar een symbool.’

‘Zoals dat stomme bronzen standbeeld waar het Weerwolf-team over wrijft voor iedere wedstrijd,’ mijmerde Ralph die opgewonden werd. ‘Maar anders. Iets wat het team echt doet geloven dat ze een troefkaart achter de hand hebben.’

James dacht na, zijn ogen vernauwden zich terwijl het gordeldier onder zijn uitgestrekte benen door sukkelde, de flessen van zijn rug tikkend. Daan en Ralph keken hem aan.

‘Waar denk je aan?’ vroeg Daan, met opgetrokken wenkbrauwen.

James peinsde, ‘Ik denk dat de Weerwolven achteraf *wel* een zwakheid hebben. Ik bedoel, naast hun zelfverzekerdheid.’

‘Wat dan?’ vroeg Ralph.

James glimlachte langzaam en een beetje gemeen. 'Denken jullie dat er *iemand* op het terrein is, los van hun afdelingsmaten, die het Weerwolf-team het toernooi *willen* zien winnen?'

Daan blies een ademtocht door zijn dunne lippen. 'Na een decennium van onverslagen te zijn? En na al de vernederingen die ze uitgedeeld hebben de afgelopen seizoenen? Niet waarschijnlijk. In feite, ik wed dat iedereen in de andere afdelingen dik zouden betalen om de Weerwolven op hun donder te zien krijgen. Hoezo?'

James glimlachte nog steeds ondeugend. 'Denk je,' vroeg hij zachtjes, 'dat ze zouden willen helpen om dat te laten gebeuren?'

Het plan was eenvoudig genoeg, en James bekende, ietwat onwillig, dat hij net de juiste persoon was om het voor elkaar te krijgen.

Twee jaar eerder, tijdens zijn eerste jaar op Zweinstein, had James iets over zichzelf geleerd. Hij was niet als zijn vader. Dit was geen slecht ding, eigenlijk (hoewel hij enige tijd ernstig geloofd had dat het wel zo was). Het betekende dat James andere methoden moest vinden om dingen voor elkaar te krijgen. Zijn vader, als een jonge man, was erin geslaagd om blind in de armen van het gevaar te rennen, gewoonlijk met zijn vrienden Ron en Hermelien aan zij zijde. Dit had voor hem gewerkt omdat hij, simpel gezegd, het kind van het lot was. Hij was Harry Potter, de Jongen Die Bleef Leven.

James aan de andere kant, was gewoon een jongen. Zijn pogingen om helemaal alleen om te gaan met avonturen waren nogal ellendig mislukt. Als het Bigfoot-team, was James net aan geslaagd, vaak met de minste ruimte, en altijd met hulp van mensen om hem heen. Dit had hem uiteindelijk overtuigd van de werkelijkheid over het soort persoon die hij was. Anders dan te proberen om de dingen op eigen houtje te doen als zijn vader, had James geleerd (tenminste tijdens een paar momenten) om om hulp te vragen. Dit had hij het eerst gedaan, door te vragen of de Gremlins hem, Ralph en Daan wilde helpen in het grote bezemsteel avontuur, toen ze geloofd hadden dat Tabitha's bezem de legendarische staf van Merlijn was. Het avontuur had gefaald (wat inhield dat de bezemsteel in feite niet Merlijn's staf geweest was), maar het had prima gewerkt als uitvoering; James was erin geslaagd de bezem te jatten, tenminste voor een paar minuten. Later, natuurlijk, had James aan Merlijn gevraagd om te helpen om af te komen van een irritante (maar gevaarlijke) Drezuzel verslaggever. Martin Premier. Dat had, ongelooflijk, bijzonder goed gewerkt. Met tegenzin had James het jaar daarop geleerd dat dit zijn lot was. Hij was niet zozeer een held, als een aanstuurde. Hij vroeg om hulp. Niet altijd natuurlijk, en

waarschijnlijk niet zo vaak als hij zou moeten, maar als hij het deed, leken de dingen een stuk beter uit te pakken.

Nu, voelde hij zich er iets gemakkelijker onder. Maar toch, toen hij de eerste afdeling op zijn lijst bezocht (wat Aphrodite Hoogte was, bij het theater), ontdekte hij dat zijn taak, anders dan zijn eerdere ervaringen met het vragen om hulp, griezelig gemakkelijk was.

‘Zeker weten,’ knikte Olivia Werf, aanvoerder van het Pixie-team resoluut, waardoor haar blonde vlechten dansten. ‘Die Weerwolf dik-koppen hadden het lef om Wiekels en Augers op hun platvorm te spelen tijdens onze laatste wedstrijd. Het laatste kwartier keek professor Jackson niet eens meer! Hij keek hoe zijn spelers een oude Hibba wiekelde rond hun platform! We zullen meer doen dan onze beste spreuken met jullie delen. We zullen laten zien hoe ze te gebruiken! *Dat* zal die smakeloze ouwe wolven leren de Pixies te vernederen.’

Tien minuten later verliet James Aphrodite Hoogte in een soort verdoofde sufheid. Ralph liep naast hem, zijn neus begraven in een handgeschreven kladblok, de pagina’s vol met getekende illustraties, in net achterover hellend schuinschrift, met de “i” s voorzien van een punt als een hartje.

‘Wauw,’ hijgde Ralph, zonder op te kijken van de bladzijden. ‘Die Pixies zijn alleen maar leuk aan de buitenkant. Dit spul is *genadeloos*.’

James knikte, maar hun werk was nog niet gedaan. Ze hadden nog drie afdelingen te bezoeken, en toch benaderde hij zijn taak met een vernieuwd doelgericht gevoel. Olivia Werf had bijna gereageerd alsof de Bigfoot spelers *hen* een plezier deden, dan anders om.

‘Zet ze op hun plaats,’ had ze grimmig gezegd toen ze door de grote gemberkoek voordeur van Aphrodite Hoogte liep. ‘Mep ze van hun onuitsprekelijk kleurloze grijze skrim, en zeg ze dat het van het Pixie-team is, tenminste voor een deel.’

James had, met een scheve grijns, geknikt. Dit ging veel beter dan hij had verwacht.

Aan het eind van de dag, hadden Ralph en hij de enthousiaste ondersteuning gekregen van de aanvoerders van bijna ierdere afdeling.

De Igor’s hadden toegestemd om de skrim van het Bigfoot-team een pre-spel opkikker te geven, met gebruik van een lading van technomanische betoveringen die ze hadden geformuleerd tijdens de eerdere seizoenen en wat, tot op nu, een zorgvuldig bewaakt geheim was geweest. Deze verbeteringen, beloofde de Igor aanvoerder met een licht manicale (zo niet geofende) lach, zou de Bigfoot skrim sneller en beweeglijker maken dan wat dan ook in het Weerwolf arsenaal.

Warrington, de aanvoerder van het Zombie-team, was nog steeds gekwetst door het verlies van zijn team door de Bigfoots, maar met Daan’s aanmoediging, werd dit snel opzij gezet door de Zombies langdurige haat voor de Weerwolven. Hij stemde toe om zijn teams meest aanvallende technieken te delen met de Bigfoots, wat geen

kleinigheid was, gelet op het feit dat de Zombies erin waren geslaagd om de meeste punten te scoren tegen de Weerwolven tijdens het seizoen.

James was voorbereid om Willem Jan te halen, om zeker te zijn van een gesprek met de aanvoerder van het Vampier-team, maar het bleek dat de aanvoerder Alex Harding was, de jongen die in eerste instantie had geprobeerd te voorkomen dat ze in het Erebus Kasteel zouden komen, en hij had al gehoord over de missie van James en Ralph. Hij liep op hen af, toen ze door de warme namiddag over het terrein liepen.

‘Ik hoorde dat jullie hulp zoeken van de andere afdelingen om Ansing en zijn Weerwolven te verslaan in de finale,’ zei hij zonder inleiding.

James knikte en slikte. ‘Euh, ja,’ bekende hij. ‘We contrôleerden het Bigfoot handboek en zagen dat er geen regels tegen zijn. We dachten alleen dat de andere teams, euh, zouden willen zien dat de Weerwolven uiteindelijk, na al die jaren, verslagen worden. Op een eerlijke manier natuurlijk. Niets achterbaks.’

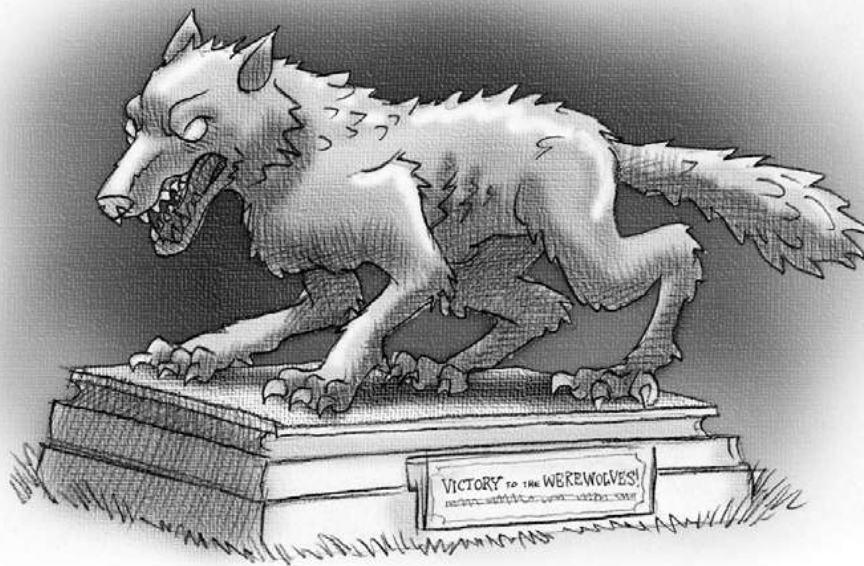
Harding’s ogen vernauwden zich. ‘Nou, *dat* is jammer,’ fronste hij vol afschuw. ‘Maar ik had kunnen weten dat het Bigfoot-team niet het lef hadden om iets *echt* slechts te doen, om die razend makende honden op hun plek te zetten. Ik was bereid om onze meest geheime vloeken met jullie te delen. Zouden jullie dan tenminste een milde Pest Vloek willen aannemen?’

Ralph schonk hem een glimlach waar James een beetje van schrok, en sloeg toen een arm om Harding’s schouders. ‘Wist je,’ zei hij samenzweerderig, ‘dat ik uit een plaats kom die bekend staat als de Zwadderich afdeling? Pest Vervloekingen zijn een beetje onze specialiteit. Laten we praten.’

Harding grijnsde terug naar Ralph. De volgende twintig minuten spraken de drie met gedempte stemmen, rondhangend bij de glanzende Octosfeer. Tenslotte lachten zowel Harding als Ralph. Na even deed James dat, een beetje zenuwachtig, ook.

Alle afdelingen stonden nu achter hen. Met hun steun, zou het Bigfoot-team nog schrikbarender zijn dan ze ooit geweest waren of ooit zouden zijn. James wist echter, dat het echte geheim van hun waarschijnlijke succes niet lag in de technomanisch-verbeterde skrimms, noch de uitgebreide spelmagie, noch de Vampiers afschrikwekkende spel vloeken. Het echte geheim lag in de psychologische opkikker die deze dingen het Bigfoot-team zou geven. De hele school stond achter hen, juichte voor hen, en boden hen hun beste ondersteuning aan. Los van de leden van de Weerwolf afdeling, geloofde de hele school dat de Bigfoots het toernooi konden winnen.

Dit, meer dan al het andere, was hun geheime wapen. Voorzichtig begon James te denken dat ze het voor elkaar konden krijgen.

20. Albus' Verhaal

Albus haatte Alma Aleron niet ondanks zijn spottende opmerkingen en klachten. Noch had hij een hekel aan het leven in het Ares Landhuis met zijn mede Weerwolven. Op veel geruststellende manieren waren ze hetzelfde als zijn maten in de Zwadderichafdeling. Er was een bekende genadeloosheid onder hen, een gemengd gevoel van trots en ambitie die Albus volmondig deelde. Hij had vrienden onder de Wolven en zelfs een paar buiten zijn eigen afdeling. Zoals Daan, was Albus een aangenaam persoon. Hij trok mensen aan, en deze bleven bij hem hangen, door zijn aanstekelijke (hoewel scherpe) gevatheid, en zijn cynische doortastendheid. Er waren ogenblikken dat Albus zich prima thuis voelde bij zijn nieuwe maten, en zelfs de vreemde nieuwe school, die zo anders was dan Zweinstein.

Verder, was er een verfrissende vrijmoedigheid bij de Weerwolven – een specifieke Amerikaanse recht-door-zee-heid die ietwat schokkend was voor zijn Britse gevoelens. Waar de Zwadderaars (tenminste in zijn tijd) nogal bedekt en subtiel waren in hun tactieken, waren de Weerwolven volledig open over hun doelen. Ze waren fanatiek, machtshongerig, arrogant en genadeloos, en waren daar volledig onverschrokken over. Albus waardeerde de volledig platvloerse botheid van Cas Ansing Olivia Jones, en de rest van de oude jaars Wolven, zelfs als hij het wel eens koud kreeg van hun gedreven ijver.

Het enige wat het verknalde, natuurlijk, was het Weerwolf gevoel van bijna absurde vaderlandsliefde. Albus begreep vaderlandsliefde – hijzelf had zijn irritatie van het begin af aan geuit over het gaan naar de Verenigde Staten -- maar de mate van nationalisme die tentoon gespreid werd door veel oudere Weerwolf leerlingen

was op zijn minst ontmoedigend. Het was begonnen met de bijnaam "Cornelis", kennelijk een Amerikaanse uitdrukking voor iedereen met een Brits accent, ontleend aan een paar beroemde toespraken die tientallen jaren eerder waren gegeven door de een of andere Minister van Toverkunst. Albus kon daar wel mee leven, dacht hij. Hij had zelf meerdere spottende bijnamen uitgedeeld in het verleden, en hij wist dat de beste manier om er mee om te gaan was, om de bijnaam te omarmen in plaats van hem te verwerpen. Het gevolg was dat hij op zijn bijnaam reageerde alsof het een bron van trots was. Per slot, hij *was* Brits en deze Cornelis gast *was* de Minister van Toverkunst geweest. Dit waren geen dingen waar hij zich voor hoefde te schamen.

De Weerwolven echter, leken ongevoelig voor de manier waarop Albus bereid was zijn bijnaam te accepteren. Ze zagen het eerder als een zwakheid dan een soort verborgen onverschrokkenheid. De Weerwolven, kwam Albus achter, hielden niet van sluwheid of fijngevoeligheid, tenminste buiten het strijdveld. Wat ze van hun mede Weerwolven wilden zien was *felheid*. Ze wilden dat Albus zijn spreekwoordelijke tanden aan hen liet zien, zijn taaiheid te bewijzen (en zijn aangenomen Amerikaansheid) door te snauwen naar hun spot en zelfs een beetje naar hen uit te halen. Tegen de tijd dat hij dit besepte, was het te laat om er iets aan te veranderen. Als ieder roedel wolven, behielden de leiders hun positie door te grauwen naar de hals van de mindere dieren. Door het kalm en subtiel te spelen, had Albus hen toegestaan te bepalen – foutief -- dat hij geen leider was. Het feit dat hij vasthield aan zijn Brits zijn (en mogelijk nog meer, zijn Zwadderaarschap) bevestigden enkel hun mening dat hij een indringer was.

Het resultaat was, dat Albus eerste dolle enthousiasme voor zijn afdeling en zijn maten, was gekoeld tot een broze gesloten verdraagzaamheid. Hij miste de Zwadderichafdeling, waar hij werd gewaardeerd en (moest hij tenminste aan zichzelf bekennen) een beetje gerespecteerd. Ten slotte, hij was de zoon van Harry Potter en hij was gesorteerd bij de afdeling van Harry Potter's aartsvijand. Als dat geen zalige ironie was, dan was niets dat. De Zwadderaars, bedekt als ze konden zijn, begrepen ironie. Ze genoten ervan. Dus, met het verstrijken van de dagen, Albus een stap dichterbij naar zijn huisreis naar zijn maten brengend, werd hij ontevredener en onrustiger.

Hij sprak er een beetje met James over, maar James begreep het niet helemaal. James had Ralph, en die onuitstaanbare Daan Wilstra, om mee op te trekken, net als altijd. Trouwens, James werd volledig opgeslokt door een of ander project, zoals altijd. Albus wist er niets van, -- het was hem alleen opgevallen dat zijn broer en zijn kleine groep vrienden zich bezig hielden met gedempte gespreken en rond het terrein hingen als een paar lekker belangrijke kleine eikels – maar hij gokte erop dat wat het ook was, het iets te maken had met Petra Morgenster.

Albus nam aan dat hij een beetje jaloers op hen was. Tenslotte was Petra ook zijn vriendin, tenminste een beetje. Ze had de afgelopen zomer een aantal weken in het Potter huis gewoond, en Petra en Albus hadden een soort scherp-op-de-snede kameraadschap ontwikkeld. Er was iets specifiek *on-Griffoendor* achtigs aan Petra, ondanks haar afdeling. Ze kon soms verrassend duistere opmerkingen plaatsen, zowel in haar houding als haar humor, en Albus had, tot zijn eigen verassing, haar

oprecht gemogen. Hij had natuurlijk niet dezelfde gevoelens voor haar als James. Iedereen wist dat James volledig overliep van kalverliefde voor Petra. Albus aan de andere kant, zag haar als een jongere, vrouwelijke versie van zijn pas getrouwde Oom George. Voor hem was Petra een soort wapen-zuster een cynische verwante geest, zelfs als ze de neiging had om het allemaal te verbergen onder een suikerzoet *schattig meisje* buitenkant.

Albus wist niet of Petra echt schuldig was voor het vervloeken van meneer Honselaar of niet. Op zijn eigen manier wist hij dat hij haar beter kende dan James, omdat James mening over haar hopeloos gekleurd werd door de roze-gekleurde glazen van verliefdheid. Albus begreep dat Petra heel goed degene kon zijn geweest die in de Archief Zaal had ingebroken. Hij begreep niet echt, waar alle herrie over was. Wat dan als ze een of andere ouwe Dreuzel had vervloekt, en rondhuppelde met een of ander geheimzinnig voorwerp van de bodem van het Archief? Albus besloot dat ze er een goede reden voor had.

Hij begreep ook – gevoelsmatig dan – dat als het Amerikaanse tovenaars bestuur Petra in de gevangenis wilden gooien, dat ze er een hardere dobber aan zouden hebben om haar erin te houden dan ze dachten. Albus had wat ervaring met het omgaan van unieke magische persoonlijkheden. Zijn vader tenslotte was de grote Harry Potter. Albus wist dat er iets ongebruikelijks om Petra was, iets dat zowel stilletjes machtig als (mogelijk nog belangrijker) diep woest was. Ongeacht wat er zou gebeuren tussen haar en die waardeloze kamprechter, Codaan, had Albus het gevoel dat Petra in staat zou zijn om haar eigen lot in handen te houden. En ook dat van Issy.

‘Hee Cornelis,’ riep Ansing toen Albus op een avond terug kwam in het Ares Landhuis, hem onderbreken toen hij net de brede trap wilde opgaan. ‘Je broer en zijn aanhang schoven vandaag voorbij om je te zien.’

Verrast stopte Albus. Hij keek over de trapleuning naar Ansing, die onderuit gezakt in de grote huiskamer zat met een paar oudere Weerwolf leerlingen, die deden of ze studeerden, maar Oude Klare jonge borrel nipte uit een fles die ze achter de bank verstopten.

‘James was hier? Wat zei hij?’

Ansing schouderchokte toegevelijk. ‘Wie weet? Hij en zijn kleine Bigfoot vriendjes trilden in hun gewaad toen ik ze bij de deur tegenkwam en vertelde dat je er niet was. Ik stelde voor dat ze op zouden donderen voor ik ze hen een beetje respect zou bijbrengen. Sorry als ik een onderonsje heb verknald of zoiets.’ Hij grinnikte gemeen en porde het meisje naast hem. Zij meesmuilde.

Albus rolde met zijn ogen en draaide zich weg, de rest van de trap opdravend.

Hij had gehoord van James’ contacten rond het terrein die dag. Lucy had de geruchten hierover tijdens het middagmaal bevestigd. Kennelijk gingen James en Ralph Deeter bij de andere afdelingen langs, hulp vragend voor de aanstaande wedstrijd van het toermooi. Hij schudde zijn hoofd toen hij op weg was naar de overloop van de derde verdieping en opende de deur naar kleine slaapkamers van

de tweedejaars. Het was net iets voor James om met uitgestoken hand over het terrein te gaan, bedelend om hulp, *zijn* probleem het probleem van *iedereen* te maken. Hoe irritant als de Weerwolven ook konden zijn, zij begrepen tenminste het concept van zelfrespect. Ze zouden op eigen kracht winnen of verliezen, en ze zouden dat met trots doen, ongeacht wat.

Het was natuurlijk zo dat Albus de ervaring had dat de Weerwolven *altijd* wonnen, zo hij kon er niet helemaal zeker van zijn hoe ze reageerden als ze verloren. Hij nam aan dat ze dit zouden accepteren met hetzelfde soort bitterheid die ze hadden laten zien bij vrijwel iedere zaak.

Albus zette zijn tas op zijn bed en gooide zichzelf op zijn buik ernaast. Hij legde zijn kin op zijn handen en staaarde uit het hoge raam.

De waarheid was dat het hem een beetje irriteerde dat James niet meer had aangedrongen *hem* om hulp te vragen. Eerlijk gezegd wist Albus dat hij niet de indruk bij James had gewekt hij, Albus, bereid zou zijn om hulp te willen aanbieden, maar toch. Ze waren broers, ja toch?

Diep in zijn hart, ondanks als zijn bravoure en zijn kennelijke toewijding aan zijn afdeling, wilde Albus soort van zien dat de Bigfoots het toernooi zouden winnen. Niet alleen omdat James deel uitmaakte van het team, en al helemaal niet omdat de Foot's de gevierde underdogs waren. Albus was niet het soort jongen die gevoelig was voor een underdog. Het feit was, dat Albus zich ongemakkelijk voelde over de kennelijke onstopbare natuur van het Weerwolf-team.

Het was een paar maanden geleden begonnen, net voor Kerstmis.

Albus had zich voorbereid om het team naar Pepperpock Landing te volgen voor een wedstrijd tegen de Igor afdeling, toen Ansing hem tegenhield.

'Wow, wow, wow, waar denk jij heen te gaan?' had de grotere jongen geëist, een hand tegen de borst van Albus drukkend en hem een stukje terug de ontvangsthal in duwend.

'Ik ga naar de wedstrijd,' antwoordde Albus, de neiging - met enige moeite - onderdrukkend om zijn toverstok te pakken en Ansing op *zijn* manier weg te duwen.

Ansing schudde ongeduldig zijn hoofd. 'Dat ga je niet,' weerkaatste hij. 'Jij hebt nog werk te doen. Ga me niet vertellen dat je dat al vergeten bent.'

Albus fronste vermoeid. 'Maak je een geintje? Moet ik dat *nu* doen? Maar de wedstrijd...!'

'Ik verwacht dat we de eerste helft wel doorkomen zonder jou op de tribune, zwaaiend met je kleine Weerwolfvlaggetje,' sneerde Olivia Jones, hem passerend terwijl ze haar handschoenen aantrok.

'Iedereen moet zijn deel doen,' voegde Ansing zelfingenomen toe. 'Ons deel is het om het Igor-team op hun broodmagere billen te geven. *Jouw* deel is om het bestek te poetsen, zodat we iets lekkers kunnen eten als we terug komen. Dat mag voor jou niet zo belangrijk lijken Cornelis, maar we zullen honger hebben als we terug komen.'

We verdienen dan mooi gepoetst bestek. Juist? Wat zou er gebeuren als je naar de wedstrijd waggelt en je je drukt van je taken? Nou, wij zouden hier dan terug komen en niets anders vinden dan verkleurd vuil oud zilver! Hoe afschuwelijk moet dat zijn?’

‘Geef antwoord cadet,’ beval de Weerwolf Hanger, een brute oudejaars genaamd Donkers die voorbij liep, Albus tegen zijn schouder stotend.

‘Dat zou behoorlijk afschuwelijk zijn,’ mompelde Albus in een poging niet sarcastisch te klinken.

Ansing knikte, ‘Dat zou het zeker. Nu wegwezen. Als je haast maakt, kun je nog op tijd zijn voor de tweede helft van de wedstrijd. En als je er eerder bent, dan weet ik dat je eronder uit bent gekomen door magie te gebruiken. Geen magie voor huishoudtaken! Je kent de regels.’

‘Ja,’ zei Albus duister zijn shawl los rukkend en deze over de haak bij de deur gooiend. ‘Ik ken de regels.’

Ansing had Albus echter al de rug toegekeerd. Hij sloeg zich op zijn schouderstukken, eerst rechts, dan links, en maakte een schorre blaf van een dierachtige enthousiasme (wat werd beantwoord door de rest van het team terwijl ze op weg gingen door de grote voordeur), en draafden de trap af de koude namiddag in.

Anders dan de andere afdelingen, woonde het Weerwolf-team dicht genoeg bij Pepperpock Landing, dat ze zich omkleedde in hun eigen huis, de kelder kleedkamer onder hun platform negerend tot het eind van de wedstrijd. Albus keek hen grimmig na toen het team in een lang lint de trap af rende, en over het pad, blaffend en grauwend naar de vroege gele maan. Toen ze het bronzen standbeeld passeerden van de snauwende weerwolf, klopten ze deze op zijn snuit, voor geluk. Het was een traditie welke bijna dwangmatig was. Albus schudde zijn hoofd. Hij was niet bijgelovig genoeg om in geluk te geloven. Hij geloofde in geluk maken.

Of niet.

Nog steeds fronsend, wendde hij zich naar de hoofd hal van het Ares Landhuis en ging op weg naar de eetkamer om het zilver te poetsen. Hij gebruikte magie om het zilver te poetsen, natuurlijk, ondanks de Weerwolf huisregels. Het duurde net drie minuten. De volgende paar minuten gebruikte hij om wat oude lappen te voorzien van zilverpoets, en liet ze achter op de tafel, gewoon als bewijs.

Er stond een televisie in het Ares Landhuis. In eerste instantie had dit Albus enorm tegengestaan – het idee van een t.v. in Zweinstein was volkomen belachelijk – maar Alma Aleron was geen Zweinstein, en op momenten als deze, was hij stiekem nogal blij met de afleiding. Hij gebruikte zijn toverstok om de t.v. aan te zetten en plofte languit op de bank.

Er waren specifieke tovenaars televisie kanalen in de Verenigde Staten, en Albus keer er terneergeslagen naar een, de tijd volmakend tot hij op weg kon naar de wedstrijd zonder argwaan te wekken. Het programma was een soort praatshow. De gastheer, een tovenaars in een paars krijtstreep gewaad, interviewde de een of andere

gast van de Kristallen Berg over nog altijd vermiste Dreuzel Senator. De gangbare theorie, kennelijk, was dat de Senator, wiens naam Vrijmoedt was, nog altijd leefde, en gevangen werd gehouden door het Front Radicaal Eenwording Tovenars, op een geheime locatie. De man van de Kristallen berg, was indrukwekkend glad en kalm, in een lei grijs pak met een rode das. *Voormalige Weerwolf afdelingman*, dacht Albus, zowel trots als geërgerd.

‘Volgens verschillende experts, is de nieuwe leider van F.R.E.T een vrouw,’ zei de man met een ernstige stem. ‘Ze vervangt de eerdere leider Edgar Tarrantus, die er voor koos om meer een publieke persoonlijkheid te zijn, ondanks de verboden aard van zijn groep. Deze nieuwe leider echter, blijft opmerkelijk uit het zicht, en we weten vrijwel niets over haar. Ze lijkt eenvoudig zo uit de lucht te zijn gevallen, de groep losgerukt van zijn oprichters, en ze, volgens sommigen, in gevaarlijke nieuwe richtingen leidend.’

‘En wat betekend dit voor de Dreuzel Senator Vrijmoedt,’ vroeg de gastheer betekenisvol, iets voorover buigend op zijn stoel.

De man in het grijze pak schouderstokte. ‘Als hij nog leeft, dan moeten we aannemen dat het plan is hem te Modifieren en dan de *Imperio* vloek te gebruiken. Hij kan dan daarna losgelaten worden in de Dreuzel machtsstructuur, waarschijnlijk met een of ander verzonnen verhaal om zijn afwezigheid te rechtvaardigen. Aannemend dat dit lukt, moeten we verwachten dat hij zal handelen naar de wensen van zijn vangennemers.’

‘En wat kan dat zijn?’ vroeg de gastheer, zijn hoofd opheffend.

‘De doelen van F.R.E.T zijn zeer goed bekend,’ antwoordde de grijs geklede man luchtig. ‘Volledige gelijkheid tussen de tover- en de Dreuzel wereld. De eerste stap zal waarschijnlijk het onthullen van de magische wereld zijn, of tenminste, op een vrij beperkte manier, gewoon om het Dreuzel publiek voor te bereiden op de veranderingen die eraan komen. Dit is vanzelfsprekend, giswerk.’

De gastheer knikte nors. ‘Inderdaad nobele doelen, zelfs als hun methoden een beetje bedenkelijk zijn. Recente opinie peilingen tonen aan dat bijna twee-en-veertig procent van de Amerikaanse heksen en tovenaars voor een volledige onthulling zijn voor de Dreuzel wereld. Enig idee waarom F.R.E.T en hun geheimzinnige nieuwe leider zo lang gewacht hebben om te handelen? Tenslotte wordt de Senator al verschillende maanden vermist.’

‘Het kan zijn dat ze op de vlucht zijn,’ antwoordde de gast voorzichtig. ‘Internationale bestuurders werken samen met het Magisch Onderzoek Bureau om ze op te sporen, en er gaan geruchten dat de internationale agentschappen die erbij betrokken zijn, roekeloos gehandeld hebben, waardoor F.R.E.T in de gelegenheid was om te ontkomen. Er zijn zelfs vermoedens dat *sommige* van de internationale politie beampten in het geheim betrokken zijn bij F.R.E.T, of ze werken voor hen of, waarschijnlijker, proberen de groep over te nemen voor hun eigen verfoeilijke doelen.’

‘Doxy poep,’ zei Albus walgend, hij ging overeind zitten op de bank en zwaaide met zijn toverstok naar de t.v. Die plopte met een soort kwaak uit. ‘Verdraaide ontevredene en ondankbare. Jullie zouden het verdienen dat mijn pa het gewoon opgeeft en naar huis gaat. Jullie te laten stikken met je stomme F.R.E.T en jullie achterlijke opinie peilingen.’

Hij stond op, stak zijn toverstok weg en ging op weg naar de deur, ongeïnteresseerd of hij te vroeg bij de wedstrijd aan zou komen. Op dit moment, vond Albus dat Ansing zijn zilver ergens kon stoppen waar de nargels niet durfden te komen. Hij greep zijn shawl en knalde de voordeur achter zich dicht.

Het was nu vrijwel donker buiten, en Albus kon het schreeuwen en brullen vanaf Pepperpock Landind al horen toen hij op weg ging naar het hoofdpad. Hij liep voorbij het glanzende bronzen standbeeld van de ineengedoken Weerwolf. De gedenkplaat ingelegd in de voet van het standbeeld was nog net aan leesbaar in het licht van de volle maan:

VICTORIE AAN DE WEERWOLVEN!

Geschenk van meneer Sebastiaan N. Hogendoorn, Wolfroedel Hulp Troep Voorzitter, 1992

‘Rot op Hogendoorn,’ mopperde Albus. ‘Jij en je stomme standbeeld.’

Een ogenblik later stond hij stokstijf toen er een rilling van verrassing langs zijn rug omhoog schoot. Langzaam draaide hij zich met opengesperde ogen terug.

Het had niet bewogen. Maar toch was Albus er zeker van dat het net tegen hem gesnauwd had. Hij fronste naar de ineengedoken vorm. Zijn ontblote tanden glansden in het maanlicht. De amberen ogen vingden het zwakke licht en leken flauw te schitteren. Albus wilde net doorlopen toen hij het geluid weer hoorde -- een soort zacht, blaffend gegrom. Het was bijna te zacht om op te merken, maar het kwam ongetwijfeld van het standbeeld. Met en ongerust gevoel sloop Albus dichterbij naar het standbeeld. Het lawaai van Pepperpock Landing galmde over de Victorie Heuvel. Een gejuich schoot omhoog vanaf de tribunes. Albus concentreerde zich op het bronzen standbeeld, de ongegronde angst weerstaand dat de gegoten vorm opeens tot leven zou komen, en hem met klappende kaken zou bespringen, zijn amberkleurige ogen flitsend.

Het maakte geluiden.

Ze waren zo zacht, zo zwak, dat Albus zijn oor recht voor de behaarde snuit moest houden, en ingespannen moest luisteren, maar er was geen twijfel mogelijk. Meer zwak geblafte grommen klonken, en Albus herkende ze plotseling. Hij had dezelfde geluiden nog geen half uur geleden gehoord, toen het Weerwolf-team op weg gingen naar de wedstrijd. Het was zijn eigen team, triomfantelijk blaffend over een gemaakt punt. Hij hoorde ze door de bek van het bronzen standbeeld, als lag die op een of andere geheime magische frequentie.

Mooi schot Luuk!

Recht van hun skrim gemept

Mooi team, bijter formatie! Dat doen we nog een keer!

Jat die Hibba van ze! Dat lijkt erop!

Albus herkende de stemmen: Ansing, Jones en alle anderen. Terwijl hij luisterde, hoorde hij ook het gebrul van het publiek, zowel komend van de snuit van het standbeeld, als in de lucht boven hem. Er was geen twijfel over: hij hoorde de wedstrijd terwijl deze gespeeld werd – hoorde alles wat zijn teamgenoten tegen elkaar zeiden als een magische een-op-een.

Hij deed een stap achteruit, en staaarde naar het standbeeld. De amberen ogen gloeide zwak en Albus vroeg zich af, of het mogelijk *niet* het licht was van de volle maan die hij zag in die gele bollen. Misschien gloeiden ze uit zichzelf, gevoed door dezelfde geheime magie die het standbeeld verbond met de wedstrijd, zelfs al werd die honderden meters verderop gespeeld.

En als het verbonden was met de wedstrijd, was de wedstrijd dan op een of andere manier verbonden met *dit*? Albus wist heel goed, dat hoewel spelmagie werd toegestaan in Drijfbal, magie van *buitenaf* streng verboden was. Niets buiten de grenzen van de acht figuurbaan, was toegestaan om, op wat voor manier ook, de wedstrijd te beïnvloeden.

En toch...

Albus schudde vertwijfeld zijn hoofd, nog altijd fronsend naar het bronzen standbeeld. "VICTORIE AAN DE WEERWOLVEN", stond er op de plaat. Albus vroeg zich af.

Was het alleen maar een leuze? Of misschien – heel misschien – was het een bezwering?

Hij wist het niet, Maar hij was van plan er achter te komen.

Voor dit moment draaide hij zich om, en rende de rest van de afstand naar de tribunes, zijn adem als een wolk achter hem in de koude donkere lucht.

Het koste hem minder dan een week om achter het geheim van het Weerwolf standbeeld te komen.

Zonder twijfel zou James hier verbijsterd over zijn (dat was hij later ook toen Albus hem erover vertelde), maar zijn nicht Roos zou er helemaal niet verbaast over

zijn. Hoewel Albus vooral bekend was bij zijn familie als een spitsvondige boef, en een beetje ontevreden, was hij ook, diep van binnen, een erg slimme jongen, met uitstekende instincten. Roos herkende deze kwaliteiten omdat zij ze zelf ook bezat. Feitelijk was het enige verschil tussen hen, dat Roos, als haar moeder, dol was op lezen en had daardoor haar oorspronkelijke slimheid aangevuld met een rijke kennis. Albus daarentegen haatte het te lezen, waardoor zijn natuurlijke intelligentie nogal wat voeding te kort kwam om te gedijen. Om deze reden was het gemakkelijk voor hen die hem kende (Albus inbegrepen) te besluiten dat hij een beetje trager was dan zijn broer en zus, ondanks zijn gevatheid. De waarheid was eigenlijk het tegenovergestelde.

Het eerste wat Albus deed, was een onderzoek naar een zekere meneer Sebastiaan Hogendoorn, wiens vermeende gulheid er kennelijk verantwoordelijk voor was dat het standbeeld voor het Ares Landhuis stond.

Dit was eenvoudiger dan dat Albus gehoopt had. De gang naast de eetkamer van het Ares Landhuis, was voorzien van een zeer grote glazen prijzenkast die vol lag met plaketten, foto's, krantenknipsels, en verschillende gedenkwaardigheden. Een deel van de kast was opgedragen aan meneer Hogendoorn, wiens gezicht vuil grijnsde vanuit een grote, ingelijste, foto in het midden.

Hij was bijna een absurd knappe man, met een vooruit stekende gespleten kin, dik peper-en-zout kleurig haar, een krachtige neus, en helder groene ogen. Een nieuwsgierige blik op de schappen vertelden Albus heel veel. De man was een Strijder geweest voor het Weerwolf-team tijdens zijn hele schooltijd, zo'n twintig jaar geleden, en had het team geleid in een serie kampioenswedstrijden. Volgens de krantenknipsels, was Hogendoorn zowel een uitstekende atleet als een toegewijde leerling geweest, buitengewoon in het maken van Dranken en Voorwetende techniek.

Albus vroeg zich even af of de man professioneel Drijfbal was gaan spelen, maar toen viel zijn blik op een ander krantenknipsel bij de bovenkant van de kast: "*Ongeluk Zet Ster Weerwolf Buitenspel*". De bewegende zwart-wit foto die bij het artikel stond toonde twee Drijfbalspelers hard tegen elkaar vliegend in de lucht, rollend uit de middenring met hun beschermingskappen en brillen rond hen dwarrelend. Albus las de eerste regels van het artikel, net genoeg informatie verzameland om te leren dat Hogendoorn's rechter pols was verbrijzeld in de botsing, geraakt door de skrim van de andere speler. Naar het zich liet aanzien, was er een vermoeden dat de andere speler, een jongen genaamd Bonnema van de Vampier afdeling, opzettelijk Hogendoorn had geraakt in een poging hem uit de wedstrijd te krijgen.

Opzettelijk of niet, het resultaat was hetzelfde: Hogendoorn's pols was zo goed als mogelijk hersteld geweest, maar had een permanente beschadiging overgehouden in de pezen van zijn hand, de mogelijkheid om zijn toverstok te hanteren dramisch verminderend. In één jammerlijke duikvlucht was zijn carrière als Drijfbal atleet geruïneerd.

Ondanks dat, had het team toch de winst behaald, en hadden Hogendoorn een Meest Waardevolle Speler oorkonde toegekend, ondanks het verband dat nog steeds

om zijn pols zat. Albus keek door de rest van de kast voor meer aanwijzingen, toen er een schaduw over hem heen viel. Opkijkend zag hij professor Jackson, president van de Weerwolf afdeling, die bij hem stond, zijn donkere wenkbrauwen hard als altijd.

‘Het is goed te zien dat u een interesse toont in onze geschiedenis meneer Potter,’ zei de lange man onverstoorbaar.

Albus knikte. ‘Ja, euh, ik loop al bijna het hele jaar langs deze kast en ik ben nooit gestopt om er eens naar te kijken.’ Hij keek weer naar de glazen schappen, en wees naar de grote ingelijste foto. ‘Weet u iets van die gast?’

‘Sebastiaan Hogendoorn?’ zei Jackson, en glimlachte ondoorgrondelijk. Hij grinnikte en schudde zijn hoofd. ‘Natuurlijk, daar u van Engeland komt, bent u niet zo bekend met hem zoals de rest van ons. Meneer Hogendoorn is de grondlegger van Pandora Dranken, de grootste elixer en drankenfabriek. Zijn producten worden over de hele wereld verspreid, alles van haarkleur verven tot magische toevoegingen die door het leger gebruikt worden. Ik durf te zeggen dat we zelfs sommige van zijn producten in ons eigen toilet hebben.’

Albus haalde zijn schouders op. ‘Misschien. Dus hij is heel wat hier op de Weerwolf afdeling hé? Omdat hij ook een voormalige Weerwolf was.’

‘Inderdaad dat is hij,’ knikte professor Jackson, die serieus werd. ‘Zijn volhardendheid in tijd van tegenslag is een voorbeeld voor ons allen. Als een Strijder voor het Weerwolf-team leidde hij ons door onze eerste rij van overwinningen bij het toernooi sinds vele jaren. Ik was toen al president van de Weerwolf afdeling, en ik herinner me het nog levendig. Na zijn verschrikkelijke ongeluk, zwoor hij dat hij zich zou toewijden om het team te ondersteunen gedurende de rest van zijn leven, ongeacht zijn onvermogen om te spelen. Hij diplomeerde, richtte met hulp van zijn vader Pandora Dranken op, en werd een wereldwijd succes. Maar toch, ondanks zijn welvaart en zijn internationale zakelijke verplichtingen, vind hij nog steeds tijd om zich hier op Alma Aleron bezig te houden. Hij was gedurende vele jaren voorzitter van de Wolfroedel Hulp Troep. Net een decennium geleden, gaf hij het bronzen weerwolf standbeeld die je hebt zien staan voor dit huis.’

‘Is dat zo?’ antwoordde Albus vlak.

‘Hij kwam voor de onthulling ervan,’ ging professor Jackson door, zijn rug strekkend en trots knikkend. ‘Het was een prachtige dag, bijgewoond door afgestudeerden van jaren geleden. Er moeten wel driehonderd mensen geweest zijn op de rug van Victorie Heuvel, dat we net hadden herwonnen na een zeer indrukwekkend toernooi overwinning op het Pixie-team. Meneer Hogendoorn vroeg het toenmalige Drijfbal-team om naar voren te komen zodat er een foto genomen kon worden van hen bij hem voor het standbeeld. “Wrijf over zijn snuit” zei hij tegen hen toen ze rond het standbeeld stonden, en ik kan me nog altijd de trots in zijn glimlach herinneren, en de schittering in zijn ogen. “Wrijf erover en kijk of het je de overwinning brengt,” vertelde hij hen. Dat was het begin van de traditie die je zelf hebt kunnen zien. Heb ik gelijk meneer Potter?’

Albus knikte langzaam, weer kijkend naar de glimlachende man op de foto. Het was natuurlijk een bewegende foto. Erop was Hogendoorn's grijns zelfvoldaan, zelfbewust en zelfs een beetje gemeen.

Albus instincten vielen keurig op hun plaats. Hij wist niet zoveel spul als Roos, maar hij was snel.

Hier was een man, Sebastiaan Hogendoorn, wiens kans op een oudstejaarsstoernooi overwinning van hem gestolen was, samen met het gebruik van zijn rechter hand – zijn *staf* hand. Dit stopte hem niet. Het vertraagde hem nauwelijks. In klassieke Weerwolf gewoonte gaf de man kennelijk het gebruik van zijn toverstok op, en wierp zich op zijn tweede liefde: dranken-maken. Gedreven en waarschijnlijk genadeloos, had hij overweldigend succes, al die tijd smeulde de woedde over wat hem ontnomen was, over de laatste toernooi overwinning die hij niet had kunnen smaken. Als reactie, had hij gereageerd, hij had gezworen om het Weerwolf-team te blijven steunen, tot de dag dat hij stierf – om hen te helpen zoveel mogelijk overwinningen te behalen als mogelijk -- en als teken van die ondersteuning had hij een groot bronzen standbeeld geschonken met geheimzinnige amber ogen.

Zou het mogelijk zijn dat niemand anders erachter was gekomen? Of wisten ze het wel -- tenminste een beetje – en deden ze of dat niet zo was? Voor Albus leek het heel duidelijk: een rijke team fan die toevallig een internationale dranken-maak expert was, geeft het team een talisman waar ze overheen kunnen wrijven voor iedere wedstrijd, en vanaf dat moment... verloren ze nooit. Toeval?

'Je maakt een geintje,' mompelde Albus zachtjes, kijken uit het raam naar het standbeeld op het gazon, glimmend in het maanlicht. 'Ik bedoel echt. *Niemand* is zo goed.'

Na een paar dagen, toen hij thuis kwam na de lessen, liep Albus naar het standbeeld. Hij keek steeds in de rondte en keek toen nauwkeurig naar de amber ogen gelegd in de kop van het standbeeld, net voorbij de snauwende snuit. Hij zag zijn eigen reflectie erin, wazig maar helder, goud glanzend. Voorzichtig rekte hij zich uit en raakte het koude metaal aan van de neus van de wolf. Het was vakkundig gegoten, zowel zacht als hard onder zijn vingertoppen, helder glanzend door de handen die er in de jaren over gewreven hadden. Met een lichte huivering wreef Albus zijn palm over de snuit van de wolf. Een ogenblik later, trok hij zich terug in het huis, bijna de trap op rennend naar zijn slaapkamer.

Eenmaal binnen sloeg hij de deur dicht en haastte zich naar zijn bed. Hij plaatste zijn tas op het bed, ritste hem open, en rommelde erin tot hij een vel licht roze perkament vond, bijna zo dun als een zakdoek. Hij kwam net van Dranken les met professor Baruti en had stiekem het dunne stuk perkament gepikt van de stapel in de Drankenkast. Onder de Dranken leerlingen waren de roze vellen perkament bekend als "Prof-proef" vanwege de manier waarop professor Baruti ze gebruikte om de ingrediënten te meten in de klasse projecten. Hij doopte eenvoudig een hoek in hun ketels, onderzocht het kritisch, en stelde dan voor om meer salamander ogen, of een kleiner puntje spinnengal te gebruiken.

Behoedzaam legde Albus het dunne perkament op zijn rechter hand, die nog koel was van het metaal van het bronzen standbeeld. Met zijn linkerhand duwde hij het Prof-proef hard in zijn palm. Hij wachtte tien seconden, zachtjes aftellend, en deed toen zijn handen weer uit elkaar. Hij nam het roze vel perkament mee naar het raam, om het te onderzoeken in het zonlicht.

Langzaam, flauw, begon een schuinschrift te ontstaan op het perkament, alsof het werd geschreven door een onzichtbare hand. Albus las de woorden zodra deze duidelijk werden.

Pepermunt olie (spoor)

Gepoederde buikgraaier teennagel (133 delen)

Essentie van aal (minimaal)

Wraakzoeker wortel (vermindert; 0 kracht)

Albus boog zich over het perkament, fronsend naar de woorden. Hij kon het ontstaan van al deze ingrediënten wel vinden. Veel ervan waren restanten van zijn Dranken les, en zijn middag eten daarvoor. De Wraakzoeker wortel was van vorige week, toen professor Baruti de klas had meegenomen naar Shackamaxon voor een speciale les met de indiaanse Madam Ayasha. Albus dacht eraan dat hij waarschijnlijk wat vaker zijn handen zou moeten wassen. Hij zuchtte. Het Prof-proef leek niets te hebben opgepikt van het bronzen standbeeld buiten.

Maar toen, erg zwak en langzaam, begon er nog een regel te verschijnen op het zakdoekachtige perkament. Albus boog zich er opnieuw over, inspannend de wazige woorden onderzoekend.

Samenstelling: Felix Fortunatis (afgeleide tussenvorm; Geheugen)

Albus snakte naar adem. Zijn ogen sperden zich wijd open terwijl hij naar het perkament keek en de vage woorden. Hij wist wat "geheugen" betekende in drank termen. Het betekende dat er geen meetbare resten waren van het opgegeven ingrediënt, maar een soort halo of aura ervan was achter gebleven, geschreven op het perkament, als een echo.

'Felix Fortunatis,' fluisterde hij verbaast in zichzelf. Direct daarop kroop er een scheve glimlach op zijn gezicht, en hij schudde langzaam zijn hoofd. Hij was bekend met het goedje, hoewel hij het nog nooit in zijn leven was tegen gekomen.

'Het zit waarschijnlijk in de amber ogen,' mijmerde hij hardop. 'Per slot is het een vloeistof nietwaar? Het kan ook verwerkt zijn in het metaal, maar het moet ergens binnenin zijn opgeslagen, het drank geheugen zou anders waardeloos zijn.

Albus vernauwde zijn ogen. Hij pakte het gebruikte Prof-proef, vouwde het op, en stopte het in de binnenzak van zijn lei grijze colbert. Hij was er niet helemaal zeker van wat te doen met wat hij ontdekt had, maar was er niet minder blij mee.

Misschien vertelde hij James erover. Niet dat hij er iets aan had natuurlijk, maar het zou lekker zijn om zo'n stukje huisroddel te onthullen.

Felix Fortunatis, dacht hij, droevig glimlachend. *Beter bekend als Vloeibaar Geluk.*

Albus zou het nog diezelfde nacht aan James verteld hebben als het niet om Petra Mogenster's arrestatie was geweest.

Terugkijkend, begrepen zowel James als Albus dat dat de gebeurtenis was geweest die alles in beweging had gezet. Als een hendel die omgezet wordt, en een soort magische draaimolen had gestart, een die langzaam begint, maar geleidelijk aan steeds sneller en sneller gaat draaien, tot een onstopbare waas.

Ze liepen na het avondeten in het cafetaria naar de bibliotheek, Albus, James, Ralph, Daan en Lucy, op de Dinsdag voor de laatste Drijfbal toernooi wedstrijd, toen het hoge woord eruit kwam. Drukke stemmen golfde door de vroege zomer lucht, Albus afleidend van de Slurk die hij en Ralph over en weer hadden gegooid. Ralph's worp trof Albus tegen zijn borst en stuiterde tegen de grond, vergeten terwijl de groep zich wendde naar het toenemende lawaai.

'Het is dat meisje!' riep iemand in een onderdrukte schreeuw. 'Degene die meneer Honselaar vervloekte! Ze hebben haar eindelijk veroordeeld!'

'Maar waarom brengen ze haar hier?' vroeg een Vampier jongen, voorbij Albus dravend, op weg om zich te voegen bij de meute.

'Petra?' vroeg Ralph, omdraaiend om naar James en Daan te kijken. 'Heb jij hier iets over gehoord?'

James schudde zijn hoofd, zijn gezicht betrok geschrokken. 'Nee. Niets! Kom op!'

Als een, begon de groep te rennen, Albus en Lucy achteraan. Tegen de tijd dat ze de groep leerlingen bereikten, klonk er een bevelende stem vanuit het midden, het gebabbel overstemmend.

'Iedereen achteruit asjeblijft,' zei de stem, met een toon van overduidelijk gezag. Albus zag een zeer ernstige man in een donker grijs tuniek en kort vest, zijn handen opgeheven. De linkerhand was met de palm naar buiten gehouden, de rechter omklemde zijn toverstok. 'Voor jullie eigen veiligheid en de veiligheid van het terrein, ga onmiddellijk terug naar jullie afdelingen en leslokalen. Iedereen die zich mengt in de Tovenaar Rechtbank zaken, zelfs per ongeluk, zal worden vervolgd. Ben ik duidelijk?'

Het laatste was niet echt een vraag, en de uitstraling van het gezicht van de man maakte dat feit erg duidelijk. Leerlingen begonnen zich terug te trekken, hoewel niemand haast leek te maken om terug te gaan naar hun afdeling of leslokaal. Terwijl de meute uiteen viel, zag Albus een kleine verzameling mannen en vrouwen, ook gekleed in de grijze tunieken en vesten, hun gezichten bijna volledige uitdrukingsloos. De kamprechter Albert Codaan bevond zich tussen hen, flauw glimlachend, zijn hoed stevig op zijn kale hoofd gedrukt. De groep begon langzaam naar een groot gebouw te lopen – het Medisch College school van het terrein – iets voorzichtig tussen hen in leviterend. Albus besepte wat het was op hetzelfde ogenblik dat James en de anderen dat deden.

‘Petra!’ zei James, bijna kreunend. Hij begon weer vooruit te lopen, tastend naar zijn eigen toverstok, maar Ralph en Daan grepen beiden een schouder en hielden hem tegen, hun gezichten bleek en ernstig.

Petra Morgenster zweefde recht overeind in het midden van de groep heksen en tovenaars, haar hoofd naar beneden, haar haar als een donker gordijn over haar gezicht. Albus gokte dat door het bungelen van haar armen en de ontspannen gebogen vingers, dat ze bewusteloos was, en voelde zijn eigen dreun van zowel medelijden en angst. Haar blote voeten hingen tien centimeter boven haar schaduw terwijl ze zweefde over het voetpad, vastgehouden door niet minder dan acht wijzende toverstokken.

‘Petra!’ riep James opnieuw, als wilde hij haar wakker maken. Albus wist dat dit een zinloze inspanning was. Ze was niet gewoon in slaap. Ze was Verlamd tot bewusteloosheid. Waarschijnlijk was dat de enige manier geweest waarop de ambtenaren haar hadden kunnen aanhouden. Toch het deed pijn in zijn hart het te zien. Het was een beetje als een nobele draak te zien wiens nagels en tanden waren uitgerukt, of een gevangen genomen krijgster prinses met al haar haar afgeknipt. Het had iets beschaamdends over zich, en iets diep angstaanjagend. Niet allen omdat Petra zo stil was in haar bewusteloosheid. Maar omdat Albus wist dat ze niet in staat zouden zijn haar voor altijd bewusteloos te houden. Uiteindelijk zou ze wakker worden.

Langzaam, voorzichtig, manoeuvreerden de ambtenaren Petra’s lichaam door de wijde deuren van het Medische College. Codaan hield een van de deuren open voor hen, die woest makende minachtende glimlach dragend. Binnen, wist Albus, waren draken die iemand een diepe droomloze slaap konden bezorgen.

Maar ze kunnen haar niet voor altijd bewusteloos houden, dacht Albus opnieuw, en huiverde zwak. Uiteindelijk zou Petra ontwaken. Misschien was Issy dan al weg, weggewerkt naar haar nieuwe huis in de Dreuzel wereld, haar herinnering aan Alma Aleron, de magische wereld en Petra zelf, volledig gewist. Misschien zouden ze er in geslaagd zijn om Petra tegen die tijd gevangen te zetten, wat ze daar dan ook aan zouden hebben. Anders dan James, wist Albus niet dat Petra een bezweedster was, maar hij merkte desondanks dat ze geen gewone heks was. Uiteindelijk, eens, zou Petra zeker wakker worden. Dat was onvermijdelijk.

En als ze dat deed, dan was Albus van een ding overtuigd: als ze wakker werd, zou ze heel, heel erg kwaad zijn.

21. Onwaarschijnlijke Bontgenoten

*R*etra!' riep James, hij voelde de handen op zijn schouders van Ralph en Daan die hem tegenhielden niet eens. Ergens ver weg was hij er zich bewust van dat hij zijn toverstok uit zijn gewaad trokken had, deze ophief alsof hij Albert Codaan en zijn groep ambtenaren wilde aanvallen. Het was belachelijk natuurlijk, maar op dat ogenblik ging dit praktische aspect langs hem heen. Ze hadden haar te pakken, haar bewusteloos verlamt als een soort wild dier, en sleepten haar weg voor de gevangenis.

De deuren van het Medisch College zwaaiden langzaam dicht, het zicht op de ziekelijk zwevende jonge vrouw en haar kader bewakers ontnemend. Codaan keek naar James door de zacht sluitende deuren, zijn uitdrukking triest kleinerend. *Dacht je echt dat ik niet achter de waarheid zou komen?* Leek zijn blik te zeggen. En dan, met een zachte klik, sloten de deuren.

'Nee,' kreunde James. 'Zo moet het niet gebeuren. Ze moesten haar nog niet veroordelen! We zijn zo *dichtbij!*'

'Het is nog niet voorbij,' zei Daan zacht, ernstig, uiteindelijk James' schouder loslatend. 'We kunnen de dingen nog steeds recht zetten.'

Ralph knikte. 'Jep, het is nog niet voorbij.'

James hoorde hen nauwelijks. Hij kon de onzichtbare zilveren draad die hem met Petra verbond voelen. Deze was koud, glijdend door het midden van zijn arm, als een ader van ijs, en vulde zijn hoofd met troebele visioenen en flarden van dromen, direct uitgezonden door Petra's slapende brein. Ze droomde over haar gevangenneming, keer op keer herhalend. James ving schimmige stukjes op van zijn eigen ouders op de straat buiten hun flat, hulpeloos en woedend. Lily was er ook, staand op de stoep naast Issy. Ze hielden elkaars hand vast. Beiden zagen er geschokt uit, vol ongeloof. In het midden van de straat, riepen Codaan en zijn team Petra naar buiten, haar omsingelend, hun toverstokken opgeheven naar haar. Hij hoorde Petra's eigen stem in haar herinnering, verward en ongelovig, beweerend dat ze rustig mee zou gaan, dat het allemaal een vergissing was...

Het is geen vergissing, had Codaan minzaam gezegd, zijn eigen toverstok onbewogen op haar gericht. En je zult zeker rustig meekomen.

Er waren dan flitsen, allemaal tegelijk van verschillende richtingen. Petra had geprobeerd te vechten tegen hun kracht, maar ze was niet voorbereid. Het was te onverwacht, en er waren er teveel geweest. Duisternis was over haar gevallen, en in haar bewusteloze brein, begon het tafereel zich weer af te spelen, als een overslaande naald op een oude langspeelplaat.

Woedde welde op in James' borst, het overweldigde hem. Voor hij het wist, was hij aan het rennen, rechtstreeks naar het Medisch College, zijn toverstok nog steeds in zijn hand, zo strak omklemd, dat er rode vonken vanuit de punt schoten. Hij hoorde Daan en Ralph opnieuw naar hem roepen, gevolgd door de verontruste kreten van zowel Albus als Lucy, maar deze dingen deden er niet toe. Hij volgde de onzichtbare draad, deze volgend als een baken.

Hij knalde door de deuren van het Medisch College en schoot door de ontvangsthal, zijn voetstappen galmden hard op de marmeren vloer. Hij kwam niet verder dan een paar stappen toen een straal licht hem verraste. Zijn toverstok sprong uit zijn hand en kletterde op de vloer, wegdraaiend de gang in.

'Laat hem,' beval een stem snel, toen James erachter aan krabbelde. James stopte en draaide zich hijgend om. Albert Codaan stond in een hoek net naast de grote deuren, zijn eigen toverstok gemakkelijk opgeheven, alsof hij gewoon op James had staan wachten.

'Slim,' zei Codaan met een strak gezicht. 'Ik neem het je niet kwalijk dat je van streek bent jonge man, maar ik zie liever niet dat je iets overhaast doet. Je moet echt leren je emoties in bedwang te houden.'

'Ze is onschuldig!' zei James, bijna schreeuwend van woede en frustratie. 'U moet dat weten!'

Codaan boog zijn hoofd spijtig. 'Ik adviseer u weg te gaan, meneer Potter. Ik zal uw toverstok aan de kanselier geven, over een poosje kunt u die dan bij hem ophalen, als u eenmaal weer tot u zelf bent gekomen.'

'Ze deed het niet!' herhaalde James, op Codaan aflopend, zijn handen open en dicht knijpend aan zijn zijde, hopeloos leeg.

‘Juffrouw Morgenster is schuldig, meneer Potter,’ zei Codaan rustig, zijn stem bijna woestmakend minzaam en zacht. ‘Ik heb alle mogelijkheden voor haar onschuld uitgebreid onderzocht. Dat is mijn werk. Het recht moet zegevieren.’

‘Met wie hebt u gesproken?’ eiste James, woedend zijn hoofd schuddend. ‘Wie het ook zijn geweest, ze logen!’

Codaan hief zijn hoofd een beetje op, zijn trekken verhardde zich. ‘Wees voorzichtig met de vragen die je stelt, mijn jonge vriend,’ zei hij koud. ‘Je kunt antwoorden krijgen die je niet wilt horen.’

‘U weet helemaal niets!’ spooog James, stilstaand in het midden van de ontvangsthal. Tranen van frustratie prikten achter zijn ogen, maar hij duwde ze weg. ‘U *kunt* niets weten. Wat u ook gehoord hebt, het zijn allemaal leugens!’

‘Ik vrees,’ zei Codaan met een stem zo zacht en laag, dat James zich in moest spannen om hem te kunnen horen, ‘dat u het bent tegen wie gelogen is, meneer Potter. Door juffrouw Morgenster zelf.’

James gezicht werd rood van woedde, alsof hij wist dat Codaan gelijk had. ‘Ik weet niet waar u het over hebt,’ zei hij op een normale toon.

‘Ik *weet* wat er is gebeurd op de Morgenster boerderij,’ zei Codaan langzaam, zijn blik strak op James. ‘En u?’

‘Ik weet genoeg,’ zei James, met nog steeds rode wangen. ‘Ik weet dat ze is ontsnapt aan een afschuwelijk leven met haar stiefmoeder. Haar zusje ook.’

Codaan schudde ernstig zijn hoofd. ‘U weet wat juffrouw Morgenster wil dat u weet. Maar ze heeft het ergste voor u verzwegen.’

‘En wat is het ergste - ’ eiste James, maar Codaan antwoordde hem al, hem onderbrekend, zijn woorden sneden als een mes.

‘Juffrouw Morgenster *vermoordde* haar stiefmoeder,’ zei Codaan voorzichtig, er zeker van te zijn dat James ieder woord hoorde. James staaarde hem stom aan, en Codaan ging door, een triest verhaal tekenend. ‘Zij was een Drezelvrouw, machteloos en hulpeloos om tegen zulke woestheid te vechten. Juffrouw Morgenster vermoordde de vrouw door middel van magie die zowel verbijsterend als onverklaarbaar was. Ze gebruikte een boom om het te doen. Klinkt ongelooflijk, vindt u niet? Kennelijk bracht juffrouw Morgenster de boom tot leven, dwong het haar stiefmoeder op te halen, en droeg het op haar te verdrinken in het meer op de boerderij. Erger, ze deed het in het zicht van de eigen dochter van de vrouw, Isabella Morgenster. Ik kon het nauwelijks zelf geloven, maar het bewijs van de plaats delict, bevestigd het verhaal overtuigend. De krater waar de boom eens stond is er nog steeds. En, natuurlijk, is de getuige *zeer* geloofwaardig.’

Toen James probeerde te spreken, was zijn stem een droog gekraak. ‘Welke getuige?’

Codaan perste zijn lippen bedachtzaam op elkaar, en James nam aan dat hij niet zou antwoorden, maar Codaan keek opnieuw in zijn ogen. ‘Een heks,’ antwoordde

hij erg zacht. 'Je kunt haar onmogelijk kennen. Ze leefde in die tijd in de buurt, en ze wandelde iedere ochtend rond het meer in kwestie. Ze is een natuur liefhebster, snapt u, en in het bijzonder van water. Ze zorgde ervoor dat ze niet gezien werd tijdens haar ochtendwandelingen, uit angst gearresteerd te worden voor huisvredebreuk, omdat het meer een deel was van de Morgenster Boerderij. Toch, haar geweten overtuigde haar om mij te vertellen wat ze gezien had. Ze zocht mij in feite op. Als het niet dankzij haar geweest was, en de waarheidsgetrouwheid van haar verhaal, zou juffrouw Morgenster onder de moord die ze die ochtend pleegde zijn uitgekomen. En, zoals u zich voor kunt stellen, voedt dit alleen maar mijn overtuiging over de waarheid van de beschuldiging van meneer Honselaar, over wat er gebeurd is in de Archief Zaal. Wel, zonder de dappere verklaring van deze vrouw, zou Juffrouw Morgenster vrijuit gegaan zijn.'

James stond vastgenageld aan de vloer, koud en stijf als een standbeeld. 'Wie was ze?' vroeg hij, opnieuw niet verwachtend een antwoord te krijgen, en toch vrezend dat hij het antwoord al kende. Natuurlijk deed hij dat. Hij kon haar zelfs nu in zijn gedachten zien; lang rood haar, grotendeels verborgen onder een donkere kap, glanzende groene ogen, onnatuurlijk gladde, bleke huid. *Mensen nemen geen notie van me*, had ze gezegd de eerste nacht dat James haar had ontmoet in de gangen van Aquastad. *Tenzij ze dit willen. Of als ik dit wil.*

'Je kent haar niet,' zei Codaan, minzaam glimlachend naar James. 'Ze is een nogal geheimzinnige vrouw, mogelijk zelfs teruggetrokken, hoewel vrij aantrekkelijk, op haar eigen manier.'

'Ze heeft u haar naam niet gezegd, is het niet?' fluisterde James hoofdschuddend. 'Ze was zo "geheimzinnig", nietwaar? Ze loog tegen u. Dat *moet* wel.'

'Ze loog niet,' meldde Codaan koud, zijn ogen knepen zich samen. 'En ze gaf me wel haar naam, meneer Potter. *Niet* dat het u iets aangaat. Haar naam...' Hij wachtte, kennelijk afvragend of hij wel door zou gaan. Tenslotte liet hij zijn stem dalen tot een gemompel en ging door. 'Haar voornaam is *Judith*. Meer hoeft u niet te weten. Nu wegwezen voor ik mijn geduld verlies.'

James bleef staan waar hij stond, met opengesperde ogen, en zijn wenkbrauwen geconcentreerd gefonst. *Judith*. Die naam had hij eerder gehoord. Maar waar? Zijn gedachten gingen koortsachtig terwijl hij erachter probeerde te komen.

'Ga!' beval Codaan, opnieuw zwaaiend met zijn toverstok. James struikelde achterwaarts, toen een zachte kracht hem duwde, met de aanraking van een warme wind. Hij draaide zich om, Codaan's eerdere opdracht negerend, en pakte zijn toverstok van de grond. Een ogenblik later rende hij in de warme lucht van de zomer avond. Daan, Ralph en Lucy stonden op hem te wachten, ongeduldig en bezorgd. James schudde zijn hoofd naar hen en ging op weg over het terrein, in de richting van het Apollo Landhuis.

'Tisser gebeurt?' vroeg Daan, dravend om bij te komen. 'Heb je haar gezien?'

‘Nee,’ antwoordde James, snel lopend, zijn hoofd vol gedachten. ‘Gaan jullie alvast naar de bibliotheek. Ik... euh, moet nog een paar boeken halen. Ik zie jullie daar over een paar minuten, dan kunnen we erover praten.’

Ralph, Daan en Lucy gingen hier, met tegenzin, mee akkoord.

James had helemaal geen boeken nodig. Wat hij wel nodig had was een paar minuten om na te denken. Het was verschrikkelijk moeilijk. Codaan’s woorden lagen als een loden last op James geheugen, en blokkeerden zijn eigen gedachten. Was het allemaal wel waar? Veranderde dit alles? Was het te laat om Petra nu te helpen? *Verdiende* Petra zijn hulp? Er waren zo veel vragen, en zo weinig antwoorden. James liep door in een soort verdoofde neerslachtigheid, nauwelijks het terrein in zich opnemend wat zich rond hem ontvouwde. Hij bevond zich op het voetpad wat naar het Apollo Landhuis leidde, toen hij zich, onverwacht, herinnerde waar hij de naam Judith eerder had gehoord. Hij stopte, en fronste onthutst.

Judith was de naam van Merlijn’s verloofde, in het verre verleden, zo’n duizend jaar eerder. James herinnerde zich dat Roos hem er vorig haar over vertelde. Merlijn was nooit getrouwd met Judith natuurlijk, door een serie tragische gebeurtenissen die hadden geëindigd met haar dood door Merlijn’s onbedoelde schuld. Kon er een soort verband zijn?

James dacht aan de vrouw die hij ontmoet had in Aquastad, en toen later had gezien op de *Zenith*, en toen, nog later, gezien had toen ze uit de Archief Zaal kwam op de avond van de aanval, kennelijk in gezelschap van Petra. Kon het werkelijk dezelfde vrouw zijn die Codaan bezocht had, en hem had verteld over de verschrikkelijke gebeurtenis die had plaatsgevonden op de Morgenster boerderij? Waarom zou ze zoiets doen? Hoe kon ze het geweten hebben? Erger, was haar verklaring waar? Had Petra inderdaad haar stiefmoeder vermoord? En tenslotte, ergens het meest knagende van alles, was er een soort vreemd verband tussen deze geheimzinnige vrouw en de Judith uit Merlijn’s tragische verleden?

Dat was natuurlijk onmogelijk. Maar toch kon James de verdenking niet van zich afschudden. Het zoemde door zijn hoofd als een wolk gnats, volhardend en plagend. Per slot was het geen heel bijzondere naam, Judith.

En toen, vanuit het niets, herinnerde James nog een ding wat Roos hem verteld had: als de Morgenster’s, had Merlijn’s Judith een meer bij haar boerderij. Feitelijk was dat de bron geweest van haar bijnaam bij de lokale bewoners.

‘Judith,’ fluisterde James mijmerend bij zichzelf. ‘De Vrouwe van het Meer.’

Bij het geluid van zijn eigen woorden liep er een rilling over James’ rug. Ondanks de avondwarmte van de vroege zomer, rilde hij tot aan zijn tenen.

De laatste dagen van het schooljaar begonnen snel voorbij te gaan, weg sijpelend als zandkorrels in een reusachtige zandloper. Oudere leerlingen werden meestal gezien met hun neuzen in de boeken, of in dichte groepen over het hele terrein, studerend. De laatste examens vulde de dagen van de laatste week, loerend als gieren. James was verbaasd dat het jaar zo snel voorbij was gegaan. Terwijl hij naar de verschillende lessen liep, keek hij zo nu en dan naar de Werpwilg, geplaatst in de zuid-west hoek, in de schaduw van het gastverblijf, en herinnerde zich eraan dat hij hem snel zou gebruiken om voor goed naar huis te gaan. Hij was daar blij mee, maar toch leek het allemaal ver weg en afstandelijk – het Potter huis op Marmerlaan, Knijster, zelfs Zweinstein, hoewel hij de Griffioendor leerlingenkamer vaak door de Scherf gezien had het afgelopen schooljaar.

Soms leek het voor James, dat hij pas een paar dagen op Alma Aleron was. Hij herinnerde zich zijn eerste nacht op het terrein, slapend in de gezamenlijke kamer met de enge mechanische aap piccolo. Hij herinnerde zich, (met een gevoel van schaamte) de afgang van het Grote Vlag Wissel avontuur, die zijn en Ralph's kans om bij de Zombie afdeling te komen had verknald. Lorretje de kat had gewaarschuwd over het feut worden bij de Zombie afdeling, en hij had kennelijk gelijk gehad. De kat had de Igor afdeling voorgesteld. Terugkijkend, had hij waarschijnlijk gelijk gehad. James was redelijk goed met Technomanie, ondanks zijn aarzeling dit te bekennen. Kwistel of niet, Lorretje wist kennelijk waar hij het over had.

Terwijl de examens die de laatste week voortploegden, daalde er een hittegolf over de school, zinderende hitte straalde van de voetpaden en lieten de nieuwe bladeren slap hangen aan de takken, als of ze uitgeput waren. Leerlingen maakten hun stropdassen los en droegen hun colbert achteloos onder hun armen of over hun schouders. Ouderwetse magische ventilatoren werden in veel van de ingangen van de gebouwen geplaatst, hun platte bladen zoemden lawaaierig, de hete lucht door de gangen duwend en ruisend door de perkamenten die vastgepind waren op de prikborden. Leerlingen verzamelden zich voor deze ventilatoren, luchtige gesprekken voerend of vellen met haastig gekrabbelde notities bestuderend, zich verwoed volstoppend voor hun aankomende examens.

Ondanks James afleidingen, voelde hij zich zeker dat hij redelijk goed presteerde in de examens. Door de Scherf had Roos, hoewel vermoeid, aangeboden om hem, Ralph en Daan te helpen met hun studie, omdat het Zweinstein schooljaar wat langer duurde dan die van Alma Aleron.

'Ik *zou* aan jullie vragen om hetzelfde voor mij te doen de komende weken,' zei ze, met een berustende toon in haar stem. 'Maar ik denk dat iets is als het vragen van bloed van een rots.'

'Kunnen we dat tijdens het examen verwachten?' vroeg Ralph opeens, opkijkend vanaf zijn bed, waar hij gebogen zat boven zijn Geavanceerde Vereiste Transmutatie

leerboek. 'We hebben al vlinders uit steen gedaan. Ik herinner me geen bloed van een rots.' Hij sloeg enkele pagina's om terwijl Roos hulpeloos zuchtte.

Na het studeren Donderdagmiddag, legde James alles uit aan Roos. Scorpius was er niet, gelukkig, anders had hij het misschien niet gedaan.

'Dus, wat ga je nu doen?' vroeg Roos serieus, nu staand naast de openhaard in de Griffioendor leerlingenkamer zodat ze zacht konden praten. 'Ik bedoel, als ze schuldig is, is ze schuldig. Je kunt het recht niet in de weg staan.'

James zuchtte diep. Hij vroeg zijn nicht, 'Denk *jij* echt dat ze schuldig is?'

Roos haalde haar schouders op, als was zijn vraag te groot om te beantwoorden. 'Ik weet het niet,' antwoordde ze eenvoudig. 'Scorpius denkt dat ze het gedaan heeft. Net als Gerard en Sabrina. Ik bedoel, we vinden Petra allemaal *aardig* en zo, maar het ziet er niet erg goed uit, vindt je niet? Die Kamprechtter figuur sprak met hen, weet je, en ook met Ted. Via Brandstof. Hij kwam erachter dat ze er allemaal waren toen alles, euh, gebeurde op de boerderij van Petra's grootouders. Ze zeiden tegen hem dat hij zichzelf maar moest vervloeken, niet met zoveel woorden, maar hij leek alles al te weten. Ik verstopte me achter de bank tijdens de ondervraging. Hij was een zelfvergenoegzaam beest, dat kan ik je wel zeggen.'

'Daar heb je gelijk aan,' merkte Daan op, vanaf James' bed waar hij lui tussen stapels boeken en aantekeningen lag. 'Niemand zou zo van het "recht" mogen genieten als hij dat doet. Hij is gewoon een bullebak met macht als je het mij vraagt.'

'Dus, wat zijn ze van plan met Petra?' vroeg Roos gedempt.

Daan haalde stug zijn schouders op. 'Ze is nog steeds in het Medisch College, gevangenisvleugel, maar een paar deuren bij Madame Delacroix vandaan hoorde ik. Lucy is daar vrijwilligster zo nu en dan, dus ze houdt ons op de hoogte. Vrijwel niemand mag binnen een straal van vijftien meter van haar deur komen. Ze hebben overal bewakers staan, hoewel Petra de hele tijd bewusteloos is. Ze gaven haar de Vergiftigde Appel behandeling.'

'Vergiftigde appel?' knipperde Roos verbaast. 'Is dat een grapje?'

'Nep,' zei Daan serieus. 'Moeder Newt maakt ze. Een hap en je bent voor altijd van de wereld, of tenminste tot iemand het magische woord zegt om je wakker te maken. Ze moesten het Petra voeren, omdat ze al volledig plat was toen ze haar binnen brachten. Tot ze weten hoe haar te verplaatsen en op te sluiten, hielden ze haar zo, slapend onder die betovering. Ze kan dan machtig zijn, maar niemand komt op eigen kracht uit de Vergiftigde Appel betovering.'

'En Issy?' hield Roos vol. 'Kunnen Oom Harry en Tante Ginny haar niet gewoon adopteren? Waarom zegt het gerecht dat ze gemodificeerd moet worden?'

't Is de wet,' zei James duister. 'Issy is een Dreuzel weet je nog? Zolang ze een vrije en levende magische verwante had, werd haar toegestaan om in de toverwereld te verblijven. Maar nu Petra is veroordeel voor een misdaad, is Issy op zichzelf aangewezen. Als ze volwassen was zou het een ander verhaal zijn, maar omdat ze dat niet is, zegt de wet dat ze terug moet naar de Deuzelwereld.'

‘Dat is afschuwelijk,’ zei Roos, zichzelf over haar armen wrijvend. Dan, met een ander toon vroeg ze, ‘Ben je nog steeds van plan om je plan over de Wereld Tussen de Werelden door te zetten?’

James knikte. ‘Ja,’ zei hij koppig. ‘Als we het toernooi kunnen winnen komende Maandag. En als we het Nexus Gordijn kunnen openen, zodra het Apollo Landhuis wordt verplaatst naar Victorie Heuvel en de hoekstenen samenkomen.’

Roos schudde langzaam haar hoofd, kijkend naar het gezicht van haar neef door het glas van de Scherf. ‘Weet je zeker dat het een goed idee is? Wat als je de weg vindt naar deze plaats – deze Wereld Tussen de Werelden -- en er dan alleen maar achter komt dat Petra het *heeft* gedaan?’

James gezicht verhardde zich iets. ‘Als het echt Petra was, dan werd ze erin geluist of op een of andere manier gebruikt. We zullen dat bewijzen.’

Roos hield vol. ‘Maar hoe kun je dat weten?’ vroeg ze oprecht, bijna fluisterend.

‘Vanwege de zilveren draad,’ antwoordde hij, haar blik beantwoordend. Na even, keek hij om naar Daan en Ralph. ‘Jullie weten wat ik jullie daarover verteld heb? Van wanneer Petra overboord sloeg van de *Gwyndomare* en bijna in de oceaan viel?’

Ralph knikte instemmend. ‘Jep, je zei dat die magische zilveren draad verscheen en jullie twee met elkaar verbond. Dat redde haar.’

‘Jep,’ beaamde James ernstig. ‘Nou, mijn vader sprak me er naderhand over. Ik weet niet alles meer wat hij zei, maar *wel* herinner ik me dit; hij zei dat wat er gebeurde tussen mij en Petra het soort ding was dat tussen hem en zijn moeder gebeurde, toen ze bereid was om voor hem te sterven. Het maakte een echt diepe soort magie, hem beschermend, maar ook verbond het hem met Voldemort. Toen Petra van het schip viel...’ hij pauzeerde, zoekend naar de woorden. Na even haalde hij diep adem. ‘Ik was... bereid te doen wat nodig was om haar te redden. Ik was zelfs bereid om in haar plaats over te gaan, hoewel ik daar op dat moment nauwelijks over nadacht. Het gebeurde allemaal te snel om na te denken. Pap zegt dat, omdat ik bereid was om met Petra van plaats te ruilen, daar deze diepe magie door gebeurde, net als tussen zijn moeder en hem. Alleen... anders.’

‘Omdat jij *niet* stierf,’ zei Roos, lichtelijk knikkend. ‘En toch, je redde haar desondanks. Op een of andere manier.’

‘Dat verandert de afspraak, niet?’ stelde Ralph voor. ‘Ik bedoel, ‘t is een beetje als valsspelen, euh, ja toch?’

James keek naar zijn vriend. ‘Misschien is het dat. Ik weet het niet. De magie was zo sterk, zo... onwerkelijk. Maar het punt is, waar de diepe magie mijn vader verbond met Voldemort, toen hij nog een baby was, en zijn moeder voor hem stierf, voor mij en Petra gebeurde het anders. Het verbond ons. Die zilveren draad, degene die verscheen en haar redde, die ons verbond zodat ik haar op kon trekken... is er nog steeds. Als ik dicht bij haar ben... en soms als ik dat niet ben... kan ik haar aan het andere eind voelen. Ik kan op een of andere manier, echo’s voelen van haar gedachten en dromen, soort van. Het is niet zo dat ik haar gedachten kan lezen of zo.

Maar ik kan de vorm van haar gedachten voelen. En dat is waarschijnlijk omgekeerd ook zo. Een ding wat ik zeker weet, is dat ongeacht wat Codaan en de rest zegt, Petra gelooft dat ze onschuldig is. Ze is echt en oprecht overtuigd dat ze niet in de Archief Zaal heeft ingebroken *of* meneer Honselaar heeft vervloekt. In haar gedachten is ze volledig onschuldig.' Hij pauzeerde, en fronste nadenkend. 'Tenminste, ze gelooft dat ze daaraan onschuldig is.'

Roos keek erg serieus vanaf de andere kant van de Scherf. Haar wenkbrauwen waren diep gebogen onder haar voorhoofd. 'James,' zei ze zacht. 'Ik durf het bijna niet te zeggen, maar... dat is een beetje idioot.'

James knipperde naar haar. 'Nou,' begon hij verdedigend, 'misschien. Maar het is waar!'

'Zilveren draad of niet,' zei Daan die ging staan. 'Ik wil alleen maar kijken hoe dit hele handeltje uitpakt. We hebben er teveel in gestopt om het nu af te blazen.'

'Dat is nauwelijks een goede reden,' zei Roos, maar Daan liep naar de Scherf en tikte erop, alsof hij haar op het hoofd wilde kloppen.

'Roos, schat, jij bent een meisje. Je begrijpt het gewoon niet. D'r is een soort van samenhang met deze dingen. We hebben het magische hoefijzer. We zijn achter het raadsel waar het Nexus Gordijn is. We *kunnen* gewoon niet stopen. Het gewicht van onze eigen nieuwsgierigheid zou ons verpletteren. Is dat wat je wilt? Dat wij worden verpletterd door onze eigen nieuwsgierigheid?'

'Dit is *gevaarlijk*,' hield Roos vol, terwijl haar blik zich verhardde. 'Vertel het *tenminste* aan je vader, James.'

James schudde zijn hoofd. 'Pap zit tot over zijn oren in het werk,' reageerde hij. 'Sinds de arrestatie van Petra, is hij verdiept in een of ander geheim plan. Titus Hardsteen is ervoor naar hier gekomen, en zelfs Viktor Kruml en de Harriers. Pap vertrouwd de lokale niet erg, en zij hem niet, dus dacht hij dat het het beste was om zijn eigen mensen mee te brengen voor zijn laatste aanval, wat het ook is. Weinig kans dat ik ook dit op zijn bordje leg.'

'Is het de F.R.E.T?' vroeg Roos, ondanks alles geïnteresseerd. 'Heeft Oom Harry hen gevonden? En die vermiste Dreuzel politicus?'

James schudde zijn hoofd en schouderchokte. 'Alles wat ik zeker weet is dat het de eerstkomende dagen gaat gebeuren. Pap kan niets eens naar de Drijfbalfinale komen. Hij en Titus Hardsteen zijn dan in Nieuw Amsterdam, "wat laatste verkenningen doen" vertelde hij me. Er is die avond een grote Dreuzel optocht – het is een of andere Amerikaanse feestdag.'

'Memorial Day,' meldde Daan knikkend.

'Ja, dat,' beaamde James. 'Pap zegt dat het de perfecte tijd is om de laatste zaken te regelen, omdat dan iedereen afgeleid zal zijn, door de optocht en de festiviteiten. De laatste keer dat hij hen wilde aanvallen, kregen de slechteriken er lucht van op en of andere manier, en waren een paar uur daarvoor vertrokken. Pap wil dat deze keer voorkomen.'

Roos zuchtte. 'Nou,' bekende ze, 'ik voel me een stuk beter in de wetenschap dat het binnenkort voorbij kan zijn. Jullie komen naar huis als alles in kannen en kruiken is? Er vanuit gaand dat de aanval van Oom Harry goed gaat?'

'O, het wordt een eitje,' knikt Daan zelfverzekerd. 'Ik bedoel, hij is Harry Potter, ja? De Jongen Die Bleef Leven! Hij heeft het A-team bij zich! Hardsteen, Kruml, iedereen! Die F.R.E.T knurften met hun achterlijke nieuwe vrouwelijke leider kunnen vanaf volgende week rotsen kapot slaan in Fort Bedlam. Wacht maar af.'

Roos incasseerde dit koeltjes. 'Goed dan. Jammer dat je vader er niet kan zijn om je te zien spelen in de finale James,' zei ze een beetje stijfjes. 'En ik wens jullie het beste, ongeacht wat.'

James haalde zijn schouders op, alsof hij het niet erg vond dat zijn vader er niet bij kon zijn, wat niet zo was. 'Is wel goed,' zei hij. 'Mam zei dat Victor Kruml misschien met haar mee komt, omdat Pap hem die dag niet echt nodig heeft voor zijn onderzoek in Nieuw Amsterdam. Trouwens, Lily zal er ook zijn samen met Issy, Oom Percy en alle anderen. Dat is wel strak. Ik bedoel, hoe veel spelers hebben een voormalige professionele Zwerkbalspeler en Toverschool Toernooi deelnemer die hen toejuichen vanaf de tribune?'

'Niet veel denk ik,' gaf Roos toe. 'Vreemd dat je vader niet wil dat Viktor meekomt voor zijn verkenningsmissie sinds hij helemaal hierheen gekomen is om te helpen, Nou, hoe dan ook, ongeacht hoe het allemaal uitpakt, *beloof* me, jullie alle drie, dat jullie voorzichtig zult zijn.'

'We zullen voorzichtig zijn,' zei Daan sussend. 'We houden elkaar in de gaten Roosje. Ik zorg ervoor dat je neef niets overkomt.'

Roos zuchtte hartgrondig en schudde haar hoofd. 'Ik ben minder bezorgd over *jullie* drie,' zei ze grimmig, 'dan ik ben over het universum.'

Toen de dag van de Drijfbal finale er uiteindelijk was, was er in de gehele school een gezoem van opwinding en verwachting. De ironie van het slechtste team in een decennia die het opnam tegen de langdurige kampioenen, ging niet verloren onder de leerlingen. Vaaldels waren verschenen op de balkons van verschillende landhuizen en gebouwen, die hun ondersteuning gaven aan het Bigfoot-team in het aangezicht van hun ontmoedigende tegenstanders. "VERPETTER DE WOLVEN!" melde de poster op het Hermes Landhuis in helder groene letters, vergezeld van een rommelig geschilderde (en bewegende) tekening van een gigantische voet die de kop van een jammerende weerwolf verpulverde. Over het hele terrein, werden de leden

van het Bigfoot-team begroet met aanmoedigingen en klappen op de schouders, die de spelers standaard beantwoorden met schaapachtige, blije grijnzen.

James ploegde zich voort op de laatste dag van de examens – Klokwerk Mechaniek, met professor Klaverhoef – in een staat van nerveuze uitzinnigheid. Aan de ene kant, had hij de geheime zekerheid dat het Bigfoot-team erin zou slagen het toernooi te winnen, met de hulp van de andere vier afdelingen, wiens grieven tegen het Weerwolf-team hen steeds gretiger hadden gemaakt om op iedere manier die ze kenden te helpen. Aan de ander kant, was James zich pijnlijk bewust dat als ze verloren, er meer op het spel stond dan alleen afdelingstrots en een plek op Victorie Heuvel.

‘Succes vanavond, meneer Potter,’ merkte professor Klaverhoef op terwijl hij James’ Klokwerk toets nakeek, een magisch aangedreven uilen voederbak. ‘Grondig voorbereid, ja?’

James knikte. ‘Zo grondig als we kunnen zijn denk ik.’

‘Ik ben in de veronderstelling dat mijn eigen leerlingen jou team een paar van onze betere tactieken hebben geleerd,’ zei professor Klaverhoef, een handvol vogelzaad kiepend in de kleine mechanische vultrechter. De koperen motortjes van het mechaniek begonnen te draaien en regelmatig te tikken. ‘Ik vertrouw erop dat je deze dingen voor jezelf houdt, hmm?’

James knikte opnieuw, sneller. ‘Absoluut meneer!’

‘Prima,’ grinnikte de professor. ‘Maar voor vanavond jonge man...’ hier leunde professor Klaverhoef lichtelijk over het bureau, terwijl zijn grijns iets roofdierachtigs kreeg, ‘gebruik ze goed, en stuur die wolven met hun staart tussen hun poten de baan af. Met onze zegen.’

‘Gaat gebeuren meneer!’ verzekerde James, die een stap achteruit deed, weg van de professor’s meedogenloze grijns. Kleine tikken en geratel klonken vanuit de Klokwerk uilen voederbak. Kort daarop, legde het een kleine hoeveelheid zaad in een koperen schaalje en liet een vrolijk *ping* horen.

‘Prima werk, meneer Potter,’ zei professor Klaverhoef luchtig, terug leunend op zijn bureau. ‘Op *alle* fronten.’

Terwijl James op weg ging over het terrein in de richting van een laat middageten in het Apollo Landhuis, dacht hij aan de woorden van professor Klaverhoef. De waarheid was, dat hij een beetje nerveus was over sommige dingen die de andere afdelingen hadden aangeboden als ondersteuning. Veel ervan, als de Zombie’s Drijfbal spreuken, kwamen op James over als nogal experimenteel en riskant – het soort dingen die de teams gedurende het seizoen overwogen hadden, maar nooit het lef hadden gehad (of de onverschrokkenheid) om ze zelf uit te proberen. De Igor’s bijvoorbeeld, hadden kleine mechanische huppeldepups op de achterkant van enkele van de Bigfoot skrimms geplaatst. James wist wat ze deden – ze waren zelfs deels zijn idee geweest, hoewel hij er niet helemaal serieus over geweest was – en hij was er niet helemaal zeker van dat ze wel legaal waren. Mogelijk nog erger, het Vampier-

team, had de Foots het gebruik van een aantal nogal lafhartige vervloekingen en vlieg dranken aangeboden.

‘Helemaal sportief,’ had de magie coach, een jongen genaamd Elko Aleksander, serieus bevestigd. Zijn vernauwde ogen en strakke glimlach leken echter het tegenovergestelde te zeggen. ‘Ik heb ze verpakt in handige kleine zakjes. Jouw team kan er een om hun nek dragen. Als de tijd daar is, trek je gewoon aan het koord hier bovenop. De wind doet dan de rest.’

Neuteboom was bijzonder blij met de “spel vloekologie” tactieken van de Vampieren.

‘Les twaalf in het Weerwolf eigen handboek,’ verkondigde hij, de kleine zak ophoudend. “‘ Alles mag in liefde en oorlog”. Zo op je snuit gasten!’

Toch, ondanks James’ zorgen over de twijfelachtige geaardheid van sommige van de tactieken die werden voorgesteld door de andere teams, leek zijn eigenlijke plan beter te werken dan dat hij had gehoopt. De leden van het Bigfoot-team, van Jasmine tot Mukthatch, leken volledig overtuigd dat ze het toernooi konden winnen, en de regerende Weerwolven van de troon konden stoten. Ze begonnen zelfs te praten over hoe het leven op Victorie Heuvel zou zijn.

‘Ik hoorde dat het Apollo Landhuis al in geen honderd jaar op de heuvel heeft gestaan!’ zei een oudere Bigfoot genaamd Thijs Clemants toen James het team in de keuken ontmoette voor het middagmaal. ‘Ypma vertelde het me. Hij was hier destijds, tosti’s makend met augurken, net als vandaag.’

‘We moeten de speelkamer spullen zelf verhuizen, nadat de landhuizen verwisseld zijn,’ merkte Willem Jan door een mond vol boterham op. ‘De kelders verhuizen niet mee natuurlijk, en we willen onze ping pong tafel niet door die Weerwolf knurften laten gebruiken.’

‘Of het gordeldier,’ voegde Jasmine toe. ‘OF, Laurel en Hardy.’

‘Wraagh Arbphle!’ deed Mukthatch knikkend een duit in het zakje.

Neuteboom fronste. ‘Daar zeg je zoiets. Die koelkast is loodzwaar. Die zullen we moeten leviteren.’

‘Laten we niet op de zaken vooruit lopen,’ onderbrak James hen met opgeheven handen. ‘Laten we ons concentreren om vanavond te winnen ja? De rest komt dan vanzelf.’

Toen James zijn middagmaal beëindigde, en zich gereed maakte naar zijn les te gaan, ontmoette hij professor Plank in de gang.

‘James,’ zei professor Plank, en James merkte door de toon van zijn stem dat de professor naar hem op zoek was geweest. ‘Kom even mee naar mijn kantoor wil je? Ik wil iets met je bespreken.’

James slikte. ‘Euh, natuurlijk professor,’ antwoordde hij, en volgde professor Plank naar de trap.

Professor Plank zei niets totdat hij aan zijn bureau zat in de hoek van de uitgestorven speelkamer. James zakte in een van de oude gemakkelijke leunstoelen tegenover het scheve bureau van de professor. Hij zakte diep weg in de veren zitting, maar leunde niet achterover. Laurel en Hardy hingen nog altijd aan weerszijden van de koelkast, kennelijk in slaap. Het gordeldier was erin geslaagd om op de hoek van professor Plank's bureau te klimmen, waar hij opgerold lag als een soort geharnaste bal, met zijn kleine neus tegen zijn voorpoten. James wachtte tot professor Plank zou beginnen. Na een bedachtzame pauze, haalde de professor diep adem en staarde naar het lage plafond.

'Het Bigfoot-team heeft het opmerkelijk goed gedaan dit seizoen, is het niet?' vroeg hij met een geforceerde achteloosheid.

James knikte. 'Ja meneer.'

'*Ongebruikelijk goed, zouden velen zeggen,*' ging professor Plank door, nog altijd naar het plafond kijkend met zijn armen gekruist over zijn borst. Hij schudde zijn hoofd langzaam, minzaam, en liet zijn blik toen naar de jongen tegenover hem zakken. Met een kleine glimlach zei hij, 'Weet je James, ik ben al verschillende jaren president van het Apollo Landhuis. Ik nam het stokje over van de voormalige president, Max Groenewoud, toen ik aangesteld werd als professor, en hij besloot om met pensioen te gaan. Ik herinner me het alsof het gisteren was. Kanselier Franklin riep mij naar zijn kantoor, en Groenewoud was er toen ik er aankwam. Gezamenlijk vertelden ze mij over de geschiedenis van de Bigfoot afdeling, over hoe, ondanks wat velen geloofden, het de echte ruggengraat was van de gehele school. De Bigfoot afdeling, zeiden ze, is de ware smeltkroes van Alma Aleron. Destijds zie je, was het Apollo Landhuis het thuis van twee Noordelijke Bigfoot, een vrouwelijke weerwolf, een half-kobold, twee Amerikaanse Indiaanse shaman's van Shackamaxon, en een Atlantische meerman, die in een reusachtige ton moest slapen, en een waterbol droeg naar de lessen. Zoals je weet, bestaat de Bigfoot afdeling nog steeds uit dezelfde verscheidenheid als toen, niet als een slagzin of kunstje, maar als een basisfeit van het leven. Net als Franklin mij op die dag vertelde, jaren geleden, wij, Bigfoots, vertegenwoordigen het ware Amerikaanse ideaal.'

James knikte opnieuw, niet zeker wetend wat dit te maken had met het Bigfoot Drijfbal-team. 'Zeker professor. Ik bedoel, we hebben Jasmine, die deels Glamorgana is, hoewel ze zich er vrijwel nooit naar gedraagt. En Mukthatch, en Willem, die een... euh...'

'Het is wel goed,' zei professor Plank, meer ontspannen glimlachend. 'Ik weet van meneer Poortsmas. Willem Jan's ouders regelden het met de administratie van de school, om zijn, euh, *erfenis* geheim te houden. Zij zelf zijn een deel van het Rode Liga van Geheelonthouders. Dat betekent dat ze zichzelf getraind hebben om helemaal geen bloed nodig te hebben. Extreem toegewijd aan hun nieuwe levens zijn ze, daarom voelden ze dat het belangrijk was voor Willem Jan om een normale opleiding te krijgen. Men zou denken dat hij bij de Vampier afdeling terecht zou komen natuurlijk, maar zoals je je kunt voorstellen, is het Apollo Landhuis veel beter voor hem.'

James knikte betekenisvol. 'Jep, we zijn een poosje geleden bij de Vampier afdeling geweest. Zij denken dat *echte* vampieren moeten zijn als uit die stomme boeken van Remora -- allemaal onwaarschijnlijk knap en tragisch romantisch en al dat soort rommel.'

'In alle eerlijkheid,' zei professor Plank, als voelde hij dat dit zijn taak was. 'Sommige vampieren *zijn* zo.' Hier pauzeerde hij even en knikte met zijn hoofd. 'Hoewel niet erg veel, toegegeven. Je begrijpt dan, waarom zoveel *echte* vampieren, weerwolven, en zelfs zo nu en dan een Pixie, feitelijk opbloeien bij de Foots. Is het niet?'

'Omdat ze hier, kunnen zijn *wie* ze zijn, niet alleen *wat* ze zijn.' James stopte en fronste. 'Euh, toch?'

Professor Plank knikte enthousiast. 'Goed gezegd James. Precies dat is het. Maar er is nog een ding dat de voormalige president van Bigfoot en kanselier Franklin mij op het hart drukten toen ik deze taak aanvaarde.' Hij leunde naar voren en kruiste zijn armen op zijn bureau, met zijn handen op zijn ellebogen. Hij keek James ernstig aan.

'Ze vertelden me dat de Bigfoot afdeling de morele kern van alle afdelingen is. En als zodanig, wordt gezien als een met een hoger niveau van gedrag. Eerlijkheid, oprechtheid, respect, moed, dit zijn de dingen die hoog in het vaandel staan van de Bigfoot, en deze moeten worden toegepast op *alle* gebieden van het leven. Heel specifiek, tenminste zover als het jou en mij aangaat, moeten deze kwaliteiten toegepast worden op het sportgebied. Kanselier Franklin was heel duidelijk hierover toen hij mij vroeg deze taak als afdelingspresident te aanvaarden. Hij wist dat ik professioneel Zwerkbal had gespeeld, zie je, en maakte zich zorgen dat mijn liefde voor overwinning zou toestaan om mijn beoordeling hierover te vertroebelen. Winnen, vertelde hij me, moet altijd ondergeschikt zijn aan zelfrespect, en de moed van iemands toewijding. Ik bezwoer hen dat ik volledig instemde met die gedachtegang. In de jaren daarna, heb ik erg hard geprobeerd James, om daarin te volharden -- geen overzicht van winnen en verliezen weet je, maar een overzicht van eerbare wedstrijden, goed gespeeld en krachtdadig, met, uiteindelijk, een oog voor eerlijkheid en respect.'

Professor Plank stopte, en James beseftte dat de ogen van de professor staarden. Hij keek niet echt naar James, maar eerder naar de duisternis van de speelkamer. James wachtte, het ergste vrezend -- dat professor Plank het Bigfoot-team zou verbieden om hun pas verkregen spelmagie te gebruiken in deze laatste wedstrijd van het toernooi.

'We verloren ieder jaar,' zei professor Plank tenslotte, knipperend en weer naar James kijkend. 'Niet alleen het toernooi, maar bijna iedere wedstrijd. We hadden altijd een goed team, een stevig team, maar we wonnen nooit. We bouwden karakter echter. Tenminste, dat maakte ik mezelf wijs. En karakter bouwen is belangrijk, zonder twijfel.' Professor Plank pauzeerde opnieuw, worstelend met zichzelf.

'Karakter is belangrijk,' begon James, maar professor Plank deed hem met een gebaar zwijgen.

‘Ik stond toe dat je het Bigfoot-team spelmagie leerde James,’ zei hij serieus. ‘Het stuitte me tegen de borst, maar ik stond het toe. Omdat ik zag dat, terwijl je het team leerde om te spelen op een manier die totaal anders was dan de voorgaande Bigfoot-teams, meer dan een eeuw terug gaand, je nog altijd in staat was om ieder wedstrijd te spelen met respect, eer en oprechtheid. Euh, *meestal*. En toen, introduceerde je het onderdeel van magische vechtsport – *Artis Decerto*. Je bouwde dat mechanische apparaat in de achtertuin, met behulp van professor Klaverhoef en een paar Zombie afdelingsleerlingen. Dit, opnieuw, stuitte me tegen de borst. Maar toch stond ik het toe. Misschien was het een vergissing. Ondanks dit, zag ik dat er iets goeds in *kon* zitten. *Artis Decerto* is een gerespecteerde discipline ten slotte, als het op de juiste manier gebruikt wordt, met zelfbeheersing.’

Professor Plank knikte zachtjes, in gedachten verzonken. James durfde niets te zeggen, bang voor de klap die zeker zou gaan vallen. Hij hield zijn adem in. Professor Plank keek hem opnieuw aan, ernstig deze keer.

‘Ik kreeg vanochtend een bezoek van de kanselier, James,’ zei hij voorzichtig. ‘Hij is... *bezorgt*. Hij heeft de vooruitgang van het Bigfoot-team nauwkeurig gevolgd, en hoewel hij niet beweert dat we iets *verkeerd* hebben gedaan precies, erkende hij wel een groeiende ongerustheid over zeer niet-traditionele methoden. Het is onder zijn aandacht gekomen dat je rond bent gegaan bij de andere afdelingen – alle behalve de Weerwolf afdeling natuurlijk – op zoek naar hulp voor het verslaan van het Weerwolf-team in de wedstrijd vanavond. James, klopt dit?’

James voelde zich vastgeklemd op de stoel. Hij perste zijn lippen zo dicht op elkaar, dat ze een dunne witte streep op zijn gezicht vormde. Hij knikte, één keer.

Professor Plank zuchtte en leunde weer achterover in zijn stoel. ‘Kanselier Franklin maakte zijn wens heel duidelijk James. Hij maakt zich niet langer zorgen over de oprechtheid van de Bigfoot afdeling, maar over de totale school. Hij meent dat jij de onuitgesproken code van het Apollo Landhuis hebt gebroken, en de morele standaard die wij hoog willen houden te goede van de rest van het terrein, hebt verdraaid.’

‘Maar --!’ begon James, enkel om weer met een gebaar tot zwijgen te worden gebracht door professor Plank.

‘Hij zei me niet wat te doen James,’ ging de professor door. ‘Hij liet de beslissing bij mij, en ik denk er al de hele dag aan.’

Professor Plank stopte opnieuw. Hij leek James te bestuderen, zijn gezicht erg streng en plechtig. Bijna een halve minuut ging voorbij. Het gordeldier snurkte, bewoog en kwam overeind. Hij waggelde naar professor Plank, die hem over zijn geschubde kop aaide zonder zijn ogen van James af te nemen.

‘Ik heb een besluit genomen,’ zei de professor tenslotte zachtjes. ‘Weet je, ik ben me bewust van de dingen die de mensen over me zeggen op het terrein. Ik ben me bewust dat ze geloven dat ik niet meer het lef heb om nog te winnen; dat ik mijn passie voor overwinning achter heb gelaten op het Zwerkbalveld in Engeland. Misschien hebben ze deels gelijk. Na de Slag, was het moeilijk om te denken magie

weer op die manier te gebruiken, zelfs in een sportwedstrijd. Maar toch, ik *geloof* in een diepere missie van de Bigfoot afdeling. Ik ben er aan toegewijd, ongeacht wat. En dus, James, na mijn gesprek met kanselier Franklin deze ochtend, heb ik mijn beslissing genomen. Ik heb besloten om... niets te doen.'

James knipperde. Hij schudde lichtjes zijn hoofd, als wilde hij deze leeg maken, en toen boog hij zijn hoofd naar de man achter het grote scheve bureau. 'Pardon meneer?'

'Ik ga helemaal niets doen,' zei professor Plank eenvoudig, zijn wenkbrauwen optrekkend en zijn handen plat op het bureau leggend. 'Ik heb jullie ook in de gaten gehouden James. Ik heb precies dezelfde dingen gezien als de kanselier, maar ik heb ze volledig anders ingeschat. Je hebt het spel heel goed leren spelen, jullie allemaal, en te werken naar perfectie, allemaal *zonder* je oprechtheid op te offeren, of de waardigheid van jullie tegenstanders. Jullie hebben jezelf getraind om de meerdere te worden, uitsluitend door vaardigheid en discipline. Jullie hebben een manier gezocht om creatief en intelligent te zijn op de Drijfbalbaan, en toch met eer te blijven spelen. Nu zijn jullie erin geslaagd om bijna de hele school aan jullie kant te krijgen -- zelfs zo ver gaand, dat jullie hun volledig eerlijke, en legale hulp te krijgen. Waar kanselier Franklin een mogelijke buitensporigheid ziet, zie *ik* gewoon een team dat zo goed gespeeld heeft, en zo eerlijk, dat zelfs diegene die ze verslagen hebben hen verder willen helpen naar de overwinning. Als dit op zichzelf geen perfect voorbeeld is van het soort morele norm waar de Bigfoot afdeling altijd naar gestreefd heeft om te behouden, dan, al zeg ik het zelf, doet niets dat.'

Terwijl professor Plank sprak, ontstond er een grijns van besef op James' gezicht. Professor Plank ging hem niet verbieden om het nieuwe spelmagie te gebruiken. Professor Plank leek hem, eigenlijk, bijna aan te moedigen om door te gaan zoals ze van plan waren.

'Werkelijk professor?' vroeg James, zich nauwelijks in staat in houden. Hij greep de dikke leuning van zijn gemakkelijke stoel, en trok zich overeind.

'Werkelijk James,' beaamde de professor, meegrijnzend met James. 'Op een voorwaarde.'

'En welke is dat meneer?' vroeg James ietwat behoedzaam.

'Kanselier Franklin zei me niet wat te doen,' zei professor Plank serieus. 'Hij deed alleen zijn bezorgdheid, veronderstellend dat ik me zou schikken. Dat doe ik echter niet, ik *deel* dezelfde zorgen met jou, en geef je dezelfde verantwoordelijkheid. Ongeacht wat de andere afdelingen het Bigfoot-team hebben aangeboden als hulp, James, gebruik het goed. Gebruik het met eer en oprechtheid, of gebruik het helemaal niet. Ik kan deze regel op mezelf toepassen, zoals je weet, maar als ik iets geleerd heb over mezelf gedurende dit jaar, is het dat een les geleerd door jezelf, veel dieper gaat dan een les die door regels wordt opgelegd. Zul je verstandig omgaan met wat je weet? Jij en natuurlijk het team?'

James knikte. 'Dat zal ik professor,' zei hij. 'Maar Jasmine is de aanvoerder van het team. Moet u dit gesprek ook niet met haar voeren?'

Professor Plank glimlachte half. ‘Dat heb ik al gedaan. ‘En zij zei hetzelfde als wat jij deed. Ik ben tevreden. Dank je James. Ik weet zeker dat je nog voorbereidingen moet treffen voor het grote evenement van vanavond. Je kunt gaan.’

James grinnikte en knikte. Hij sprong op en rende terug naar de trappen, langs de verschillende banken, tafels en groteske staande lampen. Net toen hij de trap op begon te stampen, riep professor Plank nogmaals zijn naam.

‘Ja meneer?’ antwoordde James, die stopte en door de speelkamer keek.

Professor Plank glimlachte nog steeds, maar het was anders dan de glimlach dan die James even daarvoor op de man’s gezicht had gezien. Hij was breed, strak, en een beetje angstaanjagend. ‘Ik ben niet *vergeten* wat het betekend om te winnen, James,’ zei hij met een rustige, nadrukkelijke stem door de lege ruimte. ‘Maar ik *was* vergeten hoe *echt geweldig* het voelt. Als het Bigfoot-team het toernooi vanavond wil winnen, dan moeten we absoluut alles geven wat we hebben, en dit moeten we doen met zoveel passie, lef en trots als we kunnen.’

‘Ja meneer,’ beaamde James met een grijns van oor tot oor. Voor het eerste keer dacht hij dat hij Olivier Plank zag op de manier waarop zijn vader hem zag, toen hij de aanvoerder was geweest van het Griffioendor Zwerkbal team. Gedreven tot perfectie en hongerig naar de overwinning.

Professor Plank knikte en vernauwde zijn ogen. ‘Wegwezen dan,’ zei hij met ingehouden vurigheid. ‘En laten we die wolven op hun plaats zetten.’

James rende het laatste stuk de trap op, zijn hart barstte bijna van opwinding en enthousiasme.

Het was pas later in de middag, toen hij zijn Drijfbalspullen verzamelde van onder zijn bed in zijn slaapkamer, dat het bij hem daagde dat kanselier Franklin wel eens bijbedoelingen kon hebben gehad om te praten met professor Plank over de Bigfoot speelstijl. Misschien -- heel misschien—*had* professor Franklin het geheim van Magnussen’s raadsel over de ogen van Roberts achterhaald. Professor Franklin was ten slotte ongelofelijk slim. Misschien wist hij dat als het Apollo Landhuis ooit op Victorie Heuvel zou komen te staan, dan de hoeksteen weer zou herstellen, en daarbij het Nexus Gordijn activeren. Als dat zo was, zou hij waarschijnlijk alles wat binnen zijn macht lag doen om er zeker van te zijn dat dit nooit zou gebeuren, zelf zo ver gaan om een list te bedenken die iedere Bigfoot afdelingspresident ervan zou weerhouden om zijn Drijfbal-team naar de overwinning te leiden.

Als dat professor Franklin’s doel was geweest, dan moest James de man complimenteren: het was bijna gelukt.

Als de president van de Bigfoot afdeling iemand anders was geweest dan Olivier Plank, zou het zeker zijn gelukt.

Met dit in gedachten, greep James zijn handschoenen, tuniek en schouderplaten. Een minuut later, voegde hij zich bij de rest van het Bigfoot-team, samen met Ralph en Daan, op de trap buiten het Apollo Landhuis. Lawaaiig, opgewonden,

vergezeld van aanmoedigingskreten van velen langs het pad, begon de groep op weg te gaan over het terrein, naar Pepperpock Landing, en de Drijfbalgeschiedenis in.

22. Verweefde Lotsbestemmingen

Terwijl de ploeg Pepperpock Landing naderde, verzamelde ze een groep leerlingen van de andere afdelingen achter zich, als een soort escorte. Tegen de tijd dat ze de Administratie Zaal passeerden, waren er meer dan honderd mensen die met het Bigfoot-team opliepen, vrolijk schreeuwend, juichend, vaandels zwaaiend, en oude Hibba's over en weer gooiend. James barstte bijna van het dubbele gevoel van opwinding en vrees. De aanmoediging van de andere afdelingen (behalve natuurlijk de Weerwolf afdeling) was zowel opwekkend als een beetje beangstigend, omdat James wist dat het waarschijnlijk snel om kon slaan als het Bigfoot-team niet onmiddellijk zich kon meten met de Weerwolf grootsheid.

Terwijl ze het Medisch College voorbij liepen, was James verrast zijn Oom Percy te zien staan bij de deuren, zijn gezicht gespannen en afwezig. Lucy stond naast hem, als ook een kleine groep verpleegsters en doktoren, en (zag James tot zijn wanhoop) Tover Gerecht beampten. Hij herkende de laatsten aan hun lei grijze tunieken en ernstige uitdrukkingen.

‘Wat is er daar aan de hand?’ vroeg hij, Ralph porrend en wijzend.

Ralph keek en schudde zijn hoofd. ‘Geen idee. Misschien zijn ze hier voor de wedstrijd?’

‘Oom Percy, misschien,’ zei James twijfelachtig, zijn stem verheffend over de hen begeleidend menigte, ‘maar niet die gasten van het Amerikaanse Tover Gerecht.’

Daan tuurde over de menigte in de richting van de deuren van het Medisch College. ‘Ik zie in ieder geval die Codaan niet.’

James knikte fronsend. ‘Nee. Maar toch...’ hij pauzeerde, zich draaiend om te kijken terwijl de menigte hem vooruit duwde, voorbij het Medisch College. Een

blondharig meisje bewoog zich naast Lucy in het midden van de kletsende gerechtsbeambten. Het was Issy, haar gezicht bleek en bezorgd, opkijkend naar al de ernstige gezichten rondom haar. James voelde plotseling een steen in zijn maag landen.

‘Issy is er bij,’ zei Ralph, hetzelfde opmerkend. ‘Denk je...’

‘Doen ze niet,’ zei Daan, niet erg overtuigend. ‘Niet zolang de wedstrijd bezig is. Codaan en zijn boevenbende kunnen van plan zijn om Issy te Modifieren, en haar weg te sturen om geadopteerd te worden in de Drezuelwereld, maar dat zouden ze nooit nu al doen. Euh... denk ik.’

James was daar niet zeker van. Toen de menigte het team voorwaarts duwde naar Pepperpock Landing, verloor hij de groep op de treden van het Medisch College uit het oog. Alleen omdat Codaan niet zichtbaar was, betekende dat niet dat hij er niet was. Hij kon net zo goed binnen zijn, regelingen treffend. De kamprechter kwam niet op James over als iemand die een sportgebeurtenis zijn plannen zou laten verstoren. Toch, er was niets wat James er op dit ogenblik aan kon doen. Desondanks kreeg hij een angstig voor gevoel. Tenminste was Oom Percy er, en Lucy. Zij zouden er voor zorgen dat er iets ergs met Issy gebeurde.

Als ze er tenminste iets aan konden doen.

James schudde zijn hoofd, zijn gedachten wegduwend. Hij had andere problemen momenteel.

Pepperpock Landing kwam in zicht toen het team rond de Administratie Zaal ging. Het was vrijwel vol, trillend door het gebrul van de aanwezigen, levendig door zwaaiende vlaggen en knallende uitbarstingen van Vuurwerk spreuken. James hart sloeg een keer over, en toen rende hij een stukje om de anderen in te halen. Hij grijnsde toen de menigte het team begeleidde naar de schaduw van de houten tribunes. Een kreet klonk ter ondersteuning voor de naderende Bigfoots. Het trilde door de lucht, alle andere geluiden overstemmend, en James draaide zich onwillekeurig om naar zijn mede spelers, gelukkig in nerveuze opwindning.

‘Go Foot!’ riep Jasmine Jade plotseling met stemverheffing, nauwelijks over het gebrul van de kreten heen komend.

‘Go Foot!’ brulde het team terug, hun vuisten in de lucht pompend. Mukthatch gooide er een verrassend harde brul uit, en grijnsde schaapachtig toen iedereen verrast naar hem keek.

Een ogenblik later was het team het veld overgestoken en verdwenen in de kleedkamer, waar hun skrim en professor Plank op hen wachtte.

‘Dit is het team!’ riep hij, gretig in zijn handen klappend. ‘Kleed je om en laten we elkaar over tien minuten op het platform treffen voor opwarm rondjes!’

Professor Plank keek James in zijn ogen toen hij zich omdraaide. Hij knipoogde en glimlachte bijna ondeugend. James grinnikte naar de professor en begon zijn nieuwe handschoenen aan te trekken.

Tegen de tijd dat de laatste van het team op het platform geklauterd was, was de zon gedaald tot een bronzen bal aan de horizon, zijn laatste stralen werpend op de zwaaiende vlaggen en vaandels van de tribunes. De menigte was enorm opgewonden, en produceerde bijna constant een brul van vrolijke uitgelatenheid. James knipperde naar de namiddag gloed en omklemde zijn skrim.

Slechts minuten daarvoor, terwijl het team verzameld was in de kleedkamer, had James hen bijeen geroepen voor een snel overleg. Hier had hij een verandering aangekondigd voor de Drijfbal spelmagie deze avond.

‘Geen vervloekingen,’ had hij beslist gezegd, wat hem een koor van tegenwerpingen van de teamgenoten had opgeleverd.

‘Waarom niet?’ had Neuteboom strijdbaar gevraagd. ‘We moeten alles gebruiken wat we hebben tegen die Wolven!’

‘Geen vervloekingen,’ had James herhaald. ‘Laat de dranken zakjes hier beneden in je kluisje. Ze mogen legaal zijn of niet, maar daar gaat het niet om toch? De Foots spelen een net spel. Niets smerigs, ja? Nou, we gaan deze wedstrijd winnen, maar we doen het met onze hoofden hoog als altijd! Begrepen?’

‘James heeft gelijk,’ had Jasmine resoluut toegevoegd, het drankenzakje weghalend van haar nek. ‘We winnen deze wedstrijd zuiver! We hoeven niet terug te grijpen op Vampier vloeken. Dat soort dingen zijn voor teams die niet zo goed spelen als de Bigfoots! Heb ik gelijk?’

Tot James verrassing en genoegen, had het team gereageerd met een gemeente kreet. Alle Bigfoot spelers hadden het dranken zakje van hun nek gehaald en ze op de plank naast de skrim opgestapeld.

Nu, staand in de zonsondergang en kijkend langs de ringen in de richting van het Wolven platform, voelde James een steek van twijfel. De gepoederde vloeken mochten dat achterbaks en een beetje duivels zijn geweest, maar opeens was James het eens met Neuteboom: ze hadden alles wat in hun bezit hadden hard nodig om de Wolven te verslaan.

Met hun rug naar de zonsondergang, leek het Weerwolf-team omzoomd door gesmolten goud. Cas Ansing stond vooraan, gemeen grijnzend, met zijn skrim naast zich, die versiert was met een snauwende wolf tekening. Naast hem stond Olivia Jones en Jeroen Draaier. Allen staarden over de hoge lege ruimte van het veld, spotten met onverholven zelfverzekerdheid.

‘Laat je niet gek maken,’ riep professor Plank, het team bijeen halend voor een opkikker. ‘Het Weerwolf-team is een goed team, een geweldig team, maar jullie zijn net zo vaardig als zij zijn, en nog meer. Hun overdreven zelfvertrouwen zal hun nederlaag zijn! Zij verwachten deze wedstrijd met gemak en zonder noemenswaardige inspanning te winnen. Zij denken dat Victorie Heuvel hun recht is. Hebben ze gelijk?’

‘Nee!’ riep het Bigfoot-team in ruwe eenheid uit.

‘Leggen jullie je erbij neer, en laten hen winnen alleen omdat ze de Weerwolven zijn?’

‘Nee!’ blafte het team opnieuw, harder.

Professor Plank schreeuwde over de menigte, ‘*Gaan* jullie deze wedstrijd pakken en hen laten zien dat hun arrogantie hun grootste zwakheid is!?’

Deze keer ontplofte het team in een kreet die zo hard was dat de menigte rond hen het kon horen. ‘JA!’

‘Wie zijn we?’ eiste professor Plank.

‘De Bigfoots!’

Professor Plank vroeg opnieuw, ‘WIE zijn we?’

‘DE BIGFOOTS!’ Deze keer loste de kreet op in een oorverdovende brul toen de verzamelde menigte de kreet overnam, het veranderend in een dreun. ‘BIG-FOOT! BIG-FOOT! BIG-FOOT!’ Vuurwerk ontplofte vanaf de tribunes en vaandels zwaaiden woest tegen de paarse lucht.

‘In lijn!’ schreeuwde professor Plank, grimmig grijnzend. ‘Opwarm rondel! Aanvoerder?’

‘Adder formatie,’ blafte Jasmine die haar skrim liet vallen en erop sprong. “Go Foot!”

De rest van het team herhaalde de kreet en volgden Jasmine naar de ringen, gemakkelijk in formatie glijdend. James was bij de laatste om af te zetten. Een ogenblik voelde hij een steek van doodsangst. *Dit gaat niet werken*, dacht hij, paniek sloeg over hem als een vloedgolf. *We kunnen dit niet! Ze slachten ons!* Een fractie van een seconde was hij overtuigd dat hij alles vergeten was – al de spelmagie die ze hadden geoefend, al de formaties en bewegingen, alles wat de andere afdelingsteams hen hadden geleerd, of zelfs, hoe op een skrim te vliegen. Hij keek omlaag naar de vreemde bezem terwijl deze naast hem zweefde, een van zijn voeten stevig in het midden ervan, hem op zijn plaats houdend. Hij voelde zich bevroren.

Een hand klopte hen zachtjes op zijn schouder. Toen James opkeek, was het professor Plank.

‘Maak je geen zorgen James,’ stelde professor Plank hem, bemoedigend knikkend, gerust. Dit is waar je geknipt voor bent.’

James keek naar de professor, hopend dat hij gelijk had. Hij knikte, slikte, en zette zijn andere voet op het vlak van de skrim. Even later was het platform weg, vervangen door lege ruimte.

James herinnerde zich alles.

Minder dan een minuut later, blies professor Sanders op het officiële fluitje. Vanaf dat moment was er geen weg terug.

De wedstrijd was een waas van wilde beweging, slechts herkenbaar door het suizen van de ringen, het voorbij schieten van spelers, en de enkele dreun en kreet als een Popan tegen een Strijder een ramde. Spreuken sisten overal door de lucht en James dacht dat hij nooit eerder zo'n intense en directe woestheid had ervaren. Het was alsof de Wolven alle remmen los gooiden vanaf het moment dat het fluitsignaal klonk, met de bedoeling de Bigfoot geest al te verpletteren voor deze zich kon laten zien. Toen James door de middenring vloog, een Strijder achtervolgend, werd hij van boven afgeranseld door iets wat leek op een vrachttrein. Hij tolde van zijn skrim, greep ernaar terwijl hij opzij viel en slingerde zich er toen vanaf de andere kant weer op -- een manoeuvre die hij zo vaak op de Spitsroede had geoefend, dat het bijna een tweede natuur was geworden, terwijl hij zich opnieuw oriënteerde, keek hij opzij. Polsz, de jongen die geprobeerd had hem de aller-eerste keer van zijn skrim te stoten toen hij, James, geprobeerd had om er op een te vliegen, schoot weg, over zijn schouder heen grinnikend.

James schudde zijn hoofd, woest, en schoot terug naar de ringen, zich voegend bij de stroom van de wedstrijd.

Het was lastig om de wedstrijd goed te kunnen volgen toen deze eenmaal gestart was. James probeerde zich er bewust van te worden wat de rest van het team deed, maar de woestheid en snelheid van de Weerwolf tactieken maakte het op zijn skrim blijven al een hele uitdaging. James wist zeker dat hij nog nooit zo lang en zo snel gevlogen had, en nog kon hij het nauwelijks bijhouden. Op een moment tijdens het eerste kwartier, zag hij Jasmine en Guldemunt een van de twee-mans aanvalsspreuken gebruiken die de Pixies hen geleed hadden, kennelijk met succes. Later volgde hij Willem Jan in Strijderformatie, en zag de kleine jongen een van de Igor's ingenieuze huppeldepups aan de achterkant van zijn skrim activeren. Er opende zich een kleine doos, en er kwam een boeman uit, die onmiddellijk de vorm aannam van een afzichtelijke vliegende clown. Cas Ansing, die Willem Jan aan het inhalen was in Popan positie, viel bijna van zijn skrim toen de clown zich over hem heen boog. James flitste er voorbij en gebruikte de *Ridiculus* spreuk, die zijn vader hem had geleerd, om de clown te veranderen in een wolk ping pong ballen, die in de duisternis onder hem viel.

Over het algemeen leek het team alles wat ze wisten goed in te zetten, en toch, toen ze halverwege de wedstrijd kwamen, zag James tot zijn teleurstelling dat het Weerwolf-team leidde met een score van twee-en-vijftig tegen vier-en-veertig.

En toen, vijftien seconden voor het eind van het tweede kwartier, hoorde James een ziekmakende doffe klap en een schreeuw van pijn. De menigte brulde oorverdovend, of van woede of van aanmoediging, en James keek in de rondte, de bron van de schreeuw zoekend. Zijn hart schoot in zijn keel toen hij Neuteboom de duisternis van het veld in zag vallen, zijn armen en benen klapperend in de lege lucht. Ver boven hem, draaide zijn skrim lui om, een kurkendraai beweging boven de tribunes makend. Professor Sanders' toverstok schoot naar voren.

'*Wingardium Leviosa!*' schreeuwde hij, zijn stem ijl door de afstand.

Neuteboom hobbelde naar boven, het gras onder hem op enkele centimeters missend. Hij zweefde boven zijn schaduw, zijn rechterarm bungelde er lam bij.

De menigte, die enkele seconden stil was gevallen, ontplofte in een mengeling van gejuich en gejoel. Vanuit de commentatorbox klonk de stem van Celest Croes.

‘Bigfoot nummer zes, Willem Neuteboom, lijkt gewond te zijn geraakt na een *vernietigende* zijslag door Weerwolf nummer negen, Peter Polsz,’ riep ze, duidelijk kwaad. ‘Scheidsrechter Sanders begeleid Neuteboom naar het Bigfoot platform. Tenzij we anders horen, ziet het er naar uit dat meneer Neuteboom er voor de rest van de wedstrijd uitligt, het Bigfoot-team met een speler minder latend!’

James schreeuwde tegen Neuteboom terwijl professor Sanders hem leviteerde naar het platform. ‘Neuteboom, hoe erg is het?’

‘Erg genoeg!’ riep Neuteboom tussen zijn opeengeklemd kaken. ‘Maar ik blijf spelen! Die kneus komt niet zo makkelijk van me af!’

James keek opzij naar de “kneus” in kwestie. Polsz vloog in een luie boog rond het Weerwolf platform, vals grijnzend.

‘Hebben we nog reserve spelers?’ vroeg Guldemunt, die aan kwam zweven om zich bij James te voegen bij de middenring.

‘Rrrarpgh!’ antwoordde Mukthatch moedeloos vanaf zijn plek bij de doelring.

‘We hadden alleen Keijzer,’ zei James. ‘En die heeft last van yipsplis door het eten van teveel van Ypma’s draken vingers.’

‘Hadden we toch niets aan gehad,’ meldde Guldemunt triest. ‘Joch vliegt op een skrim, als een vis vliegert.’

‘Dus wat doen we?’ vroeg James.

Guldemunt haalde zijn schouders op. ‘We spelen met een man minder tenzij we een vervanger kunnen vinden. Kun jij iemand bedenken die Neuteboom’s plaats in kan nemen?’

James schudde ernstig zijn hoofd.

Vanaf het Bigfoot platform wendde professor Sanders zich af van Neuteboom en blies op zijn fluit.

‘Straftijd, team Weerwolf,’ riep hij, zijn stem magisch versterkend. ‘Kwaadwillige zijslag. Drie minuten op de bank.’

James keek achterom naar het Weerwolf platform, en zag nog net hoe Polsz er makkelijk op sprong. De Weerwolf coach, een oudstejaars leerling met vierkanten kop met stekeltjes, pakte Polsz’ skrim en grinnikte strak.

‘Dit waren ze al van plan,’ merkte Guldemunt verbaast op. ‘Polsz deed het met opzet! Kijk eens hoe makkelijk ze de straftijd accepteren?’

James zuchtte kwaad. ‘Nou. Onze aantallen zijn de komende drie minuten in ieder geval gelijk.’

‘Drie minuten m’n neus!’ zei Guldemunt naar hem kijkend. ‘Het duurt nog dertien seconden tot de rust! Alle straftijden worden dan afgeblazen! Waarom denk je dat ze tot nu gewacht hebben? Na de rust is hun team weer compleet, en wij hebben er een minder! Tenzij Neuteboom kan blijven spelen.’

Precies op dat ogenblik, sprak Celest Croes opnieuw, haar stem galmde vanuit de commentatorbox.

‘En Willem Neuteboom wordt het veld afgeleid door het medische team, kennelijk met zijn schouder uit de kom door de schuld van het Weerwolf-team. Dus, met geen reserve, komt het Bigfoot-team een speler te kort. Een tegenvaller voor de eeuwige underdogs.’

James gezicht was heet van woede en frustratie. Toen professor Sanders weer op zijn fluit blies, de hervatting van het spel aankondigend, voelde hij zich onhandig op zijn skrim. Weerwolfspelers denderden snel voorbij, in het bezit van alle drie de Hibba’s. Toen de toeter die de rust inluidde klonk, waren twee van die Hibba’s omgezet in scores. Het Weerwolf-team cirkelden rond als wespen, opgewekt blaffend en triomfantelijk neerdalend op hun platform.

‘Hoe is ‘t met Neuteboom?’ vroeg Jasmine terneergeslagen toen ze op het Bigfoot platform landde.

‘Komt wel goed,’ antwoordde professor Plank zuchtend, ‘zo rond morgenmiddag. Voor nu, ligt hij uit de wedstrijd ben ik bang.’

‘Moeten we verbeuren?’ vroeg Willem Jan, met ogen groot en kwaad achter zijn brillenglazen.

‘Officieel niet,’ antwoordde professor Plank direct. ‘Maar we zijn in een onmiskenbaar nadeel. Laten we erover stemmen. Willen jullie doorgaan met de wedstrijd? Of zullen we ons boeltje pakken en op weg gaan naar de Kraan en Kroes om een goed seizoen te vieren?’

‘Nooit,’ verkondigde Guldemunt met stemverheffing. ‘Ik neem het in m’n eentje tegen hen op als de rest van jullie weggaan. Lamledige valsspelers! Ik zal ze leren zo smerig te spelen!’

‘Ik doe ook mee,’ zei Jasmine, haar kaken opeen klemmend.

‘Waark Rubffthuth!’ beaamde Mukthatch, woest knikkend.

‘We kunnen ze nog altijd hebben,’ voegde James toe, meer zelfverzekerd klinkend dan hij zich voelde. ‘Deze wedstrijd is voor ons!’

‘Heel goed,’ stemde professor Plank in, toen de rest eenstemmig joelde. ‘Dan blijven we en spelen door. Jullie doen het ongelooflijk goed, allemaal. Ik kan niets anders zeggen dan: ga zo door. Nu we echter met een speler minder zijn, moeten jullie nog beter opletten. Concentreer je op de aanval, en maak zoveel punten als je kunt. Jullie moeten bereid zijn om zowel Strijder als Popan op het zelfde moment te spelen als dat nodig is, we kunnen dat, omdat we alle onderdelen ervan kennen, toch?’

‘Juist!’ reageerde het Bigfoot-team, iets minder heftig dan daarvoor.

‘Juist,’ beaamde professor Plank. ‘Neem nu iets te drinken en bereid je voor. We moeten over drie minuten weer in de lucht zitten.’

Het was nu vrijwel volledig donker, met alleen een roze rand aan de westelijke horizon. James nam even de tijd om langs de tribunes te kijken, hopen op een teken van zijn familie. Inderdaad, hij zag zijn moeder op de tribune direct achter het Bigfoot platform. Ze zag hem kijken en zwaaide naar hem met een bleek en gespannen gezicht, alsof de wanhopig wenste dat de wedstrijd voorbij was in plaats van rust. Naast haar zat Lily, Tante Audrey, nicht Molly, en Victor Kruml, die kaasrecht zat, de ingehouden woede was van zijn gezicht af te lezen.

Welkom, dacht James zuur. En dan: waar zijn de anderen?

‘Hij zocht met zijn ogen de stoelen rond zijn moeder af. Er was geen teken van Albus. Noch van Oom Percy, Lucy of Issy. James kreeg opnieuw een gevoel van moedeloosheid. *Ik kan daar nu niet over denken*, herinnerde hij zichzelf. *Eerst de Drijfbalwedstrijd winnen. Dan de rest.*

Professor Plank riep het team naar de rand van het platform. De rust was bijna voorbij. James draaide zich weg van zijn familie en Victor Kruml, zich weer richtend op de wedstrijd. *Maar waar zijn ze*, dacht hij bezorgt. *Wat kon er zo belangrijk zijn dat Lucy, Issy en Albus niet bij de wedstrijd waren?*

Kort daarop echter, zette het teams zich af van hun platform en doken in de acht figuur. Professor Sanders blies opnieuw op zijn fluit, en de wedstrijd zette zich opnieuw in beweging, wild en fel.

In het midden ervan vergat James zijn broer, vriendin, en niet volledig.

Lucy volgde de wedstrijd *wel*, op een zekere manier.

‘Wat is de stand?’ vroeg Issy met een klein stemmetje.

‘Weet ik niet,’ antwoordde Lucy zachtjes. ‘Het scorebord is te klein om hiervandaan te kunnen zien.’ De twee meisjes zaten in een kleine wachtkamer op de vijfde etage van het Medisch College. Bij hen, stond een bureau dat geheel in beslag werd genomen door de Drijfbalfinale wedstrijd. De kleine spookachtige spelers zoefden en zoemden stil door de ringen die niet groter waren dan ontbijtbordjes. De heks die aan het bureau werkte was grof en bleek, haar rode haren waren zo kort en krullend, dat het eruitzag of ze een helm droeg. Ze keek naar de wedstrijd als ze niet loerde naar de Tover Gerechtambtenaren die in de gang stonden.

‘Welke is James?’ vroeg Issy voor de derde keer. Ze leunde met haar hoofd tegen Lucy’s schouder.

‘Een van degene die blauw en oranje draagt,’ antwoordde Lucy geduldig. ‘Met donker haar. Het is moeilijk om hem te volgen als ze zo snel bewegen.’

Issy knikte tegen Lucy’s schouder.

Vanaf de gang naderden stemmen. Lucy keek op, een zenuwachtige trilling ging door haar maag. Ze had zich de afgelopen twee maanden als vrijwilliger opgegeven bij het Medisch College, vooral voor de extra punten, maar ook omdat ze het prettige vond om bij herstellende patiënten te zijn, het leuk vindend om mensen te helpen die dankbaar waren met de kleinste dingen. Vanavond werkte ze echter niet. Ze had er niet eens mogen zijn als haar vader niet geweest was wie hij was. Een hoge ambtenaar bij het Ministerie van Toverkunst, hij kwam het dichtst bij een officiële vertegenwoordiger van Issy’s thuisland als er maar gevonden kon worden. Er was niets meer voor hem te doen dan te observeren, maar hij was toegewijd om dat te doen, al was dat alles, en Lucy was daar bijzonder blij mee. Zij zelf was alleen maar hier om Issy gezelschap te houden tot het moment kwam dat de mannen het blonde meisje terug in de kamer achter de dubbele deuren zouden roepen. Wanneer Issy weer uit die deuren zou komen, zou ze niet weten wie Lucy was, of wie dan ook. Op dat ogenblik, zou Issy zo alleen zijn, als iemand op aarde maar kon zijn. Tot dat ogenblik, wilde Lucy aan haar zijde blijven.

‘Wat gaan ze met me doen?’ vroeg Issy, zonder op te kijken.

Lucy perste haar lippen op elkaar en zei toen, ‘Ze gaan je dingen laten vergeten.’

Issy knikte opnieuw. ‘Er zijn dingen die prettig zijn om te vergeten.’

Lucy vroeg zich dit af, terwijl ze staaarde naar het grote ronde bureau en de kleine spookachtige Drijfbalspelers die eroverheen draaiden.

‘Zal ik mijn moeder vergeten?’ vroeg Issy.

Lucy opende haar mond om te antwoorden, en pauzeerde toen. ‘Eigenlijk,’ antwoordde ze zachtjes, ‘waarschijnlijk niet. Ze was geen heks.’

Er was weer een pauze. De stemmen in de gang spraken nog steeds, zachtjes en heftig. Lucy hoorde haar vader onder hen. Ze kon niet horen wat ze zeiden, maar ze kon hun schaduwen zien op de vloer van de gang, druk bewegend.

‘Zal ik het meer vergeten?’ vroeg Issy stilletjes. Ze tilde haar hoofd op en keek naar Lucy, haar ogen strak. ‘zal ik de schuilhut vergeten en de Wens Boom?’

Lucy begreep niet wat ze er me bedoelde. ‘Waarschijnlijk,’ giste ze. ‘Ik denk het.’

Issy knikte. ‘Goed. Dat is goed. Ik wil dat vergeten.’

Lucy zuchtte diep. De mannen in de gang waren gestopt met lopen terwijl ze spraken, maar nu naderden ze weer. Lucy voelde dat ze uiteindelijk voor Issy kwamen. Voor haar deel, lette Issy er helemaal niet op.

‘Als het allemaal voorbij is,’ vroeg ze, weer leunend tegen Lucy’s schouder, ‘mogen Petra en ik dan weer naar huis gaan? Terug naar ons kleine huisje hier bij de school?’

Lucy hield haar adem in, haar ogen werden langzaam groter. Ze bedacht dat ze zou kunnen liegen tegen Issy. Per slot zou het over een paar niet meer uitmaken. Issy zou zich niet herinneren dat ze een oudere stiefzuster had, noch dit gesprek. Maar toch kon Lucy zich er niet toe brengen om Issy iets anders dan de waarheid te vertellen.

‘Nee, Is,’ zei ze heel zacht. ‘Het spijt me. Nee.’

‘Waar ga ik dan heen?’ vroeg Issy, en ze hief haar hoofd opnieuw op, Lucy zag de eerste schaduw van twijfel over het gezicht van het meisje gaan.

‘Je gaat... ergens anders heen,’ antwoordde Lucy, zonder haar blik van Issy’s ogen te nemen.

Issy fluisterde, ‘Maar Petra dan?’

Lucy schudde haar hoofd en glimlachte bemoedigend. Het was erg moeilijk. ‘Het komt wel goed, Is,’ zei ze. ‘Je zult je haar niet herinneren.’

Issy’s gezicht begon te betrekken. Haar mondhoeken gingen naar beneden en haar wenkbrauwen daalden. Haar ogen werden dik van plotse tranen. ‘Ik zal me Petra herinneren,’ zei ze, zelfverzekerdheid en twijfel doorklonken in haar woorden. ‘Ik kan Petra *nooit* vergeten.’

‘Het spijt me Issy,’ zei Lucy, zichzelf vervloekend om de laatste ogenblikken van besef bij het meisje te ruïneren.

‘Ik zal Petra niet vergeten,’ zei Issy koppig opnieuw. Een traan rolde over haar rechter wang en ze keek naar de deur. De mannen kwamen in het zicht terwijl ze keek. Degene vooraan was de kamprechter, Albert Codaan. Achter hem, er beroerd uitzierend, zijn gezicht verwrongen in een hulpeloze frons, was Lucy’s vader.

‘Isabella,’ zei Codaan, zijn rug rechtend en glimlachend, ‘kom maar hier liefje, we zijn klaar voor je.’

‘Nee,’ reageerde Issy onmiddellijk, zich terug drukkend in haar stoel. Haar onderlip stak opstandig vooruit.

Codaan stopte voor Issy. Nog steeds glimlachend, hurkte hij op een knie voor haar.

‘Ik ben bang dat ik dat niet kan accepteren liefje,’ zei de man, kort knikkend naar haar, alsof hij met haar wilde spelen. ‘Kom maar met me mee, en als het voorbij is krijg je een lolly.’

‘Ik kan me geen lolly’s herinneren als het voorbij is,’ antwoordde Issy onmiddellijk. ‘En ik kan me u niet herinneren. Of Lucy. Of iemand anders. En ik kan me... Petra... niet herinneren.’

Lucy beseftte dat Issy hilde. Tranen vloedden langs haar roze wangen als glimmende stroompjes. Het waren geen tranen van verdriet, tenminste niet alleen. Vooral, beseftte Lucy, waren het tranen van woede.

‘Je zult je nog wel lolly’s herinneren, hoor,’ glimlachte Codaan, zich uittrekkend om Issy’s hand te pakken. ‘Die zul je je nog wel herinneren.’

Plotseling, onverwacht, draaide Issy haar hoofd en schreeuwde. Het was geen kreet, het was een naam.

‘Petra!’ riep Issy zo hard dat haar stem kraakte.

‘Luister nou eens,’ zei Codaan, en greep naar Issy’s hand. Issy wrong zich los van hem, en sloeg haar armen om haar knieën tegen haar borst.

‘Laat het meisje even,’ beet Percy woedend, een stap zettend om tussen Issy en Codaan te komen. Codaan was echter te dicht bij haar. Hij rekte zich opnieuw naar haar uit, zijn bleke gezicht werd nog bleker van irritatie.

‘PETRA!’ riep Issy opnieuw. Haar stem trilde door de wachtruimte. De zuster achter het ronde bureau stond nu, een hand over haar mond, en de andere plat tegen haar keel.

‘Vooruit nu,’ beval Codaan, Issy grijpend. Lucy kon het niet langer verdragen. Ze sprong op, zonder te weten wat ze deed. Ze hield Issy’s hand in die van haar, en Issy begon met haar armen tegen Lucy aan te klauteren.

‘O nee, dat niet - ’ riep Codaan, maar zijn mond werd gesnoerd toen Issy haar beide benen tegelijk uitstreekte tegen de dunne borst van de man. Hij tuimelde achteruit, Percy opzij duwend. Beide mannen vielen op de grond.

‘Stop haar!’ gilde Codaan, zijn knieën staken omhoog in de lucht toen de gerechts beampten zich haasten om hem overeind te helpen. ‘Laat mij maar! Grijp dat meisje!’

‘Lucy, nee!’ riep Percy.

Lucy hoorde zijn stem, maar keek niet eens om terwijl ze rende met Issy naast zich. Handen graaiden naar hen terwijl ze door de gebogen doorgang van de ingang renden, maar de meisjes waren jong en snel. Ze doken tussen twee bewakers door die aan weerszijden van de ingang stonden en schoten naar de deuren voorbij de gang, op weg naar de trappen.

Het was natuurlijk een hopeloze zaak. Ze zouden nooit het gebouw uitkomen, en als dat wel zou lukken, waar moesten ze dan heen? Maar toch ging Lucy verder. Ze rende door, Issy pal naast haar, zelfs toen een rode straal tegen de marmeren vloer tussen haar voeten uiteenspatte, en uitbarstte in vonken.

‘Petra,’ zei Issy, vrijwel tegen zich zelf, nog altijd rennend. ‘we moeten Petra vinden...’

Niet ver daar vandaan, volgde Albus de Drijfbal finale, ietwat indirect.

Hij was achter gebleven in het Ares Landhuis, toen het Weerwolf-team zich gereed maakte voor de wedstrijd en weggingen, slechts even pauzerend voor hun traditionele wrijven van het bronzen weerwolf standbeeld in de voortuin. Niemand vroeg hem waarom hij er nog was, zelfs zijn maten niet, Groeneveld en Schaft, omdat die al een uur eerder weg waren gegaan om goede plaatsen te krijgen op de tribunes. Albus keek door het kleine raam in het midden van de gang op de vierde etage, tot het team volledig uit het zicht verdwenen was, en hun geblaf ging verloren in het toenemende gebrul van de menigte. Toen, zo geduldig als hij kon, had Albus gewacht.

Hij had een gesprek tussen Ansing en Jones opgevangen in de huiskamer die middag. Ansing had gehoord over de uitstapjes van James naar de andere afdelingen, hulp zoekend voor de poging van de Bigfoot' s om de Weerwolven te verslaan. Beiden hadden hier meewarrig over gelachen.

'Net iets voor de Foots om *verliezers* hulp te vragen voor het verslaan van de *winnaars*,' had Olivia Jones hoofdschuddend opgemerkt. 'Ze hadden naar ons moeten komen. Wij hadden hen het beste advies gegeven van allemaal: ga naar huis en verstop je onder je bed, kleine Foots.'

Ansing had gegiecheld. 'We moesten hen maar eens een lesje leren,' zei hij met bittere stem, 'alleen al omdat ze het gore lef hebben om de hele school tegen ons op te zetten. We moeten hen maar eens de grond in stampen als tentharingen, omdat ze het hebben durven proberen. Een voorbeeld stellen.'

'Ik heb een idee,' had Olivia Jones beaamd, en was toen zachter gaan praten. Een halve minuut later, had Ansing een staterlach van pure hatelijkheid uitgestoten. Albus had het geluid van die lach niet gemogen, hoewel hij geen details van Olivia's plan gehoord had. Dat maakte eigenlijk niet uit. De Weerwolf-team tactieken waren nooit echt subtiel. Waarschijnlijk zouden ze een paar strafpunten incasseren voor het uitschakelen van een Bigfoot speler of twee. Albus hoopte alleen dat een van die spelers die ze wilden uitschakelen, niet James zou zijn.

Albus had niet zeker geweten wat ze bekokstoofd hadden, maar op dat moment besloot hij een plan te maken. Mogelijk werkte het niet, maar dan, mogelijk wel.

Trouwens, het was niet dat hij zijn eigen team zou saboteren. Hij zou er alleen voor zorgen dat de kansen gelijk waren.

Vanuit zijn slaapkamer luisterde naar het gejoel en gebrul van de menigte in Pepperpock Landing. Hij keek ongeduldig naar de klok. Uiteindelijk, toen het buiten donker genoeg was om zijn bewegingen te verbergen, was hij uit de voordeur van

het Ares Landhuis geslopen en benaderde hij het standbeeld van de snauwende weerwolf.

Net als eerder, kon hij het schreeuwen en de commando's van het Weerwolf-team horen uit de snuit van het standbeeld, als was het een verre, draadloze frequentie. Albus hurkte neer in de duisternis, wachtend op het moment om te reageren. Er bewogen nog steeds mensen over de voetpaden in de buurt - laatkomers voor de wedstrijd die zich haasten naar Pepperpock Landing. Geen van hen merkte de jongen op die zich verscholen had in de schaduw van het weerwolf standbeeld, maar Albus wilde geen risico lopen. Hij wachtte en luisterde, uitkijkend naar het ogenblik dat niemand zijn actie zou kunnen zien.

Zwak, via het geheimzinnige standbeeld, hoorde hij Ansing's aanwijzingen, geschreeuwd tegen zijn ploeggenoten toen de wedstrijd de rust naderde. Hij kon zelfs de doffe klappen horen, en uitroepen toen de spelers tegen elkaar klaptten in de lucht of het zoemende suizen van de spelmagie spreuken. Albus merkte dat het Bigfoot-team goed standhield tegen de Wolven, hoewel niet genoeg om voor te komen.

Natuurlijk niet, dacht Albus zuur, zij hebben geen vloeibaar geluk aan hun kant. Terwijl hij luisterde keek hij omhoog naar het weerwolf standbeeld. Diens ogen gloeiden zwak, koperkleurig in het licht van de ondergaande zon.

Uiteindelijk, net toen Albus klaar was om actie te ondernemen, hoorde hij Ansing een commando roepen, gericht aan die blokkop, Peter Polsz.

Nummer negen! Doen het nu! Fase een, Operatie Achilles!

Een ogenblik daarna, kwamen er een zware klap, en een gil van pijn vanuit de snuit van het standbeeld. Albus hoorde Ansing's gemene lach toen de ongelukkige Bigfootspeler schreeuwde, weg vallend van zijn aanvaller.

Verderop, het geluid vanuit de zachte uitzending overspoelend, brulde de menigte op de Pepperpock Landing's tribunes.

Albus wist niet wat er daarna gebeurde, maar hij nam aan dat de Bigfoot speler in orde was, min of meer, omdat de wedstrijd kort daarop vervolgd werd.

Het was bijna rusttijd. Albus bedacht dat dat waarschijnlijk de beste tijd was om in actie te komen. Hij wachtte tot de rusttijd toeter klonk, en stond toen voorzichtig op, zijn toverstok trekkend vanuit de verborgen ruimte in zijn mouw. Hij stond voor de gloeiende ogen van het standbeeld, hoorde verre kreten en het geblaf van zijn team terwijl die zich verzamelde voor de rust, en hief toen hij zijn toverstok op.

Hij opende zijn mond om de bezwering uit te spreken - *Convulvis* was de spreuk die hij na enige overweging had gekozen - maar de woorden stokten in zijn keel toen het weerwolf standbeeld knipoogde. Het had bewogen, zijn harige bronzen nek schuddend, en heel langzaam draaiend, als wilde hij Albus in zijn ogen kijken. De amber ogen vernauwden zich, en een diepe grom, bijna als het spinnen van een zeer grote kat, ontsprong diep vanuit de metalen keel van het ding.

Albus verstarde. Dit, had hij helemaal niet verwacht. Zijn mond bewoog, de woorden vormend van de spreuk, maar hij kon niet spreken. Angst had hem zijn stem ontnomen. De ogen van het standbeeld gloeiden helderder, en Albus merkte dat het zich klaarmaakte om hem te bespringen, hem te verpletteren onder zijn gewicht. Hij had tijd om na te denken. *Had Hogendoorn het betoverd om te herkennen dat het bedreigd werd, en zich te verdedigen? Is zoiets eigenlijk mogelijk?* Kennelijk, was het. De waarheid trok zijn bronzen lip op van zijn bronzen tanden en de grom werd harder, zijn bedoeling om aan te vallen bekend makend.

En dan, opeens, werd Albus' plots door een hand omklemt, zijn arm omhoog duwend.

'Halt Cornelis,' beval een stem schel. 'Laat die toverstok vallen. Nu!'

Albus gehoorzaamde niet. Hij hoorde de woorden nauwelijks. Hij bleef wild staren naar de ineengedoken weerwolf vorm voor hem, maar het meeste licht leek plotseling uit zijn ogen te zijn verdwenen. Het was niet langer in beweging of aan het grommen.

'Ik zei laat *vallen!*' beval de stem opnieuw. De hand die Albus' pols omklemde, verstevigde zich pijnlijk, en Albus hand vertrok, de toverstok loslatend. Die viel zacht in het gras voor het standbeeld. Albus keek uiteindelijk opzij en zag dat hij staarde in het gezicht van Danny Ederveld, een oudstejaars weerwolf leerling, en gewaardeerd lid van professor Jackson's Salem Dirus Vrij Militie. Ederveld's overeind staande stekeltjes en zijn brede pokdalige gezicht was voorzien van en zweterige glans van triomf.

'Zo te zien heb ik een spion te pakken,' zei hij met een grimmige grijns. 'Een spion en saboteur.' Ondanks zijn angst en frustratie rolde Albus met zijn ogen. 'Geweldig,' zei hij vermoeid. 'Net wat je altijd al wilde.'

'Guldemunt!' schreeuwde James hees. 'Boven je! Stenen muur! Nu!'

Guldemunt reageerde onmiddellijk, stopte zijn skrim midden in de lucht alsof hij tegen een massieve muur was aangevlogen, en viel plat op het oppervlak met de Hibba onder hem, veilig. De Weerwolf Popan's suisden over hem heen, nauwelijks zijn hoofd missend toen hij neerviel. Direct sprong Guldemunt weer op, en racete vooruit, nu de Popans volgend, vlak achter hen. Ze bogen zich terug naar hem en werden toen omhoog gerukt uit de baan onder de invloed van Willem Jan's zwaartekracht poel.

Er was geen tijd dit te vieren hoewel Guldemunt naar het doel zoefde. De andere twee Hibba's waren in het bezit van de Weerwolven. James boog zich over zijn skrim,

zo snel vooruit duikend, dat de ringen voorbij flitsten. Hij haalde een van de Weerwolf Strijders, Olivia Jones, in, en vuurde een Zombie vloek op haar af. Op een of andere manier, merkwaardig, hopte Olivia Jones op precies dat ogenblik naar links, waardoor de vloek afketste van de middenring toen zij er doorheen vloog. James vloekte hard in zichzelf en dook door de schermutselingen van de middenring, nog steeds achter Olivia aan.

Ze waren nog maar vijf minuten in de tweede helft, toen James voorbij Cas Ansing zoefde, die een triomfantelijke blaf uitstootte.

‘Nummer vier!’ schreeuwde hij, kennelijk naar een van zijn ploeggenoten. ‘Fase twee! Nu!’

James wist niet wat dit betekende. Een paar seconden later echter, klonk een doordringend gejack over de baan. James was zo verrast dat hij bijna van zijn skrim viel. Hij zoefde uit de baan en draaide rond in een strakke kurkentrekker beweging. Er was maar een persoon in de baan die zo’n geluid kon maken. Inderdaad, Mukthatch was op zijn eigen skrim gevallen, zijn rechter knie vasthoudend, die duidelijk pijnlijk was. Zijn Hanger’s knots draaide lui terwijl hij viel naar het verre veld beneden.

‘O, nee!’ riep Jasmine hulpeloos, wanhoop en woedde klonken door in haar stem. ‘Niet Muk! Wat hebben ze gedaan!’

‘Ze bestookten hem,’ riep Thijs Clemants vanaf de andere kant van de baan. ‘Opzettelijk!’

James vloog naar het platform en sprong van zijn skrim, naast professor Plank neerkomend, wiens gezicht een harde frons was.

‘Ze beschookten Muk!’ verklaarde James woedend wijzend. ‘En dat was geen ongeluk! Wat voor spreuk was het?’

‘Inertia Betovering,’ antwoordde professor Plank getergd. ‘Geweldig om Hibba’s mee te gooien, afschuwelijk voor menselijke botten. Of Sasquatch’s.’

Professor Sanders sleepte Mukthatch naar het platform met behulp van een Greep Bezwering. Zijn scheidsrechtersfluit stak tussen zijn tanden uit. Op zijn Skrim kreunde Mukthatch, zijn rechterknie nog steeds omklemmend.

‘Medisch College, onmiddellijk,’ verkondigde professor Sanders toen professor Plank Mukthatch van zijn skrim afhielp.

‘Dat deden ze opzettelijk,’ zei professor Plank tegen de scheidsrechter. ‘U weet dat, toch?’

‘Juffrouw Brunswijk zegt dat het een ongeluk was,’ antwoordde professor Sanders vlak.

‘Loes Brunswijk is een valsspeler en een leugenaar!’ riep James, maar professor Plank hief zijn hand op, hem tot zwijgen brengend.

‘Jouw woord tegen het hare,’ zei professor Sanders, James aankijkend. ‘Hoe dan ook, u bent nu met twee spelers minder, professor. Bent u echt van plan verder gaan met de wedstrijd?’

‘Absoluut!’ riep Guldemunt, landend op het andere eind van het platform. Jasmine en de rest van het kleiner wordende team vlak achter zich. Toen ze landden, verschenen er twee medische studenten op het platform om Mukthatch knie te onderzoeken. Ze schudden ernstig hun hoofden en begonnen de knie te spalken in voorbereiding op de reis terug naar het Medisch College.

‘Ik verzoek u dringend te verbeuren,’ zei professor Sanders, nog steeds pratend met professor Plank. ‘U kunt besluiten om het resultaat op een later tijdstip aan te vechten. Eerlijk gezegd, wil ik getuigen bij het bestuur dat u een gelijkspel verdient. Het Weerwolf-team krijgt dan een technische overwinning, maar het bespaard u uw team de afgang om erbarmelijk te verliezen. Een ploeg met twee spelers minder is een verloren zaak ben ik bang.’

Professor Plank overdacht dit kalm. Hij keek naar de rest van het team.

‘Echt niet,’ verklaarde James hoofdschuddend. ‘We kunnen het niet opgeven! Ze proberen ons een voor een eruit te werken, omdat ze weten dat ze ons niet kunnen verslaan in een eerlijke wedstrijd.’

‘Je hebt een punt daar, James,’ knikte professor Plank, ‘maar professor Sanders heeft gelijk, We zijn met twee spelers minder. Ik denk dat we niet veel keus hebben.’

‘Maar we *kunnen* niet opgeven!’ hield James, om zich heen kijkend, vol. ‘Dat is wat ze *willen* dat we doen!’

‘Misschien moeten we het wel, denk ik,’ stelde Jasmine triest voor. ‘Ik bedoel, als we dan tenminste een technisch gelijkspel krijgen zoals professor Sanders zegt...’

Thijs Clemants knikte. ‘Da’s in ieder geval beter dan volledig vernietigd te worden op de baan. Ik wil in ieder geval geen “ongelukjes” meer riskeren door de schuld van die maniakken.’ Hij wierp een duistere blik naar het platform aan de andere kant.

‘Accepteer het,’ voegde Willem Jan toe, zijn handschoenen uittrekkend en ze op het platform voor hem gooiend. ‘Een eerlijke wedstrijd spelen maakt geen kans tegen “allesmag in liefde en oorlog”.’

De rest van het team mompelde instemmend.

‘Zullen we erover stemmen?’ vroeg professor Plank met stemverheffing.

‘Maakt het uit?’ meldde Guldemunt kwaad, rondkijkend naar zijn teamgenoten. ‘Laten we hier weg wezen.’

Hij ging op weg naar de trappen die afdaalden door het midden van het platform, en de rest van het team volgde, stil en ontmoedigd.

Guldemunt stopte echter op de tweede tree, toen het geluid van stampende voetstappen van onder hem opklonken. James keek terwijl Guldemunt achteruit de trap weer opkwam, ruimte makend voor de nieuwkomer. Een hoofd met heel kort

donker haar verscheen vanuit de trap opening, gevolgd door een gedrongen lichaam, met armen als boomstammen. De figuur had Mukthatch's skrim, en droeg een slecht zittend Bigfoot tenue.

'Hebben jullie een reserve speler nodig?' vroeg de figuur serieus, rondkijkend naar de leden van het Bigfoot-team die hem metijd open ogen aankeken.

'U bent Viktor Kruml!' riep Willem Jan opeens uit, wijzend naar de gedrongen man. 'Ik heb uw Chocokikker plaatje in mijn kamer!'

Kruml glimlachte ernstig.

'Viktor,' zei professor Plank, voorwaarts stappend en de hand van de man schuddend.

'Goed je te zien. Helemaal onder deze omstandigheden.'

'Is het toegestaan?' vroeg James ongeduldig, omkijkend naar professor Sanders. 'Kan hij echt voor ons spelen?'

Professor Sanders knikte afwachtend. 'Iedere afdeling heeft zijn eigen regels over wie er mee mag spelen bij hun team,' zei hij. 'Het officiële regelboek van Alma Aleron zegt dat een kleine meerderheid, de originele leerlingen moeten zijn van de afdeling. Meneer Kruml mag inderdaad spelen als hij dat wenst, en als jullie hem willen hebben.'

'Maar *kan* hij spelen?' vroeg Thijs Clemants. 'Ik bedoel, sorry meneer Kruml, maar weet u eigenlijk wel hoe u op een skrim moet vliegen?'

'Ben jij *skrewt poep*?' brulde Willem Jan, bijna buiten zichzelf. 'Hij is Victor Zarking Kruml! Hij kan *alles*!'

Zonder iets te zeggen, wierp Viktor de skrim van Mukthatch in de lucht. Toen hij naast hem zweefde, sprong de man er handig op. Die schommelde even met hem erop, en hij dook in een snelle kurkentrekker beweging, eindigend in een ingedoken hurk, zijn handen naar beide kanten opzij gestoken.

'Ik speelde ooit voor de Bulgaarse Junior Drijfbal Liga,' bekende hij grijnzend. 'Het is geen Zwerkbal, maar het is een sport, toch?'

'Een sport is een sport,' beaamde professor Plank, terug grijnzend naar de donkerharige man. 'Professor Sanders? Het ziet er naar uit dat de Bigfoots nog niet bereid zijn om al op te geven.' Rond hem juichte het Bigfoot-team geestdriftig.

Professor Sanders knikte. Direct daarop draaide hij zijn bezem weg van het platform, en zoefde over de middenring. Hij blies op zijn fluit en de kwebbelende menigte viel stil.

'Straftijd Weerwolf-team. Zorgeloos gebruik van magie. Vijf minuten op de bank.'

De menigte brulde instemmend toen de leden van het Weerwolf-team woedend krijste, de straf veroordelend. James grinnikte toen hij terug op zijn skrim sprong. Zorgeloos gebruik van magie woog veel zwaarder dan het ongelukkige bestoken, die

maar drie minuten op de bank opleverde. Loes Brunswijk zou voor de rest van het derde kwartier uit de wedstrijd liggen, waardoor de teams weer gelijkwaardig waren, tenminste, voor die tijd.

‘En in een *schokkende* verandering,’ riep Celest Croes vanuit de commentatorbox, ‘heeft het Bigfoot-team een verrassende reserve speler in de persoon van meneer Viktor Kruml, beroemde Harrier, atleet en deelnemer in het befaamde Toverschool Toernooi! Het Weerwolf-team heeft een forse, maar eerlijke straftijd gekregen van scheidsrechter Sanders, en de wedstrijd gaat door met de Wolven aan de leiding met een score van zes-en-zeventig tegen vijf-en-zestig!’

James hoorde het fluitsignaal toen de wedstrijd zich weer in beweging zette. Hij zag hoe Viktor Kruml onmiddellijk een van de Hibba’s greep, en onder zijn grote arm stopte.

Deze wedstrijd is nog niet voorbij, dacht hij, en dook gretig het spelgewoel in.

Lucy en Issy zochten zich een weg door de het donkere trapgat. Stemmen klonken achter hen, maar het galmde zo, dat Lucy niet wist hoe dichtbij of ver weg hun achtervolgers waren.

‘We kunnen niet blijven rennen Issy!’ hijgde Lucy, maar Issy lette er niet op. De twee meisjes schoten een hoek om, en duwden een zware deur open. In de ruimte waren geen ramen, en een bord boven hen was verlicht met rood licht. “*Experimentele Medicijnen en Elixers – Geen Toegang!*”

Issy rende door, haar blonde krullen dansten. Lucy volgde, omkijkend naar waar ze net vandaan waren gekomen.

‘Petra,’ kreunde Issy opnieuw, wild in het rond kijkend. ‘Ze is hier! Ik voel haar. Ze droomt.’

‘Issy, Petra is in een betoverde slaap!’ hield Lucy vol. ‘Ze gaven haar de Vergiftigde Appel! Niets kan haar wakker maken totdat ze *willen* dat ze ontwaakt!’

Issy leek Lucy niet te horen. Ze draaide zich om en ging door een paar dubbele klapdeuren.

‘Daar!’ er galmde een stem achter Lucy. Ze keek om en zag twee gerechts beampten door de deuren van het trapgat stormen. Hun gezichten glansden rood door het licht boven hen. Een van de mannen wees met zijn toverstok en schreeuwde. Een Lam Spreuk spatte tegen de vaal groene stenen naast Lucy, haar besprenkelend met rode vonken.

'*Lubricus!*' riep Lucy, zwaaiend met haar toverstok.

Beide mannen zwaaiden wild met hun armen toen de marmeren vloer onder hen bedekt werd met ijs. Ze gleden tegen de muren, een aan iedere kant, herstelden zich teveel en botsten tegen elkaar, waardoor ze rommelig op de vloer terecht kwamen.

Lucy draaide zich om en begon weer te rennen, Issy volgend door de dubbele klapdeuren.

De muren hier waren zwart betegeld, glimmend in het hoge licht. De kamer zelf was laag en breed, vol met doorgangen en planken. Lucy was vaak in het Ministerie van Toverkunst geweest, en het deed haar denken aan het Departement van Mystificatie. Hier echter, lagen de planken vol met verzegelde flessen met een gekleurde vloeistof, allen voorzien van een etiket met opgluizende groene inkt. Issy keek hulpeloos naar de planken.

'Ze is in de buurt,' kreunde ze. Ze keek met smekende ogen op naar Lucy. 'Ik kan haar voelen, ze is dichtbij. 'Ze droomt. Ze droomt van ons!'

'Hou op Issy, alsjeblieft,' pleitte Lucy. 'Het is zinloos. Je kunt haar niet wakker, zelfs als je haar vind. Begrijp je dat? Misschien kunnen we met de mensen praten, nog eens proberen hen te overtuigen je geheugen niet weg te halen. Mijn vader kan hel -'

Een rode straal versplinterde een van de flessen op een plank naast haar, de beide meisjes verrassend. Ze doken, en haasten zich weer weg toen meer spreuken de lucht verlichten. Issy spurte naar het een van een van de doorgangen, en greep een grote fles. Angst en woede stonden op haar gezicht toen ze hem gooide. De fles vloog over Lucy's hoofd en sloeg luidruchtig stuk op de marmeren vloer, recht voor de naderende gerechts beambten. Vuur schoot omhoog uit de vloeibare inhoud van de fles, en sloeg over de mannen. Ze krijsten gezamenlijk terwijl ze door renden, slaand op hun gewaden om de vlammen te doven. Lucy had maar een kort ogenblik om te beseffen dat de vlammen geen vuur was; het waren bladeren. Rode ranken en helder rode bloemen groeiden razendsnel vanuit de vrijgekomen vloeistof, de armen en benen van de mannen omstrengelend, vastklemmend op hun grijze tunieken.

'Stop!' schreeuwde een van de mannen, rukkend aan de ranken. 'Stop in de naam van de toverwet van de Verenigde Staten!'

'Rot op!' schreeuwde Lucy terug. Direct daarop renden zij en Issy terug naar de dubbele deuren, baande zich een weg er doorheen terwijl de gerechtsbeambten spreuken afvuurden naar de rode ranken om zich te bevrijden.

'Als je haar ziet,' vroeg Lucy terwijl ze doorrenden, 'als je Petra ziet, stop je dan met rennen?'

'Ja,' riep Issy gretig.

Lucy knikte. 'Ik weet waar ze is,' zei ze. 'Volg me.'

Issy had gelijk gehad. Petra was dichtbij geweest. Ze was precies een etage onder hen, in de diepste kelder van het Medisch College.

Nog eenmaal omkijkend, vonden de meisjes de achterste trap en begonnen deze af te rennen, naar de duisternis eronder.

‘Wat was *jij* van plan?’ eiste Danny Ederveld, zijn gezicht zo dicht naar die van Albus brengend dat deze de kerker van het Ares Landhuis niet meer kon zien.

‘Dat *zei* ik je,’ antwoordde Albus geïrriteerd. ‘Ik gaf ouwe wolfie een knipbeurt. Meer niet. Borstelig haar is *zo* passé.’

‘Lach maar Cornelis,’ gromde Ederveld met vernauwde ogen. ‘Het lachen zal je wel vergaan als professor Jackson hier is. Hij hangt je op. Ik heb het zien gebeuren, weet je. Hij heeft het niet op saboteurs.’

‘Dat geloof ik zomaar,’ beaamde Albus. ‘Wat doe je met mijn toverstok?’

Ederveld glimlachte minzaam. ‘Die neem ik in. Die zul je waarschijnlijk nooit meer zien. Toverstokken zijn niet toegestaan waar *jij* heengaat.’

‘Werkelijk?’ zei Albus, schuivend op de harde bank in de hoek van de kerker. ‘Dus jullie Amerikanen hebben de gewoonte gasten naar Ford Bedlam te sturen alleen voor het wijzen met een toverstok naar standbeelden. Klink een beetje vreemd als je ‘t mij vraagt. Misschien moeten jullie wat minder heet aangebrand zijn.’

‘Kop dicht Cornelis,’ eiste Ederveld, zijn toverstok een klein beetje minder gericht. ‘Het is maar goed dat ik laat terug kwam van mijn laatste examen. Wie weet wat je had aangericht?’

‘Nogal laat voor en examen, niet?’ antwoordde Albus, niet in staat zijn mond te houden. ‘Het scherpe deel van een veer moet naar *beneden*, weet je. Het harige deel *omhoog*. Moeilijk om dat te onthouden.’

‘Kop *dicht*, zei ik!’ beval Ederveld, zijn toverstok weer richtend. ‘Denk je dat ik hier wil zijn om jouw zielige Engelse kont te bewaken? Ik mis mooi wel de finale!’

Albus rolde met zijn ogen en zakte ineem op de houten bank. ‘Ach, je mist niet veel,’ mompelde hij. ‘Zelfde ouwe liedje.’

Op dat ogenblik klonk er een doffe dreun en een serie zware voetstappen. Ederveld keek op, en toonde Albus toen een brede grijns.

‘Dat is professor Jackson,’ sneerde hij. ‘Ik liet hem komen door een duif, onderbrak hem precies in het midden van de wedstrijd. *Tjonge*, wat zal hij kwaad op je zijn.’

‘Jep,’ knikte Albus. ‘Gevaarlijke gevangene als ik kon echt niet wachten tot de finale voorbij was. Ik wed dat hij je zelfs een medaille geeft.’

Ederveld’s grijns verdween even. Voetstappen klonken hard op de stenen treden van de kerker toen Professor Jackson naar beneden kwam, zijn zwarte vest tot aan zijn kin dicht geknoopt. Ederveld draaide zich om hem aan te kijken. Hij salueerde met felle efficiëntie.

‘Ik heb een spion gevangen Generaal!’ riep hij, terwijl hij in de houding sprong. ‘Hij was bezig met sabotage toen ik hem ontdekte en hem gevangen nam. Ik heb hem sindsdien bewaakt, wacht op orders.’

Professor Jackson keek naar Ederveld, en richtte zijn blik toen op Albus, zijn uitdrukking onveranderd. Langzaam richtte hij zich weer op Ederveld.

‘Dit is Albus Potter, Ederveld,’ zei Jackson, kennelijk worstelend om zijn stem vlak te houden. ‘Hij is lid van deze afdeling.’

‘Sir! Hij is en spion, Sir!’ blafte Ederveld, opnieuw saluerend. ‘Ik ving hem toen hij het weerwolf standbeeld buiten wilde saboteren!’

Professor Jackson sloot zijn ogen en perste zijn lippen op elkaar. Toen hij ze weer opende, keek hij naar Albus.

‘Is dit waar, meneer Potter?’ vroeg hij vermoeid.

‘Ja sir,’ antwoordde Albus eerlijk. Het leek geen zin te hebben om erover te liegen. ‘Ik was van plan om het hard tussen de ogen te raken. Hij was net van plan om me aan te vallen.’

‘Je aanvallen,’ herhaalde professor Jackson. ‘Het standbeeld, zeg je, viel je aan.’

‘Sir, ja Sir,’ knikte Albus eenvoudig.

Professor Jackson haalde diep adem. Toen hij uitademde, wendde hij zich naar Ederveld. ‘Dit kon niet, misschien, tot na de wedstrijd gewacht hebben, soldaat?’

‘De spion vormde een onmiddellijk gevaar Sir!’ verklaarde Ederveld die rood werd. Hij keek over zijn schouder naar Albus. ‘Hij, euh, was bezig met heimelijke activiteiten!’

‘Hij haalde een grap uit soldaat,’ zuchtte professor Jackson. ‘Waarschijnlijk. Ik kan me niet voorstellen waarom, maar ik moet toegeven dat ik nog nooit de gedachtegang van de Potter familie begrepen heb. Frustrerend als ze kunnen zijn, ze zijn vrij ongevaarlijk, dat verzeker ik je.’

Ederveld knikte zijn hielen tegen elkaar en stond zo rechtop dat het leek alsof hij door het plafond van de kelder gelanceerd ging worden. ‘Sir, wat zijn uw bevelen, Sir?’

Jackson sloot zijn ogen weer en wreef erover met de duim en zijn wijsvinger van zijn linkerhand. ‘Ik beveel jullie beide,’ zei hij geduldig, ‘om met mij mee terug te gaan naar Pepperpock Landing voor de rest van de finale. Het was, zou je het willen weten, net goed aan het worden.’

‘Sir, ja Sir!’ blafte Ederveld opnieuw, weer een saluut makend.

‘Plaats rust, soldaat,’ gromde professor Jackson. Direct daarop wenkte hij Albus hem te volgen. In een kleine optocht, Albus in het midden, gingen de drie de kerkertrap op en door de ontvangsthal van het landhuis.

‘Ik aarzel om u het te vragen meneer Potter,’ zei professor Jackson, toen de voordeur achter hen dicht sloeg, ‘maar waarom, zou ik willen weten, wees u met uw toverstok naar het weerwolf standbeeld?’

‘Zoals ik al zei,’ antwoordde Albus, nog steeds geen reden hebbend om te liegen, ‘ik wilde het vernietigen. Of tenminste een stukje.’

Professor Jackson schudde langzaam zijn hoofd. ‘Ik betwijfel of u daar succes in zou hebben gehad,’ zei hij wrang. ‘Maar *waarom*, jonge man?’

Albus wachtte en bleef staan. Ederveld botste bijna vanachter tegen hem op. Zijn toverstok hield hij nog altijd vast, wijzend naar zijn gevangene, en Albus voelde hem onschuldig in zijn rug prikken. Ederveld liet hem vallen en vloekte heftig in zichzelf, zich haastend om hem weer op te pakken.

Drie passen verder, stopte professor Jackson ook. Hij draaide zich om en keek, zijn ogen ongeduldig, maar nieuwsgierig.

Albus hief zijn hoofd naar het bronzen standbeeld. Dat stond onbewegelijk naast hem, zijn snuit bevroren in de karakteristieke snauw.

‘Wilt u dat,’ zei hij, de professor aankijkend, ‘echt weten?’

Tegen het eind van het derde kwartier van de finale, was het Weerwolf-team erin geslaagd om nog een Bigfoot speler uit te schakelen. Deze keer had Thijs Clemants een dodeman's treffer gekregen met een skrim, precies in het midden van de rug. Clemants was bewusteloos van zijn skrim gevallen, terwijl de Weerwolf Popan, Polsz, de gevallen Hibba had gepakt, en was doorgevlogen zonder om te kijken.

Professor Sanders was erin geslaagd om Clemants, net als Neuteboom, te leviteren. De straftijd – tien minuten op de bank voor gevaarlijk manoeuvreren – en Polsz was geland op het Weerwolf platform, niet langer grinnikend, maar met een zelfvoldane grimas.

‘Professor Jackson is niet eens meer op de tribune,’ hijgde Guldemunt, naast James zwevend en wijzend. ‘De Wolven spelen altijd gemeen, maar zelfs hij zou zo’n laffe aanslag als die niet toegestaan hebben, ze maken misbruik van het feit dat hij er niet is!’

James vloekte luid en keek naar hun eigen platform. Wat hij zag deed zijn hart opspringen, hoewel de wedstrijd steeds hopelozener werd. Verschillende leden van andere Drijfbalteam afdelingen stonden op het platform, en omringden professor Plank. Ieder van hen droeg een Bigfoot tenue, en hielden hun skrim aan hun zij. Warrington stond vooraan. Terwijl Clemants voorzichtig op een wachtende brancard werd gelegd, sprong Warrington op zijn skrim en zoefde naar de ringen.

‘‘t Is zijne grootheid Poohaanes!’ verkondigde James joviaal.

‘Welkom in de jungle, Warrington,’ riep Jasmine Jade. ‘Bedankt dat je komt!’

‘Zou het niet willen missen,’ zei Warrington. ‘Trouwens Daan zegt hoi. En als jullie me *ooit* er aan herinneren dat ik eens een Bigfoot tenue droeg, smeer ik jullie huis onder met Plimpy kots. En ik doe het!’

James knikte. ‘Waarvan notie.’

‘Hebben we een rustpauze?’ riep Kruml terwijl hij voorbij suisde. ‘Of gaat de wedstrijd door?’

Warrington fronste. ‘De beuk erin!’ riep hij grimmig, en boog zich over zijn skrim, Kruml volgend. Direct volgden James en Guldemunt. De Bigfoots lagen nog steeds achter -- ongeacht hoeveel punten ze scoren, de Weerwolven bleven, ergerlijk, altijd een kleine maar koppige voorsprong houden. James weigerde er over te denken. Zoals hij een aantal minuten eerder had gedacht, de wedstrijd was nog niet voorbij. De Foots hadden nog altijd een kans, hoe klein ook.

James flitste door de middenring en greep een zwevende Hibba. Hij wees met zijn toverstok, riep een van de Pixies eigengemaakte snelheidsbezweringen, en schoot in een waas vooruit.

Lucy en Issy kwamen op de bodem van het smalle trappenhuis en gingen door de zware deur. Het was erg donker in de gang, en een paar bewakers stonden aan het eind aan weerszijden van de ingang. Ze keken op toen de twee meisjes aankwamen.

‘Dit is een verboden sectie liefde,’ riep een van de bewakers naar Lucy. Hij was nog jong en had een Zuidelijk accent.

‘Noem me geen liefde,’ wees Lucy hem terecht, haar toverstok opheffend. Haar Lam Spreuk raakte de jonge man op zijn schouder en hij stortte neer als een zak ketels. De andere bewaker zag het in ongeloof aan, zonder te denken aan zijn eigen toverstok.

‘O nee, dit kan niet,’ zei hij opkijkend naar Lucy en fronsend. Hij reikte uiteindelijk naar zijn toverstok, maar het was te laat.

‘O ja dit kan wel,’ antwoordde Lucy. ‘Sorry.’

Ze dook ineen toen haar Lam Spreuk de tweede bewaker raakte. Hij stortte op zijn maat, en liet zijn toverstok vallen. Soms, dacht Lucy, helpt het om een jong meisje te zijn.

‘Ze komen,’ zei Issy dringend. ‘Ik voel hen. Petra droomt over hen.’

‘Ze is voorbij die deur,’ haastte Lucy zich, wijzend. ‘Ga door Issy. Ga naar haar kijken. Doe wat je moet doen.’

Issy draafde naar voren, makkelijk klauterend over de gevallen bewakers. Lucy dacht dat de zware metalen deur op slot zou zijn, maar toen Issy aan de knop draaide, ging hij soepel open, zachtjes zwaaiend in zijn scharnieren. Issy verdween snel naar binnen.

Lucy stapte voorzichtig over de bewakers en ging net buiten de deur staan. Het was donker in de cel. De muren waren van wit steen zonder ramen. Een dun metalen bed stond precies in het midden van de ruimte, onder gedempt licht. Petra lag op het bed, onbedekt, gekleed in dezelfde kleurloze jurk die had gedragen op de dag dat ze haar gearresteerd hadden. Issy stond naast het bed en omklemde een van Petra’s handen.

‘Petra!’ zei ze dringend. ‘Wordt wakker! Ze komen me halen! Ze laten me alles vergeten over jouw en iedereen! Ze gaan ons uit elkaar halen! Je moet wakker worden en me helpen!’

Lucy aanschouwde het, gefrustreerde woedde viel over haar heen als een koude douche. Petra lag als een steen op het bed, haar ogen vredig gesloten. Lucy kon de vorm van Petra’s ogen onder haar oogleden zien. Ze knipperde niet eens.

‘Petra!’ hield Issy vol, dringend fluisterend. ‘Wordt wakker! Alsjeblieft! Laat me niet meenemen! Ze komen eraan! Je droomt van ze! Ik kan het in je gedachten zien!’

‘Issy,’ fluisterde Lucy hoofdschuddend. ‘Ze kan het niet. Als ze het wel kon, zou ze het doen, maar ze kan het niet. Snap je het? Het is niet Petra’s schuld.’

‘Nee!’ kreette Issy stemverheffend, zonder haar ogen van de slapende vorm die haar zuster was af te nemen. ‘Ze zal *wel* wakker worden! Dat *moet* ze!’

Een deur sloeg open aan het eind van de donkere gang. Lucy keek terug van waar ze gekomen waren, en zag figuren opdoemen in het gedempte licht. Codaan liep voorop, harde trekken op zijn gezicht. Lucy’s vader liep vlak achter hem.

‘Lucy!’ riep hij, zijn stem galmde door de lage gang. ‘Leg je toverstok neer schat! Hou alsjeblieft op!’ Tegen de anderen zei hij dan, ‘Als iemand van jullie zijn toverstok opheft tegen mijn dochter, zorg ik ervoor dat jullie voor altijd geschorst worden van het internationale Tover Gerecht, dat zweer ik.’

‘Kom naar buiten Isabella,’ beval Codaan. Alle sympathie was uit zijn stem verdwenen. ‘Je maakt het alleen maar moeilijker voor jezelf.’

Lucy draaide zich terug naar de kleine kamer. Issy had niet van haar zuster opgekeken. Petra, natuurlijk, had niet bewogen.

‘Petra,’ riep Issy, nog altijd de hand van de jonge vrouw omklemmend met haar beide handen, ‘laat me niet alleen met hen! Zorg ervoor dat ze me jou niet laten vergeten!’

‘Ga opzij jonge dame,’ eiste Codaan, Lucy weg duwend. Haar vader ging naast haar staan en legde zijn hand op haar schouder. Hij schudde zijn hoofd naar haar, zowel triest als waarschuwend.

‘Isabella Morgenster,’ zei Codaan, de kamer binnen stappend, ‘kom onmiddellijk hier. Ik wil je niet Verlammen.’

Hij greep haar, een hand op iedere schouder. Issy krijste en kronkelde onder zijn greep, maar Codaan deed niet langer moeite. Zijn grip was op haar als een bankschroef. Hij draaide haar rond, zelfs terwijl Issy de hand van haar zus nog vasthield.

‘Petra!’ hijgde Issy, tranen liepen weer over haar wangen. ‘Hou ze tegen! Petra, alsjeblieft!’

Lucy keek hulpeloos toen Codaan haar naar de deur duwde. Hij stopte alleen om Issy’s dunne vingers te grijpen en ze los te wringen van Petra’s hand. De hand viel slap weg en hing naast het smalle bed, de vingers losjes gebogen.

Issy schreeuwde, hard deze keer, zonder woorden te maken. Codaan’s gezicht was zo hard als steen toen hij Issy door de deur manoeuvreerde, die zij zinloos omklemde. Lucy rekte zich uit om het meisje gerust te stellen, maar Codaan duwde haar hand weg terwijl hij haar een duistere blik toewierp. Een ogenblik later, droeg hij Issy door de gang naar het trappenhuis. De gerechtsbeambten volgden hem, Lucy’s zicht op het blonde meisje ontnemend. Een van hen bleef bij de deur, de toverstok in de hand, staand boven de verlamde bewakers.

‘Het spijt me zo Luus,’ zei haar vader, nog altijd met zijn hand op haar schouder. ‘Er is niets wat ik kan doen.’

‘PETRA!’ schreeuwde Issy nogmaals door haar tranen. Het geluid klonk door de gang als een slag, en Lucy besefte dat zij zelf huilde. Ze draaide zich om en keek door de deuropening van Petra’s cel. Het meisje lag als een lijk op het bed, haar ogen vredig gesloten, haar hand hangend over de rand, bleek in het lamplicht.

‘PETRA!’ krijste Issy’s stem, brekend, en toen, vertwijfeld galmend toen het meisje het trappenhuis in geduwd werd: ‘MORGAN! Help me! *HELP ME!*’

Op het bed, knipperde Petra’s ogen. Ze trilden, opende, en draaide opzij toen Petra haar hoofd naar de deur rolde, Lucy’s verbijsterde blik vangend.

Koude raasde als een windstoot uit de kamer, stromend door Lucy’s haar en gewaden. Lucy hijgde naar de vriesstroom en hief haar arm op om haar ogen tegen

de kracht te beschermen. Toen ze weer keek, was het smalle bed in de verduisterde kamer leeg.

‘Weet je dat heel zeker?’ vroeg professor Jackson vlak, Albus’ gezicht bestuderend.

‘Prof-proef liegt niet,’ zei Albus knikkend naar het roze perkament in professor Jackson’s handen. Albus had beseft dat hij het kleine stuk perkament in de zak van zijn colbert had gedragen sinds de dag dat hij het gebruikt had om het standbeeld te testen. Het leek heel klein in professor Jackson’s knokige vingers.

‘Dat doet het inderdaad niet,’ stelde professor Jackson ernstig.

‘Hij kan dat overal vandaan hebben!’ riep Ederveld. ‘U kunt niet weten of dat het spul is dat van het standbeeld kwam! ’t Is een truc! Dat moet wel!’

Professor Jackson vernauwde zijn ogen naar Albus. Langzaam liet hij het Prof-proef zakken, en stopte het in een zak van zijn vest. Toen professor Jackson’s hand weer verscheen, hield deze zijn toverstok vast.

‘U kunt gelijk hebben, meneer Ederveld,’ antwoordde professor Jackson met een zachte, milde stem. ‘Dit is, tenslotte, een zeer serieuze beschuldiging.’

‘Helemaal waar,’ beaamde Ederveld, Albus met zijn kraalooogjes aanstarend.

Professor Jackson hief zijn toverstok. Albus voelde een ogenblik rauwe paniek toen de toverstok op hem gericht leek. Hij keek in het rond, en herinnerde zich dat zijn eigen toverstok in beslag was genomen door Ederveld. Hij was weerloos. En dan, met een geweldige opluchting, zag hij waar de professor werkelijk naar wees.

‘Er is maar een manier om erachter te komen,’ zei professor Jackson, duidelijk onwillig om te doen wat hij van plan was te doen. Hij staaarde langs zijn toverstok en richtte hem op de kop van de bronzen weerwolf, net voorbij Albus’ schouder.

De wolf gromde, luid deze keer.

Albus draaide zich om, sperde zijn ogen, en dook opzij. Als het standbeeld de bedoeling had om zijn tegenstander aan te vallen, wilde Albus *niet* tussen hen in staan.

Professor Jackson riep zijn spreuk op exact het zelfde ogenblik dat de bronzen weerwolf aanviel.

‘*Expulso!*’ donderde professor Jackson, zijn arm instinctief heffend om de beweging van het metalen beest te volgen. De spreuk raakte het standbeeld midden

in de lucht, een verblindend paarse flits veroorzakend die, vreemd genoeg, doodstil was.

Albus viel op de grond, en bedekte zijn hoofd met zijn armen. Stukjes van het standbeeld niet groter dan zijn pink kwamen neer als hagel en bedekte hem. Toen de regen van bronzen stukjes voorbij was, hief Albus zijn hoofd op en keek wild in de rondte.

Het achterdeel van het standbeeld was vrijwel intact. Het lag op zijn zij op het gras, twee meter van zijn voetstuk. De rest van het standbeeld lag verspreid over het grasveld, duizenden kleine stukjes glinsterend in het gele maanlicht.

‘Goed dan,’ zei professor Jackson met opengesperde ogen, terwijl hij zijn toverstok opborg, ‘laten we verder gaan naar de finale wedstrijd dan. We zullen zien welk effect, als het er al is, deze wending heeft op de uitslag.’

‘Euh, en hij dan?’ vroeg Albus die opstond en omkeek naar Ederveld.

Professor Jackson tuurde over zijn schouder naar de jongen. Die lag op zijn rug op de grond, zijn armen en benen wijd, flauwgevallen.

‘Laat hem,’ verzuchtte professor Jackson. ‘Als hij nog een keer had gesalueerd, had ik hem zelf Verlamd.’

James merkte de verandering onmiddellijk. Hij kon zijn vinger er niet op leggen wat het was, maar het was desondanks duidelijk.

Bijvoorbeeld, Polsz liet de Hibba vallen. James had achter hem aangezet, pogend een Greep Bezwering te vuren, toen de leren bal eenvoudig gevallen was vanonder de jongen zijn arm. James kon het nauwelijks geloven, en vergat bijna de Hibba te grijpen toen hij voorbij vloog. Een ogenblik later drukte hij hem tegen zijn borst en boog zich over zijn skrim, verbaast over zijn geluk. Hij schoot Polsz voorbij, die grappig verwart rond keek.

‘Wat gebeurde er?’ vroeg Warrington, naast James zwaaiend om hem te begeleiden tijdens zijn rondes.

‘Hij liet hem vallen!’ riep James, zoevend door de middenring en onder een Weerwolf Popan door duikend. ‘Liet hem domweg vallen! Raakte me bijna in m’n gezicht!’

‘Nou, gebruik hem goed dan!’ adviseerde Warrington, die tegelijkertijd een Botblok Vloek naar een Strijder mikte. ‘We staan maar vier punten achter! We kunnen nog altijd winnen!’

James knikte terwijl hij zijn tweede rondje beëindigde. Hij verwachtte om aangevallen te worden door Weerwolf Popan's, maar toen hij in de rondte keek, zag hij tot zijn verbazing dat de baan vrijwel volledig verlaten was. Feitelijk leken de meeste Weerwolven te zijn gevallen in een soort verdwaasde vlucht. Ze hadden hun weg door de ringen vertraagd. Een van hen, Olivia Jones, had een van de verre ringen volledig gemist en was gedwongen geweest haar Hibba uit handen te geven. Ze staarde stom naar haar eigen handen, en toen terug naar de ring waar ze voorbij gevlogen was. Er waren geen Bigfoot Popan's bij haar in de buurt. Ze had de ring domweg gemist.

'Wat is er met ze aan de hand?' riep Warrington verbaasd rond kijkend. 'Het lijkt wel of iemand de stekker eruit gehaald heeft!'

'Dat zal niet zo blijven, wat het ook is,' antwoordde James met stemverheffing door de suizende wind van de baan. 'Blijf scherp! Als ze nog een Bigfoot uitschakelen, moeten we de wedstrijd verbeuren!'

Warrington knikte grimmig toen James zijn skrim draaide, de Hibba werpend in de richting van de doelring. Donkers, de Weerwolf hanger, keek niet eens. De Hibba zeilde door het doel en James keek om naar het scorebord terwijl hij doorvloog, wachtend op de verandering van de cijfers.

'Met nog maar negentig seconden te gaan in deze ongelofelijke wedstrijd,' riep Celest Croes uitbundig, 'is het Bigfoot-team nog maar drie punten verwijderd van de heersende kampioenen! *Wat een wedstrijd mensen!*'

James haastte zich. Hij merkte dat de Weerwolven bijkwamen van de mysterieuze verwarring die hen had overvallen. Ansing zoefde naast hem toen ze de middenring passeerde. Ze graaiden samen naar de enige overgebleven Hibba, maar Ansing duwde James gewelddadig de baan uit. De Weerwolf aanvoerder keek kwaad achterom terwijl hij zich voort repte, de Hibba onder zijn arm. Op het ogenblik dat hij omkeek echter, was Jasmine Jade naast hem gekomen. James gooide zich naar voren, in een poging om in te halen.

'Hé Ansing,' riep Jasmine, haar stem een vreemde intonatie gevend. James was geschokt te zien dat het meisje een hand achter haar hoofd legde en een op haar heup. Ze wiegde koket haar heup naar de Weerwolf aanvoerder, en glimlachte naar hem, al die tijd naast hem voort razend, skrim tegen skrim.

'Je bent zo'n grote slecht wolf,' flirtte ze, knipperend met haar ogen naar Ansing. 'Hoe zou je het vinden om *mijn* huis om te blazen?'

Ansing keek gebiologeerd naar Jasmine, kennelijk op dat ogenblik vergetend waar hij was. Een fractie van een seconde later, hij knalde vooruit tegen een van de ringen, en liet de Hibba vallen terwijl zijn skrim wegdraaide de nacht in. Jasmine ving de Hibba handig, stopte hem onder haar arm, en boog zich over haar skrim.

'Wauw!' riep James naar haar, met ongeloof in zijn ogen. 'Dat Glamorgana ding is behoorlijk verbazend als je het aanzet!' Hij keek achterom en zag Ansing bungelen aan de ring waar hij tegenaan was gevlogen.

‘Als je het hebt,’ riep Jasmine, schaapachtig grinnikend, ‘toon het!’

Toen Jasmine scoorde, zag James dat de Weerwolven met maar twee punten verschil leidde. Tien seconden later, telde Viktor Kruml nog een punt op, de Hibba zo hard werpend, dat die de Knots volledig uit Donkers’ hand sloeg. De menigte ontplofte in een oorverdovend gejuich, stampten met hun voeten en zwaaiden wild met hun vaandels in de nacht.

‘Nog twee erbij en we winnen!’ schreeuwde Guldemunt, ongelovig grinnikend. ‘Het gaat ons lukken.’

De Weerwolven waren onbarmhartig geweest in hun aanval op het Bigfoot-team, en waren kennelijk woest geworden door de rij spelers van de andere afdelingen, die zich hadden verzameld om als reserve te spelen voor het Underdog team. Slechts minuten eerder, was Willem Jan gedwongen om een botsing te maken met een Weerwolf Popan, die op bijna alle vingers van zijn rechter hand ramde. Hij had luid gevloekt, en zelfs zijn tanden ontbloot naar de Weerwolf Popan, voor hij werd weggetrokken door Jasmine en Guldemunt. Tegen de tijd dat de Pixie aanvoerder, Olivia Werf, in viel voor Willem Jan, bestond bijna de helft van het team uit spelers van andere afdelingen. Als er nog een oorspronkelijke speler uit de wedstrijd gehaald zou worden, zou het Bigfoot-team de wedstrijd moeten verbeuren.

James probeerde zich er geen zorgen over te maken. Het enige wat het team zich nu kon veroorloven, was om voorzichtig te zijn.

Met dit in gedachten stooft James door de middenring, de Hibba vangend waarmee Kruml net gescoord had. Hij wiep hem opzij naar Guldemunt en ging achter hem vliegen, met de bedoeling bij hem te blijven tijdens zijn ronden. Twee Weerwolf Popan’s vielen onmiddellijk langszij, pogend naast Guldemunt te komen.

Het is nu of nooit, dacht James, zijn lippen stevig op elkaar persend. Hij leunde diep tegen de wind in, zijn skrim woest vooruit drijvend, en rekte achteruit naar de knop die de Igor’s daar hadden geplaatst aan het eind van zijn skrim. Hij sloeg er met zijn vlakke hand op.

Onder zijn skrim opende zich een kleine doos. James wist wat er zich in de doos bevond: een kleine foto van Babelthrush zaad en een opgerolde lengte van Bamboozel rank die James aan professor Lubbermans had gevraagd, en die hem was toegezonden. Toen de doos zich opende, veranderde de Bamboozel in een wolk van dikke roze Babeltrushzaden. De Weerwolf Popan’s vlogen door de zaden, die hun brillen en borst bezaaiden. Onmiddellijk slipten de Popan’s van de baan, vegend over hun brillen met uitbarstingen van niezen.

Dat is de laatste van onze trucjes, dacht James toen Guldemunt de Hibba sierlijk door het doel wierp, een gelijkstand makend. *Van hier af aan, is het alleen wij!*

De menigte brulde nu voortdurend terwijl de laatste seconden van de wedstrijd weg tikten. James hoorde Celest Croes’ stem wild galmen vanuit de commentatorbox, maar hij kon niet horen wat ze eigenlijk zei. Hij leunde volledig opzij op zijn skrim terwijl hij door de acht figuur raasde, Weerwolven en Bigfoots aan beide kanten passerend. Terwijl hij gierde door de middenring, lukte het hem om twee Hibba’s te

grijpen. Verbazingwekkend waren er geen Weerwolven die hem ervoor betwiste. Hij stopte er een onder iedere arm, boog zich over zijn skrim, en grimaste tegen de naderende wind. Hij maakte zijn eerste ronde gemakkelijk, bijna moeiteloos, en was halverwege zijn tweede toen er een stem riep.

‘James!’ schreeuwde Kruml van een afstand. James vertraagde nauwelijks om te kijken. Toen hij dat deed zag hij Kruml wild naar hem zwaaien, wijzend. ‘Achter je!’

James keek achterom over zijn schouder. Het volledige Weerwolf-team kwam achter hem aan, terrein op hem winnend, hun gezichten een grimmig masker van vastbeslotenheid. Velen van hen hadden hun toverstok op hem gericht.

Ze gaan me eruit gooien! dacht James, en paniek trok door hem heen. *Het interesseert ze niet of het hele team straf tijd krijgt! Als ze me uit de wedstrijd krijgen, zijn er niet genoeg oorspronkelijke Bigfoots over in het team en moeten we verbeuren! Het Weerwolf-team krijgt dan een technische overwinning!*

Zelfs toen dit besef zich vormde in James’ hoofd, siste er een straal rode vonken over zijn schouder, hem ter nauwernood missend. Het was geen Greep Bezweering of een zwaartekracht poel. De Weerwolven gebruikten duelleer spreuken.

‘James, kijk uit!’ riep Jasmine ergens ver weg, maar het had geen zin. James dook en zwaaide heen en weer, worstelend om binnen de ringen te blijven en tegelijkertijd te voorkomen om te worden geraakt. Meer magische stralen verlichtte de lucht rondom. Professor Sanders blies herhaaldelijk op zijn fluit, maar de Wolven stopten niet. Ze waren wanhopig, en in hun wanhoop waren ze bereid alles te doen. James voelde plotseling een rilling van echte angst. Het verspreidde zich door hem als ijs, hem bevriezend. Hij graaide naar zijn toverstok, waardoor hij een van de Hibba’s liet vallen. Hij trok de dunne houten schacht uit zijn handschoen, en liet die *ook* vallen. Deze draaide weg in de duisternis, en hij staarde er versteend naar.

Iets sloeg tegen zijn borst, toen hij zich oprichtte. Hij greep ernaar, bezorgd dat het een Greep Bezweering was, of erger. Tot zijn verbazing besepte hij dat het een klein stoffen zakje was, zowel zacht als stevig. Het hing rond zijn nek aan een leren koord: de Vampier Spel Vloek! Hij was zo bezig geweest om de rest van het team er van te overtuigen het Vampier poeder voor de wedstrijd af te doen, dat hij volledig vergeten was om die van hemzelf weg te halen!

Zonder na te denken, griste hij naar het korte fladderende trekkkoord. Hij trok eraan, en voelde het zakje open springen. Zwart poeder stroomde eruit, direct weg glijdend in zijn kielzog. Het overspoelde de achtervolgende Weerwolven, hen bedekkend met zwarte twijgen. James keek achterom, worstelend om op zijn skrim te blijven terwijl hij de laatste Hibba omklemde.

De twijgen van zwart poeder werden steviger rond de Weerwolven, een soort los net vormend. Dan, gewelddadig, trok het samen. Het zwarte net trok strak, het volledige Weerwolf-team in een monsterlijke botsing zuigend. Als de spel vloek gebruikt was op een enkele speler, zou het hem waarschijnlijk gedwongen hebben om tijdelijk de macht over zijn skrim te verliezen, en zo uit de baan te raken. Gebruikt over het hele team echter, was het effect zowel ziekelijk amusant, als

volledig verwoestend. Het team knalde midden in de lucht vernietigend tegen elkaar, samengetrokken door de kracht van het magische zwarte net. Een seconde later verdween het net in rook, en de Weerwolven vielen eruit, zich haastend om op hun skrim te blijven staan, graaiend naar elkaar, wegdraaiend in alle richtingen.

Ademloos wendde James zich weer naar de baan. Op een of andere manier was hij erin geslaagd geen enkele ring te missen. Hij hief de laatste Hibba, bracht hem over zijn schouder, en wierp hem ontspannen door de doelring. Niemand bewaakte hem. De Hibba zeilde zo rustig door, dat James hem zelf kon vangen toen hij via de andere kant er doorheen was.

De menigte barstte uit in een enkele woeste kreet. Het score bord knipperde, de verandering in de stand weergevend; zeven- en-negentig tegen acht-en-negentig. Het Bigfoot-team, samen met de verschillende invallers, stortte zich rond James, onbeheerst lachend en hem op de schouders nemend.

De hoorn klonk, oorverdovend galmend langs de tribunes. De wedstrijd was voorbij.

Het Bigfoot-team had gewonnen.

23. Het Begin van het Eind

Voor de Bigfoots waren de meeste overwinningen geëindigd in een triomfantelijke feestavond in de Kraan en Kroes, verzamelt rond een paar tafels in hun gebruikelijke hoek, boterbier en dropsoda drinkend. Het einde van het toernooi echter, bracht een groots evenement waar vrijwel de hele school op af kwam.

Dankzij de Weerwolven hun recente rij van toernooi overwinningen (met een niet gering aandeel van het nu vernietigde weerwolf standbeeld), had de Mars van de Gebouwen al een decennia niet plaatsgevonden in het Alma Aleron. Los van de leerkrachten, had vrijwel niemand het ooit gezien. Het Ares Landhuis had een vaste verblijfplaats op Victorie Heuvel, en velen waren gaan denken dat het nooit meer verplaats zou worden. Daar hadden ze gelijk in gehad, als Albus het geheim van Sebastiaan Hogendoorn's behekste weerwolf standbeeld niet had ontdekt. Zelfs nu al gingen er geruchten rond over het vernietigde bronzen standbeeld onder de leerlingen. James hoorde er vlagen van, hoewel hij Albus' volledige verhaal pas later zou horen, tijdens hun reis naar huis. Sommige leerlingen fluisterden dat het standbeeld magisch was geweest en tot leven was gekomen, waardoor professor Jackson zich genoodzaak had gezien om het te vernietigen. Anderen beweerden dat het een geluksbeeld was, wat overweldig was geworden door het verlies van de finale door de Weerwolven, wat had geresulteerd in een spontane vernietiging.

Ongeacht de reden, toen het Bigfoot-team zich verzamelde aan de rand van Victorie Heuvel, zag James dat het indrukwekkende standbeeld inderdaad vernietig

was. De achterkant lag enkele meters van zijn voetstuk, en hoewel James er niet zeker van was, leek het hem of de houding van de achterste helft nogal afweek van de laatste keer dat hij het gezien had.

‘Mensen zeggen dat het standbeeld gewoon ontplofte zodra de Weerwolven verloren,’ zei Ralph, zich wurmend tussen James en Jasmine Jade. ‘Alsof het *beeldmoord* pleegde uit schaamte of iets dergelijks.’

‘Ik neem het hem niet kwalijk,’ merkte Daan, vanaf de andere kant van James, op.

Naast hem, schamperde Warrington. ‘Wie interesseert het wat ermee gebeurd is? Als het aan mij lag, liet ik het daar als een trofee, nadat het Ares Landhuis is weggerend met zijn staart tussen zijn benen.’ James merkte dat Warrington nog steeds het Bigfoot tenue droeg, welke hij eerder had aangetrokken om als reserve te spelen.

Achter het team, hing de menigte van Pepperpock Landing nog steeds rond, luidruchtig verzameld in de ruimte tussen de Administratie Zaal en Victorie Heuvel, de gazonnen opgewonden bezettend. Het Weerwolf-team was nergens te zien en James nam aan dat ze wachtte in hun kleedkamer tot het voorbij was, weigerend het verwisselen van de gebouwen aan te zien. Viktor Kruml was helaas direct na de wedstrijd weg gegaan, samen met James’ moeder en zusje. Het kwam James ter ore dat ze een dringend bericht hadden ontvangen via de Scherf, die Ginny in haar tas had meegenomen, in de hoop nieuws te krijgen van haar echtgenoot.

James’ vader was op zijn verkenningstocht naar Nieuw Amsterdam, vergezeld door Titus Hardsteen, in voorbereiding voor de aanval van morgen. Viktor zelf had mee willen komen, maar Harry was volhardend geweest is zijn weigering – met meer dan twee spionnen op een nachtelijke tocht gaan zou achterdocht oproepen, had hij gezegd, en het was niet de bedoeling om de nieuwe F.R.E.T leider te alarmeren over de aanstaande aanval. James was behoorlijk blij dat zijn vader erop had gestaan dat Viktor die avond achter moest blijven. Had hij dit niet gedaan, zou het spel zijn geëindigd in verbeuren, vóór deze nauwelijks voor de helft voorbij was.

Nu, in de nasleep van de Bigfoot overwinning, hield het gejuich van de verzamelde groep nog steeds aan, en klonken de knallen van vuurwerk door de warme avondlucht, hun kleuren flitsten over de Heuvel en de strenge voorgevel van het Ares Landhuis.

‘Dus, hoe gaat dit gebeuren?’ vroeg Ralph, rondkijkend over de groep. ‘Moet professor Franklin of iemand naar buiten komen, als, de gebouwen leviteren of zoiets?’

Guldemunt schudde zijn hoofd. ‘Dat denk ik niet. Ik denk dat de Mars van de Gebouwen erg oude magie is, ontstaan door Pepperpock en Roberts en de rest, toen ze het Aleron bouwden. Ik denk dat het uit zichzelf gebeurt. We zullen wel zien.’

Guldemunt was nauwelijks uitgesproken of een laag, indrukwekkend kraken klonk op. James voelde het gerommel ervan van zijn borst tot zijn tenen. Het trilde de lucht in, alle andere geluiden overstemmend als een lage toon uit een gigantische versterker. Onmiddellijk zweeg de menigte, en viel in een verbijsterde stilte. James

keek naar het Ares Landhuis, maar dat stond daar gewoon, onbewegelijk, zijn ramen donker en leeg als koppige, starende ogen.

‘Is dit het?’ riep James, zijn stem verheffend over het deunende gerommel.

Daan schudde rondkijkend zijn hoofd. ‘Moet wel! Kijk!’ Hij wees – niet naar het Ares Landhuis, maar de andere kant op, over de hoofden van de menigte achter hen. James en de anderen van het Bigfoot-team draaiden zich om, en haptten naar adem.

Zwevend boven de menigte, zijn enorme vierkanten schaduw werpend op de opgeheven gezichten, was het Apollo Landhuis. Het zag er precies zo uit als altijd, behalve dat je de binnenkant kon zien van de donkere afdruk van zijn fundering: een vierkant van zware stenen, waarin, onmiskenbaar, het plafond zichtbaar was van wat eerst hun kelder speelkamer was. Brokken aarde en beton vielen neer op de menigte terwijl het gebouw eroverheen gleed, bewegend als een gigantische ballon. Een ronde witte vorm tuurde vanaf de bovenste ramen en James zag dat het Gerrit Keijzer was, de Bigfoot reserve speler die te ziek was om bij de wedstrijd aanwezig te zijn. Hij zwaaide vrolijk grinnikend, zijn haar uitstekend in chaotische strengen.

‘We wonnen!?’ brulde hij naar beneden, zowel als een vraag als een opmerking, en de menigte brulde terug, lachend en juichend.

Langzaam, statig, naderde het Apollo Landhuis Victorie Heuvel, over de menigte trekkend en het diepe, trillende gerommel. Terwijl het over James’ hoofd zoefde, dacht hij dat hij zich uit kon rekken en bijna de spanten van het kelderplafond aan kon raken. Hij lachte hardop toen hij het gordeldier gehurkt op de bovenkant van een van die spanten zag, ineens als een soort oplettende bal, met knipperende ogen naar de mensen onder hem.

Toen het gebouw het gazon van Victorie Heuvel passeerde, zijn schaduw werpend over het gebroken weerwolf standbeeld, was James verrast te zien dat het Ares Landhuis er nog steeds was, koppig op de fundering van de Heuvel zittend.

‘Vooruit!’ riep Daan grijzend. ‘Weg wezen huis!’

‘Ja!’ voegden de leden van het Bigfoot-team zich bij hem, hun vuisten opstekend. Spoedig riep de volledige menigte het, woest joelend en juichend. Het Ares Landhuis week echter niet, zelfs niet toen de schaduw van het Apollo Landhuis verder kroop naar zijn voorkant, zijn reflectie weerkaatsend op de lange, starende, ramen. Uiteindelijk, voorzichtig, tikte het Apollo Landhuis de voorkant van zijn tegenhanger aan. Het geluid ervan was een zacht rommelende *kraak*. In reactie daarop, schudde het Ares Landhuis zachtjes en er ontsnapte een bijna gelaten zucht. Een ogenblik later, rees het op van de fundering van Victorie Heuvel, een lang, afbrokkelend, *scheurend* lawaai veroorzakend.

De menigte barstte weer in gejuich los toen de huizen van plek wisselden, bewegend als dansende olifanten. Langzaam, bijna schaapachtig, begon het Ares Landhuis zijn lange mars Victorie Heuvel af, en in de richting van de lege fundering aan de andere kant van het veld. In zijn plaats, zette het Apollo Landhuis zich boven op Victorie Heuvel, zijn onderkant paste precies op de wachtende fundering eronder.

De grond schudde toen het gewicht van het huis er in zijn geheel op neergezet werd, en een wolk cement stof steeg er rond omheen op, bleek in het maanlicht.

De menigte verdubbelde zijn gejuich, en de leden van het Bigfoot-team keken verbijsterd naar elkaar. Willem Jan was er inmiddels, zijn vingers ingepakt in wit verband. Naast hem, ook voorzien van verschillende verbanden waren Neuteboom, Mukthatch, Thijs Clemants en de rest van de uitgeschakelde spelers. Gerrit Keijzer stormde de voordeur uit in zijn pyjama, zijn handen omhoog gestoken alsof de menigte uitsluitend voor hem juichte. Hij ging op weg over het voetpad en voegde zich bij het wachtende team, die elkaar bleven aanstaren, te gelukkig om iets te zeggen.

‘Ga naar binnen!’ riep Olivia Werf, James naar voren duwend. ‘Zie of het bevalt! Kijk hoe het uitzicht is vanaf Victorie Heuvel!’

‘Jij ook,’ riep Jasmine, zich wendend naar de reserve spelers van de andere afdelingen. ‘Allemaal! Vanavond zijn jullie *allemaal* Bigfoot!’

‘Let op wat je zegt!’ antwoordde Warrington fronsend, maar hij maakte geen bezwaar toen de groep hem het voetpad opduwde naar het Apollo Landhuis.

James dacht dat het gebouw er op een of andere manier anders uitzag. Het zag er net zo uit als het altijd al deed – gewoon een groot vierkant landhuis, misschien een beetje te recht-toe-recht-aan en met gebrek aan enige vorm van versiering -- maar gezeten op Victorie Heuvel, leken de dingen die het eerst saai hadden gemaakt nu koninklijk. *‘t Is het gezichtspunt*, dacht hij opkijkend toen hij naderde, trots en triomfantelijk glimlachend. *Dit is waar het oorspronkelijk gebouwd was, daar verwed ik mijn skrim onder. Dit is hoe het bedoeld was om eruit te zien...*

Deze gedachte werd onderbroken toen Jasmine haar een voet zetten op de eerste trede van de ingang. Een erg luid, erg vreemd geluid viel over het hele terrein, de menigte onmiddellijk tot zwijgen brengend. James keek gealarmeerd om.

‘Wa’s da –’ begon Daan, maar hij werd overstemd toen het geluid opnieuw klonk. Het was een soort metalen kraak, lang en haveloos, gevolgd door een gerommel en het verre geluid van brekend glas.

‘Hoort dit ook bij de Mars van de Gebouwen?’ fronste Ralph, nerveus heen en weer kijkend.

Naast hem schudde Warrington zijn hoofd. ‘Nee. Het komt van daar, net voorbij de Administratie Zaal.’

‘t Is het Medisch College,’ riep een stem vanuit de menigte. ‘Er is daar iets mis. Kijk uit!’

De menigte begon te bewegen in die verontrustende, uitzwaaiende manier die alleen grote groepen van opeens angstige mensen doen. Ze duwden en haasten zich, weg bewegend van de hoek die het dichtsbij de beige kleurige stenen van het Medisch college was.

James keek, zich herinnerend wat hij eerder gezien had, de kleine groep voor de ingang van Het Medische College – Oom Percy, Lucy, Issy en de groep Tovenaar Gerechtsbeambten. De kamprechter, Albert Codaan, was niet te zien geweest, maar hij moest zich daar ergens hebben bevonden.

‘Wat heb je gedaan?’ vroeg James ademloos, met wijd open ogen. Hij besepte, niet tot zijn verrassing, dat die vraag niet voor Codaan bedoeld was.

Terwijl hij keek, flikkerden het licht in het beige gebouw, flitsten, en gingen uit. Binnenin, monsterlijk, klonk dat afschuwelijke geluid weer, krakende en grommend als een gekwetst dier. Toen, zonder waarschuwing, werden vrijwel alle ramen aan de zijkant van het gebouw eruit geblazen.

Glas rinkelde en schitterde als confetti, neerdalend op de dichtstbijzijnde bomen. Er volgde een ander geluid – een soort harde verpletterende botsing, en de voorkant van het gebouw *veranderde*. Het werd naar binnen gezogen, de vorm van het bouwwerk veranderend. Alsof het door een gigantische onzichtbare vuist gestompt was. Stenen en gebroken mestelwerk daalden neer in de bosjes.

‘Het implodeert!’ kreette Daan, zowel angstig als verbaast. ‘Wat kan dat veroorzaken?’

Niet een wat, dacht James, maar hij zei niets, maar een wie.

Puin regende neer van de voorkant van het Medisch College, maar het geluid stierf weg. De gebeurtenis leek te zijn uitgewerkt. Even later bemerkte James beweging aan het achterste deel van de menigte, die het dichtst bij het gebouw stonden. De groep splitste zich, uitwaaierend vanaf een bewegende kern. James stond op zijn tenen, in een poging te zien wat het was. Van waar hij stond boven op de Victorie Heuvel, kon hij het uiteindelijk zien. Het was natuurlijk, Petra.

Ze liep weg van het Medisch College, haar gezicht bleek en kalm. Haar vergezellend, ieder aan een kant, waren Issy en Lucy. Beide jongere meisjes keken rond naar de zich scheidende groep, hun ogen helder in de duisternis.

James stapte uit de groep vrienden, en liep het voetpad van Victorie Heuvel af, Petra ontmoetend toen zij opdoemde uit de menigte. Niemand had geprobeerd haar te stoppen, of haar iets te vragen. Perfecte stilte viel over het tafereel terwijl iedereen keek, onverklaarbaar ademloos.

Petra keek in James’ ogen. Ze zag er moe uit leeggezogen uit, maar verder helmaal normaal. Ze hield Lucy’s rechterhand, en Issy’s linkerhand vast. Langzaam keek ze opzij naar het vernielde standbeeld dat even verderop lag, glinsterend in het maanlicht.

‘Gefeliciteerd James,’ zei ze zwak, en bood hem een kleine toegenegen glimlach. ‘Je hebt gewonnen.’

Een golf van opschudding gleeed door de menigte toen het besef daagde bij degene die het dichtst bij stonden: dit was Petra Morgenster, degene die de Archief Zaal had aangevallen en meneer Honselaar had vervloekt, degene die bewusteloos naar het Medisch College was begeleid, in voorbereiding op haar gevangenneming.

‘Maar ze gaven haar een Vergiftigde Appel!’ fluisterde iemand hard. ‘Hoe kon ze dan wakker worden?’

‘Ze is een misdadigster,’ raspte een ander. ‘Ze is gevaarlijk!’

En een ander. ‘Kijk wat ze deed met het Medisch College!’

Een laag geklaag steeg op vanuit de menigte, zich uitspreidend als een gekrakeel. Dan riepen luide stemmen, op bevelende toon. James keek op en wist niet of hij opgelucht moest zijn of geschrokken om kanselier Franklin te zien komen aanlopen, zich een weg baanend door de menigte. Professor Jackson en Moeder Newt liepen met grimmige gezichten dicht achter hem. Om een onverklaarbare reden, leek Albus in het kielzog van Professor Jackson mee te lopen, zijn ogen glanzend van opwinding.

‘Juffrouw Morgenster,’ verkondigde professor Franklin terwijl hij uit de menigte tevoorschijn kwam. ‘Wat bent u aan het doen? Ga direct terug naar het Medisch College! Waar zijn uw bewakers?’

‘Het spijt me kanselier,’ zei Petra, en James hoorde aan haar stem dat ze het meende. ‘Het spijt me voor alles wat er gebeurt is. Maar ik ga niet terug. Misschien ben ik in staat alles te repareren. Maar niet nu. Er zijn belangrijkere zaken.’

‘Er zijn geen belangrijkere zaken, juffrouw,’ merkte professor Jackson grimmig op. James zag dat de professor al een toverstok in zijn hand had. Albus gluurde gretig om professor Jackson’s elleboog terwijl deze doorging. ‘U bent een veroordeelde misdadiger. U begrijpt dat wij niet kunnen toestaan dat u het terrein verlaat.’

‘En u begrijpt, denk ik, dat u mij onmogelijk tegen kunt houden,’ antwoordde Petra bijna verontschuldigend.

Professor Jackson hief zijn toverstok op. Kanselier Franklin zag dit, en hief de zijne ook, zijn gezicht stond gespannen. Hij opende zijn mond om te gaan spreken, maar Moeder Newt onderbrak hem.

‘Wat heb je nodig liefje?’ vroeg ze naar voren lopend voor de twee mannen, en nieuwsgierig naar Petra glimlachend.

Petra draaide haar hoofd om naar James te kijken. ‘We moeten op reis,’ antwoordde ze. ‘Niet ver, maar toch, denk ik, heel ver weg. Sta je nog steeds aan mijn kant, James?’

James knikte. 'Maar hoe weet je dat? Ik heb nog geen kans gehad je iets te vertellen...?'

'Ik weet het omdat jij dat doet,' zei ze, en James begreep het: de zilveren draad. Het werkte twee kanten op. Ze mocht het plan niet begrepen hebben vóór haar arrestatie, maar nu deed ze dat wel. James zag het in haar ogen toen ze naar hem keek.

'En wat, als ik zo brutaal mag zijn,' vroeg Moeder Newt, nog altijd vaag glimlachend, 'is het doel van deze reis?'

James antwoordde deze keer. 'Om achter de waarheid te komen m'vrouw.'

Kanselier Franklin schudde beslist zijn hoofd. 'Nee. Dat kan ik niet toestaan. Professor Newton, u begrijpt niet wat hun bedoeling is. Ze willen het Nexus Gordijn openen. U ziet dat het Apollo Landhuis wederom boven op Victorie Heuvel staat. Met de juiste sleutel, kunnen ze erin slagen om er doorheen te gaan naar een andere dimensie. De jonge dame wil ontsnappen naar dit rijk waar niemand in staat is haar te volgen!'

'Dat is niet waar,' riep James, bewegend om voor Petra te gaan staan. 'Petra hoeft niet te ontsnappen, omdat ze niet schuldig is!' Hij stopte en keek over zijn schouder, zijn wenkbrauwen gefronst. 'Euh... nee toch?'

Petra beantwoordde zijn blik maar reageerde niet. Tenminste, niet met woorden.

'Kanselier,' zei Moeder Newt, 'zakelijk gezien ben ik geneigd het niet eens te zijn met u. Ik geloof niet dat juffrouw Morgenster wil ontsnappen. Ik geloof dat ze ons de waarheid vertelt. Over alles.'

'Alle bewijzen vertellen ons het tegendeel, professor,' zei professor Jackson, nog altijd zijn toverstok geheven, en wijzend naar Petra, 'hoe kunt u dit nu weten?'

Moeder Newt's glimlach verbreedde zich terwijl ze naar Petra bleef staren. 'Noem het *vrouwelijke intuïtie*,' zei ze met zachte nadruk. 'Daarbij, ik denk dat ze gelijk heeft over nog een ding: ik geloof niet dat we haar kunnen tegenhouden, zelf als we dit willen. Ze is... / Moeder Newt wachtte en vernauwde haar ogen, '...*uniek*.'

'Professor Newton,' zie kanselier Franklin, opnieuw zijn hoofd schuddend, waardoor zijn brillenglazen flitsten in het maanlicht, 'we kunnen eenvoudig niet toestaan dat deze vrouw weggaat. Ze is een veroordeelde gevangene van het Tover Gerecht van de Verenigde Staten.'

'Maar ze *gaat* niet weg, technisch gezien,' antwoordde Moeder Newt luchtig. 'Als u gelijk hebt, kanselier, dan zal juffrouw Morgenster eenvoudig het Apollo Landhuis ingaan. Dan kan er gesteld worden dat ze nog steeds gevangen is op het terrein. Niemand kan dat feit ontkennen. Dus, geloof ik, kunnen we eerlijk zeggen dat we zo goed als mogelijk was onder de gegeven omstandigheden, ons van onze taak gekwetend hebben.'

'Madame,' begon professor Jackson, maar Moeder Newt stopte hem met een snelle blik.

‘Doe je toverstok naar beneden, Theodor,’ zei ze, met een onverwacht stalen stem. ‘Wees geen dwaas. Wij zijn leraren. Dit gaat, zoals ze zeggen, ver boven onze doctorale pet.’

‘Ze is een gevangene van het Tover Gerecht,’ drong kanselier Franklin vasthoudend aan, wel zijn toverstok neerlatend.

‘En wij zijn geen kamprechters,’ antwoordde Moeder Newt zuchtend. ‘Laat de jonge dame doen wat ze wil doen. Ze zal terugkeren. Nietwaar liefje?’ vroeg ze, aan Petra.

‘Als ik kan,’ antwoordde Petra. ‘En ik zal me onderwerpen aan welke gevolgen er zijn als ik er weer ben. Ik hoop dat de dingen er dan anders uitzien. Voor ons allemaal.’

Kanselier Franklin’s gezicht was rood van spanning. Professor Jackson balanceerde zorgelijk tussen het weer opheffen van zijn toverstok, en toegeven aan Moeder Newt’s voorstel.

‘Dank u professor,’ zei Petra tegen de oudere vrouw tegenover haar.

‘Alsjeblieft,’ zei professor Newt, oma-achtig glimlachend, ‘noem me Moeder Newt.’

Petra wendde zich opnieuw naar James en keek langs hem heen naar Ralph en Daan, die dichterbij gekomen waren, hun ogen groot en ernstig.

‘Ik denk dat ik het hoefijzer maar ga halen,’ stelde Daan zachtjes voor. ‘Die ligt nog steeds begraven onder de Werpwilg...’

‘Niet nodig,’ zei Petra. Ze liet de hand van Lucy los en tastte in haar zak aan de voorkant van haar eenvoudige jurk. James zou gezworen hebben dat de zak te klein was om iets zo groot in te bewaren, maar toen Petra haar hand terugtrok, hield ze het zilveren hoefijzer vast. Het gloeide zachtjes en een zacht gemurmel van verbazing rolde door de menigte.

‘Grote goedheid,’ zei een stem zachtjes. James keek achterom en zag kanselier Franklin opkijken naar het hoefijzer, alle kleur trok weg uit zijn gezicht. *Hij is erachter*, dacht James. *Zomaar ineens. Hij is een heel slimme vent...*

‘Ik verwachtte niet dat we dit zouden doen terwijl de hele school keek,’ mompelde Ralph, het hoefijzer aannemend toen Petra het hem gaf.

‘Dat maakt niet uit,’ zei Petra bleek glimlachend. Ze draaide zich naar Lucy. ‘Jullie beiden blijven hier. Jullie hoeven niet mee te komen.’

Issy maakte geen aanstalten om Petra’s hand los te laten, en James begreep dat Petra’s voorstel alleen maar oppervlakkig was. Issy zou er nooit instemmen om achter te blijven.

‘Ik wil ook mee,’ zei Lucy, van Petra naar James kijkend. ‘Ik wil het zien. Ik weet totaal niet wat er gaat gebeuren, maak ik ben er bij, ongeacht wat.’

James verwachtte dat Petra Lucy zou verbieden, maar het oudere meisje knikte enkel. Ze keek weer naar Ralph, die nog steeds het zacht gloeiende hoefijzer vasthield.

‘Laten we het doen,’ verkondigde Daan rustig. ‘Laten we het achter de rug krijgen.’

Gezamenlijk draaiden de drie jongens en de drie meisjes zich, en liepen Victorie Heuvel op, de hoek van het Apollo Landhuis benaderend. De rest van het Bigfoot-team verzamelde zich zwijgend om hen, maar wel op een voorzichtige afstand. Ze konden allemaal de hoefijzervorm zien die uitgehouwen was in de hoeksteen van het gebouw, verdeeld door de barst tussen het hoofdgebouw en de fundering.

‘Waar gaat dit allemaal over James?’ vroeg Jasmine zachtjes. James keek om naar haar.

‘Da’s... een lang verhaal,’ antwoordde hij na een ogenblik. ‘Maar het is geen slecht verhaal. Petra is mijn vriend. Ik moet proberen haar te helpen.’

‘Vertel ons erover als je terug bent, goed?’ stelde Willem Jan voor, licht verontrust.

‘Gegarandeerd,’ knikte Ralph, zijn grote toverstok trekkend. Zijn groene top gloeide dof in het maanlicht.

‘Wil je, dat wij ook meegaan?’ vroeg Guldemunt. ‘Want dat doen we, weet je.’ De rest van het team, zelfs de reserve spelers mompelden instemmend.

‘Nee,’ antwoordde James glimlachend, ‘maar bedankt.’

‘Whew,’ ademde Neuteboom. ‘Veel geluk dan. Waar je ook heengaat, wat je ook gaat doen als je er bent, veel succes.’

Mukthatch blafte bemoedigend.

Ralph draaide zich om en hield het hoefijzer op, hem na-metend tegen de vorm gehouwen in de hoeksteen.

‘Petra,’ vroeg James zachtjes, zijn hoofd draaiend om haar aan te kijken, ‘wat is er daar gebeurd, in het Medisch College? Wat is er gebeurd met Codaan?’

Petra keek hem bedachtzaam aan. ‘Hij leeft nog,’ antwoordde ze eenvoudig. James voelde haar gedachten, en merkte dat dit waar was. Het was niet *helemaal* waar, wist hij, maar voor nu was het genoeg.

Hij bewoog zich een stap dichters naar haar toe, zodat niemand anders het zou horen. ‘Is het waar Petra?’ fluisterde hij. ‘Ben jij een bezweedster?’

Haar ogen hadden zijn blik niet losgelaten. ‘Ja,’ lispelde ze, en haalde haar schouders wat op. Tranen stonden in haar ogen, dof glanzend. Ze probeerde te glimlachen, maar slaagde daar niet in.

James knikte, er viel, voor nu, niets meer over te zeggen.

Met een zacht knarsend geluid, duwde Ralph het eenhoorn hoefijzer in de vorm die uitgehouwen was in de hoeksteen. Er was geen schokkend geluid, noch een straal

magisch licht, maar toch reageerde de menigte. Een verbaasde zucht trok over het terrein. James keek op, net als de rest. Een flets roze – kleurig licht gloeide vanuit ieder raam van het Apollo Landhuis. Het verschoof een beetje, in iedere tint van iedere kleur van de regenboog veranderend, en zelfs in kleuren die James zich nooit voor had kunnen stellen.

‘Ik denk dat we naar binnen gaan,’ stelde Lucy voor, haar stem iets hoger dan normaal. ‘Is dat het?’

James knikte. Hij rekte zich uit, nam Lucy aan zijn rechterhand en Petra in zijn linker. Langzaam begon de groep naar de hoofdingang van het Apollo landhuis te lopen.

‘Jongens!’ riep een stem opeens. James wachtte, met een voet op de eerste trede. Hij keek om en zag kanselier Franklin naar het op kijken, zijn gezicht verlicht in zacht, roze licht.

‘Als jullie Ignatius Magnussen zien,’ zei de kanselier ernstig, ‘zeg hem... zeg hem dan weg te blijven. Zeg hem niet terug te komen. Willen jullie dat doen?’

Met die woorden dacht James, dat hij uiteindelijk kanselier Franklin’s redenen begreep om het Nexus Gordijn voor altijd dicht te houden. Magnussen, ondanks het feit dat hij Benjamin Franklin’s vriend was, bleek een monster geweest te zijn. Als hij door het Nexus Gordijn ontsnapt was, dan was het misschien – hopelijk – een enkele reis geweest. Misschien dat de enige manier dat de moordenaar terug zou kunnen komen, het Gordijn was, geopend vanaf deze kant. Kanselier Franklin had het zijn levenstaak gemaakt er zeker van te zijn dat dit nooit zou gebeuren.

‘Hij zal niet terugkomen, kanselier,’ antwoordde Ralph overtuigd, zijn stem net hard genoeg om te kunnen worden gehoord. ‘Vertrouw ons.’

Professor Franklin bestudeerde Ralph’s gezicht even, en knikte toen langzaam.

Een moment later rekte Daan zich naar de deurknop boven de kleine stoep van het Apollo Landhuis. Hij greep hem vast, kantelde de klink, en duwde hem open. Het geheimzinnige pulserende licht, bedekte ieder oppervlak in het huis, hypnotiserend veranderend.

‘Allemaal tegelijk,’ zei Petra in James’ hand knijpend. ‘Hou je allemaal aan iemand vast. Ik denk dat als we over de drempel gaan, we overgaan. Ik denk, dat het hele huis het portaal is. Klaar?’

James slikte. Ralph huiverde. Daan zei, ‘Gaan jullie maar vast. Ik loop even naar de Hermes afdeling voor mijn camera. Goed?’

Ralph graaide naar de hand van de blonde jongen, en Daan greep hem, nerveus giechelend.

Als één stapten de zes door de deuropening, het fletse licht in, en verdwenen.

James' eerste stap in de Wereld Tussen de Werelden, deed hem bijna voorover over een rotsachtige zwarte klip vallen. Petra en Lucy hielden nog steeds aan iedere kant zijn handen vast, en trokken hem terug net toen zijn voet in de lege ruimte stapte. Hij hapte naar adem toen hij zijn voet terug trok en wankelde op de richel. De zes reizigers tuurden voorzichtig in de mistige diepte.

Ze leken te staan op een uitstekend deel van een ondiepe grot die was uitgesleten in de klip van zwart steen. Vijftig meter eronder, sloegen reusachtige golven tegen de klip, waardoor wit water gewelddadig, en vertraagt opsloeg. Er voorbij strekte een staal grijze oceaan zich uit naar de horizon, trillend onder een lage witte lucht.

James huiverde. 'Ik viel daar bijna in,' merkte hij angstig op.

'Dit is niet de meest handige plek om een portaal neer te zetten,' knikte Daan. Zelfs als je de val zou overleven, wie weet wat voor monsters in zo'n oceaan rondzwemmen?'

'Niet een,' antwoordde Petra, met een rustige, nadrukkelijke, stem. 'Er is geen leven in dat water. Totaal niet. Je kunt het, soort van, voelen, nietwaar?'

Lucy fronste. Het was bijna een walgende grimas. 'Ja,' antwoordde ze. 'Het is net alsof dit helemaal geen echte plaats is. Het is meer een soort gordijn, iets wat alleen maar ruimte inneemt. Er is geen... geen *smaak* eraan. Totaal geen leven of kleur. Het is of je op karton kauwt.'

'Of als een kijkje nemen achter het gordijn van de realiteit,' beaamde Ralph met een gespannen gezicht. 'Het lijkt wel alsof het gewoon daar is omdat er iets *moet* zijn, maar dat het niet bedoeld is voor iemand om te zien.'

'Ik denk dat dat logisch is,' zei Issy, nog altijd Petra's hand vasthoudend.

Petra knikte. 'Het is uiteindelijk geen echte wereld,' mijmerde ze. 'Het is alleen de Wereld *Tussen de Werelden*.'

'Kijk,' zei Ralph opeens wijzend, zijn arm heffend naar de verre horizon. 'Het is niet *allemaal* water. Er is daar iets.'

James volgde Daan's wijzende vinger. Erg vaag en ver weg, klampte een donkere vorm zich aan de horizon.

'Is dat een boot?' vroeg Lucy twijfelend.

Ralph schudde zijn hoofd. 'Het is een eiland. Maar niet zoals ik er ooit een heb gezien. Het ziet er bijna uit als een gigantische voetenbank.'

't Is een plateau,' zei Petra. 'Net als deze denk ik. Kijk eens naar rechts. Daar is er nog een.'

‘Aan deze kant zijn er nog meer,’ voegde Daan toe, turend voorbij de keien links van de grot.

James boog zich voorzichtig over de rotsen van de ingang van de grot, de lengte van de waterige horizon in zich opnemend. De vormen waren grijs in de oceaan mist, zo ver weg, dat ze bijna onzichtbaar waren, maar als je ernaar op zoek was leken er meer van te verschijnen. Ze leken griezelig veel op elkaar: rotsachtige plateaus, vreemd plat bovenop, opstijgend als reusachtige springplanken uit de gigantische oceaan.

‘Wat zijn dat?’ vroeg Issy met een klein stemmetje.

‘Dat zijn portalen,’ antwoordde Petra, en James keek haar twijfelachtig aan. ‘Als deze. Ieder leidt naar een ander universum, of dimensie, of realiteit. Sommigen ervan zullen vrijwel precies als de onze zijn. Anderen zouden zo anders zijn, zo buitenaards, dat we er nauwelijks naar kunnen kijken.’

‘Ze zijn afschuwelijk,’ verkondigde Lucy me een rilling, zich over de armen wrijvend.

‘Nee,’ weerlegde Petra. ‘Ze zijn gewoon zichzelf. Ze zijn niet goed of slecht. Ze zijn gewoon.’

Ralph vroeg, ‘Denk je dat deze hele wereld ermee bedekt is?’

Petra schudde haar hoofd. ‘t Is geen wereld. Het is niet rond, en het heeft geen eind. Maar ja. Ik denk dat dit alles als dit is. Alles bij elkaar, oneindig. Als men een boot zou hebben, denk dan eens aan de plaatsen waar ze heen konden gaan, en de dingen die ze konden zien.’

James huiverde opnieuw bij die gedachte. Het idee van een boot nemen naar die vreemde rampzalige, onnatuurlijke platte oceaan, was afzichtwekkend. Uitkijkend over de afstand en de eindeloze mistroostige eilanden, wilde James niets meer dan terug kruipen in de holte van de grot en zich oprollen als een bal. Hij draaide zich om, en was zowel verbaast als opgelucht een deur geplaatst te zien in de schaduw van de grot. Het was met hout omgeven en James herkende het onmiddellijk als de voorkant van de ingang van het Apollo Landhuis, gezien vanaf de binnenkant. Hij stond open en James kon nog steeds de helling zien van Victorie Heuvel, het gebroken standbeeld, en de menigte die onzeker bijeen stond op het terrein achter de Administratie Zaal.

‘Ik denk dat dat de weg terug is als we klaar zijn,’ zei hij, gebarend naar de deuropening. De anderen draaiden zich om en keken, en er was een voelbare opluchting. Het aanzicht van het donkere grasveld en het bekende terrein was erg geruststellend na al die heldere, mistroostige uitgestrektheid.

Lucy liet uiteindelijk James’ hand los. ‘Dus, wat doen we nu?’

James keek nerveus in de rondte. ‘Ik denk dat we wat rond moeten kijken,’ gokte hij. ‘De hele reden dat we hierheen zijn gekomen is, omdat dit de plaats is waar iemand iets wat zo krachtig is als de gestolen draad, die gestolen is uit de Kluis der

Lotsbestemmingen, kan verstoppen. Als we de draad kunnen vinden, dan kunnen we er misschien ook achter komen wie er werkelijk in het Archief heeft ingebroken, en Petra's onschuld bewijzen.'

'Om nog maar te zwijgen,' voegde Daan plotseling toe, alsof het idee net bij hem opgekomen was, 'dat als we de vermiste draad kunnen vinden, we die terug kunnen leggen bij het Weefgetouw! Misschien maakt dat alles weer als het was! Per slot, ons Weefgetouw werd verwisseld met die van een andere dimensie, toch? Het zit nu hier ergens vast, inplaats van terug te keren naar zijn eigen universum, omdat degene die er heeft ingebroken, de rode draad er van stal! Weet je nog wat professor Jackson zei? Hij zei dat het wisselen van de Weefgetouwen tussen onze dimensie en een vreemde alles veranderde, en misschien zelfs het evenwicht van lot kon breken! Het klonk alsof, als de draad niet werd teruggebracht, uiteindelijk de dingen in elkaar zouden storten in complete chaos! Misschien als we het terug plaatsen...'

'Dan zullen onze lotsbestemmingen weer op zijn plaats klikken tot waar ze waren voor de inbraak gebeurde,' zei James, de gedachtegang van zijn vriend beëindigend. 'Ik vraag me af, is dat echt mogelijk?'

'Misschien wordt Petra dan niet gearresteerd?' zei Issy, er verscheen een kleine hoopvolle trek op haar gezicht.

'Misschien, als we de rode draad terugleggen,' antwoordde Daan nadenkend, 'dan zal dit alles *nooit* gebeuren.'

De groep was een moment stil terwijl ze dit overwogen. Tenslotte knikte James vastbesloten.

'Goed dan,' meldde hij. 'Iedereen kijkt rond. Laten we zien of we enig bewijs kunnen vinden dat iemand van onze wereld hier pas geweest is.'

Ralph knipperde. 'Euh, als, een snoepkaartje of zoiets?'

'Waarom?' vroeg Daan, 'zie je er een?'

'Nee,' schudde Ralph zijn hoofd, en wees toen. 'Maar er zijn een paar treden uitgehouwen in de rotsen bij de richel daar. Misschien dat iemand daar iets heeft achtergelaten...?'

James keek rond de grotere jongen, in de richting van de rechter hoek van de monding van de grot. Net als Ralph gezegd had, waren daar een aantal versleten smalle treden, gebogen om een kei, omhoog leidend naar het doffe licht.

Lucy vroeg, 'Waar denk je dat die naar toe gaan?'

Petra deed een stap richting de trap. 'Omhoog,' zei ze eenvoudig. Ze liet James' hand los, hernieuwde haar greep op die van Issy, en ging op weg naar de vrijwel verborgen stenen treden. De rest volgde in stilte.

De treden gingen inderdaad omhoog. Terwijl James Petra en Issy volgde in het vreemde vlakke licht van de Wereld Tussen de Werelden, zag hij de treden zich ongelijkmatig voor hem opdoemen, gehouwen in de steile wand van de rots. De treden waren van ouderdom uitgesleten, en waren nat van de mist zodat James slikte

toen hij ze begon te beklimmen. Hij voelde de aantrekkingskracht van de diepte aan zijn linkerkant, hoorde de trillende kracht van de branding die zich naar hem uitrekte, hoger, hoger, in een poging hem naar beneden te trekken. Voor de zekerheid leunde hij tegen de rechterkant van de klip, deze bijna omhelzend terwijl hij klom. Dicht achter hem volgden Lucy, Daan en Ralph, bezorgde blikken werpend in de hongerige diepte.

Verschillende minuten gingen voorbij. De klip was opmerkelijk hoog, en James voelde dat de treden hem op enige afstand van het vreemde strand hadden gebracht. Uiteindelijk, onverwacht, bereikten de zes reizigers de top. Petra en Issy bewogen zich een paar passen op het platte plateau en de rest verzamelde zich rondom hen, zich onbewust groeperend tegen de gapende witte ruimte waar ze waren.

James beseftte zich waar ze waren, zelfs voor hij het zwarte kasteel zag. Hij herinnerde zich het sissende suizen van het gele gras, en het marcheren van de wolken toen de wind tegen hem aanduwde. Hij had het allemaal gezien in Petra's droomvisioen en had aangenomen dat het alleen een verziensel was van haar onderbewustzijn. Nu, staand op de massieve rots van de plek, de zilte mist op zijn gezicht voelend en de streling van de wind terwijl deze door zijn haar gleed als vingers, voelde hij de kleine verschuiving van de lotsbestemmingen. Hier was alles mogelijk. Met z'n zessen stonden ze op de ruwe ondergrond van realiteit, waarvan alle dimensies ontsprongen en groeiden. Hier had iedere voetstap de mogelijkheid universums te doen trillen. En op een of andere manier, diep in het binnenste van Petra's gedachten, had ze het geweten. Ze had gevoeld dat ze hier zouden komen, en omdat zij het geweten had, had James dat ook. Hij had alleen het verband niet gelegd.

'Dit had ik nou niet verwacht,' hijgde Ralph, met verbijstering starend naar het zwarte kasteel. Het stond op een verre richel van het plateau, de zwaartekracht tartend, bezaaid met torentjes en puntige daken. De ramen waren hoog en smal, raamloos, zwart als onheil.

'Daar moeten we heen,' zei James, er helemaal niet heen *willend*, maar in de wetenschap dat het niettemin hun bestemming was. Naast hem knikte Petra.

'Er is daar iemand,' zei Lucy zacht.

Daan keek op naar het kasteel. 'Ziet er leeg uit volgens mij,' merkte hij, een beetje hoopvol op. 'Ziet er bijna... soort van... dood uit.'

'Fijn,' kreunde Ralph.

Petra sprak rustig. 'Als daar iemand is, dan verwachten ze ons. Dit is waar we voor kwamen, is het niet? Laten we gaan. Maar... houdt je toverstokken gereed. Je weet maar nooit.'

De groep ging op weg over een lage hobbel van het plateau, en waadde door het fluisterende gele gras. Met een schok herinnerde James zich dat hij zijn toverstok had laten vallen tijdens de laatste seconden van de Drijfbal finale, en compleet vergeten was om hem daarna op te halen. Hij vervloekte zich in stilte, maar herinnerde zich dat hij naast een van de krachtigste mensen liep in de magische wereld. Als Petra

niet in staat was om het op te nemen tegen wat er ook zou komen, dan zou zijn toverstok zoiezo geen hulp bieden.

Met het verstrijken van de minuten, werd het kasteel gelijdelijk groter. Het was nogal lijsig, tenminste, vergeleken met Zweinstein, maar wel ongelofelijk hoog, zijn torens klauwden naar de grijze wolken. James merkte dat net als in de droomvisioenen, het kasteel was geplaatst op de richel van de verste klip, gedeeltelijk er over uitstekend, de zwaartekracht volledig negerend. Misschien hield magie het op zijn plaats, of misschien balanceerde het daar enkel uit gewoonte. Hoe dan ook, het was een verontrustende aanblik. James bedacht dat slechts het gewicht van zijn starende ogen genoeg zou kunnen zijn om het bouwwerk achterover in de wachtende golven eronder te laten neerstorten.

‘Wa’s dat?’ vroeg Issy opeens, stoppend en wijzend. James volgde haar blik en zag op enige afstand een vorm uitstekend vanuit het gras, in de schaduw van een aantal lage omhoog gewerkte keien. Omzichtig boog de groep af naar het voorwerp, behoedzaam en nieuwsgierig.

James kwam er als eerste bij aan. Hij keek ernaar, en probeerde iets te maken van de vorm ervan. Het was vrij groot, maar laag en gestroomlijnd, samengesteld van hout en metaal, versiert met slierten dun, zijdeachtig touw. Het lag op een zij, bijna begraven in het gras.

‘Ziet er uit als een boot,’ stelde Ralph onzeker voor. ‘Maar hoe kan die hierboven gekomen zijn?’

‘Het is geen boot,’ riep Daan van enige afstand. ‘Kijk naar de heuvel ernaast. Zie je al die oude stof?’

James keek. Naast de bootvorm was een stapel van gekreukelde blauwe stof, bijna wit uitgebleekt. Het hing over de rotsachtige heuvel als een huid, op duizenden plaatsen stak het gras er doorheen.

‘Het was een luchtschip,’ zei Lucy met verbazing. ‘Iemand kwam hier door de lucht. Heel lang geleden zo te zien. Misschien wel decennia geleden.’

‘Mogelijk zelfs eeuwen,’ voegde Petra toe. ‘We zullen dat nooit zeker weten. Er is hier niets om de stof of het hout te laten verrotten, niets wat het metaal doet roesten. Het ziet er net zo uit als de dag dat het landde, behalve dat de ballon plat is, en vernield door het gras dat er doorheen is gekomen.’

‘Reizigers van een van de andere eiland dimensies denk je?’ vroeg James, de houten kiel naderend en erin turend. De binnenkant was vrijwel leeg, met uitzondering van een paar zittingen en een grote helmstok die scheef vanaf de achterkant omhoog stak.

‘Tenminste een reiziger,’ besloot Petra. ‘Ik vraag me af van welke dimensie hij kwam? En of hij in onze wereld terecht is gekomen?’

James zag een aantal symbolen gevefd op de romp van het schip, bijna volledig uitgebleekt. Er tussen in was de onmiskenbare vorm van een eenhoorn, wit en

krachtig, zijn hoorn vaal paars. Ralph en Daan voegden zich bij James en zagen hetzelfde.

‘De Ridder,’ zei James zachtjes. ‘Degene van de wandtapijten in het Erebus Kasteel! Dit was zijn schip. Het zijne en de eenhoorn die mee kwam.’

‘Hoe kan dat nou?’ informeerde Ralph zachtjes. ‘Toen de Ridder doorkwam, kwam hij ergens thuis aan, in Europa, in de Middeleeuwen, ja toch?’

James schudde zijn hoofd. ‘Deze portalen zijn niet als gewone deuropeningen,’ antwoordde hij. ‘Ik denk niet dat tijd of afstand veel uitmaakte voor hen. Het Nexus Gordijn zal er altijd wel zijn, verbonden met onze wereld, maar het ziet er waarschijnlijk iedere keer anders uit als het zich opend. Het kan zich openen in totaal verschillende tijden en plaatsen in onze wereld. Dat zullen we nooit weten.’

Daan luisterde nauwelijks. Hij bewoog zich langs de romp van het verlaten luchtschip, en bestudeerde de symbolen erop. ‘Kijk,’ zei hij, een van de tekeningen aanrakend. ‘De eenhoorn die met de Rijden meekwam was niet zomaar een dier. Dat kun je zien aan de manier waarop hij geschilderd is. Het was slim. Hij was niet de *dienaar* van de Ridder.’

‘Het waren partners,’ beaamde Ralph die zich boog om naar de tekeningen te kijken. ‘Ze waren onderzoekers.’

James schudde duister zijn hoofd. ‘Jammer dat hun ontdekkingen hen naar hier leidde.’

Ze kenden de gevaren die ze tegemoet traden, zei een dunne spookachtige stem in James’ oor.

De drie jongens schrokken en draaiden zich om. Achter hen, naar hen starend in een trieste nieuwsgierigheid, was een slungelige grijze vorm, vrijwel onzichtbaar in het doffe licht van het plateau. Het had de vorm van een vrouw, jong en redelijk knap, met grote ogen en een smalle trieste mond.

Sorry, zei ze zwakjes. *Ik wilde jullie niet bang maken.*

‘Ben u een ge-ge---,’ hakkelde Ralph, die bleek om zijn neus werd. ‘Een geest?’

‘O jemig, Ralph,’ zei Lucy die hoofdschuddend dichterbij kwam. ‘Je had de eerste twee jaar op Zweinstein een geest als leerkracht.’

‘Ja,’ beaamde Ralph een beetje verdedigend. ‘Nou, het is een ding om een afgesproken les van een te krijgen. Het is iets anders als er een in je oor fluistert wanneer je iets onderzoekt op een maf dood eiland.’

Sorry, zei de geest opnieuw, achteruit drijvend. *Het is zo lang geleden dat ik iemand gezien heb. Ik ben vergeten hoe het is om met de levenden om te gaan.*

‘Wie bent u juffrouw?’ vroeg Petra, haar gezicht bedachtzaam.

Mijn naam is Frederika, antwoordde de geest, en maakte een plichtsgetrouwe beweging met haar doorzichtige handen. *Frederika Solleveld. Ik ben hier al sinds ik...*

ze pauzeerde voor ze de zin afmaakte, alsof ze zich schaamde, of omdat ze onwillig was het te bekennen. *Um, sinds ik doodging.*

‘Frederika Solleveld,’ zei James, en zijn ogen sperde zich open. ‘U bent degene die... de vrouw die Magnussen...! Euh!’

De geest knikte en perste haar lippen op elkaar, kennelijk het onderwerp te willen laten rusten.

‘Wie?’ vroeg Lucy, maar James schudde zijn hoofd.

‘Ze stief op het Alma Aleron terrein,’ antwoordde hij zacht. ‘Ze was een Dreuzel en ze kwam in aanraking met de verkeerde duistere tovenaar. Ik vertel je het nog wel als je het echt wilt weten.’

‘Laat maar,’ zei Lucy snel. ‘Prettig kennis met u te maken juffrouw Solleveld. Denk ik.’

‘Maar ik dacht dat er geen geesten op Alma Aleron waren,’ merkte Ralph op.

Daan haalde zijn schouders op. ‘Ik denk dat we niet meer in Kansas zijn, Toto.’

Ralph rolde met zijn ogen. ‘Ik snap niet wat je daarmee bedoeld.’

Lucy zei, ‘Het betekend dat we niet meer op Alma Aleron zijn, is het niet? De gewone regels tellen niet.’

‘Misschien,’ mijmerde Petra bijna tegen zichzelf. ‘Misschien is deze plek de *reden* dat er geen geesten zijn op Alma Aleron. Misschien is het portaal naar de Wereld Tussen de Werelden als een geest magneet, hen naar binnen zuigend of hen weggagend, of zelfs allebei tegelijk.’

‘Dat kan niet kloppen,’ zei James. ‘Niemand kan door het Nexus Gordijn gaan zonder de juiste sleutel.’

‘Ik denk dat dat alleen geldt voor de levenden,’ merkte Issy voorzichtig op. ‘De doden kunnen door *allerlei* soorten doorgangen gaan, die dicht waren toen ze leefden.’

De geest van Frederika Solleveld knikte. *Toen ik stierf, was er een groot wit licht. Ik wist dat ik daar doorheen behoorde te gaan, maar dat wilde ik niet. Ik was nog niet klaar om te vertrekken. Ik was verloofd en zou gaan trouwen, weet je. Mijn leven was nog maar net begonnen en ik wist toen nog niet dat ik gestorven as. Niet echt. Het licht trok aan me, maar ik weerstond het. En toen, terwijl ik me wegduwde van het witte licht... begon er iets anders aan me te trekken. Het was het tegenovergestelde van het witte licht... het was... een zwart gat, soort van. Het was sterk en ik kon het niet beheersen. Het trok me naar binnen, en toen... plotseling... was ik hier. Eerst dacht ik dat het het leven na de dood was, maar niet erg lang. Het was niet de hemel, en ook niet de hel. Het was gewoon... hier. En er waren mensen hier, soms.*

James knipperde. ‘U hebt hier mensen gezien?’

Frederika keek naar hem, en gebaarde naar het oude schip. *Meer schepen kwamen hierheen, lang geleden,* zei ze met haar dunne, afwezige stem. *Ze zagen er net zo uit als*

die, alleen groter. Ze zagen me, en spraken tegen me. Ze volgden de reis van degene die kwam in dat schip en ze vroegen mij naar hem. Ik zei hen dat het me speet, dat ik niets wist over hun vermiste vriend. Toen gebruikten ze hun gereedschap om achter de waarheid te komen – dat slechte magische mensen de man hadden overvallen en de eenhoorn, en hen doodde – en toen ontdekten ze, dat hetzelfde met mij was gebeurd. Ze leerden echter nog meer. Ze leerden dat niet alle mensen van onze wereld waren zoals degene die de daden hadden gedaan. Er zijn goede onder ons, altijd vechtend tegen het kwade, maar het evenwicht van kracht veranderd altijd. Ze besloten dat onze wereld te gevaarlijk was voor hen om te onderzoeken, en bouwden een zwart kasteel als waarschuwing. Het is daar sindsdien geweest, leeg en stil. Tot voor kort.

‘Je zag iemand anders,’ zei Petra. Het was geen vraag, maar Frederika knikte toch, haar aandacht naar haar richtend.

Ik zag, maar naderde niet. Ik verborg me. Ik wist dat dat veiliger was. Een geest zijn heeft zo zijn voordelen. Je bent voor vrijwel niets meer bang. Maar sommige dingen zijn erger dan de dood. Ik verstopte me, en keek.

Petra leek dit te begrijpen. ‘Ze gingen naar het kasteel, is het niet?’

Frederika knikte, onwillig of niet in staat om meer te zeggen.

‘Daar gaan wij heen,’ zei James, en slikte langs een brok angst in zijn keel. ‘We moeten voortmaken, voor het donker wordt.’

‘Het wordt nooit donker,’ vertelde Frederika vlak. Niets verandert hier ooit. Zelfs de tijd niet.

‘Ga met ons mee juffrouw Solleveld,’ stelde Lucy voor. ‘Misschien kunnen we u helpen terug te keren naar uw eigen wereld.’

Frederika overwoog dit met duidelijk verlangen, en schudde toen haar hoofd. *Ik kan het kasteel niet in, zei ze. Ik was al bang om naar binnen te gaan zelfs voor... zij... arriveerde. Nu kan ik er niet eens aan denken.*

Petra zei, ‘Weet je waar de trappen zijn Frederika? Degene die naar beneden leiden naar het grot portaal?’

Toen de geest knikte, glimlachte Petra. ‘Ik denk dat je wel in staat zult zijn om zelf terug te gaan als je dat echt wilt. Zo lang als wij hier zijn, is het portaal open en brengt je terug naar onze tijd en plaats. Misschien kun je als je het echt probeert er doorheen komen, en blijven.’

Frederika keek onzeker. *Denk je dat echt?*

‘Ik weet het niet,’ antwoordde Petra, maar James dacht dat ze het wel deed. ‘Hoe dan ook, wie niet waagt, niet wint. Succes Frederika.’

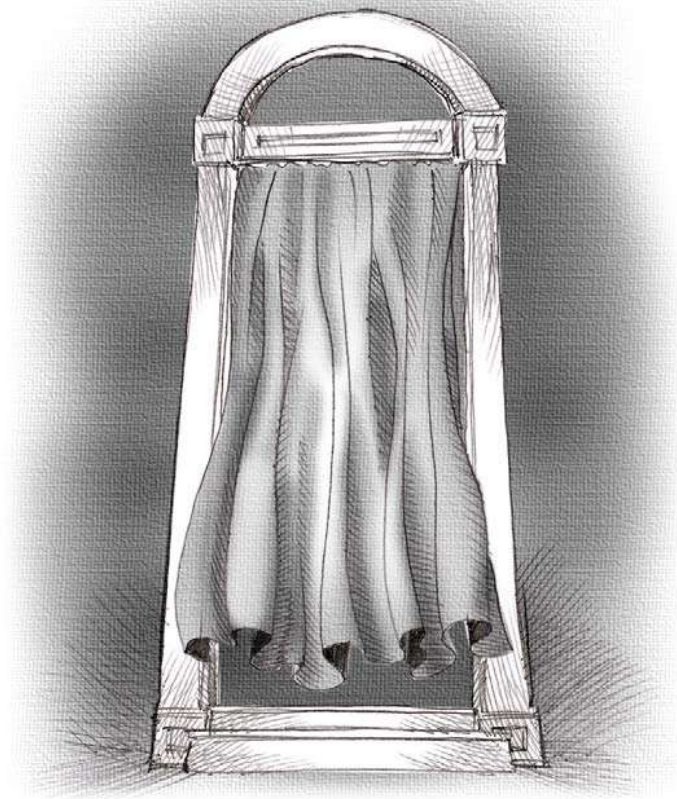
‘Succes,’ voegde James toe, en de anderen deden het ook.

Dank je, zei Frederika zwak. Maar ik denk dat ik klaar ben om nu verder te gaan. Het licht in, als het lukt, naar wat daar verderop is. Misschien zie ik jullie opnieuw aan de andere zijde.

‘Liever niet te snel,’ zei Ralph gehaast, en de geest glimlachte begrijpend. Een ogenblik later, draaide ze zich en leek uit het zicht te vervagen terwijl ze over het plateau dreef.

De groep keek hoe de geest van Frederika Solleveld verdween, en bleven nog een poos staan in het constant suizende gras, stil en in gedachten. Tenslotte, nog steeds zwijgend wendde James zich naar het kasteel. Het stond hoog en onheilspellend aan de rand van het eiland, vrijwel geen schaduw werpend in het zacht verspreidde licht van de Wereld Tussen de Werelden. De anderen draaiden zich ook om en keken omhoog naar de ongenaakbare vorm, hun eigen gedachten en angsten wegend.

Langzaam maar zeker vervolgden de zes reizigers hun tocht.

24 Door de gordijnen

Terwijl ze het kasteel naderden, leek de stilte zijn eigen vreemde traagheid te ontwikkelen. In eerste instantie voelde James slechts dat er niets te zeggen was. En toen, met het verstrijken van de minuten, bekreep hem het gevoel, dat spreken op een of andere manier het ogenblik zouden bederven – niet omdat het ogenblik zo prachtig was natuurlijk, want dat was het zeker niet, maar omdat er een soort breekbaarheid in de lucht hing, een spanning die zo strak stond als de zijde van een spin, die James niet graag zou breken. Toen de groep uiteindelijk de rand van de klip bereikte waar het kasteel op stond, beseftte James tenslotte de waarheid van waarom iedereen zo stil was geworden: ze waren allemaal bang dat er iemand *was* in het kasteel, iemand machtig en angstaanjagend, die zelfs het zachtste gefluister zou kunnen horen, en naar buiten kon komen om hen te begroeten.

Toen ze voor de enorme open poort van het kasteel stonden echter, werd het noodzakelijk iets te zeggen.

James kraste, 'Gaan we gewoon naar binnen? Moeten we... kloppen, soort van?'

'We gaan gewoon naar binnen,' antwoordde Petra met een gedempte stem. 'Maar let goed op.'

‘Iemand houd ons in de gaten,’ kreunde Lucy bijna, opkijkend naar de uitstekende balkons.

Petra knikte. ‘Weet ik. Ze wachten op ons.’

James stapte naast haar terwijl ze zich voortbewogen door de schaduw van de toegang. ‘Weet je wie het is?’

Petra schudde haar hoofd en perste haar lippen open.

Binnenin was het kasteel vrijwel volledig leeg. Een gigantische kamer ontvouwde zich voor de reizigers, met hier en daar in schaduw gehulde kluizen, en zich uitstrekkend naar door pilaren ondersteunde welvingen aan het andere eind. De voetstappen van de groep galmde door de duisternis, waardoor stilletjes doen onmogelijk was. De stenen vloer was bezaaid met opgewaaid gruis van decennia, en bollen droog gras. Terwijl ze doorliepen naar het midden van de ruimte, nerveus bij elkaar blijvend, ving James een glimp op van beweging aan de achterste muur. Hij tuurde door de duisternis, knijpend zonder zijn bril, en bemerkte een grote ingelijste vorm. Het was veel groter dan een man en was voorzien van bewegende schaduwen: een zacht golvend gordijn.

‘Ik heb hier geen goed gevoel over,’ mompelde Daan, dezelfde kant als James uitkijkend. Ralph knikte. ‘Er zijn er meer van. Overal in de kamer. Ik zie er zomaar een stuk of twaalf.’

‘Het zijn ontsnappingsroutes,’ zei Petra zacht. ‘Hier gezet door hen die dit kasteel bouwen voor de onfortuinlijke avonturiers die hier zouden kunnen stranden. Ieder gordijn neemt de gestrande reiziger terug naar de dimensie vanwaar hij kwam, hoewel het waar en hoe, een beetje vaag is.’

Zenuwachtig vroeg Lucy, ‘Hoe weet je deze dingen, Petra?’

Petra haalde haar schouders op. ‘Weet ik niet.’

‘Dus het zijn allemaal soort van Nexus Gordijnen,’ zei James, verbaast om zich heen kijkend naar de zacht golvende gordijnen.

Ralph leek opgewekt door dit nieuws. ‘Dus deze *allemaal* nemen ons mee terug naar onze wereld?’

‘Je moet ermee oppassen,’ waarschuwde Petra. ‘Ze zijn onder de invloed van haar die dit kasteel heeft bezet. Ze zullen doen waar ze voor zijn gemaakt, maar niet zonder haar onvoorspelbare trucjes. Je kunt zomaar op de bodem van de Dode Zee terecht komen, of vijftig meter boven een actieve vulkaan. Let op met deze portalen, tenzij er geen hoop meer is.’

‘Heel goed advies,’ riep een vrouwenstem opgewekt. Het geluid galmde in het rond, het richtingloos en groots makend. James schrok, net als de rest van de groep. Alle ogendoorzochten de donkere ruimte, zoekend naar de spreker, maar er was niemand te zien.

‘Wie bent u?’ riep Petra. ‘En waarom hebt u onze wereld aangevallen?’

‘Dat is niet de vraag die je *echt* beantwoord wilt krijgen,’ reageerde de stem, nog altijd breed galmend rond de grotachtige kamer. ‘Hier betekent de tijd mogelijk niet veel, maar ik verzeker je, in de wereld waar jij vandaan komt gaat hij net als altijd voort, en er zijn dingen die onze aandacht vereisen, jou en mij. Laten we geen tijd verspillen aan onbeduidendheden.’

James hief zijn stem, en probeerde, ‘Waar is de rode draad?’

‘Een betere vraag,’ antwoordde de vrouwenstem vrolijk, en een dunne lichtstraal werd zichtbaar, snijdend door de hoogte van de kamer, en een niet eerder opgemerkt tafereel onthullend. James draaide zich er naar om en was verrast wat hij zag. Een verzameling van overdreven versierd meubilair was zo geplaatst dat het een onmiskenbare slaapkamer vormde. Er was een smal bed en wandtafel, een kist, een bureau en een armstoel, zo geplaatst dat de rug naar de reizigers gewend was.

Petra kneep opeens in James’ hand, bijna zo hard dat het pijn deed.

‘De draad is hier,’ galmde de vrouwenstem als antwoord.

James kneep zijn ogen bijeen tegen het licht. Een kleine zilveren bijoutheriedoos, stond boven op het bureau. Binnenin was nog net een opalen broche zichtbaar. Er omheen gewikkeld, glanzend in het licht, zat een stuk metaalachtig rood draad.

Daan hijgde. ‘De vermiste draad!’

Petra kreunde. ‘Mijn vader’s broche!’

James stapte weg van de groep. Zichzelf vermannend naderde hij het bureau dat het dichtst bij van al het meubilair stond. Toen hij zich echter uitrekte om de broche te pakken, bevroor zijn hand. Hij voelde de aderen van zijn vingers broos worden, vlak voor de huid tot aan zijn pols verdorde. Slierten ijzige dampen volgde, toen hij zijn hand terug trok en tegen zijn borst wreef, kreunend van pijn en angst.

‘Dat was niet slim,’ zei de vrouwenstem meesmuilend. ‘Maar onderhouden, denk ik zo. Alleen zij van wie de broche is mag deze benaderen.’

‘Waarom doet u dit,’ eiste Petra, op James afstappend en zijn hand in beide van haar nemend. Kort daarop, kreunde James opnieuw, toen het gevoel er in terug kwam. Hij boog zijn vingers bedenkelijk, en keek toen dankbaar naar Petra.

‘Ik doe helemaal niets,’ antwoordde de vrouw, en James dacht dat hij haar uiteindelijk zag. Een figuur stond verborgen in de schaduwen achter de lichtstraal. Zelf in de duisternis herkende hij haar vorm -- de mantel met de kap, die dat mooie, arrogante gezicht omlijste. Het was de vrouw die hij voor het eerst had ontmoet in de gangen van Aquastad, aan het begin van hun reis. Het was Judith, de Vrouwe van het Meer.

‘Je hebt gelijk James,’ zei de vrouw als had zij zijn gedachten gelezen. Ze stapte een klein stukje naar voren, zo dat het licht reflecteerde op haar trekken. ‘Maar niet helemaal. Ik heb de vorm aangenomen van de vrouw waar Merlijn eens van hield, maar ik heb ook een stuk aangenomen van de vrouw waar je bezweerders vriendin over onderhandelde. Als ze mij goed bekijkt, zal ze dat zien.’

Petra tuurde voorbij de lichtstraal naar de vrouw aan de andere kant. Ze werd bleek. 'Moeder?' fluisterde ze.

'Ik ben beide, en geen van,' antwoordde de vrouw luchtig, wuivend met haar hand. Ik heb de vorm van Merlijn's Judith geleend, en jouw moeder liefje, deels omdat ik dat wel grappig vond, en deels omdat het voorwaarde was van de onderhandeling.'

'De onderhandeling,' zei Petra, nog altijd fluisterend. 'Maar... ik doodde Issy niet. De dromen die ik in het begin van de reis had waren fout. Issy stierf *niet* in het meer die nacht. Ik bedacht me. De onderhandeling werd nooit vervolmaakt.'

'Je doodde Isabella niet,' corrigeerde de vrouw, 'maar je doodde wel. Je stuurde je stiefmoeder het meer in, in de plaats van je zuster. Door dit te doen, veranderde je de *voorwaarden*. De onderhandeling zelf werd vervuld. Je lot stond erop. Dus, inplaats van je geliefde moeder op te roepen vanuit het naleven, kreeg je... mij. *Ik* steeg op uit het meer die nacht dat je je stiefmoeder vermoordde. Je riep me op uit de mist van de onderwereld liefje, in plaats van je moeder. Ik wou dat ik kon zeggen dat me dat spijt, maar helaas, dat doe ik niet.'

'Wie bent u?' vroeg Petra opnieuw.

'Dit is nog altijd niet de vraag die om een antwoord schreeuwt,' antwoordde de vrouw ongeduldig, 'Maar als je het moet weten, ik ben Noodlot. Wij zijn met z'n drieën, hoewel niet op de manier waarop jij denkt. De andere twee Noodlotten kennen hun identiteit niet, en voor dit moment vind ik dat prima. Mijn ware naam zou onuitspreekbaar voor je zijn, dus mag je me gewoon Judith noemen, of de Vrouwe van het Meer. Beide vind ik prettig.'

'Waarom doet u dit?' Deze keer was het Lucy die dichterbij kwam. Ze ging naast James staan.

'Waarom?' zei de vrouw, haar wenkbrauwen optrekkend in een verraste glimlach. 'Omdat dit mijn lot is. En omdat ik er genoeg in schep. Moet er nog een reden zijn?' Ze lachte. 'De waarheid is, dat ik hier voor bijna een jaar naartoe gewerkt heb, in jullie tijd -- bijna sinds het ogenblik dat ik opsteeg uit het meer. Het kostte me wat tijd om jullie te vinden, naar toen ik dat gedaan had, wist ik dat jullie me zouden leiden naar waar ik moest zijn. Ik heb zelfs geholpen als dit absoluut nodig was. En inderdaad, jullie leidde mij naar Alma Aleron en dat zalige apparaat dat bekend staat als de Kluis der Lotsbestemmingen. De rest was griezelig gemakkelijk.'

James voelde dat Daan en Ralph zich bij hen voegde. De groep was opnieuw compleet. Petra's stem klonk koud toen ze zei, 'Wat is het dat u wilt?'

'Nog steeds de verkeerde vraag,' berispte Judith, terwijl haar glimlach verstarde. 'Spoedig is mijn geduld met jou op. Stop met het verspillen van kostbare tijd. We hebben dingen te doen.'

Toen sprak Daan, zijn stem trilde een beetje. 'Geef ons de rode draad terug!'

'Dat is een eis, geen vraag,' grijnslachte Judith een beetje, haar gezicht zag er een moment varkensachtig uit. 'En ik kan niet voldoen aan de eis.'

Petra maakte een beweging om de broche te pakken waarom de verleidelijke draad gekronkeld was. Judith uitte een waarschuwing.

‘Dat zou ik maar niet doen liefje,’ plaagde ze. ‘De broche kan alleen gepakt worden door “haar wiens eigendom het is.”

‘Maar het is *mijn* eigendom!’ riep Petra. Het klonk bijna of ze smeekte.

James deed nog een stap naar voren, zich aan de kop van de groep plaatsend, zijn hand nog steeds omklemd door de handen van Petra. ‘Wilt u,’ vroeg hij, de vraag met grote nadruk stellend, ‘ons de rode draad terug geven?’

‘Dat is de vraag waar ik op gewacht heb!’ riep Judith, opgewonden in haar handen klappend. ‘En ik heb het antwoord voor jouw James Sirius Potter, jij geweldige, dappere jonge man. Het antwoord is, nee.’

‘Waarom niet?’ eiste James, zich nauwelijks in de hand kunnen houdend om zich niet opnieuw zich naar de broche uit te strekken.

‘Omdat *dat niet* de rode draad is!’ kreette Judith verrukt. ‘En omdat de *echte* rode draad niet terug *wil*!’

Terwijl Judith sprak, bemerkte James beweging in de lichtstraal. Hij keek nauwkeuriger en zag dat er nog iemand in de het kasteel bij hen was, iemand die er de hele tijd als geweest was, zitten op de armstoel, van het weggedraaid. Een bleke hand bewoog op de armleuning, hem grijpend toen het figuur ging staan, zich oprichtend tot haar volle lengte, en zich omdraaide.

‘Jullie prachtige dwazen,’ hijgde Judith triomfantelijk, starend naar de jonge vrouw die nu in de lichtstraal stond. ‘Jullie hebben de ware bedoeling van het Weefgetouw voslagen gemist. De draad die jullie gewikkeld zien om de broche is niet meer dan een symbool. *Zij* is de *ware* Rode Draad, getrokken door de Kluis der Lotsbestemmingen vanuit haar eigen dimensie, net zoals de symbolische draad zelf werd genomen van het Weefgetouw. Zolang als de symbolische draad hier bij ons blijft, *doet... ZIJ... dat... ook.*’

James was sprakeloos. Hij staarde in de lichtstraal, niet in staat zijn ogen van de jonge vrouw die daar stond af te nemen. Haar haar was lang en donker, het gezicht wat hij zo goed kende omlijstend, met uitzondering van de ogen. Daar zag hij niet meer dat een holle doodsheid loerend vanonder een baarkleed van ellende. Met uitzondering van de ogen, was de jonge vrouw staand in het licht, vertrouwd in die vreemde slaapkamer, Petra.

‘Issy,’ zei de andere Petra, haar stem brekend van tranen. ‘Het spijt me zo dat ik je doodde.’

‘Ik droomde dus van *jou*,’ zei Petra, kijkend naar haar onverwachte tweeling. ‘Niet van mij. In *jouw* wereld, was je te laat. Jij doodde haar.’

‘De andere Petra knikte langzaam, zonder haar ogen van Issy af te nemen die net buiten de lichtkrans stond.

‘Dus dat is jouw broche,’ zei James, knikkend naar de bijoutheriedoos. ‘Je ging nooit op reis over de oceaan met ons, dus je bent hem nooit verloren.’

‘Dit is niet de Petra die jij kent James,’ antwoordde Judith, uiteindelijk in het licht bewegend. ‘In haar wereld, kwam ze nooit naar jullie huis voor bescherming. In plaats daarvan, gaf ze zich over aan het lot dat haar opeiste op de nacht dat zij haar zusje doodde. Ze heeft het goede verlaten en liefde afgezworen. Ze heeft niets meer, dat is waarom ze graag met mij mee ging. En per slot, waarom zou ze niet? Ik ben haar moeder. Ze heeft voor mij betaald. Ze heeft flink voor mij betaald.’

De andere Petra reageerde hierop door met haar wang tegen Judith’s schouder te leunen.

‘Petra,’ riep James scherp, sprekend tot de jonge vrouw in het licht. ‘Dat is niet echt je moeder! Heb je niet geluisterd? Zij is een soort kwaadaardig beest van de anderwereld, vastbesloten om chaos te veroorzaken! Petra, ze is niet eens echt menselijk!’

‘Noem me niet meer zo, James,’ zei de jonge vrouw in het licht triest. ‘Petra is niet meer. Nu ben ik er slechts, Morgan.’

Judith knikte langzaam en glimlachte. ‘Mijn “dochter” en ik hebben het erg druk gehad sinds ik haar in jullie wereld trok. Zie je, de regels van het Nexus Gordijn gelden niet voor ons. Zij komt niet uit jullie dimensie en ik ben niet menselijk. We kunnen zo vaak als we dit willen er doorheen, hoewel dat doen wel zijn gevolgen heeft. Dimensies reageren niet goed op twee of een persoon die hen in dezelfde tijd bezetten, steeds als Morgan in jullie wereld verkeerd, viel jullie Petra in slaap. Om eerlijk te zijn, denk ik zelfs dat ze van jullie wereld verdween, en dan op dit bed hier sliep, verwisselend van plaats met Morgan. Ik vermoed dat ze wel alle twee in dezelfde wereld en in dezelfde tijd kunnen zijn - voor even, tenminste - maar dat kan dan niet zonder de rare gevolgen. De stof van het bestaan zou zo’n dubbelbestaan weigeren, en zou ernaar streven om een van de dimensionale tweeling te vernietigen, alles in de naam van evenwicht. Maar dat is verder niet zo belangrijk. Het feit is, dat we op verschillende belangrijke gelegenheden door jullie realiteit zijn gereisd. We hadden, eigenlijk, het nogal druk in jullie wereld.’

James dacht opeens dat hij het begreep. Hij vernauwde zijn ogen woedend. ‘U!’ riep hij wijzend. ‘U vermoordde de leider van F.R.E.T en werd de baas! U bent hun nieuwe leider!’

‘O gut, nee,’ lachte Judith opnieuw verrukt. ‘Nee, nee, nee, domme jongen. Ik ben niet de leider van F.R.E.T’ Ze gebaarde hartelijk naar Morgan. ‘Dat is zij. Zij vermoordde Edgar Tarrantus. Eerlijk gezegd deed ze de man een plezier. Hij was zo politiek gericht geworden op zijn leeftijd, dat hij bijna grappig was. Belangrijker, zij vermoordde de Dreuzel politicus. Ze hadden andere plannen met hem natuurlijk, maar Morgan kan behoorlijk overtuigend zijn. Dood, zal Senator Vrijmoedt een veel groter doel dienen. En daarbij, Amerikaanse politici zijn, zoals ze zeggen, dertien in een dozijn.’ Ze lachte alsof ze een klein grapje op een feest maakte.

‘Waarom kon je niet gewoon in je eigen dimensie blijven?’ riep Lucy opeens tegen Morgan, met een bleek, maar vastberaden gezicht. ‘Het spijt me dat je de boel in het honderd hebt laten lopen, en je je eigen versie van Issy gedood hebt, maar waarom wil je je eigen ellende rondstrooien in iemand anders’ dimensie?’

‘Nou, dat is makkelijk,’ zei Morgan, haar kin opheffend van Judith’s schouder. Ze schudde haar hoofd, alsof ze verbaast was over het zo logische antwoord. ‘Omdat in jullie wereld, Issy nog leeft. Moeder vertelde me dat. Hier kan ik haar *terug* krijgen.’

Toen, met een afschuwelijke snelheid, maakte Morgen een wenkend gebaar met haar rechter hand. Issy werd losgerukt van Petra en vloog door de lucht. Morgan ving haar en legde direct een hand over het gezicht van het jonge meisje, haar diep in slaap brengend. Issy verslapte.

‘Het spijt me, Is,’ zei Morgan, bijna snotterend van opluchting. ‘Ik laat je nu nooit meer gaan. Deze keer, zorg ik voor je.’

Petra stormde het licht in, maar ze was volledig onvoorbereid voor de straal die haar raakte, schietend uit Morgan’s uitgestoken hand. Petra vloog achteruit, en sloeg tegen James, Daan en Ralph aan, die achter haar aan omvielen.

‘Hou op!’ riep Lucy, naar voren rennend met haar toverstok in haar hand, wild wijzend voor haar. Ze haalde het bijna tot Issy, ze rekte zich uit naar de slappe hand van het meisje, toen Judith reageerde.

James zag het, maar kon niets doen. Hij opende zijn mond om te roepen, maar het gebeurde voor hij adem kon halen om te schreeuwen.

‘Sterf, kleintje,’ lachte Judith, en zwaaide met een vinger naar Lucy, als was die niet meer als een vlieg. Een straal groen licht ontplofte tegen Lucy’s zij. Haar hoofd sloeg opzij toen haar lichaam door de lucht vloog, bijna sierlijk draaiend. Lucy vloog het licht uit, dood in de lucht. Haar toverstok viel uit haar hand, en stuiterde geruisloos op het tapijt. Er was een rillende dreun toen het meisje zelf op de schaduwrijke stenen vloer viel, vijf meter verder.

Er was een ogenblik van ijsingwekkende geschokt afgrijzen. Voor een lang afschuwelijk ogenblik weigerde James te geloven wat hij net had gezien. Dan, binnen komend als een moker, besepte hij de werkelijkheid ervan en hij brulde het uit, met de zelfde ademdeug die hij opgezogen had om zijn nu dode nicht te waarschuwen.

‘NEEE!’ krijste hij, het woord zo lang en hard uitschreeuwend dat zweet vanuit zijn wenkbrauwen droop en zijn zicht verdubbelde. Hij zag tot zijn afschuw, Judith lachen, zag Morgan, Issy nog dichter tegen zich aandrukken, het dode meisje op de vloer nabij haar negerend. Daan en Ralph haasten zich om op te staan, versuft bewegend. Tussen hen in, leek Petra te overweldigd om te kunnen spreken. Haar ogen waren zo groot, haar uitdrukking zo volkomen vertrokken van schok en woedde, dat het leek alsof ze niet eens kon bewegen.

En toen, terwijl Morgen en Judith Issy naar een van de wachtende gordijnen droegen, bewoog Petra *wel*. Ze ging op weg door de slaapkamer, meubilair opzij schuivend vrijwel zonder het aan te raken, achter de vertrekkende vrouwen aan.

‘Wacht!’ riep James wanhopig, Petra’s arm grijpend. ‘Wat nu met Lucy? We kunnen haar hier niet zomaar laten!’

Petra leek het niet te horen. Aan de andere kant van de grote kamer gingen Morgen en Judith door een van de wapperende gordijnen en verdwenen. Petra begon te rennen. Haar jurk golfde achter haar, en koude sloeg uit de plooiën.

‘Petra!’ schreeuwde James, zijn smeekbede veranderend in een hese eis. ‘*We kunnen Lucy niet zomaar achterlaten!*’

Hij haalde Petra in, greep haar arm zo strak vast, dat ze uiteindelijk stopte, en zich omdraaide. Toen ze naar James keek, struikelde hij achteruit. Haar ogen waren afzichtelijk – flitsend als diamanten in de winterzon, en toch zo donker als grafkelders. Ze knipperde en leek hem te herkennen, hoewel haar uitdrukking niet verzachtte.

‘Het spijt me James,’ zei ze. ‘Er is niets wat ik voor Lucy kan doen. Ze is dood. Maar Issy leeft nog, en heeft me nodig. Ik kan hier niet blijven.’

James begroef zijn gezicht in zijn handen, overweldigd door hopeloze ellende. Hij keek terug, en zag Daan en Ralph knielen bij Lucy’s lichaam. Haar handen optillend als wilden ze haar helpen. Ze begrepen het nog niet, of weigerden eenvoudig het te geloven.

‘*Maar ze vermoordde Lucy!*’ riep James, met zo’n hartverscheurend verdriet dat zijn stem brak.

‘Dan moeten ze daar voor boeten,’ zei Petra, en haar stem klonk door in de hoge kamer, galmend, totdat het klonk als een koor. James keek weer achterom en zag Daan en Ralph door de kamer lopen, op weg naar hem. Lucy’s lichaam hing slap in Ralph’s armen, en tot James oprechte verbazing, huilde hij. Tranen stroomden langs het gezicht van de grote jongen, glanzende sporen op zijn wangen makend.

‘We deden alles wat we konden, James,’ zei hij smekend. ‘Maar we kunnen niets meer bedenken! Zelfs mijn toverstok doet niets! En ik heb het geprobeerd! Echt!’

James merkte dat hij knikte naar zijn vriend. ‘Weet ik Ralph,’ zei hij, en tranen vulden zijn zijn eigen ogen, tranen van ellende en woedde. ‘Ik geloof je.’

‘Laten we die twee heksen te grazen nemen,’ siste Daan met een zachte, felle stem. Zijn gezicht was zo bleek geworden als een grafsteen.

‘Geen van hen zijn heksen,’ zei Petra, zich wendend naar de wapperende stof van het portaal gordijn. ‘Maar dat zal ze niet helpen als we hen vinden.’

Met een schokkende ademhaling, ging James naast Petra staan en pakte haar hand weer. Deze was zo koud, dat het bijna brandde. Gezamenlijk, met Ralph achteraan, nog altijd Lucy’s lichaam dragend, stapten de vier naar het gordijn, en verdwenen in de vegende vouwen.

Toen het gordijn achter hen dicht zwaaide, knipperde James in de duisternis. Lawaai klonk overal -- geschuifel en geschreeuw, het zoeven en kraken van spreuken, die alles bij elkaar het onmiskenbare geluid vormden van een magisch gevecht. Een straal groen licht verlichtte de ruimte, en James zag een man in de buurt duellerend met een woest grinnikende heks.

‘Waar zijn we?’ riep Ralph met een angstige stem.

‘Het Departement van Mystificatie,’ antwoordde Petra grimmig, vooruit stappend. ‘Maar niet in onze tijd. Raak niets aan. Hef niet eens je toverstok. Dit is niet onze eindbestemming. Het is maar een truc.’

James hield Petra bij, maar kon het niet nalaten rond te kijken. Wat hij zag deed een ijskoude rilling over zijn rug lopen. De duellerende man was zijn vader’s peetoom en een van de naamgenoten van James: Sirius Zwart. Terwijl hij zijn toverstok hanteerde, plakten zijn zwarte haren in zweterige slierten op zijn gezicht.

‘Geef het op Bellatrix,’ gromde Sirius, een Ontwapening Spreuk afvurend. ‘Je was altijd veel beter met je tong dan met je toverstok.’

De woest kijkende vrouw giechelde gretig, de spreuk afwerend en nog een groene vloek richtend.

‘We zijn niet echt voor hen,’ riep Petra, precies tussen Sirius en Bellatrix heen lopend terwijl ze vochten. ‘Tenzij we stoppen en bezit nemen van deze realiteit, zal het ons niet herkennen. Negens mee bemoeien! Er is nog een gordijn recht vooruit. *Dat* is waar de Vrouwe van het Meer en Morgan naar toe zijn gegaan. We moeten doorgaan.’

James keek en zag wat Petra bedoelde. Recht voor hen, niet meer dan vijftien passen verder, was nog een Nexus Gordijn, identiek aan degene waardoor ze al gekomen waren. Petra liep er doelgericht op af, en James week niet van haar zijde.

‘James!’ kreette Daan, zijn vriend’s schouder pakkend en wijzend. ‘Kijk daar! Is dat...?’

James kende het verhaal van waar zij waren. Hij wist waar het gevecht over ging en wat er zou gaan gebeuren. Sirius Zwart zou worden gedood, door het doek gestuurd worden wat zelfs nu achter hem wapperde – het doek waardoor, ironisch, James en zijn metgezellen net gekomen waren. En toch, terwijl hij keek naar waar Daan wees, werd James bijna tot stilstand verlamd.

Zijn vader bewoog aan de rand van het gevecht, bezig met zijn eigen strijd. Zijn bril stond scheef op zijn gezicht; het beroemde litteken zichtbaar op zijn voorhoofd. Hij leek bijna precies dezelfde leeftijd te hebben als James.

‘We kunnen het stoppen,’ zei hij, zich uittrekkend om Petra’s arm te pakken. ‘We kunnen hier blijven en alles stoppen. We kunnen Sirius redden en alle afschuwelijke dingen tegenhouden die er hierna gebeuren!’

‘James,’ zei Petra, een ogenblik wachtend, ‘je bent hier al eerder geweest. Het is opnieuw de overeenkomst met de Poortwachter. We kunnen niet veranderen wat geweest is, hoe graag we dit zouden willen. De geschiedenis zal een manier vinden om het toch te laten gebeuren, ongeacht wat. Ons lot ligt elders. Kom.’

Met tegenzin knikte James. De groep bewoog zich door de strijd, ongedeerd en ongezien, en stapte in de vouwen van het tweede portaal. Terwijl hij er door ging, keek James nog eenmaal om. Sirius treiterde Bellatrix met haar mislukte pogingen hem te raken, en zij hief haar toverstok, haar tanden ontbloot in woedde en duistere opwindning. En dan, gelukkig, sloeg de stof van het gordijn zich rond James, en voelde hij de realiteit achter hem wegzakken.

Deze keer, toen het gordijn over de reizigers viel, bewogen zij zich in het lawaai en hitte van een nog grotere strijd. James herkende hun omgeving onmiddellijk: het was Zweinstein, hoewel niet zoals hij het kende. Heksen en tovenaars vulden de hele zaal, verstengeld in een complete oorlog. Bij hem in de buurt, zag James Bellatrix van Detta opnieuw, alleen was ze nu in duel met zijn eigen grootmoeder, Molly Wemel, haar gezicht bijna onherkenbaar door een grimmige felheid. Meer gezichten werden zichtbaar in het tumult: zijn lang overleden Oom Fred, die hij kende van plaatjes; Ted Lupos moeder, Tops; zelfs een veel jongere versie van Olivier Plank, woest in gevecht naast Hildebrand Slakhoorn. De vloer trilde onder James’ voeten, en enorme benen bewogen zich voorbij de ramen – er was een reus buiten, zijn knots geheven om een dreun te geven tegen het gehavende kasteel. Een snauwende vorm sprong in een waas over de groep, precies naast James landend met ontblote bloederige tanden. Met een schok van afschuw besefte James dat het de beruchte Fenrir Vaalhaar was, de weerwolf.

‘Niets kan ons deren,’ riep Petra, het derde wapperende gordijn naderend. ‘Zo lang we ons niet bemoeien met wat we zien. Probeer niet te kijken.’ James hoorde echter de aarzeling in Petra’s eigen stem. Als Issy niet ontvoerd was, zou zij zelf mogelijk gestopt zijn om zich in de strijd te mengen, ongeacht de risico’s.

De reizigers stapten in het derde gordijn.

Geschreeuw ontmoette hen deze keer. Het was een vrouwenstem en James zag haar vrijwel direct. Ze stond voor een houten wieg, een baby tegen haar borst gedrukt, de kleine vorm beschermend met haar handen en armen. Aan haar voeten lag een donkerharige man. Hij staarde met niets ziende ogen naar het plafond van de kleine kamer, dood, en James herkende zichzelf in de trekken van de man – het was zijn grootvader natuurlijk. James Potter de Eerste. Een hoge koude stem overheerste het geschreeuw van de vrouw en James bemerkte dat hij direct voor de figuur van Marten Vilijn liep, nog jong en barstend van boosaardige kracht.

‘Maak het makkelijk voor jezelf, Lily,’ instrueerde de Duistere Heer, zijn toverstok opheffend. ‘Over een ogenblik zal er toch niets meer voor je zijn om voor te leven.’

‘Ga!’ schreeuwde James, Petra naar het volgende gordijn duwend, die golfde in de opening van de kast in de kleine ruimte. ‘Of je stopt hem, of je gaat! Ga! Ik wil het niet zien!’

Lily Potter bleef schreeuwen, en James vluchtte door het gordijn, tranen van hulpeloosheid en woede vertroebelden zijn blik. Een flits van verblindend groen licht volgde hem, kort maar gedenkwaardig.

En toen waren ze in een kleine smerige keuken. Er zat een vrouw aan een gammele tafel tegenover een man die James herkende als Lucius Malfoy, hoewel veel jonger dan de laatste keer dat James hem gezien had. Hij trok een in doeken verpakt voorwerp uit zijn gewaad, legde het op de tafel naast zijn lege theekopje.

‘Pak het uit mevrouw Vleugels,’ zei hij zachtjes. ‘Het is voor u.’

Ze deed het, en het was een enkele lelijke dolk, het lemmet bijna zwart verweerd, alsof het was ingesmeerd met roet.

‘Nee!’ kreunde Petra deze keer, wachtend. ‘Nee mam! Doe het niet! Hij liegt!’

James raakte haar schouder aan, haar terug trekkend. ‘Het zal niets veranderen,’ drong hij zacht aan, zichzelf hatend dat hij dit deed. ‘Je had eerder gelijk. Het is een truc. We moeten Issy redden.’

Petra knikte, maar nam haar ogen niet van de vrouw aan de tafel af.

James zag de overeenkomsten tussen hen.

‘Het doet maar even pijn,’ zei Lucius gladjes.

‘Vooruit,’ zei Daan, Petra zachtjes porrend. ‘Nog een gordijn. We kunnen hier niets doen en je wilt dit niet zien.’

Petra knikte opnieuw, maar bewoog zich niet. Tenslotte schudde ze zich. Ze keek naar Daan, Ralph en James, zelfs naar het trieste hoopje wat Lucy’s lichaam was in Ralph’s armen, en zuchtte diep. Ze wendde zich af, zag het golvende gordijn in de hoek van de keuken, en liep er naar toe.

Op een of andere manier wist James dat dit het laatste portaal was. Ze hadden de Spitsroede doorlopen. Hoe het ook was, wat er ook zou komen, er was geen terugkeer mogelijk.

Toen het laatste Nexus Gordijn zich om hen heen vouwde, werden de reizigers opnieuw ontvangen door het geluid van een menigte. James knipperde, zijn ogen duizelig van flitslichten en monsterlijke hoge gebouwen. Mensen duwden aan alle kanten tegen hem aan, persend en dringend. Het duurde verschillende seconden voordat James beseftte waar hij was.

‘Nieuw Amsterdam!’ riep Daan, zijn stem verheffend over het lawaai. ‘Waarom zijn we hier?’

‘Is het het heden?’ vroeg Ralph. ‘*Ons* heden?’

Naast haar zwaaide Petra even op haar benen, alsof ze gedesoriënteerd was. Ze greep James' schouder, en pakte zijn hand vast.

'Voel je je goed?'

Ze knikte onzeker, en leek zich toen te herstellen.

'We zijn terug in onze eigen tijd,' zei ze met ernstige overtuiging. 'Morgan is hier. We zijn gelijktijdig hier.' Opeens draaide ze zich en leidde de groep door de mensen massa, in de richting van helder licht verderop.

Ralph keek omhoog naar de dreigende wolkenkrabbers en een regenbui van confetti. 'Maar waarom zijn we hier in Nieuw Amsterdam?'

Petra stopte aan de rand van de menigte, waar een deel van een afgesloten straat te zien was. 'Omdat dit is waar *zij* wil dat we zijn.'

James wrong zich naast Petra en zag.

Ze stonden aan de rand van de Memorial Dag parade route, die dwars door de hoofdstraat ging van de grote stad. Platte wagens reden over de laan, versiert met vrolijke decoraties en overdreven platen, de meeste versiert in rode, witte en blauwe kleuren. De voortgang was nu gestopt, tegengehouden door een politie helikopter die misplaatst in het midden van een brede kruising stond, zijn rotoren langzaam draaiend. De toeschouwers keken met gretige belangstelling hoe politie agenten in oproerpakken zich in een dichte cirkel bewogen, hun wapens geheven, twee mannen omsingelend. De mannen stonden in het midden van de laan, in het volle licht van breedstralers, met hun armen boven hun hoofd. James herkende hen beiden. De ene was Titus Hardsteen. De andere zijn vader, Harry Potter.

'Dat zijn ze!' riep een vrouw, duidelijk hoorbaar door de hele menigte. James keek direct naar het geluid, en zag dat het Judith zelf was, wijzend, haar kin hoog en haar ogen helder. 'Zij vermoorden Senator Vrijmoedt! Ik zag het zelf, in die kelder verstopplaats achter jullie! Zijn lichaam is daar nog, naast hun namen, geschreven met zijn eigen bloed! Kijk! Het zijn terroristen en moordenaars! Arresteer ze!'

Vlakbij stond Morgan aan de rand van de menigte, nog altijd Issy wiegend tegen haar schouder, alsof het meisje in slaap was gevallen terwijl ze op de parade wachtte.

De politie benaderde Titus en Harry voorzichtig, diep gebogen, hun wapens gereed. Bij de helikopter spraken twee mannen in zwarte pakken dingend in een walkie talkie, en James herkende hen als de mannen van het Magisch Onderzoek Bureau, Pronk en Esposito. Harry en Titus probeerden niet te vluchten van hun belagers door spreuken te gebruiken en te ontsnappen. Er waren veel te veel Dreuzel toeschouwers. Televisie camera's stonden overal rond de route van de parade, geplaatst op enorme bruggen, nu de gebeurtenis over het hele land uitzendend. James verwonderde zich hatend over perfectie van Judith's plan.

'Ze bedoeld dat ze je vader wil laten arresteren James!' riep Daan, James de laan op duwend. 'Stop ze!'

‘Kan niet!’ schreeuwde James terug, zachter ging hij verder, ‘De hele Dreuzel wereld ziet het op TV! De gigantische Verheul Bezwering die Nieuw Amsterdam voor de Dreuzels verbergt werkt niet als we direct vóór hen magie uitvoeren! Het breekt de Wet op Geheimhouding! Waarom denk je dat Pap en Titus gewoon meewerken?!’

‘Kijk!’ schreeuwde Ralph opeens, wijzend in de lucht boven de laan.

James keek en voelde zich alsof de hele wereld onder hem uit werd geslagen. Vijftig meter boven de New York kruising, drijvend als een wolk vleermuizen en verborgen voor de Dreuzel toeschouwers onder hen, waren tientallen bezemvliegende tovenaars in zwarte gewaden. Het was F.R.E.T, wachtend op het moment om toe te slaan. Ze konden verborgen zijn, wist James. Ze moesten eenvoudig wachten tot de helikopter opsteeg, hun vijand met zich meenemend, Harry Potter, en ze konden hem eenvoudig laten neerstorten, misschien zijn rotoren bevriezend, of de piloot dood vervloeken in zijn stoel. Voor de toeschouwers eronder, beïnvloed door de constant ververste Verheul Bezwering op de stad, zou het neerstorten eruit zien als een tragisch ongeluk.

Judith wist dat Harry Potter en zijn Schouwers de grote vijanden waren in haar najagen van chaos. Ze wilde niet dat hij gearresteerd werd. Ze wilde hem dood.

‘Dit kunnen we niet laten gebeuren!’ drong Daan aan, opkijkend naar de wachtende duistere tovenaars. ‘Maar we kunnen geen magie gebruiken!’ hield James vol. ‘De Eed laat dat niet toe! We kunnen het niet, als zouden we het willen!’

‘Sommigen van ons kunnen het,’ zei Petra, met een stem zo koud als staal. Daarmee stapte ze op de laan en hief haar rechter hand, haar vingers gespreid. Een krakend licht ontplofte eruit, maar Petra mikte niet op de helikopter. In plaats daarvan, joeg ze het over de laan naar de jonge vrouw die haar slapende zusje vast hield.

Deze keer was het Morgan die niet voorbereid was op de aanval. Petra’s straal raakte haar tegen haar schouder en gooide haar achteruit tegen een lantaarn, die gevaarlijk boog door kracht van de uitbarsting. Issy gleed uit Morgan’s armen, maar viel niet. Ze zweefde in de lucht, geleviteerd door Petra terwijl die over de straat liep.

‘Wakker worden, Is,’ zei Petra, zachtjes haar zusje op de grond zettend. ‘Kom terug naar mij schatje.’

Issy knipperde toen haar voeten het asfalt raakte, en de menigte stapte weg rondom haar, angstig door de ontploffing en het magisch zwevende meisje.

‘Petra! De helikopter!’ riep Ralph uit, Lucy’s lichaam ophissend in zijn armen. De menigte werd onrustig, op de rand van rauwe paniek.

‘Laat je wapens vallen!’ brulde een versterkte stem. James richtte zich erop, en zag een politieman in oproer uitrusting een megafoon richten op zijn vader, die zijn toverstok in zijn opgeheven hand hield. Achter de politieman stond de Magisch Onderzoek Bureau agent genaamd Pronk. Hij wees naar de toverstok van Harry Potter en instrueerde de agent om deze af te nemen.

‘Juffrouw Morgenster,’ verkondigde een mannenstem pal naast James opeens.

Hij keek om en schrok toen hij Merlinus Ambrosius zag. De grote man stond aan de rand van de menigte, zijn ogen vast op Petra, toen Issy zich bij haar voegde in het midden van de laan.

‘Directeur,’ zei Petra, Issy’s hand in de hare nemend. Vreemd genoeg leek ze niet erg verrast hem daar te zien.

‘Ik weet wat u denkt, juffrouw Morgenster,’ zei Merlijn. ‘En ik begrijp het. Ik heb zeer oplettend de voortgang – van jullie allen – gevolgd. Ik ben onder de indruk van jullie vindingrijkheid en moed, maar dit moet hier stoppen.’

‘Dat was heel slim!’ riep Daan plotseling uit, opkijkend naar Merlijn. ‘U hield de derde Scherf van de Amsera Certh, is het niet? U hebt ons allemaal afgeluisterd!’

Merlijn negerde hem. Tegen Petra riep hij. ‘Kom hier liefje. Kom bij ons. We kunnen niet tegen houden wat staat te gebeuren, maar we hoeven er niet naar te kijken. We hebben allemaal genoeg verschrikkelijke dingen gezien.’

‘Maar we moeten het stoppen!’ kreette James, verward naar Merlijn kijkend. ‘Ze willen mijn vader vermoorden. U bent *Merlijn!* Stop de motor van de helikopter met uw magie! Vries hem vast aan de grond of zoiets!’

‘De vrouw die zichzelf Judith noemt heeft iedere mogelijkheid voorzien,’ antwoordde Merlijn ernstig verontschuldigend. ‘Hun gezamenlijke magie is als een schild rond de helikopter, zelfs mij ervan weerhoudend om me ermee te bemoeien. Het *zal* opstijgen en het zal jou vader in zich hebben, samen met meneer Hardsteen. Wat er daarna gebeurd ben ik bang, is uit onze handen. Het spijt me James.’

Op de kruising, begon de helikopter luider te janken. De rotoren draaiden sneller terwijl Harry Potter en Titus Hardsteen erin geleid werden, omgeven door de agenten in hun gepantserde uitrusting. Zand en confetti begonnen op te waaien vanaf de kruising door de neerwaartse druk van de helikopter.

Petra bewoog niet om zich bij Merlijn te voegen aan de rand van de menigte.

‘Ralph!’ riep James opeens, draaiend en de grote jongen bij zijn schouders grijpend. ‘Geef me je toverstok!’

James verwachtte dat Ralph verschillende seconden zou verspillen door om uitleg te vragen, maar gelukkig omklemde hij eenvoudig Lucy’s lichaam met een arm, en stak de ander in zijn kontzak. Zonder een woord gaf hij de veel te grote toverstok aan James. Het was niet de eerste keer dat de omstandigheden zo’n wisseling vereist had.

James greep Ralph’s toverstok en sprong de straat op. Hij wees met de groene punt naar de politie helikopter op het moment dat de deuren sloten, Titus Hardsteen en zijn vader opsluitend.

‘*Protego!*’ schreeuwde hij, zoveel kracht als hij kon in het commando stoppend. Inplaats van de straal blauwig licht dat hij verwacht had, de helikopter omsluitend me een Beschemingsspreuk. Spuwde Ralph’s toverstok niet meer uit dan een stom geflikker, nauwelijks helderder dat en flits van een Dreuzel camera. James staarde er woest naar, en wees hem opnieuw naar de helikopter.

'*Congelo!*' Het was een vries bezwering, bedoeld om de helikopter vast te zetten op de grond, of de motoren stil te leggen. In plaats daarvan kwam er niet meer dan een zucht koude lucht, die terug vloog in James' gezicht. Hij probeerde het opnieuw, gefrustreerd schreeuwend. '*Salvio hexia! Stupefy! Confundo!*'

Hij voelde de magie van iedere spreuk sterven uit de toverstok op het ogenblik dat die verscheen. In de buurt, keken de parade toeschouwers hem bezorgt en verward aan, verbaast over de vreemde jongen met de groen gepunte stok.

'Laat mij het proberen James,' zei Petra ferm. Ze stak haar hand opnieuw uit, vingers gespreid.

'Petra!' waarschuwde Merlijn streng, maar de straal licht schoot al van haar hand terwijl hij sprak. Het sprong naar de helikopter, maar ontplofte na een paar meter, de laan rond Petra fel en kort verlichtend. De menigte deinsde angstig achteruit, maar de omgeving van de helikopter bleef onveranderd.

'Morgan's kracht is hetzelfde als de jouwe!' brulde Merlijn. 'Ze weerhoud je ervan je ermee te bemoeien! Het is onmogelijk hun plan te dwarsbomen! Als dat kon, zou ik het zelf doen!'

'Luister niet naar hem liefje!' riep Judith opeens, haar handen rond haar glimlachende mond gekomd. 'Hij is zwak! Alleen jij weet hoe zwak hij is!'

James keek hulpeloos naar Judith. Naast haar, was Morgan weer opgekrabbeld. Ze was gewond geraakt door de val tegen de lantaren -- bloed druppelde van onder haar haren, haar gezicht kleurend - maar haar ogen stonden helder en koud, het tafereel voor haar in zich opnemend.

Petra vernauwde haar ogen bedachtzaam naar Merlijn.

'Laat ze mijn vader niet vermoorden!' riep James, niet in staat zich te beheersen. 'Alsjeblieft Petra!'

'Dat ben ik niet van plan,' antwoordde ze onmiddellijk met haar blik nog steeds op Merlijn.

'Er is niets wat we kunnen doen juffrouw Morgenster,' meldde de Directeur met stemverheffing. Hij stapte de straat op, en bewoog zich tussen Petra en de politie helikopter. 'Afschuwelijk als dit mag zijn, Morgan's magie is veel te groot voor ons om te verslaan door fijngevoelige methode's, en de gevolgen zullen vernietigend zijn als je tussenbeide komt met gebruik van openlijke methodes. Er zijn te veel toeschouwers. Dat *moet* u erkennen.'

Toen Petra weer sprak was haar stem kalm, maar onnatuurlijk luid. 'U *vergist* zich,' zei ze vlak.

En dan, tot James verrassing en verbijstering, draaide zij zich om. Samen, begonnen de twee meisjes door het midden van de New Yorkse straat te lopen, weg van de politie helikopter terwijl diens rotoren de vinnen sneller en sneller lieten suizen, veranderend in een waas.

‘Petra!’ riep James opnieuw, maar zijn stem werd verdrongen door het toenemende janken.

Merlijn’s stem echter klonk helder als de donder over de volgepakte kijkende straat. ‘Petra Morgenster,’ riep hij. ‘Stop! Kom maar mij terug.’

‘Ik denk dat de Vrouwe gelijk heeft,’ verklaarde Petra zonder om te kijken. ‘U kracht is in de ruimte van de natuur. Hier, in het diepste hart van de stad, bent u afgesneden van uw krachten. U bent verzwakt, tot op het punt van hulpeloosheid.’

‘Het zou een vergissing zijn dat aan te nemen juffrouw Morgenster,’ waarschuwde Merlijn, en toch liep Petra door, haar passen versnellend terwijl het einddoel zich in haar nestelde. Aan haar zijde, liep Issy onverminderd op met haar zuster, hand in hand.

‘Ik ben echter anders dan u,’ riep Petra. ‘Ik ben een bezweerdster. Mijn kracht komt niet van de resten van de natuur. Ik kwam achter deze waarheid toen ik aankwam in Nieuw Amsterdam. *Mijn* kracht komt uit het web van de stad, van de onlosmakelijke band van menselijkheid die hier leeft en gedijt. De resten van hun leven voed me met kracht. Ik ben een *nieuw* soort bezweerdster en *dit* is mijn element. Hier, ben u geen tegenpartij voor mij. Hier, zal ik doen wat niemand dan ik kan doen. Ik zal *hen* beschermen die mij hebben beschermd, met gebruik van *wat voor middelen er nodig zijn.*’ Petra hief haar hand, en een van de wachtende platte wagens in de parade werd opzij gerukt, haar ruimte gevend. Die ramde met een oorverdovend geratel tegen een rij vuilniscontainers.

De menigte zag het met toenemende onrust gebeuren. Groepen begonnen zich op de straat te begeven, in alle richtingen wegrennend. Onwetend hierover, leunde de politie helikopter zich op zijn glijders, en begon omhoog te drijven, zijn motoren tot een regelmatig gebrul komend. Erboven, zwenkten F.R.E.T mannen zich in positie met opgeheven toverstokken.

‘Je vergist je!’ riep Merlijn, die Petra begon te volgen over het midden van de brede straat. ‘Petra! Denk aan de vergissing van Eva! Je zult meer kwaad dan goed doen!’

‘*Genoeg* moorden,’ zei Petra met een felle kalmte. ‘*Genoeg doden.* Niet meer. Ik kan het niet toestaan, ongeacht de prijs.’

‘Petra!’ stootte Merlijn uit, en hief zijn staf om haar te treffen. Een straal wit licht stoot eruit, en maakte contact met het slanke meisje, maar het had geen effect op haar. Petra noch Issy keken om.

Boven het geluid uit van de rumoerige menigte en het brullen van de opstijgende helikopter, hoorde James het triomfantelijke gelach van Judith.

‘Ga voort, mijn Noodlot zusters!’ riep ze schril. ‘Doe waarvoor jullie gemaakt zijn! Tesamen zijn jullie machtiger dan leven en dood! Roep op de chaos die jullie verdient hebben!’ Ze lachte opnieuw, aan haar zijde knipperde Morgan. Ze keek wantrouwend naar Judith en fronste.

Onwetend hierover hief Petra haar hand weer op, een tweede platte parade wagen schoot de lucht in, voorzichtig draaiend. Het stortte neer op een benzine station, de overkapping omver werpend en de ramen van een kleine supermarkt eronder versplinterend. Nog een platte wagen vloog over de mensen menigte en sloeg tegen de pilaren van een bank voor hij neerstortte op de treden eronder. Druzel New Yorkers renden, schreeuwend in paniek, alle kanten op.

James werd aan alle kanten heen en weer geduwd door de massa rondom hem. Hij keek naar de richting waar Petra heen liep. De straat strekte zich lang voor hem uit, wijd als een rivier die leidde naar de nachtschittering van de oceaan. Geklemd tussen twee gebouwen, verlicht door een batterij aan lampen was het Vrijheidsbeeld.

Plotseling, zonder enige reden, dacht James aan de tocht van de *Lincoln Zenith* en zijn gesprek met kanselier Franklin over de samengevoegde Druzel en magische steden die op dat moment langs de ramen van de trein gleden. *Het Ministerie van Magische Administratie van Nieuw Amsterdam hulp aan een buitenlandse bondgenoot*, had de kanselier gezegd, *die vermoed was door een zeer bijzondere en slimme heks...*

‘Petra Morgenster!’ brulde Merlijn, stilstaand op de straat, zijn staf hoog naast zich houdend en zijn linkerhand smekend opgeheven. ‘Stop! Onthoud dat het hart soms een leugenaar is! Je weet niet wat je gaat doen!’

En tot James verrassing, stopte Petra inderdaad. Naast haar, hand in hand, stopte Issy ook. Ze keken omhoog naar het grote, schitterende standbeeld in de verte.

Een uniek getalenteerde buitenlandse heks, dacht James verwonderd, verbaast ondanks de omstandigheden, *wiens enige taak het is de werelds meest perfect Verheul Bezwering te onderhouden.*

Toen Petra sprak klonk haar stem zo luid als een tornado, maar toch zo helder als zilveren bellen.

‘*Chère Madame,*’ zei ze, haar kin opheffend naar het verre standbeeld, *‘baissez votre torche.’*¹

De volledige menigte hoorde het, en wachtte, zelfs in hun paniek. Alle ogen wendden zich naar het grote standbeeld van de vrouw die bij de oceaan stond, groenachtig glanzend in haar web van licht. Toen ze bewoog, droeg de heldere lucht een metalen kreun met zich mee. Vrouwe Vrijheid draaide eerst haar hoofd, kijkend over haar enorme schouder naar de stad achter haar. Haar rustige ogen zagen Petra en Issy, stand in het midden van de straat. Dan, zo statig dat de volledige beweging vertraagd leek, begon de geheven arm van het standbeeld te dalen, de verlichtte gouden toorts met zich mee nemend.

De menigte hijgde. Het was een lang afschuwelijk geluid, onderbroken door de krakende kreun van de verre koperen figuur. De arm daalde, daalde, en Vrouwe Vrijheid hurkte neer, haar grote vloeiende gewaden plooiden zich naast haar. Ze liet een kalme blik gaan naar de oceaangolven rond haar, en dan, met een onomkeerbare balletachtige gratie, stak ze haar toorts in de oceaan, deze dovend.

¹ ‘Goede vrouwe, laat uw toorts zakken.’

Een stille, grijze explosie van water sprong er rondom op. Ervan kwam een soort onzichtbare doordringende schokgolf. Het verspreidde zich over de hele stad, een overweldigende dofheid in zijn kielzog.

Overall was de menigte volledig stil gevallen. Alle ogen knipperden, rond kijkend, alsof ze de stad voor de eerste keer zagen. Naast James, tuurde een man met een geruite pet op naar een wolkenkrabber.

'Ze...,' hijgde hij met hoge stem, bezorgd trillend. 'Ze... *vliegen!*'

James begreep het. De gehele Dreuzel stad zag voor de eerste keer de magische stad die er omheen lag, het bedekkend als een deken. Ogen puilden uit naar de vliegende snelwegen van bezems en magische bussen, de eerder ongeziene doorgangen, voorgevels en bruggen, geplaatst tegen de zijanten Van de Dreuzel wolkenkrabbers.

En vlakbij, verrukt, giechelde de Vrouwe van het Meer.

Televisie camera's draaiden bovenop hun bruggen, zich richtend op de plotseling verschenen stad die uit het niets gekomen was. De politie helikopter daalde dramatisch toen de piloot zich bewust werd van het onverwachte tover luchtverkeer die om zijn machine was verschenen. Het gejang van de rotoren steeg tot een overspannen schreeuw toen het apparaat terug hobbelde naar de kruising, worstelen om de verkeerslichten en hoogspanningskabels te vermijden. Het landingsgestel raakte het asfalt en schraapte eroverheen, een snerpend geluid veroorzakend en een gordijn van vonken. Direct daarop stond de machine stil, en begonnen de rotoren langzamer te draaien.

Deuren klapten aan de zijkant van de helikopter open, en flitsen van magisch rood licht straalden binnenin. Titus Hardsteen sprong eruit, zwaaiend met zijn reserve toverstok, en onmiddellijk vurend op de F.R.E.T sluipmoordenaars boven hem. Die schoten terug met rode en groene vloeken, maar werden plotseling afgeleid door een regen van kogels. Gelukkig voor Titus, had de Dreuzel politie zich genoeg hersteld van hun schok om aan hun wapens te denken. De agenten hadden zich verzameld achter een rij auto's en schoten willekeurig in de lucht naar de vliegende gekapte figuren. Harry Potter volgde Titus naar buiten en stoof doelgericht op Pronk af, de Magische Onderzoek Bureau agent, die in elkaar dook voor hem. Harry strekte zich naar hem uit, maar alleen maar om zijn toverstok te pakken uit de binnenzak van de jas van de man.

Volslagen chaos ontstond in de straat, doordringend galmend door de gehele stad.

Op Time Square, kwam het verkeer tot een rommelige stilstand door tientallen ongelukken. Taxichauffeurs sprongen uit hun stilstaande auto's en wendden hun blik naar boven, naar de enorme magische borden die plotseling waren verschenen, zwevend boven hen. Het grootst van allemaal, het Dreuzel Coca-Cola neonlicht bedekkend, was een monsterlijk grijnzende vrouw met mechanische armen, die houderig een blik Splinters Supersteelglans en Betoverende Betoveringen ter grote van een auto op-en-neer bewoog. Iedere tien seconden sprankelden haar tanden magisch, ploffend als gigantische flitslampen.

In Central Park, schrokken en bokten de paarden voor hun rijtuigen toen een amateur Drijfbalwedstrijd plots te zien was boven het meer, wat geschreeuw ontlokte van hardlopers en mensen die de eendjes voerden.

Langs de nieuw opgerichte verhoogde uitbouw van het New Yorkse Ondergrondse systeem, ontdekte een conducteur de verbijsterende aanblik van een magische trein toen deze recht op hem af denderde, in beeld springend op hetzelfde stuk spoor. In paniek ramde de Dreuzel conducteur op de remmen. Lichten flikkerden door de volgepakte compartimenten terwijl er vonken opstegen van onder de geblokkeerde wielen. De metro gilde, hing over, en ontspoorde. Wagons knikten in zig zaggende patronen op de hoge rails, nog altijd gillend door de vooruit duwende kracht van de snelheid. Ramen versplinterden en gekrijs vulde de wagons, zelfs toen de magische trein ervoor de lucht in sprong opzij draaide, en verdween onder het verhoogde spoor, voorwaarts zoevend.

Lincoln Tunnel vertoonde zes rijstroken met stilstaand verkeer toen automobilisten plotseling werden geconfronteerd met het verbluffende aanzicht van een hippogrief en zijn berijder, laag suizend over het verkeer, zijn vleugeltoppen zacht strijkend over de bus daken.

Bij LaGuardia Airport, klonken de alarmen bij vrijwel iedere vertrekhal. Claxons loeiden over de landingbanen, vliegtuigen dwingend te remmen terwijl ze in rij stonden om op te stijgen. Lijnvluchten braken hun afdaling af toen waarschuwingsslampen opflitsten, de piloten waarschuwend voor duizenden onbekende vliegend objecten die opeens waren verschenen, en het New Yorkse luchtruim bezette.

Door de hele stad, verzamelden Dreuzels zich voor de ramen van hun appartementen en kantoren, gapend naar de vreemde flitsende lichten, onaardse reclameborden, en vliegend magisch verkeer. Sommigen maakten zich bezorgt genoeg om hun wapens te pakken en op weg te gaan naar de straten, antwoorden eisend van de vreemde mensen die zomaar waren verschenen. Schoten klonken, veelal gericht naar de lucht, naar het mysterieuze verkeer, hoewel, gelukkig, maar zeer weinig kogels iets raakten.

Over het hele land, wierpen programma's zich op deze gebeurtenis. Dreuzel kijkers waren verbijstert, konden hun ogen niet geloven terwijl de zenders hun gebruikelijke programma's onderbraken, en hen met de directe beelden confronteerden van de ontstellende taferelen in New York. Overall in cafés, huiskamers, en de wachtruimten van ziekenhuizen, werd het geluid van de televisies harder toen de kijkers stil werden, de monden open. CNN toonde de beelden van het Vrijheidsbeeld, plotseling en schokkend hurkend op haar voetstuk, haar toorts gestoken in de oceaan tot haar koperen pols. De lichtkrant die voorbij trok aan de onderkant van het scherm las, "NY SENATOR CHARLES VRIJMOEDT DOOD GEVONDEN/ONVERKLAARBAAR MASSA FENOMEEN OVERWELDIGD NYC..."

En in het midden van de Memorial Day parade, bewoog Merlinus Ambrosius door de luidruchtige massa, James, Daan en Ralph verzamelend en dicht bij zich

houdend, neerkijkend op de trieste vorm van Lucy Wemel, dood in Ralph's sterke armen. Harry Potter zocht zich een weg naar hem door de menigte, zijn gezicht strak. Achter hem, Verlam spreuken schietend naar de cirkelende F.R.E.T sluipmoordenaars en de rennende plunderaars die ineens waren verschenen, volgde Titus Hardsteen.

Merlijn bekeek hen allen ernstig, en wendde zijn blik naar het tumult die zich overal rond hen zich ontwikkelde.

'Wat is er gebeurd?' riep Harry, kijkend naar de plunderende meute.

Met grimmige houding antwoordde Merlijn. 'Juffrouw Morgenster heeft de wereld bevrijd van haar onwetendheid.

Net als Eva, dacht James bedroefd fronsend. *Ze is niet slecht, maar vergist zich. Ze at het verboden fruit van de Boom der Kennis, en ze gaf het aan de rest van de wereld.* Hij huiverde toen er een andere gedachte bij hem opkwam.

Merlijn keek naar hem, en hij zag er opeens erg oud uit. 'Wat is er James? Wat weet je?'

James zuchtte. 'Ik dacht net aan Petra en Eva,' antwoordde hij, en keek toen in de Ogen van de oude man. Ik dacht eraan dat de mensen dit altijd "de Grote Appel" noemen.'

Merlijn knikte. 'Het fruit der kennis,' beaamde hij bedeed, 'aangeboden aan de rest van de Wereld. Vanaf hier, net als Eva, is er geen weg terug.'

Overal brulde en plunderde de Dreuzel meute, verbaast over de magische stad boven hen. Auto alarmen blèrden terwijl mensen van de voetpaden afstapten en over de wagens klommen. Glas versplinterde terwijl winkelruiten braken, overspoeld door mensen die beschutting zochten van de angstaanjagende aanblik rondom hen. Harry Potter en Titus Hardsteen bleven hun toverstokken afvuren in de lucht, de overgebleven F.R.E.T aanvallers verlamdend of hen verjagend.

Merlijn sprak weer. 'Weet je hoe deze stad nog meer wordt genoemd?' vroeg hij. Zonder op een antwoord te wachten, ging hij door. 'Ze noemen het... "de Stad die Nooit Slaapt".'

Daarmee hief hij zijn staf met beide handen, hem zo strak vastpakkend dat zijn knokkels wit werden. Hij concentreerde zich, mompelde iets onbegrijpelijk in zijn oeroude moedertaal, en liet de staf weer naar beneden komen, hem als een spijker in het asfalt drijvend.

Een heftige flits verblindde James. Het leek zo groot als de zon, maar koud en stil. Toen James knipperde en weer in het rond keek, zag hij de flits nog steeds, als een koepel van licht. Het verspreidde zich over de straat, groter wordend, geluidloos golvend over de duizenden Dreuzels die daar waren. Terwijl het over hen gleeed, hen kort verlichtend met zijn benige gloed, bevroren ze waar ze stonden. Binnen enige seconden, was de onrustige, verontruste Dreuzel menigte stil, versteend door de uitdijende stroom, als duizend standbeelden.

De televisie camera's vielen uit. Ieder elektrisch licht in de stad knipperde, zoemde, en doofde. Verkeerslichten knipperden uit boven de kruisingen en auto's rolden voorzichtig tot stilstand, de bumpers dof aantikkend door de volle straten. Stilte viel over de stad toen tover Nieuw Amsterdam neerkeek op het plotselinge bewegingsloze lichaam van haar zuster, Dreuzel New York, stil en donker als een tombe.

James draaide zich om naar Merlijn en knipperde verrast. James, Ralph, Daan, Harry Potter en Titus Hardsteen stonden in een kring om de ruimte waar Merlijn kort daarvoor had gestaan, maar de grote tovenaars waren nergens te zien. Op zijn plaats, nog zwak natrillend door de schok van zijn doorboren, was de met rune bedekte staf. De runen gloeiden niet meer met hun zachte verborgen licht. Ze waren nu volledig donker.

'O, nee,' zei Harry in de stilte. Hij schudde zijn hoofd in zorgelijke ontkenning. James keek rond naar het bevroren tableau van Dreuzel menselijkheid, en keek dan hulpeloos omhoog naar zijn vader. Harry keek niet naar de menselijke standbeelden die de straat vulde. Hij keek naar het dode figuur van zijn nichtje, in de armen van Ralph.

'Lucy,' zei hij, zijn stem niet meer dan een fluister. Voorzichtig nam hij het lichaam van Ralph en wiegde het in zijn eigen armen.

'De vrouw is weg,' verklaarde Titus somber, met een blik over de versteende menigte. 'En haar protégé is dood.'

James knipperde en volgde Titus' blik. Een figuur lag op de grond in het midden van de zee van menselijke standbeelden. Een knoop steeg op in James' borst terwijl hij zich losmaakte van de groep en op weg ging naar de vorm. Toen hij het bereikte, knielde hij.

Morgan's haar was over haar bebloede gezicht gevallen, en verborg het. James kon onmiddellijk zien dat het meisje dood was, net als Titus had verklaard. Uitstekend van haar rug, zijn met juwelen bedekte handvat kwaadaardig glinsterend, was de zilveren dolk. Voor de derde keer die avond, vulde James' ogen zich met tranen. Morgan - de Petra van een andere, minder gelukkige dimensie - was achteraf niet meer geweest dan een pion voor Judith. Petra en Issy, Judith's niet beseffende en onwetende zuster Noodlotten, waren al die tijd de echte prijs geweest. Toen de Vrouwe van het Meer klaar was met het gebruiken van Morgan, had ze zich van haar ontdaan, snel en achteloos.

Morgan's ogen waren open, rustig starend naar de hiel van een versteende man die was bevroren tijdens de sprong over haar lichaam. James beet op zijn lippen en strekte zijn arm uit. Zo voorzichtig als hij kon, sloot hij Morgan's ogen.

'We moeten gaan,' zei Titus van achter hem, de groep aansprekend. 'Merlinus Versteening Spreuk kan maar een paar uur duren.'

James stond langzaam op en draaide zich om. Harry haalde diep adem en toen, nog altijd Lucy's lichaam tegen zijn schouder gedrukt, drukte hij zijn toverstok tegen zijn keel.

‘Attentie, alle magische bewoners van Nieuw Amsterdam,’ riep hij, zijn verstekte stem galmend opsturend naar alle hoeken van de gebouwen ‘U moet deze plaats onmiddellijk verlaten. Het is niet langer veilig hier voor u. De stad Nieuw Amsterdam is nu een beschadigde zone. Spoedig zal de Dreuzelstad onder u bijkomen. Als ze dat doet...’ hier pauzeerde Harry en haalde vermoeid adem. ‘Als ze dat doet, is het niet meer veilig voor u hier te zijn. Voor de nabije toekomst moet u hier zo snel en rustig mogelijk vandaan. Neem alleen mee wat u nodig hebt, en probeer om morgen weg te zijn.’

Boven hem, begon de magische stad zenuwachtig te rommelen. De vliegende snelwegen en afritten die stil waren gevallen tijdens de heftige flits van Merlijn’s Verstening Spreuk, ging over in een vertwijfelde zoemende beweging

Harry stopte zijn toverstok weg, en pakte James’ hand.

‘Ik heb bericht gestuurd naar je moeder,’ zei hij. ‘Zij, en je broer en zus zullen hier spoedig Verschijnselen, en je Tante, Oom en nicht Molly zullen kort daarna volgen.’ Hij keek opzij, Ralph en Daan uitnodigend om deel te nemen aan het gesprek. ‘Vertel me precies wat er is gebeurd, allemaal, zo dat ik voorbereid ben om Percy en Audrey het afschuwelijke nieuws te brengen.’

James haalde diep, huiverend, adem, maar Daan antwoordde als eerste.

‘Ze stierf in een poging Issy te redden,’ zei hij ernstig. ‘Er zit nog meer vast aan het verhaal, maar dat is het belangrijkste. Dat is het enige deel wat echt belangrijk is.’

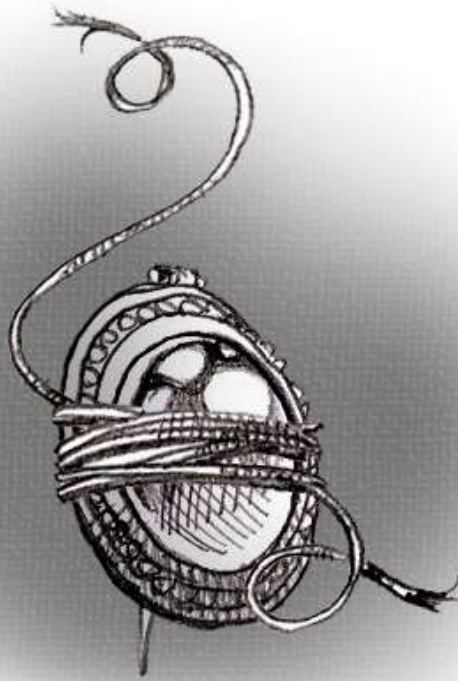
Gezamenlijk, terwijl de groep op weg ging naar de waterkant, slingerend rond en verschillende Dreuzel standbeelden, begonnen de drie jongens hun verhaal te vertellen.

De Vrouwe van het Meer van weg, verdwenen naar een schuilplaats, net als Petra en Issy.

Morgan, de ongelukkige Petra uit een ander dimensie, lag dood met de lelijke dolk uit haar rug stekend.

Confetti daalde nog steeds neer in de griezelig bevroren, nu donkere straten.

En Merlinus Ambrosius, was niet meer.

25. Zij die Achterbleven

Denniston Dolochov koos ervoor om achter te blijven in Amerika, tenminste, voor een poosje.

Een afgezand van de Kristallen Berg had Harry Potter en de anderen nog die avond -- de Nacht van de Onthulling, zoals het snel bekend stond, ontmoet op de kade. Benjamin Franklin was bij de afgevaardigden van het Amerikaanse tover bestuur, net als professor Jackson en, tot James' verrassing, Pernilla Remora, die er veel minder pompeus uitzag dan normaal. Gezamenlijk boden ze Percy, Audrey en Molly hun condoleances aan voor hun verlies. Percy accepteerde het wat vlak, alsof hij in shock was. Audrey weigerde te kijken naar de bezoekers of wie dan ook. Haar ogen waren rood en gezwollen toen ze Molly tegen zich aan trok. Molly, merkte James op, zoog op de eerste twee vingers van haar rechter hand - iets wat ze niet meer had gedaan sinds ze vijf was.

Verder erkende de afgezand de onschuld van Harry en Titus van de dood van Senator Charles Vrijmoedt, maar waarschuwde dat het moeilijker te bewijzen was voor het Magische Onderzoek Bureau. Professor Franklin zwoor zijn diplomatieke best te doen, maar maakte geen beloften.

Uiteindelijk wendde de afgevaardigden tot Denniston Dolochov, die was Bij-Verschijnseld naar de haven met Percy Wemel. James was verrast over wat ze zeiden.

Ze vroegen officieel of Dolochof bij hen wilde blijven in de nabije toekomst, om te helpen bij de beveiliging en ambassadeurseries van de komende dagen en weken. De absolute expert die hij was over Dreuzel/magische beveiliging, zowel als een Snul die was opgegroeid tussen Dreuzels, was Dolochof de aangewezen figuur om te helpen bij de op handen zijnde taak – die van het beschermen van de stad Nieuw Amsterdam, en het uitleggen ervan aan de Dreuzel New Yorkers er onder. Ietwat terughoudend (hoewel niet, verdacht James hem, zo terughoudend als hij liet blijken), accepteerde Dolochof het aanbod.

James wilde dat hij meer tijd had om zijn vrienden gedag te zeggen, maar het was een noodsituatie, en hij begreep het.

‘Tot ziens Daan,’ zei hij, zijn hand uitstekend om de hand van de jongen te schudden op de donkere pier waar ze stonden. ‘Het schip kan hier ieder ogenblik zijn, dus...’

Daan gooide een arm om James’ schouders en trok hem in een strakke omhelzing. Toen hij zijn vriend losliet, was Daan’s gezicht bleek en gespannen. ‘Dit veranderd alles, is het niet?’

James haalde zijn schouders op en knikte. ‘Dat is wat Merlijn zei, toen er bij de Kluis ingebroken was.’

‘Denk je dat de oude man echt voor altijd weg is?’

Dat deed James. Hij knikte.

‘Zie je, James,’ zuchtte Ralph. ‘Ik wou dat ik niet achter hoefde te blijven.’

‘Je bent snel genoeg terug,’ verzekerde James hem. ‘Wees voorzichtig. De dingen zullen de komende tijd behoorlijk link zijn.’

Ralph knikte somber. ‘Ik weet dat het waarschijnlijk niet veel beter is thuis, maar toch... dit is waar het allemaal begint. Ik zou graag de hele boel achter me willen laten voor een tijdje.’

‘Sorry,’ zei James ernstig. ‘Weet ik. Probeer zo snel mogelijk thuis te komen.’

Een misthoorn galmde over het donkere water van de haven. James draaide zich om en zag het silhouet van een laag schip naderen, laverend tussen veel grotere schepen die in de buurt voor anker lagen. Spoedig, zou het magische schip – niet de *Gwyndomare* deze keer – afmeren. Hij en zijn familie zouden de loopplank opgaan naar haar dek, de rest van zijn reisgenoten achter latend. Zijn hart zonk in zijn schoenen toen hij zich nog een keer terug draaide naar zijn vrienden.

‘Zorg goed voor jezelf,’ zei hij. ‘We houden contact via de scherf. Jullie hebben de mijne en ik kan die van mij pa gebruiken. Niet vergeten.’

‘Tuurlijk niet,’ verzekerde Ralph hem. ‘Zeg tegen Roos en de rest dat we hoi zeiden.’

James rolde met zijn ogen, opziend tegen de taak om het allemaal aan Roos uit te leggen, maar hij knikte toch.

Het schip draaide langzaam in positie langs de pier. Touwen sloegen op het dek en werden vastgelegd om de meerpalen. De loopplank verscheen.

Het duurde maar een paar minuten voor de Potters en de Wemels om aan boord te klimmen. Los van een paar haastig ingepakte tassen verzameld door James' moeder, hadden ze de meeste dingen achter gelaten, tenminste voor nu.

Kort daarop, was het schip onderweg, soepel glijdend over de zwarte golven onder een bewolkte nachtlucht. James een Albus' uilen Nobby en Flynn, waren naar hen gevlogen op de pier, en cirkelden nu om het schip als stille vliegers, zo nu en dan rustend op een van de masten van het schip. James leunde tegen het achtersteven en keek. De New York contouren waren griezellig donker, slechts verlicht door de nogal zachtere lichten van Nieuw Amsterdam.

'Waarom denk je dat ze het deed?' vroeg James zachtjes. Naast hem, ook leunend, haalde Albus zijn schouders op. 'Om Pa en Titus te redden, toch?'

James schudde bijna onmerkbaar zijn hoofd. 'Ik weet het niet.' Hij dacht lang na, en zei toen, 'Ze had het ook op een andere manier kunnen doen. Denk je niet? Ze had kunnen... weet ik veel... het uit kunnen vechten met Morgan, daar op straat, en de spreuk kunnen verbreken over de helikopter. Of misschien had ze al de F.R.E.T moordenaars dood kunnen denken. Dat soort dingen kan ze, weet je. Ze heeft niet eens een toverstok nodig.'

Albus knikte. 'Jep,' beaamde hij twijfelend. 'Maar ik denk dat ze gewoon genoeg had van de dood. Denk je ook niet?'

James zuchtte diep. Hij dacht aan de reis die Judith hen opgedrongen had door de Nexus Gordijnen - al het doden en ellende die ze hen had laten meemaken, al de geliefden, vermoord voor de worsteling tegen het kwade. Zelfs dat was een deel van Judith's plan geweest, Petra leidend om haar laatste, uiteindelijke beslissing te maken.

'Ze wilde niet alleen Pa redden,' zei James tenslotte. 'Ze probeerde alles te veranderen. Het was waarschijnlijk een grote vergissing... en zal waarschijnlijk tot nog meer doden leiden... maar misschien was ze er gewoon moe van, dat de dingen waren wat zijn. Misschien was dit haar laatste uiting van afwijzing.'

Albus fronste. 'Afwijzing van wat?'

James schudde zijn hoofd. 'Alles,' zei hij grimmig. 'Gewoon... alles.'

Albus overwoog dit. Niet veel later bewoog hij en stak zijn hand in zijn kontzak.

'Hier,' zei hij, iets uitstekend naar James.

'Mijn toverstok,' zei James, het houten voorwerp uit zijn broers hand nemend. 'Je vond hem op het Drijfbalveld?'

Albus haalde zijn schouders op en leunde weer tegen het achtersteven. 'Ik dacht dat je hem wel zou willen hebben. Ik ben er naar op zoek gegaan, nadat jullie dimensie-over gingen doen.'

James schudde langzaam zijn hoofd. 'Ik zal je nooit begrijpen kleine broer,' zei hij bewonderend.

'Probeer ook maar niet,' antwoordde Albus.

James knikte en ging weer naast zijn broer staan, leunend op de reling en kijkend naar de inktzwarte golven.

Beneden dek, wist James, stopte zijn moeder Lily in bed, waarschijnlijk onder het zingen van een slaapliedje, net als altijd. Ergens anders, waarschijnlijk in de kapiteins vetrekken, discussieerden zijn vader en Titus Hardsteen over wat er komen zou. Oom Percy en Tante Audrey waren direct naar hun slaapvertrek gegaan, gedoemd te slapen op hetzelfde schip dat hun dode dochter met zich meevoerde. Molly zou dan al in slaap zijn, vastgehouden in haar moeders armen. James gokte erop dat Tante Audrey haar de hele nacht waarschijnlijk niet los zou laten, maar rechtop in bed zou slapen rustend tegen het hoofdeind, zoveel mogelijk steun vindend in de slapende ademhaling van haar enige levende kind.

Lucy was dood. Het raakte James als volslagen onmogelijk en belachelijk. Met tegenzin herhaalde hij in gedachten haar laatste ogenblikken, herhaalde de verschrikkelijke hulpeloosheid van het zien van de opgeheven hand van Judith, met moord in haar ogen. Lucy had geprobeerd Issy te redden, en had zonder er bij na te denken gereageerd, naar voren rennend in de tanden van haar eigen noodlot.

Met een huivering en een droge snik, besepte James twee dingen; dat Lucy echt dood was, en dat hij van haar gehouden had. Het was niet dezelfde liefde die hij voelde voor Petra, maar het was niet alleen de liefde geweest tussen neef en nicht.

Had hij iets kunnen doen om haar te redden? Zou hij eerder gereageerd kunnen hebben? Of haar op een of andere manier vast kunnen houden? Hitte steeg op naar zijn wangen toen hij erover dacht, en voelde de eerste diepe steken van spijt.

Het spijt me Lucy, zei hij in gedachten, vanuit het diepst van zijn hart. *Ik had iets moeten doen. Ik had haar moeten stoppen je pijn te doen. Vergeef me...*

In een reactie, herinnerde hij zich Lucy op de dag van de Valentijnsbal, toen hij haar bijna voor de eerste keer had gekust. *Ik vergaf het je die avond al, bekende ze bedeest, ik kan niet kwaad op je blijven...*

Maar het was alleen maar een herinnering. Lucy's stem was voor altijd stil. Tranen prikten in James ogen, maar hij weigerde ze. Hij wist dat als hij ze toestond, ze voor een lange tijd zouden blijven komen, en hij was gewoon te moe om daar doorheen te moeten gaan. Hij wreef met zijn duim en wijsvinger over zijn ogen, de tranen wegdrukkend. Naast hem, opzettelijk niet kijkend, zuchtte Albus triest.

Onder hen sneed het schip een glad kielzog door de haven, op weg naar de oceaan, de half duistere tweelingstad achter hen latend.

James voelde zich verschrikkelijk alleen. Ergens daar, verder en verder achter hen, waren Petra en Issy. En wat met Judith, de Vrouwe van het meer? Had ze zich teruggetrokken in De Wereld Tussen de Werelden? James dacht het niet. Dit was nu

haar wereld – haar chaos. Ze zou het niet willen missen, ongeacht wat. James had het sterke overtuigende gevoel dat geen van hen het laatste van haar gezien hadden.

Geleidelijk werd de drukkende duisternis te veel voor James en Albus. Zonder iets te zeggen liepen ze over het dek en vonden de ingang die naar beneden leidde. Ze volgden de gang tot ze de slaapruijnte ontdekten die aan hun ouders behoorde. Harry was daar nu, samen met Ginny, die inderdaad zong terwijl Lily in slaap viel.

Zij waren tenminste nog samen. Dat telde zwaar mee, zwaarder dan al het andere.

Die nacht bleven ze met z'n vijven in de slaapruijnte, dicht tegen elkaar op de twee grote bedden.

De volgende ochtend, pakte James de kleren uit die hij bij zich had. Ze waren haastig door zijn moeder bij elkaar gegraaid uit zijn slaapkamer, voor ze Verdwijnseld was om hen op de pier te ontmoetten, en ze was zijn favoriete spijkerbroek vergeten. Hij zuchtte, besloot om Ralph of Daan te vragen hem op te sturen en wilde net zijn reistas onder zijn kooi te gooien, toen hij iets losjes over de onderkant van de tas zag rollen. Hij trok hem weer naar zich toen en tuurde erin. In de duisternis lag een klein pakketje perkament, zo strak bijeen gepakt, dat er geen naad te zien was. James herkend het onmiddellijk en zijn hart sloeg een keer over.

Hij raakte het pakketje heel snel even aan, maar er gebeurde niets – geen overweldigende visioenen of telepathische stoten. Voorzichtig pakt hij het pakket uit de tas en legde het op de kleine tafel van de kamer. Met een dubbel gevoel van hoop en ongerustheid, tikte hij erop met zijn toverstok, de spreuk fluisterend die het zou openen.

Het perkament ontvouwde zich, net als eerst, als een origami bloem, maar de bladen waren niet langer bedekt met Petra's handschrift. Nu was er maar een zin, geschreven in het midden van het bovenste perkament. James boog zich erover, fronsend terwijl hij las.

Denk aan de zilveren draad. Je liet niet los. In voor en tegenspoed, ik vergeet dat nooit.

Ze had het niet getekend, maar dan, dat was niet nodig geweest. James vouwde het perkament weer dicht en staarde er naar. Uiteindelijk, na bijna een minuut, pakte hij het. Hij stopte zijn toverstok in zijn rechter kontzak en het perkament in de linker. Hij zou het vanaf dat moment bij zich houden, tot de allerlaatste keer dat hij haar ooit zag.

Einde

